

Giới thiệu Ngày Em Đến

Truyện Ngày Em Đến của tác giả Tình Phi Tuyết là một câu chuyện ngôn tình đại thúc loli, siêu sủng nhưng hợp lý, không ngán, HE. Nam chính tàn tật, giàu có. Nữ chính trí tuệ, có tiền. Ấm áp.

Nam nữ chính cách nhau 13 tuổi. Nam chính tàn tật, bị tai nạn giao thông mất cả chân trái. Nam chính thì chắc chắn cũng là boss lớn rồi, nữ chính cũng là người có tiền, xinh đẹp đáng yêu đặc biệt nhất là vô cùng hiểu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương 1

Lần đầu tiên, Vệ Cẩm Huyền nhìn thấy Trương Tư Ninh là ở nghĩa trang. Đó là một ngày mùa đông gió heo hút, từng giọt mưa nhỏ xuống lạnh buốt đến tận xương tủy. Trên bậc thang, một người đi lên, một đi xuống, cứ thế đối mặt, bốn mắt nhìn nhau giây lát, sau đó lướt qua nhau, cũng chẳng lưu lại ấn tượng gì đặc biệt.

Lần thứ hai, họ gặp nhau ở đại sảnh công ty, Vệ Cẩm Huyền được một nhóm cấp dưới vây quanh đi ra khỏi thang máy. Lúc đó, Trương Tư Ninh đang ôm một bó hoa tulip màu đỏ rất lớn từ bên ngoài bước vào, cửa kính tự động từ từ mở ra, hai người lại lần nữa đối mặt. Trương Tư Ninh là một mỹ nhân, một mỹ nhân hiếm gặp, dù là gương mặt hay vóc dáng cao gầy của cô cũng đều hết sức nổi bật giữa đám đông, cho dù cô chỉ mặc áo lông và quần bò rất giản dị vẫn vô cùng đẹp mắt. Cho nên tuy đã cách mấy ngày, nhưng Vệ Cẩm Huyền vẫn vô thức nhớ đến lần gặp gỡ ngắn ngủi tình cờ trước đó.

Lần thứ ba, họ gặp nhau là ở cửa hàng bán hoa, đó là đêm giáng sinh, màn đêm vừa buông xuống, những ánh đèn rực rỡ sáng lên. Hiếm khi Vệ Cẩm Huyền có được một ngày không tăng ca, anh cho trợ lý đi chơi với bạn gái, còn mình thì bảo lão Trịnh tài xế tìm một cửa hàng hoa gần đó. Lão Trịnh nhớ ở khu này có một cửa hàng hoa mới khai trương cách đây không lâu, nên lái xe tới đó.

Cửa hàng bán hoa tên là Flower, biển hiệu chữ trắng trên nền đen, ngắn gọn đơn giản nhưng sang trọng, vô cùng nổi bật. Từ ngoài nhìn xuyên qua hai cánh cửa thủy tinh lớn của tiệm, có thể thấy cây cối xanh um tươi tốt, muôn hoa khoe sắc ở bên trong.

“Vệ tiên sinh, cần mua hoa gì?” lão Trịnh chuẩn bị bước xuống xe, ba năm trước Vệ Cẩm Huyền bị tai nạn xe cộ, phải cắt bỏ cả chân trái, tuy rằng có sử dụng chân giả nhưng cũng không thể so sánh với đôi chân lành lặn như trước kia được, phải luôn chống gậy khi đi đường. Cho nên thông thường những lúc cần phải mua đồ đạc gì đó như lúc này đều do lão Trịnh hoặc trợ lý làm thay. Nhưng lần này, Vệ Cẩm Huyền lại lên tiếng ngăn cản: “Không cần, tôi sẽ tự đi, chú ở lại trong xe đi.” Nói xong, cũng không đợi lão Trịnh phản ứng, đã đẩy cửa chống gậy bước xuống. Để lại lão Trịnh cũng vừa xuống xe theo, đứng yên một chỗ, tiến không được lùi cũng không xong, muốn đi cùng nhưng lại sợ ông chủ không vừa ý, vô cùng băn khoăn rồi rầm.

Theo một chuỗi tiếng chuông ding dong trong trẻo vang lên, Vệ Cẩm Huyền bước vào cửa hàng hoa. Theo thói quen, anh quan sát một vòng xung quanh, cửa hàng này khoảng từ một đến hai trăm mét vuông, khó tính chính xác được, trang trí không tẻ, rất chú ý cách trưng bày hoa cỏ và cây cảnh, không hề bừa bộn như những cửa hàng hoa bình thường khác mà ngược lại còn tỏa ra vẻ đẹp giản dị ấm áp. Nhưng trong cửa hàng lại không có người, Vệ Cẩm Huyền nhủ thầm, anh không thích việc vào cửa hàng nhưng lại không thấy nhân viên bán hàng đâu, đang định rời đi, thì nghe thấy tiếng chuông vang lên phía sau, có người đẩy cửa bước vào: “Thật ngại quá, đã để anh đợi lâu”. Giọng nói mềm mại lộ ra sự dịu dàng, rất êm tai. Vệ Cẩm Huyền xoay người lại, sau khi nhìn rõ người trước mặt thì khá kinh ngạc, thật là trùng hợp mà.

Có thể thấy đối phương cũng đã nhận ra anh, đôi mắt đen to tròn xinh đẹp nhìn anh, sự kinh ngạc hiện lên gương mặt xinh xắn tinh xảo: “Xin chào”. Cô lại lên tiếng, tay phải nhẹ nhàng đưa lên vén mấy sợi tóc mai ra sau vành tai, dáng người lịch sự tao nhã đứng đó, tự nhiên mà hào phóng: “Trước đây, chúng ta đã gặp nhau hai lần”. Nói xong, cô nở nụ cười dịu dàng, ấm áp như gió xuân thảng thốt của Giang Nam, rất dễ khiến người ta có cảm tình.

Trong vòng mười ngày mà tình cờ gặp nhau ba lần, không thể nói là không có duyên được. Vệ Cẩm Huyền không khỏi cong môi khẽ mỉm cười, nụ cười kín đáo nhưng cũng khiến khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng trở nên mềm mại hơn.

“Anh vội lắm à?” Cô lại hỏi. Nhận được đáp án phủ định, Trương Tư Ninh liền chỉ vào khu vực nhỏ nhỏ chuyên dùng để tiếp khách ở phía bên kia, hơi ngại ngùng nói: “Anh có thể qua đó ngồi một chút không? Tôi muốn thay quần áo, anh xem, đều bị ướt cả rồi”. Nói xong, cô nhắc chân lên cho anh xem. Lúc này, Vệ Cẩm Huyền mới chú ý đến cô đang vô cùng chật vật, không chỉ quần, ngay cả áo lông màu trắng cũng ướt quá nửa, cả tóc cũng ướt, không biết trước đó cô vừa đi làm gì. Trong trường hợp thế này, là một người đàn ông phong độ, dĩ nhiên Vệ Cẩm Huyền chỉ có thể gật đầu đồng ý. Đợi anh vững vàng chống gậy đi đến ghế ngồi xuống xong, Trương Tư Ninh cũng không vội đi thay quần áo, mà hỏi anh muốn uống gì? Theo biểu cảm trên gương mặt cô, anh hoàn toàn không nhìn thấy sự tò mò nghi ngại của cô về một người đi đứng bất tiện, cứ như anh chỉ là một vị khách vô cùng bình thường như những người khách khác mà thôi.

“Có trà xanh, hồng trà, cà phê, trà sữa, à, còn có cả nước lọc!”

Vệ Cẩm Huyền nói hồng trà, Trương Tư Ninh gật gù đầu, bảo anh đợi, sau đó mới xoay người đi sâu vào phía bên trong cửa hàng, thì ra phía sau chậu chuỗi tây cảnh lá sum suê còn có một cánh cửa nhỏ.

Không khí trong cửa hàng vô cùng ấm áp, tuy Vệ Cẩm Huyền chỉ mặc áo sơ mi mỏng và âu phục cũng không cảm thấy lạnh. Khoảng mười lăm phút sau, Trương Tư Ninh bung khay bước ra, cô đã thay một chiếc áo len trắng rộng rãi, phía trước có in hình mèo Garfield rất lớn, bên dưới là chiếc váy xòe màu đỏ hạt điều, mái tóc đen dài buông xõa sau lưng, tóc mái được kẹp gọn lại bằng chiếc kẹp nhỏ màu hồng phấn rất tương xứng với ngũ quan xinh xắn khéo léo khiến cô chỉ như học sinh trung học mới mười sáu mười bảy tuổi.

Trương Tư Ninh đặt cái cốc tròn màu trắng trước mặt Cẩm Vệ Huyền rồi giải thích: “Thật ngại quá, để anh đợi lâu như vậy,” sau đó hỏi: “Anh muốn mua hoa gì?” Vệ Cẩm Huyền chỉ vào một đám hoa màu tím trước cửa sổ thủy tinh hỏi: “Đó là diên vĩ?” Trương Tư Ninh nhìn theo ngón tay anh, gật đầu: “Đúng ạ, là diên vĩ”.

“Vây lấy diên vĩ đi, phiền cô bó đẹp một chút.”

“Là để tặng người khác ạ?” Trương Tư Ninh vừa hỏi vừa đi qua, rút mấy cành hoa trong bình lớn ra đem tới cho Vệ Cẩm Huyền xem: “Anh thấy mấy cành này có được không? Thêm hai cành bách hợp phía trên, bó chung với hoa baby cũng rất đẹp”.

Vệ Cẩm Huyền đồng ý, Trương Tư Ninh lại đi lấy giấy gói hoa cho anh chọn, cuối cùng chọn loại nền trắng có sọc đỏ, đợi bó hoa xong cũng mất hơn mười phút, lúc tính tiền, Trương Tư Ninh nói cửa hàng mới khai trương nên tất cả khách mua hàng đều được giảm giá, còn nói: “Để tôi làm thẻ hội viên cho anh, sau này có thể tích lũy để hưởng ưu đãi.” Vệ Cẩm Huyền cũng không để ý đến mấy thứ đó, khoát tay nói không cần, rồi cầm tiền lẻ thối lại định rời đi, Trương Tư Ninh gọi anh lại, đưa một tờ danh thiếp ra: “Sau này, nếu cần anh có thể gọi điện thoại, cửa hàng sẽ giao hoa đến tận nơi, hân hạnh được phục vụ, cảm ơn anh đã mua hoa”. Vệ Cẩm Huyền cúi đầu nhìn tấm danh thiếp sắc sỡ đầy sắc màu đẹp mắt, cuối cùng lịch sự miễn cưỡng đưa tay nhận lấy.

Đợi anh đi rồi, Trương Tư Ninh không nhận được le lưỡi, nói ra bốn từ ‘Cao ngạo, lạnh lùng’.

Sau Giáng sinh, rất nhanh đã đến tết dương lịch, qua tết dương lịch, việc buôn bán của cửa hàng dần dần đi vào quỹ đạo. Trương Tư Ninh tuyển thêm hai nhân viên phụ việc, một là thiếu nữ tên Trần Bình Bình năm nay vừa tròn hai mươi tuổi, bình thường sẽ chịu trách nhiệm trông coi tiệm, chỉnh sửa cắt cành và tưới nước cho cây cối hoa cỏ, một cậu bé khác tên là Hứa Dương, còn chưa đến mười chín, chủ yếu phụ trách việc chạy giao hoa. Cả hai đều là người ngoại tỉnh, thử việc hai tuần, trước mắt cô thấy họ đều là người đáng hoàng, làm đúng trách nhiệm.

Kim Giai Di ngồi trên ghế sofa của khu tiếp khách tán gẫu với Trương Tư Ninh, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Trần Bình Bình một cái, nhỏ giọng thì thầm: “Hey, tớ nói này, bình thường thu tiền hay gì đó cậu đừng cho cô ta nhúng tay vào, trước hết hãy quan sát một vài tháng rồi tính tiếp, đúng rồi, cậu đã lấy bản sao chứng minh thư của họ chưa?”

Trương Tư Ninh liếc cô nàng một cái: “Tớ hiểu mà, cửa hàng cũng có camera theo dõi, không sao đâu.” Thấy Kim Giai Di còn muốn nói tiếp, cô liền xua tay đổi đề tài: “Đúng rồi, không phải hôm qua cậu đi phỏng vấn sao, thế nào rồi?”

“Haizz, đừng nói nữa!” Vừa nhắc đến chuyện phỏng vấn hôm qua, Kim Giai Di không còn tâm trạng đâu mà nghi ngờ mấy nhân viên mới của cửa hàng, cô nàng nằm úp sấp xuống tay vịn ghế sofa, than thở: “Đi tham gia phỏng vấn vị trí thư ký, FML*, cậu không thấy chứ hơn mười người tranh giành vị trí này với tớ, lần phỏng vấn này chắc không tới đâu rồi!” Tính ra năng lực của cô cũng đâu có kém cỏi, sao không ai tình mắt nhận ra viên ngọc quý vậy chứ!

(*FML: Viết tắt của ‘F*ck My Life’, nếu để nguyên thì đây là câu chửi thề khá bất lịch sự.)

Tâm trạng không tốt lại nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp lúc ẩn lúc hiện trước mắt, Kim Giai Di ghen tị, bàn tay ngứa ngáy không chịu được, giờ lên chọc chọc vào mặt Trương Tư Ninh: “Khuôn mặt này của cậu mà chuyển sang cho tớ thì tốt quá, đừng nói là thư ký, cho dù là trợ lý tổng giám đốc cũng chỉ mất một phút là xong ngay!”

Hiển nhiên đây cũng không phải là lần đầu tiên bạn thân của cô nói ra suy nghĩ này, Trương Tư Ninh vô cùng bình tĩnh kéo bàn tay trên mặt mình xuống: “Vây sau này cậu có tính toán gì không? Nếu không thì nghe lời người nhà, tiếp tục thi công chức đi.”

Kim Giai Di vừa nghe thấy vậy liền mất hứng: “Cậu có phải là bạn thân của tớ không hả?” Nói xong ngồi bật dậy khỏi ghế sofa, chỉ vô trán Trương Tư Ninh về mặt tức giận: “Cậu là gian tế ba mẹ tớ sai đến phải không! Cái vụ thi công chức đó chỉ nghĩ thôi cũng không muốn nghĩ đến, tớ không bao giờ thi cái trò đó nữa! Ba năm đó, FML, ba năm thanh xuân của tớ mất đi vì nó đó! Đừng nói đơm hoa kết trái, ngay cả cọng cỏ hoang cũng không thấy!”

Kim Giai Di là người địa phương, là con gái một trong nhà, ba mẹ đều là giáo viên trung học, phần lớn người thân đều làm trong ngành giáo dục, xét theo hoàn cảnh gia đình như vậy mà nói cô gái này dù không đạt đến mức thủ khoa thì cũng không thể nào quá kém cỏi được. Đáng tiếc, cuộc đời luôn có những bước chuyển ngoặt như thế, từ nhỏ Kim Giai Di luôn cách danh hiệu học sinh giỏi một khoảng khá xa. Năm đó khi thi vào đại học, đã phải liều sống liều chết ôn tập lại nhờ được cộng thêm điểm ưu tiên dân tộc thiếu số mới miễn cưỡng đậu vào một trường đại học xem như không tệ trong thành phố này. Kim Giai Di học chuyên ngành văn học Trung quốc, nhưng sau khi tốt nghiệp thì sống chết không muốn tiếp tục học lên nghiên cứu sinh, người nhà không còn cách nào khác với cô nàng, đành phải đưa ra điều kiện, không học lên nghiên cứu sinh cũng được nhưng công việc phải nghe theo sự sắp xếp của người nhà. Sau đó họ đưa ra cho cô nàng hai con đường, hoặc là làm giáo viên thì đi thi chứng chỉ sư phạm, hoặc là thi công chức nhà nước. Đối với phụ nữ mà nói thì đó là hai lựa chọn không tệ. Nhà Kim Giai Di có rất nhiều người làm giáo viên, nên cô nàng không muốn đi theo con đường mòn đó, rút kinh nghiệm xương máu, cô nàng quyết định đi thi công chức nhà nước, sau đó...chính là ba năm thê thảm, năm nay sau khi thi rớt lần nữa, cô nàng sống chết không muốn thi tiếp, càng không nói đến việc thi lấy chứng chỉ sư phạm, mặc kệ người nhà dụ dỗ cưỡng ép kiểu gì cũng không được, chỉ muốn đi tìm việc làm.

Nhưng tìm việc cũng không dễ dàng gì. Trước hết, cô nàng không có kinh nghiệm làm việc, thứ hai chỉ tốt nghiệp một trường đại học bình thường, thứ ba

ngoại hình cũng không xuất sắc, nhưng tầm mắt lại quá cao, hoàn toàn không thêm để ý mấy công ty cỡ vừa và nhỏ, nên lãng phí mấy tháng trời vẫn không tìm được công việc thích hợp. Cô nàng thật sự muốn được như Trương Tư Ninh, tự mình mở cửa hàng buôn bán, tiếc là điều kiện gia đình không được như vậy, ba mẹ không ủng hộ, hiện tại từ ăn mặc đến đi lại cô nàng đều phải dựa vào gia đình, tiền gửi ngân hàng cũng không có, vì vậy chỉ có thể nhìn cửa hàng bán hoa của Trương Tư Ninh chảy nước miếng hăm mộ mà thôi.

Trương Tư Ninh thật sự không còn gì để nói với bạn thân của mình, cô và Kim Giai Di là bạn cùng trường đại học, nhưng khác chuyên ngành, cô học chuyên Anh, lúc trước khi nhận phòng ký túc xá, đúng lúc phòng của các cô còn một giường trống, mà trùng hợp khoa của Trương Giai Di lại dư ra một mình cô ấy, thế là hợp tình hợp lý dọn tới làm bạn cùng phòng. Bốn năm ở chung, tính cách hai bên cũng không quá khó chịu, nên hiển nhiên có thể phát triển một tình bạn tốt đẹp.

Vừa định khuyên nhủ thêm vài câu, thì tiếng chuông điện thoại bàn trong tiệm vang lên, Trần Bình Bình để bình phun nước xuống đi tới nghe điện thoại, vừa nói mấy câu liền gọi Trương Tư Ninh: “Chị Trương Tư Ninh, có người tìm chị”. Trương Tư Ninh đi qua nhận điện thoại, thì ra là khách quen muốn đặt hàng tiếp. Trương Tư Ninh quen thuộc trò chuyện vài câu với đối phương, sau đó hỏi: “Vẫn như cũ à?” Nhận được câu trả lời khẳng định, liền mỉm cười nói được, sau đó cúp máy.

Kim Giai Di cũng đi theo tới, thấy cô cúp điện thoại liền tò mò hỏi: “Như cũ cái gì? Muốn cậu đưa hoa tới hả?”

“Ừ, là khách quen, cô ấy rất thích hoa tulip trong tiệm, thường xuyên đặt một bó lớn giao sang đó.” Trương Tư Ninh bảo Trần Bình Bình đi chọn hai mươi cành tulip, còn mình lấy áo khoác mặc vào. Kim Giai Di lại hỏi: “Cậu tự đi đưa sao?” Cô nàng chỉ vào Hứa Dương đang đứng lau cửa kính bên ngoài: “Cậu ta không rảnh sao mà cậu phải tự đi?” Tính tình Kim Giai Di rất thẳng thắn, miệng cũng chua ngoa, Trương Tư Ninh sợ cô nàng nói chuyện khó nghe khiến Trần Bình Bình và Hứa Dương khó xử, liền vội vàng giải thích: “Đây là khách quen, tớ vẫn thường đi đưa hoa, cậu không thấy người ta gọi điện thoại đến là trực tiếp tìm tớ luôn sao? Tiểu Hứa đi đưa hàng không thích hợp. Cậu ở đây chờ một lát, tớ chỉ đi đến tòa nhà Bắc Lăng ở gần đây thôi, nhiều lắm cũng chỉ mất hai mươi phút, trưa nay tớ mời cậu đi ăn”.

“Đội đầu!” Trương Tư Ninh đang định đẩy cửa, Kim Giai Di đã giữ chặt cánh tay cô lại: “Cậu nói đưa hoa đến Bắc Lăng hả? Là Bắc Lăng nằm trên đường Trung Hưng sao?”

Trương Tư Ninh nói: “Đúng vậy, sao thế?”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương 2

Kim Giai Di nghe xong cười hắc hắc, trên gương mặt màu mặt ong ngọt ngào hiện lên chút tình quái, cô nàng xoa xoa tay nói: “Không phải ngày mai tớ còn có buổi phỏng vấn sao, chính là ở Bắc Lăng. Vốn định chiều nay đến đó nghiên cứu địa hình trước, à, mà khách hàng kia của cậu làm công việc gì ở Bắc Lăng thế? Có thể giới thiệu cho tớ không? Dù sao cô nàng cảm thấy, người có thể bỏ tiền ra mua hoa còn yêu cầu giao đến tận công ty, chuyện phóng khoáng như vậy thì không thể nào là nhân viên bình thường làm được.

Bắc Lăng là một tập đoàn đa quốc gia, là một doanh nghiệp có quy mô rất lớn, cả tòa nhà đều là trụ sở công ty, vô cùng khoa trương. Trước đó, Kim Giai Di đã cố ý lên mạng tra tư liệu về công ty này, bối cảnh lớn như vậy, rất hợp với ý muốn của cô nàng. Nhưng Bắc Lăng có tiếng rất khó xin vào, cơ hội phỏng vấn lần này có được cũng là nhờ anh họ ở Cục công thương xin giúp, Kim Giai Di biết khả năng của mình nên cũng không hy vọng nhiều lắm vào chức vụ này, nhưng cứ thế bỏ qua cơ hội thì cô nàng không cam lòng, nên lúc này vừa nghe bạn thân nói khách hàng làm ở Bắc Lăng thì rất liền lời sáng! Dù sao tục ngữ đã nói, có người quen thì việc gì cũng dễ xử lý, cho dù chỉ là khách hàng của bạn thân cũng là tài nguyên đó.

Trương Tư Ninh vừa nghe qua đã lập tức hiểu ngay suy nghĩ của Kim Giai Di, cô lắc đầu đội nước lạnh: “Người ta làm ở bộ phận dịch vụ khách hàng, không liên quan đến phòng nhân sự, cậu đừng nghĩ nữa, và lại tớ với người ta vốn chẳng quen thân, chỉ là quan hệ mua bán mà thôi.”

Kim Giai Di vẫn chưa từ bỏ ý định: “Chỉ thử một chút thôi, năn nỉ đó, tớ thật sự rất muốn vào Bắc Lăng mà ah ah. Giọng điệu kéo dài vô cùng tha thiết.

Trương Tư Ninh nhìn cô nàng nũng nịu như vậy thật bất đắc dĩ, cảm thấy suy nghĩ của bạn thân mình quá mức kỳ lạ, bèn mỉm cười vỗ cô nàng một cái nhưng vẫn kiên trì: “Giai Giai, không được đâu, chuyện này không thích hợp.”

Kim Giai Di trừng mắt nhìn cô: “Chỉ thử thôi!” Trong mắt cô nàng đây là một chuyện rất đơn giản, cũng chẳng làm hại gì đến ai. Có được hay không cũng phải thử mới biết, bộ phận dịch vụ khách hàng hay bộ phận nhân sự thì sao chứ, dù gì cũng ở trong một công ty, cô không hiểu tại sao bạn thân của mình cứ từ chối mãi như thế.

Mặc dù bình thường tính tình Trương Tư Ninh rất tốt, nhưng có một số chuyện cô vô cùng cố chấp. Giới thiệu bạn mình với người có thể giúp đỡ cô ấy, nhìn qua là chuyện rất đơn giản, dù sao bạn bè vẫn quan trọng hơn khách hàng, nhưng Trương Tư Ninh cảm thấy, nếu đã mở ra kinh doanh thì phải có nguyên tắc, chỉ dựa vào quan hệ của mình và khách hàng mà vọng tưởng người ta sẽ giúp đỡ bạn bè mình, điều này thật quá đáng, lại nói người ta dựa vào cái gì để giúp mình chứ, không quen không biết, chỉ khiến người ta khó chịu.

Cho nên Trương Tư Ninh cũng không nói thêm gì, chỉ nhìn Kim Giai Di mỉm cười, cười đến dịu dàng bao dung, có một loại khí thế khiến người ta vô

thức bình tĩnh lại, sau đó mềm lòng chột dạ, cuối cùng phải nhượng bộ, muốn giận cũng không giận nổi. Yên lặng, giằng co, cuối cùng Kim Giai Di thất bại khoát tay: “Thôi quên đi, chi đây sẽ tự dựa vào chính sức mình”. Mỹ nhân cười, lực sát thương đúng là không thể coi thường được, thiện tại thiện tai.

Trương Tư Ninh thấy vẻ mặt bạn mình không vui, suy nghĩ một chút rồi nói: “Hay là cậu cùng đi giao hoa với tớ, đến nơi cậu đứng dưới lầu đợi tớ, tớ với Miêu Miêu ở quầy lễ tân cũng coi như quen thuộc, cậu có thể tán gẫu với cô ấy, xem có thể biết được thông tin hữu ích gì không”.

Mặc dù không được ăn thịt, nhưng có chút canh cũng xem như an ủi. Cuối cùng trái tim nhỏ bé đang bị tổn thương của Trương Giai Di cũng được vỗ về, lăm bậm đi theo Trương Tư Ninh ra cửa.

Tòa nhà Bắc Lăng có hai mươi bốn tầng, toàn bộ đều thuộc về tập đoàn Bắc Lăng. Trương Tư Ninh đã đến nơi này rất nhiều lần, bảo vệ ở đây và quầy lễ tân đều biết cô, cho nên không cần đăng ký cũng có thể đi vào. Đợi Kim Giai Di đăng ký xong, nhận lại chứng minh nhân dân, Trương Tư Ninh đã chào hỏi xong Miêu Miêu. Miêu Miêu là sinh viên đại học mới tốt nghiệp năm ngoái, là một cô gái xinh đẹp, tính tình cũng tốt, rất nhiệt tình, nghe xong lời nhờ vả của Trương Tư Ninh đồng ý ngay không chút nghĩ ngợi, sau đó thúc giục Trương Tư Ninh mau đi đưa hoa, còn nói hình như quản lý Tôn sắp phải vào họp rồi.

Vị khách quen này của Trương Tư Ninh là một phụ nữ họ Tôn hơn bốn mươi tuổi, quản lý bộ phận chăm sóc khách hàng. Từ thang máy bước ra, Trương Tư Ninh theo lối đi quen thuộc đến phòng làm việc của quản lý Tôn, sau khi chào hỏi trợ lý tiểu Trương bên ngoài văn phòng xong cô mới gõ cửa, nhận được lời mời từ bên trong, cô đẩy cửa bước vào.

Tôn Phương đang nói chuyện điện thoại, sắc mặt có vẻ không tốt lắm, giọng điệu hoàn toàn không có sự thoải mái và dễ chịu như khi gọi đến đặt hoa ở cửa hàng. Cô ấy ra hiệu cho Trương Tư Ninh đặt hoa lên bàn, sau đó chỉ vào tiền ở trên bàn rồi khoát khoát tay, ý tứ rất rõ ràng. Trương Tư Ninh mỉm cười với cô ấy một cái, đặt bó hoa xuống, sau đó cầm tiền nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Trên đường về, về mặt Kim Giai Di vô cùng hưng phấn, chia sẻ tình tức tình báo với Trương Tư Ninh: “Cậu có biết tổng giám đốc của Bắc Lăng là ai không?”

Trương Tư Ninh nói biết chứ: “Là Vệ Cẩm Huyền đúng không?” Chỗ này là CBD (Central Business District), tập trung rất nhiều thành phần tri thức tinh anh, tuy cửa hàng hoa mới mở cửa kinh doanh không lâu, nhưng đại danh của Vệ Cẩm Huyền cũng thường được nghe mọi người nhắc đến, tổng kết lại chính là người đứng đầu của tầng lớp dẫn đầu.

“Vậy cậu có biết hiện giờ anh ta đang đọc thân không?”

“Là đã ly hôn.” Trương Tư Ninh sửa lại cho đúng: “Tớ nghe nói vợ trước của anh ta là người Pháp.”

Kim Giai Di tròn mắt: “Ly hôn chính là độc thân.” Còn nói: “Vừa nãy, Miêu Miêu nói cho tớ biết, ba năm trước Vệ Cẩm Huyền bị tai nạn xe cộ phải cưa mất một chân, cho nên trong công ty cấm sử dụng những từ như tàn tật, người què... sau này nếu tớ đi làm ở đó thì phải hết sức chú ý điểm này.”

“Vậy cậu có hỏi được chuyện tuyển dụng không?” Trương Tư Ninh càng quan tâm việc chính hơn. Về nhân vật nổi tiếng Vệ Cẩm Huyền này thì thật sự cách cuộc sống của cô quá xa.

Kim Giai Di gờ tay kéo mũ áo khoác trùm lên đầu để chắn gió rồi mới xoa xoa cánh tay trả lời: “Còn phải hỏi sao, cũng không nhìn xem tớ là ai, chi đây vô cùng có lòng tin vào ngày mai!” Thật ra cô nàng chỉ hỏi được mấy chuyện linh tinh từ chỗ Miêu Miêu, hơn nữa còn toàn là chuyện về Vệ Cẩm Huyền, còn phía bên nhân sự thì... Miêu Miêu cũng không biết gì nhiều, nhưng mà dù sao biết thêm được nhiều chuyện ngoài lề hay ho về tầng lớp cao cấp của Bắc Lăng cũng xem như không uổng công đi một chuyến.

Lúc này đã hơn mười một giờ, hai người quyết định không quay lại tiệm mà trực tiếp vào một quán cay Tứ Xuyên trên đường Trung Hưng để giải quyết bữa trưa, vì Trương Tư Ninh mời khách nên Kim Giai Di gọi món không chút khách khí, mãi đến khi gọi một lèo bảy tám món thịt xong mới ý tứ gọi một phần canh bắp coi như có rau cải...

“Đúng rồi, Tiền Thiệu về nước rồi đó, hôm kia Vương Chân Chân gọi điện thoại nói cho tớ biết,” vừa nói vừa mĩa mai: “Con nhỏ đó cả nửa năm chẳng thèm gọi điện cho tớ một lần,” còn nói: “Cô ta có hỏi thăm cậu đó, nói là cuối năm nay tính tổ chức một buổi họp lớp, đã lâu rồi mọi người không gặp nhau nên muốn tụ họp một lần. Tớ, chuyện cậu trở lại đây, tớ có thể nói cho cô ta biết không?” Vì lúc trước Trương Tư Ninh dặn dò tạm thời đừng nói cho ai biết việc cô trở lại nên Kim Giai Di vẫn không nói với người khác.

Nghe thấy tên Tiền Thiệu, Trương Tư Ninh liền cảm thấy không thoải mái, cô bị ám ảnh với cái tên này.

Tiền Thiệu và Trương Tư Ninh là bạn cùng khóa thời đại học, anh ta học Tài chính, cũng là người địa phương, gia thế tốt, đẹp trai đa tài, lại là sinh viên nòng cốt, khi đó có thể nói anh ta là nhân vật phong vân làm mưa làm gió trong trường. Anh ta rất thích Trương Tư Ninh, từ lần tình cờ gặp gỡ ở năm hai cho đến tận cái đêm tốt nghiệp đại học, chuẩn bị xuất ngoại anh ta vẫn dốc sức theo đuổi cô, đáng tiếc Trương Tư Ninh không có cảm giác với anh ta. Nhưng người này quá tự tin đến mức cố chấp, càng không thể có càng muốn chiếm bằng được, dù cô từ chối thế nào cũng không để vào tai. Vì chuyện này, khi đó Trương Tư Ninh bị không ít người nói xấu, nói cô già vờ ra về làm cao, cố ý đùa giỡn tình cảm của người khác. Thời gian Tiền Thiệu theo đuổi càng lâu thì thanh danh của Trương Tư Ninh càng tệ, điều này khiến Trương Tư Ninh càng thêm phản cảm với Tiền Thiệu, sau đó biết Tiền Thiệu bị người nhà tống ra nước ngoài, Trương Tư Ninh thiếu điều muốn mở tiệc ăn mừng!

Bây giờ nghe nói anh ta đã trở lại, Trương Tư Ninh liền cảm thấy táo mèo ngứa ngáy khó chịu, cô vẫn tin chắc tâm lý Tiền Thiệu này có vấn đề! Cho nên khi nghe Vương Chân Chân từng ở cùng phòng với mình muốn tổ chức họp mặt bạn học thì lập tức lắc đầu nói với Kim Giai Di: “Đừng nói cho cô ấy biết, tớ không muốn gặp lại tên kia!”

Kim Giai Di thấy vẻ mặt hoảng sợ của cô, cảm thấy vui sướng khi người gặp họa: “Người ta hay nói ‘liệt nữ sợ thiên lang’*, cậu nói xem sao cậu lại ghét Tiền công tử đến thế? Tô nghe Vương Chân Chân nói Tiền Thiệu vừa trở lại đã lập tức hỏi thăm cậu đó.” Vừa nói vừa thờ dãi: “Có điều lúc trước tên này cũng hại cậu không ít, năm ngoái tớ còn nghe người ta nói hắn đã có bạn gái, nhưng Vương Chân Chân lại bảo hắn đang độc thân, chắc là đồn nhảm vậy thôi.”

(*‘Liệt nữ sợ thiên lang’: phụ nữ đứng đắn sợ đàn ông dây dưa, cuốn lấy không tha)

Trương Tư Ninh chẳng chút hứng thú nào với mấy chuyện này, chỉ dặn Kim Giai Di trăm ngàn lần đừng có ‘bán đứng’ cô, cô thật sự sợ cái loại mặt dày hơn tường thành, lại cố chấp đến mức khiến người ta muốn học máu như Tiền Thiệu. Kim Giai Di tròn mắt liếc cô một cái, tiếp tục kích thích: “Thật ra tớ cảm thấy cậu và hắn cũng có duyên đấy chứ, cậu xem, cậu vừa trở lại đây mấy tháng hắn cũng quay về theo, đây đúng là duyên phận mà!”

Sau khi tốt nghiệp đại học, Trương Tư Ninh liền trở về quê, cô là người phương Nam, nhưng lại đến tận thành phố Vũ Lăng ở phương Bắc học đại học. Ba năm trở lại đây, ngoài bạn thân Kim Giai Di thỉnh thoảng vẫn còn liên lạc thì những người khác hầu như không có tin tức gì của cô. Kim Giai Di cũng không biết nhiều về hoàn cảnh gia đình Trương Tư Ninh, chỉ biết cha mẹ cô đều làm kinh doanh, điều kiện kinh tế của gia đình không tệ, quần áo mặc thường ngày không phải loại rẻ tiền mà chi tiêu cũng hào phóng, còn những thứ khác đều không biết, từ lúc cô lên đại học cũng chưa từng thấy cha mẹ hay người thân nào ghé thăm.

Hơn nữa, Trương Tư Ninh quay lại đây rất bất ngờ, trước đó chưa từng nghe cô nhắc đến, cứ thế mua nhà, mở cửa hàng hoa, đáng vẻ từ nay về sau sẽ định cư ở đây khiến Kim Giai Di cảm thấy chắc chắn đã có chuyện xảy ra, nếu không đã rời khỏi Vũ Lăng ba năm, gia đình lại ở phía Nam, cô trở lại phương Bắc quả thật là chuyện không hợp với lẽ thường. Nhưng mặc dù khi còn đi học quan hệ của hai người rất tốt, sau khi tốt nghiệp cũng không cắt đứt liên hệ nhưng vẫn chưa đến mức có thể nói với nhau tất cả mọi chuyện, cho nên mặc dù rất tò mò, nhưng Kim Giai Di cũng không cố đào bới tìm hiểu, Trương Tư Ninh nói cái gì thì cô nằng chỉ biết vậy.

Ăn cơm xong Kim Giai Di phải về trước để chuẩn bị cho buổi phỏng vấn ngày mai, trước khi đi vẫn không quên bóc lột cô thêm một phần vịt nướng đóng gói mang về, bảo là để hiếu kính cha mẹ. Về tới tiệm, Trần Bình Bình nói vừa rồi có người gọi điện đặt hoa, Hứa Dương đã lấy xe đạp điện đi giao. Xe đạp điện là xe Trương Tư Ninh mua chuyên dùng để đưa hoa cho thuận tiện và tiết kiệm thời gian. Trương Tư Ninh gật đầu nói đã biết, hỏi Trần Bình Bình ăn cơm chưa, Trần Bình Bình hơi rụt rè nói vẫn chưa. Trương Tư Ninh bảo cô ấy đi ăn cơm trước. Phía bên trái cách cửa hàng bán hoa khoảng một trăm mét, có một cửa hàng thức ăn nhanh, vừa rẻ vừa tiện lợi, mấy ngày nay Trần Bình Bình và Hứa Dương đều tới đó ăn cơm. Mỗi tháng, Trương Tư Ninh trả thêm cho hai người ba trăm đồng tiền cơm.

Buổi chiều, việc kinh doanh của tiệm không tệ, có thể nói Trương Tư Ninh khá tinh mắt, có lẽ vì CDB là khu trung tâm thương mại, hơi thở cuộc sống quá nhộn nhạo, cho nên quanh đây cũng chỉ có lác đác một hai tiệm bán hoa, mặt tiền cửa hàng nhỏ không có gì đặc sắc rất khó nhận ra, khác hẳn với mặt tiền cửa hàng được trang trí vô cùng rộng rãi của Trương Tư Ninh, vừa nhìn đã thích. Việc này cũng giống như sự khác biệt giữa tiệm làm tóc nhỏ và salon làm tóc lớn ở trung tâm vậy, thật ra đều là làm tóc, không phải cứ tiệm nhỏ thì sẽ sử dụng thuốc dỏm hay kỹ thuật không tốt, cũng chẳng phải tiệm lớn thì mọi thứ đều xịn. Nhưng khi người ta làm tóc ở tiệm lớn tốn bảy tám trăm đồng chẳng thấy xốt, nhiều khi lại còn thấy rẻ, nhưng nếu làm ở tiệm nhỏ mà tính giá đó không khéo sẽ hô âm lên là lừa đảo. Tương tự như vậy, tuy rằng hoa ở cửa hàng Trương Tư Ninh có đắt hơn một chút so với các nơi khác, nhưng khách hàng vẫn dần tăng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 3

Trương Tư Ninh cũng coi như là người sống khá có quy luật, hầu như mỗi ngày đều ngủ vào lúc mười một giờ đêm và thức dậy vào tám giờ sáng hôm sau, đến chín giờ bắt đầu mở cửa tiệm buôn bán. Vì bên trong cửa hàng hoa có một cửa nhỏ dẫn đến cầu thang nối thẳng lên nhà Trương Tư Ninh ở lầu hai nên cô không đưa chìa khóa cửa hàng cho ai khác. Không nói đến Trần Bình Bình và Hứa Dương hiện giờ không quá quen thuộc, ngay cả bạn thân Kim Giai Di cô cũng không đưa, Trương Tư Ninh là người không có cảm giác an toàn.

Hôm nay, Trương Tư Ninh bắt đầu dậy sớm, mới hơn sáu giờ mười lăm cô đã tỉnh giấc, ngay cả mặt cũng chưa rửa, chỉ thay quần áo, dùng dây buộc tóc lên xong liền vội vàng xuống lầu, từ bên trong đẩy cánh cửa tiệm lên.

Đêm qua Vũ Lăng bắt đầu có tuyết rơi, đến tận lúc này vẫn chưa ngừng lại, trên đường có không ít tuyết đọng, nghe tiếng động bên ngoài thì hình như nhân viên vệ sinh môi trường đã sớm bắt tay vào thu dọn tuyết. Ngoài cửa, Trần Bình Bình và Hứa Dương đứng cạnh nhau, chiều cao của hai người cách biệt không quá lớn đều tầm khoảng một mét bảy, trên tóc trên vai đều bám tuyết.

“Lạnh lắm phải không, đã ăn sáng chưa?” Trương Tư Ninh vừa nghiêng người nhường chỗ cho hai người bước vào vừa hỏi. Tính tình cô rất tốt, bình thường lúc nào nói chuyện cũng dịu dàng nên sau hai tuần làm chung, Trần Bình Bình và Hứa Dương đã không còn dè dặt như lúc đầu nữa. Trần Bình Bình cọ cọ chân vào tấm thảm ở trước cửa, sau đó trả lời: “Ăn rồi ạ, chị Tư Ninh, chỗ em ở có một cửa hàng bán đồ ăn sáng mở cửa khá sớm.” Hứa Dương cũng gật đầu tỏ vẻ đã giải quyết bữa sáng rồi.

“Vậy hai đứa ngồi ghế sofa nghỉ ngơi, uống chút nước nóng cho ấm người trước đi, chắc xe cũng sắp tới rồi, chị lên lầu lấy ít đồ.” Lâm bà chủ, cô thật sự không thể nào nói bản thân mình còn chưa rửa mặt, chuyện này thật mất mặt.

Cửa hàng hoa của Trương Tư Ninh mới mở không lâu, việc buôn bán này đối với cô cũng như cô dâu lần đầu tiên về nhà chồng, có nhiều việc còn chưa hiểu hết, vẫn đang trong giai đoạn tìm tòi học hỏi. Sở dĩ trước đây cô mở cửa hàng hoa, hoàn toàn là do tâm huyết dâng trào bất chợt nảy ra ý nghĩ đó. Cô có tiền để dành nhàn rồi, không muốn miệng ăn núi lở, nhưng lại không có sở trường gì khác, trái lại từ nhỏ đã đi theo mẹ học violon và chăm sóc hoa cỏ, cho nên sau khi trở lại Vũ Lăng, cô liền mua một căn hộ mặt tiền hai tầng, tầng một làm cửa hàng hoa, tầng hai trang trí lại làm nơi ở, đem sở trường duy nhất của mình ra để kiếm tiền.

Lí do hôm nay cô mở cửa tiệm sớm như vậy, hoàn toàn là vì chiều qua nhận được điện thoại của vườn ươm, nói số hoa và cây cảnh cô đã đặt sẽ được giao tới trước bảy giờ sáng. Vì đây là lần đầu tiên cô đặt hàng, số lượng cũng không nhiều lắm, lại không thân thiết, trong điện thoại người ta nói sau khi xe đến phải lập tức dỡ cây xuống, Trương Tư Ninh cảm thấy không cần thiết vì vấn đề thời gian mà phải dây dưa, nên ngày hôm qua trước khi hết giờ làm, cô bảo Trần Bình Bình và Hứa Dương hôm nay đến sớm hơn một chút, cô sẽ phát thêm cho họ hai giờ tiền lương.

Hơn mười giờ sáng, Kim Giai Di ủ rũ đi vào cửa hàng hoa. Lúc đó, Trương Tư Ninh đang thảo luận với Trần Bình Bình và Hứa Dương xem nên đặt mấy chậu quýt vừa nhập về sáng nay vào chỗ nào trong tiệm cho đẹp mắt. Nghe tiếng chuông cửa vang lên, lại nhìn thấy dáng vẻ mất hết tinh thần của bạn thân, Trương Tư Ninh hiểu ngay ra buổi phỏng vấn ở Bắc Lăng hôm nay không có kết quả tốt rồi.

Quả nhiên, hai người vừa ngồi xuống, Kim Giai Di bắt đầu tuôn trào: “Thật quá đáng, đúng là quá đáng mà! Không phải tớ chỉ muốn đến Bắc Lăng làm việc thôi sao, vậy mà cái đồ lesbian chết tiết kia lại sỉ nhục tớ!! Hừc, tớ không còn mặt mũi đâu mà gặp người khác!”

“Sỉ nhục?” Trương Tư Ninh kinh ngạc, cô cảm thấy một doanh nghiệp lớn như Bắc Lăng hẳn là không thể nào làm ra chuyện mạo phạm người khác như vậy chứ?

Thoạt nhìn Kim Giai Di rất đau lòng, đáng thương khiến người ta không thể nào không thương xót: “Cái đồ lesbian kia nói tớ không phù hợp với điều kiện tuyển dụng, lần này đối tượng thông báo tuyển dụng của họ là tiến sỹ, cậu không thấy cái giọng điệu và vẻ mặt lúc cô ta nói chuyện đâu, tớ từng này tuổi rồi mà chưa bao giờ bị sỉ nhục như thế!”

Hix, bảo cô phải nói gì trong trường hợp này đây? Trương Tư Ninh hỏi: “Trước đó cậu không biết việc này sao?”

“Tớ biết cái rắm!” Kim Giai Di có vẻ kích động, đập mạnh tay lên bàn trà, động tác hơi thô lỗ, vì buổi phỏng vấn hôm nay cô nàng đã cố ý mặc một bộ âu phục màu đen khá nhỏ ôm khít người, lúc này vì động tác mạnh bạo mà hiện lên một ngấn thịt rung rung: “Vì cơ hội lần này mà tớ còn đặc biệt mua biểu anh họ hai cây Trung Hoa! Òa òa, Tư Tư, làm sao đây, chuyện này tớ không biết phải nói sao với ba mẹ bây giờ, sáng nay, lúc ra khỏi nhà tớ đã phát biểu rất hùng hồn, nếu họ biết tớ lại thất bại thế nào cũng sẽ cần nhờ tớ cho xem!”

Cho nên nội dung chính của cuộc đối thoại này, thật ra không phải để phỉ nhổ kẻ phỏng vấn đã làm mất mặt mình, mà là không biết nên về khai báo với ba mẹ thế nào?

Trương Tư Ninh cảm thấy bạn thân đang ở trong phúc mà không biết quý trọng, có ba mẹ quan tâm lo lắng như vậy thật tốt mà! Bèn khuyên cô nàng: “Dù sao chuyện này cũng không thể giấu được, hơn nữa cũng đâu thể trách cậu, là do anh họ cậu nhận đồ của cậu rồi nhưng lại không làm tốt chuyện được nhờ mà, phạm vi thông báo tuyển dụng của người ta rõ ràng không hợp với điều kiện của cậu, cậu được gọi đến phỏng vấn, tớ cảm thấy đã thần kỳ lắm rồi.”

Kim Giai Di thở dài, cũng không nói gì, cứ thế lấp bắp nhìn chằm chằm cô một lúc, nhìn tới mức Trương Tư Ninh cũng cảm thấy ngại, sau đó cô nàng đột nhiên chấp hai tay trước ngực, vẻ mặt khẩn cầu: “Tư Tư yêu quý, có thể cho tớ trốn nhờ chỗ cậu vài ngày không? Cùng lắm ba ngày thôi, để ông bà cụ nhà tớ bình tĩnh lại đã, năn nỉ cậu đó, cho tớ ngủ nhờ ghế sofa là được.”

Trương Tư Ninh thoáng chốc cảm nín, cái này đúng là nói gió thành bão, trở mặt thần tốc mà, thì ra đây mới là mục đích cuối cùngnhưng mà đã nói đến nước này rồi, cô còn có thể từ chối được sao!?

Sau khi ăn cơm trưa xong, Kim Giai Di liền đi ra ngoài, nói là muốn đánh giết thẳng đến cơ quan anh họ đòi tiền hai cây thuốc lá và đền bù cả tổn hao tinh thần, nhân tiện mua hai bộ đồ lót để tắm rửa. Trương Tư Ninh sớm đã quen với tính cách của bạn mình, tính khí đến cùng nhanh mà đi cũng lẹ, mới giây trước còn sôi sục cảm phẫn thấy mất hết mặt mũi vứt sạch xuống sông, bây giờ lại gương nanh múa vuốt đi tìm người tính sổ, điển hình của nói gió thành mưa. Nhưng mà tính cách của cô vốn miễn cảm hơn so với người bình thường nên rất thích giao tiếp với những người thoải mái, thẳng thắn như Kim Giai Di, đỡ phải lo nghĩ suy đoán nhiều.

Vệ Cẩm Huyền ngồi trên xe, nói lỏng cả vạt trên cổ, tựa đầu vào ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi, lão Trịnh tài xế và trợ lý Tần Chu cũng không dám lên tiếng, lão Trịnh muốn hỏi lại chuyện mua hoa sáng nay ông chủ tình cờ nói đến, nhưng nhận được ánh mắt ra hiệu của Tần Chu ông lập tức im lặng, tâm trạng của ông chủ đang không tốt đó!

“Đi cửa hàng hoa.”

Cuối cùng Vệ Cẩm Huyền lên tiếng phá vỡ không gian yên lặng, giọng nói trầm thấp không nghe ra chút dao động nào, quả thật tâm trạng không tốt.

Vệ Cẩm Huyền cảm thấy khá khó chịu, gần đây tổng công ty bên Pháp càng lúc càng mạnh động, làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự phát triển của công ty trong nước. Chiến lược phát triển năm nay của Bắc Lăng vốn đã sớm lên kế hoạch trước đó, trọng điểm chính là tiến vào ngành công nghiệp điện tử, phát triển sản phẩm điện tử mang thương hiệu Bắc Lăng độc lập. Nhưng mọi thứ đã chuẩn bị xong, thì bên Pháp lại liên tiếp giờ thủ đoạn, tuy rằng cuối cùng không ảnh hưởng gì đến tình hình chung, Vệ Cẩm Huyền có khả năng giải quyết tất cả những chuyện đó, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy ghê tởm như nuốt phải ruồi bọ, hơn nữa nghĩ đến sắc mặt của người anh cùng cha khác mẹ kia thì tâm trạng của anh lại càng không tốt.

Mặc dù tâm trạng rất tệ, nhưng hôm nay là ngày đi đến bệnh viện, nhất định phải mua hoa. Em gái anh, Trần Trần rất thích hoa hôm trước, nên dĩ nhiên hôm nay lại đến cửa hàng đó mua.

Hiện tại là tám giờ tối, trước đó Kim Giai Di gọi điện thoại nói anh họ mình rất phúc hắc, bảo là mời cô nàng đi ăn một bữa thịnh soạn, vậy mà trong lúc ăn cơm lại kêu ba mẹ cô nàng qua, sau đó... cô nàng đành phải đi về nhà. Trương Tư Ninh nghe xong mà dở khóc dở cười, cảm thấy cả nhà bạn thân thật ý nghĩa mà, vô cùng thú vị.

Bình thường cửa hàng hoa sẽ đóng cửa lúc chín giờ tối, có khi là mười giờ, tùy theo tâm trạng của Trương Tư Ninh. Nhưng thông thường, chưa đến tám giờ tối cô đã cho Trần Bình Bình và Hứa Dương tan ca. Nơi Trần Bình Bình ở là một khu nhà trọ vùng ngoại ô, cách nội thành năm trạm xe buýt, dù về trễ vẫn có chuyến xe đêm, nhưng người khu đó đa phần là dân ngoại tỉnh, thành phần rất phức tạp, là nơi thường xuyên xảy ra các vụ án ở Vũ Lăng, một cô gái về khuya rất nguy hiểm, may mà Hứa Dương cũng ở khu đó, hai người có thể chiều cô lẫn nhau trên đường về.

Hôm nay, Trương Tư Ninh đã cho hai người ra về từ lúc bảy giờ, bên ngoài tuyết vẫn còn đang rơi, trên đường gần như không có bóng người đi lại, cửa hàng cũng vắng khách, cho nên vừa hết việc cô liền cho họ về.

Nghe tiếng quả chuông treo trên cửa vang lên, Trương Tư Ninh ngẩng đầu mỉm cười theo thói quen, ấn tượng Vệ Cẩm Huyền để lại cho cô quá sâu sắc, ngày đó thấy anh nhận danh thiếp có vẻ miễn cưỡng như thế, cô còn tưởng anh sẽ không quay trở lại đây nữa.

“Xin chào”. Trương Tư Ninh đi ra, xuyên qua cửa kính cô thấy một người đàn ông đang cầm ô, về mặt cung kính đứng bên ngoài, không tiến vào trong. Đồng thời cũng thấy một chiếc xe hơi sang trọng đắt tiền đậu bên lề đường, nhìn chân trái của người trước mặt, uhm, cô đã hiểu.

Vệ Cẩm Huyền chống gậy, nhìn cô gái vẫn xinh đẹp như hoa trước mặt, nét mặt anh dần ra: “Xin chào.” Anh nói: “Bố giúp tôi một bó Diên vĩ, cảm ơn.”

Trương Tư Ninh mỉm cười: “Vẫn giống lần trước ạ?”

“Uhm, vẫn như lần trước.” Lại nói: “Bố thêm mười cành.”

Vệ Cẩm Huyền không đến ngồi ở khu vực tiếp khách theo lời mời của Trương Tư Ninh, mà chỉ lặng lẽ quan sát mấy thứ hoa cỏ mới xuất hiện trong tiệm, nhìn thấy đám hoa tím hồng trong chậu sứ trắng cao cỡ nửa người, anh lại gần quan sát một lúc: “Đây là cây cát cánh sao?”

Trương Tư Ninh đang chọn hoa, nghe anh hỏi vậy khẽ quay đầu lại nhìn, nói phải: “Hôm nay vừa mới nhập về.”

Sau đó, không nghe thấy anh nói thêm gì, Trương Tư Ninh cũng không để ý tới nữa, trong lòng cô đã chắc chắn đến tám phần về thân phận của người này. Nhưng cô, một... không... thiếu tiền, hai cũng không cần cầu xin anh chuyện gì, ba cũng không muốn đến công ty của anh làm, cho nên vẫn đối đãi như khách hàng bình thường, hoàn toàn không cần thiết phải nịnh nọt lấy lòng, thậm chí cô còn cảm thấy may mắn khi Kim Giai Di bị mẹ cô nàng túm về, nếu không chắc chắn cô sẽ không được sống yên ổn.

Bó hoa diên vĩ xong, Vệ Cẩm Huyền nhận lấy rồi chỉ tay vào chậu cát cánh bên kia nói: “Tôi muốn mua cả chậu hoa kia nữa.”

Trương Tư Ninh hơi tiếc nuối lắc đầu từ chối: “Chậu hoa đó trên đường vận chuyển gặp nhiều xóc nảy, anh có mua về trồng cũng không sống được, nếu thật sự thích thì nửa tháng sau anh quay lại được không?” Cô cảm thấy mình là một người kinh doanh rất có lương tâm, hết sức thật thà.

Vệ Cẩm Huyền khẽ nhủ mày, không nói gì mà chỉ lấy ví tiền ra, Trương Tư Ninh đang muốn quẹt thẻ thì lại nghe người đàn ông trước mặt nói: “Tính cả bồn cát cánh kia luôn, nửa tháng sau tôi cho người đến lấy.”

Vệ Cẩm Huyền đẩy cửa đi ra, Trương Tư Ninh nhìn thấy người đàn ông này giờ vẫn luôn đứng đợi bên ngoài lập tức nhận lấy bó hoa diên vĩ trong tay anh, nghiêng hẳn chiếc ô che kín phía trên đầu anh, biểu hiện điển hình của ông chủ và cấp dưới. Có lẽ do tuyết rơi nên đường khá trơn trượt, lúc Vệ Cẩm Huyền đi nhanh đến gần xe thì thoáng lao đảo một chút, tuy rằng rất nhanh sau đó đã đứng vững lại nhưng vẫn khiến người ta sợ hãi, Trương Tư Ninh cảm thấy ông chủ lớn trong truyền thuyết này rất kỳ lạ, tuyết rơi nhiều thế này, đến người bình thường cũng phải đi thật cẩn thận để không bị ngã, việc mua hoa hoàn toàn có thể giao cho người khác làm vậy mà anh còn tự mình chạy vào mua.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 4

Năm nay, tết cũng không sớm, rơi vào khoảng giữa tháng hai.

Hai ngày trước, Trương Tư Ninh đã đặt mua hoa giả ở trên mạng, hôm nay vừa được đưa tới. Cô nghĩ tuy nơi đây không náo nhiệt như trung tâm thành phố nhưng vẫn là khu vực đông dân cư. Năm mới tết đến, nhà nào mà không muốn mua chút đồ trang trí cho đẹp chứ. Mặc dù hoa thật tươi tắn hơn nhưng hoa giả cũng có nguồn tiêu thụ riêng, có điều diện tích tiệm của cô chỉ rộng nhiều đó, phải đặt những thứ này vào đâu cũng là chuyện cần phải suy tính, may là sau khi sắp xếp xong rồi nhìn cũng rất đẹp mắt.

“Chị Tư Ninh, có cần nhập thêm mấy chậu sứ đẹp đẹp không? Em thấy nhiều khách rất thích chậu hoa trong tiệm chúng ta.”

Trương Tư Ninh nhận lấy cái kéo Trần Bình Bình đưa qua, cô cắt mấy lá vàng trên cây măng tây xuống, sau đó mới nói: “Cái đó cũng không vội, đợi chị tìm thử chỗ khác xem sao.” Cô không định tiếp tục hợp tác với nhà xưởng lần trước nữa, phục vụ đã không tốt mà dịch vụ hậu mãi càng tệ hơn, lúc trước giao chậu hoa tới có nhiều cái bị sứt mẻ, đừng nói là đổi, chỉ gọi điện thoại hỏi thăm thôi cũng đùn đẩy năm sáu bận.

Nhà xưởng như thế chắc chắn không thể nào tiếp tục hợp tác được.

“Cái đó, chị Tư Ninh...”

Thấy Trần Bình Bình áp úng, vẻ mặt muốn nói lại thôi, Trương Tư Ninh quay đầu lại nhìn, có chút tò mò: “Sao thế? Có chuyện gì muốn nói với chị sao?” Thấy cô nàng vụng vẹo không thôi, cô cảm thấy hơi buồn cười, liền vỗ vỗ tay cô nàng: “Có chuyện gì thì cứ nói đi, chị cũng có ăn thịt em đâu mà lo.”

Có lẽ cảm thấy bình thường tính tình bà chủ rất tốt nên Trần Bình Bình do dự một lúc rồi nói: “Em...chị gái em làm trong một nhà máy gốm sứ ở phía nam,” nói xong cảm thấy khá ngại nên không nói tiếp những lời còn lại.

Trương Tư Ninh lập tức hiểu được ý cô ấy, chị gái là công nhân trong nhà máy thì sẽ được ưu đãi mua hàng với giá thấp hơn người ngoài, Trần Bình Bình muốn cô mua chậu hoa ở chỗ chị gái mình, để chị gái cũng kiếm được chút tiền chênh lệch đó.

Thấy Trương Tư Ninh không gì, Trần Bình Bình có chút luống cuống, sợ cô hiểu lầm nên vội vàng giải thích: “Chị Tư Ninh, đồ sứ trong xưởng chị em chất lượng tốt lắm, cũng rất đẹp, hơn nữa chị em nói, giá cả chắc chắn sẽ tốt hơn những nơi khác.”

Thật ra Trương Tư Ninh cũng không để ý chuyện nhập hàng ở đâu, dù sao đều phải bỏ tiền ra mua, chỉ cần giá cả hợp lý và chất lượng tốt là được. Nhưng cô lo lắng nguồn cung của số hàng này không rõ ràng, sau này sẽ gặp phiền phức, dù sao có ai dám đảm bảo số hàng hóa này không phải do chị gái Trần Bình Bình lấy cắp trong nhà máy chứ? Không phải cô có ý nghi ngờ mà là sống trong xã hội bây giờ phải luôn thật cẩn thận, lại nói cô và Trần Bình Bình quen biết chưa lâu, bây giờ thấy cô ấy là một người thành thật nhưng tính cách thật sự ra sao thì còn cần quan sát thêm nữa mới biết được.

Cho nên Trương Tư Ninh khéo léo từ chối: “Chuyện này đợi sang năm hãy nói, mấy thứ trong tiệm vẫn còn đủ bán.”

Trần Bình Bình hơi thất vọng, nhưng cô nàng cũng biết đây không phải là chuyện có thể dây dưa. Chờ sau khi Trương Tư Ninh lên lầu lấy đồ, Hứa Dương liền chạy tới, quở trách: “Em đã nói chuyện này không được mà chị còn không tin, chị không nên nói chuyện này với chị Tư Ninh.”

“Chị gái chị bảo chị hỏi, chị ấy nói tới lúc đó sẽ chia hoa hồng cho chị.” Trần Bình Bình khề phản bác.

Hứa Dương tròn mắt nhìn cô ta: “Rõ ràng chị gái chị không đáng tin, chị ta là một người đi làm thuê, mới làm được hai tháng thì lấy đâu ra hàng chứ? Em thấy có lẽ chị Tư Ninh cũng lo lắng về điều này.” Tuổi của Trần Bình Bình và Hứa Dương tương đương nhau, đều là người làm thuê, hàng ngày lại cùng đi cùng về nên dù thời gian ngắn ngủi chưa đầy một tháng nhưng đã khá thân thiết, chuyện này Trần Bình Bình cũng đã bàn bạc trước với Hứa Dương, tuy cậu phản đối nhưng cô ta cảm thấy vẫn nên thử một lần.

Tiếc là kết quả không như mong muốn.

Buổi chiều Kim Giai Di gọi điện đến nói vừa mới gặp Tiền Thiệu ở trên đường, đối phương chủ động chào hỏi cô nàng, còn để lại số điện thoại, giọng điệu cô nàng kích động hưng phấn như thể nhặt được tiền.

“Tư Tư, Tiền Thiệu vẫn rất đẹp trai, so với trước kia còn dễ nhìn hơn, lái một chiếc Ferrari, hào nhoáng lắm, hần còn nhận ra tớ đấy! Thật là không ngờ, hần còn nhận ra tớ!”

“Chuyện đó vinh dự lắm sao?” Trương Tư Ninh hỏi một câu, Kim Giai Di ghen hờn, cảm xúc đang mãnh liệt dâng trào thoát cái tụt dốc không phanh. Trương Tư Ninh lại hỏi: “Cậu còn chuyện gì khác không?” Kim Giai Di ngẫm nghĩ thấy hình như cũng không còn chuyện gì nữa nên nói không có, sau đó Trương Tư Ninh liền nói: “Giai Giai, trong tiệm có chút việc, tớ cúp máy trước đây.” Tuy rằng giọng nói vẫn mềm mại, dịu dàng như trước, nhưng Kim Giai Di có thể nhận ra cô bạn mình đang mất kiên nhẫn, tâm hồn bé nhỏ của cô nàng bị tổn thương, thật là nhớ em gái mềm mại thuở mới quen khi vào đại học quá đi.

Hơn chín giờ tối, lúc Trương Tư Ninh chuẩn bị đóng cửa tiệm chấm dứt một ngày buôn bán thì Vệ Cẩm Huyền lại tới, lúc cô sắp hạ cửa cuốn bên ngoài cửa kính xuống thì anh đến. Nhìn thấy anh, Trương Tư Ninh khá kinh ngạc, dù sao cũng đã muộn thế này.

Nhưng tới cửa là khách, hôm nay cách lần trước anh đến khoảng mười ngày, tính ra có lẽ lần thứ hai anh đến cũng cách lần đầu tiên khoảng mười ngày, đây là quy luật sao?

“Xin chào.” Trương Tư Ninh chủ động chào hỏi.

Vệ Cẩm Huyền không đáp lại cô, chỉ nhìn cánh cửa cuốn đã hơi hạ thấp xuống hỏi: “Chuẩn bị đóng cửa sao?” Giọng nói của anh rất thân nhiên, dường như không cần nghe câu trả lời của Trương Tư Ninh đã trực tiếp đẩy cửa đi vào trong tiệm. Trương Tư Ninh lặng lẽ làm mặt quỷ, rồi cũng theo vào: “Vẫn là hoa diên vĩ ạ?” Cô hỏi.

Vệ Cẩm Huyền gật đầu, Trương Tư Ninh liền đi chọn hoa, người cổ chấp với hoa diên vĩ như anh thật hiếm thấy, bình thường người thường xuyên mua hoa hồng hay bách hợp không ít nhưng hoa diên vĩ không phải quá đẹp, lúc trước cô chọn loại hoa này chẳng qua vì muốn phong phú thêm chủng loại mà

thôi. Nói thật, Trương Tư Ninh rất tò mò về đối tượng được anh tặng hoa, dù sao bản thân cô cũng không thích có người chỉ tặng cho mình một loại hoa mãi như vậy.

Lúc cắt cành tia lá, Trương Tư Ninh tình cờ ngẩng đầu lên, thấy anh chống gậy đứng đó, sắc mặt trắng bệch thì không nhận được nói: “Anh có muốn sang bên kia ngồi nghỉ chút không, sắc mặt anh có vẻ không tốt lắm, để tôi đi lấy cho anh ly nước.”

Vệ Cẩm Huyền vừa định lắc đầu từ chối thì Trương Tư Ninh đã đứng dậy đi rót nước cho anh, chỉ một lúc sau đã đặt ly nước lên bàn, sau đó chớp đôi mắt to xinh đẹp nhìn anh. Vệ Cẩm Huyền nghĩ ngợi một chút, cũng không muốn giả vờ nữa mà đi qua ngồi xuống. Quả thật hai ngày nay thân thể anh không được thoải mái, có dấu hiệu cảm sốt, kể từ sau tai nạn xe cô đó, khả năng miễn dịch của anh suy giảm khá nhiều, đến mùa đông sẽ thường bệnh vặt. Vừa nãy trong tiệc, anh còn uống chút rượu, khiến đầu càng đau hơn.

Vốn dĩ hôm nay đã muộn rồi nhưng vừa nãy người bảo hộ gọi điện thoại nói em gái vẫn đang đợi. Vệ Cẩm Huyền nghe vậy không còn cách nào khác chỉ có thể tới đây mua hoa đi thăm em gái, cũng không kịp suy nghĩ lỡ như cửa hàng hoa đóng cửa thì phải làm sao. Anh tựa người vào ghế sofa, âm thầm hít một hơi thật sâu, không biết có phải bệnh cảm trở nặng hơn không mà lúc này vết cắt nơi chân trái lại đau âm ỷ.

Trương Tư Ninh nhanh chóng bó hoa xong, sau đó phát hiện hình như người trên ghế sofa đã ngủ thiếp đi? Sắc mặt anh trắng bệch khác thường, Trương Tư Ninh đi tới khẽ gọi: “Tiên sinh, hoa đã bó xong rồi.” Thấy anh vẫn không có phản ứng, cô nhẹ nhàng gọi thêm mấy tiếng, đây... không phải là hôn mê rồi chứ? Trương Tư Ninh hơi hoảng sợ, cũng không dám lấy tay đụng anh mà xoay người chạy ra ngoài, xe của anh đậu ở ven đường, tài xế cũng đang đợi.

Lão Trịnh thấy cô chủ tiệm hoa chạy ra thì biết nhất định có chuyện rồi, vội vàng xuống xe, Trương Tư Ninh vội nói hình như vị tiên sinh bên trong không được khỏe.

Lão Trịnh biết hai ngày nay thân thể ông chủ không tốt, vừa nãy lại uống nhiều rượu, nên không dám chậm trễ, vội vàng chạy theo Trương Tư Ninh vào cửa hàng. Ông thấy sắc mặt Vệ Cẩm Huyền trắng bệch khác thường, gọi thế nào cũng không phản ứng thì vô cùng lo lắng, tay chân luống cuống không biết nên làm gì, còn quay sang hỏi Trương Tư Ninh phải làm sao bây giờ. Trương Tư Ninh cũng quýnh quýnh, vừa nghĩ hôm nay thật xúi quẩy vừa gọi 120, lúc đợi xe cứu thương đến cô còn lo lắng không biết mình có bị liên lụy gì không, dù sao thân phận của Vệ Cẩm Huyền cũng không tầm thường.

Gần đó có một bệnh viện tư nhân, chưa đầy năm phút sau xe cứu thương đã tới, sau đó cửa hàng của Trương Tư Ninh liền bị hàng xóm vây quanh xem có chuyện gì xảy ra, ông chủ tiệm uốn tóc bên cạnh còn sang hỏi Trương Tư Ninh có cần giúp đỡ gì không. Trương Tư Ninh đang không vui, miễn cưỡng nở nụ cười nói không cần, người ta bất tỉnh ở cửa hàng của cô, cô nhất định phải đi theo rồi, thế là vội vàng cầm điện thoại, ví tiền, lấy chìa khóa rồi mặc áo khoác vào, khóa kỹ cửa xong lập tức ngồi lên xe cứu thương đi theo đến bệnh viện.

A, Đây là chuyện gì chứ!

Lúc đến bệnh viện, Vệ Cẩm Huyền được đưa thẳng vào phòng cấp cứu, Trương Tư Ninh ngồi chờ ở hàng ghế bên ngoài, thấy bác tài xế không ngừng gọi điện thoại, sắc mặt rất nghiêm trọng giống như người bên trong mắc bệnh nan y sắp chết vậy. Tâm trạng Trương Tư Ninh càng tệ hơn, người ta đang gọi người tới giúp đỡ, còn cô chỉ đơn độc trong cái thành phố này, biết phải tìm ai để giúp đỡ đây.

Có bác sĩ đi ra hỏi ai là người nhà của bệnh nhân, lão Trịnh vội vàng ngắt điện thoại nói là ông, sau đó vị bác sĩ trẻ tuổi hỏi trước đây bệnh nhân có tiền sử mắc bệnh gì không, trước khi mất đi ý thức có triệu chứng gì, có dị ứng với thuốc nào, có dị ứng cồn không. ... Lão Trịnh chỉ biết ông chủ mình từng xảy ra tai nạn xe cộ, hai ngày gần đây hơi cảm sốt, còn cồn thì chắc chắn không bị dị ứng, ông chủ thường xuyên tham dự tiệc tùng, uống rượu cũng không ít nhưng chưa từng xảy ra tình huống mất cảm hay dị ứng bao giờ, còn những cái khác ông không rõ lắm. Trương Tư Ninh ở bên cạnh bổ sung thêm chuyện trước khi mất ý thức sắc mặt anh trắng bệch, sau đó hỏi bác sĩ bệnh của Vệ Cẩm Huyền có nghiêm trọng lắm không. Bác sĩ nói bây giờ chưa có kết luận, phải làm thêm các kiểm tra khác mới biết được. Lúc này lại có một y tá đi ra, cầm theo mấy loại giấy tờ bảo người nhà đi đóng viện phí. Trương Tư Ninh thấy tài xế của Vệ Cẩm Huyền lại tiếp tục gọi điện thoại, biết là không thể trông mong gì, cô thờ dãi cầm lấy giấy tờ rồi đi nộp viện phí.

A, bây giờ lại là tiết mục hao tổn tài sản mà.

Đợi cô nộp tiền xong quay lại thì bên ngoài phòng cấp cứu đã có thêm ba bốn người, đều mặc âu phục, đáng vẻ tinh anh. Trương Tư Ninh đưa biên lai nộp viện phí cho y tá bên ngoài, sau đó người đàn ông che dù cho Vệ Cẩm Huyền khi đến mua hoa lần trước bước tới nói chuyện với cô. Anh ta tự giới thiệu mình tên là Tần Chu, là trợ lý đặc biệt của Vệ Cẩm Huyền, sau đó hỏi lại tình huống lúc đó, mặc dù anh ta nói chuyện khá lịch sự nhưng vẫn khiến Trương Tư Ninh cảm thấy không thoải mái, như thể việc ông chủ anh ta vào phòng cấp cứu là do cô gây ra vậy.

Tuy người ta không nói gì nhưng Trương Tư Ninh vẫn có chút khó chịu vì bản thân hoàn toàn vô tội tự nhiên bị dính vào, dù vậy cô vẫn kể lại từ đầu đến cuối sự việc. Lại nghĩ, cô mở cửa hàng hoa chứ không phải hắc điểm kinh doanh cái gì mờ ám. Giờ là thời đại nào chứ, Vệ Cẩm Huyền là một người đàn ông cao lớn, cô chỉ là một cô gái yếu đuối, rõ ràng sức lực không cân xứng. Giờ tỉnh táo lại mới nghĩ ra, trong cửa hàng còn có camera giám sát mà, Trương Tư Ninh cảm thấy khả năng mình bị người ta làm khó dễ cũng không nhiều.

Thật chẳng biết vừa rồi cô căng thẳng cái gì nữa!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 5

Sau khi trải qua một loạt các kiểm tra, cuối cùng bác sĩ đưa ra kết luận: Vệ Cẩm Huyền bị nhiễm siêu vi làm cho cảm sốt khiến hệ miễn dịch suy giảm dẫn đến ngộ độc rượu mức độ nhẹ. Tình trạng không quá nghiêm trọng nhưng cần nghỉ ngơi bồi dưỡng thân thể. Trong chớp mắt, Trương Tư Ninh cảm thấy áp lực tan biến, cô vô tội rồi, cảm giác vô cùng hạnh diện như được giải oan vậy.

Thật ra không có ai nghi ngờ cô đã làm gì Vệ Cẩm Huyền cả, nhưng con người là thế, dù bản thân mình không làm gì, nhưng trong tình huống đặc biệt như vậy, lại chỉ có một thân một mình đối mặt với mấy người đàn ông trưởng thành, sẽ không nhịn được chột dạ căng thẳng rồi suy nghĩ lung tung, đây cũng là lẽ thường tình.

Lúc Trương Tư Ninh trở lại cửa hàng đã hơn hai giờ sáng. Trước đó đi vội vàng, chỉ kịp khóa cửa ngoài, cửa kính bên trong và cửa sổ vẫn chưa kịp khóa. Lão Trịnh tiện đường đưa Trương Tư Ninh về. Ông nghĩ một cô gái trẻ đi lại trên đường vào ban đêm thế này rất nguy hiểm, con gái người ta xui xẻo mới đụng phải chuyện này nên đợi sau khi Trương Tư Ninh khóa cửa cẩn thận, ông mới yên tâm rời đi.

Hôm sau mãi đến hơn chín giờ, Trương Tư Ninh mới mơ màng từ trên giường bò dậy. Tối qua khi trở về, cô dọn dẹp một chút cũng phải hơn ba giờ mới đi ngủ, Vệ Cẩm Huyền không lấy bó hoa diên vĩ kia nên sáng nay cô cắm nó vào bình đặt trên bàn ăn.

Giờ nghỉ lại chuyện đêm qua, đúng là rối tung rối mù mà.

Sau khi mở cửa tiệm để Trần Bình Bình và Hứa Dương vào, Trương Tư Ninh nói ‘chào buổi sáng’ xong liền lên lầu ngủ tiếp, thật sự mệt mỏi mà. Trần Bình Bình và Hứa Dương còn đang muốn hỏi rõ cuộc hôm qua đã xảy ra chuyện gì, vừa rồi nghe người ở siêu thị bên cạnh nói thấy gọi cả xe cấp cứu! Nhưng thấy bà chủ không kịp nói thêm câu nào đã đi thẳng lên lầu, hai người cũng không có cách nào, đành đợi lúc khác hỏi vậy.

Ngày hôm nay gió yên sóng lặng trời qua, sau khi Trương Tư Ninh thức dậy, ngoài tiếp chuyện với mấy người hàng xóm, giải thích qua loa chuyện tối qua mình bị tai bay vạ gió, cố gắng tranh thủ sự đồng tình của mọi người thì không còn chuyện gì khác.

Mấy hôm sau, lão Trịnh tài xế của Vệ Cẩm Huyền ghé qua cửa hàng, nói là đến lấy chậu hoa cát cánh mà ông chủ đã mua trước đó. Trương Tư Ninh lịch sự hỏi thăm tình hình sức khỏe của Vệ Cẩm Huyền, biết được anh hồi phục rất tốt và đã xuất viện liền mỉm cười nói chúc mừng. Sau đó, không tiếp tục đề tài này nữa mà trở về chủ đề chính, hướng dẫn lão Trịnh cách chăm sóc hoa cát cánh, khi nào tưới nước, khi nào cắt tỉa cành, cách bón phân cho hoa, dặn dò rất chi tiết. Lão Trịnh còn cẩn thận lấy giấy bút ra ghi lại từng chữ, vô cùng nghiêm túc, ai không biết còn cho rằng Trương Tư Ninh đang trao đổi chuyện gì quan trọng lắm đây!

“À, đúng rồi, xin nhận lấy cái này.” Trước khi đi, lão Trịnh lấy một phong bì từ trong túi áo khoác ra, giải thích: “Hôm đó ở bệnh viện, tôi lo lắng đến hồ đồ, để cô chủ nhỏ Trương nộp tiền thuốc men của ông chủ, sau khi ông chủ biết được đã trách tôi một trận, phần dư ra là chút thành ý xin lỗi của ông chủ chúng tôi đối với cô chủ nhỏ Trương, làm ơn hãy nhận lấy.”

Đĩ nhiên Trương Tư Ninh không chút khách khí, đem đó cô bị dọa không nhẹ. Cô nhận lấy phong thư, xem độ dày của nó, chắc tầm khoảng một vạn, đem đó cô thanh toán tiền viện phí, tiền phòng và cả tiền xe cứu thương cũng chỉ khoảng một ngàn đồng, phần còn dư ra nhiều như vậy xem như phí đền bù tổn thất tinh thần đi, dù sao Vệ gia cũng dư tiền.

Thời gian cứ vậy bình thản trôi qua, ngày ba mươi Vệ Cẩm Huyền lại ghé qua tiệm. Lần này anh đến khá sớm, chưa tới sáu giờ đã đẩy cửa bước vào. Lúc đó Trương Tư Ninh đang nghe điện thoại, Kim Giai Di gọi tới, nói cuối tuần này sẽ họp mặt bạn học cũ, hỏi rõ cuộc cô có đi không. Trương Tư Ninh đã sớm hạ quyết tâm, nên liền nói không đi, giọng điệu hết sức cương quyết.

Kim Giai Di liền khuyên cô: “Cậu nghĩ cậu có thể trốn được đến lúc nào chứ, mọi người ở trong cùng một thành phố, cậu lại mở cửa hàng buôn bán, lại còn ở CBD, cậu biết có bao nhiêu bạn học của chúng ta làm việc ở khu đó không. Tư Tư, cơ hội lần này khó có được, nếu không sau này gặp lại sẽ khó xử lắm. Và lại, cái tên Tiền Thiệu đó cũng không phải sài lang hồ báo gì, bây giờ là thời đại nào rồi, cậu không thích hẳn thì ai có thể ép buộc cậu ở cùng một chỗ với hắn được chứ? Hơn nữa, không khéo bây giờ người ta còn chường mắt cậu ấy chứ, đừng có như con đà điểu, cứ nghĩ vui đầu xuống cát là mọi chuyện sẽ êm đẹp.”

Được rồi, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng Trương Tư Ninh cũng phải đồng ý những gì Kim Giai Di nói khá có lý. Thật ra, lý do cô không muốn đi gặp mặt bạn bè cũ, ngoài nhân tố đặc biệt là Tiền Thiệu kia, còn bởi vì lúc trước ở trường đại học có mấy nữ sinh không thích cô, không gặp mặt thì thôi, gặp rồi, biết được cô mở cửa hàng kinh doanh, thì dù không có khả năng tiên tri Trương Tư Ninh cũng có thể khẳng định cuộc sống sau này của mình sẽ không thể nào yên ổn. Hơn nữa, bạn học cũ gặp mặt, thế nào cũng muốn hỏi đủ thứ chuyện. Cô tốt nghiệp xong liền trở về quê, sau ba năm lại trở lại, cho dù lý do có chính đáng cũng sẽ có người suy diễn lung tung, hơn nữa trước mắt cô thật sự không muốn thảo luận chuyện này với người khác, cho nên có thể tránh được đến lúc nào cứ tránh, sau này nếu thật sự không may gặp phải thì đành phải xem như mình xui xẻo mà thôi.

Đó là lựa chọn giữa chủ động và bị động, trong tình huống này, dĩ nhiên Trương Tư Ninh sẽ lựa chọn bị động, đã điều thì đã điều, có sao đâu.

Cho nên thái độ của Trương Tư Ninh rất kiên định, thấy Vệ Cẩm Huyền đến, cô vội vàng dặn dò Kim Giai Di mấy câu không được nói cho người khác biết có liên lạc với cô, sau đó liền cúp máy.

Trần Bình Bình đang cẩn trọng dè dặt tiếp đón Vệ Cẩm Huyền nhưng ánh mắt cứ thỉnh thoảng lướt qua chân trái của anh. Trương Tư Ninh thấy cô gái này thật vô ý, cứ nhìn chằm chằm vào cái chân thương tật của người khác như vậy rất khiếm nhã, đợi lát nữa phải nhắc nhở cô ấy một chút mới được.

Cô đến gần bảo Trần Bình Bình đi tưới nước cho hoa, sau đó mỉm cười chào Vệ Cẩm Huyền: “Vệ tiên sinh, anh khỏe hẳn chưa ạ?” Lịch sự nhưng cũng không quá xa lạ, dù sao đối phương cũng đã ghé đến cửa hàng cô mấy lần, trước đó lại là cô đưa anh đến bệnh viện, nói thế nào cũng xem như có chút

quen thuộc. Dĩ nhiên, cô từng cho rằng anh sẽ không trở lại mua hoa nữa, dù sao với những chuyện đã xảy ra cũng khiến người ta khó xử.

“Đã không còn vấn đề gì.” Đường như Vệ Cẩm Huyền cũng không cảm thấy có gì bối rối, anh lịch sự trả lời: “Lần trước đã làm phiền Trương tiểu thư không ít, thật có lỗi.”

Trương Tư Ninh mỉm cười: “Không đâu ạ, dù sao Vệ tiên sinh cũng đã đền bù tổn thất rồi mà.” Cô nói ra một cách tự nhiên hào phóng, không hề có chút lúng túng vì đã nhận tiền của người ta. Vệ Cẩm Huyền khá kinh ngạc, trong ấn tượng của anh, Trương Tư Ninh vẫn là cô gái nhỏ đáng yêu xinh đẹp mềm mại, hẳn là bảo bối được cha mẹ nâng niu như trứng, lớn lên trong mật ngọt. Dù sao nhìn cô vẫn còn khá nhỏ, nếu không có sự giúp đỡ của gia đình thì sao có thể mở một cửa hàng hoa như thế này được.

Đơn giản mà nói, trong mắt Vệ Cẩm Huyền, Trương Tư Ninh chính là một NEET điển hình.

(*NEET: là từ viết tắt của cụm từ tiếng Anh “Not in Education, Employment or Training” (Không học hành, không việc làm, không đào tạo). Là những người từ 15-34 tuổi, có thể tạm gọi là những người “lông bông”, sống xa cách xã hội nhưng không hề nghèo khổ vì đã được gia đình “bao” trọn gói.)

Một cô gái như thế da mặt sẽ rất mỏng, những chuyện nhận tiền như thế này, người bình thường khi nói ra đều khá ngại ngùng. Vậy mà cô chẳng hề để ý, cứ như đây là chuyện rất đỗi bình thường.

Vệ Cẩm Huyền tỏ vẻ rất tán thưởng, một cô gái trẻ thì nên thoải mái, hào phóng như vậy, cứ vắn vẹo quanh co chỉ khiến người ta cảm thấy giả dối. Trương Tư Ninh mời Vệ Cẩm Huyền đến ngồi xuống ghế sofa dự định sẽ trò chuyện vài câu, mặc dù cô không có ý đồ gì với anh, nhưng kết bạn và có mối quan hệ tốt với một người có vai vế khủng như vậy luôn có lợi, cô ở nơi này không có người thân, đi xa nhà thì phải dựa vào bạn bè chứ sao. Đường nhiên Vệ Cẩm Huyền thừa biết đối phương muốn lôi kéo tình cảm với mình, anh đã từng này tuổi, với thân phận hiện giờ, đã quá quen với những chuyện thế này, nhưng cũng hiếm khi thấy anh không từ chối.

Trương Tư Ninh hỏi anh muốn uống gì, Vệ Cẩm Huyền đáp: “Nước lọc là được rồi.”

Rót nước xong, hai người ngồi vào chỗ của mình, Trương Tư Ninh thấy người ta là nhân vật lớn, nên chủ động mở lời: “Vậy chúng ta làm quen nhau lần nữa nhé, tôi tên là Trương Tư Ninh, năm nay hai mươi ba tuổi, là chủ tiệm bán hoa này, ngày đó ở bệnh viện tôi đã biết anh là Vệ Cẩm Huyền, là tổng giám đốc của Bác Lãng.”

Vệ Cẩm Huyền nghe cô nói xong, điều đầu tiên anh nghĩ đến là cô thật sự còn rất trẻ, vì thế khẽ cười nói: “Trương tiểu thư tuổi trẻ tài cao.”

Trương Tư Ninh mỉm môi mỉm cười, sau khi khiêm tốn mấy câu liền nói thẳng ra: “Chắc là Vệ tiên sinh cũng nhận ra, tôi muốn kết bạn với anh. Tôi cũng không có ý đồ gì với anh, tôi có cửa tiệm này, có nhà, có xe, có tiền gửi ngân hàng, nhưng tôi không phải người ở đây, mọi người đều nói có nhiều bạn thì sẽ có nhiều lỗi đi, chuyện sau này không ai biết trước được, tôi với Vệ tiên sinh cũng xem như có duyên, Vệ tiên sinh có thân phận, có địa vị, làm bạn với anh đương nhiên là tôi được lợi hơn, tuy rằng mục đích không đơn thuần nhưng xem chúng ta có duyên như vậy, cho tôi một cơ hội nhé?”

Cô cảm thấy, với thân phận địa vị như Vệ Cẩm Huyền có người nào anh chưa từng gặp qua, trước mặt anh cô chỉ là trang giấy trắng, vốn dĩ cô cũng không muốn chủ động có mối quan hệ gì với anh, nhưng cô cũng không phải đồ ngốc, không có cơ hội thì thôi không nói, cơ hội đã đến tay mà còn không tận dụng thì đúng là khác người. Ai mà không muốn làm bạn với người có tiền có địa vị chứ? Như cô đã nói, cô không phải người ở đây, không có người thân, tương lai lỡ như gặp phải chuyện gì, Vệ Cẩm Huyền tuyệt đối là sát thân cô có thể dựa vào. Về phần lợi dụng sắc đẹp gì gì đó, Trương Tư Ninh vốn không nghĩ tới, với thân phận Vệ Cẩm Huyền như vậy, muốn người đẹp cỡ nào mà không được, cô cũng không phải là mỹ nữ tuyệt sắc khuynh thành khiến người người oán hận, hoàn toàn không cần thiết phải tự mình đa tình làm gì.

Vệ Cẩm Huyền cảm thấy không thể nào dùng từ ‘tự nhiên hào phóng’ để hình dung cô bé trước mặt được nữa, phải nói là rất thẳng thắn. Có một số việc có thể làm nhưng không thể nói ra, nói ra rồi đôi khi sẽ không còn đường sống. Xã hội bây giờ, có mấy người làm bạn với nhau một cách thuần túy? Đạo lý này ai cũng hiểu nhưng người ta vẫn lợi dụng nhau không ít, đây là quy luật xã hội. Nếu như mỗi người đều nói thẳng mọi chuyện giống cô bé trước mặt, thì cái xã hội này sẽ trở thành một mớ hỗn độn. Đừng nói là bạn bè, mà còn có thể tăng thêm nhiều kẻ thù.

Nhưng ngoài ý muốn là anh không ghét sự thẳng thắn của cô, lại không nhìn được muốn trêu cô một chút: “Cô cũng nói nếu chúng ta làm bạn thì cô sẽ được lợi, vậy thì Trương tiểu thư, tôi là một thương nhân, vì sao phải chịu thiệt như vậy?”

Trương Tư Ninh không ngốc, cô có thể cảm nhận được Vệ Cẩm Huyền không chán ghét lời nói của mình, đôi mắt xinh đẹp mở to chớp chớp, đồng đặc nói: “Bởi vì tôi thành thật.”

Vệ Cẩm Huyền nghe xong liền mỉm cười, không phải nụ cười lạnh lùng xa cách như trước, dĩ nhiên cũng không phải là nụ cười thân quen, chỉ đơn thuần là bị người trước mặt chọc cho cười mà thôi.

“Trương tiểu thư rất thú vị.” Vừa nói vừa đưa tay ra: “Rất vui được quen biết cô.” Chính là nhận lời làm bạn.

Trương Tư Ninh cũng mỉm cười, không giả vờ quanh co mà bắt tay anh, trực tiếp nói vào trọng điểm “Anh có thể gọi tôi là Trương Tư Ninh, cũng có thể kêu là Tư Ninh, nhưng đừng gọi là tiểu thư, thật mất tự nhiên.” Nói xong còn làm ra vẻ rùng mình khiếp sợ, khá dí dỏm.

Vệ Cẩm Huyền cũng rất biết nghe lời: “Vây... Tư Ninh.”

Trương Tư Ninh bật cười thành tiếng, sau đó hỏi: “Tôi nên xưng hô với anh thế nào? Gọi là Vệ tiên sinh cảm giác rất xa lạ.” Cô rất hiểu tiến thoái đấy chứ. Vệ Cẩm Huyền cũng không để ý: “Herman, tên tiếng Anh của tôi.”

“Herman? Thật hợp với anh.” Trương Tư Ninh khéo léo khen tặng một câu, nhân tiện trao đổi số điện thoại, đợi sau khi Vệ Cẩm Huyền cảm bó hoa diên vĩ được tặng miễn phí rồi đi, Trương Tư Ninh đã biết được hoa này anh tặng cho em gái đang nằm viện.

Nói thật, cô cũng khá bất ngờ, cô chỉ vô tình buột miệng hỏi đến vậy mà Vệ Cẩm Huyền đã cho cô câu trả lời, hoàn toàn khác biệt với ấn tượng ‘cao ngạo lạnh lùng’ cô đã nghĩ về anh trước đó. Có điều, tâm trạng của cô rất tốt, hôm nay thu hoạch không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chương 6

Hai ngày nay Trương Tư Ninh bị cảm nặng, nghẹt mũi, ho khan, amidan bị nhiễm trùng, tất luôn tiếng, nuốt nước miếng thôi mà cổ họng cũng đau rất. Đến hơn mười giờ sáng, thật sự không chịu nổi nữa, cô đành nghe theo đề nghị của chị chủ siêu thị bên cạnh, để Trần Bình Bình và Hứa Dương trông coi tiệm, còn mình thì chuẩn bị đi đến phòng khám phía trước tiệm một mũi thuốc.

Phòng khám cách cửa hàng hoa không xa, nằm trên cùng một dãy phố, chỉ cách khoảng hai trăm thước (khoảng năm mươi mét). Ra khỏi cửa tiệm, bên ngoài gió lạnh thấu xương, gió thổi vào mặt khiến mắt cũng thấy xót. Khi ra ngoài, Trương Tư Ninh quên không mang khẩu trang, đành cố chịu đựng gió lạnh, chậm rãi đi dọc trên đường, có mấy người bán hàng quen nhìn thấy hỏi cô đi đâu, mặc dù không muốn nói chuyện, nhưng cũng phải dừng lại nói vài câu ‘bị cảm sốt, phải đi phòng khám chích thuốc’.

Phòng khám không lớn lắm nhưng có khá đông người bên trong, nhìn sơ qua cũng hơn hai mươi người, ngoài bảy tám người nhà đi cùng thì dường như trên tay ai cũng gắn kim, bên cạnh là giá truyền dịch, bên trong có cả người lớn và trẻ nhỏ nên khá ồn ào. Trên sàn nhà màu xanh đối diện với cửa ra vào có một vũng dịch không biết là dịch nôn hay là gì, nhìn qua rất bẩn. Trương Tư Ninh đẩy cánh cửa kính phòng khám bệnh ra, nhưng không bước vào, chỉ đứng bên ngoài xem xét một chút rồi xoay người đi ra.

Đúng lúc có chiếc taxi chạy ngang qua, Trương Tư Ninh đưa tay vẫy xe trực tiếp đi đến bệnh viện gần đó.

Xếp hàng, đăng ký, vào phòng khám bệnh, sau khi được kê toa, đến phòng thu phí, đóng viện phí xong, nhận thuốc, truyền nước, cả một quy trình dài từ trên xuống dưới, Trương Tư Ninh có chút hối hận vì đã không ở lại phòng khám kia.

Khoảng hơn mười hai giờ, Trần Bình Bình gọi điện thoại hỏi có cần đưa một chút đồ ăn đến phòng khám cho cô hay không. Lúc bệnh tật là khoảng khắc con người ta yếu đuối nhất, nhận được điện thoại, Trương Tư Ninh cảm thấy trong lòng ấm áp liền nói cô không đến phòng khám mà đã trực tiếp tới bệnh viện, nói với cô ấy không có vấn đề gì lớn, truyền dịch xong sẽ về không cần đến đây.

Vừa cúp điện thoại, Trương Tư Ninh còn chưa kịp cảm thán trong lòng một tiếng nhân viên tốt, đã nghe bên cạnh truyền tới giọng nói đầy kinh ngạc: “Tư Ninh?”

Trương Tư Ninh chậm chạp quay đầu lại, sau khi thấy rõ người vừa gọi mình là ai thì lập tức khóc không ra nước mắt, hôm kia cô vừa đồng dạng từ chối sự ‘khuyên bảo ân cần’ của Kim Giai Di, hôm nay liền rơi luôn xuống hố đựng phải Tiền Thiệu! Đây nhất định là báo ứng mà, báo ứng việc cô chê bai không vào phòng khám nhỏ!

“Tư Ninh, thật sự là em sao?” Trong thoáng chốc, Tiền Thiệu đã bước nhanh đến, anh ta mặc một bộ âu phục màu xám trắng thơm, giày da sáng bóng, tóc vuốt keo vào nếp, trên sống mũi là cặp kính gọng vàng, vẻ mặt cân đối anh tuấn, dáng người cao lớn vạm vỡ, toàn thân đều toát ra hơi thở tinh anh, đi giữa đám đông nhất định là nổi bật nhất.

Thật đúng như Kim Giai Di nói, so với thời đại học thì bây giờ người này chín chắn hơn nhiều, rất có sức cuốn hút.

Trương Tư Ninh cảm thấy rất bức bối, nhưng về mặt vẫn tự nhiên hào phóng: “Đã lâu không gặp.” Giọng nói cô khàn khàn, tay trái vẫn còn cầm dây truyền dịch, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, đôi mắt to vô thần, giống như chú mèo nhỏ không chút sức sống, nhìn thấy rất đáng thương. Trên khuôn mặt anh tuấn của Tiền Thiệu hiện lên sự lo lắng đau lòng: “Là bị cảm sao? Thân thể em không khỏe, đừng vội nói chuyện,” sau đó nhìn xung quanh: “Chỉ có mình em thôi sao?”

Trương Tư Ninh cũng không muốn mở miệng nói chuyện, chỉ im lặng gật đầu, sự thương tiếc trên mặt Tiền Thiệu càng sâu hơn: “Anh ở đây với em nhé?”

Trương Tư Ninh lắc đầu từ chối: “Không cần đâu, anh có việc mới phải đến đây, tôi không sao.” Cho nên anh mau đi đi... Trương Tư Ninh đã có dự cảm không xong rồi, nếu hôm nay mà không thoát được miếng kẹo da trâu thành tình này thì cuộc sống về sau của cô đừng mong yên ổn nữa.

Tiền Thiệu cúi người xuống, đưa tay sờ sờ đầu cô: “Ngoan, chỉ có mình em, anh lo lắng.” Giọng nói dịu dàng tựa như đang dỗ dành đứa trẻ.

Là đối tượng bị dỗ dành, Trương Tư Ninh cảm thấy hết sức phiền lòng, lại bị anh ta sờ sờ đầu, khỏi phải nói trong lòng cô khó chịu đến mức nào. Hai hàng chân mày nhíu lại, bức bối trong mắt liếc anh ta một cái, làm cái gì mà cứ động tay động chân thế. Tiền Thiệu không thèm để ý hành động của cô, có thể thấy hiện giờ tâm trạng anh ta không tệ, khu truyền dịch cũng khá vắng vẻ, anh ta liền trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh Trương Tư Ninh.

Hôm nay, Tiền Thiệu đến bệnh viện để lấy kết quả kiểm tra sức khỏe hai ngày trước của mẹ anh ta, vì bận việc ở công ty nên khi đến bệnh viện đã hết giờ làm, mọi người đã ra về, phải sau hai giờ chiều mới lấy được. Vốn dĩ anh ta định về công ty trước, buổi chiều sẽ tranh thủ chút thời gian đến lấy, không nghĩ tới khi đi ngang qua khu truyền dịch ở lầu một, chỉ vô tình đưa mắt lại thấy được bóng hình quen thuộc.

Đã hơn ba năm không gặp. Dáng vẻ Trương Tư Ninh vẫn như trong trí nhớ của anh ta, xinh đẹp như vậy, tình xảo tựa búp bê trong tủ kính. Tiền Thiệu cũng không thể hiểu được tâm trạng của mình lúc này, vui mừng hạnh phúc kèm theo chút mất mát. Những năm tháng thanh xuân ngây ngô, anh ta đuổi theo, còn cô mãi chạy trốn, cứ như thế đến tận sau này, ngay cả Tiền Thiệu cũng không rõ bản thân cố chấp với cô như vậy là vì không được đáp lại tình cảm đó hay bởi vì yêu cô quá sâu đậm.

Ở nước ngoài ba năm, anh ta đã thay đổi bảy tám người bạn gái, khi ở bên những người con gái đó, anh ta cũng vui vẻ hạnh phúc, nhưng niềm vui ngắn ngủi tựa pháo hoa nở rộ, rực rỡ quá nhanh, đến khi ánh sáng tắt đi chỉ còn lại sự vắng lạnh. Thình thoảng anh ta sẽ nhớ đến người con gái xinh đẹp mãi luôn kẻ trốn người tìm suốt ba năm đại học, từ những ngày đầu nhớ đến cuối cùng phai dần theo năm tháng, anh ta chợt hiểu hóa ra ảnh hưởng của cô đối với anh ta cũng không lớn đến vậy. Sau khi về nước, anh ta có hỏi thăm về cô, biết được cô đã trở về nhà ở phường Nam, cắt đứt hoàn toàn liên lạc với bạn bè. Anh ta nghĩ rằng cô sẽ mãi mãi là ánh trăng sáng nơi đáy lòng mình, hai người sẽ không bao giờ còn có thể gặp lại, không nghĩ đến, anh với cô vẫn còn duyên.

Gần ba giờ chiều Trương Tư Ninh mới truyền dịch xong, cả quá trình đó cô đều nhắm mắt nghỉ ngơi để tránh ánh nhìn của người bên cạnh, Tiền Thiệu cũng rất im lặng, chỉ kêu y tá vào giúp cô thay thuốc, rồi chủ động rút kim truyền dịch cho cô.

“Cảm giác thế nào, có đỡ hơn không? Tiền Thiệu dịu dàng hỏi.

Trương Tư Ninh khẽ gật đầu, cô cảm thấy sau khi truyền dịch đã khỏe hơn nhiều, cổ họng không còn đau rát, triệu chứng cảm sốt cũng giảm đi. Bác sĩ kê toa thêm ba ngày thuốc, có lẽ sau khi uống hết thuốc sẽ khỏi bệnh hoàn toàn.

“Vậy bây giờ anh đưa em về nhà?”

Trương Tư Ninh không chút nghĩ ngợi lập tức từ chối: “Không cần đâu, tôi còn có chuyện phải làm, anh làm việc của mình đi, hôm nay cảm ơn anh.”

“Em muốn đi đâu, anh đưa em đi.” Tiền Thiệu thật sự không có chút tự giác nào, tựa như hoàn toàn không nhìn ra mình không được chào đón. Trương Tư Ninh khá kiên nhẫn: “Tiền Thiệu, anh có thể đừng như vậy nữa được không? Tôi không muốn anh đưa về, anh có hiểu không? Tôi không muốn dây dưa với anh, chúng ta xem như không quen biết nhau có được không, nhờ anh đó.”

Sắc mặt Tiền Thiệu trầm xuống: “Tư Ninh, anh không có ý gì khác, em bị bệnh, anh là bạn đưa em về thì sao chứ.”

Nói thì oai phong凛冽凛冽, có quý mới tin anh không có ý gì khác, Trương Tư Ninh âm thầm liếc mắt, thật sự cô không muốn có quan hệ gì với anh ta, ba năm đại học kia cô đã sớm chịu đựng đủ rồi! Nhưng cô biết người này rất cố chấp, có nói nhiều cũng chỉ lãng phí nước bọt mà thôi, nên dứt khoát đi thẳng ra khỏi bệnh viện, đón một chiếc taxi, sau đó lượn lờ quanh mấy vòng rồi mới về tiệm.

Nhưng nếu có thể dễ dàng thoát khỏi Tiền Thiệu như vậy, thì anh ta không phải là Tiền Thiệu nữa rồi. Ba năm đại học, hai người anh đuổi tôi chạy, mặc dù không tu thành chính quả, nhưng cả hai đều hiểu khá rõ đối phương, Trương Tư Ninh đã suy tính kỹ càng, ngồi taxi đi vài vòng đánh lạc hướng, vốn tưởng thoát nạn rồi, không ngờ khi cô trở lại tiệm, lên lầu thay bộ quần áo khác, vừa bước xuống đã thấy Trần Bình Bình đang nói chuyện với Tiền Thiệu....

Quả nhiên dự cảm vô cùng chính xác mà... Trương Tư Ninh ảo não nghĩ, Trần Bình Bình thấy cô đi xuống, cười rất hồn nhiên: “Chị Tư Ninh, vị tiên sinh này tìm chị.” Cô bé ngốc này, chắc là đem cô bán luôn rồi.

Tiền Thiệu ngồi trên ghế sofa, tùy ý quan sát cửa tiệm. Trương Tư Ninh ừ ừ ngồi đối diện anh ta.

“Nghĩ thế nào lại mở cửa hàng bán hoa?” Từ đầu tới cuối, Tiền Thiệu vờ như không nhìn thấy sự mất hứng của người đối diện, khẽ mỉm cười hỏi cô.

Trương Tư Ninh lờ anh ta một cái, vốn không muốn để ý đến nhưng cảm thấy như vậy thật nhỏ mọn, không rộng lượng chút nào, nên nhỏ giọng trả lời: “Muốn mở thì mở thôi.” Nói xong dừng lại một chút, nhưng không nhận được đánh hỏi tiếp: “Sao anh tìm được tôi?” Không thể trách cô tò mò, lúc đó cô thừa dịp anh ta không chú ý, liền lên xe taxi bỏ chạy, khi đó anh ta cũng không lái xe, làm thế nào nhanh như vậy đã tìm được đến tiệm của cô?

Tiền Thiệu liền mỉm cười đắc ý: “Biết cậu ba của anh đang làm gì không?” Nói xong không để Trương Tư Ninh kịp suy đoán, đã nói luôn đáp án: “Một nửa số xe taxi ở Vũ Lăng này là do ông quản lý, chiếc xe mà em ngồi là xe của công ty ông ấy, trên xe có thiết bị định vị, anh ghi lại biển số xe, chỉ cần gọi một cú điện thoại là biết ngay em xuống xe chỗ nào.”

Trương Tư Ninh thật sự không còn gì để nói, chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo mà thôi. Ai bảo cô không có một người cậu như vậy! Ai bảo cô chê phòng khám nhỏ mà đi bệnh viện chứ! Không phải chỉ là cảm sốt một chút thôi sao!

“Bây giờ biết chỗ em ở, anh yên tâm rồi, chút nữa còn có việc nên anh phải đi trước đây.”

Trương Tư Ninh còn đang rối rắm, Tiền Thiệu đã đứng dậy khỏi ghế sofa: “Cho anh số di động của em” Đoán trước cô sẽ không cho nên thả thêm một câu: “Đừng nhỏ mọn như vậy, chỉ là số di động thôi, anh có thể ăn em sao?”

Cả nhà anh mới nhỏ mọn!!! Trương Tư Ninh nghiêng răng mắng thầm, cuối cùng vẫn đọc số điện thoại của mình ra, sau đó thấy di động trong túi quần

rung rung, biết ngay là Tiền Thiệu vừa gọi tới.

Người đi rồi nhưng Trương Tư Ninh vẫn buồn bực không thôi, có điều chuyện đã đến nước này, cả cái tổ nhỏ cũng đã bị tìm thấy, tiếp tục nghỉ đông nghỉ tây cũng chỉ một thêm thôi, đành bình đến tướng chặn vậy.

Lúc này Hứa Dương đi giao hoa xong trở lại, cậu nhóc không biết tâm trạng bà chủ nhỏ không vui, hơi ngập ngừng nói với Trương Tư Ninh muốn về sớm một chút: “Ba mẹ em đi làm ở Thanh Đảo, sắp đến lễ mừng năm mới nên nhà máy cho nghỉ, năm giờ rưỡi xe lửa họ ngồi đến trạm, đợi em được nghỉ, ba người sẽ cùng về nhà.”

Đây là chuyện chính đáng, dĩ nhiên Trương Tư Ninh gật đầu đồng ý, chờ Hứa Dương đi rồi, Trần Bình Bình liền nói: “Nhanh quá, không đầy nửa tháng nữa là qua năm mới rồi.”

Đúng vậy, nhanh thật, cô trở lại Vũ Lăng cũng đã hơn nửa năm rồi. Lễ mừng năm mới năm nay, cô chỉ có một mình đơn độc, nghĩ đến lại thấy buồn.

Buổi tối trước khi đi ngủ, cô nhận được tin nhắn của Tiền Thiệu, hỏi cô đang làm gì. Trương Tư Ninh không muốn trả lời, nhưng cô sợ nếu không nhận được tin nhắn đáp lại, người này sẽ lập tức chạy tới gõ cửa nhà cô, trước kia người này cũng đã từng làm như vậy, nửa đêm nửa hôm chạy đến dưới sân ký túc xá nữ hồ hết tên cô, lúc đó khỏi phải nói cô mất mặt đến mức nào 囧.

Nghĩ đến chuyện trước đây, Trương Tư Ninh mất kiên nhẫn trả lời: “Ngủ, đừng làm phiền tôi. Sau đó chuyển điện thoại sang chế độ im lặng rồi nhét luôn xuống dưới gối đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 7

Sáng hôm sau thức dậy, Trương Tư Ninh cảm thấy bệnh đã đỡ hơn rất nhiều, không còn nghẹt mũi, cổ họng cũng hết đau. Mặc dù hôm qua ở bệnh viện, cô đã đóng ba ngày tiền thuốc, nhưng lúc này con lười nổi lên, Trương Tư Ninh không đến bệnh viện, dù sao cũng đã khỏe hơn nhiều, chút triệu chứng còn lại, chỉ cần uống thuốc cảm ho hạ sốt là được.

Chỉ tiếc một điều, có người luôn đối nghịch với cô.

Mới sáng sớm, Tiền Thiệu đã dừng xe trước cửa tiệm của Trương Tư Ninh. Con đường này có hàng rào thấp ngăn cách giữa vỉa hè cho người đi bộ và làn đường dành cho xe chạy, xe không thể đi vào được, chỉ có thể đậu ở ven đường.

Trương Tư Ninh vừa mở cửa tiệm đã thấy ngay một chiếc Ferrari màu đen ở ven đường, chính là chiếc xe Tiền Thiệu đã đi hôm qua. Gương mặt đang dịu dàng mỉm cười với Trần Bình Bình và Hứa Dương lập tức xụ xuống, chờ Tiền Thiệu xuống xe đi tới, Trương Tư Ninh trừng mắt nhìn: “Anh tới đây làm gì?”

Tiền Thiệu cảm thấy cô bé này hết một chú mèo xù lông, kết hợp thêm con Garfield mập ngốc trên chiếc áo len trắng cô đang mặc, nhìn sao cũng thấy dễ thương, đáng yêu vô cùng.

Anh ta dựa vào lợi thế chiều cao, đưa tay vỗ vỗ đầu cô: “Anh đưa em đi chích thuốc.” Nói xong cố tình lướt qua cô đi vào trong tiệm, còn thuận miệng hỏi: “Ăn sáng chưa?”

“Hôm nay, tôi không đi bệnh viện.” Về mặt Trương Tư Ninh tức giận, thấy anh ta tự ý đi sâu vào bên trong, đứng trước cánh cửa nhỏ dẫn lên lầu hai, cô lập tức đi qua ngăn lại, dáng vẻ hung dữ: “Tiền Thiệu, anh làm gì thế?”

“Từ đây, có thể đi lên nhà em sao? Rất thuận tiện.” Tiền Thiệu cũng không dám làm gì quá đáng, nếu không chắc chắn cô nhóc kia sẽ tổng anh ra đường. Anh ta cúi đầu nhìn cô, nở nụ cười hết sức vô tội: “Được rồi, nhanh đi chuẩn bị đi, hôm qua anh đã hỏi rồi, bác sĩ kê ba ngày thuốc, nghe lời nào, em có phải trẻ con đâu mà còn sợ tiêm thuốc.”

Trương Tư Ninh bùng nổ: “Tôi có tiêm hay không liên quan gì đến anh, còn nữa, cho dù có đến bệnh viện, tôi cũng tự mình đi, không cần anh phải đưa!” Nói xong, chỉ tay ra cửa: “Đi thông thả, không tiễn.”

Tiền Thiệu nghe xong không hề tức giận, anh ta đã sớm đoán được chắc chắn cô nhóc này sẽ nghĩ mọi biện pháp vạch rõ giới hạn với mình, anh ta cũng không nhất thiết phải theo cô đến bệnh viện, nói thẳng ra chỉ là muốn đến đây nhìn cô một chút, nhắc nhở cô về sự tồn tại của mình mà thôi. Sáng nay vừa tỉnh dậy, trong đầu đều là hình ảnh cô, cảm giác mất rồi lại tìm được, Tiền Thiệu cũng không rõ tình cảm hiện giờ của mình đối với Trương Tư Ninh có còn thuần túy như trước không, nhưng chắc chắn một điều, anh ta vẫn muốn cô như trước.

“Anh có thể đi, nhưng em phải hứa với anh sẽ đến bệnh viện.” Tiền Thiệu bình thản đưa ra yêu cầu. Trương Tư Ninh trừng mắt nhìn anh ta, anh ta cũng thản nhiên nhìn vào mắt cô, ai không biết còn tưởng hai người này đang liếc mắt đưa tình! Sau một hồi giằng co im lặng, Trương Tư Ninh đành phải thỏa hiệp để chấm dứt tình trạng này. Tiền Thiệu biết tính cô rất rõ, khi đã đồng ý chuyện gì chắc chắn không nuốt lời, mặc dù cô nhỏ hơn anh ta hai tuổi,

nhưng thật sự nói một là một.

Trần Bình Bình và Hứa Dương đứng một bên xem diễn cả buổi trời, thỉnh thoảng hai người nhìn nhau, trao đổi ánh mắt bưng tình thông suốt. Bình thường bà chủ nhỏ rất dịu dàng, có thể khiến cô giận đến như vậy, soái ca này đúng là nhân tài.

Đợi sau khi Tiền Thiệu hài lòng rồi đi, Trần Bình Bình bắt đầu nháo chuyện hỏi: “Chị Tư Ninh, người đàn ông đẹp trai phong độ này đang theo đuổi chị hả?” Hiện giờ cô ấy và Trương Tư Ninh đã khá quen thuộc, nên khi nói chuyện cũng tự nhiên thoải mái hơn.

Trương Tư Ninh phát hờn liếc mắt: “Theo đuổi cái gì mà theo đuổi, còn không mau làm việc đi nào!”

Đối với Tiền Thiệu, cô thật sự hết cách rồi, anh ta rất cố chấp. Hơn nữa Trương Tư Ninh không phải là người quá cứng rắn, ngược lại cô rất dễ mềm lòng, chỉ cần không phạm vào vấn đề nguyên tắc, cô sẵn sàng giúp mọi người không tính toán, từ nhỏ đến lớn đừng nói là cãi nhau với ai, cho dù có tức giận cũng không quá một ngày, chỉ cần người ta nhẹ nhàng nói mấy câu, cô sẽ hết giận ngay.

Giống như chuyện ngày hôm nay, vốn dĩ yêu cầu của Tiền Thiệu cũng chỉ vì muốn tốt cho cô, nên ngay cả khi trong lòng không muốn có quan hệ gì với anh ta, cô cũng không thể nào nói ra những lời tổn thương người khác được, thẳng thắn mà nói, đây là một cô em gái dễ mềm lòng. Nếu như không phải đối với một số chuyện cô rất nguyên tắc thì việc Tiền Thiệu theo đuổi cô chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Khi đã đồng ý rồi, Trương Tư Ninh sẽ không nuốt lời. Cô lên lầu lấy chìa khóa xe, giao cho hai người Trần Bình Bình và Hứa Dương trông coi tiệm, rồi lái xe tới bệnh viện. Sau khi đến Vũ Lăng, cô mới mua chiếc xe này, là Ford Suv màu trắng, khoảng hơn hai mươi vạn (~ hơn sáu trăm triệu), bình thường rất ít khi dùng tới, chỉ đậu trong gara.

Hôm nay Trương Tư Ninh đi sớm hơn hôm qua, sau khi truyền dịch xong chỉ mới hơn mười một giờ, Tiền Thiệu rất thông minh, biết trước dù có gọi điện thoại thì cô bé này cũng sẽ không nghe máy, nên trực tiếp gửi tin nhắn, hỏi cô đã truyền thuốc xong chưa, cuối cùng còn dọa thêm một câu, nếu không nhận được tin trả lời sẽ đến tiệm chờ cô, Trương Tư Ninh bị tin nhắn này chọc cho phát tức, người này sao mà da mặt còn dày hơn trước kia!

Mấy hôm sau, sáng nào Tiền Thiệu cũng ghé qua cửa hàng hoa một lúc, chỉ để nhìn thấy cô, nói mấy câu, thỉnh thoảng còn mang đến đồ ăn sáng mua ở nhà hàng gần đó. Trương Tư Ninh sợ nhất người ta đối xử tốt với mình, anh ta càng đối tốt với cô, cô càng thấy phiền lòng. Cũng may cuối cùng nữ thần Rạng đông Aurora đã nhìn thấy nỗi khổ của cô, Tiền Thiệu phải sang Pháp công tác nửa tháng, có lẽ sẽ không về kịp trước năm mới. Trương Tư Ninh nghe xong như mở cờ trong bụng thiếu điều còn muốn vấy khăn tổng tiền.

Tiền Thiệu đi rồi, Trương Tư Ninh vô cùng thư thái. Năm mới cũng gần kề, hai ngày trước, cô đã nói chuyện với Trần Bình Bình và Hứa Dương, nhà hai người họ ở cách Vũ Lăng không xa, chỉ mất khoảng ba giờ ngồi xe buýt là tới, nên quyết định ngày hai mươi bảy tháng chạp sẽ bắt đầu nghỉ.

Thời điểm cuối năm là lúc cửa hàng hoa buôn bán tấp nập nhất, hai mươi sáu tháng chạp lại trùng ngày lễ tình nhân. Trước đó hai tháng, Trương Tư Ninh đã đặt nhà vườn một lượng hoa hồng rất lớn, mấy ngày nay còn in không ít tờ rơi phát ra ngoài, lúc này bắt đầu có nhiều khách hàng lần lượt gọi điện thoại tới đặt hoa.

Hôm nay, Trương Tư Ninh đến Bắc Lăng giao hoa cho Tôn Phương, lúc cô vừa ra khỏi tiệm, trời bắt đầu đổ mưa phùn lác đác, nhưng vì ngại phiền phức lại nghĩ đến khoảng cách khá gần, có lẽ mưa cũng không lớn nên không mang theo dù. Lúc này, mưa nặng hạt hơn nhưng cũng không quá lớn, Trương Tư Ninh kéo mũ áo bông trùm lên đầu, chậm rãi bước xuống bậc thang. Vừa ra khỏi cửa chính, xe của Vệ Cẩm Huyền đã dừng lại bên cạnh cô.

“Tư Ninh.” Vệ Cẩm Huyền hạ cửa kính sau xuống nhìn cô: “Đi đâu vậy, tôi đưa đi.”

Tháng hai, thời tiết ở Vũ Lăng vẫn còn khá lạnh, có thể ngồi xe, dĩ nhiên Trương Tư Ninh sẽ không khách khí. Cô mỉm cười bước lên xe, chào lão Trịnh một tiếng rồi nói với Vệ Cẩm Huyền: “Đưa tôi về tiệm là được rồi ạ.”

Vệ Cẩm Huyền thấy trên mặt cô dính nước mưa, liền lấy khăn giấy trong hộp đưa qua, nhớ đến lần trước cũng tình cờ gặp cô ở đại sảnh công ty nên hỏi: “Tối đây giao hoa sao?”

Trương Tư Ninh gật đầu nói phải, dĩ nhiên cô sẽ không nhiều chuyện nói Tôn Phương là người đặt hoa, mà chỉ nói chung chung: “Công ty anh có rất nhiều người giúp tôi kiếm tiền.” Mặc dù trước mắt mới chỉ có mình Tôn Phương kiên trì gọi cô đưa hoa đến Bắc Lăng mà thôi.

Vệ Cẩm Huyền mỉm cười, anh rất thích tính cách Trương Tư Ninh, hai mươi ba tuổi, không ham hư vinh và kiêu căng như nhiều cô gái trẻ khác, buôn bán trung thực, từ cách cô trang trí cửa tiệm đến cách sắp đặt hoa cỏ có thể nhìn thấy cô thật sự để tâm tới cửa hàng hoa. Hơn nữa, từ lúc hai người xác định quan hệ bạn bè cho tới nay, cô không hề chủ động liên hệ với anh lần nào, đây là việc vô cùng hiếm có. Vệ Cẩm Huyền đã gặp qua rất nhiều phụ nữ tiếp cận anh với đủ mục đích, trẻ tuổi, trưởng thành, ngây ngô, quyến rũ, đủ loại, nhiều không đếm xuể, người giống Trương Tư Ninh, quá ít. Hơn nữa cô còn xinh đẹp như vậy, trong cái xã hội người xấu nhiều như bây giờ, một cô gái vừa xinh đẹp vừa kiên định, thật sự rất hiếm gặp.

“Cửa hàng buôn bán được không?” Anh tùy ý hỏi.

“Cũng không tệ lắm ạ, mấy ngày nữa là lễ tình nhân, tôi nhập về rất nhiều hoa hồng, chuẩn bị hôm đó sẽ kiếm được một khoản thật to!” Nói xong cười giảo hoạt như tên trộm, đôi mắt đen to tròn chớp chớp sáng long lanh, đẹp rạng ngời.

Vệ Cẩm Huyền nhìn cô, thầm nghĩ trước mặt anh cô thật hồn nhiên thoải mái, dù không nữ tính rụt rè nhưng thật đáng yêu.

Rất nhanh đã đến cửa tiệm Trương Tư Ninh, xe ngừng lại, trước khi xuống xe, cô hỏi: “Trong tiệm vừa nhập về một loạt hoa diên vĩ, anh có muốn một bó không?”

“Miễn phí sao?” Vệ Cẩm Huyền cố ý trêu.

Trương Tư Ninh lắc đầu nói không phải: “Phải trả tiền.”

“Chúng ta là bạn bè mà?”

“Anh em ruột cũng phải tính toán rõ ràng!”

Vệ Cẩm Huyền nghe xong liền bật cười, vừa định tiếp tục trêu cô vài câu, nhưng tiếng chuông di động vang lên, anh không nhận điện thoại ngay mà quay sang nói với Trương Tư Ninh: “Buổi tối, tôi sẽ tới.” Trương Tư Ninh gật đầu, rồi chào lão Trịnh một tiếng, sau đó đẩy cửa xuống xe nói tạm biệt.

Mãi đến khi Trương Tư Ninh bước vào trong tiệm, Vệ Cẩm Huyền mới bảo lái xe rời đi, sau đó nhận điện thoại. Mặc dù lão Trịnh vẫn ngồi im lặng lái xe ở phía trước, nhưng trong lòng hừng hực lửa bát quái, đã rất lâu rồi ông chưa thấy ông chủ nói chuyện với người phụ nữ nào vui vẻ, thoải mái đến vậy. Cô chủ nhỏ Trương cũng thật có bản lĩnh.

Hơn tám giờ tối Vệ Cẩm Huyền đến cửa hàng hoa, anh vừa đẩy cửa bước vào thì thấy Trương Tư Ninh đang ngồi trên sofa uống gì đó, trên bàn đặt một cái nồi đất, còn có bếp điện từ, đến gần hơn một chút, có thể ngửi thấy mùi thơm của gạo.

“Anh tới rồi.” Trương Tư Ninh đặt bát xuống đứng lên, mời anh đến ghé ngồi. Vệ Cẩm Huyền chông gậy đi tới, ánh mắt lướt qua thấy trong nồi đất đầy cháo táo đỏ: “Sao giờ mới ăn tối?”

“Vốn định không ăn tối, nhưng sau đó đói bụng, nên nấu cháo.” Tầng dưới không có phòng bếp, cũng không thể bỏ cửa hàng không có người trông, Trương Tư Ninh cảm thấy rời đi một chút cũng không sao, nên lên lầu lấy bếp điện từ, nồi đất, gạo nếp táo đỏ xuống nấu cháo ăn.

“Anh muốn ăn một chút không ạ?” Cô hỏi.

Vệ Cẩm Huyền xua tay từ chối, lịch sự nói: “Em ăn đi.”

Trương Tư Ninh cũng chỉ hỏi xã giao vậy thôi, cô nhanh chóng ăn hết cháo trong bát, rút khăn giấy ra lau miệng, sau đó đứng lên nói: “Tôi lấy cho anh ly nước nhé.” Vệ Cẩm Huyền nói không khát rồi chỉ vào cây trúc cảnh lá sum xuê cách đó không xa hỏi: “Đó là loại trúc gì vậy?” Trương Tư Ninh nhìn sang: “Trúc Quan Âm, rất nhiều người cao tuổi thích loại trúc này, dễ chăm sóc hơn hoa cảnh rất nhiều.” Rồi nghiêng đầu nhìn anh: “Anh có muốn một chậu không?” Vừa nói vừa chớp mắt cười tinh nghịch: “Sẽ tính rẻ cho anh!”

Vệ Cẩm Huyền buồn cười, anh có thể nhìn ra ở trước mặt anh, hành động và lời nói của Trương Tư Ninh đều vô cùng thẳng thắn không chút giả tạo nào, ở vào tuổi này, với thân phận của anh mà nói, rất đáng quý. Vệ Cẩm Huyền năm nay đã ba mươi sáu tuổi, từ lúc hai mươi tuổi bước vào tập đoàn gia tộc đến nay, trên thương trường đấu đá mười sáu năm, sóng to gió lớn nào chưa từng trải qua, anh đã gặp quá nhiều người hiểm ác, cho nên khi đối mặt với sự trong sáng vô tư của Trương Tư Ninh, anh rất thích, cũng nguyện ý làm bạn bè. Có lẽ vì cô còn trẻ và chưa từng tiếp xúc với mặt đen tối của xã hội, nên vẫn còn giữ được nét hồn nhiên, cũng có thể rồi thời gian sẽ làm cô dần thay đổi nhưng ít ra cho đến giờ, cô vẫn là bé con thẳng thắn. Về phần sau này, chỉ là bạn bè xã giao mà thôi, ‘Đạo bất đồng bất tương vi mưu’*, người xưa thật trí tuệ.

(*‘Đạo bất đồng bất tương vi mưu’: Không cùng chí hướng, quan niệm thì không hợp tác bàn luận với nhau nữa.)

Nói thẳng ra, đối với Vệ Cẩm Huyền, mối quan hệ với Trương Tư Ninh có cũng được mà không cũng chẳng sao, có người bạn này, có thêm chút niềm vui, không có cũng không ảnh hưởng gì đến anh.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Trương Tư Ninh thật sự rất tò mò về Vệ Cẩm Huyền, nhất là em gái anh, không biết bị bệnh gì mà dường như cách mười ngày anh mới đến bệnh viện một lần, hơn nửa lần nào cũng đều đi vào buổi tối, chuyện này rất vô lý, kỳ lạ khiến người ta không thể nào hiểu được. Nhưng làm người phải tự biết mình, tuy hiện giờ hai người nói chuyện rất thoải mái nhưng cho dù có thân thiết hơn nữa mà đề cập quá sâu vào chuyện riêng tư thì đúng là không biết trời cao đất rộng chỉ khiến người ta chán ghét mà thôi, bản thân cô cũng không thích có người hỏi chuyện riêng của mình.

Nên mặc dù rất thắc mắc, Trương Tư Ninh cũng không tự cho là đúng mà hỏi quá nhiều, khi nói chuyện rất đúng mực, chỉ trò chuyện những chủ đề bình thường, có cũng được mà không cũng chẳng sao.

Đội hoa được bó xong, Vệ Cẩm Huyền chỉ vào chậu trúc Quan Âm nói: “Thêm một chậu đó.” Trương Tư Ninh nghe vậy rất cao hứng, mỉm cười giúp anh chọn chậu có cây phát triển tốt nhất, còn hỏi anh có muốn thay một cái chậu khác đẹp hơn không, sẽ được giảm giá đó. Vệ Cẩm Huyền cảm thấy cô

bé này thật sự rất đáng yêu, liền đồng ý để cô vui, anh chọn một cái chậu men cloisonné* rồi chuyển cây qua. Sau khi lão Trịnh vào mang chậu trúc ra xe, Trương Tư Ninh rất thoải mái nhận tiền, rồi hướng dẫn Vệ Cẩm Huyền cách chăm sóc trúc, dù sao chỉ cần không quên tưới nước, thì nó không thể nào chết được.

(*Chậu men cloisonné: Chậu sứ được vẽ men nhiều màu, đổ men màu vào các ô trang trí.)

Hiện tại cũng đã chín giờ tối, Trương Tư Ninh rất muốn hỏi Vệ Cẩm Huyền thể này anh đến bệnh viện vẫn có thể vào được sao? Trước kia, khi bà nội cô nằm viện, bệnh viện có giới hạn thời gian thăm bệnh, qua chín giờ bảo vệ sẽ khóa cổng chính lại, cả người ngoài lẫn người bên trong đều không thể ra vào, chỉ giải quyết một hai lần cho những trường hợp đặc biệt, còn lại đều không được. Tuy nhiên, với thân phận của Vệ Cẩm Huyền có lẽ có đặc quyền riêng.

Đến ngày lễ tình nhân, Trương Tư Ninh bận tới cả mặt mũi, lúc này cô hết sức hối hận vì đã không nghe lời khuyên của bà chủ siêu thị bên cạnh tuyển thêm mấy người làm việc bán thời gian, cả một ngày cô hết lái xe, giao hoa, giao hoa rồi lái xe, đợi đến khi giao xong bó hoa cuối cùng trở lại trong tiệm, Trương Tư Ninh ngã ào xuống ghế sofa không muốn động đậy chút nào nữa. Trần Bình Bình sau khi tiễn khách mua hoa, vừa xoa bóp eo vừa bước đến chỗ cô tuôn trào: “Bây giờ, thật nhiều người có tiền, giá hoa hôm nay đắt hơn bình thường nhiều như vậy mà vẫn có quá trời người mua, lúc này còn có cả học sinh trung học mặc đồng phục đến mua hoa, không hề do dự trực tiếp bỏ tiền ra mua chín mươi chín cành.” Nói xong còn tặc tặc mấy tiếng, tựa như đây là chuyện không thể nào hiểu nổi.

Trương Tư Ninh nghe xong tỉnh táo tinh thần, ngồi dậy trên ghế sofa nói: “Vậy là em không hiểu rồi, người ta bỏ tiền ra để mua sự lãng mạn, để lấy lòng phụ nữ, thể hiện thân phận của mình, đàn ông vì người phụ nữ của mình tiêu càng nhiều tiền sẽ càng được yêu thích! Chuyện này không phân biệt đàn ông trưởng thành hay học sinh, suy nghĩ đều giống nhau thôi.”

Một lát sau, Hứa Dương đưa hoa xong trở lại tiệm, hiện tại cũng đã gần mười giờ, Trương Tư Ninh nhìn số hoa hồng còn lại trong tiệm, tuy rằng đã bán được rất nhiều nhưng còn lại cũng không ít, cô đã dự tính sai nên nhập về hơi nhiều hoa. Cũng may là không bị lỗ vốn mà còn kiếm được tiền lời khá khá, số còn lại này cứ từ từ bán là được, nếu bán không hết thì làm thành hoa khô bán tiếp, đây là nghề của cô mà.

Ngày mai, Trần Bình Bình và Hứa Dương sẽ không đến tiệm, Trương Tư Ninh lấy bao lì xì đã chuẩn bị trước đó ra, phát cho mỗi người một cái, nhìn độ dày hẳn là không ít, Trần Bình Bình và Hứa Dương đều rất vui, ba người trò chuyện thêm một lúc, xác định mừng tám tháng giêng sẽ đi làm trở lại, sau đó Trương Tư Ninh liền bảo cả hai nhanh chóng đi về, sợ trễ hơn nữa sẽ không bắt kịp chuyến xe đêm.

Buổi tối khi đi ngủ, Tiền Thiệu gửi tin nhắn đến, hỏi cô trải qua lễ tình nhân như thế nào, Trương Tư Ninh mặc kệ, hiện giờ anh ta còn đang ở nước ngoài, không uy hiếp được cô.

Hôm sau, tiệm vẫn mở cửa đúng giờ, lễ mừng năm mới nhưng Trương Tư Ninh cũng không định đóng cửa, mặc dù Trần Bình Bình và Hứa Dương không đi làm nhưng một mình cô cũng có thể xoay sở được. Đúng lúc Kim Giai Di đến chơi, liền bị bắt ở lại làm phụ, Kim Giai Di hừ hừ mấy tiếng, yêu cầu phải khao một bữa.

Đợi qua hết một ngày bận rộn, Trương Tư Ninh gọi điện đặt đồ ăn bên ngoài, lúc hai người ăn cơm, Kim Giai Di nhiều chuyện bát quái hỏi: “Nè, cậu và Tiền Thiệu thật sự đụng nhau hả?”

Trương Tư Ninh chậm chạp ừ một tiếng: “Không phải đã nói với cậu đừng nói với người khác rồi sao.” Cô cũng đã cảnh cáo Tiền Thiệu, không cho anh ta nói lung tung.

Kim Giai Di liếc mắt: “Tớ đâu phải đùa nhiều chuyện.” Còn nói: “Cậu có biết Tô Thụy đang làm ở đâu không?” Cũng không chờ Trương Tư Ninh trả lời, đã nói luôn: “Ồ Thụy Đức! Thụy Đức! FML, cậu không biết hôm bữa họp lớp, cô ta đặc ý đến mức nào đâu, đuôi vênh tận trời, không phải chỉ là thư ký của phó tổng thôi sao, hừ, có gì đặc biệt hơn người chứ.”

Những năm đại học, Tô Thụy thích Tiền Thiệu, từ năm nhất đã bắt đầu theo đuổi, tiếc là không có kết quả, lên đến năm hai, Tiền Thiệu thích Trương Tư Ninh, Trương Tư Ninh và Tô Thụy lại là bạn cùng phòng, đúng là cầu huyết mã, lúc đó chuyện này nổi như cồn trong trường, không biết bị bao nhiêu người đùa cợt lấy ra làm đề tài buôn chuyện. Trong trí nhớ không thể nào vui vẻ nổi của Trương Tư Ninh về thời đại học, Tô Thụy đã để lại dấu ấn không dễ xóa nhòa, quan hệ của hai người vô cùng căng thẳng, nếu có người hỏi, ngoài Tiền Thiệu người cô không muốn gặp nhất là ai, thì Tô Thụy chắc chắn sẽ là một trong năm người đầu tiên.

Mà Thụy Đức, mặc dù cô không biết rõ, nhưng cũng từng nghe nói qua, hình như là doanh nghiệp nhà nước chuyên về vật liệu xây dựng, cũng may trụ sở công ty này không nằm trong khu CBD, nếu không thì đúng là lắm phiền toái, tuy cô không sợ gặp Tô Thụy, nhưng có thể không gặp vẫn tốt hơn, ai mà vui cho nổi khi gặp lại người mình không thích, cô cũng không phải là người thích bị ngược.

Trương Tư Ninh không muốn nói chuyện về những người không liên quan tới mình, thấy Kim Giai Di ngồi hã hê bên cạnh, liền chọc vào xương sườn cô nằng: “Công việc của cậu thế nào rồi, vẫn chưa tìm được sao, cô chú có nói gì không?”

Kim Giai Di nghe xong liền thở dài, lập tức ỉu xiu: “Sao không chứ, mẹ tớ lại nhai khiến tớ đau đầu muốn chết luôn, nói nuôi bò còn cho sữa, nuôi tớ chính là ném tiền đi. Cậu nói xem, không phải chỉ là không tìm được việc thôi sao, có cần phải nói khó nghe vậy không, không tìm được việc là xấu sao!” Nói xong, hai mắt liền đỏ hoe, giọng nói cũng nghẹn ngào, Trương Tư Ninh không nghĩ cô nằng sẽ phản ứng mạnh như vậy liền đặt đôi đũa xuống vỗ vỗ vai bạn: “Có thể đi muốn cậu tiếp tục thi công chức hay làm giáo viên mới nói thế, cậu đừng suy nghĩ nhiều quá, đó là mẹ ruột cậu chứ có phải mẹ kế đâu.”

“Mẹ ruột cũng không nên đâm dao vào lòng người ta vậy chứ!” Kim Giai Di mất hứng phản bác: “Có lẽ tớ là đứa trẻ nhặt được trên đường cũng nên, trước kia lúc tớ còn nhỏ, bác tớ nói tớ là đứa bé ba mẹ tớ tìm thấy ở nhà bán bánh nướng đậu phộng”.

Lời này mà cũng có thể tin sao trời, Trương Tư Ninh hết nói nổi rồi: “Lúc nhỏ ai mà không từng bị dọa vậy chứ, trước kia bà nội tớ còn nói là nhật được tở ở ven sông kia.”

Kim Giai Di cũng chỉ trút giận thế thôi, sờ đi hôm nay đến cửa hàng hoa là do vừa cãi nhau một trận tung bùng với mẹ ở nhà, nên mới chạy tới đây lánh nạn tránh đầu sóng ngọn gió, nếu được, cô nàng muốn trốn ở đây thêm vài ngày, nhưng biết chắc là không thể nào, với cái tính cách của mẹ già nhà cô, hôm nay mà không trở về, thế nào bà cũng sẽ nói với người thân là cô bất hiếu, đến lúc đó cô khỏi ngóc đầu dậy luôn.

Nghĩ lại, thật sự hâm mộ Trương Tư Ninh, xinh đẹp như vậy, gia đình lại giàu có, muốn mua nhà thì mua nhà, muốn mở tiệm liền mở tiệm, một mình thật tự do tự tại.

Nếu Trương Tư Ninh có thể nghe thấy tiếng lòng của cô ấy, có lẽ chỉ biết cười khờ, nếu được lựa chọn, cô thật muốn đổi chỗ với bạn mình.

Tiền Kim Giai Di về xong, Trương Tư Ninh chuẩn bị đóng cửa. Bỗng nhiên thèm ăn lẩu, đúng lúc tủ lạnh trong nhà cũng trống không, nên quyết định đi dạo Carrefour*, mua chút nguyên liệu nấu ăn về dự trữ.

(*Carrefour: tập đoàn siêu thị lớn thứ hai thế giới của Pháp.)

Sau khi từ siêu thị về, đậu xe trong gara xong, Trương Tư Ninh trực tiếp sử dụng thang máy phía ngoài lên nhà chứ không đi từ cửa tiệm nữa.

Tầng hai có ba phòng, Trương Tư Ninh ở một phòng, một phòng dành làm thư phòng, một phòng làm phòng sinh hoạt chung, trong phòng sinh hoạt có đặt một cây đàn dương cầm, một cây đàn tranh, còn có giá vẽ, màu nước... Có thể nói Trương Tư Ninh khá đa tài, những thứ này đều biết một chút, nhưng cũng không quá tinh thông, bình thường khi rảnh rỗi cũng xem như chút thú vui tiêu khiển.

Chuẩn bị nguyên liệu nấu lẩu xong, Trương Tư Ninh đặt bếp điện từ lên bàn trà trong phòng khách, tìm nồi lẩu uyên ương lúc trước mua cùng với bếp điện ra, cắm điện, đổ sườn vào nồi, đun nắp lại và bắt đầu nấu.

Trương Tư Ninh nấu ăn không giỏi, phần lớn thời gian đều mua đồ ăn ở bên ngoài, thỉnh thoảng mới nấu cơm, cháo hay xôi gì đó, nếu không thì nấu lẩu giống hôm nay.

Đang cho gia vị vào nồi thì điện thoại rung lên, Trương Tư Ninh cầm lên xem, không ngờ là Vệ Cẩm Huyền gọi tới, đúng là mặt trời mọc phía Tây mà.

Cô vội vàng nghe máy, giọng nói của Vệ Cẩm Huyền truyền đến: “Tư Ninh, sao hôm nay đóng cửa sớm vậy?” Giọng của anh trong điện thoại khá trầm, có chút không giống với bình thường. Trương Tư Ninh đứng dậy khỏi ghế sofa, đi tới cửa sổ, vén rèm sang một bên và nhìn xuống, vừa nhìn thoáng qua đã thấy chiếc Bentley xa xỉ của Vệ Cẩm Huyền đậu ở dưới.

Cô không giải thích gì, chỉ nói: “Anh chờ một chút, tôi xuống mở cửa.” Sau đó cúp máy, thấy nước trong nồi còn chưa sôi, có lẽ phải hầm một lúc nữa sườn mới nhừ được nên cô để đó, lấy chìa khóa, từ cầu thang nhỏ đi xuống tầng dưới, bật đèn, mở cửa, Vệ Cẩm Huyền đã đứng trước tiệm.

Trương Tư Ninh nghiêng người qua cho anh vào, rồi giải thích: “Tủ lạnh trong nhà không còn gì, tự nhiên lại muốn ăn lẩu, nên vừa rồi đóng cửa đi siêu thị, đang hầm sườn thì anh gọi.”

Cô trả lời rất tự nhiên, giống như đang nói chuyện sinh hoạt thường ngày, Vệ Cẩm Huyền nghe xong liền mỉm cười: “Thật xin lỗi, làm phiền em rồi.”

Trương Tư Ninh liền nói: “Lần sau đến anh nhớ mang theo đồ ăn ngon, sẽ được tha thứ ngay ạ.”

Vệ Cẩm Huyền nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt phượng hẹp dài cong cong, gật đầu nói được, giọng nói trầm thấp lộ ra chút dịu dàng. Lúc này, Trương Tư Ninh đứng cách anh khá gần, khi ánh đèn chiếu qua, cô đột nhiên phát hiện mắt anh có màu xanh đậm, bình thường cô không để ý, cảm giác của cô hiện giờ hệt như khi người ta phát hiện ra Châu Mỹ. Sau đó chợt nhớ ra, hình như có lần cô nghe người ta nói, mẹ Vệ Cẩm Huyền là người Pháp.

Nhưng cô không nói gì về chuyện đó, mà chỉ hỏi: “Vẫn là diên vĩ ả?” Lần này anh đến chỉ cách lần vừa rồi có mấy ngày ngắn ngủi, so với trước đây thường mỗi lần phải cách nhau mười ngày.

Vệ Cẩm Huyền gật đầu, chỉ vào nơi để hoa diên vĩ nói: “Bỏ hết số hoa này”.

Cũng khoảng hơn một hai trăm cành, Trương Tư Ninh khá ngạc nhiên, sao hôm nay lại phô trương dữ vậy. Nhưng cô cũng không nói gì, chỉ mỉm cười: “Xem ra lần này phải giảm giá cho anh nhiều một chút rồi.”

“Hôm nay là sinh nhật em gái tôi.” Vệ Cẩm Huyền nói vô cùng tự nhiên, tựa như đó là chuyện rất đời bình thường. Trương Tư Ninh biết tính cách của Vệ Cẩm Huyền và cô giống nhau, đều không thích nói chuyện riêng của mình với người khác, lần trước anh nói em gái mình nằm viện, bây giờ lại nói sinh nhật của em gái, không biết sao, tự nhiên cô có cảm giác thụ sủng nhược kinh*, đúng là không có tiền đồ mà.

(* ‘Thụ sủng nhược kinh’: được cưng chiều mà lo sợ)

Nhưng anh nể tình như vậy, có lẽ thật sự xem cô là bạn, cô cũng rất vui, quyết định lát nữa sẽ tặng anh một bó hoa miễn phí, xem như quà sinh nhật em gái anh, dĩ nhiên, tiền diên vĩ thì không thể thiếu được.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Việc cắt tia, phối hợp, bó gần hai trăm cành hoa cũng phải mất hơn hai mươi phút, Vệ Cẩm Huyền đã nể tình như vậy, Trương Tư Ninh cũng muốn bó hoa khác lạ đẹp mắt hơn, ‘có qua có lại’ mà, đây là truyền thống tốt đẹp của người Trung Quốc.

Vệ Cẩm Huyền thấy cô lấy một cái ghế nhỏ ngồi cạnh bình cắm hoa, tay trái rút một cành diên vĩ, tay phải cầm kéo cắt mấy cái, toàn bộ cành lá dư thừa liền bị cắt đứt. Động tác lưu loát thành thạo, mặc dù trước đây anh đã từng thấy qua, nhưng lúc đó không để ý, không hiểu sao hôm nay đột nhiên phát hiện ra cảnh tượng này thật đẹp mắt đẹp lòng, khiến người ta muốn ngắm mãi.

Dưới ánh đèn nhu hòa ấm áp, soi bóng cô thoăn thoắt dịu dàng, huyền ảo mông lung như lạc vào cảnh tiên, tựa bức tranh sơn dầu, đẹp đến không thật.

Vệ Cẩm Huyền không nhận được suy nghĩ, nếu anh gặp Trương Tư Ninh trước năm ba mươi tuổi có lẽ anh sẽ say mê người con gái này. Nhưng suy cho cùng, anh đã qua cái thời tuổi trẻ, từ sau tai nạn xe cộ, tình yêu đối với anh mà nói, chỉ còn bình thản như nước.

“Anh đứng có mệt không?” Giọng nói bất ngờ của Trương Tư Ninh cắt đứt phút giây suy nghĩ tự do ngắn ngủi của Vệ Cẩm Huyền, anh hoàn hồn lại nhìn cô, mỉm cười: “Không sao”. Trương Tư Ninh chỉ vào sofa nói: “Phải đợi thêm chút nữa, anh đứng nhiều sẽ mệt đó, anh qua kia ngồi một lát đi”.

Vệ Cẩm Huyền cũng không tiếp tục kiên trì, đứng quá lâu chân anh thật sự không thoải mái. Một lúc sau, đột nhiên Trương Tư Ninh nhớ đến trên lầu còn nồi xương đang hầm, cô ‘a’ lên một tiếng, này giờ lâu như vậy, bếp điện bật số lớn, lại là sùnn sùn, chắc đã chín như hết rồi.

Cô cũng không dám chậm trễ vội nói với Vệ Cẩm Huyền: “Tôi còn đang hầm xương trên lầu.” Nói xong liền vội vàng chạy ra hướng cửa nhỏ, thấy cô vừa đi vừa chạy, có lẽ do đôi dép dưới chân quá lớn nên cả người lão đảo nghiêng ngã, vô cùng buồn cười, càng cảm thấy cô rất trẻ con.

Trương Tư Ninh tắt bếp, thổi phào một hơi, ổn rồi, không tệ, nước canh chỉ tràn một chút ra mặt bàn, cô lấy đũa gấp một miếng sườn, thổi phồng hai cái rồi cho vào miệng, ừm, chín rồi, muối và gia vị cũng rất vừa, hương vị không tồi. Nhớ tới Vệ Cẩm Huyền còn đang ở dưới lầu, lúc đi xuống Trương Tư Ninh bụng cho anh một chén canh sườn còn cho thêm mấy giọt dầu mè, vài cọng ngò tây vào.

Vệ Cẩm Huyền không nghĩ Trương Tư Ninh từ trên lầu xuống còn đem canh cho anh, vừa có chút buồn cười vừa cảm thấy ấm áp.

“Anh ném thử đi, tôi có cho dầu mè vào.” Đợi anh nhận lấy và uống một hớp, cô liền chớp mắt hỏi: “Thế nào, có ngon không ạ?” Hệt như con mèo nhỏ đang chờ được khen ngợi. Vệ Cẩm Huyền đã ném qua nhiều thức ăn ngon, tay nghề của di giúp việc trong nhà rất tốt, canh sườn này của Trương Tư Ninh cũng bình thường thôi, nhưng vốn là người đàn ông phong độ, biết kiềm chế cảm xúc, hơn nữa đối với một cô bé con mềm mại như Trương Tư Ninh, anh thật sự không đành lòng đã kích, vì thế gật đầu nói: “Ngon lắm.”

Trương Tư Ninh mỉm cười hài lòng, đôi mắt to híp lại, cái miệng nhỏ nhún cong lên, dễ thương vô cùng. Vệ Cẩm Huyền kích động muốn giơ tay xoa đầu cô, dĩ nhiên, cuối cùng anh vẫn kìm lại được.

Chờ đến lúc Trương Tư Ninh bó xong một bó hoa xinh đẹp, anh đã ở trong tiệm hơn một tiếng đồng hồ, Trương Tư Ninh có chút ngượng ngùng nói: “Đề anh đợi lâu rồi, tôi làm hơi chậm một chút.” Thật ra cô chỉ vờ khách sáo vậy thôi, chứ cô cảm thấy mình thần tốc lắm rồi, bây giờ hai tay đều mỏi nhừ.

Vệ Cẩm Huyền rất lão luyện, sao mà không nhìn ra được cô bé này chỉ giả bộ khách khí thế thôi, trong bụng anh cười thầm nhưng cũng không thể hiện gì ra mặt, chỉ vờ an ủi nói: “Đã rất nhanh rồi.”

Lúc tính tiền, Trương Tư Ninh chiết khẩu tám phần trăm, còn tặng thêm hai mươi cành mân côi, nói là quà sinh nhật cho em gái anh. Sau khi tiễn Vệ Cẩm Huyền, khóa kỹ cửa tiệm, thu dọn bát đĩa trên bàn xong, Trương Tư Ninh ngắm nghĩ, lúc này cũng đã hơn mười giờ đêm mới đi sinh nhật em gái, nghĩ sao cũng thấy kỳ lạ.

Hai mươi tám tháng chạp, các cửa hàng xung quanh đều dán tranh và câu đối xuân lên cửa, tuy không khí mừng năm mới ở thành phố ngày càng bớt náo nhiệt, nhưng truyền thống này vẫn còn được giữ lại. Chỉ duy nhất cửa hàng hoa của Trương Tư Ninh không trang trí gì cả.

Siêu thị bên cạnh do một đôi vợ chồng trung niên làm chủ, ông chủ tên là Lý Phú Quý, bà chủ là Chu Thúy Thúy, hai người cũng chỉ có một người con trai duy nhất, tên là Lý Minh Hiền, sang năm mới mười ba tuổi, đang học cấp hai.

Chu Thúy Thúy là người thích xen vào chuyện của người khác, chị ta rất tò mò về Trương Tư Ninh, dù sao cô còn quá trẻ mà đã có xe, có nhà, lại vô cùng xinh đẹp, theo kinh nghiệm lão làng của chị ta nếu không phải gia đình cô giàu có thì chắc chắn xuất thân có vấn đề. Thế nhưng, sau mấy ngày quan sát cận kề, chị ta cảm thấy khả năng thứ nhất rất lớn. Không chỉ vì bình thường Trương Tư Ninh nói chuyện rất nhẹ nhàng, chẳng chút đura đẩy, tính tình cũng tốt mà bởi cô còn hay vui vẻ giúp đỡ người khác. Lần trước, đường ông nước trong siêu thị bị nứt, chính cô đã giúp khóa công tắc, trời rất lạnh, quần áo cô bị nước xối ướt hết. Lúc đó chỉ có mình chị ta coi tiệm, nếu không có Trương Tư Ninh, có lẽ hàng hóa trong siêu thị đã bị ngập trong nước.

Hôm nay, nhà Chu Thúy Thúy dán câu đối xuân, thấy cửa tiệm Trương Tư Ninh trống trơn, nghĩ rằng cô gái nhỏ không biết phong tục này, liền chủ động đi qua nhắc nhở, người làm ăn rất coi trọng những thứ mang đến vận may. Đồng thời tỏ ý sẽ cho con trai qua giúp cô dán câu đối. Trương Tư Ninh cảm

thấy chị hai này thật nhiệt tình, liền giải thích: “Nhà em có người lớn mới mất, nên không thể dán mấy thứ này được.”

Chu Thúy Thúy nghe xong hơi ngượng ngùng, Trương Tư Ninh cũng không muốn nói nhiều về chuyện này, liền đổi đề tài hỏi: “Chị dâu, năm mới, gia đình chị không về quê à?” Cả nhà họ đều là người Trường Xuân.

“Ở quê không còn họ hàng thân thích nào hết, về làm gì,” còn nói thêm: “Còn ông bà ngoại của thằng nhóc nhưng sống với anh cả chị, cũng đang ở Vũ Lăng.” Nói xong nhìn Trương Tư Ninh hỏi: “Em gái, năm mới em không về nhà sao?”

Trương Tư Ninh nói vẫn chưa biết. Năm nay, sẽ chỉ có mình cô đón năm mới, nhưng cô không muốn nói chuyện này với người ngoài, nói ra sẽ phải giải thích lý do, rất phiền phức chỉ bằng cứ nói như vậy thôi.

Buổi chiều, trong tiệm rảnh rỗi không có việc, Trương Tư Ninh ôm laptop lên mạng chơi game giết thời gian. Lý Minh Hiền đẩy cửa đi vào, kêu ‘chị’ một tiếng rồi chạy tới nói: “Cho em dùng máy tính với.”

Lý Minh Hiền là một cậu bé con béo tròn, trắng trẻo mập mạp, rất đáng yêu, miệng cũng rất ngọt, bình thường gần gũi với Trần Bình Bình nhất. Cũng khá thân với Trương Tư Ninh, nói thẳng ra chính là người quen.

“Cháu nên gọi là dì.” Trương Tư Ninh chọc cậu nhóc: “Dì gọi mẹ cháu là chị dâu, cháu lại gọi dì là chị, đúng là loạn hết lên mà.”

Lý Minh Hiền đảo mắt xem thường: “Chị hơn em có mười tuổi.” Vừa nói vừa nghiêm mặt lấy lòng: “Cho em mượn máy tính đi, máy đưa bạn vẫn đang chờ em làm nhiệm vụ đó!”

Vừa đúng lúc có khách đến, Trương Tư Ninh đành phải nhường máy tính lại. Nhưng Lý Minh Hiền chơi chưa được bao lâu đã bị mẹ hung hăng xách lỗ tai kéo về trông tiệm, hình ảnh đó rất buồn cười. Trương Tư Ninh nhìn thấy vậy, đột nhiên có chút buồn bã mất mát, sau đó tâm trạng cũng không tốt. Vừa mới năm giờ chiều đã đóng cửa tiệm, về đến nhà nằm trên ghế sofa ngẩn người, tia nắng ngoài cửa sổ tắt dần, ánh đèn đường len lỏi vào trong phòng, không biết đã trải qua bao lâu, cuối cùng Trương Tư Ninh thở dài, từ trên ghế sofa ngồi dậy, lấy tay dụi dụi mắt, đứng dậy bật đèn phòng khách lên.

Đúng lúc, Vệ Cẩm Huyền gọi điện thoại đến, Trương Tư Ninh ghen ngào alo một tiếng, giọng nói khàn khàn. Vệ Cẩm Huyền hơi khựng lại, chậm rãi nói: “Tư Ninh, tôi tới đưa đồ cho em, mở cửa được không?” Anh biết cô đang ở trên lầu, lúc này nơi đó đang sáng đèn.

Trương Tư Ninh dạ một tiếng, đi xuống lầu mở cửa. Vệ Cẩm Huyền nhìn thoáng qua thấy hai mắt cô sưng đỏ, ầng ậc nước, chắc chắn là vừa mới khóc, không biết đã gặp chuyện gì đau lòng, nhìn rất đáng thương. Nhưng thấy vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng của cô, anh cũng sáng suốt không nói thêm gì.

Anh bước vào trong tiệm, đưa cái túi đang cầm trên tay ra, Trương Tư Ninh nhận lấy, vừa hỏi là cái gì vừa mở ra xem, thì ra là điểm tâm.

“Đây là điểm tâm đặc biệt của Nam Viên, hương vị được lắm.”

Nam Viên là cửa hàng điểm tâm lâu đời, rất có danh tiếng ở Vũ Lăng. Trương Tư Ninh có nghe nói qua nhưng chưa từng nếm thử, vì nghe nói cửa hàng đó rất đông khách, mỗi ngày đều có một hàng dài người xếp hàng đợi mua nhưng không đủ bánh để bán, cô không phải là người có thể vì đồ ăn ngon mà tốn hao thời gian, sức lực để tham gia náo nhiệt.

Trương Tư Ninh nghĩ tới qua cô chỉ nói đùa vậy thôi, không ngờ hôm nay anh thật sự mang bánh tới, nên khá cảm động.

“Bánh ở Nam Viên rất khó mua được, cảm ơn anh.”

Vệ Cẩm Huyền mỉm cười: “Tôi với ông chủ Nam Viên có chút giao tình, sau này em muốn ăn thì điện thoại cho tôi, không cần xếp hàng.”

Trương Tư Ninh nghe xong, hai mắt sáng lên, làm bạn với anh quả nhiên có lợi mà. Thấy tâm trạng cô khá hơn, không hiểu sao anh cảm thấy thở phào nhẹ nhõm. Rồi hỏi: “Đã ăn tối chưa?”

Trương Tư Ninh lắc đầu nói vẫn chưa: “Lúc nãy tâm trạng không tốt, ở trên lầu khóc một lúc, anh đem đồ ăn đến, bây giờ thoải mái hơn nhiều rồi.”

Trương Tư Ninh thành thật trả lời, cô cảm thấy chuyện này chẳng có gì mất mát, ai mà không có lúc buồn phiền, khóc là quyền lợi của phụ nữ. Hơn nữa ở trước mặt Vệ Cẩm Huyền, cô thực sự không cảm thấy xấu hổ, thẹn thẹn mà nói là không, có lẽ do cảm thấy đối phương không phải người bình thường, trước mặt anh cô chỉ là tay mơ, không cần thiết phải giấu đầu hở đuôi, chỉ bằng cứ thoải mái.

Ánh mắt Vệ Cẩm Huyền rất dịu dàng, khẽ hỏi: “Sao tâm trạng lại không tốt?”

“Không muốn nói.” Trương Tư Ninh trả lời cứng nhắc. Nhưng anh không thấy phiền, cũng không cố hỏi, chỉ hỏi cô có đói bụng không. Trương Tư Ninh nói có một chút: “Bánh anh đưa tôi là đủ ăn rồi.”

“Sao có thể ăn bánh thay cơm được,” Vệ Cẩm Huyền không đồng ý nhìn cô: “Tôi dẫn em ra ngoài ăn ngon, được không?”

Lúc này, giọng nói của anh tựa như đang dỗ dành trẻ con, hoàn toàn khác xa lúc bình thường, giống như lão hồ ly đang lừa gạt cô gái nhỏ, nghĩ như vậy, Trương Tư Ninh không nhịn được mỉm cười, nhìn anh nói: “Không được, tôi lo lắng anh sẽ đem tôi bán đi!”

Vệ Cẩm Huyền ngẩn người ra, trước giờ chưa có ai nói với anh như vậy. Bình thường chỉ cần anh chủ động mời, hầu như không có ai từ chối, cho dù có

từ chối cũng rất uyển chuyển khéo léo, nào có ai như tiểu nha đầu nghịch ngợm trước mặt.

Trương Tư Ninh thấy vẻ mặt kinh ngạc của anh, càng bật cười thoải mái, nghĩ đến con cung của trời như Vệ Cẩm Huyền chưa từng bị trêu chọc như vậy, liền cảm thấy bản thân rất có thành tựu.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 10

Cười đùa một lúc, tâm trạng của Trương Tư Ninh vui vẻ hơn rất nhiều, cô hỏi: “Anh cũng chưa ăn tối sao?” Hiện tại đã hơn tám giờ tối, thời gian cũng không còn sớm. Vệ Cẩm Huyền nghĩ cô không muốn làm phiền mình, liền giải thích: “Vừa từ tiệc rượu ra, chỉ ăn một ít.” Nghĩ đến chuyện lần trước anh bị ngộ độc rượu, Trương Tư Ninh có chút tức giận: “Anh đừng có vết thương liền sẹo đã quên đau, vẫn nên uống ít rượu thôi.”

Nghĩ lại chuyện lần trước, biết cô có ý tốt, khước môi Vệ Cẩm Huyền không nhìn được khe cong lên, dịu dàng nói: “Sau này sẽ cố gắng uống ít.”

Trương Tư Ninh cũng biết, với thân phận của Vệ Cẩm Huyền, chắc chắn giao tiếp rất nhiều, không thể nào không uống rượu được, dù sao cô cũng chỉ cố gắng làm hết trách nhiệm một người bạn, chứ không có quyền gì mà can thiệp vào tự do của người ta.

Có điều lúc này cô thật sự không muốn đi ra ngoài, lại không muốn phụ ý tốt của anh, suy nghĩ một chút liền đề nghị: “Hay là ăn ở nhà đi, tôi biết nấu cơm mà.”

Đối với câu ‘Tôi biết nấu cơm’ của cô, Vệ Cẩm Huyền vô cùng nghi ngờ, nhưng anh cũng không phản đối mà rất vui vẻ đồng ý.

Trương Tư Ninh sống ở tầng hai, đi cầu thang nhỏ trong tiệm hoặc sử dụng thang máy ngoài cửa chính đều có thể lên được. Tình trạng của Vệ Cẩm Huyền khá đặc biệt, nếu đi cầu thang, chân anh sẽ không tiện, nhưng nếu bảo anh sử dụng thang máy bên ngoài, hoặc ở dưới nhà đợi cô mang thức ăn xuống, cả hai cách nói đều có thể khiến người ta tổn thương. Nếu là người khác sẽ thấy rất khó xử, nhưng Trương Tư Ninh cảm thấy chuyện này chẳng có gì phải giấu diếm, cần gì phải nhìn anh với ánh mắt như thể anh bị bệnh nan y vậy chứ, cô nhìn chân anh trực tiếp hỏi: “Anh muốn lên nhà trên lầu ngồi một chút, hay là đợi tôi làm thức ăn xong rồi mang xuống?”

Vệ Cẩm Huyền thích nhất sự thẳng thắn thoải mái của cô, từ sau tai nạn xe cô, anh đã thấy quá nhiều người nhìn anh với ánh mắt khác thường. Cho dù là ý tốt hay xấu, đều khiến anh cảm thấy chán ghét, chẳng qua anh chỉ bị gãy chân, cũng đâu phải bị phá sản, họ nhìn anh giống những kẻ đáng thương nhất trên đời. Nói chuyện thẳng thắn giống Trương Tư Ninh, không cần băn khoăn về cảm nhận của anh, ngược lại càng làm anh thấy dễ chịu hơn.

“Không đề ý việc tôi lên nhà em ngồi một chút chứ?” Anh cười trêu cô.

Dĩ nhiên Trương Tư Ninh nói không ngại, cô phát hiện bản thân mình cũng rất thích ở cùng một chỗ với Vệ Cẩm Huyền, có lẽ bởi vì tuổi của anh lớn hơn cô rất nhiều dễ mang lại cho người ta cảm giác tin tưởng; có lẽ thân phận địa vị của hai người cách xa nhau, không có mâu thuẫn quyền lợi; cũng có lẽ đối với cô anh thật sự thiện chí và chân thành, giống như chuyện đêm nay, chỉ vì lời nói đùa hôm qua mà anh cố tình mang bánh ngọt đến, đối với thân phận như anh mà nói, chuyện này rất khó xảy ra.

Thôi, không rõ thì không rõ vậy, cô đối với anh cũng chẳng muốn phòng bị gì, thật lòng cô cảm thấy anh là một người đáng tin cậy, nên mặc dù biết nhau chưa lâu, nhưng cô cho rằng việc mời anh lên nhà cũng không phải là một hành động cảm tính và bất cần.

“Anh đi cầu thang bộ hay là ra ngoài dùng thang máy?” Trương Tư Ninh hỏi.

“Đi cầu thang đi.” Vệ Cẩm Huyền đáp. Anh đâu có yếu ớt tới mức đó.

Hôm qua, Trương Tư Ninh mới nhét đầy tủ lạnh, nên nguyên liệu nấu ăn trong nhà khá phong phú. Cô hỏi Vệ Cẩm Huyền có kiêng món gì không, Vệ Cẩm Huyền trả lời không có, nói mình không kén ăn. Trương Tư Ninh nói: “Vậy chúng ta ăn cơm với thịt xào tiêu xanh, trứng chiên cà chua, gà kho, cuối cùng là canh cá được không ạ?”

Đều là những món ăn thông thường, đối với trình độ nấu ăn của cô, Vệ Cẩm Huyền không có yêu cầu gì, chỉ cần có thể ăn được là tốt rồi, nên gật đầu đồng ý. Sau đó Trương Tư Ninh bắt tay vào việc, phòng bếp, phòng ăn và phòng khách nhà cô thông nhau, phong cách trang trí tương tự như cửa hàng hoa dưới lầu, đều mang lại cho người ta cảm giác ấm áp thoải mái.

Nhiệt độ trong phòng hơi cao, Vệ Cẩm Huyền cởi bớt áo vest ra, trong nhà Trương Tư Ninh chỉ có hai đôi dép lê của nữ, nên hiện giờ dưới chân anh là đôi dép nhựa màu lam mà cô đưa cho, nhìn thế nào cũng không hợp với bộ âu phục thủ công cao cấp xa xỉ mà anh đang mặc trên người, thoáng cái hiện rõ hai cặp bậc đối lập.

Trương Tư Ninh cảm nôi cơm điện xong, ngẩng đầu lên thấy anh đang ngồi thong thả trên ghế sofa trong phòng khách. Sợ anh thấy nhàm chán, cô đi qua bật tivi lên tiện thể rót cho anh ly nước, còn nói: “Anh cứ thoải mái đi tham quan nhà, trừ phòng ngủ là không được vào.” Sau đó chỉ vào hai căn phòng khác nói: “Đó là thư phòng, còn bên kia là phòng sinh hoạt chung.” Nói xong lại tiếp tục bận rộn, lúc nấu cơm cô không thích có người bên cạnh đứng

nhìn, chỉ thích một mình chiêm trợn phòng bếp nên đã từ chối lời đề nghị hỗ trợ của anh.

Vệ Cẩm Huyền không tiếp tục kiên trì, cũng không hứng thú xem tivi, nên chống gậy đứng lên, đi tham quan nhà cô.

Thư phòng khá đơn giản, tường dán giấy hoa văn xanh dương, sát tường là hai kệ sách lớn màu trắng, bên trên đặt đầy sách vở đa dạng chủng loại, tiểu thuyết, tạp chí, các tác phẩm nổi tiếng trong và ngoài nước, còn có hơn trăm bản sách cổ, “Nhị nhập tứ sử”, “Tư trị thông giám”, “Cảnh thế thông ngôn”..., và một số sách về gieo trồng hoa cỏ. Phía trước kệ sách đặt một cái bàn màu trắng kiểu Châu Âu, trên bàn có một máy tính màu trắng. Trong phòng bố trí cửa sổ sát đất treo rèm hai lớp màu hồng nhạt bằng ren, cạnh cửa sổ có đặt một chiếc xích đu màu lam nhạt, phía ngoài là ban công. Vệ Cẩm Huyền đẩy cửa sổ sát đất ra, mới phát hiện thì ra đó là một ban công rất lớn, nối liền với hai căn phòng khác, cả hai phòng kia đều là cửa sổ sát đất.

Anh không tiếp tục đi ra lối ban công, mà quay vào bước khỏi thư phòng, lướt qua phòng ngủ, đẩy cửa phòng sinh hoạt bên cạnh ra. Vốn tưởng đây là phòng tập thể dục, nhưng lại thấy bên trong có đàn dương cầm, đàn tranh và cả một bức tranh phong cảnh vẽ dở dang đang đặt trên giá, Vệ Cẩm Huyền vô cùng ngạc nhiên về sự đa tài của cô gái nhỏ này, nhưng nghĩ đến khí chất nhàn nhả khó nói toát ra từ trên người cô, đúng là phải dựa vào những thứ nghệ thuật này hun đúc mới có thể tạo nên như vậy.

Đi một vòng tham quan hai căn phòng cũng không mất nhiều thời gian, khi Vệ Cẩm Huyền trở lại phòng khách, Trương Tư Ninh đang bắt đầu nấu ăn. Anh không có việc gì làm, nên ngồi trên sofa xem tivi, nhớ tới tài xế vẫn còn đang đợi ngoài xe, liền điện thoại bảo lão Trịnh đi ăn cơm tối, một lát sau hãy tới đón.

Lão Trịnh cúp điện thoại xong sừng sốt cả buổi trời, trực giác mách bảo quan hệ giữa ông chủ và cô chủ nhỏ Trương rất không bình thường, mới có bao lâu đâu mà đã tiến dần từng bước chạy đến nhà người ta ăn cơm! Lúc này, vừa rời khỏi tiệc rượu, còn đặc biệt chạy một chuyến tới Nam Viên lấy điểm tâm đưa tới đây, ông đã cảm thấy hai người này có gì mờ ám rồi.

Trương Tư Ninh nấu ăn khá nhanh, cô bật cùng lúc hai bếp, một bên nấu canh còn một bên xào rau. Đợi đến khi dọn thức ăn lên bàn, xới cơm xong, Vệ Cẩm Huyền đã tự giác đi tới.

Hai người ngồi đối diện nhau trên bàn ăn lớn dành cho sáu người, Trương Tư Ninh đưa đũa muống qua, giúp anh múc canh, sau đó cười nói: “Đều là món ăn thông thường, anh ném thử đi ạ.”

Quả nhiên đúng như Vệ Cẩm Huyền nghĩ, mùi vị thức ăn hết sức bình thường, mặc dù Trương Tư Ninh là người miền Nam nhưng đồ ăn chẳng có chút hương vị phương Nam nào, sử dụng nhiều nước tương, mùi vị đậm đà hơn, cũng may là không quá khó nuốt.

Trương Tư Ninh theo thói quen hỏi anh ăn có được không, Vệ Cẩm Huyền dối lòng trả lời hết như canh sườn hôm qua là rất ngon, Trương Tư Ninh nghe xong vô cùng cao hứng, cảm thấy người này thật biết giữ thể diện cho mình, liền nhiệt tình đẩy hết đồ ăn đến trước mặt anh: “Vậy thì ăn nhiều một chút, không cần khách sáo đâu ạ.”

Vệ Cẩm Huyền không phải là người ăn uống cầu kỳ, tuy bình thường anh ăn đều là những món cao cấp, nhưng thức ăn Trương Tư Ninh nấu anh cũng nể tình ăn rất nhiều, ba món mặn một canh hầu như vào bụng anh hết.

Sau khi ăn xong, Trương Tư Ninh nhanh chóng dọn dẹp bát đĩa gọn gàng, không để anh đụng tay đến. Vệ Cẩm Huyền thấy thời gian không còn sớm, một người đàn ông như anh ở lại đây quá khuya cũng không tốt nên chủ động chào ra về, Trương Tư Ninh cũng không giữ anh lại, lần này cô bảo anh ra cửa chính, có thể sử dụng thang máy để xuống dưới, không cần vất vả đi cầu thang.

Tiệm hoa mở cửa thêm một ngày, đến ba mươi tết Trương Tư Ninh không bán nữa, cái chính là do chị chủ siêu thị bên cạnh quá nhiệt tình, cứ thích hỏi hết chuyện này đến chuyện khác, nếu thấy giao thừa mà cô vẫn tro tro một mình không biết sẽ còn chạy qua nói tới cái gì. Nên cô chỉ ở nhà vẽ tranh, cố gắng vẽ xong bức tranh còn đang dang dở kia, để đem treo trang trí trong tiệm.

Buổi chiều, Kim Giai Di gọi điện thoại tới hỏi cô có muốn sang nhà cô ấy đón năm mới không, còn nói ba mẹ cô ấy rất hoan nghênh. Năm mới là dịp để mọi người trong gia đình quây quần đoàn tụ, một người ngoài như cô đến nhà người ta coi sao được, người ta khó chịu mà bản thân cô cũng không thoải mái. Nên Trương Tư Ninh lấy cớ đã có hẹn với người khác khéo léo từ chối. Không biết có phải bình thường Trương Tư Ninh đã để lại cho người ta ấn tượng tốt rằng mình rất ngoan ngoãn không mà Kim Giai Di cũng không nghi ngờ gì. Chỉ nhiều chuyện bất quá hỏi hẹn với ai, có phải là một anh chàng soái ca đẹp trai không, Trương Tư Ninh nói tạm thời giữ bí mật, ậm ừ ứng phó mấy câu rồi cúp điện thoại.

Trời vừa chập choạng tối, bên ngoài vang lên tiếng pháo nổ liên tiếp. Ở Vũ Lăng không cấm đốt pháo vào dịp này vì dù sao cũng là lễ mừng năm mới. Hôm qua, Trương Tư Ninh đặc biệt chạy đến Carrefour mua gà, cá và cả thịt heo..., cô nhào bột mì gói bánh chèo, nấu bánh trôi, còn làm thêm mấy món ăn, rồi ngồi ở phòng khách vừa ăn vừa xem chương trình cuối năm. Bên ngoài, tiếng pháo nổ rung trời, càng làm tăng thêm sự tĩnh mịch trong phòng, Trương Tư Ninh không muốn ăn gì, chỉ bày ra cho có vậy thôi.

Lúc chín giờ, chuông điện thoại vang lên, là cô út trong nhà gọi tới. Trương Tư Ninh do dự một lúc rồi bắt máy: “Alo, cô út.” Chưa kịp dứt lời, bên kia đã truyền đến âm thanh giận dữ: “Trương Tư Ninh, con nhỏ chết tiệt này! Cuối cùng cũng chịu nghe điện thoại sao! Gọi nhiều như vậy không bắt máy, nhắn tin cũng không thèm trả lời, cô muốn làm gì hả!? Có biết trong nhà lo lắng đến mức nào không! Ông nội lo lắng đến mức suýt nữa vào bệnh viện! Cô có còn là đứa trẻ ba tuổi nữa đâu mà không chịu hiểu chuyện thế hả!”

Trương Tư Ninh mím môi lắng nghe không nói gì, cô nghe thấy tiếng ông nội mình phía bên kia thì thảo: “Cô mắng con bé làm gì, mắng làm gì, mau đưa điện thoại cho ta...” Nghe những lời như vậy, nước mắt Trương Tư Ninh không kiềm được rơi xuống, khổ sở vô cùng.

“Alo, Tư Tư à, ông nội đây.” Nghe được âm thanh già nua quen thuộc của ông nội, Trương Tư Ninh nghẹn ngào gọi một tiếng: “Ông nội,” sau đó khóc

òa, vô cùng ảm ức. Một ngày nay, chỉ cần là điện thoại ở nhà gọi đến cô đều không nghe, tin nhắn cũng không đọc mà trực tiếp xóa đi, không phải cô nhảm tâm, mà thật sự cô rất hận, không muốn liên lạc với gia đình. Nhưng hôm nay, lại nghe thấy giọng nói của ông nội, người luôn yêu thương cô từ nhỏ, Trương Tư Ninh thật sự đau lòng, đau đến không chịu nổi!

“Tư Tư, con đừng khóc, đừng khóc, ông nội biết con tủi thân, mẹ con cũng uất ức, ông nội cũng không muốn mà, con đừng giận ông nội được không, ông lớn tuổi rồi, không sống được bao lâu nữa, coi như nghĩ đến ông nội đã yêu thương con từ nhỏ, trở lại thăm ông một chút, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chương 11

Chuyện gia đình Trương Tư Ninh, kể ra cũng vô cùng cầu huyết.

Cha cô là Trương Quảng Trí, mẹ là Triệu Tú Phân, lúc còn trẻ hai người được người ta giới thiệu quen biết rồi nên duyên vợ chồng, sau khi kết hôn sống với nhau rất hạnh phúc. Khi đó đang là thời kỳ mao hiểm để bắt kịp với làn sóng cải cách kinh tế, Trương Quảng Trí đầu óc linh hoạt, dám nghĩ dám làm, sau khi bàn bạc với vợ thì nghĩ việc ở nhà máy, cầm số tiền ít ỏi trong nhà chạy tới Quảng Châu làm ăn.

Có thể nói vận may của ông không tệ, khi mới bắt tay vào kinh doanh ông cũng bị thua lỗ thậm chí suýt nữa táng gia bại sản. Nhưng may mắn có quý nhân giúp đỡ, biến nguy thành an, sau chuyển sang gia công khuôn đúc, từ đó thuận buồm xuôi gió, việc kinh doanh ngày càng lớn mạnh, nhà xưởng mở ra dày đặc, tiền kiếm được cũng ngày một nhiều hơn, hơn nữa được cha mẹ quan tâm yêu thương, anh chị em trong nhà hòa hợp, còn có một người vợ như hoa như ngọc, tính ra cũng là người đứng đầu trong những người thành công.

Điều duy nhất không trọn vẹn chính là không có con.

Hai người kết hôn được sáu năm, năm đầu tiên chưa có con cũng không có gì lạ. Năm thứ hai phải ra ngoài làm ăn, thời gian vợ chồng gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, nên cũng không nói. Nhưng đến năm thứ tư sau khi chuyển việc kinh doanh về phát triển ở quê nhà rồi hai năm sau đó vẫn không có con thì không thể nào giải thích được.

Trương Quảng Trí sốt ruột, mà bà xã Triệu Tú Phân cũng nôn nóng. Gia đình bà điều kiện không tốt, cha mẹ đều là người ở quê, cũng không có anh chị em giúp đỡ. Ngược lại Trương gia rất có điều kiện, là người thành phố, ba Trương Quảng Trí là giáo viên trung học, mẹ là bác sĩ, vào thời kỳ đó có thể nói rất nổi bật.

Sở dĩ Triệu Tú Phân có thể gả cho Trương Quảng Trí, thứ nhất tuy điều kiện gia đình không tốt nhưng bà rất nỗ lực vươn lên, sau khi tốt nghiệp đại học sư phạm, ở lại thành phố làm giáo viên trung học, công việc danh giá lại ổn định; thứ hai, bà vô cùng xinh đẹp, tính tình khéo léo, phóng khoáng rộng lượng, khiến người ta yêu thích. Vừa khéo, trường học nơi Triệu Tú Phân làm việc cũng là nơi ba Trương Quảng Trí dạy học, chính ông cụ tìm người giặt dây bắc cầu cho hai người quen biết nhau. Trương Quảng Trí sau khi tốt nghiệp trung học, đến làm việc ở nhà máy, điều kiện bản thân cũng không quá xuất sắc, ông ta và Triệu Tú Phân người tám lạng bên nửa cân, lại thấy bà rất xinh đẹp nên vừa gặp đã yêu.

Ở Trung Quốc, vợ chồng kết hôn sáu năm mà không có con là chuyện rất lớn, nhất là vào những năm đó. Trương Quảng Trí và Triệu Tú Phân tốn rất nhiều tiền chạy chữa khắp nơi, cuối cùng trời không phụ lòng người, vào năm thứ tám sau khi kết hôn, rốt cuộc Triệu Tú Phân cũng mang thai, lúc đó hai vợ chồng hết sức vui mừng, ôm nhau khóc một trận.

Sau chín tháng hoài thai, Trương Tư Ninh ra đời.

Có thể nói từ nhỏ Trương Tư Ninh đã nhận được vô vàn yêu thương, trong nhà không ai không cưng chiều, từ ba mẹ, ông bà đến cô cậu tất cả mọi người đều hết sức chiều chuộng.

Mọi việc đến đây, thật trọn vẹn.

Năm Trương Tư Ninh mười hai tuổi, bắt đầu rời xa cuộc sống vô tư không buồn không lo. Không khí trong nhà không còn ảm áp như trước nữa, quan hệ của ba mẹ trở nên căng thẳng, mâu thuẫn không ngừng, mỗi ngày đều tranh cãi ầm ĩ, ba cũng không còn cưng chiều cô như trước. Khi đó Trương Tư Ninh không hiểu rốt cuộc trong nhà đã xảy ra chuyện gì, sau này mới biết được ba cô có tình nhân ở bên ngoài, người đàn bà đó sinh được một đứa con trai còn bị mẹ cô bắt gặp tại chỗ.

Chuyện xưa đáng buồn như vậy, nhưng lại rất phổ biến ở Trung Quốc lúc bấy giờ.

Mẹ của Trương Tư Ninh sức khỏe ngày một xấu đi, sau khi ông bà ngoại qua đời bà không thể quên được nên đối với con mình chẳng chút quan tâm, bản thân thay đổi bất thường, chồng muốn ly hôn, bà có chết cũng không chịu, không khí trong nhà vô cùng ngột ngạt, Trương Tư Ninh cũng từng khuyên mẹ hãy buông tha đi, đã cùng với ba tranh cãi ầm ĩ quá nhiều rồi, nhưng dù sao cô cũng chỉ là con cái trong nhà, mắc kẹt giữa hai bên vô cùng bất lực. Cuối cùng thật sự không chịu nổi bầu không khí này, sau khi tốt nghiệp trung học, không trúng tuyển nguyện vọng thứ nhất, cô quyết tâm đi Vũ Lăng ở phương Bắc học đại học, thoát ly khỏi gia đình.

Tốt nghiệp đại học xong, cô không muốn về nhà, nhưng khi bà nội bị bệnh nặng, người trong nhà thúc giục, cô buộc phải trở về. Sau đó bà nội qua đời, mẹ cô lại bị phát hiện ung thư dạ dày giai đoạn cuối, ba thuận lợi ở bên ngoài cùng nhân tình vui vẻ, mẹ mất chưa được ba tháng ông ta liền cưới vợ mới, vậy mà ông nội, cô chú những người thân thích kia chẳng ai phản đối, Trương Tư Ninh cảm thấy vô cùng thất vọng, ba lạnh nhạt, người thân thì thờ ơ như đâm một mũi dao nhọn khiến cô đau đớn.

Trước khi Triệu Tú Phân qua đời, đã để lại cho Trương Tư Ninh rất nhiều tiền tiết kiệm, đều là tiền bà lấy được của chồng những năm qua. Bà thấy có lỗi với con gái, nên hy vọng cuộc sống sau này của cô được tự do tự tại không cần lo nghĩ đến tiền bạc.

Khi con người ta đối mặt với cái chết, sẽ bắt chợt nghĩ đến những việc trước kia, đã từng điên cuồng cố chấp buồn cười như thế, không cam lòng thì thế nào, bà chính là kẻ thất bại.

Trương Tư Ninh cũng không muốn nhớ lại giai đoạn đó, mỗi khi nghĩ đến luôn cảm thấy mệt mỏi. Cô từng có một gia đình đầm ấm, được sống trong tình yêu thương của cha mẹ, mẹ con cô cũng từng gần gũi chơi đùa với nhau giống như Chu Thủy Thúy và Lý Minh Hiền ngày hôm đó. Bà ngất tãi vào mũi cô, chỉ cô cách chăm sóc hoa cô, đưa cô đi học đàn dương cầm, đàn tranh, học vẽ, cô từng hạnh phúc tưởng rằng mình là một cô công chúa, sau này mới biết mình chỉ là kẻ bất hạnh.

Mẹ mất, Trương Tư Ninh không muốn ở lại nơi đau lòng đó, cô không quan tâm đến ân oán của đời trước nhưng vẫn bị người thân tổn thương, cuối cùng quyết định mang theo tro cốt của mẹ trở lại Vũ Lăng, nơi cô đã theo học bốn năm, bỏ ra rất nhiều tiền mua một ngôi mộ thật tốt rồi chôn cất mẹ ở đó.

Cô không cắt đứt liên lạc với người thân, dù sao cũng không đến mức thù sâu hận lớn, cả đời không bao giờ qua lại với nhau. Cho tới bây giờ, ông nội và mấy người bọn họ vẫn khiến cô cảm thấy tổn thương. Khoảng thời gian này, cô đã suy nghĩ rất nhiều, điện thoại gọi đến cô không nhận, tin nhắn không trả lời, mặc dù quyết định ra đi một cách thân nhiên nhưng thật ra cũng chỉ là một kiểu trốn chạy trẻ con mà thôi.

Huyết thống gắn liền sao có thể nói bỏ là bỏ được.

Cuối cùng trước khi cúp điện thoại, cô chỉ trả lời khi nào có thời gian sẽ trở về thăm người lớn trong nhà.

Trương Tư Ninh đứng thẩn thờ bên cửa sổ, cô nhớ tới trận tranh cãi với ba khi ông nói muốn tổ chức tiệc cưới, nhớ tới thái độ nhân nhượng của ông nội lúc đó, nhớ tới lời khuyên của người thân... trái tim lạnh giá tê buốt.

Sáng sớm hôm sau, Trương Tư Ninh tắt điện thoại di động, mang theo một bó hoa bách hợp, một ít đồ cúng, lái xe đến nghĩa trang ở ngoại ô Vũ Lăng thăm mộ mẹ. Cũng có rất nhiều người giống cô, sáng sớm một đi thăm mộ người thân. Cô mua nhang đèn, giấy tiền vàng bên ngoài nghĩa trang, đặt từng món đồ cúng lên, đều là những món ăn mẹ cô thích khi còn sống, cắm hoa ở chính giữa mộ bia, thắp hương, đốt giấy tiền vàng, Trương Tư Ninh đứng trước mộ rất lâu, cho đến khi nghe được có người gọi mình, cô mới mờ mịt nhìn qua.

Là Vệ Cẩm Huyền.....

Anh mặc một bộ đồ đen phẳng phiu vô cùng nổi bật đứng chống gậy trước hàng mộ bia, những tia nắng chiếu rọi vào người anh toát ra một vầng sáng mờ mờ lung mờ mờ, khiến người ta không nhìn thấy được biểu cảm trên khuôn mặt, cũng không thấy rõ ánh mắt lam xanh luôn phẳng lặng kia có phải đang chăm chú nhìn cô hay không.

Nhưng cô biết, anh đang đợi cô đáp lại.

Trương Tư Ninh không lên tiếng trả lời, mà đưa tay ra hiệu bảo anh đợi một lát, thấy anh đáp lại mới xoay người hướng mặt về phía ngôi mộ. Cô lấy khăn giấy trong túi ra, lau tấm hình trên bia, sau đó lau cả thân bia, lặp đi lặp lại vài lần như vậy, rồi sửa lại hoa cho thật đẹp, đợi nhang cháy hết mới đi đến chỗ Vệ Cẩm Huyền, đứng bên cạnh anh.

“Thật trùng hợp.” Giọng nói trầm buồn, dù sao gặp gỡ ở nơi này cũng chẳng phải chuyện khiến người ta vui vẻ.

“Thật trùng hợp.” Anh nhìn cô, khá điềm tĩnh: “Lần đầu tiên nhìn thấy em chính là ở đây.”

“Hôm đó là sinh nhật mẹ tôi.” Trương Tư Ninh nhớ lại chuyện hôm đó, giải thích: “Bà chôn ở nơi này.”

“Đừng buồn.”

“Anh cũng vậy.” Cô cũng không ngốc, phạm đã tới nơi này, có ai là không đi thăm mộ người thân. Cô nhìn tấm hình người phụ nữ ngoại quốc trên bia mộ, khẽ hỏi: “Ai vậy ạ?”

Không thể nhìn ra được tuổi của người phụ nữ trong ảnh, có lẽ cũng không còn trẻ, mái tóc xoăn, đôi mắt lam, nụ cười dịu dàng toát ra vẻ đẹp trí tuệ, rất đẹp. Chữ khắc trên bia không phải chữ Hán, cũng không phải tiếng Anh, cô xem không hiểu được.

Vệ Cẩm Huyền cũng không giấu diếm, anh nói: “Đây là mẹ tôi, Julie”

Thì ra anh và cô giống nhau, đều không còn mẹ.

Trương Tư Ninh có chút xót xa. Có lẽ do xuất phát từ tâm lý ‘đồng bệnh tương liên’, cô cảm thấy dường như khoảng cách giữa hai người xích lại gần nhau hơn một chút. Thấy trước mộ chỉ có bó cúc trắng lặng lẽ, cô hỏi: “Sao anh không mang theo đồ cúng? Cũng phải đốt chút hương và tiền giấy nữa chứ.” Rồi nghĩ đến người đã mất là người nước ngoài còn nói thêm: “Tuy rằng bác là người nước ngoài, nhưng dù sao cũng chôn cất nơi này, nhập gia tùy tục, người ta đều có tiền xài, chỉ bà không có, sẽ đáng thương lắm đó.”

Thấy cô nói trình trọng như vậy, Vệ Cẩm Huyền rất buồn cười, anh là người theo chủ nghĩa vô thần, mẹ anh cũng không có tôn giáo, tín ngưỡng, nói thật, anh cảm thấy thấp hương và đốt giấy tiền vàng ngoài việc gây ô nhiễm môi trường thì không có tác dụng gì. Nhưng dù sao cũng là phong tục kéo dài hàng ngàn năm của người Trung Quốc, đối với chuyện này anh bày tỏ sự tôn trọng nhưng cũng không ủng hộ.

Trương Tư Ninh nói đông dài một hồi chẳng thấy đối phương phản ứng gì, cảm thấy vô vị liền lấy khăn giấy lúc này còn lại, đi qua lau chùi mộ bia, trong hình có dính chút tro bụi, nhưng cũng không nhiều, có lẽ là thường xuyên có người đến dọn dẹp. Sau khi lau xong, cô đứng phía trước, hướng về mộ bia cúi người lạy ba lạy, đều đạt tiêu chuẩn chín mươi độ.

Vệ Cẩm Huyền đứng yên lặng bên cạnh ngắm nhìn, ánh mắt càng lúc càng dịu dàng. Đợi cô đứng thẳng dậy, anh khẽ nói cảm ơn.

Trương Tư Ninh nghiêng đầu liếc anh một cái: “Chúng ta không phải là bạn sao?” Rồi đưa đồng hồ lên xem giờ, thấy đã hơn mười giờ, cô liền chào anh: “Tôi đi trước?”

Anh không trả lời mà hỏi ngược lại: “Em đến bằng gì?”

“Tôi lái xe.” Cô nói. Vệ Cẩm Huyền gật đầu: “Thật tốt, em đưa tôi về.”

Ừ... Trương Tư Ninh lơ đãng phản ứng không kịp, Vệ Cẩm Huyền giải thích: “Dù sao hôm nay cũng là đầu năm mới, cho dù tôi là ông chủ cũng không thể nào không cho nhân viên nghỉ tết, đầu tháng ba lão Trịnh mới đi làm lại.”

“Vậy anh đến đây bằng cách nào?” Cô tò mò.

“Đi taxi.”

Không thể tưởng tượng nổi, người như anh ngồi xe taxi sẽ có bộ dạng thế nào...

Thật ra, anh bị gãy cẳng chân trái, chân bên phải hoàn toàn lành lặn, không ảnh hưởng đến việc lái xe. Nhưng dù như vậy cũng không an toàn, Trương Tư Ninh cũng không muốn khoi dậy vết thương của người khác, liền gật đầu đồng ý đưa anh về.

Trước khi đi, Vệ Cẩm Huyền nhất định phải đến trước mộ mẹ cô bái lạy, tương tự như cô anh cũng cúi lạy ba cái. Đối với hành động này của anh Trương Tư Ninh rất cảm động, dù sao anh đi đứng bất tiện, lên xuống bậc thang cũng không dễ dàng gì.

Trên đường hai người trở về, Vệ Cẩm Huyền ngồi ở ghế phụ lái, đột nhiên cất giọng nói: “Tôi định đến tiệm mua hoa, nhưng điện thoại của em tắt máy.”

“À, vì không muốn có người quấy rầy, nên mới tắt máy.” Trương Tư Ninh nghiêng đầu nhìn anh: “Hôm qua, tôi gửi tin nhắn chúc tết, anh có nhận được không?” Thấy anh gật đầu, cô vờ bất mãn: “Vậy sao anh không trả lời tin nhắn?”

Vệ Cẩm Huyền có chút bất đắc dĩ: “Sáng nay, tôi mới thấy tin nhắn của em, lúc gọi điện trả lời thì em lại tắt máy.”

Trương Tư Ninh bĩu môi, hừ một tiếng. Vệ Cẩm Huyền thấy cô chu miệng, mỉm cười dỗ dành: “Giận sao? Tôi mời em ăn cơm nhận lỗi được không?”

Cô cũng đâu phải đồ tham ăn, sao mà lúc nào cũng mời cơm!

Trương Tư Ninh từ chối: “Không cần đâu ạ, hôm qua ở nhà còn dư rất nhiều đồ ăn, nhiều thứ lắm, bỏ đi rất tiếc.”

“Vậy thì về nhà em ăn, tôi giúp em giải quyết hết đồ ăn thừa, được không?”

Anh cũng thật biết cách xoay chuyển mà.....

Trương Tư Ninh hoàn toàn hết nói nổi, hôm nay mới phát hiện, thì ra da mặt người này dày như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 12

Ngày đầu năm, đường xá khá vắng vẻ, xe cộ không nhiều. Trương Tư Ninh thuộc dạng lái xe an toàn là trên hết không cần nhanh chóng, nên dù không kẹt xe, cô cũng mất gần một giờ đồng hồ mới đi hết quãng đường từ ngoại ô vào trong nội thành.

Chạy vào trục đường chính, qua bảy tám cái đèn xanh đèn đỏ, quẹo cua hai lần, về được đến nhà cũng đã hơn mười hai giờ trưa.

Đậu xe trong gara xong, hai người vào thang máy để lên nhà, vào cửa đôi giày. Hôm qua, Trương Tư Ninh đi Carrefour mua thức ăn, tiện tay mua luôn một đôi dép lê cho nam, không nghĩ tới hôm nay liền phát huy công dụng.

Trương Tư Ninh thuận tay ném túi xách lên ghế sofa đơn, cởi áo khoác, vừa cột tóc vừa hỏi, “Ngoài món ăn kèm, bữa trưa anh muốn ăn sủi cảo hay hoành thánh?” Sau đó nói thêm một câu: “Đều tự làm ở nhà, không phải mua trong siêu thị đâu.”

Vệ Cẩm Huyền nhướn mày: “Tôi có nên khen em huệ chất lan tâm không?”

Trương Tư Ninh mỉm cười: “Không cần anh khen, tôi vốn huệ chất lan tâm mà.”

Anh cũng cười, sau đó chọn sủi cảo, giải thích: “Tôi thường ăn hoành thánh vào buổi tối.”

Trương Tư Ninh thì sao cũng được, bảo anh cứ ngồi thoải mái, rồi nhớ ra mình đang khát nên đi tới máy lọc rót nước uống, sau đó vào phòng bếp bắt đầu bận rộn.

Vệ Cẩm Huyền không còn khách sáo như lần đầu tiên đến đây, anh tiện tay cởi áo khoác treo lên giá áo ở lối vào, để lộ ra chiếc áo len cashmere* màu cà phê bên trong. Vốn dĩ trời sinh dáng người Vệ Cẩm Huyền là móc treo đồ, vai rộng chân dài thắt lưng hẹp, trên người không có chỗ nào mất cân đối, mặc cái gì cũng rất đẹp mắt, dù là áo khoác ngoài màu đen bảo thủ hay áo len cashmere đơn điệu cũng đều có thể toát ra phong cách đặc biệt.

(*Cashmere là chất liệu rất đặc biệt. Nó cũng là một loại sợi tự nhiên hiếm nhất trên thế giới. Thuật ngữ “cashmere” liên quan đến các loại trang phục làm từ chất liệu này.)

Trương Tư Ninh lại chạy ra hỏi: “Anh muốn ăn nhân thịt boar rô hay nhân nấm cải thảo?”

Vệ Cẩm Huyền suy nghĩ một chút rồi nói: “Đều ném thử đi.”

“Vậy anh muốn sủi cảo nước hay là hấp?”

“Tôi thích có nước.”

Thức ăn đã làm sẵn từ tối qua nên không mất nhiều thời gian để hâm lại, chưa đến một tiếng đồng hồ, hơn mười món ăn đã được bung lên bàn. Trương Tư Ninh để Vệ Cẩm Huyền ăn trước, cô đi thả sủi cảo vào nước sôi, Vệ Cẩm Huyền cũng không khách khí cầm đũa gắp một miếng sườn cho vào miệng.

Sau khi ăn xong, Trương Tư Ninh rửa chén bát, thấy anh uể oải tựa lưng vào ghế, biết chắc là do ăn quá no, cô có chút vui sướng khi thấy người gặp họa, cười hi hi hỏi: “Có muốn ăn thêm chút hoành thánh không ạ?”

Biết cô đang trêu mình, Vệ Cẩm Huyền bắt đắc dĩ: “Để buổi tối ăn đi.” Xem như anh cũng đã liều cái mạng già, nói được thì làm được, giúp cô giải quyết đồ ăn dư, lúc này thật sự là hết khả năng chống đỡ rồi.

Trương Tư Ninh giả vờ mất hứng: “Buổi tối còn muốn ăn cơm ạ?”

Vệ Cẩm Huyền đáp: “Đúng vậy, không chào đón sao?”

Cái người này....sao mà trong ngoài hoàn toàn không đồng nhất vậy nè, sự cao ngạo lạnh lùng lúc mới quen đâu mất rồi? Nhớ đến hôm đó, anh ra về chiếu cố lắm mới nhận danh thiếp của cô, quả nhiên là khác xa một trời một vực mà.

Dọn dẹp phòng bếp xong, Trương Tư Ninh muốn đi ngủ một lát, sáng sớm đã chạy xe tới lui cả đoạn đường dài như vậy nên giờ có chút mệt mỏi. Vệ Cẩm Huyền bảo cô cứ thoải mái, anh vào thư phòng đọc sách. Đường như thật sự có ý định đóng cọc ở đây ăn cơm tối.

Trương Tư Ninh vừa chợp mắt đã ngủ thẳng một giấc đến khi trời tối, lúc tỉnh dậy Vệ Cẩm Huyền đã đi khỏi. Anh để lại giấy nhắn trên bàn trà trong phòng khách cho cô, nói là tạm thời có việc đi trước, thấy cô ngủ ngon như vậy nên không nỡ đánh thức. Trương Tư Ninh cầm tờ giấy xem hai lần, rồi tiện tay nhét vào ngăn kéo dưới bàn.

Mấy hôm sau đó, anh không liên lạc với cô, cô cũng thế, hai người cứ bình bình đạm đạm, thản nhiên như vậy. Gặp mặt, thì là bạn bè, có thể vui đùa trêu chọc, ở cạnh nhau một cách tự nhiên. Không gặp mặt, cũng sẽ không chủ động liên lạc.

Có lẽ mối quan hệ của hai người cũng không khác biệt bao nhiêu so với cái gọi là ‘quần tử chi giao đạm như ngọc thủy’*.

(* Quân tử chi giao đạm như thủy: tình cảm giao hảo của người quân tử nhạt như nước, vì tình cảm ấy được xây dựng trên cơ sở nhất trí về tư tưởng, lý giải với nhau nên bằng phẳng như nước, nhưng mưa gió lại cùng thuyền sóng chét không thay đổi.)

Qua mừng năm, hầu hết các cửa hàng xung quanh đều trở lại buôn bán bình thường. Mới đầu năm cửa hàng hoa cũng không có nhiều khách, Kim Giai Di gọi điện thoại hẹn cô ra ngoài dạo phố, hôm nay trời nổi gió lớn, Trương Tư Ninh không muốn ra ngoài, nói là phải trông tiệm. Kim Giai Di mè nheo cả buổi trời trong điện thoại cũng không thể làm cô đổi ý, cuối cùng bắt đắc dĩ, liền tự mình chạy tới tiệm chơi với cô.

Vừa mới bước vào cửa tiệm, Kim Giai Di nhào tới ôm cô thật chặt, báo ngay tin tốt: “Công việc của tớ giải quyết xong rồi! Ha ha, để xem sau này mẹ tớ còn cười nhạo được nữa không! Hừ hừ~”

Chuyện gì đây hở trời?!

“Tết mà cũng có công ty tuyển người sao?” Cô tò mò.

“Đúng vậy, ngay trong dịp tết, giám đốc điều hành công ty đặc biệt cho tớ một công việc, he he!”

Trương Tư Ninh chịu không nổi dáng vẻ đắc ý kia của cô nàng bèn liếc mắt một cái: “Nói tiếng người.”

Kim Giai Di cười hắc hắc: “Anh họ tớ có một người bạn học vừa ở nước ngoài về, gia đình rất giàu có, trước đây chỉ ở nước ngoài cò xát học hỏi, bây giờ ôm ấp dự định trở về nước. Năm trước, vừa đăng ký thành lập công ty nên hiện tại rất cần người, hôm qua, tớ với anh họ đi gặp anh ta, mọi người cùng nhau ăn cơm, sau đó anh ta hỏi tớ một số chuyện, chị đây trả lời phải nói là văn chương trôi chảy, vừa nãy anh họ gọi điện thoại tới nói tớ trúng tuyển, ngày mai đi làm.”

Về mặt Trương Tư Ninh nghi ngờ: “Không phải cậu kiên quyết công ty không đến năm trăm người thì không làm sao? Những công ty quy mô vừa và nhỏ cậu đều không thèm để mắt tới, sao có thể coi trọng một công ty mới chưa có nền tảng gì như vậy?”

Không biết Kim Giai Di đang nghĩ tới điều gì mà gương mặt đỏ hồng, ngón tay bắt đầu ngo nguẩy, dáng vẻ then thùng cúi đầu.

Phong cách này có gì đó không đúng!

Trương Tư Ninh rùng mình, xoa xoa cánh tay: “Làm ơn đi, cậu như vậy tớ thực sự không quen đó.”

Kim Giai Di: “Tớ.....”

“Cậu làm sao?”

“Tớ thích một người.”

(“°a°”)

Liên kết lại từ đầu tới cuối, trong nháy mắt Trương Tư Ninh đã hiểu ra: “Chính là bạn học của anh họ cậu?”

Kim Giai Di xấu hổ gật đầu, không ngờ bình thường em gái này luôn phóng khoáng mạnh mẽ mà trong chuyện tình cảm lại ngây thơ đến thế, đây là chuyện Trương Tư Ninh không bao giờ nghĩ tới. Lúc còn đi học, Kim Giai Di không có dính dáng gì đến chuyện yêu đương, đối với chuyện tình cảm trước giờ cô nàng chỉ đứng từ xa xem chuyện bát quái, không để gì đụng vào, nên Trương Tư Ninh vẫn nghĩ bạn thân mình chính là ‘nữ hán tử’*, ngờ đâu náo loạn một hồi thì ra cũng là cô em nhỏ thanh xuân.

(*Nữ hán tử: chỉ những cô gái giống con trai, tính cách độc lập, hành động quyết đoán, không dựa dẫm vào đàn ông. Ngày nay, có rất nhiều cô gái thích gọi mình là ‘nữ hán tử’)

Đúng là cháy rụi tam quan mà!

“Cậu vừa gặp đã yêu sao? Người đó đáng vẻ thế nào, năm nay bao nhiêu tuổi, à, tớ nhớ hình như anh họ cậu cũng đã hơn ba mươi, chắc anh ta cũng không còn trẻ, không phải là người đã có gia đình rồi chứ?” Trương Tư Ninh mở miệng tuôn ra một đồng câu hỏi.

Đối mặt với một loạt câu hỏi của bạn thân, Kim Giai Di thoáng chút ngại ngùng, nhỏ giọng đáp: “Anh ấy rất nhã nhặn lịch sự, vô cùng phong độ, ba mươi ba tuổi, đã ly dị, có con trai nhưng thằng bé không ở trong nước mà sống với mẹ ở New Zealand.”

Điều kiện..... Thật khó nói, đối với chuyện này Trương Tư Ninh không có ý kiến chỉ lướt qua rồi trực tiếp hỏi: “Vậy cậu tính khi nào thì thổ lộ?”

“Haizz, còn chưa nghĩ ra.” Kim Giai Di cộc lốc nói: “Kế hoạch của tớ là tiếp cận đối phương trước, tìm hiểu hắn đồng thời cũng làm cho hắn hiểu về tớ, sau đó từ từ tính tiếp.”

Xem ra cũng còn lý trí, Trương Tư Ninh yên tâm rồi. Chuyện khác cô không sợ, chỉ sợ cô nàng lần đầu tiên trong đời có mục tiêu, bị kích động làm ra chuyện bốc đồng, dẫn đến hậu quả xấu, như vậy ‘được không bù nổi mất’.

“Đúng rồi, cậu ứng tuyển vị trí nào, công ty làm về cái gì?”

“Công ty quảng cáo, công việc trợ lý tổng giám đốc.”

Trương Tư Ninh nghe xong mỉm cười, trêu chọc: “Gần quan được ban lộc nha.”

Kim Giai Di hung dữ liếc mắt: “Ôi trời, đừng chỉ biết nói người khác, cậu thì sao ta, đêm giao thừa cậu ở với ai hả?”

“Vội Thượng Đế.”

“Đi chết đi.”

Thứ bảy, Trần Bình Bình và Hứa Dương đi làm lại, hai người mang lên cho Trương Tư Ninh rất nhiều đồ ăn, đều do trong nhà tự làm, có Lạp Xưởng, hột vịt muối, thịt hun khói, cá khô, có cả hồng khô, bánh chưng, cả một đồng lớn.

“Nhiều như vậy, sao chị ăn hết được.” Trương Tư Ninh bảo hai người mang về bớt một ít.

Trần Bình Bình đẩy ngược trở lại, nói: “Những thứ này đều có thể để được rất lâu, không bị hư đâu, chị Tư Ninh cứ để đó, từ từ ăn cũng hết mà, đây là tâm ý của gia đình tụi em.” Hứa Dương ở bên cạnh cũng gật đầu phụ họa: “Đúng rồi, chị nhận đi, cũng không đáng giá gì, chỉ là chút tâm ý mà thôi.”

Sau một hồi đẩy qua đẩy lại, Trương Tư Ninh thấy không thể từ chối mãi ý tốt của người ta nên nhận lấy. Nhưng nhiều đồ như vậy, cô ăn đến ngày tháng năm nào mới hết được chứ, hơn nữa cô cũng không thích Lạp Xưởng, cảm thấy mùi vị rất kỳ lạ, không thể hiểu được vì sao nhiều người lại thích ăn đến thế.

Hôm nay là thứ bảy, Trương Tư Ninh bảo Trần Bình Bình và Hứa Dương ngày mai hãy đi làm, thấy hai người không đồng ý, Trương Tư Ninh nói thêm hiện tại vẫn còn đang không khí mừng năm mới, cửa hàng cũng không buôn bán được gì, năm giờ sẽ đóng cửa.

Lúc này cũng đã gần bốn giờ, thấy hai người còn đang lưỡng lự, Trương Tư Ninh liền mạnh mẽ đẩy cả hai ra ngoài: “Trễ nữa sẽ phải chen chúc trên xe đó, về đi, nhớ sáng ngày mai đừng đi làm trễ là được.”

Thời gian trôi qua rất nhanh, hôm nay là rằm tháng giêng, công viên Nhân Dân có bắn pháo hoa và trình diễn ánh sáng, Trần Bình Bình và Hứa Dương cũng muốn đi xem, liền dụ dỗ Trương Tư Ninh đi cùng. Trương Tư Ninh không thích đến những nơi đông đúc, nghĩ đến cảnh biển người chen nhau tập nập, cô chẳng có chút hứng thú nào.

Có điều cô không phải là bà chủ keo kiệt, Tết nguyên tiêu đi xem trình diễn ánh sáng cũng không có gì quá đáng, vì thế vô cùng rộng rãi mới bốn giờ đã cho hai người ra về, Trần Bình Bình và Hứa Dương vui đến mức vây quanh cô gọi chị chị, hết sức thân thiết.

Tám giờ tối, Trương Tư Ninh đóng cửa tiệm. Cô về nhà chuẩn bị nấu hoành thánh, đang nấu nước thì điện thoại di động vang lên, là Kim Giai Di gọi tới, hỏi cô có muốn đi hát hò không, Trương Tư Ninh nói không đi, Kim Giai Di khẽ nói trong điện thoại: “Cậu tới đi, lát nữa bạn hân cũng tới, nếu lúc đó chỉ có mình tớ thì xấu hổ lắm.”

Trương Tư Ninh phản ứng vô cùng nhanh chóng, cho dù bạn thân không nói thẳng ra, cô cũng đã hiểu rõ nhưng vẫn muốn chọc cô nàng bèn nói: “Hắn? Hắn là ai vậy ta?”

Kim Giai Di ‘trời ạ’ một tiếng, hồn dỗi: “Hắn chứ ai, nam thần của tớ!”

“Tốc độ của cậu đuổi kịp tên lừa rồi đó, mới có mấy ngày đã hẹn hò riêng rồi sao?”

“Không phải như cậu nghĩ đâu, dù sao cậu cũng tới đây nhanh đi, Kim Đình trên đường Kim Hải cậu biết không, nhanh lên, tớ chờ đó, đến thì gọi điện thoại cho tớ.” Nói xong liền cúp máy, hoàn toàn không cho cô có cơ hội từ chối.

Trương Tư Ninh bất đắc dĩ, đành tắt bếp, cầm chìa khóa xe đi đến nơi hẹn, dù sao cô cũng rất tò mò về người đàn ông đã cướp được trái tim sắt đá của em gái nhỏ nhà cô.

Kim Đình cách cửa hàng Trương Tư Ninh không xa, lái xe khoảng hai mươi phút là tới. Vừa đậu xe xong lại nhận được điện thoại của Kim Giai Di, Trương Tư Ninh nói đến rồi, Kim Giai Di ở đầu bên kia vô cùng thực nữ nói số phòng bảo cô tự mình đi lên, giọng nói thùy mị dịu dàng, khiến người ta nổi hết da gà.

Thông thường, các nhà hàng karaoke đều lấy màu tối làm gam màu trang trí chủ đạo, Kim Đình cũng không ngoại lệ, có vẻ kinh doanh rất tốt, quán bar ở tầng một đã chật kín người. Gian phòng Kim Giai Di nói ở tầng ba, Trương Tư Ninh vừa bước ra khỏi thang máy đã thấy cô em gái nhỏ đang đứng đợi bên ngoài.

“Không phải bảo tớ đi thẳng tới phòng bao sao?” Cô nhướn mày hỏi.

Kim Giai Di cười hi hi ôm vai cô: “Cậu là khuê mật của tớ, đương nhiên tớ phải ra đón rồi.”

Trương Tư Ninh liếc mắt, không phải muốn biểu hiện tốt trước mặt người yêu hay sao, xí, cô cũng lười vạch trần cô nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương13

Ông chủ Kim Giai Di tên là Lương Bân, tướng mạo khôi ngô tuấn tú, phong thái lịch sự tao nhã. Anh ta rất cao và gầy, trên người mặc một bộ âu phục thoải mái màu xám bạc, tóc cắt ngắn chỉ độ khoảng năm phân, khi nói chuyện với người khác ánh mắt uốn cong lên rất đẹp, chưa nói đã cười, mang đến cho người ta cảm giác tính tình rất thoải mái, dễ gần.

Kim Giai Di giới thiệu hai người với nhau, sau khi trò chuyện mấy câu thông thường, Trương Tư Ninh không nói thêm gì mà chỉ nhìn hai người kia nói chuyện, còn mình ngồi một bên uống nước trái cây và chơi game trên di động, lạng lẹ làm tốt vai trò người đi cùng.

Vừa rồi khi ở thang máy, cô đã hỏi rõ chân tướng sự việc.

Anh họ Kim Giai Di làm việc ở Bộ Công Thương, ít nhiều gì cũng có chút vai vế. Lương Bân không muốn dựa vào sự giúp đỡ của gia đình, nên khi đăng ký giấy phép thành lập công ty đã nhờ anh họ cô nàng giúp đỡ rất nhiều, tốn không ít công sức, để bày tỏ lòng cảm ơn Lương Bân hẹn hôm nay mời cơm. Mà hiện giờ Kim Giai Di là trợ lý của anh ta, nhờ bóng quan lớn, nên tất nhiên cũng được gọi đến đi cùng.

Sau khi ăn xong, thấy thời gian còn sớm, cô nàng này liền nhân cơ hội đề nghị đi hát karaoke. Anh họ cô nàng cũng nhận ra tâm tư em gái nên gật đầu phối hợp. Cả hai đã có ý kiến như vậy, đương nhiên Lương Bân sẽ không phản đối, nhưng khi vừa vào phòng KTV, chị dâu họ gọi điện thoại tới, nói là nhóc con ở nhà bị sốt phải đưa đi bệnh viện, sau đó... mặc dù Kim Giai Di tơ tưởng đến nam thân, nhưng chỉ có sắc tâm chứ không đủ can đảm, hơn nữa nam thân còn kêu thêm bạn bè đến, cô nàng có chút cuống cuống, không muốn đối mặt với một đám người xa lạ, nên liền gọi bạn tốt của mình đến cho bớt trống vắng.

Thật lòng, cô không nghĩ bạn thân mình có thể thu phục được Lương Bân, tuy chỉ vừa mới tiếp xúc, nhưng trực giác Trương Tư Ninh cho thấy người đàn ông này không đơn giản, không thuộc tuýp người như Kim Giai Di, có lẽ bạn tốt của cô đã tổn công đã trắng rồi.

Không lâu sau, trong phòng xuất hiện thêm năm sáu người, có cả nam lẫn nữ, ăn mặc rất sang trọng. Lương Bân tự mình đứng ra giới thiệu từng người, một cô gái xinh đẹp nổi bật đặc biệt như Trương Tư Ninh hiển nhiên nhận được rất nhiều sự chú ý, rất nhanh đã có người đến bắt chuyện.

Người này tên là Diêm Hoa, không biết đã đến ba mươi tuổi chưa, dáng người cân đối, quần áo một thân hàng hiệu sặc sỡ, tóc uốn xoăn. Đi vào chưa đầy năm phút đồng hồ đã lủi đến tán tỉnh Trương Tư Ninh, nghe Kim Giai Di gọi cô là Tư Tư, anh ta cũng gọi theo như vậy rồi hỏi lung tung hết chuyện này đến chuyện khác, ồn ào không chịu nổi.

Lúc đầu Trương Tư Ninh còn trả lời qua loa mấy câu, sau đó dứt khoát im lặng, cúi đầu giả bộ chơi game không nói lời nào. Diêm Hoa không cam lòng bị ngó lơ, xích người lại gần hơn vô cùng thành thạo duỗi tay đặt trên lưng ghế sofa phía sau Trương Tư Ninh: “Tư Tư, trò chơi này có hay không?” Vừa nói vừa cúi đầu kề sát vào tai cô.

Trương Tư Ninh có chút tức giận, cô cũng không phải đem đi bán, người này thật quá phận! Liền nhích người đứng dậy khỏi ghế sofa, hướng về phía cô nàng Kim Giai Di đang dồn hết tâm trí lắng nghe Lương Bân hát, nói: “Tớ đi rửa tay.” Sau đó đi ra khỏi phòng.

Bước ra ngoài, tiếng ồn ào đã bị ngăn cách lại phía bên trong cửa, không khí thoáng cái yên tĩnh hơn rất nhiều. Hiện tại cũng đã hơn mười giờ, từ nhà vệ sinh đi ra, hỏi nhân viên phục vụ cô mới biết cuối hàng lang có khu nghỉ ngơi không gian mở, nên liền đi đến đó.

Trương Tư Ninh ngồi xuống sofa tiếp tục nghịch di động giết thời gian, bỗng nhiên bên cạnh sofa có người ngồi xuống, mới đầu cô cũng không chú ý, sau lại nghe thấy người kia ho khan, liền nghiêng đầu nhìn, mới kinh ngạc phát hiện thì ra là Lương Bân.

Lương Bân thấy cô rút cuộc cũng nhìn sang, liền nhìn cô mỉm cười, ánh mắt cong cong: “Tuy Diêm Hoa hay chọc ghẹo người khác, nhưng không phải người xấu, cô đừng để ý, tôi thay mặt cậu ta xin lỗi cô.”

Trương Tư Ninh không biết đối phương có ý gì, thầm nghĩ trong bụng tôi có để ý hay không liên quan gì đến anh, anh nói xin lỗi cái gì chứ! Nhưng anh ta lại là nam thân của Kim Giai Di, cô cũng không muốn làm cho mối quan hệ trở nên khó xử, dù sao cũng chỉ là việc nhỏ, liền vô tư gật đầu nói: “Tôi không để ý đâu.”

Anh ta mỉm cười: “Tôi nghe Giai Di nói, cô mở cửa hàng hoa?” Giọng nói nhã nhặn, có loại khí chất rất khó diễn tả.

Trương Tư Ninh có chút mù mịt, không hiểu anh ta còn ở đây dong dài chuyện gì, nên miễn cưỡng nói: “Uhm, đúng vậy.”

“Vậy nếu như tiện, có thể cho tôi số điện thoại không, đúng lúc công ty tôi cần một ít chậu hoa trang trí.”

Trương Tư Ninh nhũn mảy, chuyện này không đúng, cô cũng không phải kẻ ngốc, nếu muốn mua hoa, kêu Kim Giai Di tìm cô không được sao, cần gì anh ta phải liên hệ!

“Giai Giai có số điện thoại của tôi, Lương tiên sinh có cần gì bảo cô ấy nói với tôi một tiếng là được.” Cô hồ hững nói.

Không biết có phải do nhìn ra sự nghi ngờ của cô hay anh ta thật sự không có ý đồ gì, Lương Bân không nói thêm nữa, chỉ gật đầu: “Vậy cũng được, có gì tôi sẽ nói Giai Di liên hệ với cô, tôi đi trước, một mình cô nhớ cẩn thận, người ở đây hỗn tạp, rất lộn xộn.”

Trương Tư Ninh cảm ơn ý tốt của anh ta, nhưng vẫn quyết định tiếp tục ngồi ngốc ở đây giết thời gian.

Lúc ra về cũng đã hơn mười hai giờ, Kim Giai Di có hơi say nhưng chưa say đến mất lý trí, vẫn còn khá tỉnh táo. Vốn dĩ Diêm Hoa nói muốn đưa cô về, nhưng Trương Tư Ninh nghĩ, anh ta uống rượu đã bùng hết cả mặt, đi đứng loạng choạng, ai dám để anh ta đưa về! Huống chi cô cũng có xe!

Sáng hôm sau, tiệm vừa mới mở cửa, người khách đầu tiên chính là Tiền Thiệu.

Trương Tư Ninh thờ ơ nhìn anh ta, trước đó anh ta có gửi tin nhắn cho cô, nói hai ngày nữa sẽ về nước.

Tiền Thiệu không thể bình tĩnh nổi, có chút tức giận hỏi: “Điện thoại không nghe, tin nhắn không thèm trả lời, Trương Tư Ninh, nếu anh không trở lại, có phải em tính cả đời không qua lại với anh không!”

Mấy lời này nghe thật quen tai, Trương Tư Ninh nghĩ tới lúc trước hình như cô út cũng nói như vậy trong điện thoại, khá bất đắc dĩ: “Tiền Thiệu, tôi với anh xem như không quen biết được không?” Không phải cô giả bộ hay làm cao, chuyện thế này tốt nhất nên giải quyết nhanh chóng dứt khoát, dao sắc chặt đứt rồi, cứ kéo dài không ngừng mãi thế này, chỉ càng rắc rối hơn.

Tiền Thiệu hận nhất thái độ kiêu ngạo coi rẻ người khác, đáng về muốn vạch rõ giới hạn của cô như lúc này! Anh ta cũng biết mình hèn mọn, sai lầm, trên đời nhiều phụ nữ như vậy, anh ta muốn dạng nào mà không có, nhưng chính là không cam lòng! Càng không chiếm được, càng muốn giữ lấy, không gặp thì thôi cứ thế cho qua, gặp rồi bảo anh ta cứ như vậy buông tay, không thể nào!

“Anh cũng không có theo đuổi em, em nhiều chuyện cái gì! Trương Tư Ninh, bớt dặt dằn lên mặt mình đi. Vốn dĩ, anh nghĩ hai ta có thể xem nhau như bạn bè bình thường là tốt rồi, bây giờ em càng như vậy, anh càng phải bám quẩn lấy em! Lần này coi như cho qua, lần sau nếu không nhận điện thoại của anh, xem anh trừng trị em thế nào!” Nói xong hung dữ trừng mắt liếc cô một cái rồi xoay người đi, để lại Trương Tư Ninh đứng đó buồn bực cả nửa ngày, Tiền Thiệu nói cái gì mà chỉ muốn làm bạn bè bình thường, một câu cô cũng không tin. Không phải cô nhân tâm, mà thật sự đối với Tiền Thiệu cô có bóng ma tâm lý.

Thời điểm năm ba đại học, Trương Tư Ninh vừa tròn mười chín tuổi, lúc đó Tiền Thiệu đã theo đuổi cô gần một năm. Thiếu nữ như hoa xuân thì gặp một chàng trai anh tuấn giàu có, lại hết mực quan tâm chăm sóc dịu dàng như Tiền Thiệu, con người cũng không phải gỗ đá làm sao tránh khỏi động tâm. Nếu không phải phát sinh sự kiện kia, có lẽ cô và Tiền Thiệu đã sớm ở bên nhau.

Tối đó, đang trong lớp tự học, cô nhận được điện thoại của Tô Thụy gọi đến nói có chuyện muốn nói với cô. Lúc đó, Trương Tư Ninh không nghĩ ngợi nhiều, mơ hồ ngốc nghếch một mình đi đến phòng trọ Tô Thụy thuê bên ngoài trường học. Sau đó, cô thấy được một cảnh tượngcả đời khó quên.

Da thịt trắng bóng, thân thể quấn vào nhau, tiếng rên rỉ ái muội. ...Lúc đó, Tiền Thiệu nằm trên ghế sofa phòng khách, đưa lưng về cửa chính, dè dặt người Tô Thụy điên cuồng và chầm, Tô Thụy ôm vai anh ta rên rỉ động tình, lúc đó Trương Tư Ninh cảm thấy mơ hồ, đầu óc trống rỗng, không chút suy nghĩ liên lạc đảo chạy đi.

Chuyện này cô không nói với ai, cũng không rõ xuất phát từ tâm lý gì, chỉ đơn giản là muốn giấu kín. Sau khi sự việc xảy ra, Tiền Thiệu vẫn trước sau như một ra sức săn đón lấy lòng cô, Tô Thụy cũng không đề cập gì đến sự kiện kia, mọi chuyện ngày đó phảng phất tựa như một giấc mộng vừa hoang đường vừa buồn cười. Nhưng sau đó, mỗi khi nhìn thấy Tiền Thiệu, trong đầu cô sẽ không tự chủ hiện ra cảnh tượng hôm đó, ghê tởm không chịu được, thử hỏi, đã như vậy, sao cô có thể tiếp nhận người đàn ông này!

Hơn tám giờ, Vệ Cẩm Huyền đến cửa hàng hoa. Đã nửa tháng hai người không gặp nhau, Trương Tư Ninh mời anh đến ghế sofa ngồi: “Muốn uống chút gì không ạ?” Cô hỏi.

Vệ Cẩm Huyền nói không cần, anh đưa cô món đồ này giờ vẫn cầm trên tay, nói: “Thời gian này tôi ở nước ngoài, hôm nay mới về, đây là quà cho em, xem có thích không.”

Trương Tư Ninh rất cảm động, không nghĩ tới anh đi công tác nước ngoài về còn mang quà cho mình, cô mỉm cười thật tươi mở túi quà tặng, lấy chiếc hộp tinh xảo màu nâu đậm bên trong mở ra xem, trong hộp là một chiếc di động màu trắng thương hiệu mới!?

Vệ Cẩm Huyền ở bên cạnh nói: “Đây là điện thoại thông minh do công ty con của Bác Lăng nghiên cứu và phát triển, chưa tung ra thị trường, tính năng không tệ. Trước mắt chỉ có màu trắng và màu đen, tôi thấy có lẽ màu trắng hợp với em.”

Không ngờ Bác Lăng đã tiến quân vào ngành công nghiệp truyền thông rồi?! Trương Tư Ninh có chút kinh ngạc, cô ngắm nhìn chiếc điện thoại đang đặt trong tay, màn hình 5.5 inch, siêu mỏng, màu trắng tinh, trước sau đều có camera, về ngoài khá giống các loại điện thoại thông minh khác, có điều không biết vỏ ngoài làm bằng chất liệu gì, khi chạm vào có cảm giác trơn mịn và liền mạch, màu sắc đối xứng rất đẹp, sáng bóng trong suốt, đẹp hơn chiếc điện thoại Samsung hiện tại cô đang dùng rất nhiều.

“Điện thoại này có rất nhiều chức năng thiết thực, nhận biết bằng vân tay, quay số bằng giọng nói, có thể kết nối với tivi máy tính, thời gian chờ có thể lên đến một tuần, còn có một số tính năng nhỏ khác, em có thể xem sách hướng dẫn tìm hiểu thêm.”

Trương Tư Ninh nghe vậy hai mắt sáng long lanh: “Cái này nếu đưa ra thị trường, chắc chắn giá không rẻ rồi!”

Vệ Cẩm Huyền mỉm cười: “Sản phẩm này không hướng tới số đông, mà phục vụ riêng cho nhóm cao cấp, nó hỗ trợ thiết lập cài đặt cá nhân nên giá thành quả thật không rẻ, cái em đang cầm chỉ là phiên bản thử nghiệm, còn nhiều chỗ cần phải cải tiến, em sử dụng trước, nếu phát hiện có vấn đề gì thì nói tôi biết.”

Mặc dù chỉ là phiên bản thử nghiệm, nhưng Trương Tư Ninh vẫn rất cao hứng, tính năng của nó đầy đủ hơn cái cô đang sử dụng, cô nhìn anh nói cảm ơn, Vệ Cẩm Huyền nói: “Tôi còn chưa ăn tối, muốn cảm ơn thì em nấu vài món cho tôi ăn đi.”

Thật là càng ngày càng không chút khách khí mà. Trương Tư Ninh oán thầm, nhưng bắt người tay ngắn, ăn của người ta thì phải nói năng với người ta mềm mỏng thôi, nên đành phải gật đầu, lại hỏi: “Anh đợi ở đây hay là đi lên nhà?”

Vệ Cẩm Huyền nói: “Bây giờ lên nhà, có ảnh hưởng việc kinh doanh của em không?”

Cô xua tay nói sẽ không: “Mùa này ít khách, hiện tại cũng không có việc gì ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương14

Mấy ngày nay, Trương Tư Ninh không đi siêu thị, cô mở tủ lạnh ra ngó nghiêng một lúc rồi quay đầu lại hỏi Vệ Cẩm Huyền đang ngồi ở phòng khách: “Anh ăn thịt xông khói được không?” Thức ăn Trần Bình Bình và Hứa Dương mang đến sau tết còn rất nhiều, chiếm hơn một nửa tủ lạnh.

Vệ Cẩm Huyền nói được, Trương Tư Ninh nhớ lại anh ăn uống khá đơn giản, liền lật qua lật lại trong tủ lạnh xem nên chọn thứ gì rồi lấy ra lạp xưởng, thịt xông khói, cá khô, trứng vịt muối, củ hành, khoai tây, lại tìm cái đĩa lấy một ít hồng khô mang ra phòng khách, đặt lên bàn nói: “Anh ăn thử đi, cũng ngon lắm.”

Nhìn thịt quả tròn tròn đẹp đẹp, màu trắng trong đĩa, Vệ Cẩm Huyền mỉm cười: “Lâu lắm rồi tôi không ăn cái này.”

Trương Tư Ninh thuận tay cầm một miếng lên, cắn một cái, vừa ăn vừa nói: “Cái này cũng được người ta tặng.”

Cô nấu ba món ăn, món chính là sủi cảo, cái này cô gói vào dịp tết rồi để trong ngăn đá tủ lạnh đến giờ. Trương Tư Ninh múc một chén cho Vệ Cẩm Huyền, thấy anh ăn rất ngon miệng, nên cũng đi lấy cho mình một ít ăn khuya.

Trên bàn ăn, hai người thường im lặng chỉ thỉnh thoảng ngẫu nhiên nói một hai câu. Trương Tư Ninh đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, liền hỏi: “Đúng rồi, anh có biết Duy Tây trên đường Cẩm Tú không?”

Vệ Cẩm Huyền nuốt thức ăn trong miệng xuống, rút khăn giấy lau miệng, rồi hỏi ngược lại: “Tòa nhà mới ở ngã tư đường?”

Trương Tư Ninh gật đầu: “Đúng rồi, chính là nó, năm trước tôi vừa ý một căn hộ ở đó, nhưng nghe nói hai năm sau mới giao nhà, thời gian lâu quá, lại không nghe nói ai là nhà đầu tư, chỉ sợ giao tiền xong rồi không biết có nhận được nhà không, nên vẫn do dự.” Chuyện như vậy rất phổ biến, tin tức nghe mãi cũng quen tai, Trương Tư Ninh có chút không yên tâm, nghĩ lại bên cạnh cô, anh là người có quyền lực và uy tín nhất, nên muốn nghe ý kiến của anh.

Nhìn thấy hai hàng chân mày cô nhíu lại, quả thật rất do dự, Vệ Cẩm Huyền mỉm cười nói: “Nhà đầu tư phát triển Duy Tây là Hoa Tây, công ty con của Bắc Lăng, em yên tâm, phòng ốc sẽ không chạy mất đâu.”

Trương Tư Ninh nghe xong có chút kinh ngạc, nhưng cũng không bối rối, cái tên Hoa Tây đó cô thật sự chưa từng nghe qua, trên mạng cũng không tìm thấy bất kỳ thông tin hữu ích nào nên lo lắng cũng là chuyện bình thường, dù sao tiền mua nhà cũng không phải một khoản tiền nhỏ.

Ui...Khoan đã.....

Người ngồi đối diện kia chính là ông chủ của Bắc Lăng, chủ nhân của Hoa Tây, chính là chủ đầu tư Duy Tây”. Rốt cuộc, Trương Tư Ninh cũng đã kịp phản ứng, heo! Cô đúng là heo mà!

Sau đó vẻ mặt rối rắm đã được thay thế bằng nụ cười ngọt ngào: “Herman, chúng ta là bạn tốt đúng không?”

Từ lúc quen biết đến nay, đây là lần đầu tiên Trương Tư Ninh chủ động gọi anh bằng cái tên này, trước đây gần như đều gọi trống không. Vệ Cẩm Huyền cảm thấy buồn cười, tựa như đã đoán được tiếp theo cô sẽ nói gì, tình bơ gật đầu: “Đúng vậy, tôi với em là bạn bè.” Cố tình bỏ qua cái chữ ‘tốt’ kia.

Trương Tư Ninh cố ý không nhìn ra chi tiết nhỏ này, cười đến rạn rở, lộ ra tám chiếc răng nhỏ trắng tinh như vỏ sò, cũng không vòng vèo mà nói thẳng: “Vây, làm ơn bán với giá nội bộ nha~” Dáng vẻ nhỏ nhắn vô cùng dễ thương.

Nhìn dáng vẻ cây ngay không sợ chết đứng của cô, Vệ Cẩm Huyền vừa phát hờn vừa buồn cười, cô thật vô tư mà, có biết hay không một câu ‘giá nội bộ’ của cô, anh sẽ kiếm ít nhất mười vạn tệ. Nhưng rất hiếm khi, anh chẳng chút tức giận, nhưng cũng không cách nào phá bỏ nguyên tắc của mình được, nên khá áy náy nói: “Xin lỗi, Tư Ninh, em không phải là nhân viên của Bắc Lăng nên không thể áp dụng giá nội bộ được.”

Quả nhiên.....

Trương Tư Ninh cúi đầu thờ dài, thật ra cô cũng không ôm hy vọng gì, chỉ là dù sao cũng nên hỏi thử một chút, biết đâu Vệ Cẩm Huyền bất chợt có lòng từ bi thì sao? Hơn nữa, mua nhà không giống với những chuyện khác, đã làm bạn bè đương nhiên muốn hưởng chút ưu ái, tiền của cô cũng không phải từ trên trời rơi xuống, tiết kiệm được thì nên tiết kiệm, cho dù hôm nay trước mặt cô không phải Vệ Cẩm Huyền mà là người khác, cô cũng sẽ hỏi như vậy, chỉ vì thể diện mà không dám hỏi thì là đồ ngốc chứ thanh cao gì.

“Thôi quên đi,” Trương Tư Ninh nhún vai, cũng không quá thất vọng, thấy anh đã ăn xong, cô đứng lên chuẩn bị thu dọn bát đĩa. Vệ Cẩm Huyền cảm thấy Trương Tư Ninh đúng là một cô bé kỳ lạ, nếu là người khác cho dù không nói gì nhưng chắc chắn gương mặt sẽ lộ ra vẻ mất hứng, nhưng cô không như vậy. Đường như cái người vừa bị từ chối lạnh lùng không phải là cô! Xem ra cô thật sự không hy vọng gì dù lúc này đã cười rạng rỡ đến thế.

Vệ Cẩm Huyền hơi ngập ngừng, tuy anh cho rằng mình rất ‘đúng lý hợp tình’, nhưng không hiểu sao nhìn cô đứng cúi đầu rửa chén ở bồn rửa, trong lòng lại cảm thấy có lỗi.

Cảm giác áy náy này kéo dài mãi đến trước khi ra về, Trương Tư Ninh đưa cho anh nửa túi chứa đầy quả hồng khô, một túi lạp xưởng, thịt xông khói, một túi to đựng không ít trứng vịt muối, còn có mười gói trà lá.

“Tôi thấy lúc này anh rất thích ăn, nhiều như vậy tôi cũng không ăn hết được, anh cầm về ăn đi, trà này tôi tự sao, có thể không ngon như người ta bán, nhưng tự mình làm, không thêm những thứ khác vào, đảm bảo sạch sẽ, anh đem về để dành uống thử. Nếu thích thì nói, mai mốt tôi sẽ làm nhiều hơn, không thích thì không cần miễn cưỡng, còn nữa, nhớ uống rượu ít thôi, cái này quan trọng nhất.” Giọng nói mềm mại dịu dàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hiện lên sự quan tâm ân cần không giấu diếm.

Vệ Cẩm Huyền chưa bao giờ cho rằng bản thân là một người xử trí theo cảm tính, mặc dù anh không thiếu tiền nhưng lại vô cùng chấp nhứt các vấn đề thuộc về nguyên tắc, lấy việc riêng làm việc công không phải phong cách làm việc của anh, nhưng hiện giờ, nhìn cô gái nhỏ tha thiết dặn dò trước mặt, được rồi, anh thừa nhận mình đã mềm lòng.

Vì vậy chiều hôm sau, Trương Tư Ninh nhận được điện thoại của Vệ Cẩm Huyền, hỏi cô vừa ý căn hộ nào, cũng nói rõ anh đứng ra mua với giá nội bộ dành cho nhân viên, sau đó sẽ chuyển sang cho cô. Tuy rằng anh là ông chủ, nhưng vẫn muốn làm theo hình thức này.

Giữa tháng ba, thời tiết trở nên ấm áp hơn, hệ thống sưởi của thành phố đã sớm ngừng hoạt động, buổi sáng mặt trời phà tầng tầng lớp lớp mây chui ra, Trương Tư Ninh bảo Trần Bình Bình và Hứa Dương chuyển mấy chậu hoa trong tiệm ra ngoài phơi nắng.

Buổi trưa Kim Giai Di thường chạy tới ăn trưa, hiện tại cô nàng đang làm việc ở trung tâm thương mại gần đây, cách cửa hàng hoa không xa, đi bộ nhanh chỉ khoảng mười phút là tới.

“Cùng trưa nay chúng ta ăn gì?” Kim Giai Di đặt mông ngồi xuống ghế sofa, hai chân bắt chéo vào nhau nhịp nhịp ra về đại gia hỏi.

Trương Tư Ninh bỏ cái kéo vào hộp đồ nghề, lấy cái xẻng nhỏ ra xới đất chậu hoa, nghe vậy, cô trừng mắt một cái: “Ra cửa quẹo trái, tiệm thức ăn nhanh, quẹo phải, tiệm thức ăn nhanh, tha hồ chọn một cái.”

“Đừng mà, hôm nay tớ đem tiền tới cho cậu nè! Công ty tớ muốn mua hoa, nam thần tớ nói giao việc làm ăn này cho cậu!”

Nghĩ đến cuộc trò chuyện ngắn ngủi ở KTV đêm đó, Trương Tư Ninh à một tiếng, phui tay cho sạch bùn đất đứng lên hỏi: “Có danh sách liệt kê loại hoa gì không?”

Kim Giai Di bĩu môi: “Xem thái độ của cậu kìa, tớ đem đến cho cậu mỗi làm ăn lớn như vậy, mời bữa cơm cũng có thiệt thòi chút nào đâu.”

Trương Tư Ninh mỉm cười, đến vòi nước bên cạnh máy điều hòa, rửa sạch tay sau đó đi tới ngồi xuống bên cạnh Kim Giai Di: “Được rồi, phía dưới bàn có số điện thoại gọi thức ăn giao đến, cậu xem thích cái gì thì gọi đi.”

Lúc này, gương mặt Kim Giai Di mới nở nụ cười, mở túi lấy một tờ giấy trắng được đánh máy đưa qua, Trương Tư Ninh cầm lấy xem lướt qua, đều là những loại hoa rất thông thường, số lượng không nhiều cũng không ít, cũng có thể kiếm được một khoảng tiền.

Trước khi thức ăn được giao tới, Trương Tư Ninh đã liệt kê giá cả từng loại hoa và tổng trị giá hợp đồng, rồi in ra một bản đưa cho Kim Giai Di: “Mang về cho nam thần của cậu, nếu anh ta không có thắc mắc gì, thì ứng trước ba mươi phần trăm tiền đặt cọc, ký hợp đồng xong, trong vòng mười ngày hoa sẽ được giao đến.”

“Còn phải đưa tiền đặt cọc, ký hợp đồng nữa hả? Không cần phải phiền phức vậy chứ.”

“Anh em ruột cũng phải sòng phẳng, cái này gọi là đầu ra đây, có biết chưa.”

Kim Giai Di trợn mắt: “Cậu thật lắm phép tắc, có tớ ở đây cậu còn lo gì nữa.”

Trương Tư Ninh khích cô nàng một câu: “Đợi khi nào cậu thắng cấp lên làm bà chủ thì nói sau.”

Kim Giai Di nghe xong trực tiếp cầm nín, cắt băng báo giá vào túi xách.

Sáng hôm sau, Kim Giai Di gọi điện cho Trương Tư Ninh, bảo cô đến công ty ký hợp đồng và nhận tiền đặt cọc. Không ngờ không có cò kè mặc cả gì hết, Trương Tư Ninh rất cao hứng, sáng khoái nói ‘được’. Hôm nay, bên ngoài trời mưa to, cô không đi bộ mà trực tiếp lái xe đến tòa nhà nơi Kim Giai Di làm việc.

Cô đăng ký ở dưới lầu rồi đi thang máy lên tầng mười lăm. Thang máy vừa mở ra đã thấy logo ‘Công ty TNHH quảng cáo truyền thông Minh Tín’ ở ngay phía đối diện, rất đẹp và nổi bật, muốn không để ý cũng không được. Kim Giai Di đang đứng đợi ở cửa thang máy, thấy Trương Tư Ninh đi ra, liền kéo tay cô đi vào trong: “Nhanh nào, nhanh nào, khách Lương tổng hẹn sắp tới rồi!”

Trương Tư Ninh cầm nín, tốt xấu gì cô cũng là khách mà.

Hôm nay, Lương Bàn mặc một bộ âu phục màu xanh đậm, vì dáng người anh ta cao gầy nên mặc cái gì cũng dễ nhìn.

“Trương tiểu thư.”

“Lương tiên sinh.”

Kim Giai Di ra ngoài rót hai chén trà bung vào cho hai người, Lương Bàn đã đưa hợp đồng qua cho Trương Tư Ninh, cô bình thản ngồi xem, đây là hợp đồng mua bán rất đơn giản, chỉ có một trang giấy, mất vài phút đồng hồ đã xem xong. Trương Tư Ninh thấy không có vấn đề gì, liền trực tiếp ký tên vào, toàn bộ quá trình chỉ mất khoảng mười phút đồng hồ.

Hợp đồng được lập thành hai bản, trên đó có để số tài khoản của Trương Tư Ninh, Lương Bàn nói: “Chiều nay, kế toán sẽ chuyển tiền đặt cọc vào tài khoản Trương tiểu thư.”

Trương Tư Ninh mỉm cười: “Cảm ơn Lương tiên sinh.”

Về mặt Lương Bàn bình thản, đôi mắt chưa nói đã cười kia khẽ cong lên: “Bây giờ cũng không còn sớm, có thể mời Trương tiểu thư ở lại ăn một bữa cơm không?”

Trương Tư Ninh lịch sự từ chối: “Không cần đâu ạ, trong tiệm còn có việc, Lương tiên sinh cũng bận rộn.”

Lương Bàn cũng không cố giữ cô lại, đúng lúc điện thoại trong tay anh ta có cuộc gọi đến, nên tiện thể bảo Kim Giai Di tiễn Trương Tư Ninh về.

Đợi sau khi hai người đi khỏi, nụ cười trên mặt Lương Bàn tắt dần, nhận điện thoại, không biết đầu bên kia nói gì, Lương Bàn hồ hững nói: “Cô gái kia rất cảnh giác... phải, tôi đã bóng gió hỏi thăm Kim Giai Di, cô ta cũng không biết Vệ Cẩm Huyền và Trương Tư Ninh có quen biết... Được... Tôi biết rồi.... Trước tiên cứ điều tra theo hướng khác... Không cần... Chuyện này không gấp...”

Ba giờ chiều, Trương Tư Ninh nhận được tin nhắn thông báo chuyển khoản của ngân hàng, tiền đặt cọc đã vào tài khoản.

Cô gọi điện thoại cho vườn ươm đặt hoa, nhân tiện nhập thêm một số diện vĩ. Buổi tối Tiền Thiệu đến, ném ra một hộp bánh su kem, nhìn thẳng vào mắt cô không nói câu nào đã đi mất, vô cùng tiêu sái. Mấy ngày gần đây đều như vậy, từ sau cái hôm phát hỏa một trận xong, cứ cách một hai ngày lại mang đồ tới, khi thì đồ ăn có khi là những món quà nhỏ.

Trương Tư Ninh vô cùng bất đắc dĩ, nhưng không còn cách nào, nói gì cũng không nghe, trước mắt chỉ có thể kéo dài như vậy, dù sao chân ở trên người anh ta, cô lại mở cửa hàng buôn bán, thật hết cách mà.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chương 15

Mấy ngày nay, không khí năm mới dần trôi qua, việc buôn bán của cửa hàng bắt đầu nhộn nhịp trở lại. Sau khi tiễn xong một đợt khách, Trần Bình Bình nằm bò lên quầy thu ngân hai tay chống cằm nói: “Thời tiết này đi picnic, thả diều là thích nhất.” Ngoài cửa sổ nắng đưa xuân về, làn gió nhẹ nhẹ dịu dàng, đã qua hết những ngày đông lạnh buốt, đúng là cơ hội lý tưởng để ra ngoài dạo chơi picnic.

Trương Tư Ninh đang cắt tỉa cành cây kim tiền, nghe Trần Bình Bình nói vậy, quay đầu lại cười nói: “Chuyện này có khó gì đâu, nếu em muốn cũng có thể sắp xếp thời gian đi được mà.” Đúng lúc Hứa Dương đi giao hoa về, cô liền gọi hai người đến bên cạnh nói: “Đợt vừa rồi gấp ngay dịp tết, cửa hàng kinh doanh bận rộn, hai đứa đều mới vào làm, mọi thứ còn lằng lằng, chị cũng chưa nói rõ thời gian làm việc. Bây giờ, hai đứa đã quen với công việc trong tiệm, chị sắp xếp lại lịch làm việc điều chỉnh thời gian giám xuống, hai đứa có thể thay phiên nhau nghỉ một ngày trong tuần.”

Phần lớn nhân viên phục vụ ở các cửa hàng đều làm việc bán thời gian và không có ngày nghỉ. Nhưng tiệm của cô lúc nào cũng cần có người phụ trông coi, nếu chỉ làm nửa ngày, thật sự cũng có chút lằng lằng chọi đá, cô sẽ bận tới mất tới mũi, chỉ bằng thay phiên nhau nghỉ như vậy cho tiện. Hơn nữa có trả lương không thấp có thể so với thành phần tri thức, nhìn qua cũng không tính là bà chủ xấu bụng.

Buổi chiều, nhà vườn giao hoa tới, số lượng rất lớn, trong tiệm không còn đủ chỗ để. Trương Tư Ninh đành phải mở cửa gara, dời xe ra đậu tạm bên lề đường, rồi bảo người ta đem số hoa và cây cảnh còn lại vào trong gara.

Đội xe tải lớn của nhà vườn đi khỏi, Trần Bình Bình hỏi Trương Tư Ninh: “Chị Tư Ninh, sao không trực tiếp giao số cây này đến chỗ khách hàng luôn? Chúng ta tự đi đưa, phải thuê xe thật phiền phức.”

Trương Tư Ninh đang loay hoay bận rộn kiểm tra số cây đưa tới đợt này có ổn không, nghe Trần Bình Bình hỏi, liền giải thích: “Em không hiểu rồi, phần lớn các cây này đều mới vừa được nhổ trồng vào chậu, lại di chuyển một đoạn đường dài, dùng thấy những cây như mã đề hay măng tây sức chịu đựng tốt, thật ra không phải vậy, nếu không chăm sóc tốt vài ngày mà trực tiếp đưa đến cho khách, cho dù nó không chết thì cũng không phát triển khỏe mạnh được.”

Trần Bình Bình không nghĩ như vậy, cô ta cảm thấy Trương Tư Ninh hơi ngu ngốc, nếu người làm ăn nào cũng lo trước lo sau giống cô thì sao kiếm được lời nhiều. Trương Tư Ninh cũng không nói nhiều, cô làm việc có nguyên tắc của mình, đã nhận tiền của người ta, dĩ nhiên phải giao hàng đúng giá trị của nó, cái này gọi là chữ tín, huống chi còn liên quan đến Kim Giai Di đứng ở giữa, nên cô càng muốn lưu tâm nhiều hơn một chút.

Chín giờ tối tiệm đóng cửa, cả ngày hôm nay Trương Tư Ninh mệt đến ngất ngư, số lượng cây nhiều như vậy mà chỉ có mình cô chăm sóc, Hứa Dương và Trần Bình Bình chỉ có thể ở bên cạnh giúp chút việc nhỏ như đưa kéo, lấy xẻng, di chuyển chậu hoa... việc chính phải đích thân cô làm mới được.

Trương Tư Ninh vừa về tới nhà liền xả nước vào bồn tắm, thả vài cánh hoa, nhỏ mấy giọt tinh dầu rồi nằm ngâm mình, thoải mái không nói nên lời. Lúc giờ tay vung mấy cánh hoa lên, đột nhiên nhớ tới Vệ Cẩm Huyền. Từ sau hôm anh gọi điện thoại hỏi cô vừa ý căn hộ nào, hai người không có liên lạc lại, cô cũng muốn gọi điện thoại hỏi thăm một chút, lại cảm thấy như vậy không hay, kéo dài mãi đến giờ, nếu không thì... hay là chút nữa cứ gọi thôi.

Vệ Cẩm Huyền khá bất ngờ khi nhận được điện thoại của Trương Tư Ninh, hình như đây là lần đầu tiên cô chủ động gọi cho anh thì phải? Trương Tư Ninh ở đầu bên kia hỏi anh có bận làm việc không, Vệ Cẩm Huyền nói không có: “Tôi ở bệnh viện.” Anh trả lời giọng rất nhẹ. Trương Tư Ninh ‘a’ một tiếng: “Anh lại uống rượu bị ngộ độc nữa rồi phải không!” Cô buột miệng thốt lên. Nói xong có chút xấu hổ, Vệ Cẩm Huyền bật cười, thần kinh đang căng thẳng này giờ chợt dịu xuống, anh dịu dàng nói: “Không phải tôi, là em gái tôi.”

Trương Tư Ninh cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ tự nhủ trong lòng: Vậy sao anh không tới mua hoa... Nhưng chắc chắn cô sẽ không nói ra những lời này, nếu không có vẻ cô rất mong anh đến, thật mất mặt. Dĩ nhiên, anh không đến mua hoa cũng không có gì quan trọng, cô cũng không cần kiểm chút tiền này của anh, chỉ là trong lòng có chút khó chịu mà thôi.

Đầu bên kia điện thoại, Vệ Cẩm Huyền vô cùng ‘hiếu ý người khác’ đã ân cần giải thích: “Trần Trần bị viêm ruột thừa phải phẫu thuật, tôi nhận được điện thoại vội vàng chạy thẳng tới đây.”

Trương Tư Ninh thật xấu hổ cho cái bụng hẹp hòi của mình, cô dè dặt hỏi: “Đã phẫu thuật xong chưa ạ, tôi có làm phiền anh không?”

Vệ Cẩm Huyền nói đã kết thúc: “Ca mổ rất thành công, giờ đang chờ hồi tỉnh.”

“Vậy... Tôi có thể đến bệnh viện thăm cô ấy không?”

Nếu không biết thì thôi, giờ đã biết rồi, về tình về lý đều nên đến bệnh viện thăm hỏi, nhưng có vẻ tình trạng em gái anh khá đặc biệt, nên khi hỏi cô cũng hơi do dự.

Vệ Cẩm Huyền nhìn đồng hồ, đã gần mười giờ, anh nói: “Trễ quá rồi, để hôm khác đi.”

Đương nhiên Trương Tư Ninh không thể nào vừa nghe người ta nói ‘đã trễ’ liền thuận theo nói ‘đúng, đúng, trễ quá rồi’ được, như vậy thật chẳng có chút thành ý nào, nên cô nói trong điện thoại: “Không trễ, không trễ đâu ạ, bây giờ mới hơn chín giờ mà, tôi lái xe rất nhanh.”

Nghe ra được giọng cô nôn nóng, Vệ Cẩm Huyền mỉm cười, không biết xuất phát từ điều gì trong lòng lại đồng ý để cô đến thăm: “Bệnh viện Nhân Dân, đường Khang Kiện, đến thì gọi điện cho tôi.”

Trương Tư Ninh cúp điện thoại, khá kích động, cô tò mò về cô em gái họ Vệ này khá lâu rồi nên vội vàng thay quần áo, tóc cũng không sấy mà xuống lầu bó một bó hoa diên vĩ, khóa cửa cẩn thận rồi cầm chìa khóa xe ra khỏi nhà.

Đường Khang Kiện ở trung tâm thành phố, cách cửa hàng cô khá xa lại có nhiều đèn xanh đèn đỏ, không biết tối nay cô xui rủi kiểu gì mà lần nào cũng đều đụng phải đèn đỏ, đến khi tới được bệnh viện Nhân Dân, đậu xe xong, đã gần mười một giờ.

Trương Tư Ninh gọi điện thoại cho Vệ Cẩm Huyền, biết anh ở chỗ phòng cấp cứu, cô liền ôm bó hoa chạy qua thì thấy Vệ Cẩm Huyền ở bên ngoài hành lang phòng cấp cứu. Anh đang nói gì đó với Tần Chu, Tần Chu liên tục gật đầu đồng ý.

Trương Tư Ninh nhớ người này là trợ lý của Vệ Cẩm Huyền, có điều bây giờ đã khuya như vậy mà còn chưa tan việc, làm trợ lý thế này thật chuyên nghiệp mà.

Lúc Trương Tư Ninh bước tới nơi, Vệ Cẩm Huyền cũng đã nói chuyện xong, Trương Tư Ninh chỉ nghe loáng thoáng một câu: “Đi đi, đừng để có người lợi dụng sơ hở.”

Tần Chu có ấn tượng rất sâu sắc với Trương Tư Ninh, dù sao người đẹp đến mức này cũng vô cùng hiếm gặp. Không ngờ ông chủ lại để cô đến nơi này, anh ta thật sự kinh ngạc không thôi, phải biết rằng cho dù là phó tổng công ty cũng chưa từng nhìn thấy Trần Trần tiểu thư đó. Có điều chuyện này anh ta cũng không xen vào, chỉ gật đầu chào hỏi Trương Tư Ninh rồi vội vàng đi làm việc của mình, thanh niên tốt như anh thật đáng thương mà, không được ở cùng bạn gái, tối nay lại mất cả đêm rồi.

Đội Tần Chu đi khỏi, Vệ Cẩm Huyền nhìn mái tóc còn ướt của Trương Tư Ninh, nhũn mày hỏi: “Sao tóc lại ướt như vậy?”

Trương Tư Ninh đang suy nghĩ xem lát nữa gặp em gái anh nên nói gì, nghe thấy anh hỏi, cô cũng không để ý nói: “Tôi tắm xong thì gọi điện cho anh, sợ trễ nên không sấy tóc.”

“Cẩn thận bị cảm”

“Sức khỏe tôi rất tốt.”

Vệ Trần Trần đang nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt, thuốc mê vẫn chưa hết tác dụng, Vệ Cẩm Huyền dẫn Trương Tư Ninh đi vào, bên trong có một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi đang dùng tăm bông thấm nước làm ẩm môi cô ấy.

Thấy Vệ Cẩm Huyền đi vào, người phụ nữ trung niên kia vội vàng đứng thẳng dậy, gọi một tiếng Vệ tiên sinh, dáng vẻ lo lắng bất an. Vệ Cẩm Huyền khá lạnh lùng thờ ơ nhìn bà ta một cái, anh không để ý đến bà ta mà cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đang ngủ say của em gái, đưa tay vuốt nhẹ trên mặt cô ấy hai cái, sau đó xoay người nói với Trương Tư Ninh: “Đây là Trần Trần, thuốc mê vẫn còn tác dụng, có lẽ sáng mai mới tỉnh.”

Trương Tư Ninh nhìn cô gái đang nằm trên giường, rất gầy, gầy vô cùng, nếu dùng từ ‘gầy gò xương’ để miêu tả cũng không cường điệu chút nào. Tuy ánh mắt nhắm chặt, nhưng có thể thấy đôi mắt rất to, khuôn mặt tái nhợt xanh xao khá đáng sợ, hàng mi dài uốn cong, rộp xuống tạo thành vệt bóng mờ dưới mi mắt, có thể thấy nếu cô ấy không gầy đến thế thì chắc chắn đây là một cô gái xinh đẹp.

Trương Tư Ninh đưa bó hoa cho người phụ nữ bên cạnh để bà ta cắm vào bình, rồi đi theo Vệ Cẩm Huyền ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt, khép cửa lại, cô khẽ hỏi: “Sức khỏe cô ấy không tốt sao?”

Vệ Cẩm Huyền đã đứng khá lâu, bấp chân trái môi rã rời nên phải ngồi xuống ghế nhựa dài ở hành lang, anh thở ra một hơi dài, thấy Trương Tư Ninh cứ lo lắng nhìn chân mình, trong lòng anh có chút se thắt lại, nhẹ nhàng giải thích: “Đứng lâu quá nên không thoải mái.”

Trương Tư Ninh dạ một tiếng: “Đêm nay, anh tiếp tục ở lại đây sao?”

Vệ Cẩm Huyền gật đầu: “Trần Trần còn chưa tỉnh lại, tôi không yên tâm.”

Trương Tư Ninh cảm thấy khá khó hiểu, trong lòng vô cùng thắc mắc, không biết em gái anh rốt cuộc bị bệnh gì mà gầy đến mức không thể nhìn ra hình người, hơn nữa lúc trước lần nào anh đến bệnh viện cũng đều trẻ như vậy, ngay cả chu kỳ thăm bệnh cũng phải cách mười ngày, mặc dù chỉ là suy đoán nhưng cô cảm thấy phải lâu như vậy anh mới đi một lần.

Đúng là kỳ lạ.

Nhưng vừa rồi cô hỏi anh: “Sức khỏe cô ấy không tốt sao?” Anh không trả lời, Trương Tư Ninh biết không nên tiếp tục hỏi tới nữa, tối nay anh đồng ý để cô đến nơi này đã khiến cô cảm thấy thụ sủng nhược kinh rồi.

Đêm đã khuya nhưng khoa cấp cứu bệnh viện vẫn rất ồn ào bận rộn, bên ngoài có tiếng còi xe cứu thương ‘ò ề ề’ ồm ồm vang lên, sau đó mấy y tá bác sĩ vội vàng chạy ra, không lâu sau truyền đến một trận ồn ào huyền ảo, phòng hồi sức cách phòng cấp cứu không xa, thỉnh thoảng nghe thấy từ bên kia có tiếng khóc lóc và cả tiếng la mắng, xen lẫn với tiếng hỏi han của bác sĩ, vô cùng lộn xộn. Trương Tư Ninh tò mò chạy tới nhìn thoáng qua, sau đó trở lại nói với Vệ Cẩm Huyền: “Là một cô bé uống thuốc tự tử, ba mẹ cô ấy tranh cãi đổ lỗi cho nhau, hình như do yêu sớm.”

Vệ Cẩm Huyền không có hứng thú với mấy chuyện này, anh nhìn đồng hồ, đã gần mười hai giờ khuya, nên nói: “Tư Ninh, khuya rồi, tôi bảo lão Trịnh đưa em về được không? Trẻ thế này con gái như em không nên lái xe.”

Trương Tư Ninh rất quan tâm cô bé tự sát ở bên kia, cô còn chưa muốn về nên nói với Vệ Cẩm Huyền: “Chút nữa đi ạ, tôi muốn xem có cứu được cô bé đó không?” rồi thỏ thẻ thờ dãi: “Vẫn còn là học sinh đó.”

Vệ Cẩm Huyền hết cách với cô, cũng không thể cứng rắn buộc cô về được. Trương Tư Ninh đoán có lẽ còn phải đợi thêm một lúc, liền đứng dậy nói: “Tôi ra ngoài mua chút đồ ăn, anh có đói bụng, khát nước không?”

Vệ Cẩm Huyền nói: “Mua cho tôi chai nước.”

Lối vào cửa chính bệnh viện có siêu thị hai mươi tư giờ, cách đó không xa còn có một con phố, bên trong phố có những quầy hàng chợ đêm. Trương Tư Ninh qua chợ đêm mua trước mấy xôi thịt nướng, hai cái bánh mì Rou Jia Mo*, hai xôi lẩu cay Ma lạt xuyên**, rồi qua siêu thị mua mấy chai nước khoáng, hai gói sô cô la, một túi khăn giấy, một gói khăn ướt, một túi khoai tây chiên, một ít jambo, thêm hai quả trứng gà, rồi xách túi lớn túi nhỏ trở lại. Vệ Cẩm Huyền thấy nhiều đồ như vậy, không nói nên lời: “Em tính ngây ngốc ở đây bao lâu vậy.”

(*Bánh mì Rou Jia Mo: với lớp vỏ ngoài giòn, nhân thịt bò hoặc thịt cừu, kẹp cùng rau thơm và thêm gia vị, ướp rất mềm, còn được gọi là hamburger Trung Quốc).

**Lẩu cay, xiên cay: Ma lạt xuyên còn gọi là Xuyên xuyên hương: là một món ăn cay nóng, gồm có các xiên thịt, thịt gà, thịt heo, nấm, rau và gia vị thả vào nước dùng có đinh hương, sa nhân, quế. Đây là món ăn rất phổ biến ở Trung Quốc, có thể coi là một dạng khác của lẩu.)

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 16

Trương Tư Ninh cẩn thận đặt mấy túi đồ xuống chiếc ghế trống, vung vẩy hai cánh tay đang mỏi, giải thích: “Buổi tối chưa ăn cơm, hôm nay lại bận rộn cả ngày, nên giờ đói lắm.”

Vệ Cẩm Huyền giúp cô tách mấy cái túi nylon đặt riêng ra, từ lúc quen biết nhau đến nay, đây là lần đầu tiên anh nghe cô nói ‘bận rộn’, nên khá tò mò hỏi cô hôm nay bận chuyện gì. Trương Tư Ninh liền kể sơ qua cho anh nghe chuyện mình vừa nhận đơn hàng mới, giọng châm chọc: “Hôm nay, trong tiệm tôi tình cờ nghe được một cô bé và một nhân viên cửa hàng nói tôi không biết cách làm ăn, lẽ ra nên giao thẳng hoa đến chỗ khách hàng, tiết kiệm được thời gian và công sức, nếu không sau đó còn phải tốn thêm phí vận chuyển.”

Thấy anh nhướn mày, Trương Tư Ninh cũng muốn trút giận, cầm xúc xích nướng cắn một miếng, tiếp tục nói: “Cô ấy cảm thấy tôi làm chuyện vô ích, chứng minh là tầm nhìn của cô ấy thật hạn hẹp. Kinh doanh đâu phải chỉ biết kiếm lời, mà còn phải nhìn lâu dài nữa. Nếu tôi trực tiếp giao hoa đến chỗ khách hàng, chưa được mấy ngày lá khô cây vàng héo ứa, không sống được, thì là trách nhiệm của ai chứ? Cho dù anh có thể nói mấy thứ hoa cỏ này không ai biết trước được, chỉ cần lúc giao đến cành lá xum xuê tươi tốt là xong trách nhiệm, sau này nó sống hay chết không liên quan đến tôi. Nhưng bạn tôi đang làm việc ở đó, cho dù người ta không nói gì, nhưng bản thân tôi cũng sẽ cảm thấy không thoải mái, không biết thì thôi, nhưng rõ ràng đã biết mà không làm, thì đó là trách nhiệm của tôi. Hơn nữa, lỡ như có người nói ra nói vào, bạn tôi sẽ nghĩ thế nào, tôi không muốn vì chuyện như vậy làm ảnh hưởng đến quan hệ bạn bè, thay vì tương lai phải hối hận, chỉ bằng bây giờ chịu khó một chút để trong lòng được thoải mái. Hơn nữa, nếu tôi giao hoa có phát triển tươi tốt, sau này khách hàng còn có thể tìm tôi hợp tác, biết đâu còn có thể giới thiệu thêm khách hàng khác, chuyện này so với nhất thời tham một chút tiền lời, không phải tốt hơn rất nhiều sao?”

Nói xong mở to đôi mắt đen tròn long lanh nhìn Vệ Cẩm Huyền mong đợi, tựa như im lặng nấn nỉ người ta tán thành khen ngợi.

Một chuyện nhỏ như vậy, cô lại nói thao thao bất tuyệt như là đại sự, đúng đắn và đầy sức thuyết phục liên quan đến cả quan hệ nhân quả. Trong lòng Vệ Cẩm Huyền rất buồn cười, anh phát hiện thời gian ở cùng với Trương Tư Ninh càng lâu, càng nhận ra nét ngây thơ đáng yêu trên người cô, vừa hồn nhiên trẻ con vừa có chút hẹp hòi.

Thì ra nói nhiều như vậy, còn không phải vì mấy lời của nhân viên cửa hàng khiến cô nàng mất hứng sao?

Nha đầu này, ghi thù. Có lẽ cô sẽ không chấp nhận với nhân viên cửa hàng, nhưng vẫn muốn có được sự đồng tình tán thành của người khác trong chuyện này, nếu không sẽ không tí mĩ kế lại cho anh nghe kỹ càng như vậy.

Tình tình ngây thơ trẻ con như thế khiến Vệ Cẩm Huyền cũng hết cách, anh buồn cười nhìn cô nói: “Đây là lý do vì sao em là chủ còn cô ấy là nhân viên, Tư Ninh, em làm rất đúng.”

Nhận được sự khẳng định như mong muốn, Trương Tư Ninh rất hài lòng, đưa cho anh xúc xích cay đựng trong ly giấy: “Anh ăn đi.” Rồi mở túi đồ nướng lấy tiếp một cái bánh mì Rou Jia Mo đưa qua. Vệ Cẩm Huyền hợp hành liên tục cả ngày, buổi chiều nhận được điện thoại lại vội vàng chạy tới bệnh viện, đến giờ cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi. Mùi nước khử trùng của bệnh viện khiến anh thấy khó chịu nên thức ăn Tần Chu mua, anh không đụng tới chút nào, nhưng lúc này, nhìn những thứ Trương Tư Ninh mua về vừa rẻ vừa không có lợi cho sức khỏe, anh lại muốn ăn.

Lúc này, cả hai người đều có cảm giác ngon miệng, nhưng dù đang rất đói bụng, Trương Tư Ninh chỉ ăn một xúc xích cay, một cái bánh mì Rou Jia Mo, và một xúc xích nướng rồi rút khăn giấy ra lau miệng, đang định lấy chai nước khoáng ra uống thì nghe thấy tiếng ồn ào từ bên phòng cấp cứu truyền tới. Cô tưởng đã cấp cứu xong liền vội vàng chạy tới xem, nhưng chưa đầy hai phút sau đã chạy trở lại, Vệ Cẩm Huyền cũng đang lau miệng, thấy cô quay lại, liền nhướn mày nhìn cô tựa như hỏi sao trở về nhanh như vậy.

Dù sao đêm cũng đã khuya không thể nào so với ban ngày được, nơi này lại cách phòng cấp cứu không xa, Trương Tư Ninh không dám nói chuyện lớn tiếng, sợ người nhà bên kia nghe được sẽ không hay, liền tiến sát gần bên tai Vệ Cẩm Huyền khẽ nói: “Là người nhà bên kia đến, hơn hai mươi người lận, mới rồi tôi nghe bọn họ nói muốn tìm đến trường học, hình như còn muốn tìm đối tượng mà cô bé kia phải lòng, cãi nhau rầm trời luôn.”

Khoảng cách Trương Tư Ninh quá gần, Vệ Cẩm Huyền có thể ngửi thấy rất rõ hương thơm nhẹ nhàng thoang thoảng trên người cô, không biết là hương dầu gội hay hương hoa trong tiệm nhuộm vào. Hơi thở anh ngưng đọng trong chốc lát, thân thể theo phản xạ nhích về phía sau, nhưng Trương Tư Ninh không để ý chi tiết này, cô vẫn đang tiếp tục nói: “Trẻ con bây giờ lợi hại lắm, lòng tự trọng rất lớn, trước đây tôi có một người bạn trung học, cũng là yêu sớm rồi ồn ào tự sát, uống thuốc ngủ trong phòng, tuy rằng phát hiện kịp thời nên cứu sống được, nhưng do thời gian hôn mê quá lâu, tinh thần không còn minh mẫn, sau khi tỉnh lại rất chậm chạp, không thể đọc sách, không đi học được nữa.” Vừa nói vừa thở dài: “Thật ra, khổ nhất vẫn là người thân.”

Vệ Cẩm Huyền thấy đáng vẻ cô rất xúc động, nên có chút ấm ức: “Em với bạn học đó quan hệ tốt lắm sao?”

Trương Tư Ninh cũng không hiểu tại sao đêm nay cô đặc biệt muốn nói hết ra những tâm sự trong lòng, nghe anh hỏi, cô cũng không giấu diếm, gật đầu nói quan hệ khá tốt: “Lúc đó tôi chính là người phát hiện ra cô ấy tự sát, chúng tôi ở cùng phòng, khi đó người nhà cô ấy đến nào loạn cả trường, còn chặn ở cổng không cho ai ra vào, trường học phải nghỉ một tuần. Sau này, có lần tôi thấy cô ấy được mẹ nắm tay dắt qua đường, bà còn ngồi xổm xuống cột lại dây giày, chùi nước dãi cho cô ấy, cô ấy một chút phản ứng cũng không có, chỉ cúi đầu chơi trò chơi, hình ảnh đó khiến người ta nhìn thấy mà chua xót trong lòng, tình thương của mẹ thật vĩ đại.”

Thì ra điểm mấu chốt là: tình thương của mẹ.

Cứ cách nửa tiếng, Trương Tư Ninh lại chạy qua bên kia xem kết quả cấp cứu một lần, Vệ Cẩm Huyền cảm thấy có lẽ sự việc xảy ra thời trung học đã ảnh hưởng rất lớn với cô, nếu không sẽ không để ý đến sự sống chết của một người xa lạ như vậy.

Mãi đến hơn hai giờ sáng, bên phòng cấp cứu mới có kết quả, cô gái đã được cứu sống, Trương Tư Ninh cảm thấy rất vui vẻ tựa như buông xuống được gánh nặng, toàn thân đều lộ ra sự nhẹ nhõm. Cô ngáp một cái, thấy thời gian đã trễ thế này, Vệ Cẩm Huyền nhìn cô nói: “Để tôi bảo lão Trịnh đưa em về.” Lão Trịnh tài xế vẫn ngồi trong xe đợi ở bên ngoài, ông chủ chưa đi, ông cũng không thể nào về trước được.

Trương Tư Ninh không gật đầu cũng chẳng lắc đầu, mà nhìn anh hỏi: “Anh thật sự muốn ở lại đây sao?” Thấy anh gật đầu, liền tức giận trừng mắt nhìn anh: “Đừng nghĩ tôi không thấy được hành động giấu giếm kín đáo của anh, chắc chắn hiện giờ chân anh không thoải mái, em gái anh đến sáng mới tỉnh, anh về nghỉ ngơi chút đi, buổi sáng lại đến là được mà.”

Vệ Cẩm Huyền từ chối, đáng vẻ không thể thương lượng. Trương Tư Ninh cảm thấy thật bất đắc dĩ, xem ra anh đối với em gái rất tốt, cũng không hiểu tại sao bình thường khi đi thăm bệnh lại kỳ lạ như vậy.

Thấy anh kiên trì như vậy, Trương Tư Ninh cũng hết cách, vốn không muốn xen vào chuyện của anh nữa, nhưng nhìn thấy sắc mặt khá nhợt nhạt của anh lại không đành lòng, đành phải trừng mắt liếc anh một cái, thả lại một câu: “Đợi tôi trở lại.” Rồi xoay người rời đi, cũng không biết là đi đâu.

Khoảng mười lăm phút sau, Trương Tư Ninh quay lại, trên tay bưng cái thau nhựa màu xanh dương, vắt trên vai một chiếc khăn lông nhỏ màu xanh biếc. Cô vừa để cái thau xuống đất, Vệ Cẩm Huyền nhìn thấy nước trong thau còn đang bốc hơi nóng.

“Thau và khăn mặt đều là mới mua.” Trương Tư Ninh giải thích một câu, sau đó ngồi xổm xuống ngâm khăn vào nước nóng rồi vắt khô, ra hiệu cho anh cuộn ống quần bên trái lên. Vệ Cẩm Huyền nhất thời đông cứng tại chỗ, không biết nên phản ứng thế nào, vừa kinh ngạc lại cảm động, còn có chút bối rối mất tự nhiên. Tâm trạng vô cùng phức tạp.

Thấy anh vẫn không nhúc nhích, Trương Tư Ninh ngược đầu lên nhìn anh, hết sức chân thành nói: “Anh đừng cảm thấy ngại, không phải chúng ta là bạn tốt sao, giữa bạn bè nên giúp đỡ lẫn nhau, vừa rồi tôi thấy anh thỉnh thoảng cọ đùi phải vào chân trái, đàn ông làm việc lớn không cần phải so đo, cũng không phải là cô gái nhỏ, bây giờ ở đây cũng không có người ngoài, cùng lắm tôi không nhìn là được.”

Vệ Cẩm Huyền bị cô nói như vậy thật dở khóc dở cười, thấy cô bưng thau nước đặt xuống ghế bên cạnh, còn bản thân thực sự xoay người sang chỗ khác, anh mỉm cười bất đắc dĩ, đành nghe theo lời cô cúi người xuống, cuộn ống quần bên trái lên, lộ ra chi giả màu da bên trong.

Vắt khô khăn lông, đắp lên căng chân nơi bị cắt dưới đầu gối, trong nháy mắt Vệ Cẩm Huyền khẽ hít sâu một hơi rồi thở phào khoan khoái, rốt cuộc chân trái căng cứng cả đêm cũng đã bớt mỏi nhừ. Anh ngẩng đầu nhìn Trương Tư Ninh đang đưa lưng về phía mình, thở dài: “Nếu em không sợ, thì quay lại đi, tôi chỉ lo làm em sợ.”

Trương Tư Ninh nghe vậy bĩu môi, không chút do dự xoay người lại. Nhìn thấy chỗ bị gãy trên chân trái Vệ Cẩm Huyền cũng không giật mình, đáng vẻ rất bình tĩnh. Thấy anh khom người không thoải mái, cô liền đi qua bưng thau nước đặt lại xuống đất, sau đó ra hiệu cho anh ngồi nghiêng qua, đặt chân trái lên ghế bên cạnh, còn bản thân thì cầm lấy khăn mặt lần nữa nhúng nước ấm vắt khô, ngồi xổm xuống giúp anh đắp lên chân, đáng vẻ cẩn thận tỉ mỉ, rất nghiêm túc.

Vệ Cẩm Huyền rũ mắt nhìn cô, giờ khắc này có quá nhiều cảm xúc đang khuấy động trong lòng ngực, trái tim anh bắt đầu đập loạn nhịp, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, mỗi lúc một nhanh hơn, khiến anh thấy khó thở.

Trương Tư Ninh muốn anh tháo chân giả ra rồi chườm nóng thì tốt hơn, nhưng Vệ Cẩm Huyền cảm thấy như vậy quá phiền phức, nói không cần thiết, anh kiên trì như vậy, cô cũng không thể nào mạnh mẽ ép buộc được. Nửa tiếng sau, Vệ Cẩm Huyền gọi điện thoại bảo lão Trịnh đưa Trương Tư Ninh về. Trương Tư Ninh nói không cần: “Tôi tự lái xe không sao đâu, đừng chạy tới chạy lui mất công lắm.” Sau đó thấy thái độ không cho phép từ chối của anh, cô cũng không có chấp, gật đầu đồng ý để lão Trịnh lấy xe cô đưa về.

Về đến nhà đã gần bốn giờ sáng, Trương Tư Ninh buồn ngủ hết chịu nổi, không kịp thay áo ngủ mà trực tiếp nằm bò lên giường. Sáng hôm sau, đương nhiên là dậy trễ, mãi đến khi Trần Bình Bình gọi điện thoại tới mới đánh thức cô khỏi giấc mơ.

Mở cửa tiệm ra, Trương Tư Ninh phớt lờ ánh mắt tò mò của Trần Bình Bình và Hứa Dương, chỉ bảo hai người đi tưới nước cho hoa, còn mình lên lầu rửa mặt, ăn một lát bánh mì, uống một ly sữa tươi, rồi gọi điện cho Vệ Cẩm Huyền.

Điện thoại rất nhanh đã có người bắt máy, giọng nói của anh hơi khàn khàn, Trương Tư Ninh hỏi: “Vẫn đang ở bệnh viện à?”

“Tôi ở công ty.” Vệ Cẩm Huyền đáp: “Năm giờ sáng Trần Trần đã tỉnh lại, tôi về nhà nghỉ ngơi hai tiếng.”

“Chỉ mới nghỉ ngơi có hai tiếng đã đi làm, anh thật không biết quý trọng bản thân.”

Vệ Cẩm Huyền mỉm cười: “Hôm nay có cuộc họp rất quan trọng, không thể vắng mặt được,” còn nói: “Bây giờ chưa tới chín giờ, em ngủ thêm lát nữa đi.”

Trương Tư Ninh bĩu môi, hớp gói lẩu mà, cô tức giận nói: “Tôi cũng vậy, phải mở cửa tiệm buôn bán, kiếm tiền cũng rất quan trọng!”

“Tư Ninh, em giận sao?”

“Anh nghĩ nhiều rồi, tôi đang rất bận, cúp đây ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 17

Mùa xuân năm nay, Vũ Lăng mưa rất nhiều, buổi sáng mặt trời vẫn nhô cao ảm áp vậy mà đến chiều thời tiết đã thay đổi, những hạt mưa tí tách rơi xuống. Trương Tư Ninh đang bị Chu Thụy Thụy - chủ siêu thị bên cạnh lôi kéo nói chuyện: “Em họ của chị đó, vô cùng tuân thủ lịch sự, mặt nào cũng tốt, tốt nghiệp trường đại học nổi tiếng, là giám đốc điều hành của một công ty đa quốc gia, tiền lương một năm ít nhất cũng hai mươi vạn, đó là còn chưa tính tiền thưởng! Có điều ánh mắt quá cao, năm nay đã gần ba mươi rồi mà vẫn chưa tính đến chuyện có bạn gái.”

Trương Tư Ninh cười ha ha: “Điều kiện anh ấy tốt như vậy, muốn tìm bạn gái cũng là chuyện dễ dàng, chị dâu đừng quá lo lắng.”

“Không phải chị lo lắng,” Chu Thụy Thụy nói: “Là bác hai chị, vốn dĩ hai năm nay sức khỏe không tốt, mấy hôm trước lại phải vào bệnh viện, bà cũng chỉ có một đứa con trai này, chưa nhìn thấy nó cưới vợ sao có thể yên tâm được,” vừa nói vừa kéo tay Trương Tư Ninh, khẩn thiết nói: “Tư Ninh à, chị dâu cũng không vòng vo với em nữa, em xem điều kiện của em không tệ, điều kiện của em trai chị cũng không xoàng, bây giờ em còn chưa có bạn trai, hay là... Em thử gặp mặt em họ chị một lần xem sao?”

Trương Tư Ninh mỉm cười, khéo léo từ chối: “Không cần đâu chị dâu, tạm thời em không nghĩ tới những chuyện này.”

“Cũng hơn hai mươi rồi, sao có thể không nghĩ tới chuyện kết hôn chứ!” Chu Thụy trách cô một câu: “Có được hay không thì trước hết em cứ gặp thử một lần đi, gia đình bác hai chị đều là người đang hoàng, thật đó, em như vậy chắc chắn sẽ bị tổn thất đó.”

Chuyện này sao có thể nói là thiệt thòi, tổn thất được hả trời? Trương Tư Ninh có chút buồn cười, chưa từng nghĩ bản thân cũng có lúc bị người ta hối thúc chuyện kết hôn, cô thấy chuyện này đúng là không sao hiểu được.

Đang tính nhẹ nhàng từ chối lần nữa thì Tiền Thiệu đẩy cửa tiệm đi vào. Anh ta ăn mặc gọn gàng, khí chất đặc biệt, đáng vẻ thành thực, đi đến đâu cũng nổi bật, ngay cả Chu Thụy Thụy cũng bị thu hút ánh nhìn.

“Tiền tiên sinh, anh tới rồi.” Trần Bình Bình này giờ ở bên cạnh nghe chuyện bát quái cả buổi trời, thấy Tiền Thiệu đến liền nhanh chóng đi qua đón tiếp, nhiệt tình chào hỏi. Đạo gần đây, cho dù là kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra được vị Tiền tiên sinh này có quan hệ mập mờ với bà chủ nhà mình, em họ bà chủ siêu thị sao có thể so sánh được với Tiền tiên sinh chứ, đúng là không biết tự lượng sức mình.

Trần Bình Bình quay đầu lại thấy Chu Thụy Thụy bên kia vẫn còn đang kéo tay Trương Tư Ninh tận tình khuyên bảo, liền nháy mắt với Tiền Thiệu, dùng khẩu hình nói ‘giới thiệu đôi tượng’, mặc dù không phát ra âm thanh, nhưng ý tứ không có gì khó hiểu. Tiền Thiệu vừa nghe thấy nét mặt lập tức sa sầm lại, nghĩ tới mấy năm trời hân nể lực vẫn không theo đuổi được người đẹp, vậy mà còn có kẻ dám đến nay góc tường, thật đáng giận mà. Lập tức đi thẳng tới chỗ Trương Tư Ninh, không chút khách khí ngồi xuống bên cạnh cô, bá đạo giờ tay ôm vai người đẹp: “Sao lại mặc mỏng manh như vậy, bên ngoài thời tiết đang thay đổi, cẩn thận cảm lạnh.” Giọng nói dịu dàng, đôi mắt tràn ngập nuông chiều. Bất kỳ ai nhìn vào, cũng sẽ cho rằng quan hệ của hai người không bình thường.

Chỉ một động tác đơn giản, một câu nói qua loa như vậy, đã khiến Chu Thụy Thụy đông cứng tại chỗ, xấu hổ không biết giấu vào đâu. Trương Tư Ninh không nói gì, trừng mắt nhìn Tiền Thiệu một cái, rồi giải thích với Chu Thụy Thụy: “Đây là bạn học của em,” sau đó tiếp tục nhẹ nhàng từ chối: “Chị dâu, hiện giờ em thật sự không nghĩ đến chuyện này, dù sao vẫn cảm ơn chị ạ.”

Chu Thụy Thụy vô cùng buồn bực, vừa trở lại siêu thị liền đem chuyện này nói với ông xã: “Ông nói xem, cái cô Tư Ninh này cũng thật là, đã có bạn trai rồi mà còn nói hiện tại không nghĩ tới chuyện này, tính lừa ai chứ, haizz, mấy cô gái trẻ bây giờ thiệt là...”

Lý Phú Quý tức giận: “Bà thì biết cái gì! Người ta có điều kiện như vậy, muốn tiền có tiền, muốn ngoại hình có ngoại hình, lại tốt nghiệp đại học, chỉ cần muốn, thì người đàn ông tốt nào mà không tìm được! Chỉ có bà xem em họ mình như báu vật, cũng không nhìn một chút xem có xứng hay không, làm quá người ta bỏ chạy thì ở đó mà mặt mặt xấu hổ! Về sau không được nhắc lại chuyện này nữa!”

Chu Thụy Thụy mất hứng: “Em trai tôi có chỗ nào không tốt, sao lại không xứng với cô ta, tuổi còn trẻ như vậy, ai biết từ đâu mà có nhiều tiền vậy chứ!”

“Bà im miệng cho tôi!” Lý Phú Quý trừng hai mắt: “Cái miệng nhiều chuyện lắm nhảm tan hoang cửa nhà của bà! Nếu còn dám ăn nói bừa bãi nữa thì tự đi về nhà bỏ mẹ bà mà ở! Người ta là một cô gái trẻ tuổi làm ăn đã không dễ dàng gì, bà thật độc miệng, chuyện như vậy cũng có thể nói ra được, không thấy hổ thẹn trái với lương tâm sao. Con bé Trương có thứ gì tốt có khi nào thiếu phần chúng ta không, lúc thì tặng hoa khi thì mang thức ăn qua, rõ ràng thời gian nghỉ ngơi mỗi ngày bà đều chạy qua tiệm người ta, ăn nhờ ở đậu, người ta cũng có nói câu nào không, bà không thể chỉ vì con gái nhà người ta không vừa mắt với em trai bà liền tổn hại danh tiếng của người ta được, làm như vậy rất thất đức.”

Chu Thụy Thụy vừa bộc phát cơn giận xong cũng bắt đầu thấy hối hận, ngượng ngùng nói: “Tôi nói những lời vô lý này trong lúc nhất thời kích động thôi, sau này chắc chắn không nói bậy bạ nữa.” Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại hạ quyết tâm, hai ngày nữa sẽ gọi em họ đến, có được hay

không thì cũng phải lấy lại chút mặt mũi, không thể để người ta xem thường được.

Tiền Thiệu rất tự giác buông lỏng tay ra, thấy Trương Tư Ninh chuyển qua ghế sofa đối diện, hắn cũng không nói gì, chỉ lấy trong túi áo ra một hộp trang sức hình vuông để lên bàn: “Em họ anh có đeo lắc tay, nhìn rất đẹp mắt nên mua tặng em”

Trương Tư Ninh liếc nhìn hộp đồ trang sức màu hồng nhạt trên bàn, tâm trạng vô cùng phức tạp, nhất thời không biết nên nói gì, dường như những gì có thể nói cô đều đã nói hết rồi, bây giờ có lặp lại cũng chỉ phí công vô ích mà thôi.

Tiền Thiệu cũng không trông đợi cô sẽ nói gì để nghe, cũng như những lần trước cứ ngồi im lặng như vậy lẳng lặng nhìn cô một lúc, rồi sau đó đứng dậy rời đi.

Hiện tại, hắn cũng không còn cách nào khác, đành phải dây dưa với cô từng chút từng chút thế này, lôi kéo sự chú ý của cô cho đến khi cô thấy mệt mỏi phải thỏa hiệp hoặc bản thân mình không còn hứng thú nữa thì thôi. Thật ra chuyện này rất vô vị, nhưng lúc này lại không cam lòng buông tay như vậy.

Di động của Trương Tư Ninh nhận được tin nhắn thông báo trong vòng sáu giờ tới sẽ có mưa giông kèm sấm sét, nên lúc năm giờ chiều cô cho Trần Bình Bình tan việc, hôm nay Hứa Dương không khỏe, cơ thể nóng sốt nhẹ, nên giữa trưa đã xin phép ra về. Suy nghĩ đến Vệ Trân Trân đang ở trong bệnh viện, Trương Tư Ninh cảm thấy về tình về lý hẳn là nên đi thăm một chút nên cô lấy di động ra tính gọi cho Vệ Cẩm Huyền, buổi sáng bị kích động cúp điện thoại của anh, giờ nghĩ lại thật buồn cười, thật chẳng rõ lúc đó bản thân giận đối cái gì nữa.

Điện thoại vang lên hồi lâu vẫn không có người bắt máy, Trương Tư Ninh nhú mồm cúp điện thoại, cũng không gọi lại nữa. Nhìn ra ngoài trời gió thổi rất mạnh, mưa nặng hạt hơn, dường như thật sự sắp có một trận mưa như trút nước đổ xuống, điều này rất hiếm khi xảy ra vào mùa xuân.

Bầu trời âm u nặng nề, mưa như vậy mực, tiếng rào rào dội đến không ngừng. Trương Tư Ninh hơi đau đầu, từ hôm qua đến giờ cô ngủ chưa đầy năm tiếng đồng hồ, thấy mưa lớn như vậy, nên sáu giờ đã đóng cửa tiệm. Về nhà cũng không nấu cơm, chỉ thay đồ ngủ rồi nằm lên giường ngủ thiếp đi.

Cũng không biết ngủ được bao lâu, thì di động ở đầu giường ọc ọc vang lên không ngừng, sau đó dừng một lúc, rồi lại tiếp tục vang lên, duy trì thời gian rất dài, đứt quãng, cuối cùng Trương Tư Ninh cũng bị tiếng ồn đánh thức, có chút bực bội, hai mắt vẫn nhắm tịt lọ mọ tìm điện thoại, cũng không biết là ai gọi đến, liền bắt máy.

“Alo...” Giọng nói ịu ịu, yếu ớt còn có chút không kiên nhẫn.

Vệ Cẩm Huyền hơi sững sốt: “Tư Ninh... Em... không ở nhà?” Anh nhìn thấy đèn trên lầu hai không sáng, lại nghe giọng cô có vẻ không vui, tưởng rằng cô đang ở bên ngoài, sợ bản thân gọi điện thoại liên tục đã làm phiền cô.

Trương Tư Ninh nghe ra là Vệ Cẩm Huyền, con sâu ngủ thoáng cái bỏ chạy không dấu vết, cô dụi dụi mắt ngồi dậy, nhìn thời gian trên màn hình di động, đã hơn chín giờ tối.

“Tôi ở nhà, anh ở đâu?” Thấy trong phòng tối đen như mực, cô duỗi tay bật đèn bàn sáng lên.

Vệ Cẩm Huyền đáp: “Tôi ở dưới lầu.”

Trương Tư Ninh vẫn không có chút sức sống nào, bộ dạng uể oải, cô à một tiếng: “Vậy anh đi thẳng lối tiểu khu lên đi, tôi khỏi xuống dưới lầu mở cửa”. Vệ Cẩm Huyền nói được, sau khi cúp điện thoại liền bảo lão Trịnh lái xe vào tiểu khu. Phụ trách gác công tòa nhà Trương Tư Ninh ở không nghiêm ngặt lắm, bình thường ô tô tiến vào cũng không có ai hỏi tới, bảo vệ sẽ trực tiếp cho đi.

Lúc này, Trương Tư Ninh đã tỉnh táo hơn, đầu tiên thay quần áo khác, sau đó mở đèn phòng khách lên, rồi đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, không bao lâu sau chuông cửa đã vang lên.

Vệ Cẩm Huyền đứng ở bên ngoài, cả đầu tóc và người đều dính nước, cô khá kinh ngạc: “Anh mắc mưa sao?”

“Bình thường có để ô trong xe nhưng chắc đã bỏ quên ở bệnh viện,” Vệ Cẩm Huyền đáp qua loa: “Bên dưới nhà em không có chỗ đậu xe, tôi đi bộ mấy bước.”

Trương Tư Ninh đặt dép lê cạnh chân anh, không vui nói: “Anh có thể điện thoại để tôi mang ô xuống mà, đội mưa như vậy bị cảm thì làm sao?” Nói xong liền đi vào phòng tắm lấy một chiếc khăn sạch ra cho anh lau người, rồi đi vào phòng bếp rót một ly nước nóng, bật điều hòa ở phòng khách lên, ra hiệu cho anh ngồi xuống sưởi ấm.

Vệ Cẩm Huyền thấy cô mãi loay hoay chạy ra chạy vào, không hiểu sao trong lòng vô cùng ấm áp, nghe cô hỏi mưa lớn thế này sao còn chạy tới đây, liền giải thích: “Lúc em gọi điện đến tôi đang ở bệnh viện, di động để trong xe, sau đó gọi lại cho em nhưng không thấy bắt máy, tôi lo đã xảy ra chuyện gì, không yên tâm nên tới đây xem thử.”

Trương Tư Ninh nghe vậy rất cảm động, không nghĩ tới Vệ Cẩm Huyền cũng có một mặt quan tâm chăm sóc người khác chu đáo như vậy, chỉ vì không kịp nhận điện thoại của anh, anh liền bắt chập trời mưa tới đây, một người như vậy, vậy mà cô từng cho rằng anh là người cao ngạo lạnh lùng không thể đến gần.

“Hôm qua, tôi nghỉ ngơi không tốt, hôm nay bên ngoài lại mưa lớn nên đóng cửa tiệm sớm về nhà ngủ, tôi đặt điện thoại ở chế độ rung, lúc đó ngủ say quá nên không biết anh gọi đến, thật ngại quá để anh mất công đi một chuyến.”

Vệ Cẩm Huyền nhấp một hộp nước nóng, nghe vậy cười nói: “Không sao, em không có chuyện gì là tốt rồi.”

Trương Tư Ninh vẫn còn hơi xấu hổ, nghĩ tới Vệ Trân Trân, vội vàng hỏi: “Anh từ bệnh viện đến sao? Em gái anh đã khá hơn chưa ạ?”

Vệ Cẩm Huyền đặt ly nước xuống, gật đầu nói đã khá hơn nhiều rồi: “Không có gì đáng ngại, sau này dựa vào điều dưỡng thôi. Có phải em gọi điện cho tôi để hỏi chuyện này không?”

Trương Tư Ninh nói vâng: “Tôi tính trực tiếp đến bệnh viện, nhưng cảm thấy quá đường đột, sợ ảnh hưởng em gái anh nghỉ ngơi.”

Vệ Cẩm Huyền mỉm cười: “May là em không đi, lúc em gọi điện tới tôi đang làm thủ tục xuất viện, Trân Trân đã về lại viện điều dưỡng rồi.”

“Viện điều dưỡng?” Trương Tư Ninh kinh ngạc, ngẫm nghĩ lại mọi chuyện, đột nhiên thông suốt, thì ra cho đến giờ em gái anh vẫn luôn ở viện điều dưỡng, trước đây nghe anh nói ‘bệnh viện’ gì gì đó, cô còn tưởng là bệnh viện bình thường chứ.

Có lẽ do nhắc tới em gái yêu quý, nét mặt Vệ Cẩm Huyền dịu lại: “Ừ, con bé không quen với những nơi xa lạ.”

Trương Tư Ninh thấy anh không muốn nói nhiều về chuyện này, nên mặc dù rất tò mò nhưng cô không hỏi tiếp, mà chỉ hỏi: “Vậy anh ăn tối chưa?” Cô điện thoại cho anh lúc khoảng sáu giờ, khi đó anh đang làm thủ tục ở bệnh viện, sau đó đưa em gái về viện điều dưỡng, rồi lại chạy tới đây, có lẽ vẫn chưa ăn gì.”

Quả nhiên, chỉ nghe anh nói: “Chưa,” Vệ Cẩm Huyền nhìn cô mỉm cười: “Còn sủi cào không, cho tôi một bát đi, trưa nay cũng không ăn gì.”

Trương Tư Ninh cau mày nhìn anh: “Anh mà cứ như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ đổ bệnh cho xem.” Vừa nói vừa chạy vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra nhìn xem bên trong còn những gì, đúng lúc cô cũng đói bụng.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương18

Trong tủ lạnh không còn gì, cũng may còn một ít sủi cào. Trương Tư Ninh đun nước nấu sủi cào, không có cà chua nên cô chiên trứng gà với hành lá, xào thịt xông khói tiêu xanh, cắt hộp vị muối trộn với xà lách và dưa leo.

Sủi cào còn dư lại cũng không nhiều, Trương Tư Ninh múc hết vào bát cho Vệ Cẩm Huyền, còn mình thì ăn mì ăn liền, thêm hai quả trứng chần nước sôi. Trong phòng ăn, hai người ngồi đối diện nhau, Vệ Cẩm Huyền nhìn qua bát của cô, rồi nhìn lại bát mình, đề nghị: “Tôi ăn mì cho.” Đối với anh mà nói, mì ăn liền là thực phẩm rác, không thể nào so với sủi cào được.

Trương Tư Ninh lườm anh một cái: “Không cần đâu, tôi thấy mì ăn liền ngon hơn sủi cào, anh ăn nhanh đi, cũng không phải đóng phim tình cảm bị thương gì, không phải nhường anh đâu.”

Vệ Cẩm Huyền cảm thấy muốn hờn, cô nhóc này không chịu hiểu ý tốt của anh mà, biết cô sẽ không đổi, nên anh không nói thêm gì, cúi xuống bắt đầu ăn, anh thực sự rất đói bụng.

Ăn xong đã hơn mười giờ tối, bên ngoài trời vẫn đang mưa, Trương Tư Ninh đang rửa bát bỗng nghe tiếng sấm đùng đoàng một cái vang tận mây xanh. Cô vội vàng quăng miếng rửa bát trên tay xuống, liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, một tia chớp đột nhiên lóe lên, thấp sáng bầu trời đêm, sau đó là tiếng gầm vang, gió thổi rất mạnh, trời mưa như trút nước, Trương Tư Ninh lo lắng nói với Vệ Cẩm Huyền vẫn đang ngồi ở phòng ăn: “Anh đợi một lát nữa hãy đi, thời tiết thế này lái xe không an toàn.”

Thời tiết thế này đương nhiên không an toàn, anh nhớ tới năm đó, đêm xảy ra tai nạn, trời cũng mưa lớn như vậy. Khi đó đang mùa hè, gió lớn hơn bây giờ rất nhiều, người đi ngoài đường gần như muốn bị gió hất tung lên, anh nhận được điện thoại của vợ nhờ giúp đỡ, lo lắng vội vàng lái xe ra sân bay... Sau đó trượt bánh, đụng vào một chiếc xe tải ngược chiều đang chạy rất nhanh, một tiếng rầm vang lên, trời đất quay cuồng, dường như cả thế giới cũng xoay tròn, khi mọi thứ lắng xuống, anh mất đi ý thức, đến khi tỉnh lại, thì đã mất đi chân trái.

“Herman?”

Giọng nói mềm mại, dịu dàng của người con gái vang ở bên tai, Vệ Cẩm Huyền hoàn hồn, nhìn thấy Trương Tư Ninh không biết từ lúc nào đã đi tới trước mặt anh, nét mặt lộ vẻ lo lắng nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo dưới quầng sáng ánh đèn tựa biển mây trên núi cao quanh co khúc khuỷu, vô cùng xinh đẹp. Anh nhìn cô mỉm cười: “Xin lỗi, đột nhiên nghĩ tới chuyện không vui, em vừa nói gì?”

Trương Tư Ninh cũng không cố tìm hiểu anh đang nghĩ đến chuyện gì, nếu là chuyện không vui, cô cũng không muốn nhắc đến. Chỉ lặp lại lần nữa những lời vừa nói, rồi nói thêm: “Lão Trịnh vẫn còn đang ở dưới lầu phải không ạ, anh gọi chú ấy lên đi, mưa thế này có lẽ một tiếng nữa cũng không tạnh được đâu, ngồi ở trong xe ngột ngạt lắm.”

Vệ Cẩm Huyền không từ chối, anh nói được: “Để tôi điện thoại cho ông ấy.” Nói xong đứng dậy chống gậy trở lại phòng khách, lấy di động trong túi áo vest đặt trên ghế sofa ra, điện thoại kết nối, anh nói: “Trung tiểu thư mời chủ lên lầu uống chén trà, chủ có lên không?”

Lão Trịnh nhủ thầm trong lòng, trừ phi ta khờ. Nếu ông chủ thật sự muốn ông đi lên, còn cần phải vòng vèo giải thích lý do sao, trực tiếp bảo ông lên là được, rõ ràng không hy vọng ông lên lầu làm bóng đèn. Lão Trịnh rất tức thời nói: “Không cần đâu Vệ tiên sinh, tôi nghỉ ngơi trong xe là được rồi, không cần đi lên làm phiền Trung tiểu thư đâu.”

Vệ Cẩm Huyền tỏ vẻ hài lòng với câu trả lời này, ừ một tiếng rồi cúp điện thoại. Sau đó nói với Trương Tư Ninh đang bung khay táo đã được cắt nhỏ ra tới: “Ông ấy không lên.”

Trương Tư Ninh nhún vai: “Thôi vậy,” cô ngồi xuống sofa đơn bên cạnh, tiện tay đưa cho anh cái nữa: “Anh ăn thử đi, cái này mua ở trên mạng, hôm qua mới giao tới, nói là táo Fuji chính hiệu, ngọt lắm.”

Vệ Cẩm Huyền nhận cái nữa, thuận miệng hỏi: “Sao em lại mua táo trên mạng?”

Trương Tư Ninh nói: “Hôm bữa lên mạng chọn quần áo, thấy bên dưới trang web giới thiệu, bấm vào xem thì thấy có rất nhiều người vào mua, nhận xét cũng tốt lắm, nên thuận tay mua luôn, cái này so với loại chúng ta thường mua, mỗi ký đắt hơn rất nhiều đó!”

“Đắt tiền thì nhất định tốt sao?” Vệ Cẩm Huyền mỉm cười, xiên miếng táo bỏ vào miệng, nhai thật kỹ rồi nuốt xuống, sau đó nhận xét: “Có gì khác với táo mua trong nước sao? Tôi ăn không thấy gì hết.”

Trương Tư Ninh bắt mồm: “Anh không thấy táo tôi mua ăn ngon hơn sao?” Thấy anh lắc đầu, cô trừng mắt: “Anh đúng là tê giác ăn mẫu đơn mà, có nói anh cũng không hiểu.”

Thấy cô hung hăng như vậy, anh vừa bực mình vừa buồn cười: “Xem ra em là người chết vì sĩ diện rồi, táo này vốn không có gì đặc biệt, giá cao như vậy chẳng qua là mảnh khốc thôi, để lừa những cô bé ngốc như em.”

Trương Tư Ninh mất hứng, chu miệng: “Anh mới ngốc đó.” Ánh mắt trừng lên tròn xoe, vẻ mặt hung dữ, mồm to mắt nhìn anh, nếu như chống nạnh hai tay nữa, nói không chừng có thể có chút khí thế.

Nghĩ đến cảnh Trương Tư Ninh chống nạnh hai tay ra dáng người phụ nữ chanh chua, Vệ Cẩm Huyền bật cười thành tiếng, đôi mắt màu lam đậm khẽ cong lên, thấy mặt cô ửng đỏ, không biết có phải vẫn còn tức giận do bị anh trêu không, không nhìn được đưa tay véo má cô một cái, rồi dỗ dành: “Đừng giận, tôi trêu em đó.”

Trương Tư Ninh khịt mũi: “Có phải bây giờ tâm trạng tốt hơn nhiều rồi không ạ?”

Vệ Cẩm Huyền chột hiệu ra: “Cố ý làm cho tôi vui sao?” Không ngờ cô lại nhận ra tâm trạng không vui của anh lúc này.

“Đây là mỗi ngày một việc tốt đó.” Cô ra vẻ cao siêu.

Anh nhìn cô, ánh mắt dịu dàng, thứ tình cảm khác lạ không tên tựa tới qua lại lần nữa gọn sóng rung động trong lòng, cô bé xinh đẹp nhỏ hơn anh mười ba tuổi chỉ vừa quen biết mấy tháng này, thật sự làm cho người ta rất yêu thích.

Mưa vẫn không có dấu hiệu ngừng lại, Trương Tư Ninh tính đẩy cửa sổ ra xem, Vệ Cẩm Huyền ngăn lại: “Thời tiết đang giông bão đừng đến gần cửa sổ, Tư Ninh, đây là kiến thức cơ bản.”

Trương Tư Ninh bữu môi, lẩm bẩm: “Trước đây, tôi cũng đứng bên cửa sổ mà có xảy ra chuyện gì không tốt đâu.” Thấy thời gian đã hơn mười một giờ, nghĩ đến chân giả của anh, thêm vào đó hai ngày nay anh thật sự chỉ ngủ được khoảng bốn tiếng đồng hồ, nên nhìn anh nói: “Hay là anh nằm trên ghế sofa nghỉ ngơi chút đi, từ hôm qua đến giờ không biết sao anh có thể chịu được nữa.”

Vệ Cẩm Huyền thực sự rất mệt, thật ra bây giờ ngồi xe về nhà cũng không có vấn đề gì, nhưng không biết sao, đêm nay anh có chút quấy luyến nơi này, không muốn cứ như vậy rồi đi.

Anh tỏ vẻ ngập ngừng: “Có phiền em không?”

Trương Tư Ninh chẳng chút ngại ngùng nói: “Có gì đâu mà phiền, tôi rất tin tưởng nhân phẩm của anh.” Vừa nói vừa đi về phòng ôm chăn bông ra, ngẫm nghĩ một chút, lại hy sinh thêm cái gối đầu của mình: “Đây là chăn mới, còn chưa dùng qua, bao gối cũng vừa mới thay rồi.” Cô loay hoay trước sau giúp anh dọn gối, trải chăn ra, rồi đi vào nhà vệ sinh lấy thau nước ấm bung đến phòng khách: “Ngâm chân một chút cho dễ chịu, nhớ phải tháo chân giả ra,” sợ anh không thoải mái, cô nói thêm: “Tôi đi về tranh một chút, anh cứ tự nhiên, nước dùng xong cứ để đó, tôi giữ lại tưới hoa.”

Anh không khách sáo từ chối nữa, chỉ cảm thấy hơi thú vị nên hỏi cô: “Em dùng nước rửa chân để tưới hoa?”

“Tiết kiệm nước mà,” Trương Tư Ninh vờ như thật đáp: “Bảo vệ môi trường rất quan trọng, tiết kiệm tiền nước cũng rất quan trọng.”

Vệ Cẩm Huyền bật cười, sao cô có thể đáng yêu đến vậy.

Rốt cuộc Trương Tư Ninh cũng đã vẽ xong bức tranh dang dở từ năm trước, bây giờ chỉ đợi hong khô rồi lắp khung vào. Cô lấy di động từ trong túi quần mở ra xem, đã gần một giờ sáng, thời gian trôi qua thật nhanh, bên ngoài trời vẫn còn đang mưa, có lẽ đêm nay Vệ Cẩm Huyền tính ở lại đây rồi,

nghĩ đến lão Trịnh còn đang phải làm tổ trong xe, có chút đồng cảm với ông.

Trương Tư Ninh cẩn thận nhẹ nhàng mở cửa phòng sinh hoạt, rón rén bước ra ngoài, thấy Vệ Cẩm Huyền nằm đắp chăn trên ghế sofa dường như đang ngủ rất say, chiếc chân giả rất giống chân thật lặng lẽ đứng im bên cạnh, thật khiến người ta cảm thấy chua xót trong lòng. Trương Tư Ninh tắt đèn phòng khách, chỉ để lại đèn tường có ánh sáng mỏng manh, lại lướt nhìn người trên ghế sofa một cái sau đó lặng lẽ trở về phòng.

Sáng hôm sau, chưa đến bảy giờ Trương Tư Ninh đã thức dậy, chủ yếu do trong nhà đang có người ngoài, nên ít nhiều vẫn có chút không yên lòng, không phải cô lo lắng anh có ý đồ gì không tốt, mà chính là không nỡ, mang dép lê vào, lấy tay vuốt vuốt tóc, thấy quần áo vẫn ổn, bèn mở cửa đi ra ngoài.

Vệ Cẩm Huyền vẫn còn đang ngủ, Trương Tư Ninh lại quay về phòng, trong phòng cô cũng có phòng tắm, đánh răng rửa mặt, chải đầu xong, lại tìm một cái bàn chải đánh răng, kem đánh răng mới và ly súc miệng để sẵn ở chậu rửa lavabo nhà vệ sinh bên ngoài.

Bình thường, Trương Tư Ninh ăn sáng khá đơn giản, hôm nay có thêm Vệ Cẩm Huyền, cô đành phải tốn chút sức lực, lấy gạo nấu cháo, thả thêm vào mấy quả táo đỏ. Lấy chảo nướng điện, trộn bột, đập vài quả trứng gà thêm gia vị vào để nướng bánh trứng, lại lấy ra chảo đun khói, hột vịt muối, còn có tỏi, mù tạt đã mua ở siêu thị, nghiêm chỉnh như vậy, tính ra bữa sáng cũng không quá tệ.

Vệ Cẩm Huyền đã thức dậy, ngồi tựa người trên ghế sofa, mắt hép lại, có chút mơ màng, dường như vẫn còn chưa tỉnh hẳn, vài sợi tóc vểnh lên trước trán, áo sơ mi cuộn đến khuỷu tay, lộ ra cánh tay trắng trẻo nhưng săn chắc, cứ ngồi như vậy, mấy phút đồng hồ sau vẫn chưa nhúc nhích, đáng vẻ biếng nhác như con mèo lớn chưa tỉnh ngủ, nhưng thêm vài phần bình dị gần gũi đáng yêu.

Trương Tư Ninh đi tới, nhìn thấy dáng vẻ này của anh hết sức ngạc nhiên, không nhìn được đưa tay quơ quơ trước mặt anh, vậy mà lại không có phản ứng gì hết?! Cô phì cười thành tiếng: “Nè, dậy rồi à!” Thấy anh chỉ lười biếng chớp chớp mí mắt, Trương Tư Ninh thật muốn chết cười, ai có thể ngờ tổng giám đốc vô cùng quyết đoán, tài giỏi, cao quý, lạnh lùng của Bắc Lăng bình thường rất nghiêm túc trịnh trọng lại khó rời giường như vậy chứ.

Cũng may Vệ Cẩm Huyền rất nhanh đã tỉnh táo lại, nghe tiếng cười của Trương Tư Ninh, anh liền phản ứng được bản thân đang ở đâu. Nhìn nét mặt tươi cười như hoa của người con gái trước mặt, anh có chút rối rắm, nhất thời không biết nên nói gì.

Trương Tư Ninh cũng rất hiểu chuyện, cô lướt qua chi tiết nhỏ nhặt đó, dịu dàng nói: “Anh đánh răng rửa mặt trước đi, tôi để bàn chải mới ở chậu rửa mặt, lát nữa xong là có thể ăn sáng.” Dứt lời liền xoay người trở về phòng bếp để anh khỏi phải xấu hổ.

Hai người ăn sáng xong, nhìn lên đồng hồ mới hơn tám giờ năm phút. Mặc dù hôm qua trời mưa tầm tã, nhưng hôm nay thời tiết rất đẹp, mặt trời mọc từ rất sớm. Trương Tư Ninh hỏi anh: “Trà lai đưa lần trước anh uống có quen không?”

Vệ Cẩm Huyền đang thất cả vạt, vừa rồi lão Trịnh đem y phục mới đến, anh mượn nhà vệ sinh bên ngoài phòng khách, vào tắm sơ qua rồi thay quần áo. Nghe cô hỏi, anh đáp: “Cũng được, lúc mới bắt đầu có chút không quen, sau đó uống cũng được.”

“Vậy hôm nay anh lấy thêm một ít đi, uống trà tốt hơn uống cà phê đó.”

Vệ Cẩm Huyền nói được, từ lúc thức dậy đến giờ khỏe mắt anh vẫn cong cong, có vẻ như tâm trạng rất tốt. Trương Tư Ninh tìm túi đựng mười mấy gói trà lai vào, trước khi anh đi, cô hỏi: “Tôi có thể đi thăm em gái anh không?” Về tình về lý hẳn là nên đi thăm một chút, nhưng tình huống của Vệ Trần Trần khá đặc biệt, cho dù anh không đồng ý cô cũng có thể hiểu được.

Vệ Cẩm Huyền trầm ngâm chốc lát: “Bây giờ còn chưa được, phải ba ngày nữa.”

Vì sao phải ba ngày nữa, vấn đề này tạm thời Trương Tư Ninh nghĩ mãi vẫn không hiểu được, Vệ Cẩm Huyền cũng không giải thích, trước khi đi, anh nói đã mua giúp căn nhà cô vừa ý, tháng sau có thể sang tên cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương19

Chỉ trong nháy mắt đã ba ngày trôi qua, lúc trời chạng vạng chuyển tối, Vệ Cẩm Huyền gọi điện thoại tới nói hôm nay có thể đến viện an dưỡng thăm em gái, hỏi Trương Tư Ninh có muốn đi cùng không. Trương Tư Ninh nói: “Chuyện này không cần hỏi đâu, dĩ nhiên là đi chứ, đã nói rồi mà.” Lại nói: “Lát nữa, anh đến đón tôi hay là đưa địa chỉ tôi sẽ tự lái xe qua đó?”

Trong lúc lơ đãng giọng nói cô lộ ra sự thân mật gần gũi, khóe môi Vệ Cẩm Huyền khẽ cong lên: “Tôi đến đón em, chỗ đó rất khó tìm.” Rất hiếm khi thấy anh có thời gian thành thoi, nghiêm túc giải thích câu oán trách của cô: “Tư Ninh, hỏi em, là xuất phát từ lễ phép và tôn trọng.”

Trương Tư Ninh nghe xong liền mỉm cười: “Biết rồi, tôi cảm ơn anh là được chứ gì.” Rồi hỏi tiếp: “Vậy mấy giờ anh đến đây ạ?”

Anh nhẹ nhàng cho biết: “Sẽ không sớm lắm đâu, khoảng tám giờ.”

Quả thật, không sớm lắm..... Tám giờ tối đón, chưa nói cái khác, chỉ tính thời gian đi đường, té xiu, giữa đêm giữa hôm, chín mười giờ tối đi thăm bệnh, đúng làbá đạo mà.

Nhưng liên quan đến những chuyện tế nhị, hai người thường cố tình tránh né đi, chuyện này cũng tương tự như vậy, vốn dĩ Trương Tư Ninh muốn hỏi thêm, ngoài hoa diên vĩ Vệ Trân Trân còn thích gì khác không, cô cảm thấy mình mở cửa hàng hoa, lần trước vội vàng chỉ mang hoa đến thăm, lần này tặng hoa nữa có vẻ không hay lắm.

Có điều lời nói đến khoe miệng nhưng không thể hỏi nên lời, cô có chút rối rắm, không biết có phải mình quá cân nhắc rồi không? Cũng không phải mua quà sinh nhật, còn quan cái gì thích hay không thích, chỉ là thăm bệnh thôi, mua chút sản phẩm chăm sóc sức khỏe, có lòng là được, dù sao Vệ Trân Trân cũng không thiếu thứ gì.

Đúng lúc Trần Bình Bình ở bên ngoài gọi ‘Chị Tư Ninh’ mấy lần, chút rối rắm ấy liền trôi đi hết. Cô đang ở hành lang bên trong phòng nói chuyện với anh, nghe có người kêu vội vàng mở cửa nhỏ hướng ra ngoài lên tiếng, sau đó nói vào điện thoại: “Tôi có việc nên cúp máy trước ạ, anh đừng đến muộn nhé.”

Trần Bình Bình kêu cô, vì có khách hàng muốn gửi nhờ trong tiệm mấy chậu hoa, không biết có được không, việc này cô ấy không làm chủ được nên muốn xin ý kiến bà chủ.

Người muốn gửi nhờ hoa là một cụ ông, tóc hoa râm, vóc dáng trung bình hơi phát tướng, khuôn mặt tròn nờ nụ cười điềm đạm, nhìn qua rất gần gũi. Ông biết Trương Tư Ninh là chủ tiệm, liền nói cho cô nghe tình huống của mình.

Thì ra ông cụ họ Mộc, sau khi về hưu không có sở thích gì khác, chỉ yêu thích chăm sóc hoa cỏ. Chỉ là, mấy ngày nữa con gái ông kết hôn, nhà trai lại ở ngoại tỉnh, ông sống một mình, chỉ riêng mười mấy chậu hoa là không bỏ xuống được, giao cho người khác thì lo lắng, nghĩ đến cửa hàng hoa chắc là người trong nghề, nên đến đây hỏi thử.

Cuối cùng, ông cụ nói rõ: “Ta ở phía sau chung cư này, chỉ gửi một tuần là được, ta sẽ trả phí.”

Trương Tư Ninh nghe xong liền mỉm cười: “Ông à, đây là việc nhỏ, không cần trả phí đâu ạ, ông xem khi nào thuận tiện báo cháu biết trước một tiếng là được, cháu sẽ cho người sang chuyển hoa giúp ông.”

Mộc lão tiên sinh nghe vậy rất cao hứng, cảm thấy Trương Tư Ninh thật là một cô gái nhiệt tình tốt bụng, sau khi thỏa thuận hai ngày sau sẽ đến nhà chuyển hoa, ông cụ để lại số điện thoại, cảm ơn mấy câu rồi mãn nguyện đi về.

Trần Bình Bình hỏi: “Chị Tư Ninh, sao lại không lấy tiền chứ, chúng ta giúp ông ấy chăm sóc hoa cũng phải tốn công sức mà.”

Trương Tư Ninh nói: “Chỉ là tiện tay thôi, không đáng, xem như làm chuyện tốt đi.”

Đợi cô đi ra gara kiểm tra mấy chậu hoa vừa đưa tới hôm trước, Trần Bình Bình khẽ nói thầm với Hứa Dương: “Đến lúc đó không phải cậu là người đi chuyển hoa sao, đương nhiên người một là cậu chứ không phải chị ấy.”

Hứa Dương liếc mắt nhìn cô ta một cái: “Vốn chỉ là chuyện nhỏ, chị cũng quá tính toán chi li rồi.”

Trần Bình Bình bất mãn, đập cậu ta một cái: “Còn không phải tôi đau lòng cho cậu sao!”

Hứa Dương xì một tiếng, thầm nghĩ tôi mới không cần chị đau lòng.

Vì có hẹn với Vệ Cẩm Huyền nên chưa tới bây giờ Trương Tư Ninh đã cho Trần Bình Bình và Hứa Dương tan việc, cô đóng cửa tiệm, lên lầu thay quần áo, cầm chìa khóa xe chuẩn bị đến trung tâm thương mại mua một ít sản phẩm chăm sóc sức khỏe này nọ.

Lái xe đến Hoa Liên, Trương Tư Ninh đi dạo một vòng, cuối cùng mua hai hộp A Giao*, một chai mật ong, hai hộp bồi mẩu Tứ Xuyên**, tiện thể mua thêm ít thức ăn bổ sung cho tủ lạnh trong nhà, thấy thời gian không còn sớm cô vội vàng đi về.

(*A Giao: là một vị thuốc thuốc bổ được chế từ da lừa, có tác dụng cầm máu trong mọi trường hợp băng huyết, chữa hội hợp mất ngủ.

** Bồi mẩu: là một vị thuốc quý có tác dụng nhuận phế, trừ ho, thanh nhiệt....)

Tám giờ năm phút, Vệ Cẩm Huyền tay không đi tới, Trương Tư Ninh đưa mấy hộp đồ đã mua cho lão Trịnh để vào cốp xe, còn bản thân ôm bó hoa diên vĩ ngồi vào ghế sau với Vệ Cẩm Huyền.

“Nè, hoa của anh.” Vừa ngồi xuống, cô liền đưa bó hoa cho người bên cạnh.

Vệ Cẩm Huyền nhận hoa, hết sức tự giác lấy ví tiền ra, đối với nhận xét ‘anh em ruột cũng phải sòng phẳng’ của cô, anh ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Trương Tư Ninh chẳng chút khách khí, cầm tiền anh đưa qua, mở túi xách, lấy tiền lẻ bên trong ra, đếm ba xu trả lại, đợi anh nhận lấy, xem như hoàn tất giao dịch. Lão Trịnh đang lái xe phía trước nhìn thấy cảnh này ngây người ra sững sốt, hoàn toàn không thể hiểu nổi ông chủ nhà mình và cô chủ nhỏ Trương đang chơi trò gì nữa, quan hệ đã đến như vậy...như vậy, sao mà còn tính toán rõ ràng thế này chứ....

“À, đúng rồi, tôi có mua một ong, bởi mẫu Tứ Xuyên còn có A Giao, em gái anh có ăn những thứ này không?” Kéo khóa túi xách xong, Trương Tư Ninh ngẩng đầu hỏi.

Vệ Cẩm Huyền đáp: “Trần Trần không ăn mấy cái đó.”

Trương Tư Ninh: “.....”

“Trêu em đó!” Vệ Cẩm Huyền bỗng nhiên bật cười, xoa nhẹ đầu cô: “Tư Ninh, em thật dễ bị gạt, người làm ăn dễ dàng mắc lừa như vậy không tốt đâu.”

Trương Tư Ninh ha ha, ha ha, không thèm nói gì chỉ trực tiếp thò tay ra véo một cái thật mạnh lên mu bàn tay anh, nghe thấy tiếng anh xuyt xoa, mới vừa lòng buông lỏng tay ra, nhân tiện hừ hừ hai tiếng.

Vệ Cẩm Huyền giật mình hoảng hồn, đặt hoa sang một bên, nhe răng xoa xoa mu bàn tay, anh sống nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên có người véo anh, vừa đau vừa cảm thấy rất lạ lẫm, không thể nói rõ được cảm giác.

“Em cũng tàn nhẫn thật, nhìn xem, đã đỏ thế này.”

Thật ra sau khi véo xong Trương Tư Ninh cũng có chút chột dạ, cũng không biết tại sao lại như vậy, đúng là tay nhanh hơn não mà, vừa có ý định thì đã ra tay xong luôn rồi, chuyện này trước kia chưa từng xảy ra, hơn nữa đối phương còn là Vệ Cẩm Huyền vẫn chưa thân thiết lắm, tiết tấu hoàn toàn không đúng mà.

“Tôi cũng không dùng sức mấy....Uhm, anh cũng yếu đuối quá.”

Vệ Cẩm Huyền đưa tay đến trước mặt cô: “Thế này còn nói không dùng sức?”

Trương Tư Ninh chớp chớp hai mắt, ho khan mấy tiếng nói: “Chỉ có vẻ dọa người vậy thôi, chứ xúu nữa chỗ sung này sẽ biến mất ngay,” Lại lấp bấp nói: “Còn không phải tại anh bắt nạt tôi trước, nếu không sao tôi lại véo anh mà không véo người khác chứ.”

Cô đổ thừa một cách thật hợp lý mà! Vệ Cẩm Huyền thật sự vừa bực mình vừa tức cười, cảm thấy vô cùng thú vị đồng thời sâu sắc nhận ra, nhìn người quả nhiên không thể chỉ nhìn tướng mạo bên ngoài, thấy cô ra vẻ đáng thương ngồi làm tổ trong góc nhắm mắt giả vờ ngủ, đáng vẻ đà điều ‘phốt lò tôi đi’, ngay cả bản thân anh cũng không thể tưởng tượng được, ánh mắt mình lúc này có bao nhiêu tình cảm dịu dàng.

Trong mắt lão Trịnh, hành động đụng chạm của hai người này chính là liếc mắt đưa tình trong truyền thuyết đây mà! Thì ra Vệ tiên sinh bình thường trầm mặc, nghiêm túc, ít nói ít cười cũng có lúc ngây thơ như vậy....Cho dù là trước khi xảy ra tai nạn xe cộ, ông cũng chưa từng thấy Vệ tiên sinh gần gũi với người phụ nữ nào đến thế, nói gì đến...sau cái tai nạn kia!

Cô chủ nhỏ Trương quả thật là cao nhân mà!

Xe chạy thẳng một mạch về hướng bắc, càng chạy càng xa, Trương Tư Ninh nghiêng người lên đưa mắt nhìn ra bên ngoài, cô đã biết Vệ Trần Trần sống trong một viện an dưỡng ở ngoại ô phía bắc gần công viên Forest. Cô đã đến công viên này một lần vào mùa hè năm hai đại học, khi đó bị Kim Giai Di kéo tới đây xem đà điều, công viên đà điều ở nơi này vô cùng nổi tiếng.

Lúc này cũng không còn sớm, nơi đây rất thưa thớt người, ngoại trừ thỉnh thoảng có một vài chiếc xe vụt qua trên đường, thì hầu như không hề thấy dấu vết người đi bộ. Vượt qua cổng phía Nam của công viên Forest, đi tiếp hai mươi phút về hướng Bắc, cuối cùng xe dừng lại bên ngoài một tòa nhà.

Dừng trước cánh cổng lớn màu đen bằng sắt cao ba mét, lão Trịnh bấm còi hai tiếng, có một người đàn ông trung niên từ bất giác cổng chạy ra lấy chìa khóa mở cửa, lão Trịnh chào hỏi ông ta xong, liền khởi động xe chạy tiếp vào bên trong.

Thấy cô vẫn lén lút nhìn ra bên ngoài, Vệ Cẩm Huyền thật sự bị cô chọc cười, vờ giận khẽ vỗ lên đầu cô: “Được rồi, đừng giả bộ nữa, biết em không có ngủ.”

Trương Tư Ninh hơi ngượng ngùng, mở mắt ra ngồi thẳng dậy, nhìn người bên cạnh mỉm cười, có chút xấu hổ nói: “Nơi này có vẻ rất tốt.”

Những lời này, cô cũng không nói bừa, tuy trời tối nhưng đèn đường vẫn sáng rực, Trương Tư Ninh nhìn bao quát xung quanh, viện an dưỡng chiếm diện tích không nhỏ, kiến trúc theo phong cách Châu Âu, những biệt thự nhỏ nối tiếp nhau, không rõ số lượng, mặc dù tổng các tầng không cao nhưng tinh xảo đến từng chi tiết, mang vẻ đẹp thiên nhiên thôn dã.

Thấy cô không được tự nhiên, Vệ Cẩm Huyền cũng không nói thêm gì, chỉ khẽ cười như không nhìn cô ừ một tiếng: “Trần Trần rất thích nơi này.”

Rốt cuộc xe cũng dừng lại, Trương Tư Ninh đẩy cửa xe bước xuống, trước mặt là một căn biệt thự hai tầng, liền kề là một vườn hoa nhỏ độc lập, có hàng rào trắng bao xung quanh. Được rồi, tuy đã sớm đoán được nơi em gái Vệ Cẩm Huyền có thể ở lại nhất định sẽ không đơn giản, nhưng....một mình chiếm đóng cả một căn biệt thự...thế này, thật là làm cô hoảng hồn mà.

Khó trách mỗi lần anh đến thăm bệnh trẻ như vậy vẫn có thể thoải mái ra vào, nơi này nếu không phải giới tinh hoa quyền lực thì chắc không thể vào ở được.

Người phụ nữ trung niên lần trước Trương Tư Ninh đã gặp ở bệnh viện hôm đó đi ra đón, bà ta dè dặt gọi: “Vệ tiên sinh.” Cô rất ngạc nhiên không hiểu

vì sao người phụ nữ này lại sợ anh đến vậy, mà Vệ Cẩm Huyền cũng đối xử với bà ta rất lạnh nhạt, chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng chứ không nói thêm gì, thái độ này của anh cũng thật tệ, đối với nhân viên chăm sóc phải thu phục lòng người mới được, anh cứ lạnh như băng thế này, sao người ta có thể tận tâm giúp anh chăm sóc em gái được. Có điều bây giờ thời gian địa điểm không đúng, Trương Tư Ninh dự định sau khi trở về sẽ nói chuyện này với anh.

Cô đi theo Vệ Cẩm Huyền vào biệt thự, phong cách trang trí bên trong vô cùng xa hoa, hoàn toàn không giống với viện an dưỡng. Vệ Trân Trân ở căn phòng phía đông lầu một, đẩy cửa đi vào, đập vào mắt khắp nơi đều là màu tím! Vách tường, trần nhà, sàn, rèm cửa, đèn, tủ quần áo, bàn, drap giường, bao gối thậm chí là vỏ ngoài của tivi cũng khoác áo màu tím...

“Anh.”

Đây có thể xem là lần đầu tiên Trương Tư Ninh thật sự nhìn thấy Vệ Trân Trân, cô ấy đang nằm trên giường, hai má trắng nõn, nhưng bởi vì quá gầy, xương gò má nhô lên làm nổi bật đôi mắt rất to, khá đáng sợ. Con người cũng là màu xanh đậm, long lanh vô cùng xinh đẹp. Nhìn thấy Vệ Cẩm Huyền bước vào, vô cùng yếu ớt gọi ‘anh’, giọng nói tựa con mèo nhỏ vừa dứt sữa, yếu đuối khiến người ta xót xa.

Từ lúc Vệ Cẩm Huyền bước vào nơi này, Trương Tư Ninh có thể nhận thấy tâm trạng anh thay đổi rõ rệt, mới vừa rồi còn thoải mái cùng cô nói đùa, lúc này cảm giác như có núi cao ngăn trở không thể đến gần.

“Trân Trân, hôm nay vết thương còn đau không?” Vệ Cẩm Huyền đặt bó hoa diên vĩ trong tay xuống cạnh gối em gái, cúi thấp người khẽ hỏi.

Vệ Trân Trân ngoan ngoãn lắc đầu: “Đã tốt hơn rất nhiều.” Vừa nói, ánh mắt vừa tò mò nhìn về phía Trương Tư Ninh đang đứng cách đó không xa, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp như thể tự hỏi người này là ai vậy.

Vệ Cẩm Huyền xoa đầu em gái, rồi xoa lại vẫy tay gọi Trương Tư Ninh, đợi cô đi tới, anh giới thiệu: “Đây là bạn anh, cô ấy tên là Trương Tư Ninh, hoa diên vĩ này là ở cửa hàng cô ấy.”

Trương Tư Ninh cố gắng làm cho nét mặt của mình mềm mại gần gũi hơn, cô nói khẽ: “Xin chào, em là Trương Tư Ninh, rất vui được biết chị.”

Vệ Trân Trân nhìn cô, lộ ra nụ cười nhợt nhạt: “Tôi có nghe anh trai nhắc đến cô, anh ấy nói, hoa trong tiệm cô đẹp hơn những nơi khác.”

Trương Tư Ninh ngẫm nghĩ, thì ra Vệ Cẩm Huyền đáng giá cao cửa hàng hoa của mình như vậy, cô thật là có chút thụ sủng nhược kinh mà.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chương20

Trương Tư Ninh nói chuyện với Trân Trân tổng cộng cũng chỉ có mấy câu như vậy, hai người không quen biết, không có đề tài gì chung. Hơn nữa cô có thể cảm nhận, ở đây mình không được chào đón, mặc dù Vệ Trân Trân không biểu hiện ra ngoài, nhưng cô có thể khẳng định cô ấy không thích mình. Không cần hỏi lý do tại sao, trực giác của phụ nữ với nhau bao giờ cũng chính xác nhất.

Cô không có việc gì làm nên ngồi tựa người trên ghế sofa, nghe thấy bên tai tiếng Vệ Cẩm Huyền và em gái khẽ nói chuyện với nhau. Trương Tư Ninh lấy đi động ra xem thời gian, đã gần mười một giờ, trẻ thế này mà không để người bệnh nghỉ ngơi thực sự không sao chứ?

Cửa phòng vẫn đang mở, cô nhẹ nhàng đi ra ngoài, người phụ nữ trung niên chăm sóc cho Vệ Trân Trân đang đứng bên ngoài, cô nghe thấy Vệ Trân Trân gọi bà ta là thím Ngô.

Trương Tư Ninh nhỏ tiếng hỏi: “Tôi có thể sử dụng nhà vệ sinh không?”

Thím Ngô lộ ra nụ cười thật thà, gật đầu nói có thể: “Tiểu thư đi theo tôi.” Nói xong liền xoay người đi trước dẫn đường, có vẻ rất đáng hoàng an phận, không biết tại sao Vệ Cẩm Huyền có thái độ lạnh lùng với người ta như vậy.

Sau khi rửa tay xong từ nhà vệ sinh đi ra, thấy thím Ngô vẫn đang đứng đợi mình bên ngoài, cô có chút kinh ngạc, phục vụ thế này cũng quá chu đáo mà. Dĩ nhiên, cô rất nhanh đã biết bản thân tự mình đa tình, chỉ thấy thím Ngô do dự nhìn cô, dè dặt hỏi: “Cô ... là bạn của Vệ tiên sinh sao?”

Trương Tư Ninh nghĩ câu hỏi này thật vô nghĩa, nếu không phải bạn bè, nửa đêm nửa hôm cô chạy tới đây làm gì? Có gì chơi đâu chứ! Nhưng trên mặt cũng không thể hiện ra, chỉ gật đầu nói phải, rồi hỏi: “Thím có vấn đề gì sao?”

“Không, không có, không có vấn đề gì.” Thím Ngô hơi hốt hoảng xoa tay, vô cùng thận trọng, Trương Tư Ninh cân nhắc một chút rồi nói thẳng: “Thím có gì muốn nói với tôi cứ việc nói thẳng ra đi, không cần vòng vo đâu.”

Thím Ngô cúi đầu, hai tay xoa vào nhau vắn vẹo, giống như đứa trẻ làm sai chuyện gì, một lúc lâu sau, tựa như hạ quyết tâm mở miệng nói: “Cô... tôi muốn xin cô nói với Vệ tiên sinh, có thể đừng đuổi việc tôi được không, tôi... tôi sau này nhất định sẽ chăm sóc Vệ tiểu thư thật tốt, sẽ không phạm phải sai lầm như vừa rồi nữa... Tôi, ông nhà tôi đang chờ tiền chữa bệnh... Nếu Vệ tiên sinh đuổi việc tôi, tôi, ông nhà tôi không biết phải sống thế nào...”

Nói xong lời cuối, giọng nói nghẹn ngào, khóe mắt đỏ ửng lên, nhìn thấy rất đáng thương.

Rồi, tuy chi tiết cụ thể thế nào cô không biết, nhưng chỉ cần nghĩ một chút cũng có thể thông suốt, Vệ Cẩm Huyền có thái độ lạnh lùng với thím Ngô là do bà ta phạm lỗi, không chăm sóc tốt Vệ Trân Trân. Nên Vệ Cẩm Huyền tính cho bà ta nghĩ việc, nhà thím Ngô khó khăn, đang cần tiền chữa bệnh cho chồng, mà Vệ Cẩm Huyền nhiều tiền, chắc chắn trả tiền lương không thấp, có điều. “Thím nên xin lỗi Vệ tiểu thư, xin cô ấy tha thứ, tôi chỉ là người ngoài, lời nói của cô ấy có tác dụng hơn tôi.”

Nước mắt thím Ngô ào ạt rơi xuống: “Tiểu thư nói, cô ấy đều nghe theo anh trai mình, xin cô thương tình, giúp tôi cầu xin Vệ tiên sinh, từ nay về sau tôi không bao giờ dám tái phạm nữa.”

Trương Tư Ninh nhủ mảy: “Trước tiên, thím hãy nói tôi biết, thím đã làm sai chuyện gì vậy.”

Thím Ngô nghĩ Trương Tư Ninh đối ý, muốn giúp mình, liền giơ tay lau mặt, kể hết một lượt từ đầu tới cuối sự việc.

Thím Ngô chăm sóc Vệ Trân Trân đã gần một năm, là người giúp việc toàn thời gian, bình thường không được về nhà. Hôm đó, con trai bà ta đến viện an dưỡng thăm mẹ, thím Ngô không dám cho con vào biệt thự, nên hai mẹ con nói chuyện với nhau trong vườn hoa, trước sau không đến một tiếng đồng hồ, đầu thế nào ngờ, lúc bà ta trở về, Vệ Trân Trân bị viêm ruột thừa cấp tính đã đau đến hôn mê bất tỉnh, mặc dù nghĩ mãi cũng không thể nào hiểu được, cho dù thím Ngô không có ở đó, nhưng nơi này là viện an dưỡng, không phải là biệt thự tư nhân, có rất nhiều y tá bác sĩ, sao có thể ngu ngốc chịu đau như vậy?! Được rồi, sẽ không hỏi kỹ chuyện này nữa.

Kỳ thực, chuyện xảy ra vô cùng đơn giản, nhưng cũng khó trách Vệ Cẩm Huyền muốn cho bà ta nghĩ việc, để cô chủ đau đến ngất xỉu, gặp nguy hiểm như vậy cũng thật sai sót, chắc hẳn Vệ Cẩm Huyền rất giận, sợ dĩ hiện giờ còn chưa sa thải, có lẽ do chưa tìm được người thay thế phù hợp mà thôi.

Thật choáng mà, nếu cô là Vệ Cẩm Huyền, một khi đã quyết định cho bà ta nghĩ việc sẽ không giữ lại tới bây giờ, còn nếu tạm thời vẫn muốn dùng người thì sẽ không để cho người ta biết ý định sa thải chứ.Anh không sợ thím Ngô sinh lòng bất mãn, có ý định trả thù sao? Dĩ nhiên, xem đáng về thành thật của thím Ngô này, đoán chừng cũng không dám tự tìm đường chết, mà Vệ Cẩm Huyền cũng không phải là kẻ mà người bình thường có thể chọc vào, hơn nữa bà ta còn có chồng con ở đó.

Có điều, bất cứ việc gì cũng đều có khả năng xảy ra, trong chuyện này, anh thật bất cần.

“Lát nữa, tôi sẽ thử nói với anh ấy, không biết có được không, chỉ thử xem sao, mấy ngày này thím hãy tận tâm chăm sóc Vệ tiểu thư, đừng để phạm sai lầm nữa.”

Trương Tư Ninh không muốn xen vào chuyện của người khác, nhưng lại không thể nói quá tuyệt tình, để cho người ta có chút hy vọng cũng là chuyện tốt, chỉ cần thím Ngô không lâm vào ngõ cụt, làm ra chuyện đại đột gì là được, cô có thể thấy thím Ngô thật sự rất cần tiền.

Lúc ra về cũng đã gần mười hai giờ, Vệ Cẩm Huyền dỗ Trân Trân ngủ xong mới cùng Trương Tư Ninh rời đi. Thím Ngô nghe lời Trương Tư Ninh dặn dò, cảm thấy sự việc có thể xoay chuyển, nên lúc đưa hai người ra cổng, đánh bạo cam đoan với Vệ Cẩm Huyền, thề từ nay về sau sẽ luôn ở bên cạnh tiểu thư, một tắc cũng không rời.

Trên đường trở về, Vệ Cẩm Huyền hỏi Trương Tư Ninh có mệt không, Trương Tư Ninh nói không sao: “Anh có mệt không?” Vệ Cẩm Huyền nhìn cô mỉm cười: “Hơi mệt một chút.” Nói xong còn đưa tay day day ấn đường. Trương Tư Ninh không nghĩ anh sẽ phản ứng khác thường như vậy, chớp chớp mắt nhìn, à một tiếng: “Vậy anh nghỉ ngơi chút đi ạ.”

Vệ Cẩm Huyền không trả lời, mà hỏi lại: “Thím Ngô tìm em xin tha thứ sao?”

Trương Tư Ninh cảm thấy không có gì khó hiểu khi anh biết chuyện này, vô cùng thành thật gật đầu nói vâng, rồi kể anh nghe những lời thím Ngô giải thích còn nói thêm ý kiến của mình, Vệ Cẩm Huyền cũng không cắt ngang lời cô, chỉ im lặng lắng nghe, đợi sau khi cô nói xong, anh giơ tay xoa xoa nhẹ đầu cô: “Là tôi suy nghĩ không chu đáo, Tư Ninh, cảm ơn em.”

Trương Tư Ninh mỉm cười: “Không cần cảm ơn đâu ạ,” ngẫm nghĩ một chút rồi nói thêm: “Thật ra tôi cảm thấy anh không cần cho thím Ngô nghĩ việc, mà nên tìm thêm một người nữa, hai người làm việc luân phiên giúp đỡ nhau, như vậy em gái anh luôn có người bên cạnh, ít nhất chuyện lần trước sẽ không phát sinh lần nữa, mà thím Ngô đó, lần này anh cho bà ta cơ hội, bà ta sẽ thật lòng biết ơn anh, sẽ làm việc tận tâm hơn.” Đây là cách giải quyết cơ bản nhất, dù cô không nói ra thì chắc anh cũng đã nghĩ đến, nhưng Trương Tư Ninh cảm thấy nói ra vẫn tốt hơn, ít nhiều gì đó cũng là tâm ý của cô.

Vệ Cẩm Huyền nhìn cô chậm rãi nói chuyện, ánh đèn đường xuyên qua cửa kính xe, rọi lên khuôn mặt trắng ngần tinh xảo, thoát sáng thoát tối, như một bức tranh thủy mặc với những nét vẩy mực đậm nhạt sống động, vô cùng thi vị.

“Tư Ninh, ngoài tranh sơn dầu, em có am hiểu tranh thủy mặc không?” Anh đột nhiên lên tiếng, nói ra một câu chẳng liên quan chút nào, khiến Trương Tư Ninh nhất thời không kịp phản ứng, ngơ ngẩn đáp: “Có thể vẽ được, nhưng không am hiểu bằng tranh sơn dầu.” Trả lời xong nghi ngờ nhìn anh, đôi mắt to híp lại, tựa như thăm hỏi: Sao anh lạc đề xa dữ vậy? Trên mặt hiện ra nét ngáy ngốc, ngơ ngác hiếm thấy.

Khóe mắt Vệ Cẩm Huyền khẽ cong lên, đặt tay lên đầu cô vỗ nhẹ: “Lần này, nghe lời em, không đuổi việc thím Ngô, tôi sẽ tìm thêm một người giúp việc nữa.” Anh đột ngột chuyển về đề tài cũ như vậy, khiến Trương Tư Ninh có cảm giác bị người ta véo mũi dất đi, hơi hơi khó chịu.

Xe chạy thẳng vào tiểu khu, Trương Tư Ninh xuống xe, Vệ Cẩm Huyền cũng bước xuống theo, Trương Tư Ninh nghĩ anh lịch sự xuống xe tiễn cô liền nói: “Sao anh lại xuống xe vậy, trễ lắm rồi, mau về nghỉ ngơi sớm đi ạ.”

Vệ Cẩm Huyền chống gậy bước tới: “Buổi tối, tôi còn chưa ăn cơm, trưa nay cũng chỉ ăn có chút cơm xã giao.”

Trương Tư Ninh: “.....”

Hơn nửa đêm, gần một giờ sáng, Trương Tư Ninh dẫn theo Vệ Cẩm Huyền về nhà, cô thay dép lê, lấy trong tủ giày ra một đôi nữa đặt cạnh chân anh, sau đó cởi áo khoác màu be bên ngoài, lộ ra bên trong là chiếc áo len màu đen cổ chữ V rộng rãi, phía dưới là chiếc váy nhiều tầng màu lam nhạt, vô cùng xinh đẹp sống động.

Vệ Cẩm Huyền lặng lẽ ngắm nhìn cô, đặc biệt là làn da trắng ngần lộ ra sau cổ áo chữ V, dưới ánh đèn tựa như ánh lên một vầng sáng mơ hồ nhàn nhạt.

Trương Tư Ninh đi vào phòng ngủ tìm dây thun buộc tóc lên, rồi đi tới tủ lạnh lục lọi: “Anh ăn bánh bao hay ăn cơm?”

Vệ Cẩm Huyền cũng đã đi theo đến bên cạnh, anh lướt qua đầu vai cô nhìn vào trong tủ lạnh rồi nói: “Bánh bao đi, em tùy ý xào thêm chút rau là được rồi.” Bảo người ta làm hết sức tự nhiên mà còn ra vẻ mình khách sáo lắm vậy.

Trương Tư Ninh không còn lời nào để nói, sao mà người này ngày càng không chút khách khí thế này, nửa đêm nửa hôm chạy đến nhà người ta ăn cơm, đúng là ý hay mà!!!

Như thường lệ Vệ Cẩm Huyền bị đuổi ra khỏi phòng bếp, anh trở lại phòng khách, tìm cái ly đến máy đun nước rót một ly nước ấm, rồi ngồi xuống sofa, lấy điều khiển từ xa mở tivi, chuyển đến kênh thời sự xem tin tức nửa đêm, một lát sau không thể kiên nhẫn nữa liền đứng dậy đi đến phòng sinh hoạt bật đèn trong phòng lên, thấy bức tranh phong cảnh trước đó đã được hoàn thành đang chờ hong khô. Trên vải vẽ tranh sơn dầu, có dòng suối uốn lượn quanh chân cầu, trên cánh đồng đàn cừu đang gặm cỏ, rừng phong lá đỏ ngập một vùng trời, đàn chim nhạn cô độc bay về phương nam, không thể nói đẹp như thế nào, nhưng nhìn vào vô cùng khoan khoái.

“Bức ảnh này tôi nhìn thấy trên mạng khi còn học đại học, lúc đó cảm thấy rất đẹp, sau này muốn treo một bức tranh trong tiệm liền nghĩ tới nó, có điều thời gian qua đã lâu, một vài chi tiết không còn nhớ rõ, nên vẽ có chút không ra sao cả.” Chẳng biết từ lúc nào Trương Tư Ninh đã đi đến bên cạnh anh giải thích.

Vệ Cẩm Huyền nghiêng đầu nhìn cô: “Tôi thấy rất đẹp.” Còn nói thêm: “Tôi thích tranh thủy mặc, em vẽ cho tôi một bức, được không?”

Thật lòng, Trương Tư Ninh cũng không muốn đồng ý, cô thật sự không am hiểu về tranh thủy mặc, không giống như tranh sơn dầu, khi vẽ sai chỉ cần dùng bay trực tiếp cạo bột màu đi vẽ lại là được, tranh thủy mặc vẽ sai rồi sẽ phải vẽ lại cả bức tranh, hơn nữa còn dùng làm quà tặng không thể nào vẽ qua loa được, việc này rất phức tạp và tốn nhiều công sức.

Nhưng khi Vệ Cẩm Huyền mở lời, cô không cách nào từ chối được, đến hôm nay Trương Tư Ninh mới nhận ra, dường như bản thân rất khó nói ‘không’ với anh, giống như vừa rồi ở dưới lầu anh muốn đi lên nhà ăn cơm, nếu là người khác, cô chắc chắn sẽ phớt lờ không thèm để ý đến, nhưng vì là anh, cô không thể nào từ chối được, hiện tại cũng vậy, Trương Tư Ninh rầu rĩ nói ‘vâng’, rõ ràng không tình nguyện.

Vệ Cẩm Huyền vờ như không thấy sự do dự đó, xoa nhẹ đầu cô: “Đừng để tôi đợi lâu quá.” Anh cũng không yêu cầu nội dung của bức tranh.

Để tiện lợi, Trương Tư Ninh chiên trứng với cà chua, còn có thịt kho tàu, hâm nóng bánh bao trong lò vi sóng, lại thấy thức ăn quá khô khan, nên đun nước nấu bánh trôi, cô lấy cho anh một bát lớn, rồi cũng lấy cho mình một ít ăn khuya.

Trên bàn ăn, Vệ Cẩm Huyền nói: “Trần Trần bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế rất nặng, nó thích màu tím, tất cả đồ đạc trang trí trong phòng đều phải có màu sắc đó, nó quy định phải mười ngày tôi mới được đi thăm nó một lần, hơn nữa mỗi lần đến đó không được sớm hơn mười giờ tối, nếu không làm theo lời nó, nó sẽ rất nóng nảy, cáu kỉnh.”

Trương Tư Ninh không nghĩ anh đột nhiên nói đến chuyện này, cô ngây người ra, sau đó mới ‘a’ một tiếng, nhưng cũng không biết nên nói gì.

“Trần Trần từng chịu kích thích rất lớn, hai năm trước nó bị bệnh kén ăn, thiếu chút nữa đã mất mạng, thật ra cho đến giờ vẫn chưa hoàn toàn bình phục, trạng thái tinh thần nó không tốt, lúc ương ngạnh khiến người ta rất đau đầu, nhưng lúc nhu thuận lại rất ngoan, nó lớn hơn em năm tuổi, nhưng tâm tính chỉ như một đứa trẻ.”

“Cho nên?”

“Không có gì, chỉ là muốn nói với em những điều này thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 21

Tiền Vệ Cẩm Huyền xong cũng đã gần hai giờ sáng, nếu không có lý do gì đặc biệt, đương nhiên Trương Tư Ninh sẽ không để anh ở lại qua đêm.

Hôm sau là thứ bảy, cửa hàng buôn bán khá tốt. Giữa trưa, chị chủ siêu thị đi qua, bên cạnh là một người đàn ông cô chưa từng gặp mặt, vóc dáng trung bình, tướng mạo lịch sự, mặc âu phục, thắt cà vạt, đầu tóc được chăm chút rất tỉ mỉ, khi nhìn người khác ánh mắt có vẻ khá xem thường, mũi hếch lên trời, thật khiến người ta không cách nào thích được.

Chu Thúy Thúy giới thiệu đó là em họ mình.

Trần Bình Bình và Hứa Dương ở một bên nghe xong liền nhìn nhau nháy mắt ra hiệu, Trương Tư Ninh vờ như không nhớ chuyện giới thiệu đối tượng lần trước, thân nhiên chào hỏi, chỉ nói một câu: “Xin chào,” rồi hết chuyện. Hôm nay, Chu Thúy Thúy đặc biệt tìm đến đây, nghĩ thầm trong bụng, nhìn đi cô còn không vừa ý sao, tôi không mời cô cũng sẽ chạy tới lấy lòng tôi cho xem, hết sức tự tin! Đôi mắt ti hí cười híp lại: “Đưa em này của chị đó, cái khác không nói, được cái rất rộng rãi, người ta tặng nó hải sâm to bằng nắm tay, đồ mắc tiền như vậy cũng đem tới tặng cho anh chị một ít, nói gì cũng không nghe.

Trương Tư Ninh mỉm cười không nói gì, chỉ kêu Hứa Dương đem hộp đồ nghề đến, để đi tía cảnh mấy chậu mẫu đơn trong tiệm.

Chu Thúy Thúy vẫn đang nói không ngừng: “Ông chủ rất coi trọng nó, vài ngày tới còn đi nước ngoài,” rồi nghiêng đầu nhìn em họ mình: “Quốc Dương, lúc này em nói là nước nào nhỉ?”

Lưu Quốc Dương mắt tự nhiên đáp: “Ý”. Giọng nói nhàn nhạt, mang chút ý tứ của người có địa vị cao lại phải nhân nhượng với người thấp hơn mình. Ánh mắt như có như không ngắm nhìn Trương Tư Ninh, trước đó khi nghe chị họ nói muốn giới thiệu đối tượng là một người bán hoa cho hắn, hắn còn không vui, cảm thấy không xứng với mình. Hôm nay tới đây vừa nhìn thấy, không nghĩ đáng vẻ xinh đẹp đến mức này, khí chất cũng tốt, đừng thấy Lưu Quốc Dương bề ngoài đang cố tỏ ra cao ngạo, thật ra ruột gan cũng đang thỉnh thoảng đập loạn xạ, cảm thấy vô cùng hải lòng với năng lực xử lý chuyện lần này của bà chị.

“Đúng, đúng, chính là Ý.” Chu Thúy Thúy khoa trương cười ha ha: “Tư Ninh à, em đã đến Ý chưa, nghe nói nơi đó cổ kính lắm.”

Trương Tư Ninh đang bảo Hứa Dương chuyển mấy chậu quýt vàng ra gần cửa cho cô có chỗ ngồi rộng rãi để cắt sửa mấy cành mẫu đơn, nghe thấy Chu Thúy Thúy hỏi, cô cũng không quay đầu lại chỉ nói ‘chưa ạ’. Chu Thúy Thúy thấy cô cứ loay hoay bận rộn như thế khá bất mãn, cảm thấy không tôn trọng chị em họ: “Tư Ninh, em cũng đừng vội làm việc nữa, Quốc Dương hiểu biết rộng, cô gái nhỏ như em tới đây nghe nói chuyện chút đi.”

Trương Tư Ninh phui phui tay, đưa kéo cho Hứa Dương, hỏi Trần Bình Bình xem mấy giờ rồi, Trần Bình Bình nói mười một giờ, Trương Tư Ninh liền nói với Chu Thúy Thúy: “Chị dâu, thật ngại quá, em có hẹn ăn cơm với bạn nên bây giờ phải ra ngoài, có gì đợi em về rồi nói sau ạ.”

Cô cũng không để ý tới sắc mặt Chu Thúy Thúy đang vô cùng khó coi, chỉ dặn Trần Bình Bình và Hứa Dương trông tiệm cẩn thận, rồi mặc áo khoác vào, cầm chìa khóa xe, ví tiền và đi ra cửa. Chu Thúy Thúy tức giận thiếu điều muốn nghiêng răng nghiêng lợi, cảm thấy vứt hết mặt mũi trước em họ, sắc mặt Lưu Quốc Dương cũng rất khó coi, u ám dọa người, Trần Bình Bình ở một bên âm thầm lườm, chỉ như vậy mà đã muốn ăn thịt thiên nga, sao có cửa sánh với vị Tiền Thiệu kia chứ. Cũng không biết bà chủ siêu thị này nghĩ thế nào nữa, lần trước người ta đã từ chối rồi mà còn hấp tấp tự mình chuốc lấy phiền phức.

Quả thật có người hẹn Trương Tư Ninh ăn cơm, là Kim Giai Di, cô nàng nói mới lãnh lương nên khao một bữa. Có điều địa điểm nơi hai người hẹn khá gần cửa hàng hoa, mười một giờ rưỡi cô bắt đầu đi cũng không muộn, bây giờ còn sớm, chỉ có thể lái xe loanh quanh vài vòng giết thời gian.

Đúng lúc Trương Tư Ninh nhìn thấy một phòng trưng bày tranh, nghĩ đến bức tranh ở nhà chưa đóng khung, tính vào xem thử rồi đặt một khung tranh.

Vừa đậu xe xong, bên cạnh cũng có một chiếc xe ngừng lại, Trương Tư Ninh nhìn thoáng qua, là xe Vệ Cẩm Huyền, thật trùng hợp mà. Anh đã hạ cửa sổ xe xuống, Trương Tư Ninh cũng bước xuống xe, đi qua cúi người xuống chào người đang ở bên trong: “Herman, thật trùng hợp.”

Vệ Cẩm Huyền mở cửa xe tỏ ý bảo cô ngồi vào trong, đợi cô ngồi xuống, anh nói: “Buổi trưa, tôi có hẹn ăn cơm gần đây,” lại hỏi: “Em ra ngoài mua đồ sao?” Anh biết Trương Tư Ninh bình thường rất hiếm khi ra khỏi tiệm, huống chi hôm nay lại là cuối tuần, là thời điểm buôn bán bận rộn nhất.

Trương Tư Ninh thả lỏng người: “Tôi cũng có hẹn ăn cơm, nhưng đi hơi sớm, chị chủ siêu thị bên cạnh cứ tìm tôi giới thiệu đối tượng, tôi ngại phiền phức nên chạy trước.”

Vệ Cẩm Huyền nghe xong, không hiểu sao trong lòng rất khó chịu, có chút bức mình, nhưng trên mặt vẫn hiện vẻ nhàn nhạt vân đạm phong khinh như mây trôi gió thoảng: “Em mới bao nhiêu tuổi, mà giới thiệu đối tượng?”

Trương Tư Ninh nhún vai: “Vậy nên tôi mới chạy trốn đó, dù sao cũng là hàng xóm, người ta lại có ý tốt, cũng không thể nào làm ầm ĩ quá được.”

“Em cũng thật hiền lành mà,” Vệ Cẩm Huyền hơi tức giận, dạy dỗ cô: “Người như vậy không cần để ý tới, lúc về em nói chuyện một lần cho rõ ràng, không thể vì nề tình mà nhượng bộ, còn chạy trốn, trốn tránh có thể giải quyết vấn đề sao, còn ra cái gì nữa.” Thấy cô không cho là đúng, anh không nhịn được đưa tay lên véo mặt cô: “Là con gái, chuyện như vậy rất thua thiệt, phải nghiêm túc!” Anh dùng sức hơi mạnh, Trương Tư Ninh a một tiếng: “Đau, anh nhẹ một chút!”

Lúc này, Vệ Cẩm Huyền mới buông cô ra, thấy má bên trái có chút ửng hồng, cũng không hề cảm thấy chột dạ, chỉ hỏi: “Em hẹn bạn ăn cơm ở đâu?”

Trương Tư Ninh xoa xoa mặt chậm rãi đáp: “Nhà hàng Hoàng Gia trên đường Quảng Minh.”

Hiện tại, hai người đang ở đường Vân Hành, muốn đến đường Quảng Minh phải đi thẳng đến giao lộ phía trước rồi quẹo trái. Vệ Cẩm Huyền hỏi: “Sao

em đậu xe ở đây?”

Trương Tư Ninh đáp: “Thời gian còn sớm, tôi thấy có phòng trưng bày tranh, nên tính vào xem thử đặt làm một khung tranh”.

Hỏi xong rồi, Vệ Cẩm Huyền gật đầu nói: “Vậy em đi đi, tối nay tôi có hẹn với ông chủ Nam Viên, có muốn ăn điểm tâm giống lần trước không?”

“Đương nhiên muốn ăn rồi,” Trương Tư Ninh nhìn anh mỉm cười, vốn đang ghi hận chuyện bị anh véo mặt, lúc này hoàn toàn quên sạch: “Muốn ăn bánh bí ngô, bánh đậu xanh, bánh củ từ và cả bánh gạo nếp nhưng phải là nhân hoa quế.”

Vệ Cẩm Huyền nghe xong bật cười, xoa nhẹ đầu cô, dịu dàng nói: “Buổi tối, tôi ghé đưa cho em, đi đi, nhớ lái xe cẩn thận.”

Giá cả ở nhà hàng Hoàng Gia không rẻ, lúc nghe Kim Giai Di hẹn ăn cơm ở đây, Trương Tư Ninh vô cùng ngạc nhiên, tốt bụng khuyên cô nàng tùy ý tìm một tiệm cơm gia đình là được, nhưng Kim Giai Di rất hào hùng, nhất định phải ăn cơm ở đây, còn phải đúng buổi trưa. Vốn dĩ cô khá cảm động, nên mặc dù hôm nay là thứ bảy trong tiệm khá bận rộn, cô cũng không yêu cầu đổi lúc khác. Nhưng lúc này, một chút cảm động cũng không còn, vì cô nhìn thấy Lương Bân và ba bốn người bạn của anh ta từ bên ngoài đi vào, mà chỗ ngồi của cô lại gần cửa chính, nên hai bên liền nhìn thấy nhau.

“Giai Di, Trương tiểu thư, thật trùng hợp.” Lương Bân chủ động đi tới chào hỏi hai người, vẫn nét mặt chưa nói đã cười, nhã nhặn tuấn tú như trước.

Kim Giai Di đứng lên, nở nụ cười vô cùng thùy mị, có cả chút vui mừng: “Lương tổng, anh và bạn tới đây ăn cơm sao?”

“Ừ, hôm nay cuối tuần nên ra ngoài gặp gỡ bạn bè.” Nói xong, anh ta liếc nhìn bàn ăn của hai người, thấy trên bàn mới bung lên có hai món, liền mời: “Giai Di, cô và Trương tiểu thư cũng qua chỗ tôi đi, tôi đặt ghế lô, càng đông người càng vui.”

Trương Tư Ninh âm thầm bĩu môi, không cần suy nghĩ cô cũng biết bạn thân mình sẽ trả lời thế nào. Quả nhiên, Kim Giai Di tỏ vẻ vừa muốn đi vừa bối rối ngập ngừng nói: “Như vậy có làm phiền mọi người không?”

Lương Bân mỉm cười: “Không đâu, đi thôi,” Còn nói: “Hai người gọi thức ăn rồi phải không, lát nữa bảo bọn họ mang qua ghế lô luôn, tính vào hóa đơn của tôi.”

“Sao có thể không biết xấu hổ vậy được.”

“Đừng khách sáo.”

Mấy lời này của Lương Bân khiến Kim Giai Di nháy mắt mở cờ trong bụng, không còn quan tâm đến bất cứ thứ gì, lời Trương Tư Ninh không chút tình nguyện, hấp tấp đi theo phía sau Lương Bân. Trương Tư Ninh véo hông cô nàng, Kim Giai Di nhìn cô mỉm cười lấy lòng, nhỏ giọng giải thích: “Vất vả lắm tôi mới hỏi thăm được chuyện này từ chỗ anh họ, làm ơn, phối hợp đi mà, hmmm, đợi tớ theo đuổi được nam thân rồi, chắc chắn sẽ không quên ơn cậu.”

Trương Tư Ninh không còn gì để nói, cô còn có thể nói gì đây.

Mấy người bạn của Lương Bân nhìn qua đều là những người thành đạt, cũng rất dễ nói chuyện, cả nhóm chỉ toàn đàn ông, bỗng nhiên xuất hiện thêm hai em gái nhỏ, trong đó một người vô cùng xinh đẹp nên rất nhiệt tình. Giới thiệu một hồi, nghe nói Trương Tư Ninh mở cửa hàng hoa liền ồn ào muốn cô để lại địa chỉ và số điện thoại, nói sau này sẽ đến mua hoa ủng hộ.

Trương Tư Ninh lịch sự chào hỏi mọi người, cũng chỉ nói mấy câu cho có lệ. Kim Giai Di ngồi im lặng bên cạnh Lương Bân, tựa như chim nhỏ nép vào người, chỉ thỉnh thoảng trò chuyện vài câu với Lương Bân, trực tiếp ném cô bạn thân Trương Tư Ninh sang một bên ủng hộ với những người khác, Trương Tư Ninh tức giận âm thầm cắn răng, than thầm đúng là giao trứng cho ác mà.

Ăn cơm được nửa chừng, Lương Bân mở lời: “Buổi chiều, mọi người tính đi đánh golf, Giai Di, nếu không cô và Trương tiểu thư đi cùng luôn?”

“Chiều nay tôi còn có việc, thật xin lỗi.” Trương Tư Ninh vô tình thấy ánh mắt cáo của bạn thân, dứt khoát từ chối, cô cũng không có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy để giúp Kim Giai Di theo đuổi đàn ông, có thể cùng nhau ăn xong bữa cơm này cũng không tệ rồi, dù sao hôm nay trong tiệm thật sự rất nhiều việc, buổi chiều càng bận rộn hơn, chỉ có Trần Bình Bình và Hứa Dương căn bản không thể nào làm xuể được.

Lương Bân nghe vậy, rất am hiểu lòng người nói: “Không cần xin lỗi, sau này có cơ hội sẽ gặp lại.” Rồi hỏi Kim Giai Di ở bên cạnh: “Còn cô, buổi chiều cũng có việc sao?”

Kim Giai Di không ngờ anh ta có thể hỏi riêng mình, cảm thấy lằng lằng bay bổng, đỏ mặt nói: “Buổi chiều, em không có kế hoạch gì.”

Trương Tư Ninh về đến tiệm cũng đã hơn hai giờ, lúc này quả nhiên rất nhiều việc, cô liền xắn tay áo lên rồi đi tiếp đón khách hàng.

Chờ hết một lượt khách, Trần Bình Bình đến chỗ cô nói: “Chị Tư Ninh, lúc nãy Mộc lão tiên sinh gọi điện tới, nói sáng sớm mai sẽ lên tàu, hỏi chị tối nay có thể cho chuyển hoa qua đây được không?”

Trương Tư Ninh nói có thể: “Em gọi lại cho ông cụ hẹn rõ thời gian đi.” Nói xong thấy cô nàng vẫn không nhúc nhích, liền hỏi: “Còn có chuyện gì?”

Dáng vẻ Trần Bình Bình ập ứng giống như người đã phạm lỗi, nhỏ giọng nói: “Em... em... hình như lúc nãy em thu tiền bị nhầm. Đúng ra phải thu ba trăm bảy mươi tệ, em chỉ lấy một trăm bảy mươi tệ, lúc đó đông người quá, em cũng nhìn không rõ, không để ý ông ta còn mua cả chậu sứ.” Cuối cùng còn

nói: “Chị Tư Ninh, số tiền này chị trừ vào tiền lương của em đi, nhất định sau này em sẽ cẩn thận hơn.”

Trương Tư Ninh nghe xong cũng không tức giận trách móc, chỉ mỉm cười nói không có việc gì: “Sau này, em chú ý hơn là được, ai chẳng có lúc phạm phải sai lầm, hai trăm tệ đó cũng không cần em bồi thường đâu, xem như thưởng cho em có dũng khí dám chủ động nhận lỗi.”

Tuy rằng đồ đạc trong tiệm đều được kiểm đếm liệt kê trong sổ, bán ra món nào cũng ghi chép vào, nhưng bình thường Trương Tư Ninh rất ít khi kiểm tra sổ sách, Trần Bình Bình biết việc này, nhưng hôm nay vẫn thẳng thắn nhận lỗi, chuyện này rất khó có được, mặc dù cô bé này thỉnh thoảng có chút tâm tư, nhưng đúng là một người trung thực.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 22

Trương Tư Ninh về đến tiệm chưa được bao lâu đã thấy Chu Thúy Thúy chạy qua trung ra khuôn mặt đen thui, đợi đến khi tiệm vừa vắng khách, liền âm dương quái khí nói: “Tư Ninh à, bình thường chị dâu đối xử với cô cũng không tính là xấu, năm mới trong nhà mua đồ tết cũng không thiếu phần cô, anh Lý cũng thường giúp cô dời hoa khiêng chậu, còn cô thì sao, hôm nay em họ tới tới đây chưa được bao lâu, cô liền bỏ người ta ở lại chạy đi mất, sao cô lại xem thường người khác vậy chứ.”

Chỉ cần vừa nghĩ tới em họ trung khuôn mặt thối lão đảo ra khỏi tiệm, Chu Thúy Thúy lại tức không chịu nổi, bực mình Trương Tư Ninh không biết điều, trở về nhà càng nghĩ càng tức, thừa dịp ông xã không có ở đây, liền chạy tới tiệm khởi binh vấn tội. Hoàn toàn quên sạch chuyện mùa đông trước, cô gái này bất chấp nước lạnh xối ướt giúp chị ta tắt công tắc nước khi đường ống bị vỡ, khi đó chị ta đã cảm kích biết bao nhiêu, cũng đã quên vừa mới đây thôi khi gặp mọi người đều hết lời khen ngợi người ta là một cô gái tốt.

Trương Tư Ninh bị chọc giận đến bật cười, trước đây cô có ấn tượng rất tốt với người hàng xóm này, vừa nhiệt tình lại dễ sống chung, tuy bình thường thích chiếm những món lợi nhỏ nhưng cũng chẳng có hại gì. Chỉ có điều, lúc này lại bất chấp lý lẽ, ngang ngạnh đến mức khiến người ta không nói được lời nào, thật chẳng hiểu rốt cuộc trong đầu người này nghĩ gì nữa.

Hơn nữa, nói trắng ra chuyện hôm nay liên quan gì tới cô chứ, rõ ràng hôm đó cô đã từ chối rất thẳng thắn, bây giờ chị ấy làm như vậy, cho rằng mọi người đều là kẻ ngốc dễ bắt nạt sao! Vốn dĩ nên để mọi chuyện cứ thế nhẹ nhàng trôi qua, xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra không phải tốt hơn sao, hết lần này đến lần khác muốn tới cửa phân tích đúng sai, là sao chứ? Cho dù bình thường Trương Tư Ninh rất dịu dàng nhưng cũng biết nóng nảy, cô cũng không phải là người hiền lành đến mức nhu nhược, bị người không liên quan tới tận nhà mình ức hiếp còn ầm ừ nhận lỗi, cô đâu có ngốc vậy!

“Chị dâu, trước hết, em thật sự có hẹn ăn cơm với bạn, không thể tới trễ được; Tiếp theo, em và em trai chị không quen biết, cũng không phải người thân trong gia đình, em có lý do gì để không quan tâm bạn bè mà ở lại đây tiếp đãi anh ta? Hơn nữa, chị nói cái gì mà xem thường, chúng ta chỉ là hàng xóm cùng nhau làm ăn buôn bán, không thể nói ai cao ai thấp, sau này chị dâu đừng nói những lời như vậy nữa, sẽ khiến người ta cười đó.”

Khuôn mặt Chu Thúy Thúy hết xanh lại đỏ, ngực phập phồng, mắt tròn to, vẻ mặt dữ tợn, hiển nhiên không nghĩ tới Trương Tư Ninh lại có thể nói chuyện không chút nề mặt lưu tình như vậy! Hứa Dương và Trần Bình Bình này giờ vẫn đứng bên cạnh lắng nghe, thấy vẻ mặt chị ta giương nanh múa vuốt, Hứa Dương liền chạy đến che chắn trước mặt Trương Tư Ninh, Trần Bình Bình cũng tới gần đề phòng, cả hai đều sợ bà chủ nhà mình chịu thiệt, dù sao một người gầy ốm còn một người thì béo tròn như vậy, nếu đánh nhau thì bà chủ nhà mình chịu thiệt là cái chắc.

Trương Tư Ninh thấy hai nhân viên trong tiệm che chở cho mình như vậy, vừa buồn cười vừa cảm thấy ấm áp, tâm trạng trở nên tốt hơn rất nhiều.

Chu Thúy Thúy thật sự lửa giận công tâm, cắn chặt răng để không chửi ầm lên, lại nghe thấy Trương Tư Ninh bình thản nói tiếp: “Chị dâu, dù sao chuyện này em cũng không làm gì sai, nếu không em sẽ mời hàng xóm xung quanh đến để mọi người phân xử.”

Chỉ mấy câu đơn giản như vậy, nhưng đã khiến lửa giận trong lòng Chu Thúy Thúy lập tức tắt phụt. Không phải chị ta không biết đúng sai, chẳng qua thấy Trương Tư Ninh chỉ có một thân một mình, không có người thân bên cạnh nên dễ ức hiếp thôi. Hơn nữa bản chất con người, luôn dễ dãi với chính mình và hà khắc với người khác, chuyện Trương Tư Ninh không xem trọng em họ chị ta, khiến chị ta cứ canh cánh trong lòng.

Nhưng tức giận thì tức giận, nếu thật sự mời hàng xóm chung quanh đến, không nói tới chuyện chị ta chẳng còn mặt mũi nào để ra cửa gặp người, mà chồng chị ta sẽ xử đẹp một phát không thương tiếc.

Chu Thúy Thúy nghĩ trước nghĩ sau, biết không thể tiếp tục làm loạn được nữa, rốt cuộc không cam lòng, oán hận trừng mắt nhìn ba người Trương Tư Ninh, ưỡn ngực, nổi giận đùng đùng đi về.

Đợi chị ta vừa đi khỏi, Trần Bình Bình liền vỗ vỗ ngực nói: “Chị dâu Chu bình thường rất tốt mà, sao hôm nay lại vô lý vậy chứ.”

Trương Tư Ninh mỉm cười: “Cái này gọi là chỉ biết mặt chứ khó biết lòng người, sau này đừng để ý đến chị ấy nữa là được.” Người hàng xóm này, chắc chắn không có cách nào giao thiệp nữa rồi, cô cũng không để ý, vốn cũng chỉ là người xa lạ không có quan hệ, cùng lắm thì sau này chịu khó đi xa hơn một chút đến siêu thị phía trước mua đồ là được.

“Chị Tư Ninh, có khi nào chị ta sẽ đi khắp nơi nói xấu chị không?” Bình thường Chu Thúy Thúy rất nhiều chuyện nên Trần Bình Bình hơi lo lắng. Do vừa rồi, chẳng những Trương Tư Ninh không trừ tiền lương mà còn khen ngợi cô nàng, nên hiện tại Trần Bình Bình vô cùng cảm kích bà chủ của mình.

Trương Tư Ninh chẳng chút để tâm: “Chị ấy muốn nói gì thì nói, người nhiều chuyện cũng là chị ấy, chị không tin có người đến đây chỉ vào mũi máng chị.”

Trần Bình Bình ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, vốn dĩ bọn họ cũng không quá thân thiết với những người chung quanh, cho dù người ta có nói một hai câu cũng chẳng mất miếng thịt nào.”

Chạng vạng hơn sáu giờ tối, Trương Tư Ninh và Hứa Dương đem xe đẩy hoa thường dùng trong tiệm dựa theo địa chỉ tìm đến nhà Mộc lão tiên sinh. Ông cụ ở lâu một, nên việc chuyển hoa rất thuận tiện, chưa đến nửa giờ đã chất xong hết mười mấy chậu hoa lên xe đẩy.

“Tiểu Trương à, mấy chậu hoa bảo bối này ta giao hết cho con, con nhớ chăm sóc kỹ nó cẩn thận, chờ khi trở về ta sẽ mang đặc sản Tứ Xuyên cho con.”

Trương Tư Ninh nghe vậy liền mỉm cười: “Ông cứ yên tâm ạ, vì đặc sản Tứ Xuyên, con sẽ cống hiến hết sức mình.” Lời nói của cô rất tinh nghịch, Mộc lão tiên sinh cười ha ha, càng ngày càng cảm thấy cô bé con này thật thú vị.

Trở về tiệm, sau khi sắp xếp xong mấy chậu hoa, chưa tới bảy giờ Trương Tư Ninh đã cho Hứa Dương và Trần Bình Bình ra về, Vệ Cẩm Huyền nói buổi tối sẽ tới đây đưa điểm tâm, Trương Tư Ninh đợi mãi đến chín giờ vẫn không thấy người đâu. Nghĩ rằng có lẽ anh lại đến muộn, nhưng cũng không gọi điện thoại hỏi, đến chín giờ rưỡi thì đóng cửa tiệm.

Mãi hơn mười một giờ đêm, Vệ Cẩm Huyền mới tới. Trên tay cầm hai túi giấy có in logo Nam Viên, thấy Trương Tư Ninh vừa ngáp vừa mở cửa: “Ngủ rồi sao?” Anh hỏi.

Trương Tư Ninh nói không có: “Đang chờ điểm tâm của anh ạ.”

Vệ Cẩm Huyền mỉm cười, đổi dép lê Trương Tư Ninh đặt bên chân, vừa đi nhanh vào nhà vừa giải thích: “Gặp bạn nói chuyện ăn ý quá nên quên mất thời gian,” anh đưa túi giấy đựng điểm tâm cho cô, ngừng một chút, rồi nói tiếp: “Tôi dùng nhà vệ sinh.”

Trương Tư Ninh đã sớm ngủ thấy mùi rượu nồng nặc trên người anh, cô nhủ mũi, bĩu môi: “Anh lại mới uống rất nhiều rượu đúng không.”

“Không uống bao nhiêu.” Anh nói bằng quơ, thấy cô nhủ mũi, vỗ vỗ nhẹ lên đầu cô rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh. Chỉ một lát sau, bên trong truyền ra tiếng nôn mửa. Trương Tư Ninh giận không chịu được, đập cửa nói: “Cứ uống như vậy sớm muộn gì cũng bị xuất huyết dạ dày cho xem,” lại có chút lo lắng: “Nè, anh có ổn không, mở cửa cho tôi vào đi.”

Vệ Cẩm Huyền không đáp lại, một lúc lâu sau anh mới mở cửa nhà vệ sinh đi ra, ngoại trừ sắc mặt có chút tái nhợt, vài sợi tóc bị ướt, căn bản không nhìn ra dấu vết say rượu, anh vẫn chống gậy bước đi rất vững vàng.

Trương Tư Ninh ở phía sau hung hăng trừng mắt liếc anh, mặc dù đứng ở bên ngoài nhưng mùi nôn khó ngửi kia vẫn bay ra khỏi nhà vệ sinh chui vào mũi cô, hơi muốn chết.

Cô tức giận chạy vào phòng bếp tìm đèn hương đốt lên đặt vào nhà vệ sinh khử mùi, lúc đi ra thấy anh đang nhắm hai mắt nằm nghiêng người trên ghế sofa, Trương Tư Ninh nhìn mà phát tức, nhưng lại không thể bỏ mặc anh được, cô đi pha chén trà đậm đặt lên bàn, thấy anh vẫn không mở mắt, liền đến gần lay nhẹ: “Nè, ngồi dậy uống nước.” Vẫn không có phản ứng gì, lại nghe thấy từ miệng anh phát ra tiếng ngáy rất nhỏ, Trương Tư Ninh phát hờn nghĩ, ngủ gì nhanh dữ vậy, mới vừa rồi từ nhà vệ sinh đi ra còn rất tỉnh táo mà.

Thực tế anh đã say và ngủ thiếp đi, hơn nữa gọi cũng không tỉnh, cô bất đắc dĩ chấp nhận hiện thực, lúc này cũng không thể nào đẩy anh ra đường được. Trương Tư Ninh chạy về phòng ôm chăn mền lần trước anh đã dùng ra đắp lên người anh, rồi không thêm để ý nữa mà trực tiếp về phòng đi ngủ, nhủ thầm trong bụng ngủ đi ngày mai bị sái cổ cho biết!

Trong nhà, có con sâu rượu đang ngủ, thật khiến người ta không thể nào yên ổn mà ngủ được, đến nửa đêm nghe thấy tiếng động bên ngoài phòng khách, Trương Tư Ninh nhanh chóng bật dậy khỏi giường, mang dép lê vào rồi chạy ra.

Phòng khách chỉ bật đèn tường, dưới ánh sáng mờ nhạt, Vệ Cẩm Huyền đang muốn đứng dậy, nhưng có lẽ do trong tay không có gậy chống, hơn nữa đầu óc còn đang choáng váng, nên anh vừa đứng lên liền ngã ngồi xuống, hai lần như vậy, anh có vẻ chán nản thậm chí có chút chột vật, Trương Tư Ninh thấy vậy vừa buồn bực vừa xót xa, cô chạy tới giữ vai anh lại, khẽ hỏi: “Anh muốn đứng lên đi đâu?”

Vệ Cẩm Huyền vừa mới tỉnh rượu nên có chút mơ hồ không rõ ràng, anh nhìn Trương Tư Ninh đang đứng trước mặt khá kinh ngạc, dường như không hiểu tại sao mình lại ở nơi này, sau đó lộ ra vẻ mặt bình tĩnh, sau khi suy nghĩ cẩn thận từ đầu đến cuối sự việc, khuôn mặt lộ ra nụ cười áy náy: “Tôi muốn rót ly nước.”

Trương Tư Ninh khẽ lên tiếng, nhẹ nhàng nói: “Để tôi lấy cho.”

Vệ Cẩm Huyền uống nước xong khá tỉnh táo, gơ tay lên nhìn đồng hồ đã gần ba giờ sáng, tối qua anh thực sự uống rất nhiều, hiếm khi có dịp bạn bè tụ họp đông đủ, nói chuyện cao hứng quá, rót rượu nâng ly liên tục, chắc chắn uống rất nhiều. Lẽ ra không nên đến đây, nhưng trong đầu cứ nhớ tới chuyện đã hứa với cô lúc sáng, không bỏ xuống được, liền bảo lái xe tới.

“Có phải tối qua tôi lại làm phiền em không?” Giọng nói anh hơi khàn khàn, sắc mặt cũng không tốt lắm. Trương Tư Ninh vốn định trưng mặt thối ra khiển trách anh một trận, nhưng lời nói đến khóe miệng lại nuốt vào, chỉ bĩu môi: “Ngoài việc làm cho nhà vệ sinh bốc mùi, anh rất ngoan, không ồn ào.”

Vệ Cẩm Huyền nghe xong ánh mắt khẽ cong lên: “Không dọa em là tốt rồi.” Một người đàn ông như anh uống say chạy đến nhà con gái người ta nôn mửa rồi ngủ lại, thực sự hơi quá đáng. Chỉ là tối qua uống say quá, người khác chỉ cần nôn ra là có thể tỉnh rượu, anh thì ngược lại, nôn ra xong càng say nhiều hơn.

Trương Tư Ninh không nói gì, hình ảnh chật vật vừa rồi của anh khiến trong lòng cô cảm thấy khó chịu. Nên chỉ nói: “Tôi đi lấy gối, vẫn còn sớm lắm, anh ngủ tiếp đi.” Thấy anh gật đầu, cô liền đi lấy gối, cũng không có ý đòi bao gối mới, lại rót thêm cho anh ly nước đặt lên bàn rồi đi về phòng.

Vệ Cẩm Huyền yên lặng nằm xuống, mùi hương nhẹ nhàng trên gối cứ quẩn quanh mãi nơi chóp mũi anh, trong đầu là hình ảnh duyên dáng mong manh trong chiếc váy ngủ màu trắng vừa nhìn thấy, và hương thơm thoang thoảng tỏa ra khi cô đến gần đỡ vai anh, cổ họng anh khô rất, trong lòng nảy sinh khát vọng không thể giải thích được, anh có chút bức bối khó chịu, không hiểu được tâm trạng chính mình, không biết qua bao lâu, mới lần nữa tiến vào mộng đẹp.

Sáng sớm, Trương Tư Ninh đã chuẩn bị xong thức ăn sáng, cô ra phòng khách đánh thức Vệ Cẩm Huyền dậy, lần này anh không ngăn người ra như trước mà vừa gọi đã tỉnh dậy ngay.

Lão Trịnh lần nữa vô cùng hiểu ý đưa quần áo sạch đến, Vệ Cẩm Huyền vào nhà vệ sinh tắm rửa, lúc đi ra ngoài đã nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều, có điều sắc mặt vẫn còn hơi nhợt nhạt.

Trên bàn ăn, hai người chỉ nói chuyện phiếm không đề cập gì tới chuyện say rượu tối qua, Vệ Cẩm Huyền hỏi cô đã từ chối chuyện giới thiệu đối tượng chưa, Trương Tư Ninh liền kể cho anh nghe chuyện hôm qua Chu Thủy Thủy đến tìm cô nói lý lẽ, sau đó thở dài: “Tôi thật không hiểu sao chị ấy có thể tự tin tìm đến cửa để tranh luận phải trái như vậy, chuyện này từ đầu tới cuối thật không hiểu ra sao cả, đây là lần đầu tiên tôi gặp một người bất chấp lý lẽ đến vậy.”

“Còn nhiều chuyện em chưa gặp lắm,” Vệ Cẩm Huyền cảm quả trứng gà luộc cô đã bóc vỏ, cắn một miếng, rồi nói: “Người như vậy chính là mềm nắn rắn buông, trong lòng chị ta hiểu rất rõ, chị là bất nạt em bên cạnh không có người thân, chị ta nói em coi thường chị ta, thật ra là ngược lại chính chị ta mới là người coi thường em. Hôm qua, chị ta thẹn quá hóa giận, vì em làm cho chị ta mất mặt trước người thân, lần trước em từ chối, cũng đã khiến chị ta mất mặt,” Nói xong, liếc nhìn cô một cái: “Hiểu không?”

Trương Tư Ninh chậm chạp ‘a’ một tiếng: “Thì là thấy tôi dễ bị ức hiếp chứ sao.”

Vệ Cẩm Huyền gấp bánh đậu xanh trước mặt vào đĩa cô, thấy cô không vui liền dỗ dành: “Hay là tôi trút giận dùm em, làm cho siêu thị của chị ta đóng cửa được không?”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Chương 23

Trương Tư Ninh nghe xong bật cười: “Anh đang quay phim truyền hình sao? Tổng tài bá đạo?”

“Vi em chưa thấy thôi.” Anh đáp lại cô, còn nói: “Bạn tôi bị người ta ức hiếp, tôi trút giận dùm không phải rất bình thường sao?” Cuối cùng thả thêm một câu: “Việc này với tôi mà nói chẳng qua chỉ là một cái nhấc tay.” Hết sức ngao mạn.

Người này.... là muốn gây thù sao?

Trương Tư Ninh im lặng nhìn anh, thấy anh thông thả ăn trứng gà luộc, hiển nhiên không để chuyện này vào mắt, việc đóng cửa siêu thị cắt đứt đường sống người khác chỉ là thuận miệng nói ra vậy thôi, hết sức ung dung bình thản lại độc đoán khiến người ta rối rắm.

Cô cũng không biết bản thân mình rồi rắm điều gì, chỉ là cảm thấy có chút mất kiểm soát.

Cô cố gắng không để ý tới cảm xúc mong lung trong lòng, nhìn anh nhẹ nhàng lắc đầu: “Không cần đâu ạ, chẳng qua chỉ là chút rắc rối nhỏ, cắt đường làm ăn của người ta sẽ quá đáng lắm.”

“Thật sự không cần trút giận?” Anh nhướn mày, hỏi tới.

Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đôi mắt đen láy nhìn anh, hết sức chân thành nói: “Thật sự không cần đâu, Vệ Cẩm Huyền, cảm ơn anh.”

Vệ Cẩm Huyền nghe thấy tên mình phát ra từ miệng cô, âm thanh mềm mại lọt vào tai, tựa tiếng nũng nịu quăn quít lạ kỳ. Trái tim anh khẽ rung lên, anh nhìn cô, bốn mắt giao nhau, ánh mắt anh cứ như vậy lướt qua khuôn mặt tinh xảo của cô, chiếc mũi thanh tú, đôi môi nhỏ hồng xinh xắn, còn có làn da trắng bóng nhẵn mịn như sứ, có cái gì đó phá kén chui ra, có thứ gì đó bén rễ này nọ. ...Nhưng ánh mắt anh vô cùng kín đáo, che giấu cảm xúc rất tốt,

chỉ bình thản hỏi: “Bây giờ tâm trạng em sao rồi?”

Nhận ra được ý tứ của anh, Trương Tư Ninh buồn cười liếc anh một cái: “Dạ, bây giờ cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, không còn tức giận chút nào nữa, đã được chưa?”

Vệ Cẩm Huyền mỉm cười, rồi lấy thêm ít bánh ngọt cho vào đĩa cô: “Em ăn đi.”

Hai ngày sau, Trương Tư Ninh thuê một chiếc xe tải giao số hoa đã được đặt hàng đến công ty Kim Giai Di, ông chủ Lương Bân sau khi xem qua tỏ vẻ rất hài lòng, vô cùng thoải mái thanh toán hết số tiền còn lại. Vụ làm ăn lớn đầu tiên cứ như vậy kết thúc tốt đẹp, khách hàng hài lòng, thanh toán thuận lợi, không có tranh chấp, trong lòng cô rất cao hứng, biết rõ chuyện này thuận lợi như vậy cũng nhờ có Kim Giai Di, nên khi cô nằng ăm ỉ đòi cô chiêu đãi, cô liền gật đầu đồng ý.

Địa điểm ăn cơm là một nhà hàng Tứ Xuyên, rất gần cửa hàng hoa, thỉnh thoảng không muốn nấu cơm Trương Tư Ninh cũng sẽ đến đây ăn. Kim Giai Di ngồi xuống ghế xoay trái xoay phải nhìn xung quanh, khá bất mãn: “Cậu mời tớ tới chỗ này ăn hả? Dù không phải đại tiệc kiểu Pháp, thì cũng phải đi mấy chỗ cao cấp ăn bỏ bít tét này nọ chứ.”

Trương Tư Ninh lườm cô nằng một cái: “Cậu nghĩ lần buôn bán này tớ kiếm được bao nhiêu chứ?”

“ Bao nhiêu?” Cô nằng tò mò hỏi.

Trương Tư Ninh nói ra một con số, Kim Giai Di lập tức câm nín, một lát sau giáo huấn cô: “Sao cậu ngốc thế, kiếm được có chút đó tiền, tớ đã nói với cậu nam thân nhà tớ có tiền rồi mà.”

“Tớ là vì ai chứ?” Trương Tư Ninh phát tức: “Cậu là bạn tớ, chuyện làm ăn này do cậu giới thiệu, tớ có thể bất chấp đòi giá cao sao?!”

Kim Giai Di nghe xong cười hắc hắc, chân chó một câu: “Quả nhiên là khuê mật của tớ, lúc nào cũng suy nghĩ cho tớ!” Nói xong, chống tay xuống bàn, nghiêng người về phía trước: “À, cậu và Tiền Thiệu sao rồi, không phải hấn buông tha cho cậu rồi chứ, hôm trước tớ ra ngoài xã giao với nam thân nhà tớ, thấy hấn và Tô Thụy ăn cơm với nhau đó.”

Trương Tư Ninh không quan tâm, thản nhiên nói: “Cứ vậy thôi, cách mấy ngày tặng ít đồ, cũng không có gì khác.”

Kim Giai Di ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Chắc hấn buông tha cho cậu rồi.” Còn nói: “Cậu nói có phải hấn tính tiền tới với Tô Thụy không? Hôm đó, tớ thấy hai người bọn họ có vẻ rất thân mật, tớ còn thấy Tô Thụy đút cho hấn ăn nữa đó.”

Nghĩ tới hình ảnh đã nhìn thấy ở năm ba đại học, Trương Tư Ninh cười nhạt trong lòng, về mặt thờ ơ: “Tớ không biết, dù sao cũng chẳng liên quan gì đến tớ.” Trương Tư Ninh không muốn nói tới đề tài này nữa nên chủ động hỏi: “Cậu và nam thân nhà cậu phát triển tới đâu rồi, hôm đó đi đánh golf có tiền triển gì không?”

“Đừng nói nữa,” Kim Giai Di thờ dãi: “Hôm đó cậu vừa đi khỏi, em họ hấn gọi điện tới, nói là có chuyện gì đó rồi kêu hấn đi luôn, cậu nghĩ xem, trong đám người đó tớ chỉ biết mỗi Lương Bân, hấn về rồi sao tớ đi tiếp được, dĩ nhiên là đi về luôn.”

Trương Tư Ninh đồng tình vỗ vỗ vai cô nằng, an ủi: “Được rồi, cả ngày cậu theo sát hấn như thế, còn sợ không có cơ hội sao?”

Kim Giai Di nghe vậy liền mỉm cười: “À, quên nói với cậu, Vương Chân Chân sắp kết hôn.”

Vương Chân Chân là bạn cùng phòng với Trương Tư Ninh thời đại học, cô ấy thân thiết với Tô Thụy hơn, Trương Tư Ninh và cô ấy chỉ là bạn bè bình thường. Nên nghe thấy cô ấy sắp kết hôn, Trương Tư Ninh cũng không có gì hứng thú, chỉ à một tiếng: “Sớm vậy sao?”

“Sớm cái rắm, năm nay cũng đã hai mươi sáu rồi, cậu cho rằng ai cũng đi học sớm như cậu chắc.” Kim Giai Di xỏ một câu, còn nói: “Cậu biết cô ta kết hôn với ai không?”

Trương Tư Ninh thấy hai mắt cô bạn mình sáng lấp lánh vô cùng hào hứng, cô biết chắc đáp án sẽ không thể nào tưởng nổi, nên tò mò hỏi: “Ai vậy?”

“Chắc chắn cậu không thể tưởng tượng được đâu, là Chu Cương! Cậu còn nhớ Chu Cương không? Cái người béo núc, mặt đỏ, trong nhà có chút tiền, rất thích ra vẻ ta đây, ở cùng phòng với Tiền Thiệu đó.”

Trương Tư Ninh suy nghĩ một chút, rất nhanh chóng nhớ lại người này, chủ yếu do Chu Cương thật sự là một kẻ vô cùng quái lạ, khiến người ta ấn tượng sâu sắc khó mà quên được.

“Sao Vương Chân Chân lại đồng ý lấy anh ta?” Trước giờ ánh mắt của Vương Chân Chân luôn nhìn rất cao.

Nét mặt Kim Giai Di hơi khinh thường: “Mấy năm nay nhà Chu Cương phát lên, giàu có hơn trước, Vương Chân Chân vẫn luôn muốn kiếm người có tiền, cậu nghĩ xem, người có tiền dễ tìm vậy sao? Tưởng trong phim truyền hình chắc, vòng tới vòng lui, cô ta liền túm lấy Chu Cương.”

Không biết sao, Trương Tư Ninh đột nhiên nhớ tới Vệ Cẩm Huyền, nhớ buổi sáng hôm đó anh lãnh đạm ung dung, tùy tiện nói muốn cắt đứt đường làm ăn của người ta chỉ để trừ giận cho cô, lúc này tình cảm khác lạ không tên khi đó dường như lại bùng lên, khiến cô thấy hoảng loạn.

Khoảng thời gian còn lại Trương Tư Ninh nói chuyện khá mơ hồ, không biết đầu óc đang để ở đâu mất, ăn cơm xong, vì buổi chiều còn phải đi làm nên

Kim Giai Di vội vàng đi trước. Trương Tư Ninh không lái xe, đi bộ từ từ dọc bên đường trở về tiệm, bỗng nhiên có một chiếc xe dừng lại bên cạnh cô: “Tư Ninh.” Là Vệ Cẩm Huyền.

Ngay lúc cô đang rối rắm, anh lại bất ngờ xuất hiện trước mặt cô, thật là... Trương Tư Ninh cố gắng đè nén tâm trạng bối rối trong lòng, xoay người ngồi vào xe: “Sao tôi cảm thấy lúc nào cũng có thể gặp được anh hết?”

Vệ Cẩm Huyền giơ tay xoa nhẹ đầu cô: “Gặp tôi không tốt sao?”

“Không phải không tốt, chỉ là cảm thấy rất lạ.”

Vệ Cẩm Huyền khẽ cong môi mỉm cười: “Giờ tôi phải đi gặp một người bạn, buổi tối cùng nhau ăn cơm được không?”

“Không phải anh lại muốn tôi nấu cơm chứ?”

“Nếu em bằng lòng, tôi rất vui được mời em đến nhà hàng.”

Trương Tư Ninh nhún vai, không biết sao, cô không muốn cùng anh xuất hiện ở nhà hàng đông người phức tạp, điều đó khiến cô có cảm giác bị bóc trần tình cảm mình đang cố che giấu trong lòng. Cảm giác này thật sự rất kỳ lạ, dường như đúng thời khắc này đột nhiên xuất hiện, rồi thuận gió lướt sóng chiếm lấy toàn bộ trái tim cô, Trương Tư Ninh mơ hồ cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy có lẽ cô không xong rồi, nhưng thật sự không muốn từ chối anh, đành phải chậm chạp nói: “Tôi nay tôi ăn lẩu, anh đến sớm một chút, qua chín giờ sẽ hết đó.”

Vệ Cẩm Huyền véo chóp mũi cô: “Yên tâm, không trễ lắm đâu.”

Về đến tiệm, Trương Tư Ninh nghỉ ngơi một lát, thấy công việc trong tiệm không bận rộn liền lấy chìa khóa, lái xe đến Carrefour. Cô lấy xe đẩy, đi thẳng tới khu thực phẩm, mua rất nhiều cá viên, bò viên đủ loại, lại mua ít rau dưa, thịt dê, xương sườn, mực, còn mua gà tính nấu súp. Cuối cùng nhìn lại mới thấy đã mua đủ thứ hỗn tạp, sau đó đi ngang qua khu bán hàng dệt may, tiện thể mua thêm cái gối đầu.

Ra khỏi Carrefour, Trương Tư Ninh ngồi vào xe, trong lúc lơ đãng nhìn vào kính chiếu hậu, cô tình cờ thấy Tiền Thiệu, bên cạnh anh ta còn có một người phụ nữ, nhìn hai người có vẻ rất thân mật, người phụ nữ ôm cánh tay anh ta không biết đang nói gì mà nụ cười trên khuôn mặt vô cùng xán lạn, Tiền Thiệu cúi đầu chăm chú nhìn, vẻ mặt cũng rất dịu dàng.

Mặc dù khoảng cách khá xa, nhưng Trương Tư Ninh vẫn nhận ra người phụ nữ đó chính là Tô Thụy. Dường như cô ta không thay đổi gì so với ba năm trước, vẫn là mái tóc dài xoắn nhẹ, dáng người cao gầy tha thướt, chỉ là ăn mặc có phong cách, nhìn chín chắn hơn.

Trương Tư Ninh ngẫm nghĩ, thật khéo mà, Kim Giai Di vừa nói với cô chuyện hai người này, bây giờ mới bao lâu đâu mà cô đã đụng phải. Có điều cô cũng không quan tâm, vốn dĩ cô đối với Tiền Thiệu không có cảm giác gì, anh ta thay đổi mục tiêu cô còn phải cảm ơn Tô Thụy, chỉ là ngàn vạn lần đừng khiến cô buồn nôn nữa là được.

Buổi tối, Vệ Cẩm Huyền tới rất sớm, bảy giờ rưỡi đã có mặt. Lúc đó, Trần Bình Bình và Hứa Dương đã ra về, cô thấy anh đến nên đóng cửa tiệm luôn.

Mở cửa nhà, sau khi cả hai thay dép xong, Trương Tư Ninh về phòng thay một cái áo thể thao rộng rãi, Vệ Cẩm Huyền ở phòng bếp lục lọi thức ăn trong tủ lạnh, thấy cô đi tới, anh mỉm cười: “Sao em mua nhiều vậy?”

Trương Tư Ninh nói: “Nhiều còn không tốt sao ạ, tôi cũng không phải người hẹp hòi.” Rồi ra hiệu bảo anh đứng sang một bên, cô lách qua người anh, lấy rau cải trong tủ lạnh ra, Vệ Cẩm Huyền cao hơn cô rất nhiều, cô lại đứng kê sát phía trước, anh chỉ cần khẽ đưa mắt nhìn xuống là thấy ngay xương quai xanh tinh tế trắng ngần, đột nhiên cảm giác khô nóng lại xuất hiện, anh đưa tay nói cả vạt ra, Trương Tư Ninh liếc anh: “Ăn cơm mà còn đeo cà vạt nữa có mệt không chứ, được rồi, nhanh ra ngoài ra ngoài đi, đừng đứng ở đây cản trở công việc nữa.” Giọng điệu hờn dỗi, khi cô nói chuyện má lúm đồng tiền ở khóe miệng như ẩn như hiện, Vệ Cẩm Huyền mỉm cười xoa nhẹ đầu cô rồi mới đi ra khỏi phòng bếp.

Buổi chiều, Trương Tư Ninh đã hầm sẵn xương làm nước súp, lúc này cô đem bếp điện từ đặt lên bàn trong phòng khách, rồi đổ nước súp vào nồi lẩu uyên ương bung ra: “Muốn ăn ở phòng khách sao?” Anh hỏi. Trương Tư Ninh nói vâng: “Khi ăn lẩu nhất định phải xem ti vi, nếu không sẽ chán lắm.”

Anh cảm thấy cô đang bướng bỉnh nói lý, vốn dĩ khi ăn cơm thì phải tập trung vào ăn. Có điều mỗi người có thói quen khác nhau, anh cũng không muốn tranh luận việc này với cô, Vệ Cẩm Huyền thấy cô nhanh nhẹn bung một đĩa rau ra, sau đó lấy thêm chai cam vắt, Trương Tư Ninh nói: “Anh uống nước trái cây hay uống rượu vang đỏ?”

“Em còn mua cả rượu vang đỏ sao?” Anh tò mò, theo anh thấy, cô là người không thích bia rượu, Trương Tư Ninh tròn mắt: “Siêu thị bán giá đặc biệt, tám tệ chín một chai, anh uống chứ?” (Tám tệ chín ~ khoảng ba mươi ngàn :D)

Khóe miệng Vệ Cẩm Huyền giật giật: “Tám tệ chín?”

Thấy anh sùng sốt như vậy, Trương Tư Ninh cười toe toét: “Chính là tám tệ chín.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương24

Rốt cuộc rượu vang đỏ tám tệ chín không thể nào chảy vào dạ dày Vệ Cẩm Huyền được, anh nói không uống, từ chối vô cùng dứt khoát. Trương Tư Ninh nói: “Cũng không có độc, uống một hộp có sao đâu chứ.”

Vệ Cẩm Huyền giúp cô thả cá viên vào nồi, thấy cô chu miệng, anh liền mỉm cười: “Tôi không kén chọn thức ăn, nhưng rượu thì không được, mặc dù không nhất định phải uống rượu đắt tiền, nhưng tám tệ chín... vẫn là thôi đi.” Về mặt đó, giọng điệu đó, chỉ thiếu điều chưa khi dễ trình độ thưởng thức của cô mà thôi.

Trương Tư Ninh lầm bầm: “Anh xem thường tám tệ chín, coi chừng sau này cả tám tệ chín cũng không có mà uống đâu.”

Vệ Cẩm Huyền không thèm tranh chấp với cô chút chuyện nhỏ nhặt này, anh giúp cô mở nắp chai nước cam, nghiêng chai rót vào ly thủy tinh, vừa đẩy qua phía cô vừa nói: “Những thứ đồ uống đóng chai này phần lớn đều có chất phụ gia không tốt cho sức khỏe, em mua cái máy ép trái cây tự mình làm nước hoa quả uống cũng không khó.”

Trương Tư Ninh không để tâm: “Chuyện này nói sau đi ạ, tôi cũng ít khi uống cái này.”

Cả hai mất gần ba tiếng đồng hồ mới ăn xong nồi lẩu, chủ yếu do Trương Tư Ninh ăn rất chậm, ăn một lúc lại dừng một lúc, sau đó lại tiếp tục ăn. Vệ Cẩm Huyền nói cô ăn com như vậy không tốt cho dạ dày, Trương Tư Ninh liền liếc anh: “Tôi như vậy thì có là gì chứ, anh đó, chỉ cho phép quan châu phóng hỏa, không cho phép dân chúng đốt đèn*, nếu có bản lĩnh thì anh đừng uống rượu nữa, tám tệ chín thì xem thường, nó thì có bao nhiêu hàm lượng cồn chứ.” Cô nói một câu khiến anh cảm nín, Vệ Cẩm Huyền vừa phát hờn vừa buồn cười, rốt cuộc anh đã nhìn ra, tiểu nha đầu này còn ghi hận chuyện anh xem thường rượu vang đỏ tám tệ chín của cô đây mà.

(* Chỉ cho phép quan châu phóng hỏa, không cho phép dân chúng đốt đèn: Câu này xuất hiện từ điển tích: Điền Đăng thời Tống làm quan trấn giữ một châu, bắt mọi người phải ký huy tên mình (vì chữ “Đăng” trong tên của y có nghĩa là “lên”, nhưng do cùng âm với “Đăng” có nghĩa “đèn” cho nên y không cho người xung quanh dùng bất cứ chữ nào có âm “Đăng”). Kẻ xúc phạm điều luật của y bị cho ăn hèo, cho nên bá tánh nguyên một châu đành phải gọi “đăng” (đèn) là “hỏa” (lửa). Vì vậy đến ngày Tết Nguyên Tiêu thắp đèn, quan Phủ doãn cho phép dân cư trong khu vực du ngoạn thường lãm, đăng bỏ cáo rằng: “Bốn châu án chiếu quán lệ, phóng hỏa tam thiên” (Châu mình theo thường lệ, thắp đèn ba ngày — viết vậy có khác gì là cho phép “phóng hỏa” — đốt lửa ba ngày chuyện đó mà viết hai câu đối: “Chỉ chuẩn châu quan phóng hỏa, bất hứa bách tính điểm đăng” (Chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho bá tánh thắp đèn). Bá tánh ai ai cũng vừa tức tối vừa buồn cười. Ngày Tết thắp đèn mà chữ “đăng” không cho dùng thì còn ra thể thống gì nữa! Có người mượn Hai câu đó sau này trở thành một thành ngữ lưu truyền đến ngày nay. Người ta dùng nó để hình dung bọn quan lại xấu xa hoành hành bá đạo, chèn ép dân lành, cho nên bỏ chẳng làm quan, hành hiệp giang hồ.)

Sau khi uống nước trái cây xong, cả hai tiếp tục ăn dưa hấu. Hiện tại mới tháng ba, dưa hấu trái mùa nên nhìn qua thì có vẻ tươi ngon nhưng khi ăn vào lại không có hương vị gì. Trương Tư Ninh chỉ ăn một ít rồi không ăn nữa, đẩy hết qua cho Vệ Cẩm Huyền, Vệ Cẩm Huyền nói: “Trần Trần không thích ăn gì, chỉ thường ăn hoa quả là nhiều, cách hai ngày tôi lại bảo người ta gửi hoa quả bằng đường hàng không đến đây một lần, nên vẫn còn tươi mới, ngày mai sẽ đưa qua cho em một ít nhé? Có thích dâu tây và anh đào không?”

Trương Tư Ninh cười híp mắt lại nói thích lắm: “Anh đưa thêm dưa, xoài, tiện thể đưa thêm chút điểm tâm của Nam Viên thì càng tuyệt.”

Cô hoàn toàn chẳng khách khí chút nào, nhưng cô càng như vậy, Vệ Cẩm Huyền càng thấy cao hứng, anh đưa tay vuốt mũi cô: “Quý tham ăn.” Giọng nói dịu dàng, ánh mắt chứa đầy sự dung túng, không hiểu sao Trương Tư Ninh bỗng thấy hồi hộp, trái tim đập rộn ràng, cảm giác kỳ lạ đã bị đè nén kia lần nữa quét qua, thế như chẻ tre, quấy nhiễu khiến người ta hoảng loạn.

Chiều hôm sau, lão Trịnh tài xế đem đến một thùng dâu tây, một thùng anh đào, ngoài ra còn có dưa, xoài, và cả điểm tâm Nam Viên, đều là những thứ cô thích ăn.

“Tối nay Vệ tiên sinh có việc không tới được, cô chủ nhỏ Trương, cô đừng để ý.”

Trương Tư Ninh nhủ thầm trong bụng, anh ta có tới hay không thì mặc kệ, tôi để ý cái gì chứ, cô lịch sự cảm ơn mấy câu rồi tiễn lão Trịnh về. Người vừa đi xong, Trần Bình Bình và Hứa Dương liền tiến lại gần, cả hai cũng không hỏi gì khác, chỉ nhìn đồng hồ chất đồng trên bàn nói: “Chị Tư Ninh, hoa quả nhiều quá, mùa này có bán anh đào sao?”

“Chị không biết,” Trương Tư Ninh nhún vai: “Bình Bình, em lấy hai cái túi đi, nhiều như vậy chị cũng ăn không hết, em với Hứa Dương mỗi đứa lấy một ít về ăn đi.”

“Cám ơn chị Tư Ninh!” Trần Bình Bình cũng không khách sáo, hoan hô một tiếng rồi chạy ra quầy lễ tân lấy túi, Hứa Dương giúp Trương Tư Ninh mở thùng ra, đợi Trần Bình Bình mang túi tới, cô chia đều mỗi bên một ít, cuối cùng cũng đựng đầy hai túi rất to, chủ yếu là dưa chiếm chỗ nhiều nhất.

Lão Trịnh vừa rời đi không lâu, Trương Tư Ninh đã nhận được điện thoại của Vệ Cẩm Huyền, anh giải thích buổi tối có cuộc hẹn xã giao rất quan trọng không bỏ được, nên mới bảo lão Trịnh mang đồ qua. Trương Tư Ninh uhm một tiếng: “Thế nào anh cũng sẽ uống rượu nữa cho xem.” Giọng điệu không phải đang nghi vấn mà là khẳng định rất chắc chắn. Vệ Cẩm Huyền khẽ bật cười trong điện thoại: “Ừ, tối nay nhất định phải uống rượu,” Lại cam đoan nói: “Tôi sẽ chú ý, sẽ không uống nhiều đâu.”

Trương Tư Ninh ngẫm nghĩ, có quý mới tin anh, cô bĩu môi: “Anh nhớ ăn lót dạ trước khi uống rượu nha.”

Anh dụ dằng đồng ý, trước khi cúp máy còn dặn dò: “Buổi tối đừng đóng cửa tiệm trễ quá, một cô bé như em không an toàn.”

Trương Tư Ninh thầm ‘cất’ một tiếng trong lòng, cũng không để tâm, chỉ tùy tiện đồng ý cho có lệ.

Hai ngày sau, ông cụ gửi nhờ hoa trong tiệm, Mộc lão tiên sinh đã trở lại, dáng vẻ phong trần mệt mỏi, trên tay vẫn còn đang xách hành lý, hiển nhiên là chưa về nhà mà đã chạy thẳng tới đây.

Trương Tư Ninh thấy vậy rất buồn cười, cảm thấy lão tiên sinh này thật thú vị. Chờ Mộc lão tiên sinh đem từng chậu hoa bảo bối của mình ra kiểm tra một lượt, xác định mấy em nó đều được chăm sóc rất tốt, ông cụ hết sức hài lòng khen Trương Tư Ninh mấy câu, còn lấy từ trong hành lý ra hai túi đồ, một túi là đặc sản Tứ Xuyên, còn một túi đựng một số đồ trang trí lưu niệm nho nhỏ. Trương Tư Ninh cũng không từ chối, cô mỉm cười rồi nhận lấy.

Trương Tư Ninh bảo Hứa Dương giúp Mộc lão tiên sinh chuyển hoa về nhà, buổi chiều trong tiệm khá vắng khách, Trần Bình Bình tới xin phép, nói có người thân ở quê lên thăm, cô ấy muốn ra bến xe đón họ: “Chị Tư Ninh, ngày kia là tới lượt nghỉ của em, hôm đó chị cho em xin nghỉ thêm buổi sáng.” Trương Tư Ninh là bà chủ rất dễ nói chuyện, chỉ cần lý do chính đáng, đương nhiên cô sẽ không từ chối, nên gật đầu đồng ý, nhưng không biết có phải do ảo giác hay không, cô cảm thấy Trần Bình Bình có tâm sự nặng nề, dường như đang gặp phải chuyện gì lẩn quẩn trong lòng. Có điều cô cũng không mấy để tâm, ai mà không có vài chuyện phiền não chứ.”

Chỉ có điều, không ngờ hai ngày sau vẫn không thấy Trần Bình Bình đi làm, cũng không thấy gọi điện thoại xin phép, Trương Tư Ninh hỏi Hứa Dương, bình thường gần như hai người luôn cùng nhau đi, về. Hứa Dương nhún mày nói: “Sáng nay, em đi qua gõ cửa nhà chị ấy nhưng không thấy ai, điện thoại cũng tắt máy, em tưởng chị ấy đã đến tiệm trước rồi.”

Trương Tư Ninh lấy di động ra tìm số của Trần Bình Bình bấm gọi thử, điện thoại vẫn tắt máy. Hứa Dương ở bên cạnh khá lo lắng nói: “Chị Tư Ninh, có khi nào đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Thử đợi thêm xem sao.” Trương Tư Ninh cũng cảm thấy lo lắng, nhưng cô không hiểu rõ Trần Bình Bình lắm, còn không biết nhiều bằng Hứa Dương. Hứa Dương tìm kiếm khắp nơi không được, cô cũng không có cách nào khác, hiện tại trước mắt chỉ có thể đợi thêm chút nữa mà thôi.

Nhưng một ngày này trôi qua rất nhanh, nhìn thấy trời đã sụp tối mà vẫn không có tin tức gì của Trần Bình Bình. Trương Tư Ninh và Hứa Dương bắt đầu tưởng tượng đến những chuyện không hay, dù sao đi nữa, cho dù tạm thời có việc gấp thì gọi điện xin phép cũng không mất bao nhiêu công sức. Hơn nữa, Trần Bình Bình có thói quen, lúc nào cũng mang theo pin sạc dự phòng, mấy hôm trước còn lên mạng mua thêm đồ sạc pin, chắc chắn di động tắt máy không phải vì hết pin.

“Chị Tư Ninh, hay là em lại đến nhà chị ấy thử xem sao.” Hứa Dương đề nghị. Trương Tư Ninh suy nghĩ rồi nói: “Chị đi với em, nếu vẫn không tìm được thì báo cảnh sát thôi.”

Hai người nói xong thì khóa cửa tiệm, Trương Tư Ninh lái xe theo hướng dẫn của Hứa Dương tìm được phòng trọ Trần Bình Bình thuê ở vùng ngoại ô thành phố.

Đây là một ngôi nhà chung cư bảy tầng, Trần Bình Bình ở lầu ba. Trương Tư Ninh đi theo Hứa Dương lên cầu thang đến lầu ba, tìm được phòng của Trần Bình Bình, bắt đầu gõ cửa, nhưng dù gõ thế nào cũng không có người trả lời, Hứa Dương hướng vào bên trong kêu to cũng không có ai đáp lại. Trương Tư Ninh càng lo lắng nhiều hơn, cô nghe thấy phòng đối diện có âm thanh ồn ào phát ra từ tivi, biết là đang có người nên ra hiệu bảo Hứa Dương đừng gõ nữa, rồi tự mình đi qua gõ cửa phòng đối diện.

Mở cửa là một người phụ nữ trung niên, bà nhìn Trương Tư Ninh vẻ mặt nghi ngờ, Trương Tư Ninh mỉm cười giải thích: “Chào chị, em tìm cô gái phòng đối diện, điện thoại của cô ấy không liên lạc được, chúng em đã hẹn hôm nay cùng đi ăn cơm, chị có biết cô ấy ra ngoài khi nào không?”

Người phụ nữ trung niên à một tiếng: “Em tìm Trần Bình Bình sao, hôm qua chị không thấy con bé về nhà,” Nói xong, còn tự giải thích thêm: “Nơi này không có cách âm, hai ngày nay chị đều ở nhà trông con không có đi ra ngoài, nếu con bé về tới, chắc chắn chị sẽ nghe thấy.”

Trương Tư Ninh nghe xong gần như không thể cười nổi nữa, cô cảm ơn người hàng xóm này, rồi vội vàng dẫn Hứa Dương rời đi. Ngồi vào trong xe, Hứa Dương khá hoảng sợ: “Chị Tư Ninh, chắc chắn chị ấy xảy ra chuyện rồi, nếu không sao có thể cả đêm không về nhà, ngay cả điện thoại cũng không liên lạc được.”

“Báo cảnh sát thôi.” Trong lòng Trương Tư Ninh nặng trĩu, bây giờ ngoại trừ báo cảnh sát, cũng không còn cách nào khác.

Hai người đến đồn công an gần đó, tìm cảnh sát báo lại sự việc, tuy nhiên Trần Bình Bình đã trưởng thành, tinh thần tỉnh táo, có năng lực phán đoán, cũng không có sự cố tai nạn, nên không thể lập ngay hồ sơ vụ án được, chỉ có thể kiên nhẫn đợi sau bốn mươi tám tiếng đồng hồ, nếu vẫn không có tin tức gì thì quay trở lại đồn báo cảnh sát lập án.

Cảnh sát còn đề nghị: “Trước tiên, hai người hãy liên hệ với người nhà đương sự, có thể cô ta không liên lạc với hai người nhưng sẽ liên lạc với người nhà, nếu sau bốn mươi tám giờ vẫn không có tin tức gì, tốt nhất là kêu người nhà cô ta đến đây báo án.”

Trương Tư Ninh bất đắc dĩ, chỉ có thể cùng Hứa Dương đi về. Lúc trước, khi Trần Bình Bình đến nộp đơn xin việc có để lại số điện thoại liên lạc của người nhà, hai người lái xe trở về tiệm, Trương Tư Ninh lấy hồ sơ của Trần Bình Bình ra, dựa theo số điện thoại trên đó gọi cho ba cô ấy.

Điện thoại được kết nối, Trương Tư Ninh cũng không dài dòng, trực tiếp nói ra tình huống hiện tại, ba Trần Bình Bình nói con gái mình không gọi điện về nhà, cũng không nghe nói có người thân nào muốn tìm cô ấy.

Quê Trần Bình Bình cách Vũ Lăng không xa, là một thôn nhỏ thuộc huyện Ninh Hương. Cha mẹ đều là nông dân, thỉnh thoảng đi làm thuê bên ngoài, cũng may hiện tại hai người đều đang ở nhà chứ không đi làm ở địa phương khác.

“Trung... bà chủ, cầu xin cô hết lòng giúp đỡ, kính nhờ cô, giờ tôi sẽ đi tìm người mượn xe, đêm nay chúng tôi sẽ tới đó.” Ông ta rất sốt ruột, tiếng hít thở dồn dập, nói chuyện cũng đứt quãng.

Trung Tư Ninh an ủi: “Chú cũng đừng vội, tôi sẽ tiếp tục tìm kiếm, chú vẫn nên chờ sáng mai hãy đi, ban đêm đi đường không an toàn.”

Nếu đêm nay vẫn tiếp tục không có tin tức gì, ngày mai họ tới vừa kịp lúc có thể đến sở cảnh sát báo án. Chỉ là con gái mình không thấy đâu, sao người ta có thể đợi được, Trung Tư Ninh nghe thấy bên kia có người nói lập tức đi..., còn có cả âm thanh ồn ào hỗn loạn.

Nếu người ta đã kiên trì muốn tới, dĩ nhiên Trung Tư Ninh không thể nào ngăn cản được. Cúp điện thoại, cô kể lại mọi việc cho Hứa Dương nghe. Hứa Dương liền đề nghị hai người lại tiếp tục ra ngoài tìm, Trung Tư Ninh ừ một tiếng đồng ý.

Hai người lái xe lòng vòng bên ngoài đến hơn mười một giờ vẫn không tìm thấy người, Vũ Lăng vốn là một thành phố lớn, tìm kiếm thế này chẳng khác nào mò kim đáy biển. Lúc này, hai người đã quay lại nhà Trần Bình Bình lần nữa nhưng vẫn không có ai, hỏi thăm hàng xóm cũng không thấy cô ấy trở về.

Đến hơn mười hai giờ đêm, Trung Tư Ninh nói không tìm nữa: “Tìm thế này căn bản không thể nào thấy được, hôm nay tới đây thôi, có gì đợi đến mai rồi tính tiếp.”

Hứa Dương cũng biết cứ tiếp tục như vậy cũng không thể nào tìm được, nên không có ý kiến gì. Trung Tư Ninh thấy xe sắp hết xăng, định đi đến trạm xăng dầu để thêm vào rồi đưa Hứa Dương về.

Nhưng cô không nghĩ sẽ trùng hợp như vậy, đổ xăng mà cũng có thể gặp được Vệ Cẩm Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Chương25

Buổi tối, Vệ Cẩm Huyền uống hơi nhiều, vốn đang ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi trong xe thì nghe lão Trịnh nói: “Xe của cô chủ nhỏ Trung.” Đôi mắt đang nhắm chặt gần như phản xạ có điều kiện lập tức mở ra ngay, anh nhìn thấy một chiếc SUV màu trắng đang quẹo vào trạm xăng dầu, vào lúc này gặp Trung Tư Ninh ở đây, dĩ nhiên anh cảm thấy hết sức kỳ lạ. Hai hàng chân mày nhíu lại, bảo lão Trịnh lái xe qua đó xem thử.

Trung Tư Ninh tình cờ gặp Vệ Cẩm Huyền ở đây cũng vô cùng kinh ngạc, cô đậu xe sang một bên, bảo Hứa Dương ở trong xe đợi cô một lát, còn mình thì nhảy xuống chui vào chiếc Bentley của Vệ Cẩm Huyền ở bên cạnh.

Trong xe tràn ngập mùi rượu, Trung Tư Ninh nhăn mặt nhíu mũi, mỉm cười như không: “Uống cũng không ít ta?”

Vệ Cẩm Huyền khá bất đắc dĩ, cười nói: “Không uống bao nhiêu.” Nói xong, không có ý định dây dưa chuyện nhỏ nhặt này, anh hỏi luôn: “Đã trễ thế này rồi, sao còn chạy ở bên ngoài?”

Trung Tư Ninh nghe xong lập tức thở dài, kể lại chuyện của Trần Bình Bình cho anh nghe, sau khi kể xong lại hỏi: “Anh nói có phải Trần Bình Bình đã xảy ra chuyện gì rồi không? Tôi lo lắng, không biết tiếp theo nên làm gì, mới rồi người nhà cô ấy gọi điện tới, nói có thể ba giờ đêm nay sẽ tới Vũ Lăng, nghĩ đến cảnh những người xa lạ tập trung tới tiệm, tôi hơi sợ.” Những lời này cô chỉ có thể nói với anh, Hứa Dương vẫn còn là trẻ con, cả đêm mặt cũng trắng bệch ra, còn không bình tĩnh bằng cô.

Vào những lúc thế này, tất cả khuyết điểm của việc sống một mình bên ngoài đều lộ ra, khi gặp chuyện không có ai bên cạnh, hơn nữa cô cũng không có nhiều bạn bè, ngoài việc dựa vào Vệ Cẩm Huyền cô thật sự không biết nhờ ai khác, thật ra cho dù hôm nay không gặp anh, cô cũng định sẽ gọi điện nhờ anh giúp đỡ.

Nghe thấy giọng nói của cô vô cùng sợ hãi bất an, Vệ Cẩm Huyền đưa tay xoa nhẹ đầu cô, dịu dàng an ủi: “Đừng sợ, tuy xã hội bây giờ an ninh trật tự không quá tốt, nhưng cũng chưa đến mức không có luật pháp. Tôi có mấy người bạn bên cục cảnh sát, có thể giúp được vài việc, còn nữa, không được để cho người nhà Trần Bình Bình vào trong tiệm.” Đột nhiên nghĩ đến gì đó, anh nói tiếp: “Thế này đi, hôm nay em đừng về nhà, bây giờ mọi chuyện chưa rõ ràng, một mình em không an toàn, trước hết đến nhà tôi được không?”

Trung Tư Ninh biết anh lo lắng, thật sự cô cũng rất sợ, chỉ không nói ra mà thôi. Dù sao cô có nhà có xe, trong mắt người bình thường cũng coi như người có tiền.

“Đến nhà anh....hay là tôi đến khách sạn vậy?”

Vệ Cẩm Huyền lẳng lặng nhìn cô: “Tur Ninh, nghe lời.”

Chỉ bốn chữ đơn giản như vậy nhưng đã khiến Trương Tur Ninh không thể nào từ chối. Cô đành gật đầu vâng một tiếng: “Đề tôi đưa Hứa Dương về đây.”

Vệ Cẩm Huyền nói: “Cậu ta cũng không phải cô gái nhỏ, sao em lại phải đưa về, gọi một chiếc xe là được rồi.” Nói xong liền hạ cửa sổ xe xuống, nhìn ra bên ngoài bảo lão Trịnh: “Đón một chiếc taxi.”

Người này đúng là nói gió thành mưa mà, Trương Tur Ninh bất đắc dĩ, bước nhanh xuống xe đi tới nói chuyện với Hứa Dương, rồi lấy trong bóp ra một trăm tệ đưa cậu trả tiền xe. Hứa Dương nói không cần, Trương Tur Ninh nghiêm mặt cứng rắn nhét vào tay mới chịu nhận.

Tiền Hứa Dương xong, Vệ Cẩm Huyền bảo cô lái xe đến đậu tạm ở bãi xe khách sạn gần đó rồi lên xe anh về. Trương Tur Ninh nghĩ ngày mai còn phải dùng xe, đến lúc đó chạy qua chạy lại rất phiền phức nên không đồng ý. Vệ Cẩm Huyền không cho phép cô từ chối: “Từ chiều đến giờ em đã lái xe hơn sáu tiếng đồng hồ, sáu tiếng đồng hồ đó, Tur Ninh, không được tùy hứng.”

Trương Tur Ninh bĩu môi, lúc thì bảo cô phải nghe lời, lúc thì nói cô không được tùy hứng, anh xem cô là đứa trẻ lên ba chắc....

Rốt cuộc, cô cũng lái xe đến đậu ở bãi đỗ xe khách sạn gần đó, lúc bước vào xe của Vệ Cẩm Huyền, anh đang gọi điện thoại, Trương Tur Ninh nghe thấy anh nói: “Ngày hai mươi, khoảng ba giờ rưỡi chiều, xin phép nghỉ...Bình thường có mang theo pin dự phòng...Đúng, người nhà nói không nghe thấy người thân nào nói muốn tới Vũ Lăng...À, lão Mạnh, tí nữa tôi đưa ông địa chỉ, số chứng minh thư, số điện thoại của cô ta, phiền ông...”

Lúc Vệ Cẩm Huyền gọi điện xong, Trương Tur Ninh đã lấy sẵn đơn xin việc của Trần Bình Bình từ trong túi ra, đối chiếu những thông tin cơ bản rồi soạn tin nhắn gửi qua cho anh. Vệ Cẩm Huyền nhận được tin nhắn, anh xoay đầu nhìn cô khẽ đưa tay vuốt tóc cô, rồi chuyển tiếp tin nhắn cho lão Mạnh.

“Lão Mạnh là cảnh sát hình sự, sẽ có tin tức nhanh thôi.”

“Dạ, Vệ Cẩm Huyền, cảm ơn anh.”

Vệ Cẩm Huyền vuốt nhẹ chóp mũi cô: “Sao hôm nay khách khí vậy.”

Trương Tur Ninh nhìn anh rất nghiêm túc nói: “Bình thường tôi cũng khách khí.”

“Sao lúc em ép tôi uống rượu vang đỏ tám tệ chín đó, không thấy em khách khí?”

Trương Tur Ninh trừng anh: “Tôi chỉ hỏi có hai câu mà nói là ép sao?! Mà cuối cùng anh cũng có uống chút nào đâu chứ.”

Vệ Cẩm Huyền bật cười, không nhịn được lại vuốt vuốt chóp mũi đang vênh lên của cô.

Trương Tur Ninh luôn cho rằng với thân phận như Vệ Cẩm Huyền, chắc chắn sẽ ở một nơi rất hoành tráng, không gian rộng rãi, trang trí xa hoa, khu vực độc lập chuyên biệt, là nơi dành riêng cho người giàu có. Nên khi nhìn thấy căn biệt thự hai tầng tịch tịch bình thường đến không thể bình thường hơn trước mắt....Thêm vào đó phong cách trang trí bên trong cứng nhắc như nhà mẫu để trưng bày, Trương Tur Ninh có chút thất vọng.

Tuy rằng khu vực này không tệ, xung quanh đều là người giàu có, nhưng nhìn thế nào cũng thấy khá bình thường. Còn không bằng cái biệt thự độc lập của ông ba nhà giàu mới nổi của cô nữa!

Trong nhà Vệ Cẩm Huyền có một thám tử giúp việc, thám tử Tào khoảng sáu mươi tuổi, dáng người mập mập vừa gặp người đã cười, thấy Trương Tur Ninh đi vào với Vệ Cẩm Huyền, cười đến tí mắt lại, hết sức nhiệt tình.

Vệ Cẩm Huyền nói: “Đây là Tur Ninh, đêm nay cô ấy sẽ ở đây, thám tử Tào, thám tử dọn dẹp lại phòng khách ở lầu hai một chút đi.”

“Dạ, được, được, Vệ tiên sinh, đêm nay ngài lại uống rượu không ít, tôi đã nấu canh giải rượu, ngài uống trước một chén đi.”

Vệ Cẩm Huyền nói không vội, rồi bảo bà đi thu dọn phòng khách trước.

Đêm nay, Lão Trịnh cũng không ra về, nói là đợi người nhà Trần Bình Bình tới, ông sẽ cùng với Tần Chu đứng ra đại diện sắp xếp khách sạn cho họ ở tạm, có chuyện gì chờ đến sáng mai rồi nói sau. Vốn dĩ Trương Tur Ninh không muốn như vậy, cô cảm thấy về tình về lý bản thân đều phải ra mặt gặp gỡ người ta trước, Vệ Cẩm Huyền đang uống canh giải rượu, nghe cô nói vậy, anh đặt chén xuống bàn, tiếng va chạm phát ra âm thanh lạnh lạnh, tuy không lớn nhưng khiến người ta vô cớ giật mình hồi hộp, tim đập rộn ràng không yên.

Vệ Cẩm Huyền vỗ vỗ ghế bảo cô đến ngồi bên cạnh mình.

Trương Tur Ninh không hiểu sao mình lại khản trương, nhưng vẫn chậm chạp đi qua ngồi xuống.

Thấy cô cúi đầu mím môi yên lặng, rất có tư thế ‘im lặng là vàng’, vô cùng hiên ngang bất khuất, ánh mắt Vệ Cẩm Huyền cong cong, khóe miệng nhếch lên, đưa xoa nhẹ đầu cô, gần đây anh luôn như vậy thỉnh thoảng có cơ hội sẽ đụng đụng chạm chạm cô, Trương Tur Ninh thấy anh làm vậy cũng không có ý gì xấu, nên cũng không để ý tới mấy hành động nhỏ này.

“Tur Ninh, em một cô gái.” Anh mở miệng nói.

Trương Tư Ninh nghĩ, anh nói lời này không phải vô nghĩa sao.

“Có biết ai dễ bị ức hiếp nhất không,” Vệ Cẩm Huyền nhìn cô, giọng nói nhàn nhạt: “Chính là một cô gái vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp như em.”

Thấy cô muốn phản bác, anh đưa tay ra hiệu bảo cô trước hết hãy nghe anh nói xong: “Trần Bình Bình là nhân viên cửa hàng em, cô ta mất tích, chuyện đó không liên quan gì đến em, nhưng mà Tư Ninh, trên đời này, tuy phần lớn đều phân rõ phải trái, nhưng cũng có rất nhiều người càn quấy. Em là chủ, trong mắt người khác em phải chịu trách nhiệm, khoan hãy chỉ trích người ta không nói đạo lý, có một số việc quả thật không dễ phân rõ đúng sai, hơn nữa em còn là một cô gái trẻ tuổi, bên cạnh không có người thân, mặc dù chúng ta không thể coi họ là người xấu, nhưng dù sao vẫn phải phòng ngừa những chuyện có thể xảy ra. Lỡ như thật sự không thể tìm thấy Trần Bình Bình, hoặc là nói....., người nhà cô ta càn quấy đòi em bồi thường, em sẽ làm thế nào? Không chịu sao? Người ta có thể chặn cửa nhà em, em báo cảnh sát ư? Cảnh sát có thể quản được mấy lần?”

“Có một câu đó là lần thiện sợ ác, nếu không muốn sau này bị người ta ức hiếp, thì ngay từ lúc đầu chúng ta phải thể hiện khí thế của mình, tôi bảo Tần Chu và lão Trịnh ra mặt gặp họ là vì muốn cho những người đó biết, không phải nói muốn gặp là có thể gặp được em. Trước hết, phải làm cho họ đối với em có sợ e ngại trong lòng, cảm thấy em có chỗ dựa vững chắc.”

“Hơn nữa, lúc này là thời điểm người nhà Trần Bình Bình vô cùng lo lắng hoảng sợ, nếu người ta nhìn thấy em, nhất thời kích động trút hết sự bất mãn lên người em thì phải làm sao? Xô đẩy em, ôm em khóc lóc, khi đó sẽ đến lượt em chết lặng đó. Những chuyện này em có nghĩ tới không?”

Trương Tư Ninh hoàn toàn trầm mặc, cô thật sự không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cảm thấy Trần Bình Bình mất tích, người nhà cô áy đến, cô là chủ, cũng nên gặp người ta nói rõ sự việc, hoàn toàn không nghĩ đến những điều Vệ Cẩm Huyền vừa nói.

Đâu chỉ không nghĩ đến, mà căn bản cô cho rằng chuyện này hoàn toàn không liên quan gì tới mình, cô nhiệt tình giúp đỡ như vậy, còn không phải xuất phát từ đạo lý làm người, tình nghĩa làm việc với nhau mấy tháng sao. Vệ Cẩm Huyền đưa ra mấy giả thuyết đó, cô nghe sao cũng thấy anh lo lắng vô cớ, nhưng không thể phủ nhận, những lời này thực sự có chút hù dọa cô.

“Tư Ninh, em còn rất trẻ, chưa trải nghiệm nhiều, những chuyện vừa nói với em tôi đều đã tận mắt chứng kiến, có khi tự bản thân mình trải qua, so với tôi, em vẫn còn ngây thơ hồn nhiên lắm.

Trương Tư Ninh ảo não lên tiếng: “Những chuyện đó đều nghe theo anh.” Cô ngừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Có điều tôi cảm thấy người nhà Trần Bình Bình không phải dạng người như vậy, anh đừng...uhm, bắt nạt người hiền lành.”

Vệ Cẩm Huyền bật cười, híp mắt lại véo một cái lên khuôn mặt trắng nõn mịn màng: “Tôi bắt nạt người ta còn không phải vì em sao, cái đồ bạch nhãn lang vô tình vô nghĩa này.”

Trương Tư Ninh bĩu môi, đập tay anh: “Dù sao anh cũng đừng dọa họ sợ, con gái nhà người ta mất tích, rất đáng thương.”

Hơn ba giờ đêm, điện thoại Trương Tư Ninh vang lên, là ba Trần Bình Bình gọi đến nói đã tới thành phố Vũ Lăng, muốn Trương Tư Ninh đi qua đón. Trương Tư Ninh nói được, hỏi họ đang ở chính xác nơi nào, cúp điện thoại rồi đi qua gõ cửa phòng Vệ Cẩm Huyền ở bên cạnh.

Vệ Cẩm Huyền nhanh chóng mở cửa, anh mặc một bộ đồ ngủ màu dương đậm, chống gậy, đầu tóc hơi rối, khuôn mặt anh tuần vẫn chưa tỉnh táo hẳn.

Biết người đã tới, anh dẫn Trương Tư Ninh vào một căn phòng nhỏ trên lầu hai, ngồi xuống gọi điện thoại bảo lão Trịnh đi lên.

“Có bảy người, đi một chiếc xe màu trắng, đang ở công phía nam công viên trung tâm thành phố.”

Vệ Cẩm Huyền nghe thấy đối phương bảo một cô gái nhỏ như Trương Tư Ninh ra đón vào lúc nửa đêm ba giờ sáng, sắc mặt không vui, anh trầm ngâm trong chốc lát, rồi bảo lão Trịnh: “Trước tiên, chủ đi đón Tần Chu, gọi luôn tiểu Lý tiểu Triệu, đến khách sạn Cẩm Giang thuê ba phòng.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chương26

Đội lão Trịnh rời đi, Vệ Cẩm Huyền bảo Trương Tư Ninh về phòng nghỉ ngơi, không cần quan tâm đến những chuyện khác. Nhưng Trương Tư Ninh sao có thể ngủ được, cho tới giờ vẫn chưa có tin tức gì của Trần Bình Bình, kéo dài lâu thế này, thật khiến người ta không thể nào tránh nghĩ đến chuyện xấu được.

Nhận ra sự lo lắng bất an của cô, Vệ Cẩm Huyền nhìn cô với đôi mắt xanh đen sâu thẳm, bàn tay theo thói quen xoa nhẹ trên đầu cô: “Sao vậy, sợ sao?” Anh hỏi, giọng nói trầm thấp lộ ra nét dịu dàng.

Trương Tư Ninh cũng không giấu diếm, cô nhú mày nói: “Cũng không phải sợ, chỉ là cảm thấy rất lo lắng, lúc người nhà Trần Bình Bình chưa đến tôi không cảm thấy gì nhưng vừa rồi nhận được điện thoại của ba cô ấy nói đã tới đây, tự nhiên cảm thấy lo lắng hồi hộp, tìm đập rất nhanh.”

Vệ Cẩm Huyền đầu đã nhiều năm trên thương trường, đã sớm luyện được hòa nhẫn kim tính, biết cô hiện giờ không muốn đối diện với chuyện trước mắt. Tuổi trẻ chưa va chạm nhiều, kinh nghiệm chưa đủ, khi gặp phải chuyện bất lợi, trốn tránh là biểu hiện thường gặp nhất, huống chi nhân viên cửa hàng đột nhiên mất tích cũng không phải chuyện nhỏ, lúc tối anh lại nói với cô những chuyện dọa người như vậy, khó trách cô hoang mang sợ hãi. Cô năm nay vẫn chưa tới hai mươi bốn tuổi, trong mắt người từng trải như anh, cô non nớt như một chú chim nhỏ.

Vệ Cẩm Huyền vỗ vỗ bên cạnh mình, nói: “Tur Ninh, lại đây.” Trương Tur Ninh không nhúc nhích, chỉ hỏi: “Làm chi?” anh nói: “Cho em mượn vai tựa vào.” Trương Tur Ninh thoáng giật mình sững sốt, đôi môi đỏ khẽ rung, một lúc sau, lặng lẽ đứng dậy, đi đến bên cạnh anh ngồi xuống, anh nhanh chóng giờ tay ôm cô vào lòng.

“Đừng sợ, mọi chuyện đã có tôi.” Giọng nói của anh chậm rãi, nhẹ nhàng nhưng ngữ khí vô cùng kiên định, Trương Tur Ninh dựa vào bờ vai không quá cường tráng của anh, cô ngửi thấy một mùi hương tự nhiên khoan khoái thanh sạch toát ra từ cơ thể anh, giờ phút này thứ cảm giác hoảng sợ không an phận muốn trôi dạt lúc này, rốt cuộc cũng đã yên ổn trở lại.

Trái tim, thật sự nhẹ nhõm.

Hai người cứ im lặng ôm nhau như vậy, một lúc sau di động Vệ Cẩm Huyền đặt trên bàn vang lên, anh cầm lấy nhìn thoáng qua rồi nói với Trương Tur Ninh: “Lão Mạnh.” Sau đó không đợi cô lên tiếng, anh đã nhận điện thoại.

Trương Tur Ninh vô cùng căng thẳng, lão Mạnh là cảnh sát hình sự, lúc này ông ấy gọi điện tới, nhất định là đã có tin tức của Trần Bình Bình.

Điện thoại của cô và Vệ Cẩm Huyền giống nhau, là điện thoại thông minh do công ty con của Bác Lăng nghiên cứu phát triển chưa đưa ra thị trường, điện thoại có tính năng bảo mật rất cao, tựa như hiện giờ, rõ ràng cô ngồi gần anh như vậy, nhưng chỉ có thể nghe được giọng nói ở đầu bên kia rất nhỏ, không thể nào nghe được nội dung cụ thể.

Chỉ nghe thấy Vệ Cẩm Huyền liên tục nói: “Uhm...hiều...đi...cảm ơn...Lát nữa gặp...” Đợi anh cúp điện thoại, Trương Tur Ninh vô thức nắm chặt ngực áo ngủ của anh, lo lắng hỏi: “Thế nào ạ, có manh mối rồi sao?” Nếu không sao anh lại nói lát nữa gặp? Bây giờ đã mấy giờ rồi chứ.

Vệ Cẩm Huyền không trả lời ngay, anh lại đưa tay ôm cô vào lòng, tay kia cũng vòng qua ôm cô rất chặt: “Tur Ninh”. Chỉ một lời anh vừa thốt ra, trái tim Trương Tur Ninh bỗng nhiên thành thịch không yên, cô lập tức có dự cảm không tốt, quả nhiên, anh chỉ ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Lão Mạnh gọi điện nói, ông ấy lần theo dấu vết từ chiều ngày hai mươi, sau khi Trần Bình Bình rời khỏi cửa hàng hoa thì điều tra ra được, hôm đó cô ta không có đi đến bến xe, cũng không đến nhà ga, mà thuê taxi tới một khu nhà ở ngoại ô phía nam Tam Hoàn. Khu nhà đó khá cũ kỹ, không có thiết bị theo dõi, lão Mạnh mất rất nhiều công sức mới tìm được Trần Bình Bình...” Nói tới đây, anh ngừng lại, Trương Tur Ninh cũng không thúc giục, cô im lặng nằm trong ngực anh, hít thở dồn dập liên tục.

Sau một lúc lâu, rốt cuộc anh cũng nói ra những lời cuối cùng: “Lúc tìm thấy đã tắt thở.”

Sau đó, căn phòng tràn ngập sự tĩnh lặng....

Rất lâu sau Trương Tur Ninh vẫn không có phản ứng, cho tới lúc này cô chưa từng nghĩ, có một ngày bản thân sẽ gặp phải loại chuyện không thể tưởng tượng nổi thế này! Trần Bình Bình vậy mà đã chết?! Điều này sao có thể được?! Rõ ràng hôm đó rời đi vẫn còn tốt lắm mà, cô ấy còn cười hi hi vẩy tay tạm biệt cô, người đang sống sờ sờ ra đó cứ như vậy mà chết rồi?

Chuyện như vậy bảo người ta sao có thể tiếp nhận nổi!?

Thoát chốc, nước mắt ứa ra không kiểm soát được cứ ào ào rơi xuống, mạnh mẽ tuôn trào. Trương Tur Ninh tựa trong lòng Vệ Cẩm Huyền khóc rất lâu, âm thanh nức nở ô ô giống như con thú nhỏ rên rĩ, khiến người ta thương xót.

Vệ Cẩm Huyền lúc thì xoa nhẹ đầu cô, lúc thì hôn lên mái tóc, dịu dàng an ủi bên tai.

Rất lâu sau, tiếng khóc mới từ từ ngừng lại, Trương Tur Ninh để mặc anh dùng khăn giấy lau nước mắt, nước mũi cho mình.

Thật ra, sau khi khóc xong, trong lòng ngược lại không còn cảm thấy khổ sở nữa, không như trước đó đến cả hít thở cũng khó khăn. Nói cho cùng, Trương Tur Ninh tuy rằng khiếp sợ, nhưng rốt cuộc cả hai không phải là bạn bè thân thiết, cũng không có tình cảm sâu đậm, nên cô cũng không đến mức mất kiểm soát, chỉ là không có cách nào tiếp nhận sự thật này, giết người..., sao có thể xảy ra với người cô quen biết, điều này hoàn toàn vượt khỏi phạm vi tiếp nhận của cô, tuy rằng trước đó cũng đã nghĩ mọi chuyện theo hướng xấu, nhưng.....vô duyên vô cớ phỏng đoán bỗng nhiên trở thành hiện thực tàn khốc, thật sự khiến người ta bị ảnh hưởng nặng nề.

“Hung thủ.....”

“Còn chưa bắt được, nhưng đã xác định được mục tiêu, có lẽ rất nhanh sẽ tóm được.”

“...Dạ.”

“Tur Ninh, lão Mạnh hy vọng bây giờ chúng ta có thể tới đồn cảnh sát một chuyến, hiện tại nên thông báo luôn cho người nhà cô ta hay đợi đến mai mới nói, em cân nhắc xem sao.”

Lúc này, cả người Trương Tur Ninh mềm nhũn, không còn chút sức lực nào. Tựa như dây đàn đang kéo căng đột nhiên đứt gãy, nhưng vì trước đó quá

căng cứng nên khi đứt lìa độ đàn hồi trở về vô cùng mạnh mẽ, đã rút cạn sức lực, làm đảo lộn suy nghĩ của cô.

Vệ Cẩm Huyền nhìn thấy như vậy, biết cô đang bị hoảng sợ, anh cũng không muốn cô lo lắng nên trực tiếp điện thoại cho lão Mạnh, nói người nhà Trần Bình Bình đã tới Vũ Lăng, anh sẽ bảo lão Trịnh và Tần Chu đưa bọn họ đến sở cảnh sát, còn anh và Trương Tư Ninh sáng mai sẽ đến sau. Sau đó lại gọi điện cho Tần Chu, nói cho anh ta biết sự việc, bảo anh ta đưa người tới đồn cảnh sát tìm lão Mạnh, còn những việc khác cứ tự xử lý trước.

Lúc gọi điện thoại, anh vẫn ôm cô, sau khi dặn dò Tần Chu xong, Vệ Cẩm Huyền cúi đầu nhìn Trương Tư Ninh đang nằm nhắm mắt tựa vào ngực mình, không hề nhúc nhích, rất ngoan ngoãn nghe lời.

“Một sao?” Anh khề hỏi.

Trương Tư Ninh lắc đầu, giọng nói khàn khàn: “Không có, chỉ là có chút không chấp nhận được, anh nói, sao một người lại bỗng nhiên chết đi như vậy chứ?”

Vệ Cẩm Huyền vỗ vỗ vai cô trấn an: “Bây giờ quan trọng nhất là nhanh chóng bắt được hung thủ, rồi khắc phục hậu quả, đừng cảm lên.”

Trương Tư Ninh không phải trẻ con, dĩ nhiên cô biết hiện tại có một số vấn đề bản thân phải đối mặt, không thể nào trốn tránh được, mặc dù cô thật sự không muốn phải đối mặt với những chuyện này.

Vệ Cẩm Huyền cứ ôm lấy Trương Tư Ninh ngồi ở căn phòng nhỏ lâu hai mãi như vậy cho đến khi trời sáng. Cả hai đều không chớp mắt thêm được chút nào, Trương Tư Ninh vì trong lòng đang hỗn loạn nên không thể ngủ được, Vệ Cẩm Huyền vì thức theo cô, dù sao anh và Trần Bình Bình không quen biết, một cô gái còn trẻ như vậy chết đi, xuất phát từ đạo đức tuy rằng tiếc nuối nhưng điều đó hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến anh.

Cũng may hôm sau là cuối tuần, Vệ Cẩm Huyền không phải đi làm, xã giao cũng có thể từ chối. Sáng sớm, Trương Tư Ninh gọi điện cho Hứa Dương nhưng không nói Trần Bình Bình đã xảy ra chuyện, cô sợ cậu bé trẻ tuổi này không chịu nổi, dù sao bình thường cậu và Trần Bình Bình cũng rất thân thiết. Chỉ nói chín giờ đến đồn cảnh sát để lấy khẩu cung.

Hứa Dương cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ ghi lại địa chỉ, nói chắc chắn sẽ đến trước chín giờ.

Thím Tào chuẩn bị bữa sáng rất phong phú, nhưng do tối qua Trương Tư Ninh ngủ chưa tới hai tiếng đồng hồ nên lúc này có vẻ khá tiêu tụy, khẩu vị cũng không tốt. Trái lại, Vệ Cẩm Huyền tinh thần sáng láng, hoàn toàn không nhìn ra anh đã thức đêm cùng cô.

Trương Tư Ninh húp vài ngụm cháo rồi không ăn nữa. Vệ Cẩm Huyền lột trứng gà cho cô: “Ăn com ngoan nào, chút nữa còn có việc, không được tùy hứng.”

Cô ăn không vô thì dính dính gì đến tùy hứng chứ?

Trương Tư Ninh bữu môi, nhưng vẫn nhận lấy trứng gà luộc, ăn từng miếng từng miếng, ăn xong Vệ Cẩm Huyền lại gấp ít dồi chiên để vào đĩa trước mặt cô: “Ăn nào.” Hoàn toàn là giọng điệu ra lệnh, Trương Tư Ninh cũng không biết tại sao, khi đối mặt với khí thế mạnh mẽ của anh, cô có chút không dám phản kháng, nên im lặng ăn hết dồi chiên.

Sau đó lại bị anh ép ăn một cây xúc xích nướng, nửa cái bánh quẩy, uống hết một ly sữa đậu nành, còn nhiều hơn bình thường cô hay ăn. Chính lúc này cô mới phát hiện, thì ra vào những lúc anh mạnh mẽ, cô hơi sợ anh.

Lão Trịnh vẫn còn đang ở đồn cảnh sát, Vệ Cẩm Huyền gọi điện thoại kêu một tài xế khác tới, trong gara nhà anh còn xe khác. Trương Tư Ninh nói: “Tôi lái là được rồi, không cần gọi tài xế đâu.”

Vệ Cẩm Huyền ngăn câu nói cô lại: “Tối qua em không được nghỉ ngơi, tôi sợ em lái xe lúc tâm trạng hoảng hốt không an toàn.”

Lão Mạnh là một người đàn ông trung niên khoảng ngoài bốn mươi tuổi, dáng người cao gầy, nước da ngăm đen, ngũ quan cân đối, ánh mắt rất nghiêm khắc, chỉ cần im lặng cũng đã đủ khiến người ta khiếp sợ, khi nói chuyện thì đỡ hơn một chút, có lẽ quan hệ rất tốt với Vệ Cẩm Huyền nói chuyện vô cùng thoải mái, nhìn thấy Trương Tư Ninh còn quay qua trêu ghẹo Vệ Cẩm Huyền mấy câu.

Trương Tư Ninh đi theo một nữ cảnh sát để lấy khẩu cung, Vệ Cẩm Huyền ở bên ngoài hỏi thăm vụ án của Trần Bình Bình.

“Chưa có kết quả báo cáo pháp y, phán đoán bước đầu có lẽ chết do mất máu quá nhiều, ngực bị đâm năm nhát dao, thân thể bị xâm hại, có dấu vết bị ngược đãi, hung thủ có thể là hai người, không phải tay lão luyện, hiện trường còn lưu lại rất nhiều dấu vết, hiện giờ đang truy bắt, có lẽ rất nhanh sẽ tóm được.”

Vệ Cẩm Huyền nghe xong nhủ mầy, tuy rằng không quen biết, nhưng nghe nói đến những từ ‘xâm hại, ngược đãi’ vẫn khiến người ta không nén được cơn giận.

Không lâu sau, Trương Tư Ninh đã đi ra, Hứa Dương cũng đi ra ngay sau đó, cậu ta đã biết chuyện của Trần Bình Bình, vừa rồi đã khóc một trận ở trước cổng đồn cảnh sát, lúc này ánh mắt vẫn còn ướt, có lẽ mới vừa khóc tiếp.

Vệ Cẩm Huyền không kể ngay lại tình tiết vụ án của Trần Bình Bình cho hai người trẻ tuổi trước mặt nghe, anh sợ cả hai không thể chịu được, nhất là Trương Tư Ninh, anh thật sự lo lắng cô bị kích động. Hơn nữa, lão Mạnh cũng chỉ mới nói chuyện đó riêng với anh, ngay cả người nhà Trần Bình Bình cũng chưa biết, họ chỉ biết Trần Bình Bình bị đâm năm nhát dao, chết vì mất máu quá nhiều, không biết là còn bị xâm hại.

Thi thể của Trần Bình Bình vẫn đang để ở nhà xác pháp y, người nhà cô ấy đã đi qua đó nhận xác, nghe nói khóc lóc rất thảm thiết.

Lúc này, Trương Tư Ninh vô cùng phờ phạc ủ rũ, Hứa Dương cũng vậy, Vệ Cẩm Huyền nói với hai người: “Đi gặp người nhà của Trần Bình Bình đi, hiện giờ họ đang ở khách sạn.”

Trương Tư Ninh dạ một tiếng: “Đi thôi,” lại hỏi: “Việc đó, cảnh sát Mạnh có nói gì không?”

Ba người đã ở trên xe, Hứa Dương ngồi ở vị trí phó lái phía trước, Trương Tư Ninh và Vệ Cẩm Huyền ngồi ghế sau, tài xế là một người trẻ tuổi, nói là tiểu Trịnh, con của lão Trịnh.

Vệ Cẩm Huyền không trả lời ngay mà đưa tay ôm cô vào lòng, cầm cọ vào trán cô, sau đó dịu dàng nói: “Chết do mất máu quá nhiều, cụ thể còn phải chờ kết quả báo cáo khám nghiệm tử thi.”

Sắc mặt Trương Tư Ninh trắng bệch, Hứa Dương ở phía trước bật khóc hu hu, không khí trong xe lập tức trở nên nặng nề, làm hại tiểu Trịnh ở phía trước cũng không dám nhìn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương27

Có lẽ vì bên họ có Vệ Cẩm Huyền, Hứa Dương, lão Trịnh, Tần Chu, còn có thêm tiểu Lý, tiểu Triệu trước đây Trương Tư Ninh chưa từng gặp mặt, cũng có thể coi như ‘người đồng thể mệnh’, nên khi tiếp xúc với người nhà Trần Bình Bình mọi việc khá thuận lợi, mặc nhà người nhà họ rất đau lòng, nhưng khi nói chuyện với nhau cũng không nảy sinh chuyện gì không vui.

Mục đích chính khi Trương Tư Ninh tới đây là muốn giải thích rõ mọi chuyện, như chuyện Trần Bình Bình xin nghỉ vào chiều ngày hai mươi, và cả chuyện ngày hôm qua cô và Hứa Dương đã đi khắp nơi tìm kiếm, cũng nói rõ luôn chuyện đến sở cảnh sát lấy khẩu cung, nhưng cô cũng không phải người ngốc vẫn biết có một số lời nhạy cảm chỉ có thể nói với cảnh sát chứ không thể nói với người nhà nạn nhân được.

Hôm đó, lúc Trần Bình Bình xin nghỉ phép, cô mơ hồ nhận thấy dường như cô ấy có tâm sự nặng nề, có điều lúc đó cô cũng không để ý lắm.

Những lời này nếu nói với người nhà nạn nhân, cho dù ban đầu người ta không có ý định xấu vu oan giá họa cho cô, nhưng biết đâu được sau này sẽ đổi trắng thay đen, trút một phần trách nhiệm lên người cô thì sao.

Nhưng vấn đề ở chỗ, ai có thể nghĩ đến sẽ phát sinh chuyện thế này chứ?

Tuy rằng có chút tự trách, nhưng cô không nghĩ, cũng không muốn chỉ vì chút tự vấn lương tâm này mà tự tìm phiền phức, hơn nữa chuyện này cô cũng đã nói với cảnh sát, cũng không thể nói cô cố tình giấu diếm được.

Lúc rời khỏi khách sạn, Vệ Cẩm Huyền để tiểu Trịnh ở lại đó chăm sóc người nhà Trần Bình Bình, bảo lão Trịnh và những người khác về nghỉ ngơi. Trương Tư Ninh cũng bảo Hứa Dương đi về, hiện tại cửa hàng hoa chắc chắn không có cách nào buôn bán được. Vừa không có tâm trạng, cũng không thể nào làm như vậy, nhân viên trong cửa hàng vừa xảy ra chuyện, ngày hôm sau cô đã mở cửa ra buôn bán kiếm tiền, người ta mà biết nhất định sẽ nói cô vô trách nhiệm, mắng cô máu lạnh, người nhà Trần Bình Bình cũng sẽ tức giận.

Vệ Cẩm Huyền bảo lão Trịnh đưa anh và Trương Tư Ninh trở về biệt thự, nhưng Trương Tư Ninh nói phải về tiệm, cô giải thích: “Còn phải tưới nước cho hoa nữa, với lại tôi cũng phải về đổi quần áo khác.”

Lý do chính đáng như vậy, dĩ nhiên Vệ Cẩm Huyền đồng ý, nhưng anh lo lắng cô chỉ có một mình, nên đi cùng cô.

Đến khu nhà Trương Tư Ninh ở, lão Trịnh để lại xe ở đó rồi ngồi taxi về, ông cũng đã lớn tuổi, già và lâu như vậy, đã mệt đến hết hơi.

Chỉ có một đêm không về nhà, vậy mà đây cửa ra lại cảm thấy khá vắng lặng so với bình thường. Trương Tư Ninh đặt dép lê bên cạnh chân Vệ Cẩm Huyền để anh đổi dép, rồi đi về phòng thay một bộ quần áo thể thao màu đen, bây giờ đã là giữa trưa, dù cô không đói bụng cũng phải để anh ăn cơm.

Trương Tư Ninh đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh nhìn một lượt, rồi quay lại hỏi Vệ Cẩm Huyền: “Buổi trưa ăn mì đi, mì sợi, được không ạ?” Đơn giản và dễ làm, lúc này cô không có tâm trạng để nấu những món phức tạp.

Dĩ nhiên Vệ Cẩm Huyền đồng ý, lúc này, anh rất sẵn lòng chiều ý cô.

Ăn cơm trưa xong, Trương Tư Ninh đi xuống lầu tưới hoa, còn Vệ Cẩm Huyền ở trên lầu nghỉ ngơi. Anh đi đứng không tiện, cầu thang nhà cô khá dốc, đi lên thì không sao, nhưng khi xuống khá khó khăn, nên Vệ Cẩm Huyền cũng không kiên trì đi cùng. Có điều không nghĩ tới, Trương Tư Ninh vừa xuống lầu chưa được bao lâu, đã vội vàng hốt hoảng chạy lên, mở cửa ra chạy vào rồi đóng sập cửa lại, đứng tựa lưng vào cửa thờ hồn hèn, sắc mặt có

thể dùng từ ‘trắng bạch’ để hình dung, đôi mắt đen láy hiện rõ sự hoảng loạn cuồng cuồng.

Vệ Cẩm Huyền buông điều khiển từ xa xuống, chống gậy bước nhanh qua, nhú mảy nhìn cô: “Làm sao vậy?”

“Tôi...” Vừa mới mở miệng, giọng nói của cô đã tắt nghẹn, rõ ràng là bị hoảng sợ cực độ mới thành ra như vậy. Hai đầu lông mày Vệ Cẩm Huyền càng nhú chặt lại, đưa tay ôm cô vào lòng, lúc này mới phát hiện cả người cô đang run rẩy.

“Tur Ninh, ngoan, đừng sợ, nói tôi biết đã xảy ra chuyện gì, hửm?” Anh khẽ khàng, dịu dàng nói, môi nhẹ hôn lên trán cô, hai tay mạnh mẽ ôm chặt cô vào lòng, như một bển cảng che chắn gió mưa, ấm áp và vững trãi, rốt cuộc cũng giúp Trương Tur Ninh từ từ bình tĩnh lại.

Trương Tur Ninh thở ra một hơi thật dài, cô nhìn ra ánh mặt trời ngày xuân tươi đẹp bên ngoài cửa sổ phòng khách vừa cảm nhận vòng ôm mạnh mẽ của người đàn ông bên cạnh, cuối cùng nuốt nước miếng một cái, khá hoảng sợ nói: “Tôi ở dưới lầu... hình như... hình như nhìn thấy... Trần Bình Bình.” Vừa dứt lời, nước mắt không thể khống chế được cứ thế tuôn ra, con người ta vào những lúc sợ hãi hay phiền muộn, tuyến lệ cũng sẽ hết sức dồi dào.

Vệ Cẩm Huyền là người tin vào thuyết vô thần, anh không tin trên đời có ma quỷ. Nhưng đáng về hiện giờ của Trương Tur Ninh, hiển nhiên đã bị hoảng sợ không ít. Anh không tin ma quỷ, nên cho rằng bởi vì Trần Bình Bình chết oan uổng, lại từng làm việc ở nơi này, quan hệ với Tur Ninh không tệ, khi Tur Ninh ở cửa hàng dưới lầu có thể đã nghĩ đến cảnh tượng khi Trần Bình Bình còn trong tiệm, tức cảnh sinh tình, vì thế khó tránh khỏi suy nghĩ lung tung, bị hoảng hốt nên sinh ra ảo giác.

“Đừng nghĩ bậy, trên đời này làm gì có ma quỷ,” Vệ Cẩm Huyền một tay ôm cô đi tới ghế sofa ngồi xuống, nâng cằm cô lên để cô ngừng đầu nhìn anh, anh nhìn vào mắt cô, nghiêm túc nói: “Tur Ninh, do em quá mệt mỏi nên mới sinh ra ảo giác, hơn nữa bây giờ là buổi trưa, cho dù có ma quỷ, ban ngày sẽ ra ngoài sao? Sẽ bị hồn phi phách tán đúng không nào?” Nói đến câu cuối cùng, ngữ điệu còn hàm chứa chút trêu chọc, muốn giúp cô thả lỏng hơn.

“Tôi thực sự nhìn thấy, còn nghe thấy cô ấy gọi tôi.” Vừa nói xong, hai hàng nước mắt lập tức giàn giụa, cô thật sự tin rằng trên đời có ma quỷ. Ông bà ngoại cô sống ở nông thôn, ở quê rất mê tín, có rất nhiều nhiều truyền thuyết về ma quỷ, khi còn nhỏ Trương Tur Ninh được nghe kể rất nhiều, nên luôn tin rằng có sự tồn tại của ma quỷ, hơn nữa Trần Bình Bình chết thảm như vậy, cũng có thể sẽ biến thành ma.

Hiện giờ cô gái này đang bị hỗn loạn rồi, trong đầu suy nghĩ rất nhiều chuyện vớ vẩn, ngay cả những bộ phim kinh dị đã xem trước kia, lúc này cũng đều đã nghĩ đến. Vệ Cẩm Huyền nói do cô quá mệt mỏi nên sinh ra ảo giác, cô lại cảm thấy những gì mình vừa nhìn thấy, nghe được ở dưới lầu cũng không phải là giả.

Vệ Cẩm Huyền bắt đầu đi, biết cô đang sợ hãi, lúc này anh có nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

“Vậy chúng ta xuống lầu xem thử lần nữa được không?”

Trương Tur Ninh không muốn đi xuống, nhưng cũng không yên tâm để Vệ Cẩm Huyền xuống dưới một mình, liền suy nghĩ rồi nói: “Từ bên ngoài mở cửa tiệm đi vào thôi.” Vừa rồi cô trực tiếp đi từ cầu thang trong nhà xuống, cửa chính và cửa sổ bên dưới đều khóa kín, mặc dù bên ngoài đang giữa trưa, nhưng trong tiệm không có chút ánh sáng nào, tuy cô đã mở đèn, nhưng vẫn tối, trước đây không cảm thấy vậy nhưng hiện giờ lại thấy rất ám u.

Người ta nói mắt thấy mới là thật, tai nghe là giả, nhưng cô vừa nghe được vừa nhìn thấy luôn, nên càng sợ hãi.

Vệ Cẩm Huyền đi theo Trương Tur Ninh vào thang máy xuống phía dưới, vòng ra phía ngoài tòa nhà rồi mở cửa tiệm ra. Hiện tại đang là giữa trưa, các cửa hàng xung quanh đều vô cùng bận rộn, nên cũng không có ai chú ý tới hai người.

Cửa ra vào và cửa sổ lần lượt được đẩy lên, từ bên ngoài nhìn vào trong tiệm, nháy mắt đã bừng sáng rực rỡ. Vệ Cẩm Huyền bước vào trước, Trương Tur Ninh đi theo phía sau, nhưng ánh mắt dán chặt lên người Vệ Cẩm Huyền, không dám nhìn ra xung quanh. Trong đầu không ngừng suy nghĩ lung tung, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy ma, lúc trước khi mẹ qua đời, cô tức trực bên linh cửu cũng rất sợ hãi nhưng lại không nhìn thấy gì, Trần Bình Bình và cô chỉ quan hệ bình thường, vậy mà lại làm cho cô chàm mặt, đủ thấy có lẽ người thân yêu gần gũi trong nhà sẽ không hiện về dọa người.

Vệ Cẩm Huyền đi dạo một vòng quanh tiệm: “Em thấy chưa, không có gì hết.” Anh quay lại nói với cô.

Lúc này tâm trạng của Trương Tur Ninh đã ổn định hơn một chút, liền bĩu môi nói: “Đó là do bây giờ cửa tiệm mở ra, ánh nắng chiếu vào, dù có ma cũng sẽ bị dọa chạy mất.”

Vệ Cẩm Huyền biết rõ chuyện cô vừa gặp chỉ là ảo giác, nhưng trong cảm nhận của bản thân cô chính là nhìn thấy ma và nghe được cả âm thanh, nên lúc này dù anh có nói gì, cũng không có cách nào loại bỏ được nỗi sợ hãi trong lòng cô.

Tạm thời lúc này không thể nào để cô một mình ngồi người trong tiệm được, nếu không ảo giác bất chợt xuất hiện sẽ lại khiến cô hoảng sợ, không được, không thể để cô gặp chuyện không may được.

Hiện tại, Trương Tur Ninh cũng không dám ở lại đây một mình, cho dù dưới tiệm hay nhà ở trên lầu, trong mắt cô đều trở thành nơi thật đáng sợ. Nên khi Vệ Cẩm Huyền mời cô đến nhà mình ở một thời gian, cô đồng ý ngay chẳng chút do dự, cho dù ở khách sạn hay lại tìm một căn hộ khác để ở, cô cũng không muốn, nói thẳng ra, cô không dám ngủ một mình, muốn có người bên cạnh, có thêm người càng thêm can đảm.

Trương Tur Ninh nhanh chóng tưới nước cho số hoa trồng trong chậu, số hoa tươi còn lại trước mắt cứ để đó, khi nào về sẽ tính sau. Cô khóa kỹ cửa tiệm lần nữa, rồi lên nhà thu dọn hành lý, cho hết những nguyên liệu nấu ăn còn dư trong tủ lạnh vào túi nylon để mang đến nhà Vệ Cẩm Huyền ăn, không thôi lãng phí.

Vì Trương Tư Ninh đang bị hoảng sợ, nên Vệ Cẩm Huyền càng thêm lo lắng không cho cô lái xe, anh gọi điện thoại bảo tiểu Trương đang ở khách sạn qua đây, trước hết để cậu ta đưa hai người về lại biệt thự.

Sau khi sắp xếp mọi việc ổn thỏa, Vệ Cẩm Huyền bảo Trương Tư Ninh về phòng khách ngủ một giấc thật ngon, Trương Tư Ninh quả thật vô cùng mệt mỏi liền gật đầu đồng ý, chỉ có điều khi ngủ cũng không dám đóng cửa, phải mở cửa thì mới dám nhắm mắt ngủ. Cô như vậy thật khiến người ta dở khóc dở cười, Vệ Cẩm Huyền vuốt ve sống mũi cô: “Sao lá gan của em lại nhỏ như vậy, trước kia thấy em giữa đêm xuống lầu mở cửa cho tôi mà có sao đâu.”

Trương Tư Ninh chớp chớp mắt, rầu rĩ nói: “Trước kia tôi chưa từng gặp ma mà.”

Thấy cô như vậy, anh thật bất đắc dĩ, trong lòng lên kế hoạch sẽ đưa cô đi gặp bác sĩ tâm lý.

Trương Tư Ninh để cửa mở rộng ngủ rất ngon giấc, không còn mơ thấy ác mộng nữa. Khi tỉnh dậy đã là chiều tối, trời còn chưa tối hẳn, cô ngồi dậy bật đèn trong phòng lên, tiện tay mở hết toàn bộ đèn bên ngoài hành lang, hoàn toàn không có chút cảm giác mình đang ở nhà người khác.

Một lát sau mới để ý thấy trên cánh cửa phòng mình có dán giấy ghi chú, lấy xuống xem, là Vệ Cẩm Huyền ghi lại, nói buổi tối có hẹn xã giao, bảo cô thức dậy thì xuống dưới lầu, thím Tào đang ở nhà.

Thím Tào đã biết được chuyện xảy ra với Trương Tư Ninh từ Vệ Cẩm Huyền, bà biết cô chỉ có một mình ở Vũ Lăng, bên cạnh không có người thân, cảm thấy cô thật đáng thương. Thấy Trương Tư Ninh từ trên lầu đi xuống, thím Tào rất nhiệt tình chào hỏi, rồi bảo cô chờ một chút sẽ lập tức dọn com lên.

Trương Tư Ninh ngoan ngoãn gật đầu, chủ động đi tới phòng bếp đề nghị giúp đỡ, thím Tào mỉm cười bảo không cần, bà múc một chén súp chân giò bảo cô uống trước. Ăn com tối xong, thím Tào ở phòng bếp rửa chén, Trương Tư Ninh đang xem tivi ở phòng khách thì Hứa Dương gọi điện tới hỏi đã bắt được hung thủ chưa, Trương Tư Ninh nói vẫn chưa có tin tức, Hứa Dương liền nói với cô: “Chị Tư Ninh, vừa rồi em họ chị Bình Bình gọi điện cho em, nói bọn họ muốn đến phòng trọ của chị Bình Bình để thu dọn đồ đạc bên trong.”

Đây là chuyện nên làm, Trương Tư Ninh ừ một tiếng, cố nén sợ hãi trong lòng hỏi: “Em có chìa khóa phòng hả? Không phải cảnh sát nói không tìm thấy túi xách của Bình Bình ở hiện trường sao?”

Hứa Dương nói: “Có thể trực tiếp tìm chủ nhà cho thuê.”

Trương Tư Ninh ừm một tiếng: “Vậy em đi đi, cần gì thì điện thoại cho chị.”

Hứa Dương nói đã biết, rồi cúp máy.

Buổi tối, gần một giờ sáng, Vệ Cẩm Huyền mới về đến nhà, lúc Trương Tư Ninh nghịch điện thoại tình cờ mở trúng ghi chép ra, lúc này mới nhớ, hôm nay chính là ngày anh đi thăm Vệ Trần Trần.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Chương28

Trương Tư Ninh cảm thấy có lẽ mình đã bị chứng sợ hãi không gian khép kín, hiện tại cô không có cách nào ở một mình trong phòng đóng kín cửa được, bất kể là phòng ngủ hay nhà vệ sinh, chỉ cần vừa đóng cửa lại liền thấy hoảng loạn, luôn cảm thấy Trần Bình Bình sẽ đột nhiên hiện ra, giống như tình tiết trong phim kinh dị, khắp người đầy máu, khuôn mặt bị phân hủy....điều này xuất phát từ nỗi sợ hãi sâu thẳm trong nội tâm không cách nào khống chế được, tuy bản thân cô cũng cảm thấy rất quái đản nhưng vẫn cứ sợ.

Vì vậy trước khi Vệ Cẩm Huyền về, Trương Tư Ninh ở lầu một tắm rửa, vẫn để cửa mở, thím Tào canh chừng ở bên ngoài. Thím Tào lớn tuổi, từng trải, ở tuổi của bà đã sớm không còn sợ mấy chuyện yêu ma quỷ quái nữa. Thấy Trương Tư Ninh sợ hãi tới mức ngay cả đi vệ sinh cũng không dám đóng cửa, liền đề nghị cô đến chùa miếu thấp hương, mua một cái bùa hộ mệnh, thỉnh hòa thượng niệm kinh cho cô gái chết oan uổng kia được siêu thoát. Đồng thời còn giới thiệu cho cô một ngôi chùa, nói ở đó có một sư thầy rất giỏi.

Trương Tư Ninh vô cùng nghiêm túc ghi lại địa chỉ ngôi chùa, định ngày mai sẽ đến đó một chuyến.

Vệ Cẩm Huyền trở về nghe nói bé con này ngay cả tắm rửa, đi vệ sinh cũng không dám đóng cửa, vừa bực mình vừa buồn cười, lại có chút xót xa, nếu không phải sợ hãi đến một mức độ nhất định, cô gái nhỏ trẻ tuổi da mặt mòng, sao có thể làm được chuyện tới mức như vậy.

Thím Tào vào phòng bếp nấu bữa ăn khuya, trong phòng khách chỉ còn lại hai người, Vệ Cẩm Huyền bảo Trương Tư Ninh ngồi xuống cạnh mình, anh vuốt tóc cô, khẽ hỏi: “Ồ đây mà cũng sợ vậy sao?”

Trương Tư Ninh dạ một tiếng: “Tôi cũng không biết tại sao như vậy nữa, chỉ là không dám ở một mình trong phòng,” thấy anh có vẻ không cho là đúng,

liền hết sức sâu xa nói: “Herman, anh phải tin tưởng, thế giới rộng lớn như vậy không thiếu những chuyện lạ.” Cô trái lại còn quay sang thuyết phục anh, Vệ Cẩm Huyền phát hồn, véo một cái bên má trái cô: “Đừng nghĩ ngợi lung tung, mấy ngày nữa tôi đưa em đi gặp bác sĩ tâm lý.”

Trương Tư Ninh đẩy tay anh ra, chu miệng: “Tôi không bị bệnh, không đi, tôi muốn đến chùa thấp hương, tìm sư thầy niệm kinh siêu độ.”

Thế này là đang lộn xộn gì đây chứ, Vệ Cẩm Huyền cũng phục cô luôn: “Lúc em đi học không có học qua ‘Tin vào khoa học, phản đối phong kiến mê tín’ à? Tôi nhớ từ thời tiểu học nhà nước đã có tuyên truyền cái này rồi mà?” Mặc dù anh lớn lên ở nước ngoài, nhưng đối với khẩu hiệu này vô cùng quen thuộc.

Trương Tư Ninh liếc mắt: “Cái đó chỉ có thể lừa gạt trẻ con, ông bà ngoại tôi ở nông thôn, trước kia tôi về quê chơi, nghe được rất nhiều chuyện ma quỷ. Trước đây bà nội tôi cũng nói, lúc ba tôi còn trẻ ở nhà người ta uống rượu, nửa đêm đạp xe về, đi được nửa đường thì nhìn thấy một người phụ nữ mặc áo trắng quỳ gối khóc lóc trên một ngôi mộ, ba tôi gọi một tiếng, người phụ nữ đó xoay lại vậy mà không có mắt mũi gì hết, lúc đó ba tôi bị hù dọa hoảng sợ tới mức xe đạp cũng không cần, xoay người bỏ chạy, chạy cả đêm, mãi đến khi trời sáng có người đi ngang qua kêu ông một tiếng, lúc đó mới biết hóa ra cả đêm qua mình chỉ loay hoay quanh ngôi mộ đó, từ đầu tới cuối hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra.”

Vệ Cẩm Huyền nghe xong khó tránh khỏi cảm giác, chẳng trách cô bé con này tin tưởng trên đời có ma quỷ đến vậy, hóa ra là ‘truyền thống gia đình’ được ‘đào tạo bài bản’ từ nhỏ.

Bên kia, cô nàng vẫn đang tiếp tục thuyết giáo: “Cho nên anh phải tin, thế giới này rộng lớn như vậy, ngay cả các nhà khoa học cũng không dám khẳng định trên đời không có ma quỷ đâu! Anh võ đoán như vậy là không tốt.”

Vệ Cẩm Huyền thấy cô đỉnh đặc tuôn ra tràng giảng đại hải, không nhịn được vỗ lên đầu cô một cái: “Bây giờ, nửa đêm nửa hôm mà em còn nói chuyện này mạch lạc rõ ràng như vậy, không sợ sao?”

Trương Tư Ninh a một tiếng, cúi đầu rầu rĩ nói: “Không phải có anh ở đây sao?”

Chỉ bây chừ đơn giản như vậy nhưng lại khiến Vệ Cẩm Huyền như mở cờ trong bụng, tâm trạng nháy mắt trở nên rất vui vẻ, anh đặt tay lên bờ vai cô, kéo cô ngồi sát lại, khẽ nói: “Ngao, ngày mai tôi nghỉ ở nhà, cùng đi với em đến chùa thấp hương có được không?”

Trương Tư Ninh nghe vậy, ánh mắt khẽ cong lên, gật đầu nói vâng.

Nhưng ngày hôm sau, kế hoạch đi đến chùa không thể thực hiện được, sáng sớm lão Mạnh đã gọi điện thoại tới cho biết đã bắt được hung thủ. Khi đó, Trương Tư Ninh đang giúp thím Tào bung chén đĩa từ trong bếp ra phòng ăn, nghe anh nói lão Mạnh gọi điện đến thì khẩn trương không dám lộn xộn sợ phát ra tiếng ồn, đợi anh nói chuyện điện thoại xong biết được hung thủ đã bị bắt, Trương Tư Ninh nhất thời không biết nên phản ứng thế nào, vui buồn lẫn lộn, còn có chua xót mất mát, tâm trạng trăm mối ngón ngang.

Vệ Cẩm Huyền đứng lên, bước tới đỡ vai cô: “Ăn sáng trước đã, lát nữa chúng ta tới sở cảnh sát trước, nếu còn thời gian thì lại đi đến miếu thấp hương, được không?” Dĩ nhiên, anh đoán có lẽ sẽ không kịp.

Lúc hai người đến sở cảnh sát, người nhà Trần Bình Bình đã ở đó, Tần Chu, tiểu Trịnh và cả Hứa Dương cũng đều có mặt. Một nhân viên cảnh sát đang làm việc với bọn họ. Biết được Vệ Cẩm Huyền đã tới, lão Mạnh lập tức từ trên lầu đi xuống, ông khẽ nói với Vệ Cẩm Huyền: “Còn đang thăm vấn bên trong, hai nghi phạm là anh em họ, người ở tỉnh xx, đều còn rất trẻ, một đứa hai mươi, một đứa mười bảy, hồi đầu tháng này đã gặp nạn nhân tại một quán bar, đêm đó đã cưỡng bức nạn nhân, chụp ảnh khiếm nhã và quay lại video, đe dọa nạn nhân không được báo cảnh sát, phải ngoan ngoãn nghe lời, bất cứ khi nào kêu đến là phải có mặt, đồng thời tổng tiền đòi hai vạn ba nghìn tệ. Xế chiều ngày hai mươi, hai nghi phạm hẹn nạn nhân đến khu dân cư phía nam khu Tam Hoàn để thực hiện hành vi đồi bại, lúc đó nạn nhân giấu dao trong túi xách, khi bị hai gã nghi phạm cưỡng bức nạn nhân không chịu được sự tra tấn, cuối cùng phản kháng, lấy dao từ trong túi ra muốn giết chết hai gã nghi phạm, lúc đó trên người của tên mười bảy tuổi bị đâm hai nhát, tên hai mươi tuổi tức giận đoạt lấy dao đâm nạn nhân năm nhát, sau khi sự việc xảy ra thì sợ hãi, đem toàn bộ vật đồ đạc của nạn nhân và con dao vớt ở bãi rác gần đó, sau đó đưa em họ đi đến phòng khám gần đó băng bó vết thương rồi cấp tốc chạy trốn.”

Trương Tư Ninh nằm mơ cũng không nghĩ tới chân tướng sự việc lại như vậy! ‘Cưỡng bức, video khiếm nhã, tình dục, lạm dụng, tổng tiền...’ Mấy chuyện này, người bình thường có lẽ cả đời cũng không bao giờ gặp phải vậy mà cách đây không lâu đã xảy ra trên người Trần Bình Bình, một cô gái tuy có chút tâm tư, nhưng trung thực, thỉnh thoảng có chút lời biếng, nhưng cũng rất thật thà, sao mà tàn nhẫn! Vậy mà cô, cho đến giờ không hề nhận ra cô ấy có gì bất ổn, Trần Bình Bình đi làm luôn mỉm cười rất tươi tắn, nhìn qua không khác gì những cô gái trẻ khác, không buồn không lo, ngây thơ vui vẻ. Cô còn nhớ cách đây không lâu cô ấy còn nói những lời muốn đi cắm trại dã ngoại, đi thả diều...

Là do cô ấy che giấu quá tốt, hay do cô quá ngốc nghếch?

Trương Tư Ninh trong lúc nhất thời cảm thấy thật sự đau lòng và tức giận, đau lòng vì những gì cô ấy gặp phải, tức giận vì sao cô ấy không chịu phản kháng!

Vệ Cẩm Huyền nghe xong cũng ngẫm nghĩ lẽ ra giận, bất cứ ai còn có chút lương tri sẽ không thể nào làm ra những chuyện đó được, thật đúng là súc vật. Anh hỏi lão Mạnh: “Hai tên đó sẽ bị kết án thế nào?”

Lão Mạnh nói: “Tên hai mươi tuổi chắc chắn không thoát khỏi tội tử hình, tên mười bảy tuổi vẫn còn trong tuổi vị thành niên, hơn nữa nó cũng không phải là hung thủ giết người, có thể hình phạt sẽ không quá nặng.”

Hung thủ đã bị bắt, tiếp theo sẽ là quá trình tội phạm khai báo, đồng thời cảnh sát đã đến bãi rác tìm thấy công cụ gây án và cả túi xách bị mất tích của Trần Bình Bình, cảnh sát cũng đã tìm thấy trong điện thoại của kẻ tình nghi ảnh chụp và cả những video khiếm nhã, sau đó chính là tiến hành thủ tục tố

tụng gửi lên Tòa án, và chờ đợi phán quyết.

Người nhà Trần Bình Bình không có cách nào tiếp nhận được sự thật này, khóc lóc vô cùng thảm thiết, hôm sau, vừa nhìn thấy hai gã nghi phạm, không nói lời nào liền vội vàng nhào đến đánh đấm hỗn loạn ngay trong sở cảnh sát. Mẹ Trần Bình Bình thương tâm đến mức ngất xỉu phải đưa vào bệnh viện, người nhà ở quê lần lượt kéo tới rất đông, hai người anh và một người chị của Trần Bình Bình cũng vội vàng từ nơi khác chạy đến Vũ Lăng, chỗ ở của những người này cũng đều do Vệ Cẩm Huyền sai người thu xếp, Trương Tư Ninh cũng không có ý định lợi dụng anh, nên quyết định sau khi chuyện của Trần Bình Bình kết thúc sẽ gửi tiền trả lại cho anh một thể.

Đã hai ngày trôi qua kể từ hôm trở về từ đồn cảnh sát nhưng Trương Tư Ninh vẫn vô cùng phiền muộn, nhưng trái lại đã bớt sợ ma quỷ hơn một chút, mặc dù lúc ngủ, lúc đi vệ sinh vẫn không dám đóng cửa, nhưng ít nhất trong lòng cũng không còn quá sợ hãi như trước.

Vệ Cẩm Huyền đến công ty, Trương Tư Ninh ở nhà không có việc gì làm, liền đi đến bãi đậu xe khách sạn hôm đó lấy xe mình về, lúc lái xe còn không dám đóng cửa sổ, toàn bộ bốn cửa sổ trước sau đều được hạ xuống, để đảm bảo không có vật gì ngăn cách giữa bên trong và bên ngoài.

Nghĩ tới số hoa tươi còn lại trong tiệm, Trương Tư Ninh lái xe đến một cửa hàng hoa cách tiệm mình không xa, đi vào tìm chủ tiệm thương lượng, thanh lý hết số hoa tươi và những chậu hoa cần tưới nước thường xuyên với giá rẻ, sắp tới cô không có ý định mở cửa buôn bán tiếp nhưng cũng không thể thờ ơ nhìn số hoa này khô héo đi được, quá lãng phí, nhiều tiền như vậy, dù thanh lý với giá thấp cũng có thể bù lại chút lỗ vốn.

Sau khi cùng với người của cửa hàng hoa bên kia chuyển hết số hoa tươi trong tiệm lên xe tải, thanh toán tiền xong, hàng xóm ở tiệm cắt tóc bên cạnh đi qua hỏi cô có phải không tính buôn bán nữa không. Trương Tư Ninh mỉm cười nói không phải: “Gần đây có chút việc nên tạm ngừng kinh doanh mấy ngày.” Ngoài ra cũng không nói thêm gì, khi quay người lại thì thấy Chu Thúy Thúy chủ siêu thị bên cạnh đang lộ đầu ra nhìn, cô cũng không để ý, đi vào tiệm rút dây cảm điện thoại bàn ra, trực tiếp khóa cửa tiệm, sau đó chạy đến tiệm photocopy ở phía trước in tờ giấy ‘Chủ tiệm có việc, tạm thời ngừng kinh doanh’ rồi dán thông báo bên ngoài cửa tiệm, chào hỏi hàng xóm xong liền lái xe rời đi, về phần trên nhà, cô không dám lên đó.

Trương Tư Ninh lái xe đến Hoa Liên một chuyến, nghĩ tới việc dù sao cũng đang ở nhà Vệ Cẩm Huyền, không thể ăn uống chùa mồi được, nên đi vào mua rất nhiều thức ăn, gà, cá, tôm, đủ thứ thượng vàng hạ cám, vừa nhìn thấy thứ gì muốn ăn liền mua luôn, còn mua cả bột gạo nếp, rượu nếp, mè đen, và một số thứ khác định khi về sẽ làm bánh trôi.

Lúc đi ngang qua cửa hàng bán tranh thêu chữ thập, cô dừng lại chọn một bức ‘Đức Phật tọa hoa sen’, nghĩ rằng sau khi thêu xong sẽ nhờ sư thầy khai quang, rồi đóng khung treo trong nhà để thấp hương vào mừng một và ngày rằm mỗi tháng.

Khi Trương Tư Ninh về đến biệt thự đã gần sáu giờ, không ngờ Vệ Cẩm Huyền cũng đã có mặt ở nhà. Nhìn cô xách ba túi đồ to đi vào, dáng đi lắc lư lạch bạch ngộ nghĩnh như chim cánh cụt, Vệ Cẩm Huyền thấy vậy cười thầm trong bụng, thấy thím Tào đã đi qua đón lấy mấy cái túi, anh hỏi: “Sao lại mua nhiều như vậy?”

Trương Tư Ninh lắc lắc cổ tay bị moi, vô cùng tự nhiên nói: “Không muốn ăn ở miễn phí, đưa tiền thì khách sáo quá, nên mua chút đồ ăn xem như tiền thuê nhà.”

Vệ Cẩm Huyền rất thích cô thẳng thắn như vậy, anh mỉm cười vươn người ra nắm lấy tay cô động tác chậm chậm nhẹ nhàng giúp cô xoa bóp, Trương Tư Ninh đứng đó, cúi đầu nhìn anh, môi mấp máy có mấy lời trong lòng muốn nói, nhưng lại không thể nào nói ra được, cô trầm nghĩ, cứ như vậy đi, thế này cũng rất tốt, như gần như xa, ai cũng không cần vì ai mà chịu trách nhiệm.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 29: Chương29

Lại mấy ngày nữa trôi qua, chuyện của Trần Bình Bình tạm thời như tro bụi lắng xuống, cảnh sát chính thức chuyển giao hồ sơ lên Tòa án, bước tiếp theo chính là chờ lệnh gọi của Tòa.

Người nhà Trần Bình Bình đã nhận thi thể về, tạm thời để ở nhà xác bệnh viện, một nhà hơn hai mươi người chen chúc trong phòng khách sạn bàn bạc suốt một ngày trời, rốt cuộc đến tối cũng đã có quyết định, liền tìm Hứa Dương nhờ cậu ta gọi điện cho Trương Tư Ninh, giúp chuyển lời với cô kết quả thảo luận của bọn họ.

“Chị Tư Ninh...” Hứa Dương ngập ngừng trong điện thoại, cậu nói rất nhỏ: “Người nhà họ Trần không có ý định đem chị Bình Bình về quê, nói sẽ trực tiếp hỏa táng ở Vũ Lăng, nhưng mà... bọn họ muốn chị chỉ tiền ra làm tang sự.”

Trương Tư Ninh vừa nghe xong lập tức phát hỏa, cô với người nhà Trần Bình Bình không quen biết, mấy ngày nay họ ăn ở đều do người bên cô sắp xếp, ăn cũng cô ở cũng cô, bây giờ ngay cả tang sự cũng muốn cô bỏ tiền ra, thật quá đáng, đúng là được voi đòi tiên mà. Hơn nữa, cô và Trần Bình Bình có quan hệ gì chứ? Là con cháu có hiếu hay bạn bè người thân?! Trần Bình Bình cũng không phải không cha không mẹ không bà con! Chẳng lẽ gia đình nghèo khó tới mức ngay cả chút tiền đám tang của con mình cũng không muốn bỏ ra sao!

Bảo cô bỏ ra số tiền này....đây là trù ẻo hay là lừa tiền cô?! thật sự nghĩ cô ‘coi tiền như rác’ sao!

“Số tiền này chị sẽ không chi ra,” Trương Tư Ninh vô cùng cứng rắn nói: “Em nói với bọn họ, trong nhà chị còn có ông bà cha mẹ, đứng ra tổ chức tang sự cho người ngoài, chuyện như vậy chị không làm được, chị còn hy vọng người thân của mình có thể sống lâu trăm tuổi.” Tuy rằng có mâu thuẫn với người nhà, nhưng đó chỉ là mâu thuẫn trong gia đình, hiện tại, người nhà Trần Bình Bình yêu cầu cô xuất tiền ra làm tang sự, chuyện này thật vô đạo đức mà. Hơn nữa, năm nay tuổi của ông nội cũng đã cao, người nhà họ Trương đều khá mê tín, những chuyện xui xẻo thế này đều hết sức kiêng kỵ, Trương Tư Ninh đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Hứa Dương cũng biết cô sẽ không đồng ý, loại chuyện viển vông thế này, không hiểu người nhà Trần Bình Bình nghĩ thế nào nữa. Hóa táng thì có thể tốn bao nhiêu tiền, chỉ vì chút tiền này mà đắc tội với người khác... thật không nên chút nào, sau này vụ kiện của Trần Bình Bình có sự cố gì xảy ra còn phải nhờ người ta dựa vào mối quan hệ tìm cách giải quyết, lúc này đắc tội với người ta, hoàn toàn là vì cái lợi nhỏ mà mất lớn. Có điều trước đó lúc ở trong khách sạn cậu cũng đã khuyên qua, nhưng người ta không nghe, cậu cũng không còn cách nào khác, gọi cuộc điện thoại này cũng chỉ vì nghĩ đến Trần Bình Bình.

Đề nghị quái lạ này là do chị của Trần Bình Bình đưa ra, không phải cô ta thật sự để ý đến chi phí hỏa táng, mà chỉ muốn thông qua chuyện này xem thử giới hạn cuối cùng của Trương Tư Ninh đến mức nào, nếu cô đồng ý, thì bọn họ có thể đòi nhiều tiền hơn, nếu không đồng ý, thì đòi ít lại một chút, chi đơn giản vậy thôi.

Nhưng tóm lại, số tiền bồi thường này nhất định phải đòi cho bằng được.

Nếu Trương Tư Ninh biết được mục đích của họ thế này, có lẽ việc đầu tiên cô làm chính là chân chó ôm đuôi Vệ Cẩm Huyền hô to ‘Thánh Thần’, tiếc là lúc này cô còn chưa biết, chỉ cho là người nhà Trần ham món lợi nhỏ nên không hiểu phép tắc. Nên sau khi cúp điện thoại cũng không để trong lòng, đến lúc ăn cơm tối đã không còn tức giận nữa.

Buổi tối, Vệ Cẩm Huyền lại đi đến gần mười hai giờ mới về tới nhà, chỉ cần đứng gần một chút đã có thể ngửi thấy mùi rượu trên người anh. Trương Tư Ninh cũng lười phải nói nhiều, đi trước thím Tào một bước chạy vào phòng bếp bụng canh giải rượu ra, đặt trên bàn rồi bảo anh uống.

Kể từ khi vào ở nhà Vệ Cẩm Huyền, cô mới biết anh bận rộn tới mức nào. Chưa nói đến việc hầu như cứ cách ngày lại phải xã giao trên bàn rượu, chỉ thỉnh thoảng nhìn thấy anh ở thư phòng làm việc đến hai ba giờ sáng đã đủ khiến cô chất lười hít hà rồi, vậy mà sáng hôm sau người này vẫn xuất hiện tràn đầy năng lượng, nếu không phải là trâu bò, à không, phải là tê giác - trâu bò tiến hóa, thì thật sự không thể nào làm được như vậy.

Đêm nay, Vệ Cẩm Huyền uống khá nhiều, nhìn thấy vẻ mặt ghét bỏ của Trương Tư Ninh, liền đưa tay kéo cô đến bên cạnh: “Không thích tôi uống rượu?” Giọng nói anh trầm thấp, khàn khàn, vừa rung động lại dễ nghe. Cùng với cổ áo sơ mi và cà vạt đã được nói lòng, mái tóc hơi lộn xộn khiến cả người anh toát ra một vẻ đẹp biếng nhác.

Trái tim Trương Tư Ninh lỡ nhịp, có chút hoảng loạn, nhưng nét mặt cô vẫn phẳng lặng, chỉ nhíu mày nói: “Chúng ta cũng không phải ngày đầu tiên quen biết.” Cô ghét anh uống rượu, vẫn luôn biểu hiện rất rõ ràng đó được không.

Vệ Cẩm Huyền khẽ mỉm cười, nghiêng đầu neho mắt ngắm nhìn cô, từ mái tóc dài buông xõa phía sau, đến khuôn mặt thanh tú, cái cổ mảnh mai trắng ngần, xương quai xanh khêu gợi ẩn hiện dưới áo len màu lam, phía dưới là chiếc quần bút chì màu đen thẳng thớm, đường cong rõ nét, cả người tràn ngập hơi thở xinh đẹp. Vệ Cẩm Huyền khẽ dùng lực kéo cô ngồi xuống cạnh mình. Thuận thế nghiêng đầu, tựa lên vai cô: “Tư Ninh, Tư Ninh.” Anh khẽ gọi, như lời thì thầm nhỏ nhẹ của tình nhân, nhẹ đến mức dường như không thể nghe thấy.

Nhưng Trương Tư Ninh nghe rất rõ, gò má cô ửng hồng, vờ tức giận ra vẻ hung dữ: “Gọi gì chứ?!” Đợi hồi lâu không nghe tiếng đáp lại, nghiêng đầu xuống nhìn, anh vậy mà đã ngủ thiếp đi!

Đúng lúc, thím Tào đi từ phòng bếp ra, nhìn thấy cảnh này, bà cười một tiếng bước tới khẽ nói: “Vừa rồi trước khi đi lão Trịnh có nói Vệ tiên sinh đã nôn trên đường, nên tôi đoán bây giờ đang ngủ.” Sợ cô không hiểu, liền giải thích: “Vệ tiên sinh không giống với người khác, bình thường khi uống rượu sẽ không nôn, chỉ nôn khi nào đã thật say, khi say chỉ ngủ chứ không âm ỉ.”

Trương Tư Ninh nhớ tới lần trước ở nhà cô, anh cũng nôn ra sau đó rất nhanh chóng ngủ thiếp đi, bây giờ mới biết, thì ra anh khác biệt người ta như vậy, nghĩ lại cũng thật thú vị.

“Vậy làm sao bây giờ?” Cô không dám lộn xộn, nhưng cũng không thể cứ để anh dựa vào vai mình ngủ như vậy được.

Thím Tào mỉm cười nói: “Bình thường, Vệ tiên sinh uống say, khi ngủ sẽ rất khó đánh thức, cứ để ông chủ ngủ ở phòng khách thôi, tôi đi lấy chăn và gối đầu xuống.” Nói xong liền chuẩn bị lên lầu, Trương Tư Ninh vội vàng gọi với theo: “Thím Tào, cả cháu nữa, đêm nay cháu cũng ngủ ở phòng khách.” Vệ Cẩm Huyền ngủ dưới lầu, sao cô dám một mình lên lầu hai ngủ chứ.

Thím Tào quay đầu lại nhìn cô, cười rất thoải mái: “Được, để tôi ôm xuống luôn.”

Thím Tào đã đi ngủ, vì Trương Tư Ninh mạnh mẽ yêu cầu, nên tất cả đèn phòng khách đều bật lên, trong phòng rất sáng. Vệ Cẩm Huyền ngủ ở ghế sofa rộng, cô ngủ trên ghế sofa đối bên cạnh, mặc dù ghế hơi ngắn nhưng cơ chân một chút cũng ổn.

Trương Tư Ninh mở tivi phòng khách lên, hiện tại cô không ngủ được, gần đây không mở cửa buôn bán, ngày nào cũng ngủ no mất, lúc chiều còn nằm trên ghế trong sân đánh một giấc.

Trương Tư Ninh lúc thì xem tivi, lúc thì ngắm Vệ Cẩm Huyền, đối với cô mà nói, chuyện này khá mới mẻ, cùng một người đàn ông ngủ chung phòng, khoảng cách gần như vậy, ngay cả lông mi xoắn dài đỏ bóng râm dưới mắt anh, cô cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, trước đây chưa từng để ý, lúc này nhìn

kỹ, thì ra đáng vẻ khi ngủ của anh lại vô hại như vậy, mỗi khế cong lên, có chút trẻ con đáng yêu.

“Vệ - Cẩm - Huyền.” Cô khẽ gọi tên anh từng chữ từng chữ, mang theo chút mềm mại lưu luyến, người đàn ông này, rõ ràng chỉ quen biết nhau một thời gian ngắn ngủi, nhưng anh đã mang lại cho cô cảm giác đặc biệt như vậy. Cho cô sự cưng chiều, cho cô điểm tựa, cho cô cảm giác an toàn.

Trương Tư Ninh nghĩ, có lẽ anh thích cô, phụ nữ thường rất nhạy cảm ở khía cạnh này, nhưng trực giác cũng mách bảo cô rằng, cảm giác này quá mong lung, cô không nên phá vỡ nó.

Sáng hôm sau, Vệ Cẩm Huyền thức dậy rất sớm, anh chậm rãi ngồi dậy, xoa xoa cái trán hơi khó chịu, vừa liếc mắt liền nhìn thấy Trương Tư Ninh đang ngủ rất say trên ghế sofa bên cạnh.

Anh ngạc nhiên nhưng nghĩ tới lá gan thô gần đây của cô, liền hiểu được vì sao nha đầu này cũng ngủ ở phòng khách. Anh cười thầm, đã qua nhiều ngày mà sao lá gan vẫn nhỏ như vậy. Thấy cô cuộn tròn chen người trên ghế, Vệ Cẩm Huyền đưa tay khẽ đẩy cô: “Tư Ninh.”

Trương Tư Ninh tỉnh dậy rất nhanh, anh vừa gọi hai tiếng cô đã tỉnh.

“Anh dậy rồi sao?” Cô dụi mắt ngồi dậy, khuôn mặt vẫn còn mang đáng vẻ mơ màng chưa tỉnh ngủ. Vệ Cẩm Huyền đưa tay lau khóe miệng cô: “Em chảy nước miếng.” Anh đưa ngón tay đến trước mặt cô, trên đó có một vết ướt. Trương Tư Ninh chớp mắt, nhìn xuống ngón tay anh, rồi nhìn lên mặt anh, ừm một tiếng, rồi à một tiếng, lấy tay quệt quệt mặt: “Còn nữa không?” Cô úp mặt xuống một bên để anh có thể nhìn rõ, vừa tự nhiên, thông dong lại bình tĩnh, hoàn toàn không có chút xấu hổ nào một cô gái bình thường nên có. Cô phản ứng vô tư như thế, Vệ Cẩm Huyền muốn trêu cô cũng chẳng thể nói nên lời.

Trương Tư Ninh vén chân, mang dép lê vào rồi đứng dậy, đuổi lưng một cái, vừa len lén liếc mắt, đừng mơ, cô không ngốc để anh chế giễu đâu.

Thím Tào đang chuẩn bị bữa sáng trong phòng bếp, nghe thấy tiếng động, liền bước ra nói bữa sáng phải đợi thêm chút nữa, rồi đưa chén canh giải rượu trong tay cho Vệ Cẩm Huyền uống.

Hôm nay cuối tuần, Vệ Cẩm Huyền cố ý dành ra một ngày, ăn sáng xong sẽ đưa Trương Tư Ninh đến chùa thấp hương. Trương Tư Ninh nghe xong dĩ nhiên rất vui vẻ, hào hứng chạy lên lầu thay quần áo, lúc này không hề sợ ma quỷ nữa.

Hôm nay, Lão Trịnh nghỉ ngơi, con của ông, tiểu Trịnh tới thay ca.

Tiểu Trịnh khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, tóc húi cua, dáng người cao lớn vạm vỡ, nhưng nhìn qua có vẻ rất ngay thẳng, thật thà, lúc lái xe ánh mắt không nhìn ngó lung tung, rất phép tắc.

Trương Tư Ninh và Vệ Cẩm Huyền ngồi phía sau, hai người nói chuyện phiếm câu có câu không, sau đó Trương Tư Ninh kể cho anh nghe chuyện hôm qua Hứa Dương gọi điện đến, đáng vẻ chăm chọc nói: “Người nhà này đúng là có một không hai mà, làm gì có ai lại để cho người ngoài xuất tiền ra tổ chức tang sự chứ, lúc đó nghe xong tôi rất giận, ông nội tôi, ba tôi, chú tôi, cô và cả anh chị em họ tôi còn đang sống rất tốt đây nè! Làm như vậy không phải muốn tôi gặp xui xẻo sao?! Hơn nữa, bọn họ là người thân Trần Bình Bình, ngay cả chút tiền ấy cũng không sẵn lòng bỏ ra, thật khiến người ta thất vọng chưa xót mà.” Uống công cô lúc đầu thấy người nhà họ Trần thương tâm khóc lóc, còn xúc động một phen.

Vệ Cẩm Huyền nghe xong, khuôn mặt có chút nghiền ngẫm, đưa tay xoa nhẹ đầu cô: “Tư Ninh ngốc à.” Giọng nói trầm thấp dịu dàng tựa như tiếng thờ dài rất êm tai nhưng nội dung lại khiến người ta phát hỏa, Trương Tư Ninh đẩy tay anh ra: “Nói ai ngốc chứ!”

Anh lơ đãng thu tay về, ánh mắt lướt nhanh qua đôi môi đỏ hồng của cô, khẽ nói: “Vẫn chưa hiểu tại sao người ta lại đưa ra yêu cầu quá đáng như vậy sao?”

Trương Tư Ninh nhún mày, không rõ anh có ý gì.

Vệ Cẩm Huyền nhìn vẻ mặt ngờ ngác của cô, bắt đầu dĩ nghĩ, bình thường rất thông minh nhưng sao không nghĩ đến chuyện người ta muốn đi ‘đường ngang ngõ tắt’ cho nhanh chứ! Nha đầu này, không chừng tương lai bị người ta lừa bán mà còn giúp người ta đếm tiền đây!

Anh thở dài, giải thích: “Đây là bọn họ muốn dò xét giới hạn làm người của em, người nhà họ Trần không phải kẻ đàn độn, sẽ không làm ra chuyện ngu ngốc chỉ vì một hai ngàn đồng tiền mai táng mà dễ dàng đắc tội với em. Em có tin, đợi đến lễ tang của Trần Bình Bình, bọn họ sẽ như sư tử há rộng mồm xông vào em không?”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: Chương 30

Trương Tư Ninh biết Vệ Cẩm Huyền không phải người nói và làm việc không có cơ sở, nếu anh đã nói vậy, chắc chắn có lý lẽ của mình, chỉ là đối với cách làm của người nhà họ Trần cô có chút nghĩ mãi không ra, so với việc chọc cô mất hứng, sao họ không làm ngược lại, lấy lòng cô, khiến cô đồng tình

thương xót, không phải hiệu quả sẽ tốt hơn sao?

Đĩ nhiên, đây chỉ là suy nghĩ viển vông của cô, vì Vệ Cẩm Huyền đã nói tiếp: “Xem ra, trong mắt người nhà họ Trần, về tình về lý em đều phải chi ra khoản tiền này, điều duy nhất khiến họ đau đầu đó là đòi nhiều hay ít mà thôi, chuyện đám tang của Trần Bình Bình chẳng qua chỉ là ném hòn đá thử, nếu em đồng ý đưa tiền làm tang sự, chứng tỏ em mềm lòng dễ bắt nạt, bọn họ có thể đòi nhiều tiền hơn, nếu em không đồng ý, cho thấy em cũng có chút bản lĩnh, sẽ đòi ít lại. Chỉ cần nắm bắt được mức độ, sẽ không đến mức bị vạch mặt.”

Đến cái tuổi này của Vệ Cẩm Huyền, tiền tài, thân phận, địa vị không thiếu bất cứ thứ gì, anh từng trải nhiều, hiểu biết rộng, ánh mắt tinh tường, trong mắt anh cách làm của người nhà họ Trần chỉ là tôm tép nhãi nhép, anh chỉ cần nghe một đã có thể hiểu mười, tùy tiện nghĩ qua cũng đoán được tâm tư của những người này hết tám chín phần.

Trương Tư Ninh cũng không phục: “Bọn họ muốn tiền phát điên rồi sao? Tại sao về tình về lý tôi đều phải bỏ tiền ra một cách vô lý như vậy? Đây là đạo lý gì chứ? Bộ nhìn tôi rất giống mấy kẻ tiêu tiền như nước sao?” Cô không phải là hung thủ giết người, cũng không phải người nhà hung thủ, càng không chút liên quan gì đến vụ án mạng này, người nhà họ Trần có vô si hơn nữa cũng không thể nào ăn không nói có như vậy chứ.

Cho nên mới nói em còn non nớt lắm

Vệ Cẩm Huyền nghĩ thầm trong bụng, cũng không nói ra, chỉ nói: “Tư Ninh, em phải biết rằng, có một số người, một số việc không thể nào phân rõ phải trái được, nhất là chuyện liên quan đến tính mạng con người. Cho dù là doanh nghiệp như Bác Lãng, nếu có người lao động bất ngờ tử vong, công ty nhất định sẽ hỗ trợ, đây là vấn đề đạo đức.”

“Tôi là hộ kinh doanh cá thể, anh là doanh nghiệp, tình huống của chúng ta không giống nhau mà.” Cô phản bác.

“Trăm sông đổ về một biển, em chưa từng nghe qua sao?”

Trương Tư Ninh trừng mắt thò: “Tối hôm đó, anh đâu có nói như vậy.” Đêm hôm đó, anh cố ý sắp xếp bốn người lão Trịnh đi đón người Trần gia, mục đích để cho họ thấy cô không dễ ức hiếp, sao bây giờ còn chưa tới mấy ngày đã trở què rồi.

Vệ Cẩm Huyền không thêm đề ý tới về bất mãn của cô, tiếp tục nói: “Tôi nói em nghe những điều này, là muốn em hiểu rằng đứng trước lợi ích, sẽ không ai quan tâm đến tình cảm và thể diện, phân rõ phải trái với em đâu. Em phải biết rằng người nhà họ Trần mất con gái, trong mắt người ngoài bọn họ chính là kẻ đáng thương, tuy rằng cái chết của Trần Bình Bình không liên quan gì tới em, nhưng khi gặp phải những kẻ không nói lý lẽ, người ta chặn trước tiệm một khúc hai nháo ba thất cổ, số tiền này em không muốn bỏ ra cũng không được, báo cảnh sát cũng vô ích, phần lớn người ta luôn đồng tình với kẻ yếu hơn, có lẽ cuối cùng đến cảnh sát cũng sẽ khuyên em nên bỏ tiền ra để tránh phiền phức.

Thấy cô mở miệng muốn nói, anh đưa tay ngăn lại: “Không cần nghi ngờ, em có nhà có xe, trong mắt người ngoài chính là người có tiền, không bỏ ra số tiền này, người ta sẽ nói em keo kiệt, việc đó còn chưa nói, họ còn có thể suy đoán bậy bạ, thấy người nhà họ Trần đến làm loạn, người ta sẽ cho rằng nếu em không liên quan gì thì sao người nhà người chết lại đến tìm em gây rối? Người Trung Quốc thường nói ‘không có lửa sao có khói’, những lời này rất triết lý nhưng không phải lúc nào cũng đúng, có khi chính sức mạnh dư luận sẽ khiến người ta tin rằng những lời nói dối vô căn cứ là thật. Cho nên về sau nếu gặp những chuyện như vậy nhớ phải lưu ý nhiều hơn, đừng mãi nghĩ đến việc phân rõ phải trái với họ, đụng phải người không cần biết đúng sai, không nói đạo lý không phải sẽ rất buồn cười sao?” Anh vừa nói vừa vuốt khề hai đầu chân mày đang nhũn nhũn của cô, vừa nhẹ nhàng dỗ dành: “Về phần người nhà họ Trần, em không cần quan tâm tới, giao cho tôi xử lý.”

Ngôi chùa mà thím Tào giới thiệu cho Trương Tư Ninh tọa lạc ở phía đông thành phố, điện thờ rất lớn, rải rác mười mấy tòa đại điện cổ kính đan xen vào nhau, ngôi vàng tường đỏ, nhìn tổng thể rất trang nghiêm hùng vĩ. Trương Tư Ninh đã được thím Tào ‘phổ cập khoa học’ qua trước đó, nói rằng những đại điện này do các tín đồ Phật giáo đóng góp xây dựng nên, mảnh đất này cũng do chính quyền địa phương cấp cho sử dụng miễn phí.

Trương Tư Ninh và Vệ Cẩm Huyền đến khá muộn, nhưng hôm nay không phải mừng một và ngày rằm cũng không trùng lễ hội Phật giáo nào nên trong chùa không có nhiều khách đến thắp hương, sư thầy cũng ít.

Cuộc trò chuyện trong xe vừa rồi thật sự đã kích lòng tự ái của Trương Tư Ninh khiến cô có chút không vui, nhưng cô cũng không phải người không biết suy xét, tuy không muốn thừa nhận nhưng sự hiểu biết của Vệ Cẩm Huyền trên rất nhiều khía cạnh bỏ xa cô hàng trăm cây số, cô vẫn còn khá ngây thơ tự cho mình là đúng mà thôi.

Trương Tư Ninh ở trong điện thắp hương cầu nguyện được phù hộ bình an, còn lấy ra hai nghìn tệ thỉnh sư thầy niệm kinh siêu độ cho Trần Bình Bình, sư thầy nói chỉ cần tụng kinh liên tục bảy ngày, chắc chắn vong hồn sẽ siêu thoát không còn lưu lại nơi trần thế nữa. Trương Tư Ninh cũng không biết có thật không, nhưng cô quyết định mấy ngày tiếp theo vẫn sẽ đến nơi này để trong lòng được an tâm.

Đến ngày tang lễ Trần Bình Bình, từ sớm tỉnh mơ Trương Tư Ninh đã thức dậy, cô mặc một bộ âu phục màu đen, tóc búi cao nhìn rất chừng mực.

Ở tang lễ của người Trung Quốc, thường chọn số ngày lẻ chứ không chọn ngày chẵn. Ví dụ như người ta sẽ để qua... bảy ngày, ba tuần, năm tuần, Trần Bình Bình chết đột ngột, bởi vì chuyện bắt hung thủ nên đám tang phải hoãn lại, sắp xếp vào hôm nay, sau khi cô ấy qua đời ba tuần.

Ngày hôm kia, Trương Tư Ninh đã hoàn tất việc cúng bái hành lễ trong chùa, liên tiếp bảy ngày cô đều đến chùa thắp hương, sau khi nghe xong bốn mươi chín hòa thượng tụng kinh liên tục bảy ngày, không biết có phải do tác dụng tâm lý không mà Trương Tư Ninh không còn cảm thấy sợ hãi như trước nữa, cũng không còn hoảng hốt, ngoại trừ lúc đi ngủ vẫn phải tiếp tục mở cửa, những cái khác đều cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Hôm nay, Vệ Cẩm Huyền không đi cùng cô được, tổng công ty bên Pháp cử hai nhân viên cấp cao sang đây nên anh phải tự mình tiếp đón. Nhưng vẫn cố ý dậy sớm cùng ăn sáng với Trương Tư Ninh.

Trên bàn ăn, Trương Tư Ninh hỏi anh chuyện người nhà họ Trần tới đâu rồi, anh nói giao cho anh xử lý nhưng mấy ngày nay không thấy anh nhắc đến. Vệ Cẩm Huyền ở một tiếng, dường như đây chỉ là việc rất con con, thờ ơ nói: “Chuyện đó tôi đã giải quyết xong, em yên tâm, bọn họ không dám gây chuyện đâu.”

Trương Tư Ninh để ý thấy anh nói ‘không dám’...đó là một từ khẳng định rất quyết đoán, cô cảm thấy có lẽ Vệ Cẩm Huyền đã sử dụng thủ đoạn gì đó, chỉ có điều thấy anh rất hồi hộp, dường như không có ý định nói nhiều về chuyện này, nên cô nhún vai cũng không hỏi nhiều chỉ nói biết rồi.

Vệ Cẩm Huyền để dao nĩa trên tay xuống, hơi ngả người ra sau tựa lưng vào ghế, ngắm nhìn cô gái đang im lặng ăn sáng trước mặt, ánh mắt khẽ cong lên. Anh thầm nghĩ, đôi khi Trương Tư Ninh rất khôn khéo hết một con hồ ly nhỏ, biết lúc nào nên nói gì, cũng biết cái gì nên hỏi cái gì không, tựa như chuyện này, nếu cô hỏi anh cũng sẽ nói, nhưng cô không hỏi, anh càng hài lòng hơn, dù sao chuyện xử lý người nhà họ Trần, cách làm có chút không đủ quang minh chính đại, trước mặt cô, anh luôn muốn giữ vững hình ảnh người đàn ông tốt, chính trực vô hại.

Lúc Trương Tư Ninh ra khỏi nhà mới chỉ hơn sáu giờ, Vũ Lăng có tổng cộng hai nhà hỏa táng, một ở phía đông, một ở phía tây thành phố, đều thuộc khu vực ngoại thành. Người Trần gia chọn nhà hỏa táng phía đông cách nội thành rất xa, Trương Tư Ninh không biết đường đi nên tối qua cô lên mạng xem hướng dẫn, biết được có một vài đoạn đường đang tu sửa phải đi đường vòng, lái xe nhanh nhất cũng phải mất hơn mấy tiếng đồng hồ.

Vệ Cẩm Huyền vốn định bảo tiểu Trịnh đưa cô đi nhưng Trương Tư Ninh không đồng ý, cô cảm thấy lò thiêu không phải chỗ tốt lành gì, hơn nữa tiểu Trịnh chẳng dính dáng gì đến người nhà họ Trần, tuy ngoài miệng người ta không nói ra nhưng chưa chắc trong lòng đã vui vẻ, hà cớ gì phải như vậy, cũng không phải cô không biết lái xe.

Tối qua, thi thể của Trần Bình Bình đã được chuyển trước đến nhà hỏa táng. Vệ Cẩm Huyền đã cho người sắp xếp xe chở hơn hai mươi người nhà họ Trần tới lò thiêu.

Trương Tư Ninh lái xe đi đón Hứa Dương trước, trên đường đi Hứa Dương hỏi cô khi nào cửa hàng hoa mở cửa kinh doanh trở lại, Trương Tư Ninh nói vẫn chưa nghĩ ra, cô nghiêng mắt nhìn cu cậu: “Có phải em có chuyện gì muốn nói với chị không?” Từ lúc bắt đầu lên xe tới giờ, cu cậu luôn có vẻ thấp thòm muốn nói lại thôi.

Hai tay Hứa Dương đang đặt trên đầu gối, nghe cô hỏi vậy, hai bàn tay liền nắm chặt thành quyền, cúi đầu không nói tiếng nào, cũng không biết đang nghĩ gì.

Đúng lúc phía trước có đèn đỏ, Trương Tư Ninh dừng xe lại, hơi nghiêng người: “Hứa Dương, có phải em muốn xin nghỉ, không muốn tiếp tục làm việc ở tiệm nữa phải không?” Giọng nói của cô rất bình thản, thật ra chuyện này cũng không khó đoán, nếu là cô, cô cũng sẽ không tiếp tục ở lại, dù sao Trần Bình Bình chết quá bi thảm, tuy thời gian làm việc không lâu, nhưng trong tiệm cũng có rất nhiều kỷ niệm về cô ấy, thay vì tức cảnh sinh tình, buồn bã đau lòng không bằng trực tiếp rời đi, bắt đầu làm lại từ đầu.

Hứa Dương không phản bác cũng không ngẩng đầu lên chỉ khẽ nói mấy chữ: “Chị Tư Ninh, xin lỗi chị.”

Trương Tư Ninh lơ đãng: “Không có gì phải xin lỗi đâu, thật ra gần đây chị cũng đang suy nghĩ xem có nên đóng cửa tiệm, thay đổi công việc làm ăn khác không.” Cô không thiếu tiền, vì hứng thú nên mới mở cửa hàng hoa, hiện tại cô đang có bóng ma tâm lý với tiệm, nên cũng không muốn tiếp tục nữa, thậm chí còn định đem cửa hàng hoa và cả nhà ở bán hết đi cho xong chuyện.

Hứa Dương nghe cô nói vậy lập tức ngẩng đầu lên hai mắt sáng rỡ: “Chị Tư Ninh, nếu như chị không kinh doanh cửa hàng hoa nữa, vậy cho em đi theo chị đi, chị làm cái gì, em đều đi theo làm cho chị, tiền lương ít một chút cũng không sao.”

Những lời này, thật khiến người ta tức không được, cười cũng không xong, Trương Tư Ninh phát hỏa vỗ lên đầu cậu nhóc một cái nhưng cũng không để cậu phải đợi lâu, Hứa Dương là một cậu bé thành thật, Trương Tư Ninh đối với cậu ấn tượng không tệ, nên trực tiếp gật đầu đồng ý, sau này cô cũng cần người giúp không phải sao.

Khi đến nhà hỏa táng cũng đã gần chín giờ, khó khăn lắm Trương Tư Ninh mới tìm được chỗ đậu xe.

Trương Tư Ninh không xa lạ gì với lò thiêu, bà nội, ông bà ngoại và cả mẹ cô đều là hỏa táng. Tuy không cùng một nơi nhưng lò thiêu nơi nào chẳng giống nhau, vĩnh viễn không bao giờ lo lắng không làm ăn được, ở nơi này có thể nhìn thấy người để tang đốt giấy tiền vàng, người kêu gào khóc lóc khắp mọi nơi.

Bình thường trước khi hỏa táng sẽ có một lễ truy điệu nhỏ, nhưng người nhà họ Trần bỏ bớt thủ tục này, trực tiếp hỏa táng luôn, Trương Tư Ninh đưa một phong bì ba nghìn tệ xem như tiền phúng điếu, chị gái Trần Bình Bình liền cảm lấy cũng không nói gì khác chỉ nói vài câu khách khí, nhưng ánh mắt khi nhìn cô có chút tránh né. Cũng không biết rốt cuộc Vệ Cẩm Huyền đã làm gì.

Trước khi rời khỏi lò thiêu, Trương Tư Ninh mua mấy dây pháo rồi bảo Hứa Dương xuống xe đốt hết. Đây là phong tục, hình như để xua đuổi tà ma, loại bỏ những thứ dơ bẩn gì đó, cô cũng không hiểu lắm, nhưng người ta đều làm vậy nên cô cũng làm theo.

Giữa trưa, Vệ Cẩm Huyền gọi điện tới hỏi cô mọi việc có thuận lợi không, Trương Tư Ninh liền tóm tắt quá trình sáng nay đã trải qua cho anh nghe. Nói cho anh biết, tro cốt của Trần Bình Bình tạm thời gửi ở nhà hỏa táng, người nhà họ Trần tính đợi mở phiên tòa đưa thủ phạm ra trước công lý, rồi sau đó mới mang tro cốt về chôn cất ở quê nhà.

Vệ Cẩm Huyền không quan tâm chuyện này, nghe thấy âm thanh ồn ào bên phía cô, liền hỏi: “Em đang ở đâu, sao ồn quá vậy?”

Trương Tư Ninh nói đang ở nhà ăn, sau khi tang lễ kết thúc, người nhà người mất sẽ mở tiệc chiêu đãi để cảm tạ người thân và bạn bè, đây cũng là phong tục đã lưu truyền từ hàng nghìn năm trước.

Vệ Cẩm Huyền đã tham dự không ít tang lễ kiểu địa phương Trung Quốc, cũng biết có nghi thức này, anh cũng không nói nhiều chỉ dặn dò cô không được uống rượu, về sớm một chút, lái xe cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương31

Một khi đã quyết định việc gì, Trương Tư Ninh vô cùng dứt khoát, hôm sau đi tìm ngay một trung tâm môi giới bất động sản đăng thông tin bán nhà. Đến tối, Vệ Cẩm Huyền về nghe cô nói muốn bán nhà, liền vỗ vào sofa cạnh mình bảo cô ngồi xuống: “Tối đây, nói chuyện nào.”

Trương Tư Ninh nghĩ thầm, tôi bán nhà thì có chuyện gì mà nói với anh. Tuy nghĩ vậy, nhưng cũng đặt tranh thêu chữ thập trong tay xuống, ngoan ngoan đi qua.

Tối nay, Vệ Cẩm Huyền không uống rượu nhưng về nhà cũng khá trễ, hiện tại đã hơn mười một giờ. Thím Tào đang nấu thức ăn khuya trong bếp, tivi phòng khách đang chiếu một chương trình văn nghệ tổng hợp rất ồn ào, Trương Tư Ninh liếc nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của Vệ Cẩm Huyền, nghĩ ngợi một chút rồi chủ động lấy điều khiển từ xa tắt tivi, không khí trong phòng thoáng cái yên tĩnh trở lại.

Vệ Cẩm Huyền tựa lưng vào sofa, thuận tay tháo cà vạt trên cổ ném lên ghế rồi thản nhiên hỏi: “Không mở cửa hàng hoa nữa, sau này có kế hoạch gì không?”

Tuy giọng nói của anh rất bình thản, nhưng không hiểu sao Trương Tư Ninh không dám nói qua loa cho xong chuyện, thành thành thật thật trả lời: “Còn chưa nghĩ ra ạ.” Khởi nghiệp lúc nào nói cũng dễ hơn làm, nhất là lựa chọn nên làm gì tốt nhất thường khiến người ta rối rắm, mở cửa hàng hoa là vì hứng thú, tiếp theo làm cái gì, không thể nào tiếp tục dựa vào hứng thú được, mặc dù cô biết đánh đàn, biết vẽ tranh, nhưng cũng chỉ để bản thân thưởng thức, mở lớp dạy người ta, chuyện này cô không có khả năng, cũng không nghĩ đến phương diện này.

Vệ Cẩm Huyền liếc nhìn cô: “Còn chưa nghĩ ra đã bán nhà rồi?”

Trương Tư Ninh lại cảm thấy hai chuyện này chẳng quan hệ gì với nhau nên nhún vai nói: “Thì làm từng bước, bán nhà xong trước rồi mới nghĩ tới chuyện khác, chuyện này không vội mà.”

“Sao lại không vội?” Anh đưa tay lấy mấy sợi chỉ vụn dính trên tóc cô xuống: “Kinh doanh là cả quá trình có trước có sau, làm người không thể chỉ biết cái trước mắt mà không tính đến lâu dài, em mở cửa hàng hoa buôn bán chưa được năm tháng, trừ chi phí trang trí cái tạo và tiền lương nhân viên, em thử làm phép tính xem, có phải chưa kiếm được xu tiền lời nào không? Mục tiêu của người làm ăn là lợi nhuận, em tốn nhiều tâm tư như vậy, còn chưa lấy lại được vốn, nói bán liền bán, giải quyết mọi việc như vậy cảm thấy vui về sao?”

Trương Tư Ninh muốn nói, tôi đâu có thiếu tiền, nhưng chỉ ngập ngừng trong miệng chứ không dám phun ra, thật ra trong lòng cô hiểu rõ, những lời này mà nói ra mới đúng là vứt luôn mặt mũi.

Vệ Cẩm Huyền lại nói: “Vị trí tiệm của em hiện giờ rất tốt, hầu như xung quanh không có ai cạnh tranh với em, nếu như lên kế hoạch rồi thực hiện cẩn thận, không tính tiền thuê nhà, chi tính chi phí lắp đặt thiết bị, nguồn hàng, lương nhân viên thì không hết năm nay là có thể bắt đầu thu được lợi nhuận.” Nói vậy xong, giọng nói cũng từ từ dịu xuống, tay vuốt nhẹ chóp mũi cô: “Tư Ninh, tương lai em còn dài, không thể vì gặp phải chút chuyện ngăn trở liền thay đổi ước nguyện ban đầu, bây giờ là cửa hàng hoa, lần sau có thể sẽ là cái khác, làm việc kiên trì nhất bỏ dở nửa chừng, nhất là làm kinh doanh.”

Anh là... muốn khuyên bảo cô.

Tâm trạng Trương Tư Ninh khá phức tạp, anh nói làm việc phải đến nơi đến chốn, đạo lý này rất dễ hiểu ngay cả học sinh tiểu học cũng hiểu được, nhưng thật sự rất ít người có thể làm được điều đó, cái gì gọi là ‘đến nơi đến chốn’, gặp phải chuyện ngăn trở thì từ bỏ có thể coi là ‘đến nơi đến chốn’, cảm thấy việc buôn bán không kiếm được tiền muốn đóng cửa tiệm không tiếp tục kinh doanh nữa cũng là một loại ‘đến nơi đến chốn’, bỏ dở nửa chừng thay đổi ước nguyện ban đầu cũng là ‘đến nơi đến chốn’... ví dụ như cô, cảm thấy bản thân không thiếu tiền, nên muốn làm theo ý mình, thích thế nào làm thế đó, nói đóng cửa tiệm thì đóng cửa tiệm, muốn bán nhà liền bán nhà, cái này cũng là ‘đến nơi đến chốn’; là ‘làm việc bất cần, không chu đáo’ một cách ‘đến nơi đến chốn’.

Mà anh nói ‘đến nơi đến chốn’ đó là chu đáo vẹn toàn, là kết quả đạt được sau khi cố gắng hết khả năng, bất kể tốt xấu.

Trương Tư Ninh nhất thời mím môi không nói gì, Vệ Cẩm Huyền cho rằng mình đã nói quá lời làm tổn thương lòng tự trọng của cô nên dịu giọng dỗ dành: “Nếu thật sự không muốn mở cửa hàng hoa nữa cũng không sao, tôi nói với em những điều này, chẳng qua hy vọng em có thể hiểu được đạo lý này, cũng không phải thật sự muốn can thiệp vào quyết định của em.”

Đợi anh nói xong, cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt đen lấp lánh tựa ánh sao lóe lên, phản chiếu ánh sáng lung linh tràn ngập sắc màu, rực rỡ chói mắt. Cô khẽ hỏi: “Vệ Cẩm Huyền, anh thích tôi phải không?”

Hôm nay, Trương Tư Ninh xem như ôm bom cảm tử liều chết một phen, vốn dĩ cô cũng không muốn chủ động nói ra những lời này, nhưng anh đối với cô quá tốt, chú giả này cứ thật thật giả giả như vậy khiến cô bỗng nhiên thấy sợ hãi, sợ bản thân mình lún quá sâu, lỡ như sau này phát sinh chuyện gì, cô lo lắng mình không thể nào rút ra được, chỉ bằng hiện tại có câu trả lời chính xác, nếu anh phủ nhận cô vẫn kịp quay đầu là bờ.

Đôi mắt với vấn đề cô đột nhiên đưa ra, Vệ Cẩm Huyền hết sức kinh ngạc, nhưng cũng không đến mức bị sốc, anh liền lấy lại tinh thần, ngược lại còn rất hứng thú hỏi cô: “Sao đột nhiên lại hỏi vậy?”

Trương Tư Ninh thấy trên mặt anh lộ ra nét cười bình thản, cảm thấy anh không nghiêm túc, nên hơi mất hứng, nói chuyện khá hung hăng: “Anh quản nhiều vậy làm gì, trả lời câu hỏi của tôi trước đã.” Trần ngập khí thế.

Đây làm sao lại là phản ứng một cô gái nên có chứ, Vệ Cẩm Huyền bật cười: “Thích thì sao, không thích thì sao?” Dường như anh cố tình lững lơ trên choker cho cô nổi lửa giận, hai hàng lông mày Trương Tư Ninh càng lúc càng nhíu chặt lại, vốn dĩ con gái chủ động đề cập chuyện tình cảm trước mặt người khác phải đã phải cần rất nhiều dũng khí, tình huống hiện tại đến từng tuổi này cô mới trải qua lần đầu, anh lại có thái độ như vậy. Trương Tư Ninh vừa tức vừa hờn, cảm thấy có lẽ bản thân đã tự mình đa tình, liền đứng dậy khỏi ghế sofa, thả lại một câu: “Thích thì nói chuyện yêu đương, không thích thì cả đời không qua lại với nhau!” Nói xong không đợi anh trả lời liền xoay người rời đi.

Chỉ có điều chân còn chưa kịp bước, đã có một người ở bên cạnh nắm lấy cổ tay dùng sức kéo lại, trực tiếp ôm vào lòng giữ chặt lấy.

Trương Tư Ninh mặc dù rất giận, nhưng anh như vậy cô đã biết được câu trả lời, trong lòng vô thức thở phào nhẹ nhõm nhưng khuôn mặt vẫn vờ phẳng lặng như nước, chỉ bấu mỗi giây dựa: “Anh làm gì thế, động tay động chân, buông ra!”

Anh khẽ cười bên tai cô: “Nói một đằng nghĩ một nẻo, bé con ngốc.”

Trương Tư Ninh không vui, đang muốn giễu cợt anh mấy câu, anh lại thở dài: “Tư Ninh, anh sợ tương lai em sẽ hối hận.”

Hối hận?

Trương Tư Ninh còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, anh đã nói tiếp: “Anh lớn hơn em mười ba tuổi, đã kết hôn, bị gãy chân, mặc dù có công ty nhưng chỉ là công ty con, trong nhà còn có một người anh trai cùng cha khác mẹ rất đối nghịch, có duy nhất một đứa em gái thì lại thành ra như vậy, mẹ thì bệnh đã qua đời, anh với ba mình cũng không gần gũi, điều kiện của anh như vậy thật ra không xứng với em.”

Khi anh nói những lời này, giọng nói rất bình thản, thậm chí còn có chút tự giễu. Trương Tư Ninh nghe xong trong lòng chua xót, cảm thấy anh thật sự rất đáng thương. Cô không nhịn được đưa tay ôm lấy thất lưng của anh nghẹn ngào nói: “Em tìm người nói chuyện yêu đương chứ có phải nói chuyện tình cảm với điều kiện của anh đâu chứ, sao anh lại nghĩ vớ vẩn như vậy?”

“Anh sợ tương lai em sẽ hối hận.”

“Vậy chắc chắn do anh đối xử với em không tốt, nếu anh thật sự tốt với em, sao em phải hối hận chứ.”

“Em không chê anh đã ly hôn, quan hệ gia đình phức tạp sao?”

Trương Tư Ninh bĩu môi: “Chỉ cần sau này anh không đi chệch đường ray ngoại tình lung tung gì đó là được, về phần quan hệ gia đình anh có liên quan gì tới em đâu, em cũng có tiền mà, chỉ cần anh ngoan ngoãn đáng yêu, cho dù anh chỉ còn hai bàn tay trắng, cũng lắm sau này em nuôi anh.”

Thật trẻ con mà, Vệ Cẩm Huyền cũng không cho đó là thật. So với anh cô còn rất trẻ, trong suy nghĩ của anh, đây chỉ là sự xúc động nhất thời của cô gái trẻ khi đối diện với tình cảm mà thôi, sau này khi phải đối mặt với thực tế khó khăn, có lẽ cô sẽ hối hận vì sự chủ động ngày hôm nay.

Thật ra, anh từng nghĩ cứ đối xử thật tốt với nhau mơ hồ hư hư thật thật, không quá gần gũi, cứ duy trì khoảng cách nhất định như vậy, làm bạn tri kỷ, đối với anh hay với cô có lẽ đều thích hợp hơn.

Nhưng cô lại bất ngờ làm rõ mọi chuyện như vậy, lẽ ra anh nên buông tay từ chối nhưng rốt cục vẫn không cam lòng nên hiện tại chỉ có thể tiếp tục như vậy thôi. Vệ Cẩm Huyền nghĩ nếu sau này cô hối hận, vậy thì anh sẽ để cô đi, nhưng lúc này đây anh luyện tiết.

Tuy không ai chính thức nói rõ quan hệ hiện giờ nhưng cả hai đều là người trưởng thành, có những việc không cần nói ra vẫn ngầm hiểu được, không nhất thiết phải ước hẹn điều gì, nên Trương Tư Ninh và Vệ Cẩm Huyền cứ như vậy xác định quan hệ yêu đương.

Nụ hôn đầu tiên của hai người là vào sáng hôm sau, sau khi xác lập quan hệ.

Lúc đó, Trương Tư Ninh còn chưa thức dậy, khi ngủ cô không đóng cửa, Vệ Cẩm Huyền cứ như vậy thoải mái đi vào phòng. Trước kia, anh còn chú ý nam nữ khác biệt, nhưng bây giờ chẳng chút kiêng dè.

Trong phòng không kéo rèm cửa sổ, trời đã bắt đầu mưa từ giữa đêm qua, đến giờ vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại, trái lại mưa càng lúc càng nặng hạt.

Vệ Cẩm Huyền thức dậy rất sớm, vừa mở mắt ra đã bị một trạng thái hưng phấn xâm chiếm, anh biết rõ điều gì đang diễn ra, mặc dù vẫn chưa tới sáu

giờ, nhưng không muốn tiếp tục nằm trên giường nữa. Anh lấp chân giả vào, thay quần áo, đánh răng rửa mặt, sau đó đến phòng cô.

Tư thế ngủ của Trương Tư Ninh rất ngay ngắn, không xoay trở lung tung, khuôn mặt nghiêng vùi vào gối, trên người đắp một chiếc chăn mỏng, mái tóc dài buông xõa phía sau, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp trắng ngần, lông mi rất dài, vừa dày vừa rậm, cong vênh lên, hai má trắng hồng đầy sức sống, sống mũi cao thẳng, môi hồng phụng phịu, có lẽ cảm thấy hơi khô nên dù đang ngủ rất say, cô vẫn vươn đầu lưỡi ra liếm môi.

Sau đó.....

Sau đó anh thật sự bị mê hoặc rồi, hoàn toàn không có cảm giác ngỡ ngàng trộm hương cướp ngọc con gái nhà người ta, anh ngồi xuống bên cô, khom lưng cúi người, hôn lên đôi môi xinh đẹp. Mới đầu chỉ nhẹ nhàng chạm vào, sau đó đầu lưỡi bắt đầu tìm tòi... rồi sau đó tiếp tục thăm dò vào bên trong khoang miệng, kết hợp với đầu lưỡi cô ăn sâu nụ hôn....

Cảm giác thỏa mãn diệu kỳ bỗng nhiên ập đến tận sâu nơi đáy lòng, lấp đầy nội tâm trống trải đã lâu của anh. Vệ Cẩm Huyền hôn người con gái bên dưới rất chuyên tâm và nghiêm túc. Khi Trương Tư Ninh mở mắt ra, đập vào mắt chính là khuôn mặt anh kè sát, vì tập trung mà hai mắt khép lại.

Trương Tư Ninh:- _ -

Nhận thấy cô bé bên dưới đang đẩy ra, Vệ Cẩm Huyền mở mắt nhưng vẫn không rời khỏi môi cô, khoe mắt anh cong lên, đưa bàn tay che đôi mắt to đang giương tròn xoe vì ngạc nhiên, tay còn lại giữ chặt ót cô tiếp tục ăn sâu nụ hôn, không cho phép cự tuyệt, không cho phép phản kháng, bá đạo khiến người ta phải đầu hàng.

Buổi sáng trên bàn ăn, Vệ Cẩm Huyền vô cùng bình thản, nhàn nhả ăn điểm tâm, Trương Tư Ninh bấu môi ẩm ướt không vui, thỉnh thoảng dùng ánh mắt bắn tia lửa điện vào tên đang ngồi đối diện.

“Ăn nhanh nào, không được tùy hứng.” Vệ Cẩm Huyền vừa nói vừa gấp một cái bánh bao sữa cho vào đĩa cô, giọng nói hết sức nghiêm nghị tựa như Trương Tư Ninh là một đứa bé đang giờ trò cẩu kính vậy.

Trương Tư Ninh nổi lửa, giận muốn phóng hỏa, già bộ đứng đắn, chú già khó ưa. Mới sáng sớm đã bắt gặp tập kích, nụ hôn đầu cô giữ gìn suốt hai mươi bốn năm trời cứ như vậy bị cướp mất, không lãng mạn chút nào, một chút ý nghĩa kỷ niệm cũng không có, chỉ cần nghĩ tới thôi đã thấy vô cùng uất ức. Nhưng hiện tại, Vệ Cẩm Huyền hết sức cao hứng, biết mình là người chiếm được nụ hôn đầu của cô bé con, tựa như giành được phần thưởng quý giá, tâm trạng rất tốt, cho dù bên ngoài đang mưa cũng không cách nào ngăn được tâm trạng vui vẻ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương32

Ăn sáng xong, trước khi ra cửa Vệ Cẩm Huyền dặn dò Trương Tư Ninh, hôm nay nếu không có việc gì thì đừng ra khỏi nhà, bên ngoài trời đang mưa, lái xe sẽ không an toàn. Anh không tin tưởng kỹ thuật lái xe của cô chút nào, chẳng qua khó nói thành lời, sợ lại chọc cô nổi giận.

Trương Tư Ninh đứng cạnh cửa bấu môi: “Hôm nay có hẹn với người của trung tâm môi giới nhà đất, còn phải thanh lý hết mấy chậu hoa trong tiệm nữa.” Tuy hôm qua anh đã nói rất nhiều, nhưng cô vẫn bị ám ảnh tâm lý, thật sự không muốn tiếp tục kinh doanh cửa hàng hoa nữa, cũng không muốn ở lại ngôi nhà đó, không bằng bán đi cho bớt việc, nhân tiện còn phải nhanh chóng tìm nhà mới để chuyển đi, trong nhà cô còn một đồng hành lý, đồ nội thất, cũng không thể ở ý nhà anh mãi được.

Vệ Cẩm Huyền cũng không muốn can thiệp vào tự do của cô, thấy cô khẳng khái như vậy, chỉ nói: “Thật ra, không kinh doanh cửa hàng hoa cũng có thể làm cái khác, vị trí mặt tiền cửa hàng em hiện giờ không dễ tìm đâu, hay em cho thuê cũng được.” Tiền thuê nhà một năm cũng không phải là con số nhỏ.

Nhưng Trương Tư Ninh đã hạ quyết tâm, vừa nghĩ tới chuyện nhìn thấy Trần Bình Bình trong tiệm, lập tức mất hồn, căn bản cô không muốn đến gần nơi đó nữa. Cũng không muốn cho thuê, nhất định phải bán đi mới cảm thấy yên tâm.

Thấy cô quyết tâm dứt khoát không chút dao động như vậy, Vệ Cẩm Huyền nghĩ làm lợi người khác chỉ bằng tự làm lợi cho mình nên nói: “Vậy thì em bán cho anh đi, chiều nay anh sẽ chuyển tiền vào thẻ em. Ghi số tài khoản cho anh.”

Trương Tư Ninh nhủ mảy: “Anh mua làm gì?” Công ty của anh lớn như vậy, chỉ quản lý điều hành nó, mỗi ngày anh đã mệt đến không ra hình người rồi.

Vệ Cẩm Huyền mỉm cười: “Anh định đầu tư một nhà hàng Tây, vị trí nhà em rất phù hợp, có hai tầng, tuy phải sửa sang lại một chút nhưng cũng khá được.”

Trương Tư Ninh biết người có tiền đều thích làm thêm nghề tay trái, nếu anh muốn mua cô cũng không có ý kiến, dù sao bán cho ai cũng là bán, vừa vặn là người quen, thời gian cô tìm nhà mới để chuyển đi cũng không cần quá gấp gáp. Nên hết sức dứt khoát gật đầu đồng ý, còn nói: “Em sẽ bớt cho anh số lẻ, không cần đưa tiền trước, khi nào sang tên thì thanh toán luôn.” Cô kiên trì chuyện nào ra chuyện đó, không muốn vì quan hệ đặc biệt của hai

người mà lẫn lộn chuyện tiền bạc được.

Vệ Cẩm Huyền rất thích điểm này ở cô, nếu là người khác, dựa vào quan hệ của hai người, cho dù không trực tiếp đòi hỏi, hay vòng vo để đạt được lợi ích, cũng sẽ vì được chiều chuộng mà kiêu căng, nếu anh nói đưa tiền trước thì sẽ nhân cơ hội đó nhận lấy, người như vậy anh đã gặp rất nhiều, nhưng dĩ nhiên giữa hai người yêu nhau vốn cũng không cần phải tính toán quá rõ ràng.

Nếu Tư Ninh nhận tiền, anh thấy đó cũng là chuyện bình thường, không có gì phải suy nghĩ. Nhưng cô không vậy, cô chấp kiên trì đến thế, anh nhìn cô, nhớ đến khuôn mặt vô cùng hờ hững khi cô nói ‘Anh em cũng phải tính toán rõ ràng’, chỉ còn biết lắc đầu khẽ cười, cô bé con này, thể hiện rất rõ không muốn dây dưa gì đến tiền bạc của anh, phân rõ mọi việc, biết được điều gì mới quan trọng, rất thông minh khuấy đảo trái tim anh. Anh không nhận được đưa tay ôm cô vào lòng, nhân lúc cô còn đang ngỡ ngàng hôn lên môi cô, rồi giữa lúc cô nghẹn lời trừng mắt nhìn anh giận dữ, lại cắn vào chóp mũi cô: “Tư Ninh, em khuấy đảo tim anh!!”

Vì căn nhà đã có người ‘đòi’ mua, nên Trương Tư Ninh gọi lại cho trung tâm môi giới, nói không cần bán nhà nữa, mà chuyển sang muốn mua nhà, nhờ môi giới tìm xem có căn nào phù hợp không, tốt nhất là mới xây xong phần thô, chưa có người ở qua. Bây giờ trời đang mưa, cô sẽ không qua đó. Đồng thời cũng điện thoại cho cửa hàng hoa lần trước đã thanh lý số hoa tươi trong tiệm, hẹn ngày mai trời hết mưa sẽ bắt đầu chuyển hoa.

Bên ngoài trời vẫn đang mưa, thím Tào nói thời tiết Vũ Lăng năm nay thật quái lạ, mấy ngày nay cứ mưa liên tục, lại hỏi Trương Tư Ninh buổi trưa muốn ăn gì, Trương Tư Ninh nói ăn mì hoành thánh nhân tôm. Ở Vệ gia có mấy ngày mà cô sắp thành con sâu gạo lười biếng, ăn bám rồi.

Thím Tào làm việc rất nhanh nhẹn, không cần Trương Tư Ninh đụng tay vào việc bếp núc, cô rảnh rang không có việc gì làm, liền ôm laptop ngồi ở phòng khách lên mạng nghiên cứu đủ các lĩnh vực, nào là vật liệu xây dựng, quần áo, trang sức, dụng cụ làm bếp, rất nhiều thứ, đủ các thể loại, nhìn thấy mà đau cả đầu.

Thật ra hầu như ai cũng biết, hiện tại chỉ có đầu tư vào nhà hàng khách sạn, ăn uống và ngủ nghỉ là dễ kiếm tiền nhất, những thứ khác không thể nào so sánh được.

Nhưng Trương Tư Ninh không mấy hứng thú với hai lĩnh vực này, nhà hàng ăn uống, nói ra thì quá rắc rối, nhiều người lại đủ các việc lật vật, chưa nói tới việc tuyển chọn đầu bếp, nhân viên phục vụ, chỉ riêng khoản cứ vài ngày lại có nhân viên xuống kiểm tra vệ sinh an toàn thực phẩm cũng đã đủ phiền, còn phải làm rất nhiều giấy chứng nhận, tạo mối quan hệ, Còn khách sạn. muốn nhanh chóng đi vào hoạt động thì kinh phí đầu tư rất lớn, cô lại không hiểu về quản lý khách sạn, nếu chẳng may thua lỗ thì không phải chỉ mất mấy vạn tệ mà thôi.

Người ta thường nói, đứng ngoài nhìn vào thấy gì cũng đơn giản dễ dàng, chỉ khi nhập cuộc rồi mới biết được quá trình vất vả, bất cứ nghề nào cũng có nguyên tắc của nó. Trương Tư Ninh tìm kiếm trên mạng cả ngày trời vẫn không tìm ra lĩnh vực nào vừa ý. Đến tối Vệ Cẩm Huyền về, biết cô phiền muộn chuyện này liền đề nghị: “Mở nhà hàng Tây đi, tuy nhà hàng Tây không nhiều lợi nhuận như nhà hàng phục vụ món ăn Trung Quốc, nhưng khách lui tới không phức tạp, rất hiếm khi xảy ra tình trạng uống rượu gây rối, nếu em không muốn mở ngay địa điểm cửa hàng hoa hiện tại, thì sẽ tìm một mặt bằng khác, về phần giấy phép kinh doanh, giấy chứng nhận an toàn vệ sinh thực phẩm, những thứ này anh sẽ lo. Cả đầu bếp, nguồn cung cấp thực phẩm. em cũng không cần lo lắng, cứ làm tương tự nhà hàng của anh là được.”

Trương Tư Ninh nghe xong cũng hơi động lòng, đặt laptop trên đùi xuống bàn, nghiêng người về phía anh: “Hay là làm thành một chuỗi nhà hàng luôn được không anh?” Hiện tại, chuỗi hệ thống đại lý khá phổ biến, vì có mặt ở khắp nơi, nên người ta có thể dễ dàng tiếp cận hơn.

Vệ Cẩm Huyền không có ý kiến: “Em muốn sao cũng được, nếu vậy sẽ làm theo hình thức doanh nghiệp, đại diện pháp nhân sẽ để tên em, em làm chủ, còn chuyện khác cứ để anh sắp xếp.” Dáng vẻ bao quát hết mọi việc, giọng nói anh thân nhiên như đang nói ‘tối nay ăn bánh trôi, ngày mai ăn sủi cào’ ... căn bản không chút bận tâm, cũng không để vào mắt.

Trương Tư Ninh không còn lời nào để nói, thế này cũng quá tùy tiện mà, khiến người ta ngay cả chút kích động cũng không phát ra được, nhưng dù thế nào, thật sự có mấy ai có thể hào phóng như anh vậy. Trong lòng cô vô cùng ngọt ngào nhưng khuôn mặt lại giả vờ ghét bỏ: “Em không thêm chiếm tiện nghi của anh đâu~”

Giọng nói nũng nịu mềm mại truyền vào tai người nghe, đáng yêu không tả xiết, Vệ Cẩm Huyền bị âm thanh này khuấy động xốn xang ruột gan, thấy thím Tào vẫn đang loay hoay trong bếp liền đưa tay kéo cô vào lòng, hướng phía đôi môi phấn hồng kia mà hôn lên.

Ngày thứ hai sau khi xác định quan hệ, Trương Tư Ninh mất đi nụ hôn đầu tiên, nụ hôn thứ hai. cả nụ hôn thứ ba.

Tuy Vệ Cẩm Huyền không bận tâm việc mình đảm nhiệm quá nhiều việc, nhưng sau khi suy xét cẩn thận, rốt cuộc Trương Tư Ninh đã từ bỏ ý định của mình, nhà hàng Tây có thể làm nhưng chuỗi đại lý thì thôi vậy, nếu đã nói chuyện yêu đương thì nên giữ mối quan hệ được thuần khiết, cô thật sự không muốn lợi dụng anh nhiều như vậy, cũng không muốn dây dưa về tiền bạc, mọi thứ không rõ ràng sẽ khiến người ta khó xử.

Sống hơn hai mươi năm, đây là lần đầu tiên Trương Tư Ninh nói chuyện yêu đương, nên cô muốn hết lòng nghiêm túc. Chuyện của ba mẹ đã ảnh hưởng rất lớn, khiến cô không sao tin tưởng được trò chơi tình cảm, nhưng cô thật sự rất thích người đàn ông Vệ Cẩm Huyền này, vì vậy tình cảm của cô và anh, cô muốn dùng cả trái tim để yêu thương và gìn giữ.

Ngày hôm sau, Vệ Cẩm Huyền nghe xong quyết định của cô, ngoài mặt thì mỉm cười trên cô nói gió thành mưa, chỉ mới qua một đêm đã thay đổi ý kiến, còn véo mấy cái lên khuôn mặt trắng hồng, nhưng tận sâu thẳm đáy lòng không thể phủ nhận anh vô cùng cao hứng, bé con này đặt tình cảm của anh lên trên hết, sao cô có thể đáng yêu đến vậy.

Đội Vệ Cẩm Huyền đi làm xong, Trương Tư Ninh cũng ra khỏi nhà, hôm nay cô có hẹn đến tiệm xử lý hết mấy chậu hoa còn lại, nhưng vì chuẩn bị mở nhà hàng, nhất định sau này sẽ cần hoa trang trí, nên cô tính sẽ giữ lại, cả chậu sứ cũng không bán, chuẩn bị sẵn khi cần đến. Có điều trước đó đã thỏa

thuận xong hết mọi chuyện, bây giờ đôi ý, dù sao cũng phải gặp người ta nói lời xin lỗi.

Cũng may ông chủ cửa hàng hoa kia rất tốt bụng, nghe cô đôi ý, người ta cũng không tức giận, chỉ nói hy vọng sau này có cơ hội hợp tác, rồi khách khi tiền cô ra cửa.

Hôm qua, mưa cả ngày, nhưng hôm nay bầu trời rất quang đãng, buổi trưa lúc ăn cơm với Hứa Dương, Trương Tư Ninh nói chuyện tính mở nhà hàng Tây, Hứa Dương nghe vậy rất hứng thú, còn nói: “Chị Tư Ninh, em sẽ làm nhân viên phục vụ cho chị.” Đối với cậu mà nói, chỉ cần không trở về tiệm bán hoa đầu lòng kia là được.

Trương Tư Ninh nghe xong liền mỉm cười, trêu chọc: “Em là người kỳ cựu, cũng phải lên mặt làm quản lý chứ.”

Mặt Hứa Dương ửng đỏ: “Em còn nhỏ tuổi, cái gì cũng không biết, làm nhân viên phục vụ là được rồi.” Đứa nhỏ này thật trung thực, nếu như có chút khôn khéo như người khác, hiện tại nhất định sẽ nói những lời nịnh nọt khiến bà chủ hài lòng, thuận lợi cảm chắc chức vụ trong tay. Dù sao tiền lương giữa nhân viên phục vụ và quản lý chắc chắn khác biệt không nhỏ.

Có điều Trương Tư Ninh thích giao thiệp với những người thật thà như vậy, có thể yên tâm không cần phải lo lắng đối phó.

Buổi chiều, người ở trung tâm môi giới gọi điện tới, nói đã tìm được căn nhà thích hợp. Trương Tư Ninh bảo Hứa Dương về trước, rồi chạy đến chỗ môi giới nhà đất, sau khi nghe giới thiệu qua, Trương Tư Ninh không thích lắm, cách nhà Vệ Cẩm Huyền quá xa, một nơi phía bắc một nơi phía nam, lái xe cũng mất đến bốn mươi phút.

Người tiếp cô họ Hồ, tên Hồ Nhã Lệ, hơn ba mươi tuổi, là một người nói chuyện rất nhanh nhẹn. Sau đó, cô ta giới thiệu tiếp mấy căn nhà khác, nhưng cũng gần căn nhà trước đó, Trương Tư Ninh không vừa ý, Hồ Nhã Lệ cũng bắt đầu đi: “Trương tiểu thư, những căn nhà này đều tìm theo yêu cầu của cô, nếu cô có gì không hài lòng có thể nói ra, như vậy tôi có thể điều chỉnh phù hợp hơn.”

Trương Tư Ninh nghe cô ta nói vậy, cũng cảm thấy khó xử, thật ra có một hai căn không tệ, cô ngay cả nhà cũng chưa đi xem thử đã từ chối hết, đúng là có chút lắt léo. Chỉ là, những căn nhà này cô thật sự không hài lòng lắm, luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên nhớ tới hôm qua thím Tào nói biệt thự bên cạnh đang rao bán.

Được rồi, ở đâu cũng là ở, làm hàng xóm với Vệ Cẩm Huyền cũng rất tốt, cô nhất gan, ở gần như vậy càng dễ dàng chiều cổ chứ sao. Vì vậy cô nói luôn khu biệt thự hoa viên Trung Châu, cũng không hi vọng trung tâm môi giới có sẵn nhà ở khu đó để giới thiệu, chỉ muốn giải thích lý do cô từ chối, tránh người ta nghĩ cô rảnh rỗi đi đùa giỡn mà thôi.

Hồ Nhã Lệ rất khôn khéo, cô vừa nói, cô ta đã hiểu ngay: “Trong tay tôi cũng có mấy căn biệt thự ở hoa viên Trung Châu, nếu lúc trước Trương tiểu thư nói thẳng muốn tìm biệt thự, chắc chắn tôi sẽ trực tiếp giới thiệu nơi này.” Cô ta tìm kiếm trên bàn một lát, rút ra tờ giấy được đánh máy đưa tới: “Cô xem thử ở đây có căn hộ nào vừa ý không?”

Trương Tư Ninh vừa liếc mắt đã thấy biến số căn biệt thự bên cạnh nhà Vệ Cẩm Huyền, thầm nghĩ thật trùng hợp, liền mỉm cười hỏi giá cả, nhưng khi nghe xong cảm thấy quá đắt.

Hồ Nhã Lệ cũng như phần lớn những người làm môi giới bất động sản, am hiểu nhất là quan sát sắc mặt người khác, thấy Trương Tư Ninh chau mày, cô ta liền hiểu ngay tại sao: “Trương tiểu thư, căn biệt thự này từ lúc mua về đến giờ, chủ nhà hầu như chưa từng ở qua, bên trong gần như được cải tạo mới toàn bộ, hơn nữa chủ nhà cần tiền nên bán gấp, nếu cô có thể thanh toán một lần thì còn được hưởng thêm ưu đãi.”

Trương Tư Ninh liền hỏi có thể ưu đãi bao nhiêu, Hồ Nhã Lệ lại nói ra mấy con số, Trương Tư Ninh cảm thấy vẫn còn đắt, tuy mấy năm trở lại đây giá nhà ở Vũ Lăng ngày càng cao, nhưng cũng không cao đến mức này. Hồ Nhã Lệ nói: “Vậy trước mắt tôi sẽ liên hệ với chủ nhà, Trương tiểu thư hãy nói cái giá cô muốn, như vậy mọi người có thể dễ dàng thương lượng hơn.”

Trong lòng cô làm gì có cái giá nào thích hợp chứ, phương diện này cô cũng không thạo, chỉ cảm thấy rất đắt, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Cái này tôi cũng không hiểu rõ lắm, đợi tôi về hỏi thăm bạn bè, ngày mai sẽ liên hệ lại với chị.”

Hồ Nhã Lệ với phương châm ‘khách hàng là Thượng đế’, dĩ nhiên gật đầu đồng ý.

: Chương 33: Chương 33

Rời khỏi trung tâm môi giới nhà đất, Trương Tư Ninh lái xe tới Carrefour dạo một vòng, mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, định buổi tối về nhà ăn lẩu. Lúc đợi đèn xanh, tâm huyết dâng trào liền nhắn tin hỏi Vệ Cẩm Huyền buổi tối có về nhà ăn cơm không, tin nhắn vừa gửi đi, chưa được bao lâu đã có người gọi tới, là Vệ Cẩm Huyền, khỏe miệng Trương Tư Ninh khẽ cong lên, nhưng vờ làm cao không thèm bắt máy ngay mà để rung thêm một lúc, sau đó rì rì như rửa nhũn nút trả lời, giọng biếng nhác ‘alo’.

Vệ Cẩm Huyền ở đầu bên kia trực tiếp hỏi: “Buổi tối muốn ăn cơm với anh sao?”

Trương Tư Ninh cười hứ một tiếng, vốn định nói: “Anh tự kiêu quá đó”, nhưng đến khỏe miệng lại thành ra: “Đúng ạ, muốn ăn cơm với anh thì làm sao đây?”

Vệ Cẩm Huyền nghe xong bật cười, nhẹ nhàng nói: “Em đã ra lệnh, anh sao dám không tuân theo.”

Trương Tư Ninh nghe xong vô cùng cao hứng, nhưng cái miệng nũng nịu lại nghĩ một đằng nói một nẻo: “Không cần miễn cưỡng, không muốn về cũng không sao, em và thím Tào có thể ăn nhiều hơn một chút.”

Đối với cái miệng lẻo lự nghĩ thế này nói thế khác, tâm miệng bất nhất của cô, Vệ Cẩm Huyền trực tiếp thông lại ba chữ: “Nhóc lừa đảo.”

Trương Tư Ninh xì một tiếng, thấy đèn đỏ phía trước nhấp nháy mấy cái rồi chuyển sang đèn xanh, cô vừa khởi động lại xe vừa lém lỉnh đối đáp với anh: “Em là nhóc lừa đảo, vậy anh là gì?”

Nhưng anh không tiếp tục trêu cô mà hỏi: “Em đang lái xe?” Anh nghe thấy tiếng còi xe ồ ồ.

Trương Tư Ninh ‘ạ’ một tiếng, đang tính nói chuyện cô muốn mua căn biệt thự bên cạnh nhà anh, nhưng Vệ Cẩm Huyền ở bên kia điện thoại đã bảo cô dừng xe lại ven đường trước, Trương Tư Ninh cười thâm trong bụng: “Kỹ thuật lái xe của em không tệ, anh lo gì chứ.”

Vệ Cẩm Huyền thật sự không tin tưởng kỹ thuật lái xe của cô chút nào, trực tiếp nói ba chữ, “Ngoan, nghe lời.” Giọng nói trầm thấp đầy từ tính, nghe vào tai lại có sự dịu dàng khác lạ. Trương Tư Ninh bị ba chữ này của anh dụ dỗ, vô cùng ngoan ngoãn dừng xe lại bên đường.

Đợi cô dừng xe xong, Vệ Cẩm Huyền mới hỏi hiện tại cô đang ở đâu, Trương Tư Ninh nói ra vị trí, anh nói: “Vậy không phải rất gần Bắc Lăng sao?” Trương Tư Ninh đáp: “Đúng ạ, em vừa mới đi ngang qua công ty anh mà!” rồi nhân tiện nói luôn chuyện tính mua nhà, Vệ Cẩm Huyền im lặng lắng nghe, đầu tiên là nhủ mảy, đợi đến khi nghe cô nói muốn mua căn biệt thự bên cạnh nhà mình, hai hàng chân mày mới giãn ra, khóe mắt cong lên, nhưng không nói gì khác, chỉ trực tiếp đưa ra yêu cầu: “Tư Ninh, tới đây đón anh tan làm đi.”

“Bây giờ còn chưa đến bốn giờ đó!”

“Hôm nay về sớm.”

Trương Tư Ninh không còn gì để nói, hai má lúm đồng tiền bên khóe miệng ngày càng sâu, nhưng cái miệng lại vờ ghét bỏ: “Anh bảo lão Trịnh đưa về đi, chỗ này của em không quay đầu xe được, phải qua hai giao lộ nữa mới có thể quay lại, rất phiền phức.” Giả vờ dỗi lòng không chịu nổi, nhưng khi con gái rơi vào tình yêu có mấy ai không giả vờ giả vịt như vậy chứ.

Vệ Cẩm Huyền liền dụ dỗ: “Ngoan, nghe lời.” Vẫn là ba chữ đó, hiệu quả vẫn không kém đi chút nào, Trương Tư Ninh vội vàng lái xe quay lại một vòng, chạy đi đón người.

Khi Tần Chu nghe ông chủ nhà mình nói sẽ về sớm, liền sùng sốt mở to hai mắt: “Vệ tổng, Trần tiên sinh và Lý tiên sinh vẫn còn đang ở đây, bây giờ ngại rồi đi có phải hay không,không tốt lắm? Đã hẹn trước tối nay cùng ăn cơm, cũng đã đặt chỗ nhà hàng.”

Trần tiên sinh và Lý tiên sinh mà Tần Chu vừa nhắc đến chính là hai tay quản lý cấp cao mà tổng công ty bên Pháp phái qua. Hai người này, một người Hongkong, một người Đài Loan, là phụ tá đắc lực của anh trai cùng cha khác mẹ của Vệ Cẩm Huyền, lần này hai người họ đến Bắc Lăng chỉ có một mục đích duy nhất, kiểm toán! Lý do hết sức đầy đủ, họ đưa ra một lá thư nặc danh được đánh máy, nói là có người tố cáo chi nhánh gian lận sổ sách, vì mục đích điều tra làm rõ vấn đề này nên buộc phải tiến hành kiểm toán. Nên sau khi hai người này qua tới đây, bên cạnh dẫn theo bảy tám nhân viên cấp dưới hùng hổ tiến vào công ty, thái độ rất bạo liệt.

Suốt mấy năm nay, Vệ Cẩm Huyền vẫn ở lại trong nước phần đầu, Bắc Lăng có được thành tựu như ngày hôm nay, mặc dù không thể tách khỏi sự hỗ trợ tài chính của công ty mẹ bên Pháp, nhưng nền tảng của nó đều dựa vào Vệ Cẩm Huyền dốc từng chút từng chút sức lực làm ra. Tuy trên danh nghĩa, Bắc Lăng là công ty chi nhánh, nhưng thực tế đó chính là tài sản của riêng anh.

Hiện tại Vệ Cẩm Huyền hấp tấp phái những người này đến, lý do là gì anh rất rõ, không phải do ông già nằm viện, nên hẳn nghĩ không ai kiểm soát được, liền muốn đi đường tắt sao?

Đáng tiếc hẳn không biết, trong tay anh có con bài chủ chốt, căn bản không sợ chút thủ đoạn nham hiểm này của hắn. Hai người Trần Lý đó, anh có hứng thì tiếp, không có hứng thì cứ để tro mặt ra đó hóng gió, tựa như lúc này, đương nhiên tình yêu trong lòng anh quan trọng hơn.

“Buổi tối, cậu đưa hai người bọn họ đi tiêu khiển, hóa đơn đưa cho phòng tài chính chi trả.” Vệ Cẩm Huyền mặc áo vest vào, chống gậy rồi đi, Tần Chu hoàn hồn: “Vệ tổng, lão Trịnh đi rửa xe còn chưa trở lại, để bây giờ tôi gọi điện cho ông ấy.”

“Không cần, có người tới đón.” Khi nói đến bốn chữ ‘có người tới đón’, khuôn mặt anh hiện ra nụ cười dịu dàng.

Tần Chu ón lạnh nổi gai, cảm thấy phình to cả đầu, ông chủ quang minh chính đại trốn việc, ném hai gã dây dưa khó chơi kia cho hắn, đúng là cũng quá coi trọng hắn mà. Nhưng hết cách, ai bảo người ta là ông chủ, còn hắn chỉ là cấp dưới chứ.

Ở Bắc Lăng, toàn bộ tầng hai mươi bốn là văn phòng của Vệ Cẩm Huyền. Anh không để Tần Chu đi theo, trực tiếp dùng thang máy chuyên dụng dành riêng cho tổng giám đốc xuống gara tầng hầm, rẽ bên trái khoảng hai mươi bước là một cánh cổng sắt, ngăn cách thang máy chuyên dụng với nhà để xe phía ngoài tạo thành một căn phòng nhỏ khoảng năm mươi mét vuông, bình thường xe của anh sẽ đậu ở đây.

Khoảng mười phút sau, Trương Tư Ninh gọi điện nói đã đến trước cửa công ty, vì trước đây cô thường xuyên tới nơi này giao hoa, nên rất quen thuộc với bảo vệ, không cần đăng ký cũng có thể đi vào. Dựa theo hướng dẫn của Vệ Cẩm Huyền trong điện thoại, đi thẳng lên chỗ anh.

Nhìn thấy anh phía sau cánh cổng sắt, Trương Tư Ninh hỏi: “Sao anh lại đợi ở đây?” Nơi này là góc đông bắc của tòa nhà Bắc Lăng, xung quanh có trồng rất nhiều hoa và cây cối phát triển tươi tốt, che phủ nơi này thành một không gian riêng biệt rất khó nhìn thấy.

Vệ Cẩm Huyền đã mở cửa xe ngồi vào trong, nghe cô hỏi, anh vừa cài dây an toàn vừa giải thích. Trương Tư Ninh phát ra âm thanh ngạc nhiên thán phục, tỏ ý làm tổng giám đốc thật tốt!

“Em nói điều này thật vô nghĩa,” Vệ Cẩm Huyền buồn cười: “Giữa ông chủ và nhân viên, một bên là giai cấp lãnh đạo, một bên là giai cấp bị quản chế, vì sao luôn có sự đấu đá nội bộ giữa các nhân viên? Ngoài liên quan đến lợi ích cũng như những vấn đề của cá nhân họ, thì có ai muốn bị người khác trói buộc đâu.”

Trương Tư Ninh trực tiếp khinh khỉnh đáp lại, người này, tùy tiện nói một câu cũng phải tuôn ra chân lý mới chịu, cô muốn chân chó nịnh nọt cũng không nghe ra, quả nhiên là khoảng cách thế hệ mà.

Vệ Cẩm Huyền vuốt mũi cô một cái: “Không chịu học hỏi gì hết.” Lại nhìn thấy hai túi nhựa rất lớn chứa đầy đồ ở ghế sau: “Đi Carrefour hử?” Anh hỏi, trên túi có in logo Carrefour.

Trương Tư Ninh dạ một tiếng: “Từ chỗ môi giới nhà đất về, tiện đường ghé qua luôn, tối nay ăn lẩu, lúc nãy em đã gọi điện cho thím Tào, nói thím ấy lấy sườn trong tủ lạnh ra nấu nước dùng rồi.”

“Lại ăn lẩu?” Vệ Cẩm Huyền không nhịn được trêu cô: “Lại mua rượu vang đồ tám tệ chín kia sao?”

Trương Tư Ninh liếc mắt xem thường, hừ một tiếng: “Anh, cái người này thật nhàm chán mà.”

Anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhẵn mịn của cô, rồi trượt dần xuống, chạm vào tai, cổ, quẹo luyến lên xuống, miệng khẽ thì thầm: “Nhàm chán sao còn thích anh?” câu hỏi đầy sức chinh phục khiến trái tim người ta hỗn loạn.

Trương Tư Ninh bị anh vuốt ve, gai ốc trên người đều tỉnh dậy, cô khẽ hất vai phải lên muốn đẩy tay anh ra: “Em đang lái xe đó, đừng có động tay động chân.” Hôm nay, cô mặc một chiếc áo len cổ rộng, quàng một chiếc khăn lụa để che phần cổ lộ ra ngoài, xương quai xanh xinh đẹp thấp thoáng như ẩn như hiện. Bàn tay hư hỏng của Vệ Cẩm Huyền được voi đòi tiên cứ sờ tới chạm lui nơi đó, miệng vẫn tiếp tục hỏi tới: “Nói, nhàm chán sao còn thích anh?” Vô cùng quyết tâm không có đáp án tuyệt đối không bỏ qua.

Trương Tư Ninh im lặng liều chết, cô chỉ vô tình nói một câu vậy mà anh cứ truy hỏi không tha, cô đưa tay phải lên khỏi vô lăng vỗ anh một cái: “Không phải anh rất chú ý đến an toàn giao thông sao, hiện tại là đang làm gì đó?”

Vệ Cẩm Huyền chiếm được tiện nghi còn lên mặt: “Tập trung lái xe nào, đặt tay lên vô lăng không được lộn xộn, không được liều lĩnh như vậy.” Nói xong, chậm rãi thu tay về, dù sau cũng đã trộm được chút hương hoa.

Về tới biệt thự, thím Tào đã nhặt rửa xong rau cải để sẵn trong khay, Trương Tư Ninh xách túi đồ vào phòng bếp, lấy mấy món đồ của mình ở bên trong ra, kem đánh răng, sữa tắm, dầu gội, dầu xả còn có cả một hộp mặt nạ dưỡng ẩm.

Vệ Cẩm Huyền lên lầu thay quần áo, đúng lúc ra khỏi phòng thấy Trương Tư Ninh đi từ dưới lầu lên. Nhìn đống đồ đạc trong tay cô, rất thích thời khen tặng một câu: “Da em rất đẹp rồi, không cần đắp mấy thứ này lên đâu.”

Trương Tư Ninh vốn đang tức giận chuyện bị anh chiếm tiện nghi trên xe, nghe thấy anh khen làn da mình đẹp, khoe miệng không nhịn được cong lên như móc câu, nhưng không thêm đề ý tới anh mà đi thẳng về phòng. Đáng tiếc bởi vì nhát gan, không dám đóng cửa, nên Vệ Cẩm Huyền chỉ cần đứng ở cửa là có thể thấy ngay cô đang làm gì, hoàn toàn không đề sự phớt lờ của cô vào mắt, ngược lại còn rất thích thú.

Đội ăn cơm chiều xong, Vệ Cẩm Huyền mới thảo luận với Trương Tư Ninh chuyện mua nhà. Lúc này Trương Tư Ninh cũng không làm kiêu nữa, trực tiếp nói anh nghe giá chủ nhà đưa ra, Vệ Cẩm Huyền cân nhắc trong chốc lát rồi nói: “Cũng hợp lý.”

“Giá này, cũng hợp lý?” Trương Tư Ninh lú lờ: “Cái này, mỗi mét vuông là bao nhiêu tiền chứ, cho dù tính luôn trang trí nội thất vào cũng mắc quá chừng.”

“Vi em chưa thấy những căn hộ đắt hơn thôi,” Vệ Cẩm Huyền rất điềm tĩnh: “Nếu anh bán căn nhà này, sẽ đưa ra giá cao hơn giá của đối phương mười phần trăm, hiện nay biệt thự ở hoa viên Trung Châu tương đối hút hàng, khu này vị trí tốt, gần ngay trung tâm thương mại, đưa ra cái giá này, có thể thấy đối phương thật sự đang rất cần tiền, nếu không sẽ không có giá này, mua không bị lỗ vốn đâu.”

Trương Tư Ninh nghĩ, rốt cuộc cô đã được thấy căn nhà đắt hơn rồi, đắt hơn mười phần trăm, là hơn bao nhiêu vạn chứ, lại suy nghĩ: “Vậy bây giờ em mua lại, sau đó bán cho người khác, không phải sẽ kiếm được tiền chênh lệch sao?”

Vệ Cẩm Huyền nghe xong liền mỉm cười, khá sâu sa: “Tư Ninh, sao em không thử nghĩ, nếu căn nhà đó tốt như vậy, sao người ta lại không mua, nên biết rằng những căn hộ tốt, chỉ cần lên sàn rao bán nửa giờ đã có thể bán được, giống như căn nhà trước của em nếu không phải anh kịp thời mở miệng, có lẽ bây giờ đã bán xong rồi.”

Trương Tư Ninh nhũn mảy: “Ý anh là căn nhà này có vấn đề sao?” lại nghĩ đến khả năng: “Không phải căn nhà đó có ma chứ?”

Vệ Cẩm Huyền vừa bức mình vừa buồn cười: “Làm sao lại nghĩ theo hướng này rồi!” Còn nói: “Căn nhà chắc không có vấn đề, mà có lẽ vấn đề nằm ở chủ nhà, em đừng nghĩ ngợi làm gì, anh sẽ cho người nghe ngóng một chút, nếu không có vấn đề gì quá lớn, sẽ giúp em mua nó.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chương33

Rời khỏi trung tâm môi giới nhà đất, Trương Tư Ninh lái xe tới Carrefour dạo một vòng, mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, định buổi tối về nhà ăn lẩu. Lúc đèn xanh, tâm huyết dâng trào liền nhấn tin hỏi Vệ Cẩm Huyền buổi tối có về nhà ăn cơm không, tin nhắn vừa gửi đi, chưa được bao lâu đã có người gọi tới, là Vệ Cẩm Huyền, khoe miệng Trương Tư Ninh khẽ cong lên, nhưng vờ làm cao không thèm bắt máy ngay mà để rung thêm một lúc, sau đó rì rì như rùa nhấn nút trả lời, giọng biếng nhác ‘alo’.

Vệ Cẩm Huyền ở đầu bên kia trực tiếp hỏi: “Buổi tối muốn ăn cơm với anh sao?”

Trương Tư Ninh cười hứ một tiếng, vốn định nói: “Anh tự kiêu quá đó”, nhưng đến khoe miệng lại thành ra: “Đúng ạ, muốn ăn cơm với anh thì làm sao đây?”

Vệ Cẩm Huyền nghe xong bật cười, nhẹ nhàng nói: “Em đã ra lệnh, anh sao dám không tuân theo.”

Trương Tư Ninh nghe xong vô cùng cao hứng, nhưng cái miệng nũng nịu lại nghĩ một đằng nói một nẻo: “Không cần miễn cưỡng, không muốn về cũng không sao, em và thím Tào có thể ăn nhiều hơn một chút.”

Đối với cái miệng leo lự nghĩ thế này nói thế khác, tâm miệng bất nhất của cô, Vệ Cẩm Huyền trực tiếp thông lại ba chữ: “Nhóc lừa đảo.”

Trương Tư Ninh xì một tiếng, thấy đèn đỏ phía trước nhấp nháy mấy cái rồi chuyển sang đèn xanh, cô vừa khởi động lại xe vừa lém lỉnh đối đáp với anh: “Em là nhóc lừa đảo, vậy anh là gì?”

Nhưng anh không tiếp tục trêu cô mà hỏi: “Em đang lái xe?” Anh nghe thấy tiếng còi xe ồ ồ.

Trương Tư Ninh ‘ạ’ một tiếng, đang tính nói chuyện cô muốn mua căn biệt thự bên cạnh nhà anh, nhưng Vệ Cẩm Huyền ở bên kia điện thoại đã bảo cô dừng xe lại ven đường trước, Trương Tư Ninh cười thầm trong bụng: “Kỹ thuật lái xe của em không tệ, anh lo gì chứ.”

Vệ Cẩm Huyền thật sự không tin tưởng kỹ thuật lái xe của cô chút nào, trực tiếp nói ba chữ, “Ngoan, nghe lời.” Giọng nói trầm thấp đầy từ tính, nghe vào tai lại có sự dịu dàng khác lạ. Trương Tư Ninh bị ba chữ này của anh dụ dỗ, vô cùng ngoan ngoãn dừng xe lại bên đường.

Đội cô dừng xe xong, Vệ Cẩm Huyền mới hỏi hiện tại cô đang ở đâu, Trương Tư Ninh nói ra vị trí, anh nói: “Vậy không phải rất gần Bác Lăng sao?” Trương Tư Ninh đáp: “Đúng ạ, em vừa mới đi ngang qua công ty anh mà!” rồi nhân tiện nói luôn chuyện tính mua nhà, Vệ Cẩm Huyền im lặng lắng nghe, đầu tiên là nhủ mảy, đợi đến khi nghe cô nói muốn mua căn biệt thự bên cạnh nhà mình, hai hàng chân mày mới giãn ra, khoe mắt cong lên, nhưng không nói gì khác, chỉ trực tiếp đưa ra yêu cầu: “Tư Ninh, tới đây đón anh tan làm đi.”

“Bây giờ còn chưa đến bốn giờ đó!”

“Hôm nay về sớm.”

Trương Tư Ninh không còn gì để nói, hai má lúm đồng tiền bên khoe miệng ngày càng sâu, nhưng cái miệng lại vờ ghét bỏ: “Anh bảo lão Trịnh đưa về đi, chỗ này của em không quay đầu xe được, phải qua hai giao lộ nữa mới có thể quay lại, rất phiền phức.” Giả vờ dỗi lòng không chịu nổi, nhưng khi con gái rơi vào tình yêu có mấy ai không giả vờ giả vệt như vậy chứ.

Vệ Cẩm Huyền liền dụ dỗ: “Ngoan, nghe lời.” Vẫn là ba chữ đó, hiệu quả vẫn không kém đi chút nào, Trương Tư Ninh vội vàng lái xe quay lại một vòng, chạy đi đón người.

Khi Tần Chu nghe ông chủ nhà mình nói sẽ về sớm, liền sùng sốt mở to hai mắt: “Vệ tổng, Trần tiên sinh và Lý tiên sinh vẫn còn đang ở đây, bây giờ ngài rời đi có phải hay không,không tốt lắm? Đã hẹn trước tối nay cùng ăn cơm, cũng đã đặt chỗ nhà hàng.”

Trần tiên sinh và Lý tiên sinh mà Tần Chu vừa nhắc đến chính là hai tay quản lý cấp cao mà tổng công ty bên Pháp phái qua. Hai người này, một người Hongkong, một người Đài Loan, là phụ tá đắc lực của anh trai cùng cha khác mẹ của Vệ Cẩm Huyền, lần này hai người họ đến Bác Lăng chỉ có một mục đích duy nhất, kiểm toán! Lý do hết sức đầy đủ, họ đưa ra một lá thư nặc danh được đánh máy, nói là có người tố cáo chi nhánh gian lận sổ sách, vì mục đích điều tra làm rõ vấn đề này nên buộc phải tiến hành kiểm toán. Nên sau khi hai người này qua tới đây, bên cạnh dẫn theo bảy tám nhân viên cấp dưới hùng hổ tiến vào công ty, thái độ rất bạo liệt.

Suốt mấy năm nay, Vệ Cẩm Huyền vẫn ở lại trong nước phấn đấu, Bác Lăng có được thành tựu như ngày hôm nay, mặc dù không thể tách khỏi sự hỗ trợ tài chính của công ty mẹ bên Pháp, nhưng nền tảng của nó đều dựa vào Vệ Cẩm Huyền dốc từng chút từng chút sức lực làm ra. Tuy trên danh nghĩa, Bác Lăng là công ty chi nhánh, nhưng thực tế đó chính là tài sản của riêng anh.

Hiện tại Vệ Cẩm Thiệu hấp tấp phái những người này đến, lý do là gì anh rất rõ, không phải do ông già nằm viện, nên hần nghĩ không ai kiểm soát được, liền muốn đi đường tắt sao?

Đáng tiếc hắn không biết, trong tay anh có con bài chủ chốt, căn bản không sợ chút thủ đoạn nham hiểm này của hắn. Hai người Trần Lý đó, anh có hứng thì tiếp, không có hứng thì cứ để tro mặt ra đó hóng gió, tựa như lúc này, đương nhiên tình yêu trong lòng anh quan trọng hơn.

“Buổi tối, cậu đưa hai người bạn họ đi tiêu khiển, hóa đơn đưa cho phòng tài chính chi trả.” Vệ Cẩm Huyền mặc áo vest vào, chống gậy rời đi, Tần Chu hoàn hồn: “Vệ tổng, lão Trịnh đi rửa xe còn chưa trở lại, để bây giờ tôi gọi điện cho ông ấy.”

“Không cần, có người tới đón.” Khi nói đến bốn chữ ‘có người tới đón’, khuôn mặt anh hiện ra nụ cười dịu dàng.

Tần Chu ớn lạnh nổi gai, cảm thấy phình to cả đầu, ông chủ quang minh chính đại trốn việc, ném hai gã dây dưa khó chơi kia cho hắn, đúng là cũng quá coi trọng hắn mà. Nhưng hết cách, ai bảo người ta là ông chủ, còn hắn chỉ là cấp dưới chứ.

Ở Bắc Lăng, toàn bộ tầng hai mươi bốn là văn phòng của Vệ Cẩm Huyền. Anh không để Tần Chu đi theo, trực tiếp dùng thang máy chuyên dụng dành riêng cho tổng giám đốc xuống gara tầng hầm, rẽ bên trái khoảng hai mươi bước là một cánh cổng sắt, ngăn cách thang máy chuyên dụng với nhà để xe phía ngoài tạo thành một căn phòng nhỏ khoảng năm mươi mét vuông, bình thường xe của anh sẽ đậu ở đây.

Khoảng mười phút sau, Trương Tư Ninh gọi điện nói đã đến trước cửa công ty, vì trước đây cô thường xuyên tới nơi này giao hoa, nên rất quen thuộc với bảo vệ, không cần đăng ký cũng có thể đi vào. Dựa theo hướng dẫn của Vệ Cẩm Huyền trong điện thoại, đi thẳng lên chỗ anh.

Nhìn thấy anh phía sau cánh cổng sắt, Trương Tư Ninh hỏi: “Sao anh lại đợi ở đây?” Nơi này là góc đông bắc của tòa nhà Bắc Lăng, xung quanh có trồng rất nhiều hoa và cây cối phát triển tươi tốt, che phủ nơi này thành một không gian riêng biệt rất khó nhìn thấy.

Vệ Cẩm Huyền đã mở cửa xe ngồi vào trong, nghe cô hỏi, anh vừa cài dây an toàn vừa giải thích. Trương Tư Ninh phát ra âm thanh ngạc nhiên thán phục, tỏ ý làm tổng giám đốc thật tốt!

“Em nói điều này thật vô nghĩa,” Vệ Cẩm Huyền buồn cười: “Giữa ông chủ và nhân viên, một bên là giai cấp lãnh đạo, một bên là giai cấp bị quản chế, vì sao luôn có sự đấu đá nội bộ giữa các nhân viên? Ngoài liên quan đến lợi ích cũng như những vấn đề của cá nhân họ, thì có ai muốn bị người khác trói buộc đâu.”

Trương Tư Ninh trực tiếp khinh khỉnh đáp lại, người này, tùy tiện nói một câu cũng phải tuân ra chân lý mới chịu, cô muốn chân chó nịnh nọt cũng không nghe ra, quả nhiên là khoảng cách thế hệ mà.

Vệ Cẩm Huyền vuốt mũi cô một cái: “Không chịu học hỏi gì hết.” Lại nhìn thấy hai túi nhựa rất lớn chứa đầy đồ ở ghế sau: “Đi Carrefour hử?” Anh hỏi, trên túi có in logo Carrefour.

Trương Tư Ninh dạ một tiếng: “Từ chỗ môi giới nhà đất về, tiện đường ghé qua luôn, tối nay ăn lẩu, lúc này em đã gọi điện cho thím Tào, nói thím ấy lấy sườn trong tủ lạnh ra nấu nước dùng rồi.”

“Lại ăn lẩu?” Vệ Cẩm Huyền không nhịn được trêu cô: “Lại mua rượu vang đỏ tám tệ chín kia sao?”

Trương Tư Ninh liếc mắt xem thường, hừ một tiếng: “Anh, cái người này thật nhàm chán mà.”

Anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhẵn mịn của cô, rồi trượt dần xuống, chạm vào tai, cổ, quyến luyến lên xuống, miệng khẽ thì thầm: “Nhàm chán sao còn thích anh?” câu hỏi đầy sức chinh phục khiến trái tim người ta hỗn loạn.

Trương Tư Ninh bị anh vuốt ve, gai ốc trên người đều tỉnh dậy, cô khẽ hất vai phải lên muốn đẩy tay anh ra: “Em đang lái xe đó, đừng có động tay động chân.” Hôm nay, cô mặc một chiếc áo len cổ rộng, quàng một chiếc khăn lụa để che phần cổ lộ ra ngoài, xương quai xanh xinh đẹp thấp thoáng như ẩn như hiện. Bàn tay hư hỏng của Vệ Cẩm Huyền được voi đòi tiền cứ sờ tới chạm lui nơi đó, miệng vẫn tiếp tục hỏi tới: “Nói, nhàm chán sao còn thích anh?” Vô cùng quyết tâm không có đáp án tuyệt đối không bỏ qua.

Trương Tư Ninh im lặng liều chết, cô chỉ vô tình nói một câu vậy mà anh cứ truy hỏi không tha, cô đưa tay phải lên khỏi vô lăng vỗ anh một cái: “Không phải anh rất chú ý đến an toàn giao thông sao, hiện tại là đang làm gì đó?”

Vệ Cẩm Huyền chiếm được tiện nghi còn lên mặt: “Tập trung lái xe nào, đặt tay lên vô lăng không được lộn xộn, không được liêu lĩnh như vậy.” Nói xong, chậm rãi thu tay về, dù sau cũng đã trộm được chút hương hoa.

Về tới biệt thự, thím Tào đã nhặt rửa xong rau cải để sẵn trong khay, Trương Tư Ninh xách túi đồ vào phòng bếp, lấy mấy món đồ của mình ở bên trong ra, kem đánh răng, sữa tắm, dầu gội, dầu xả còn có cả một hộp mặt nạ dưỡng ẩm.

Vệ Cẩm Huyền lên lầu thay quần áo, đúng lúc ra khỏi phòng thấy Trương Tư Ninh đi từ dưới lầu lên. Nhìn đồng hồ đặc trong tay cô, rất thích thời khen tặng một câu: “Da em rất đẹp rồi, không cần đắp mấy thứ này lên đâu.”

Trương Tư Ninh vốn đang tức giận chuyện bị anh chiếm tiện nghi trên xe, nghe thấy anh khen làn da mình đẹp, khoe miệng không nhịn được cong lên như móc câu, nhưng không thêm đề ý tới anh mà đi thẳng về phòng. Đáng tiếc bởi vì nhát gan, không dám đóng cửa, nên Vệ Cẩm Huyền chỉ cần đứng ở cửa là có thể thấy ngay cô đang làm gì, hoàn toàn không để sự phớt lờ của cô vào mắt, ngược lại còn rất thích thú.

Đợi ăn cơm chiều xong, Vệ Cẩm Huyền mới thảo luận với Trương Tư Ninh chuyện mua nhà. Lúc này Trương Tư Ninh cũng không làm kiêu nữa, trực tiếp nói anh nghe giá chủ nhà đưa ra, Vệ Cẩm Huyền cân nhắc trong chốc lát rồi nói: “Cũng hợp lý.”

“Giá này, cũng hợp lý?” Trương Tư Ninh liú lười: “Cái này, mỗi mét vuông là bao nhiêu tiền chứ, cho dù tính luôn trang trí nội thất vào cũng mắc quá chừng.”

“Vi em chưa thấy những căn hộ đất hơn thôi,” Vệ Cẩm Huyền rất điềm tĩnh: “Nếu anh bán căn nhà này, sẽ đưa ra giá cao hơn giá của đối phương mười phần trăm, hiện nay biệt thự ở hoa viên Trung Châu tương đối hút hàng, khu này vị trí tốt, gần ngay trung tâm thương mại, đưa ra cái giá này, có thể thấy đối phương thật sự đang rất cần tiền, nếu không sẽ không có giá này, mua không bị lỗ vốn đâu.”

Trương Tư Ninh nghĩ, rốt cuộc cô đã được thấy căn nhà đất hơn rồi, đất hơn mười phần trăm, là hơn bao nhiêu vạn chứ, lại suy nghĩ: “Vậy bây giờ em mua lại, sau đó bán cho người khác, không phải sẽ kiếm được tiền chênh lệch sao?”

Vệ Cẩm Huyền nghe xong liền mỉm cười, khá sâu sa: “Tư Ninh, sao em không thử nghĩ, nếu căn nhà đó tốt như vậy, sao người ta lại không mua, nên biết rằng những căn hộ tốt, chỉ cần lên sàn rao bán nửa giờ đã có thể bán được, giống như căn nhà trước của em nếu không phải anh kịp thời mở miệng, có lẽ bây giờ đã bán xong rồi.”

Trương Tư Ninh nhúm mày: “Ý anh là căn nhà này có vấn đề sao?” lại nghĩ đến khả năng: “Không phải căn nhà đó có ma chứ?”

Vệ Cẩm Huyền vừa bức mình vừa buồn cười: “Làm sao lại nghĩ theo hướng này rồi!” Còn nói: “Căn nhà chắc không có vấn đề, mà có lẽ vấn đề nằm ở chủ nhà, em đừng nghĩ ngợi làm gì, anh sẽ cho người nghe ngóng một chút, nếu không có vấn đề gì quá lớn, sẽ giúp em mua nó.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Chương34

Hôm sau, Trương Tư Ninh không liên lạc lại với người tên Hồ Nhã Lệ kia, những lời Vệ Cẩm Huyền nói cô rất hiểu, chắc chắn chủ nhà có vấn đề, mà Hồ Nhã Lệ làm ở trung tâm môi giới bất động sản không có khả năng cô ta không biết chuyện này, nhưng khi Trương Tư Ninh hỏi lại không hề nói gì, trước hết có thể thấy người này không có uy tín. Vốn Trương Tư Ninh còn cảm thấy cô ta nói chuyện lanh lẹ gọn gàng, bây giờ nghĩ lại có lẽ bản thân đã bị xem thường, bị người ta xem như con nít lừa gạt mình không hiểu biết.

Ngẫm lại thật buồn bức, dù sao có ai bị người khác xem là kẻ ngốc mà còn cao hứng nổi chứ.

Ngược lại xế chiều, Hồ Nhã Lệ chủ động liên hệ với cô, Trương Tư Ninh nhìn thấy nhưng không bắt máy, sau đó cô ta lại gọi tiếp hai cuộc khác, Trương Tư Ninh vẫn không bắt máy, Hồ Nhã Lệ liền gửi tin nhắn đến, nội dung tin nhắn rất khách khí, hỏi cô còn ý định mua căn biệt thự đó không, chủ nhà sẵn sàng nhượng bộ giá cả.

Trương Tư Ninh nhìn thấy tin nhắn này khá tức giận, dễ dàng đồng ý hạ giá như vậy, hiển nhiên là chột dạ mà. Rõ ràng, căn nhà này thực sự có vấn đề. Như Vệ Cẩm Huyền đã nói, đâu có ai ngu ngốc, không gian lý tưởng được đánh giá cao, giá cả hợp lý, chỉ cần không có vấn đề người ta sẽ tranh nhau mua, nơi nào đến lượt cô chứ! Chẳng qua những người có khả năng mua được biệt thự ở hoa viên Trung Châu đều là người giàu có, thông thường người có tiền sẽ có kênh tin tức của riêng mình, người ta biết căn nhà này có vấn đề nên mới không có ai hỏi tới. Người chỉ có tiền không có thông tin tư vấn như cô thật sự rất ít, xem như cô xui xẻo, thế nên trong cả đồng nhà ở lại chọn đúng căn này, nhưng ai bảo căn nhà này nằm cạnh nhà Vệ Cẩm Huyền chứ!

Cô cũng rất vô tội.

“Thím Tào, chủ nhà bên cạnh nhà mình là người thế nào ạ?” Hai nhà là hàng xóm, cách nhau chừng năm mươi mét, dù không quen biết nhưng lúc ra vào vẫn có thể nhìn thấy người chứ.

Thím Tào đang ngồi tựa cần tây ở phòng khách, nghe thấy Trương Tư Ninh này giờ vẫn đang im lặng lên mạng hỏi, biết cô hỏi mình lập tức lấy lại tinh thần, dang hắng một tiếng rồi nói: “Là một phụ nữ trẻ khoảng ba mươi tuổi, cả ngày đều mặc váy áo rất quyến rũ, trước kia thường qua đây tìm Vệ tiên sinh, chạm ghế một cái là ngồi luôn tới trưa, nhưng Vệ tiên sinh không có để ý tới cô ta, cho đến giờ đều không nhìn tới, sau này người phụ nữ đó không qua nữa. Tôi nghe người giúp việc nhà cô ta nói, hình như cô ta là tình nhân bao nuôi của một quan chức cấp cao nào đó, có điều tháng trước cô ta đã chuyển đi nơi khác, hai ngày trước tôi mới nghe người ta nói căn nhà kia muốn bán.” Bà cũng không biết Trương Tư Ninh có ý định mua căn nhà đó, người lớn tuổi rất thích những chuyện bát quái, thím Tào còn nói rất nhiều những lời đồn đãi về người phụ nữ đó, dù sao cũng không có câu nào đáng nghe, kết luận cuối cùng chính là: không đứng đắn.

Được rồi, sau khi nghe đầy hết lỗ tai những chuyện bát quái, Trương Tư Ninh càng không muốn mua căn nhà này, tình nhân, quan chức bao nuôi, ý đồ quyến rũ dù dễ Vệ Cẩm Huyền. . . Nếu dọn vào đó ở, còn không phải là tự tìm đường chết sao.

Vì vậy buổi tối khi Vệ Cẩm Huyền trở về, anh nói tốt nhất không nên dính tới căn nhà đó, Trương Tư Ninh chẳng chút do dự vô cùng ngoan ngoãn gật đầu khiến Vệ Cẩm Huyền cảm thấy khá kinh ngạc: “Sao em không hỏi nguyên nhân?”

Trương Tư Ninh cười híp mắt: “Điều này cho thấy em tin tưởng anh đó, anh nói trứng gà nhảy ra từ cục đá, em cũng tin luôn!”

Những lời này thật khiến người ta yêu thích, nên dù là Vệ Cẩm Huyền bình thường rất thâm trầm lúc này cũng bật cười thành tiếng, hiện tại hai người đang ngồi ở thư phòng nhỏ trên lầu hai, thím Tào đã ngủ, Vệ Cẩm Huyền liền đưa tay kéo cô lại, ôm vào lòng rồi hôn lên môi.

Đầu tiên là đôi môi, sau đó là hai má, mũi, mắt, trán, rồi chuyển dần xuống cổ, cuối cùng lưu luyến trên xương quai xanh, dùng sức hôn thật sâu để lại những dấu hồng hồng nổi bật trên làn da trắng nõn mà không tí vết, như hồng mai trong tuyết, trêu chọc khiến người ta run rẩy.

Trương Tư Ninh chưa từng bị ai hôn như vậy, hơi thở anh nóng rực, đôi môi ẩm ướt, từng đợt cảm xúc lan truyền đến tận cùng góc ngách... cô thật sự không thể chịu nổi loại thân mật này, Trương Tư Ninh giờ tay đẩy anh: “Vệ Cẩm Huyền, anh buông ra đi!”

Nghe thấy sự hoảng hốt trong lời nói của cô, Vệ Cẩm Huyền rất nghe lời không làm khó cô nữa, đôi môi rời đi, nhưng bàn tay vẫn còn lưu luyến vuốt ve khuôn mặt cô, giọng nói dịu dàng êm tai: “Tư Ninh, anh thích em, muốn hôn em, ôm em, em không thích sao?”

Mặt Trương Tư Ninh nóng bừng lên, nhưng vẫn rất nghiêm túc trả lời: “Không phải không thích, nhưng em cảm thấy... Chúng ta như vậy có phải tiến triển nhanh quá không?” Mới xác định quan hệ có mấy ngày đâu, đã hôn rồi ôm ấp vuốt ve, cướp đi nụ hôn đầu của em gái nhỏ, cô không kịp thích nghi, mặc dù cô đã rất cố gắng để điều chỉnh bản thân.

Vệ Cẩm Huyền hôn lên trán cô: “Ngoan, đừng sợ, thuận theo tự nhiên là được.”

Thuận theo tự nhiên..... khóe miệng Trương Tư Ninh giật giật, vừa mới xác lập quan hệ được một ngày, ngày hôm sau đã cướp luôn nụ hôn đầu của cô mà còn nói là thuận theo tự nhiên, tưởng cô ngốc chắc?!

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt dịu dàng, khóe miệng mỉm cười của anh, loáng thoáng bên tai còn truyền đến tiếng tim đập rộn ràng... Trương Tư Ninh cảm thấy, cô không muốn phản bác chút nào.

Vậy thì thuận theo anh cũng tốt mà.

Sau đó, Vệ Cẩm Huyền nói cô nghe chuyện đã điều tra được.

“Chủ nhà ba mươi hai tuổi, tên là Tô Duyệt, là tình nhân bao nuôi của thư ký Ủy Ban thành phố Đinh Hường Thư, tháng trước Đinh Hường Thư đã bị song quy*, đang tiếp nhận điều tra, Tô Duyệt sợ bị liên lụy, căn nhà đó sẽ bị tịch thu để điều tra, nên muốn nhanh chóng bán nhà đi lấy tiền mặt. Chuyện này rất nhiều người biết, bình thường Tô Duyệt rất phách lối, không ít người ở đây biết cô ta là tình nhân của Đinh Hường Thư, nên khi Đinh Hường Thư vừa bị song quy, Tô Duyệt liền rao bán nhà ngay, sợ để lâu không ai dám đụng tới, lo lắng tiền bạc sẽ trôi ra biển mà bản thân còn bị liên lụy.”

(*Song quy: là vũ khí chống tham nhũng khiếp nhất của Trung Quốc. Là một quy trình mà ở đó, các quan chức bị bắt phải có mặt tại một thời điểm được chỉ định, ở một nơi được chỉ định, để “thủ nhận” những sai phạm mà cơ quan kỷ luật Trung Quốc tin rằng đã có bằng chứng rõ ràng. Nhân viên điều tra và đối tượng bị triệu đến đây coi như bị giam lỏng không thời hạn để phục vụ việc điều tra, không thể tiếp xúc với bên ngoài trong suốt quá trình làm án, chức vụ và quyền lực của người đó bị “đóng băng”, không còn giá trị nữa.)

Người phụ nữ này cũng thật ngu xuẩn, đã làm tình nhân bao nuôi mà còn ngang ngược như vậy, nhưng kẻ bao dưỡng dung túng cô ta kia cũng là kẻ ngu ngốc, đem chuyện xấu của mình khoe cho khắp thiên hạ biết. Giới nhà giàu, trao đổi nắm bắt thông tin rất nhanh, dù không biết thì cũng sẽ có người kể lại, tuy Vũ Lăng lớn như vậy nhưng thật sự mà nói số người có khả năng mua được nhà ở đây cũng không nhiều.

“Vậy em tìm căn nhà khác cũng được.” Dù sao chuyện này không liên quan gì đến cô, sau khi nghe tin đồn, cô cũng không muốn lãng phí tiền bạc.

Vệ Cẩm Huyền vuốt tóc cô: “Khu này cũng có mấy người muốn bán nhà, có điều giá hơi cao, nếu em thật sự muốn ở đây, anh sẽ hỏi giúp em, em đừng tìm lung tung nữa, mua nhà cũ quan trọng nhất phải điều tra rõ ràng, không phải em sợ ma sao, lẽ như trong nhà từng có người chết thì làm sao?”

Trương Tư Ninh cầm nín: “Vậy thì mua nhà xây thô là được ạ.”

“Hiện tại nhà xây thô cũng có cho thuê, sao em biết được những ai đã từng ở đó?” Vệ Cẩm Huyền hù dọa: “Nghe lời, trước mắt ngoan ngoãn ở đây, chuyện nhà cửa giao cho anh, chuyện mua nhà mở nhà hàng anh cũng sẽ sắp xếp cho em, em chỉ cần đợi tới lúc đó xuất tiền ra là được, được không?”

Anh biết cô rất rõ ràng trong chuyện tiền bạc, nên cũng không nói sẽ thanh toán giúp cô hay gì đó. Về phần nhà cửa, mặc dù rất muốn giữ cô lại đây, nhưng anh hiểu bé con này rất tự trọng, luôn muốn giữ chút khoảng cách giữa hai người, vậy thì anh chiều cô, nhưng nhà ở nhất định phải mua gần đây.

Mặc dù Trương Tư Ninh không muốn lợi dụng anh, nhưng anh chủ động giúp đỡ như vậy, dĩ nhiên cô rất vui, dù sao hai người yêu nhau ngay cả giúp tìm mua nhà mà cũng từ chối thì thật đạo đức giả.

Hôm sau, Vệ Cẩm Huyền đến công ty, Trương Tư Ninh tranh thủ đi cùng thím Tào về nhà lấy thêm quần áo, hiện tại thời tiết ngày càng ấm hơn, cô muốn lấy một ít áo ngắn tay này nọ, tiện thể tưới nước cho mấy chậu hoa còn lại trong tiệm.

Trương Tư Ninh không đi lối cửa chính của tiệm, mà trực tiếp lái xe vào tiểu khu. Đây cũng không phải lần đầu tiên thím Tào đến nơi này, thỉnh thoảng những lúc Vệ Cẩm Huyền không có thời gian, bà đều đi cùng Trương Tư Ninh về đây.

Gần đây trong nhà không có người ở nên không tránh khỏi vắng lặng, hơn nữa vì chuyện của Trần Bình Bình, nếu không phải bắt buộc đi, Trương Tư Ninh cũng không muốn trở về, không biết có phải do ám ảnh tâm lý hay không, mà vừa về đến là gai ốc cô liền nổi dậy, thật khiếp đảm, cho dù trên người có mang theo bùa hộ mệnh đã được khai quang trong chùa cũng không có tác dụng gì.

Nói ra cũng thật khéo, sau khi thu dọn hành lý rồi xuống lầu tưới nước mấy chậu hoa xong, lúc Trương Tư Ninh lái xe chuẩn bị rời đi thì nhìn thấy Tiền Thiệu đang đứng trước cửa tiệm khóa chặt, bên cạnh còn có Tô Thụy đi cùng.

Chạy nhanh!

Trương Tư Ninh không chút nghĩ ngợi, thừa dịp hai người kia quay mặt vào trong tiệm, liền nhấn mạnh chân ga rẽ sang trái. Vốn dĩ thím Tào nói trong nhà đã hết nước tương, dầu mè, còn muốn mua cả nước giặt, thuốc tẩy và mấy thứ nữa nên cô tính rẽ phải đi Carrefour nhưng hiện tại, haizz: “Thím Tào, chúng ta đi Hoa Liên đi.” Carrefour cách nơi này rất gần, cô không muốn đụng phải hai người kia.

Thím Tào không có ý kiến gì, bình thường bà rất ít khi ra ngoài, mỗi khi cần gì thường chỉ đi đến siêu thị ngay gần nhà mua luôn. Hôm nay nhân dịp ra ngoài, thời tiết lại đẹp, nên cũng muốn đi dạo một vòng tiện thể mua thêm chút vật dụng hàng ngày trong nhà.

Trương Tư Ninh lái xe, nhưng trong lòng lại nghĩ tới Tiền Thiệu, không biết cái tên quái lạ này lại đang muốn làm gì, đã lâu không có liên lạc, tại sao lại dẫn theo Tô Thụy đến đây? Tính ra oai sao? Sẽ không ngại thơ vậy chứ?

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên di động rung lên, nhìn thấy hiển thị người gọi đến, à, đích xác là Tiền Thiệu! Trương Tư Ninh không muốn bắt máy, lúc trước mở tiệm buôn bán, anh ta tới cô mới phải đối phó, bây giờ tiệm đã đóng cửa, ai thêm gặp anh ta, huống chi anh ta còn dẫn theo người cô không muốn nhìn thấy nhất, Tô Thụy! Thật cho rằng cô dễ ức hiếp sao!

Trương Tư Ninh ngừng xe lại bên đường, trực tiếp cho số điện thoại của Tiền Thiệu vào danh sách đen, một lúc sau lại có số điện thoại lạ gọi đến, Trương Tư Ninh đoán có lẽ Tiền Thiệu gọi cho cô không được nên lấy điện thoại của Tô Thụy gọi lại, cô cũng làm động tác tương tự cho luôn vào danh sách đen, rất gọn gàng.

Đậu xe ở bãi đỗ xe của Hoa Liên xong, Kim Giai Di cũng gọi tới, lần này cô nhận điện thoại. Trương Tư Ninh và thím Tào vào trong siêu thị, đi thang cuốn xuống khu ẩm thực dưới tầng hầm, cô vừa đẩy một chiếc xe nhỏ vừa nói chuyện với Kim Giai Di.

“Tiền Thiệu vừa gọi điện cho tớ hỏi tại sao cậu đóng cửa tiệm, còn nói điện thoại cho cậu không được nên rất lo lắng.”

Trương Tư Ninh cười nhạt, đạo đức giả, bệnh thần kinh.

“Đừng để ý anh ta, anh ta dẫn theo Tô Thụy chặn trước cửa tiệm tớ, nếu không phải tớ lái xe đi mau lẹ, không biết lúc này thế nào nữa!”

Thím Tào đang ở bên kia lựa chọn gia vị, nên Trương Tư Ninh mới có thể nói chuyện không chút kiêng dè như vậy, nếu không nói ra mấy lời này bản thân cô cũng thấy mất mặt.

Kim Giai Di a một tiếng: “Sao Tiền Thiệu lại làm vậy chứ, anh ta không biết cậu và Tô Thụy ghét nhau à! Tư Tư, vừa rồi tớ đã kể chuyện trong tiệm cậu cho anh ta nghe, làm sao bây giờ, không biết con nhỏ Tô Thụy kia sẽ châm chọc cậu thế nào nữa!” Cửa hàng hoa đóng cửa, dù sao nghe qua cũng không phải chuyện tốt gì.

Trương Tư Ninh không để ý: “Nói cũng đã nói rồi, dù sao anh ta cũng không tìm được tớ.” Ngay cả Kim Giai Di cũng không biết hiện giờ cô đang ở đâu.

Về chuyện tình cảm của cô và Vệ Cẩm Huyền, hiện tại cô không muốn nói cho ai biết, chỉ muốn yên ổn yêu đương mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Chương35

Hơn ba giờ chiều, trời lại đổ mưa nhỏ, Trương Tư Ninh giúp thím Tào mang quần áo và chăn mền đang phơi trong sân vào nhà.

Hôm nay, ở Hoa Liên mưa rất nhiều thứ, lúc đi ngang qua tiệm thuốc, thím Tào còn ghé vào mua mấy vị thuốc Đông y, nói dạo này Vệ Cẩm Huyền uống rượu nhiều sợ gan bị tổn thương, suy nhược cơ thể, nên mua về nấu lên cho anh bồi dưỡng. Lúc này, Trương Tư Ninh mới biết, hóa ra thím Tào là chân nhân bất lộ tướng, không ngờ có cả giấy chứng nhận chuyên gia dinh dưỡng. Cẩn thận suy ngẫm lại, khoảng thời gian cô sống ở đây, quả thật việc ăn uống được chú trọng rất kỹ lưỡng.

Buổi tối Vệ Cẩm Huyền không về nhà ăn cơm, Trương Tư Ninh uống canh gà thím Tào nấu có cho thêm rất nhiều vị thuốc bắc mà cô không biết tên, hơi đắng, còn có vị chát, hương vị càng chẳng ngon chút nào, nhưng thím Tào nói rất tốt cho sức khỏe, nên cô cũng ngoan ngoãn uống hết.

“Tư Ninh tiểu thư, hình như biệt thự bên cạnh có người vào ở.”

Thím Tào bung một đĩa xoài từ phòng bếp ra, ánh mắt vẫn đang nhìn phía ngoài cửa sổ.

Trương Tư Ninh cũng nhìn theo, bên ngoài trời đã tối đen, trong ngôi nhà cách đó không xa quả thật có ánh đèn. Lẽ nào nhà đã bán được rồi? Trương Tư Ninh nghĩ, cũng không biết ai coi tiền như rác, nếu Vệ Cẩm Huyền đã nói tốt nhất không nên đụng vào thì căn nhà đó nhất định không thể nào tốt được.

Dĩ nhiên, cũng có thể là chủ nhà trở lại, ai mà biết được! Trương Tư Ninh hoàn toàn không có hứng thú với cô tình nhân bao nuôi Tô Duyệt kia, liếc nhìn một cái cũng không muốn, dù sao khoảng cách xa như vậy, ngoài ánh đèn cũng không nhìn thấy gì.

Đội Vệ Cẩm Huyền trở về cũng đã hơn mười giờ, trên người anh có mùi rượu nồng nặc, không quá nồng, có lẽ uống không nhiều lắm. Hầu như ngày nào thím Tào cũng nấu sẵn một ít canh giải rượu, chỉ cần Vệ Cẩm Huyền uống rượu, việc đầu tiên khi về tới nhà là uống ngay cái này, có thể thấy anh thường xuyên uống rượu đến mức nào.

Vệ Cẩm Huyền thừa dịp thím Tào ở trong phòng bếp nấu thức ăn khuya, liền ôm hôn Trương Tư Ninh, giẫy vò cho đến khi môi cô đau hết lên mới chịu buông ra.

Trương Tư Ninh tức giận mắng: “Lưu manh.”

Có thể do uống rượu nên Vệ Cẩm Huyền khá điên rồ, anh bật cười cúi người xuống cắn vào chóp mũi cô, sau đó khẽ cười bên tai cô: “Vậy thì cái này gọi là gì?” Giọng nói trầm khàn đầy ái muội.

Trương Tư Ninh tức giận quát anh: “Anh nổi điên gì vậy, đau chết người luôn!” Vừa nói vừa xoa xoa mũi mình, dù không soi gương, chỉ sờ tay cũng có thể thấy được hai bên cánh mũi có dấu răng lõm vào. Có thể thấy lúc anh cắn cô đã thật sự dùng sức.

Vệ Cẩm Huyền thấy mũi cô đỏ lên, đôi mắt ầng ậc nước, vừa tội nghiệp vừa đáng yêu, anh đưa tay giúp cô xoa nhẹ, rồi đưa miệng hôn lên nơi bị cắn: “Ngaoan, là anh không tốt, lần sau nhất định sẽ đề ý.”

Còn có lần sau?!

Trương Tư Ninh mở to mắt nhìn, hôm nay không phải anh quá hưng phấn đó chứ, trước kia uống rượu cũng chưa thấy anh như vậy bao giờ!

Vệ Cẩm Huyền cười ôm cô vào lòng, hôm nay quả thật anh rất cao hứng, nghĩ đến Vệ Cẩm Thiệu lúc này nhất định đang bị công kích nặng nề đến sứt đầu mẻ trán, anh liền không nhịn được cao hứng.

Có điều anh không định nói chuyện này cho cô biết, dù sau thủ đoạn cũng có phần đen tối. ...hoặc có thể nói là nham hiểm.một cô gái như Tư Ninh, có lẽ sẽ không thích nghe những chuyện này, vẫn là tự bản thân anh vui mừng thôi.

Thấy anh hiếm khi cao hứng, tươi cười rạng rỡ như vậy, Trương Tư Ninh nằm trong ngực anh, yên lặng xoa mũi, quên đi, không thêm so đo với quỷ say rượu này.

Thím Tào đã chuẩn bị xong thức ăn khuya, Vệ Cẩm Huyền kiên quyết kéo Trương Tư Ninh đến phòng ăn với mình. Thím Tào rất có mắt quan sát, thấy vậy nhanh chóng trở về phòng, không có ý định làm bóng đèn cản trở hai người này.

Vệ Cẩm Huyền ngồi ăn, thỉnh thoảng dứt cô một miếng, sau đó rất ngẫu nhiên hỏi cô hôm nay làm những gì. Trương Tư Ninh nuốt miếng thịt gà trong miệng xuống, chọn vài chuyện nói anh nghe, ngầm nghĩ một chút liền kể luôn chuyện của Tiền Thiệu, chuyện này trước đây cô chưa từng nói qua với anh, nên khi Vệ Cẩm Huyền nghe nói Tiền Thiệu này là nhân vật đặc sắc hiếm thấy, thì không còn bình thản nữa.

“Theo đuổi ba năm?”

“Đúng vậy,” Trương Tư Ninh gật đầu mia mia: “Khi đó, bởi vì em luôn cự tuyệt anh ta, anh ta lại theo đuổi không tha, mọi người đều nói em giả vờ ra vẻ, nói anh ta thâm tình, anh không biết đâu, lúc đó ở trường đại học em đã trải qua rất nhiều chuyện không như ý, bạn nữ thì xa lánh, bạn nam thì châm chọc, giễu cợt.”

Vệ Cẩm Huyền hơi khó chịu trong lòng, nhưng khuôn mặt vẫn không lộ vẻ gì khác thường, anh cúi xuống uống thêm một hớp canh gà, sau đó nhẹ nhàng hỏi: “Vậy sao em lại chường mắt cậu ta? Cậu ta rất kém cỏi sao?” Kém cỏi tới mức theo đuổi một người con gái ba năm liền vẫn không có kết quả, đủ thấy chẳng ra sao rồi.

Trương Tư Ninh lắc đầu: “Anh ta đẹp trai, giỏi giang, điều kiện rất tốt, khi đó ở trường đại học có xếp hạng bốn hotboy đẹp trai nhất trường (giống F4 trong BOF ấy), anh ta đứng thứ hai.

Lão Nhị..... à.....

Vệ Cẩm Huyền cười lạnh: “Điều kiện tốt như thế, mấy cô bé học sinh như em không phải thích vậy sao?”

Trương Tư Ninh nhún vai: “Lúc đó, em vẫn chưa tới mười tám tuổi, anh biết đó, em đi học sớm, lúc vào năm nhất đại học vẫn chưa được mười bảy tuổi, vì quan hệ của ba mẹ em, nên khi đó em rất ghét nói chuyện tình cảm với người khác.”

“Đội đã, ba mẹ của em?” Anh vẫn chưa có cơ hội hiểu biết gia đình cô, Vệ Cẩm Huyền nghĩ thật vừa vặn, hôm nay có thể tâm sự đôi chút.

“À, em chưa kể anh nghe sao, ba mẹ em kết hôn được bảy tám năm, sau khi chạy chữa rất nhiều bệnh viện, uống rất nhiều thuốc mới sinh ra em, nên bọn họ rất cưng chiều em, xem em như hòn ngọc quý trên tay. Có điều anh cũng biết, rất nhiều gia đình ở Trung Quốc đều trọng nam khinh nữ, chỉ có con trai mới có thể nối dõi tông đường, nhất là những người ở thế hệ trước càng coi trọng chuyện này hơn, cho nên,” Cô nhún vai: “Sau khi ba em thành công trong sự nghiệp, liền tìm người đàn bà khác sinh con trai, sau đó bị mẹ em phát hiện, làm loạn lên đòi ly hôn, sau đó mẹ em sống chết không đồng ý. Nhà em lúc trước rất hòa thuận, nhưng từ sau năm em mười hai tuổi thì tan nát hết, ba em không về nhà, sống luôn bên ngoài với người đàn bà đó, mỗi ngày mẹ em đều cãi lộn ầm ĩ với ông, còn đi đến công ty náo loạn, ba em có nhiều tiền, nên vô cùng sỗ diện, mấy năm nay mở rất nhiều nhà xưởng, sau đó mẹ em càng náo loạn, ông lại càng muốn ly hôn.”

Thấy anh nghiêm túc lắng nghe, Trương Tư Ninh nói tiếp: “Sau này, em mới khuyên mẹ, nói bà nên ly hôn đi, cứ cãi nhau ầm ĩ như vậy cũng đâu còn ý nghĩa gì. Đáng tiếc, mẹ em không nghe, còn mắng em ‘ăn cây táo, rào cây sung’, khi đó ông bà ngoại em lần lượt qua đời, tính tình mẹ em càng gay gắt hơn, ai khuyên cũng không nghe, năm đó em thi tốt nghiệp trung học, dựa theo thành tích bình thường chắc chắn có thể đậu vào trường đại học tốt nhất, nhưng giai đoạn đó là thời điểm ba mẹ em cãi nhau kinh khủng nhất, mẹ em còn tìm bảy tám người đến nhà người đàn bà kia đập phá, làm cho đứa bé trai kia sợ quá té một cái đập đầu chảy rất nhiều máu, lúc em nhận được tin lập tức chạy qua, cả một mớ hỗn độn, ba em với mẹ em đang đánh nhau, em đương nhiên giúp mẹ, cũng nhào vô đánh lại, sau đó nếu không phải ông nội và chú út của em tới kịp, thì có lẽ ba em sẽ đánh luôn cả em. Hai ngày sau chính là ngày thi tốt nghiệp trung học, sau đó em thi kết quả không tốt, nên đến Vũ Lăng học đại học.”

“Em học đại học bốn năm, trừ lễ mừng năm mới, bình thường cũng không về nhà, sau khi tốt nghiệp đại học cũng không có ý định trở về. Nhưng khi đó sức khỏe bà nội em rất yếu, người trong nhà gọi điện thoại thúc giục trở về gấp, em liền trở về. Sau đó không lâu bà nội em qua đời, mẹ em lại bị phát hiện ra ung thư giai đoạn cuối, khoảng thời gian đó mới là giai đoạn khó khăn nhất, ba em căn bản không hề tới bệnh viện, chỉ biết chi tiền ra, thần kinh của mẹ em không ổn định, náo loạn rất dữ dội, lúc đó em cảm thấy có lẽ mình cũng sắp chết rồi. Mẹ em mãi cho đến khi sắp đi hết đời người mới cần thận suy nghĩ, khi đó bà rất gầy, không thể nói chuyện rõ ràng được nữa, chỉ kéo tay em, nói đã đề nghị cho em bao nhiêu tiền, muốn cho cuộc sống sau này của em được tốt đẹp, sống vui vẻ, đừng đi theo con đường cũ của bà, còn nói sau này em sống ở đâu thì đem bà chôn cất ở đó, bà lo lắng cho em, muốn luôn được nhìn thấy em. Đời sau khi mẹ em qua đời, ba em liền vội vã kết hôn, cưới người đàn bà kia vào cửa, khi đó em rất tức giận, bởi vì mẹ em vừa qua đời, chưa bao lâu ông đã tái hôn, thật không phải người mà. Em cãi nhau với ông một trận rất lớn, nhưng mà ông nội em, các cô chú em, trước kia rất thương em, tất cả đều rất gần gũi đứng về phía mẹ con em, nhưng lúc đó lại không đứng về phía em nữa, trái lại bọn họ còn khuyên em, nói em nên nghe lời ba, lúc đó em thật sự giận điên lên, trong cơn tức giận liền ôm theo tro cốt của mẹ trở lại Vũ Lăng.”

Mặc dù mọi việc đã trôi theo thời gian, nhưng bây giờ nhớ lại vẫn cảm thấy rất đau lòng, Trương Tư Ninh rung rung nước mắt.

Vệ Cẩm Huyền không uống canh gà nữa, anh đưa tay bế cô đặt lên đùi, ôm vai cô rồi hôn lên khóe miệng: “Ngoan, đừng buồn nữa, đã qua hết rồi.”

Thật ra anh đã thấy rất nhiều chuyện như vậy, nếu hỏi anh có cảm giác gì, thực sự không có, bởi vì đã thấy quá nhiều nên đã chết lặng. Nhưng nhìn thấy cô bé con đáng thương, giọng nói nghẹn ngào, anh thật sự rất đau lòng, đáng vẻ yếu ớt như vậy, bình thường lúc nào cũng vui tươi hơn hờ, thì ra đã phải trải qua một quá khứ đau lòng đến thế.

Mặc dù rất đau lòng, nhưng về cái tay Tiền Thiệu kia, anh vẫn muốn hỏi cho rõ ràng, dĩ nhiên, giọng nói đã xuống tông dễ nghe hơn rất nhiều, chứ không còn lạnh lùng như vừa rồi nữa.

“Tư Ninh, bởi vì ba mẹ em, nên em mới không chấp nhận Tiền Thiệu sao?” Giọng nói hết sức dịu dàng như đang dỗ dành đứa trẻ.

Trương Tư Ninh hé miệng: “Cũng không phải hoàn toàn như vậy, anh biết đó, lúc đó em còn nhỏ, Tiền Thiệu phương diện nào cũng không tệ, còn đối với em rất tốt, đã sớm vượt qua người con hiếu thảo trong ‘nhị thập tứ hiếu’ rồi, chuyện gì cũng nghĩ cho em trước, lúc đó anh ta khiến em có cảm giác thật sự tin cậy, thời gian dài, chắc chắn cũng sẽ động tâm. Nhưng, năm thứ ba đại học, có một buổi tối em nhận được điện thoại của Tô Thụy, à, Tô Thụy là bạn đại học của em, em và cô ta ở cùng phòng ký túc xá, từ năm nhất cô ta đã bắt đầu theo đuổi Tiền Thiệu rồi, nhưng không được.” Giải thích xong, sau đó tiếp tục nói: “Đêm đó, Tô Thụy nói có việc muốn nói với em, cô ta có thuê phòng ở bên ngoài trường học, lúc đó em cũng không nghĩ nhiều, liền chạy tới, lúc đến nơi, cửa phòng không có đóng, sau đó em nhìn thấy Tiền Thiệu và Tô Thụy ở phòng khách lướt động ra vào, khiến em ghê tởm muốn chết.”

Được rồi, tuy rằng nghe thấy Tô Thụy kia tính kế bé con nhà anh, khiến người ta rất khó chịu, nhưng...kỳ thực trong lòng anh có chút cảm kích người phụ nữ kia, nếu không phải cô ta, có lẽ hiện tại không đến lượt anh có được bé con.

“Vậy sau đó Tiền Thiệu và Tô Thụy qua lại với nhau sao?”

“Không có, hai người bọn họ đều ra về như chưa từng xảy ra chuyện gì, Tiền Thiệu vẫn tiếp tục theo đuổi em, Tô Thụy vẫn căm ghét em như trước, nhưng chuyện đêm đó, Tô Thụy cũng không tìm em đề cập tới nữa, chuyện này em cũng không nói ai biết, sau đó tốt nghiệp đại học, Tiền Thiệu liền xuất ngoại. Nhưng mà, ai ngờ mới ba năm anh ta đã trở lại rồi, sau đó, một thời gian trước đây tình cờ gặp lại, chỉ có điều bây giờ anh ta quả thật qua lại với Tô Thụy.”

“Vừa rồi em nói hôm nay cậu ta dẫn Tô Thụy đến cửa hàng hoa tìm em sao?”

“Dạ, nhưng em đã tránh đi, điện thoại cũng không nghe, phiền chết hai người đó, đúng là có bệnh mà.”

Vệ Cẩm Huyền vỗ vỗ đầu cô, đôi mắt lam đậm hơi nheo lại, tia sáng trong mắt lóe lên, không biết đã nảy ra ý nghĩ xấu xa gì rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Chương36

Hôm sau là thứ bảy, bên ngoài trời mưa, Trương Tư Ninh và Vệ Cẩm Huyền cũng không đi ra ngoài, cả hai làm tổ trong thư phòng trên lầu, một người bận rộn làm việc, một người dựa ghế sofa thêu tranh chữ thập. Thỉnh thoảng bốn mắt nhìn nhau mỉm cười một cái, cũng rất tình thú.

Cửa sổ thư phòng đối diện với cổng chính, tường rào bao bọc xung quanh không cao lắm, chỉ tầm khoảng hai thước, cửa cổng là loại cửa sắt màu trắng chạm khắc hoa văn rất tinh xảo, trên cửa còn có một cửa nhỏ hình vuông, toàn bộ đều là khóa tự động, không sử dụng chìa khóa, ra vào đều dùng điều khiển từ xa, trước cửa có gắn camera quan sát, có thể nói chuyện với người đứng trước camera, có lắp đặt hệ thống báo động, người lạ không thể vào được. Muốn giao hàng hay liên hệ gì đó thì trực tiếp sử dụng cửa nhỏ này, rất an toàn và tiện lợi.

Trong thư phòng, ngoài âm thanh gõ bàn phím của Vệ Cẩm Huyền không còn tiếng động nào khác, cửa sổ đang mở, cửa phòng cũng không đóng, nên khi chuông cửa bên ngoài vang lên, trên lầu cũng nghe thấy.

Trương Tư Ninh ôm bức tranh đang thêu, không mang dép mà để chân trần chạy đến cửa sổ nhìn ra ngoài, vừa nhìn thoáng qua, chân mày liền nhíu lại, nghiêng người sang một bên, tránh cho người ngoài cổng nhìn thấy mình.

Vai trái bỗng nhiên hơi trĩu xuống, giọng nói trầm thấp của Vệ Cẩm Huyền vang lên bên tai: “Quen sao?” hơi thở ấm nóng truyền vào tai, lan rộng ra, ngứa ran, tê dại, Trương Tư Ninh hạ vai xuống thấp hơn: “Chính là Tiền Thiệu và Tô Thụy.” Cô khẽ đáp.

Tối qua vừa mới nghe tên, hôm nay đã tận mắt nhìn thấy, cũng thật khéo mà.

Vệ Cẩm Huyền bị cận nhẹ, lúc làm việc sẽ đeo kính, vừa rồi đã tháo ra nên hiện tại nhìn bên ngoài không rõ lắm, buộc lòng phải quay lại bàn làm việc lấy kính đeo vào.

Một nam một nữ, ăn mặc tinh tế, người đàn ông cao lớn khôi ngô, người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ, bên ngoài trời đang mưa phùn, hai người không che ô, nắm tay thân mật, đứng bên cạnh nhau đúng là một cặp trai tài gái sắc.

Vệ Cẩm Huyền nheo mắt nhìn, không biết Tiền Thiệu đã nói gì qua hệ thống liên lạc, cũng không biết thím Tào đã trả lời thế nào, sau đó hai người kia rời đi, nhìn thêm một lúc nữa thì thấy họ đi vào trong căn biệt thự có vấn đề đang được rao bán kia khoảng hơn chục mét.

Trương Tư Ninh chớp chớp mắt, nhớ tới tối qua thím Tào nói biệt thự bên cạnh có người vào ở, xui, đừng nói Tiền Thiệu chính là cái người vung tiền như rác kia chứ?

“Đừng nhìn nữa, mắt sắp lồi ra rồi kia.” Vệ Cẩm Huyền một tay chống gậy, một tay dắt cô quay vào, miệng còn dặn dò: “Sau này không được đi chân không trên sàn, bây giờ mới tháng tư, trời còn lạnh, có hàn khí, không tốt cho sức khỏe.”

Trương Tư Ninh ngoan ngoãn dạ một tiếng, kéo cánh tay anh: “Vệ Cẩm Huyền, anh đang ghen sao?”

Vệ Cẩm Huyền đứng lại, khuôn mặt vẫn phẳng lặng như nước, nghiêng người nhìn cô: “Sao lại nghĩ anh ghen?”

“Cảm giác à, em cảm thấy anh không vui, tối qua cũng vậy, sáng nay thì tốt hơn nhưng bây giờ lại có vẻ khó chịu.” Nói xong bật cười một tiếng, vòng tay qua vai anh, nâng cao khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt đen láy cong cong tựa trăng non: “Những người đó không quan trọng đâu mà, không có liên quan gì với chúng ta hết.” Giọng nói mềm mại tràn đầy tự tin nói thẳng ra, tựa như không tức tự mãn kiêu ngạo, vô cùng đáng yêu.

Theo nụ cười của cô, khuôn mặt vốn đang sa sầm hết lời cô nói của Vệ Cẩm Huyền dần dần nói lỏng ra, cúi đầu hôn lên mắt cô, anh thật sự rất yêu đôi mắt to tròn xinh đẹp này.

Tầng trên và tầng dưới có lắp tổng đài liên lạc, Vệ Cẩm Huyền nhấn vào nút chuông trên bàn làm việc, hơi nghiêng người, kề sát miệng vào loa: “Thím Tào, lên đây một chút.”

Thực ra, Trương Tư Ninh muốn tự mình đi xuống hỏi, thím Tào tuổi đã lớn, tuy sức khỏe rất tốt, đi đứng nhanh nhẹn, nhưng dù sao cô còn trẻ mà. Nhưng Vệ Cẩm Huyền không cho.

Thím Tào rất nhanh chóng lên tới, trong tay còn bung đĩa dưa và cam đã được cắt nhỏ: “Có phải Vệ tiên sinh muốn hỏi ai vừa tới không?” Vừa nói bà vừa đặt đĩa trái cây lên cái bàn nhỏ cạnh sofa Trương Tư Ninh đang ngồi: “Người tới là một đôi nam nữ, nói là mới chuyển đến đây, chính là căn nhà bên cạnh. Họ nói truyền hình cáp nhà họ đột nhiên mất tín hiệu, hỏi chúng ta có bị vậy không.”

Quả nhiên.....-_-

Lúc này, Trương Tư Ninh thực sự hết chỗ nói rồi, cái này đúng là nghiệt duyên mà! Vốn không muốn tiếp xúc, trốn còn không kịp, bây giờ lại ở gần như vậy.....Dọn nhà, nhất định phải dọn nhà!

Thím Tào vừa đi ra ngoài, Trương Tư Ninh đột nhiên cười hớn hở: “Tiền Thiệu rõ là ngốc, vậy mà lại bỏ tiền ra mua căn nhà đó,” ngẫm nghĩ một chút rồi chân sảo chạy đến bàn làm việc của Vệ Cẩm Huyền, hai tay chống cằm bỏ lên mặt bàn, có chút lo lắng hỏi: “Anh nói, có phải căn nhà này không còn

vấn đề gì nữa không?” dù sao gia đình Tiền Thiệu cũng không phải dân thường thấp bé, sao có thể phạm sai lầm ngu ngốc như vậy chứ.

Vệ Cẩm Huyền không trả lời ngay mà liếc mắt nhìn xuống đôi chân trần của cô, Trương Tư Ninh bấu môi rứt chân lại, chống hai tay nhảy một phát dứt khoát ngồi lên bàn, buông thõng hai chân, còn đứng đưa lên xuống rất trẻ con. Cô như vậy, khiến anh thật bất đắc dĩ, khuôn mặt rói rắm vừa muốn mắng lại vừa muốn nuông chiều, Trương Tư Ninh thấy vậy bật cười khanh khách, âm thanh vừa trong trẻo vừa mềm mại dịu dàng, đôi mắt long lanh nhìn anh: “Vệ Cẩm Huyền, em thực sự rất thích anh.”

Xế chiều, Vệ Cẩm Huyền nhận được báo cáo của cấp dưới, anh nói với Trương Tư Ninh: “Tô Duyệt và Tô Thụy đúng là chị em họ, căn nhà đó thực sự do Tiền Thiệu bỏ tiền ra mua, nhưng trên danh nghĩa của Tô Thụy.”

Chị em họ?

Trương Tư Ninh hơi kinh ngạc: “Sao em cảm thấy chuyện này có âm mưu gì đó.”

Vệ Cẩm Huyền vờ vể tóc cô: “Chỉ là người không liên quan, không cần nghĩ nhiều làm gì, căn nhà này bọn họ không giữ được đâu.” Hơn nữa, Tô Thụy và Tô Duyệt lại là chị em họ... Cái này càng phiền phức, nếu như hai người không có quan hệ gì có lẽ sẽ tốt hơn.

Trương Tư Ninh ngoan ngoãn dạ một tiếng, tuy vẫn còn rất tò mò, nhưng nếu anh không muốn cô hỏi nhiều, vậy thì cô không hỏi nữa, có điều bây giờ ở gần như vậy, thật bất tiện mà.

“Em muốn chuyển nhà.”

“Chuyển cái gì nhà!” Anh gõ lên trán cô một cái: “Em không làm gì trái lương tâm, chốt dạ cái gì.”

“Nhưng hai người này thực sự đáng ghét lắm.”

Anh kiên nhẫn dỗ dành cô: “Tư Ninh, ngoan, vừa rồi anh đã tìm giúp em mấy căn nhà thích hợp, mấy hôm nữa sẽ dẫn em đi xem thử, nhưng dù sao nhà cửa cũng cần phải sửa sang lại, nên khoảng thời gian này em cứ ngoan ngoãn ở đây, tìm lúc nào đó chuyển hết đồ đạc trong nhà em đến đây trước, đồ nội thất cứ để tạm trong gara có được không?”

Trương Tư Ninh nghĩ, cũng không còn biện pháp nào khác, trước mắt chỉ có thể như vậy thôi.

“Vậy chuyện tìm mặt bằng nhà hàng sao rồi ạ?” Cô không thể ở không hoài được, Hứa Dương vẫn đang đợi!

Vệ Cẩm Huyền mỉm cười: “Đã tìm được rồi, ngày mai dẫn em đi xem.”

Buổi tối, Trương Tư Ninh tắm rửa xong, vừa đắp mặt nạ lên thì nhận được điện thoại của Kim Giai Di: “Tư Tư, cậu có biết tại sao Tiền Thiệu và Tô Thụy thân mật vậy không?” Mở đầu chính là câu này, Trương Tư Ninh nghĩ trong bụng, hai người bọn họ từ thời học đại học đã lăn giường rất tốt rồi, nhưng vẫn phối hợp hỏi: “Tại sao?”

Kim Giai Di nói: “Khoảng thời gian trước, không biết vì sao Tiền Thiệu bị người ta chặn đường, xem chút nữa là bị đâm, chính Tô Thụy đã đỡ cho anh ta, bị đâm trúng một nhát trên lưng, cũng may bị thương không nặng, Tiền Thiệu rất cảm động, sau đó liền quyết định lấy thân báo đáp.”

Trương Tư Ninh nghe xong, cũng rất kinh ngạc: “Cậu chắc chắn đây không phải phim truyền hình đó chứ?”

Kim Giai Di cười ha ha: “Cái gì mà phim truyền hình, là thật đó, Vương Chân Chân nói cho tớ biết, Vương Chân Chân quan hệ rất tốt với Tô Thụy mà, chuyện này chắc chắn không sai đâu, tớ nghe Vương Chân Chân nói, hai ngày nay Tiền Thiệu mua cho Tô Thụy một căn nhà để đền ơn, chi ra rất nhiều tiền, hai người bọn họ chuẩn bị đính hôn.”

Tốc độ mua nhà thế này cũng quá nhanh đó, hôm kia cô còn nhận được điện thoại của môi giới bất động sản, hôm qua căn nhà đã được bán cho Tiền Thiệu, thật là... bị lừa cũng đáng đời.

Có điều cô cũng không định nói chuyện này với Kim Giai Di, nếu không muốn giải thích chuyện với Vệ Cẩm Huyền thì vẫn nên quên đi, nếu để cô nàng biết hiện tại cô và Tiền Thiệu, Tô Thụy là hàng xóm thì... haizz...

“Vậy cậu có hỏi thử giúp tớ, hôm qua bọn họ đến tiệm của tớ làm gì không?”

“Hỏi rồi, Vương Chân Chân nói, Tô Thụy và Tiền Thiệu bảo đã lâu không gặp cậu, dù sao cũng là bạn học, muốn cùng cậu ôn lại chuyện cũ, tớ nhỏ vào, chỉ có tên Tiền Thiệu ngu ngốc kia mới tin lời của Tô Thụy! Tư Tư, tớ thêm tin cô ta, hừ, tớ thấy cô ta chính là muốn tìm cậu để thị uy thôi, thật nhảm chán mà. Đúng rồi, Vương Chân Chân thực sự sắp kết hôn đó, cô ta bảo tớ hỏi thử xem cậu có tới tham dự hôn lễ không, chuyện cậu trở lại Vũ Lăng hiện tại rất nhiều người biết rồi.”

Trương Tư Ninh không có ý định tham dự, cô biết rõ đến hôn lễ của Vương Chân Chân sẽ gặp ai và sẽ xảy ra chuyện gì, cô mà đi, cái đó mới gọi là tự chuốc nhục. Coi như cô không sợ mất mặt mũi, thì gặp những người đó cũng có gì thú vị đâu.

“Tớ không đi đâu, đến lúc đó tớ đưa tiền mừng cho cậu, cậu giúp tớ gửi là được rồi.”

“Cậu không đi sao,” Kim Giai Di khá thất vọng: “Chắc chắn con nhỏ Tô Thụy đó sẽ rất đắc ý.” Bao nhiêu khổ cực thời đại học, cuối cùng hai người có

ình cũng trở thành thân thuộc, đến lúc đó bạn học cũ nhìn thấy, chắc chắn đều sẽ nghĩ như vậy.

Thái độ Trương Tư Ninh rất kiên quyết, nói không đi là không đi, cô cũng không phải con khi, sao phải diễn trò cho người khác xem, Tô Thụy thích diễn thì cứ để cô ta làm, dù sao cô cũng có chuyện vui vẻ hơn, nghĩ tới không bao lâu nữa Tô Thụy biết được căn nhà mình vất vả lắm mới kiếm được sẽ bị tịch thu. ...Ha ha...

Hôm sau là chủ nhật, trời vẫn còn mưa, chỉ là mưa bụi không lớn. Ăn sáng xong, nghỉ ngơi một lát, Vệ Cẩm Huyền đưa Trương Tư Ninh đi xem mặt bằng nhà hàng, hôm nay tiểu Trịnh lái xe, cậu ta lái xe thẳng vào trong sân, đậu ngay trước cửa nhà. Như vậy khỏi lo đụng phải Tiền Thiệu và Tô Thụy.

Vệ Cẩm Huyền chọn mặt bằng nhà hàng ở đường Kim Hải, nơi này cách cửa hàng hoa của Trương Tư Ninh khoảng hai mươi phút lái xe. Mặt tiền cửa hàng ở giữa phố, có hai tầng, gần đó có một KTV gia đình, chính là karaoke Kim Đình mà lần trước Kim Giai Di và ông chủ Lương Bán của cô nàng đã tới, còn có hai cửa hàng rượu, một quán bar, siêu thị, cửa hàng văn phòng phẩm, tiệm tạp hóa, văng vẳng, xa hơn một chút phía trước là trường trung học, xung quanh có đủ mọi thứ, chỉ không có nhà hàng Tây và quán cà phê.

Trương Tư Ninh đi theo Vệ Cẩm Huyền vào bên trong cửa hàng, nhìn qua thấy trống rỗng không có đồ đạc gì, có lẽ vừa được quét dọn, sàn nhà màu trắng rất sạch sẽ gọn gàng, trái lại khi mấy người họ đi vào đã làm cho sàn nhà bị bẩn đi.

“Trước kia, nơi này dùng làm gì ạ?” Trương Tư Ninh nhìn xung quanh một chút rồi hỏi.

Chủ nhà là một người đàn ông khoảng chừng ba mươi tuổi, tự giới thiệu mình tên Nhâm Quốc, dường như rất thân thiết với tiểu Trịnh, nhưng trước mặt Vệ Cẩm Huyền rất cẩn trọng, khi nói chuyện lời lẽ khá dè dặt cẩn thận, nếu như không biết còn tưởng anh ta mới là người đi thuê nhà.

“Chỗ này trước đây là cửa hàng thời trang, chủ cửa hàng không thanh toán nổi chi phí nữa nên trả nhà lại.”

Nhâm Quốc nói xong liền liếc nhìn tiểu Trịnh, tiểu Trịnh len lén đưa ngón tay cái lên, ra hiệu cứ nói như vậy! Nhâm Quốc thực sự nói không nên lời, vốn dĩ là chuyện rất quang minh chính đại, có cần thiết lén lút lút vậy không chứ, không phải Vệ tiên sinh muốn chuyển cửa hàng của mình cho vị Trương tiểu thư này sao? Cứ nói thẳng ra là được rồi, mặc dù anh ta là chủ cho thuê nhà nhưng không có đảm nhiệm việc giúp lừa gạt người ta đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Chương37

Nơi này, ban đầu vốn là cửa hàng thời trang cao cấp do Vệ Cẩm Huyền đầu tư, mục đích chính không phải để kiếm tiền, nhưng một năm trở lại đây lợi nhuận trước sau luôn duy trì ở mức hai mươi vạn. Do Trương Tư Ninh muốn mở nhà hàng nên anh nhường nơi này lại cho cô, vì vị trí ở đây rất tốt.

Lý do tại sao phải giấu cô, vì đây là cách đơn giản nhất, vừa đơn giản lại không cần suy nghĩ nhiều. Hoàn toàn không cần thiết để cô phải lưỡng lự chần chừ, dẫn đến lựa chọn xem chấp nhận hay không, cứ đùn đẩy như vậy, cô khó xử anh cũng chẳng vui vẻ gì.

Còn về chuyện lừa dối bạn gái, lương tâm có cảm thấy bất an gì đó không, hoàn toàn không! Một kẻ sành sỏi, lời đời như Vệ Cẩm Huyền chắc chắn sẽ không vì chút chuyện nhỏ nhặt này mà áy náy, đó chỉ là tâm lý của những tay non nớt mà thôi.

Diện tích cửa hàng khoảng trên dưới sáu trăm mét vuông, giá thuê không rẻ, nhưng vì Vệ Cẩm Huyền tư vấn thêm vào, nên cô yên tâm thoải mái ký hợp đồng ngay tại chỗ, thanh toán tiền thuê nhà một lần năm năm.

Tất nhiên, cô không biết năm năm tiền thuê nhà đó nháy mắt đã chui vào ví Vệ Cẩm Huyền, anh đã thanh toán tiền thuê nơi này trong mười năm, trừ ba năm đã qua, còn lại bảy năm tiền nhà đang ở chỗ Nhâm Quốc, hơn nữa Trương Tư Ninh trả tiền thuê nơi này trong năm năm, tính ra Nhâm Quốc còn nợ anh hai năm tiền nhà, sau này cũng sẽ trực tiếp khấu trừ từ chỗ Trương Tư Ninh.

Hiện tại đã có mặt bằng cửa hàng, bước tiếp theo chính là lắp đặt trang thiết bị, sửa sang đổi mới lại. Trước đó Vệ Cẩm Huyền có nói anh muốn mở nhà hàng Pháp. Chuyện này cũng bình thường, vì anh có nửa dòng máu Pháp. Trương Tư Ninh hoàn toàn không biết gì về kinh doanh ăn uống, nên việc quan trọng cần làm trước mắt đương nhiên chính là ôm đuôi dựa dẫm Vệ Cẩm Huyền, trên đường về ríu rít hỏi không ngừng, có thể thấy được, sau khi có mặt bằng rồi cô mới thực sự có động lực bắt đầu sự nghiệp lại lần nữa, khoảng thời gian trước cũng không thấy cô tích cực như vậy.

Vệ Cẩm Huyền cũng rất nuông chiều, cô hỏi gì anh trả lời đó, cuối cùng đến cả bản thiết kế nội thất nhà hàng cũng nói khi về sẽ giúp cô tham khảo tài liệu, nếu cô muốn, anh sẵn sàng giúp cô cùng nhau trang trí cái tạo lại. Nhưng cô muốn tự tay làm, nói vậy mới cảm nhận được quá trình thay đổi.

Về đến nhà vẫn chưa tới mười một giờ trưa, thím Tào đang ở phòng bếp làm hoành thánh, Trương Tư Ninh đi theo Vệ Cẩm Huyền lên lầu thay quần áo. Thông thường khi lên cầu thang, cô rất chu đáo đi phía sau để anh đi trước, như vậy lỡ như có chuyện gì ngoài ý muốn, cô có thể kịp thời đưa tay ra đỡ.

Lên được mấy bậc thang, chân này Trương Tư Ninh nhú lại, cô nhận thấy có điểm không giống mọi ngày. Hôm nay, Vệ Cẩm Huyền đi lên cầu thang, cứ hai bước sẽ dừng lại một lát, nghỉ ngơi một chút sau đó lại bước tiếp. Trước đây chưa từng như vậy, tuy chân anh bị khiêm khuyết, nhưng dựa vào gậy bước đi rất ổn định, khi lên cầu thang cũng thông dong mà bước đều, chứ không phải như hiện tại, đi một lúc phải ngừng một lúc.

Mới đầu không chú ý, lúc này nhận ra, nghĩ tới những chuyện đã xảy ra với anh trước đây, trái tim Trương Tư Ninh như bị vụn xoắn lại, rất đau lòng.

Vết thương nơi phần chân bị cắt của Vệ Cẩm Huyền, vào những ngày mưa dầm sẽ sưng lên ê ẩm, rất khó chịu. Nhưng anh không muốn mọi người nhận ra điều đó, nhất là Trương Tư Ninh. Là một người đàn ông trưởng thành có khả năng gánh vác mọi chuyện, anh có thể nhìn thẳng vào khiếm khuyết của mình, nhưng vẫn mong muốn có thể giữ được hình ảnh tốt nhất trước mặt người mình yêu thương.

Đây là vấn đề tôn nghiêm của đàn ông, nhưng lại khiến Trương Tư Ninh lo lắng không yên. Cô cắn răng tiến lên hai bước đỡ cánh tay anh, khi thấy anh khó hiểu nhìn qua, cô hung hăng trừng mắt nhìn lại, giương to đôi mắt hung dữ tựa lão hổ nhỏ xù lông. Vệ Cẩm Huyền thấy vậy buồn cười, biết cô đã phát hiện, liền giải thích: “Tư Ninh, anh cũng có lúc sĩ diện.” Giọng nói của anh trầm thấp, trong giọng nói lộ ra chút mất mát và tự ti, Trương Tư Ninh nghe vậy, khóe mắt vô thức hoeen ướt, cô không biết nên nói gì, dù là an ủi hay giận dữ trách móc dường như cũng đều sĩ nhục anh, người đàn ông này, khiến cô đau lòng, lại khiến cô không cách nào buông lỏng được.

Vì vậy cô im lặng, cúi đầu, đỡ anh từng bước từng bước lên hết những bậc thang còn lại.

Trương Tư Ninh trực tiếp đưa anh về phòng, để anh ngồi trên giường rồi ngồi xổm xuống, tự mình cuộn ống quần bên trái của anh lên. Vệ Cẩm Huyền không ngăn cản, cứ cúi đầu nhìn cô như vậy, thấy cô muốn giúp anh tháo chỉ giả ra, anh tự tay hướng dẫn cô, nói cô biết nên làm thế nào.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thẳng vào khiếm khuyết của anh, bao gồm cả đầu gối bên trong và bắp chân trái đã bị cắt bỏ toàn bộ, Trương Tư Ninh đặt tay lên nơi vết cắt, nhìn miệng vết thương vẫn đáng sợ dữ tợn như trước, không thể tưởng tượng được lúc đó anh đau đớn đến mức nào....ma xui quỷ khiến, cô nghiêng người về phía trước, một nụ hôn, nhẹ nhàng đáp xuống nơi vừa nhìn thấy đã khiến người ta đau lòng kia, giống như dấu ấn bằng sắt nung qua, nóng rực khiến một người vốn được xem là bình thản như Vệ Cẩm Huyền đột nhiên hơi thở dồn dập, tim loạn nhịp.

“Tư Ninh,” giọng anh trầm khàn gọi cô, muốn đưa tay ôm cô vào lòng, ôm chặt lấy, hôn thật sâu thật nồng nàn, trêu chọc người phụ nữ này để cô hoàn toàn là người phụ nữ của riêng anh, chỉ cần vừa nghĩ đến, trái tim anh liền hừng hực lửa đốt. Nhưng cô đã đứng dậy trước anh, lui về phía sau mấy bước, giữ vững khoảng cách an toàn để anh không thể chạm tới, sau đó bình tĩnh nhìn vào mắt anh: “Vệ Cẩm Huyền, em vốn không muốn nổi giận, nhưng bây giờ lại thấy hơi giận, nên không để anh hôn đâu.” Chỉ vừa nghe thấy giọng nói của anh, cô biết ngay anh muốn làm gì, Trương Tư Ninh kỳ thực là một cô gái nhỏ rất thông minh.

Vệ Cẩm Huyền đang sôi sục nhiệt huyết thoát cái sững lại, im bất, dường như không thể tin cô sẽ nói ra những lời không hiểu phong tình như vậy, trong lúc nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười, vào lúc này trong bầu không khí như vậy, không phải rất thích hợp để ôm nhau hôn nhau sao? Không phải cô gái nhỏ nên đồng cảm khóc sụt sùi, sau đó ôm ờ cùng người yêu thân mật một chút sao? Như bây giờ là ý gì? Quảng gánh giữa đường sao?

Người đàn ông trưởng thành quả nhiên có thể dừng lại, sau khi bị người phụ nữ mình yêu trêu chọc cũng sẽ bị kích thích, chính nụ hôn vừa rồi của Trương Tư Ninh đã thật sự khiến anh sôi trào nhiệt huyết, nhưng bây giờ....Được rồi, anh cũng chỉ có thể giương mắt nhìn, ép buộc phụ nữ là chuyện anh không bao giờ làm (nói xạo đó :D)

“Tư Ninh...” anh gọi lớn, giọng nói lộ rõ sự bất lực: “Em giận anh không nên cậy mạnh, không coi trọng thân thể mình sao?”

Trương Tư Ninh miệng thì tức giận, nhưng lại rất chân thành trả lời câu hỏi của anh, cô lắc đầu nói không phải: “Anh là đàn ông, là người trưởng thành, lớn tuổi hơn em, thông minh hơn em, thân thể của mình bản thân mình hiểu rõ nhất, nếu anh cậy mạnh thì cũng trong giới hạn chịu được, nên em không giận chuyện này.”

Câu trả lời của cô khiến Vệ Cẩm Huyền hết sức hiếu kỳ: “Vậy em giận cái gì?” Anh tự nhận hôm nay ngoại trừ chuyện này, anh không có làm chuyện xấu gì khác.

“Em giận vì anh không thật lòng với em”

Cái này đúng là oan thấu trời xanh mà, Vệ Cẩm Huyền đột nhiên cảm thấy tuyết rơi tháng sáu. Anh vì cô lao tâm lao lực, thiếu điều còn muốn trút hết gan phổi ra cho cô, vậy mà còn không thật lòng với cô sao?! Nhưng vì có quá nhiều lời muốn nói dồn lại một chỗ, ứ nghẹn, cuối cùng lại chỉ có thể nói ra một câu hết sức dân dã mà người bình thường khi gặp oan uổng đều nói vậy: “So với Đậu Nga*, anh còn oan uổng hơn.”

(* ‘Nỗi oan của nàng Đậu Nga’ kể về câu chuyện bi thảm của nàng Đậu Nga, một cô gái trẻ. Lúc Đậu Nga còn nhỏ, mẹ Đậu Nga chết, vì cảnh nhà nghèo khó, cha nàng bán nàng cho gia đình bà Thái làm con dâu nuôi từ bé. Sau đó, chồng nàng Đậu Nga ốm chết, nàng và Thái bà sống dựa vào nhau, nhưng bị một thằng vô lại quấy rầy và vu cáo hãm hại nàng bỏ thuốc độc giết người. Quan lại xử án nhận hối lộ, bức cung nàng một cách độc ác, Đậu Nga trước sau không chịu khuất phục. Quan xử án biết Đậu Nga rất hiếu thảo, bèn tra tấn bà Thái trước mặt nàng, Đậu Nga hiếu thảo hiền lành sợ bà Thái không chịu nổi tra tấn đành phải oan ức nhận tội, rồi cuộc nàng bị xử tội chết.

Khi Đậu Nga hàm oan bị giải đến pháp trường, trước lúc hành hình, tên tham quan hỏi Đậu Nga rằng cô còn có lời nào muốn nói nữa không?

Đậu Nga trả lời: “Xin hãy ban cho tôi một mảnh lụa trắng dài ba thước treo lên một cây sào cao trăm thước, nếu như tôi bị oan, một giọt máu nóng cũng sẽ không rơi xuống đất mà sẽ bắn lên trên dải lụa trắng kia; nếu như tôi bị oan, đầu rơi xuống đất, trời liền sẽ có tuyết rơi là tã; nếu như tôi bị oan, sau khi tôi chết trời sẽ hạn hán trong suốt 3 năm liền”.

Tham quan đó lắc đầu lia lịa, chế giễu: “Thật là ngu muội! Hoang đường!”, lòng nghĩ thầm: “Mùa hè Tháng 6 oi bức như thế này sao lại có tuyết rơi được chứ? Xưa nay, người ta chỉ thấy máu chảy xuống đất, ta lại muốn xem thử máu sao lại có thể bay lên trên được?”.

Tên đao phủ vừa vung đao xuống, một dòng máu nóng của Đậu Nga giống như kỳ tích đã bắn lên dải lụa trắng treo ở giữa không trung, ngay cả một giọt

cũng không rơi xuống đất. Khi đầu của Đậu Nga bị chặt đứt, quả nhiên gió lớn nổi lên, tuyết bay khắp trời, sau đó địa phương gặp hạn hán 3 năm liền.)

Vậy nhưng Trương Tư Ninh cũng gật đầu phụ họa: “Đúng là hơi oan uổng cho anh, anh đối xử với em rất tốt, hôm nay rõ ràng chân không thoải mái còn dẫn em đi xem cửa hàng, khiến em rất vui. Nếu như không phải lúc lên cầu thang em tự mình phát hiện ra, có lẽ anh sẽ tiếp tục giấu diếm chuyện này, sẽ không để em phải áy náy khó chịu, không để em thấy bản thân mình bất cần không đủ quan tâm anh, không để em cảm thấy trong mắt anh mình chỉ là cô gái cần được dỗ dành, chứ không phải là một người yêu có thể cùng anh vượt qua mưa gió. Cho nên, Vệ Cẩm Huyền, bởi vì bây giờ em mới nhận thức được vấn đề này, anh nói, em có nên giận không?”

Chuyện xảy ra hôm nay, suy cho cùng chỉ là một chuyện rất nhỏ, cô biết mình như vậy có vẻ chuyện bé xé ra to, có thể sẽ khiến anh mất hứng. Dù sao, anh cũng xuất phát từ ý tốt, cô thật sự rất cảm động. Nhưng cô biết, nếu như không nói cho rõ ràng chuyện lần này, cứ để nó trôi qua nhẹ nhàng như vậy, thì sau này có khả năng anh sẽ hình thành thói quen tự nhiên, vì cái gọi là tự trọng của đàn ông hoặc các nguyên nhân khác mà giấu diếm mọi chuyện.

Dù sao cũng đã chuyện bé xé ra to rồi thì nói luôn cho hết, hai người yêu nhau, không phải chỉ nói chuyện yêu đương là đủ, mà còn cần phải va chạm đụng độ, tìm hiểu nhau để có thể tìm ra được điểm chung. Cảm động thì có ích gì, cô muốn anh nhìn thẳng vào sự tồn tại của cô với vị trí bình đẳng, chứ không phải xem cô như đứa trẻ để nâng niu chiều chuộng, một người cưng chiều người khác, có thể kiên nhẫn được bao lâu, một năm hai năm hay năm năm mười năm? Hình thức sống chung như vậy không đúng, hành động đơn phương sẽ không bao giờ có thể lâu dài được.

Chỉ có bình đẳng, sống chung với nhau một cách thẳng thắn mới có thể lâu dài, cô và anh không phải vui đùa chuyện trẻ con, Trương Tư Ninh hy vọng đoạn tình cảm này của mình có thể đơm hoa kết trái, nên dù là việc nhỏ, vẫn có thể từ cái nhỏ thấy được cái lớn, đưa quan hệ hai người tiến thêm một bước trở nên sâu sắc hơn.

Vệ Cẩm Huyền rút cuộc cũng hiểu rõ, thì ra là cô giận bản thân mình, dĩ nhiên cũng giận anh, chỉ là cô bé con rất thông minh, hiểu được trước hết phải kìm nén mọi chuyện xuống rồi sau đó mới nói thẳng hết ra, như vậy vừa có thể nói rõ ràng một lần, vừa giống như đó thật sự là lỗi của anh.

Tư Ninh của anh, thật là..... thông minh, giáo hoạt khiến anh..... càng yêu hơn.

“Tư Ninh, đến đây.”

Anh đưa tay phải về phía cô, vẻ mặt không có biểu hiện gì, giọng nói bình thản không lên xuống, ánh mắt chăm chú nhìn cô, con ngươi ánh lên vẻ sắc bén, tựa như nếu cô dám từ chối, anh sẽ lập tức xông ra, đem cô đặt dưới thân.

Trương Tư Ninh mới vừa rồi còn rất hung hăng kiêu ngạo, lúc này đột nhiên cảm thấy nguy cơ tràn ngập rồi, muốn trách thì hãy trách khí thế của anh quá mạnh, không giận tự uy, cô chỉ là tay mơ không áp chế nổi.

Mặc dù trong lòng nghĩ không có vấn đề gì đâu, nhưng đối mặt với anh lúc này, cô ... sợ.

Rủ rì bỏ qua, ngoan ngoãn nắm lấy tay anh.

Khóe miệng Vệ Cẩm Huyền khẽ lộ ra tia cười mỉm không dễ phát hiện, tựa như gợn sóng nhỏ lăn tăn, nhanh chóng xẹt qua khuôn mặt, sau đó ngưng tụ lại trong mắt thành hai đốm lửa nhỏ, phút chốc tan biến vào sâu trong đáy mắt. Anh dùng sức ở tay ôm cô vào lòng, không cho cô có cơ hội phản kháng, trực tiếp xoay người đem cô áp đảo dưới giương, nụ hôn vừa mới bắt đầu đã nồng nàn khao khát chiếm lấy đôi môi cô.

Nụ hôn này, dữ dội và mãnh liệt hơn rất nhiều so với bất kỳ nụ hôn nào trước đây, tựa như người lữ hành đi rất lâu trên sa mạc cuối cùng đã tìm thấy được ốc đảo, như người đi săn bụng đói kêu vang cuối cùng cũng bắt được con mồi theo dõi đã lâu. ...Anh dùng sức rất mạnh, môi cọ sát, hai đầu lưỡi quấn lấy nhau, ngay cả răng cũng va chạm thành tiếng.

Trương Tư Ninh gần như không thể thở được, lại im lặng tiếp nhận sự điên cuồng của anh, mềm mại lại ngoan ngoãn để mặc anh hôn, cho dù đôi môi vừa đau vừa tê dại cũng không phản kháng.

Đối với anh, cô tin tưởng.

Vệ Cẩm Huyền chấm dứt nụ hôn trước khi rơi vào tình trạng mất kiểm soát, anh đè trên người cô, giữa hai người gần như không còn chút khoảng cách nào, hơi thở quện vào nhau, ái muội khiến người ta không thể thở được.

Trương Tư Ninh nằm ngửa mặt, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn anh, nhưng lời nói lại thẳng tuột khiến người ta rối rắm “Vệ Cẩm Huyền, có phải anh muốn lấn ... giường với em không?”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chương38

Nghe thấy những lời thẳng thắn của cô, tâm tư Vệ Cẩm Huyền lần nữa nóng bừng lên, ánh mắt sáng rực như lửa. Nhưng thoáng cái sau đó chỉ có thể cười khổ, cúi đầu hôn lên mắt cô: “Anh biết bây giờ em không muốn.” Anh thở dài rồi lật mình xuống khỏi người cô.

Cô cũng không buông tha, liền bò úp sấp lên ngực anh, ngón tay treu chọc cảm anh, hiểu kỳ hỏi: “Sao anh biết em không muốn?”

Vệ Cẩm Huyền ôm lấy cơ thể cô, nghiêm túc trả lời: “Lúc em nói lẩn giường, thoáng ngập ngừng, vừa rồi anh và em đối mặt nhau, em lại tránh né đi, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, hơn nữa thân thể cứng đờ, thắt lưng cũng căng cứng, cho thấy em khẩu thị tâm phi, chỉ vì giả mạo tự xưng trang hảo hán mà thôi.”

Quả thật chuyện đó khiến Trương Tư Ninh rối rắm, không nghĩ anh lại quan sát cẩn thận đến vậy.

Chỉ có điều, cái gì mà ‘mạo xưng trang hảo hán’... -_- , đây là đang chế giễu cô, châm chọc cô sao?

Những gì liên quan tới việc gận dỗi hôm nay, cả hai đều không nhắc lại, cứ để như vậy trôi qua, nhưng trong lòng Vệ Cẩm Huyền hiểu rõ, nếu còn có lần sau chắc chắn bé con này sẽ làm âm ỉ lên, đoán chừng so với lần này còn dữ dội hơn, sẽ không thềm nói lý lẽ nữa, nên anh quyết định, sau này chân không thoải mái sẽ không cố chịu đựng, chỉ ăn ngay nói thật mới có thể bình an vô sự.

Chuyện này xem ra Trương Tư Ninh đã giành được thắng lợi bước đầu.

Vì trời mưa âm u, lại mang chân giả đứng quá lâu, chỗ cọ sát trên chân trái Vệ Cẩm Huyền bị sưng đỏ lên. Trương Tư Ninh rất đau lòng, liền đi vào phòng tắm lấy một chậu nước nóng cho anh ngâm chân, sau đó vội vàng lái xe đến phòng khám gần đó mua thuốc mỡ kháng viêm giảm đau thoa ngoài da để giúp anh xoa bóp, rất tỉ mỉ cẩn thận, khiến người ta nhìn thấy trái tim cũng muốn tan nhũn ra.

Hai ngày sau là đến tiết thanh minh, đây là quốc lễ, mọi người được nghỉ ba ngày. Trương Tư Ninh và Vệ Cẩm Huyền cùng đi nghĩa trang thăm mộ mẹ. Vì năm nay có Trương Tư Ninh chuẩn bị, nên Vệ Cẩm Huyền có một năm hiếm hoi, không như những năm trước chỉ đặt một bó hoa trước mộ mẹ, mà thực sự làm theo phong tục Trung Quốc, thắp hương, đốt giấy tiền vàng, còn mua đồ cúng, không khác lắm so với những người đến tảo mộ xung quanh, trong chốc lát không khí ở nghĩa trang vô cùng ngột ngạt, dường như cả bầu trời đều bị hun khói đen mù mịt.

Thơ ca viết rằng, ‘Thanh minh thời tiết vũ phân phân’*, dường như từ xưa đến nay, tiết thanh minh luôn trùng vào ngày mưa. Năm nay cũng không ngoại lệ. Hôm qua trời còn nắng trong, trưa nay mưa lại rơi xuống. Cũng may hai người đã cúng tế xong, lần này Vệ Cẩm Huyền nhớ rất kỹ bài học trước đó, khi Trương Tư Ninh hỏi anh chân có đau không, anh hết sức thành thật trả lời hơi đau một chút, Trương Tư Ninh nghe vậy không muốn đi đâu nữa mà trực tiếp về nhà.

(*‘Thanh minh thời tiết vũ phân phân’: là một câu trong bài thơ ‘Thanh minh’ của Đỗ Mục đời Đường, dịch là: ‘Thanh minh lát phát mưa phùn’.)

Sau khi trở về, cô xem anh như đại gia mà hầu hạ, vịn anh lên lầu, giúp anh tháo chân giả, giúp anh chườm nước nóng, giúp anh cởi áo khoác, tháo cà vạt, lấy quần áo cho anh thay, tự tay làm mọi việc vô cùng thỏa đáng. Ngay cả ăn cơm cũng là cô đi xuống lầu bưng lên.

Ăn cơm xong, anh phải xử lý công việc, cô trở về phòng, lấy cái bàn nhỏ lần trước đã đem từ nhà mình đến, đặt lên giường, bảo anh ngồi trên giường làm việc. Vệ Cẩm Huyền thật sự dở khóc dở cười: “Tư Ninh, anh không phải người bệnh.”

“Lần trước, em có tham khảo ý kiến bác sĩ, trường hợp như anh, những ngày mưa tốt nhất nên nằm trên giường nghỉ ngơi, ngoan, nghe lời, hừm, em ngồi với anh.” Nói xong, cô liền cởi giày leo lên giường, ngồi ở một góc khác ôm laptop tra cứu thông tin, cô không biết gì về kinh doanh nhà hàng Pháp, bây giờ nước đến chân mới nhảy, nên phải tham khảo thực đơn, cách thức kinh doanh và cả phong cách trang trí của các nhà hàng khác.

Vệ Cẩm Huyền vừa phát hờn vừa buồn cười, nhưng kỳ lạ là anh hoàn toàn không cảm thấy khó chịu, phải biết rằng bình thường anh rất ghét người khác quần đông quần tây, can thiệp vào việc riêng của anh, cho dù là vợ trước, ngay cả thời điểm mối quan hệ của hai người tốt nhất, cô ấy cũng chưa từng nhúng tay vào chuyện của anh.

Kỳ nghỉ Thanh minh qua đi, việc đầu tiên Trương Tư Ninh làm là đi dọn nhà. Cô tìm một công ty vận chuyển, những đồ nội thất lớn thì xếp chồng lên để trong gara, còn những thứ nhỏ hơn, đều chuyển đến nhà Vệ Cẩm Huyền, về phần những chậu hoa còn lại và cả chậu không, cũng đều chuyển hết đến nơi này, nhà Vệ Cẩm Huyền có sân, còn có tầng hầm, có thể để được hết.

Sau khi dọn nhà xong, ngày hôm sau, cô và Vệ Cẩm Huyền đi làm thủ tục sang tên, đồng thời Vệ Cẩm Huyền cũng thanh toán hết tiền mua nhà. Về bản chất, căn nhà của Trương Tư Ninh vốn là bất động sản thuộc doanh nghiệp có đăng ký kinh doanh do cô làm chủ.

Hoàn tất giao dịch, cô còn bắt chước theo khuôn mẫu, bắt tay anh, cười hi hi nói: “Hợp tác vui vẻ.” Đáng vẻ nhỏ nhắn, hoạt bát đó thật khiến anh muốn ôm vào lòng mà dằn vò một phen.

Sau đó, Trương Tư Ninh bắt đầu bận rộn, vì Tiền Thiệu và Tô Thụy ở ngay sát bên cạnh, mà Tiền Thiệu đó, lại nhận ra xe của cô, nên gần đây Trương Tư Ninh luôn sử dụng chiếc Maserati để không trong gara Vệ Cẩm Huyền ~(≥▽≤)/~

Xe thể thao màu đen, trước đây khi chưa xảy ra tai nạn xe cộ, Vệ Cẩm Huyền thích sưu tập xe, bình thường hai cha con lão Trịnh sẽ mang đi bảo dưỡng định kỳ, hiện tại vô cùng thuận tiện cho cô.

Trương Tư Ninh đã tìm được công ty thiết kế nội thất, kiến trúc sư phác thảo ba bản vẽ, nhưng cô xem sao cũng thấy không hài lòng. So sánh ra, cô thích bản thiết kế nội thất của Vệ Cẩm Huyền hơn, nhưng sao có thể mở miệng đoạt lấy được, da mặt cô còn chưa dày như vậy. Nên chỉ có thể tiếp tục vật vã chỉnh sửa với kiến trúc sư mà thôi.

Đến khi thật sự bắt tay vào khởi công sửa chữa, đã là bảy tám ngày sau, bình thường Hứa Dương đến đây giúp cô giám sát, cô không có việc gì sẽ đi dạo quanh các cửa hàng vật liệu xây dựng và thiết bị nội thất để lựa chọn rèm cửa, đèn đóm vàng vàng, cũng không ít việc.

So với cô vì chuyện mở nhà hàng mà lao tâm lao lực, Vệ Cẩm Huyền có thể nói nhẹ nhàng ung dung đến cực điểm. Anh ném chuyện này cho cấp dưới, bộ phận chuyên xử lý đầu tư kinh doanh chịu trách nhiệm, anh không cần nhúng tay vào chuyện gì, trực tiếp làm ông chủ phát tay, ngay cả tuyển dụng đào tạo đầu bếp, nhân viên phục vụ, anh cũng không cần bận tâm.

Đĩ nhiên, Trương Tư Ninh cũng được hưởng chút ánh hào quang, vấn đề nhân sự cô không cần lo lắng nhiều.

Buổi tối, Vệ Cẩm Huyền đi thăm em gái Vệ Trân Trân, về tới nhà đã hơn một giờ khuya. Vừa nghe tiếng mở cổng chính, thím Tào đã đi ra đón, nhỏ giọng nói: “Tư Ninh tiểu thư đang ngủ ở phòng khách, hôm nay cô ấy mệt hết hơi rồi, nói là phải chạy đi cửa hàng vật liệu xây dựng đổi đồ tới ba lần.”

Vệ Cẩm Huyền cởi áo khoác đưa cho thím Tào, đêm nay tiểu Trịnh không đi về, cũng cùng theo vào. Biết Trương Tư Ninh đang ngủ trong phòng khách, ba người nói chuyện, làm việc đều cố gắng không gây ra tiếng động ồn ào, thím Tào đi vào phòng bếp hâm lại thức ăn khuya đã chuẩn bị trước đó, tiểu Trịnh cũng vào theo.

Vệ Cẩm Huyền chậm rãi đi tới trước ghế sofa, cúi đầu nhìn cô gái đang ngủ say sưa, anh cúi sát người xuống, khoe mắt cong cong, đưa tay khẽ lau nơi khoe miệng cô... ướt nước miếng.

“Tư Ninh.” Anh khẽ thì thầm bên tai cô, gọi ba bốn lần mới có thể đánh thức cô dậy.

Trương Tư Ninh mơ mơ màng màng tập trung ngồi dậy, âm thanh mềm mại kéo dài: “Anh về rồi sao?” Vừa nói vừa ngáp một cái: “Mấy giờ rồi anh?”

“Một giờ mười lăm, mệt như vậy sao không lên lầu ngủ?” Anh thấy dạo này cô đã khá hơn rất nhiều, bình thường đi ngủ cũng đã dám đóng cửa, không còn bị hoang tưởng nghi thần nghi quỷ nữa.

Trương Tư Ninh ngồi dậy, mang dép lê vào, vén tóc ra sau tai, uể oải đáp: “Minh em không dám lên đó ngủ.”

“Vậy sao hôm qua dám ở một mình trên lầu nghịch máy tính?” Anh nhẹ nhàng hỏi, tiện tay giúp cô vuốt tua áo rũ hai bên vai áo lụa trắng xuống.

Trương Tư Ninh đổi: “Đó là vì có anh ở nhà mà ~”

Những lời này anh thích nghe, ý lại và tin tưởng, Vệ Cẩm Huyền cúi xuống hôn lên khoe miệng cô: “Ngoan.”

Một lát sau, thím Tào đi ra nói thức ăn khuya đã chuẩn bị xong, Vệ Cẩm Huyền liền kéo Trương Tư Ninh vào phòng ăn ăn cùng anh. Tiểu Trịnh ở phòng bếp đã ăn xong, hiện đang đi lên phòng khách lau một nghi ngơi, thím Tào cũng đã trở về phòng, lúc này chỉ còn hai người bọn họ ở đây. Vệ Cẩm Huyền dứt cả viên cho cô, Trương Tư Ninh che miệng lắc đầu nói không ăn: “Mấy ngày nay em giảm cân, anh đừng có hại em.”

“Đã gầy như vậy mà còn giảm cân?” Vệ Cẩm Huyền lướt qua khuôn mặt cô, ngắm nhìn cái eo thon nhỏ, cuối cùng tầm mắt rơi vào ngực: “Còn giảm nữa sẽ trở thành sân bay.”

Trương Tư Ninh tức giận: “Anh mới là sân bay,” nói xong còn ưỡn ngực: “Sân bay có lỗi lờm như vậy sao!”

Vệ Cẩm Huyền nhướn mày: “Lỗi lờm ở đâu, sao anh không thấy.”

Trương Tư Ninh trừng mắt: “Không thèm chấp nhặt với người không thấy đường.”

Anh nghe vậy liền bật cười, phủ tay lên ngực cô, xoa nắn, vuốt ve, trong lúc cô còn đang há hốc miệng, mở to mắt choáng váng, anh vờ như thật nói: “Quả thật có lỗi có lờm, Tư Ninh, xin lỗi, oan cho em rồi.”

Trương Tư Ninh: - -

“Luuu mạnh!”

Vệ Cẩm Huyền hết sức điềm tĩnh: “Tối hôm kia, là ai lên nhìn anh tắm?”

Trương Tư Ninh mặt đỏ bừng lên: “Em không có nhìn lên!” Không đúng: “Sao anh biết tối hôm kia em ở trong phòng anh?!”

Lúc đó, anh đang tắm, cửa phòng tắm không đóng, cô đi qua phòng anh tìm đồ cất móng tay, ban ngày để quên trong phòng anh, nào biết vừa mới bước vào thì nghe thấy tiếng rên rỉ của Vệ Cẩm Huyền truyền ra từ phòng tắm, còn đứt quãng nghe được anh gọi tên cô, Trương Tư Ninh lúc ấy không hiểu chuyện gì đang xảy ra cũng không biết xuất phát từ điều gì trong lòng, thể nhưng không lên tiếng gọi anh, mà lặng lẽ nghiêng người đi qua, sau đó, xuyên qua khe cửa, cô nhìn thấy Vệ Cẩm Huyền dựa lưng vào vách phòng tắm dùng tay để tự an ủi...súng của mình. Lúc đó, cô thực sự chấn động, cũng không dám đứng lại lâu hơn, hoang mang rối loạn vội vàng chạy mất.

Cô cho rằng mình quay đi không tiếng động, không nghĩ tới hóa ra anh cũng biết.....chuyện này, thật đủ xấu hổ mà.

Thấy cô ngay cả cổ cũng đã đỏ lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo vừa lúng túng vừa xấu hổ giận dữ, đôi mắt to long lanh nước, nhìn vô cùng xinh đẹp.

Vệ Cẩm Huyền đưa tay xoa nhẹ đầu cô: “Tur Ninh, anh không có ý trêu em, đừng giận, em xem, anh là một người đàn ông bình thường, đàn ông đều có nhu cầu sinh lý, trước kia có một mình cứ trôi qua vậy thôi, bây giờ anh có em, mỗi ngày em ở trước mặt anh ản lúc hiện, đáng vẻ lại xinh đẹp như vậy, có bị kích động cũng là chuyện bình thường không phải sao? Nếu như không có cảm giác thì mới thật sự tiêu đời.”

Trương Tur Ninh cũng không ngốc, ở đâu có chuyện chỉ mới nghe anh nói vài ba câu đã bị lừa cho qua, vốn là một chuyện rất xấu hổ, cho dù anh đã biết, vậy hẳn là nên giả vờ như không biết, để nó lặng lẽ trôi qua, nhưng anh cứ cố tình nói ra, thôi thì nói ra cũng không tính đi, còn sờ ngực cô, là sao! Cô có ngốc mới tin anh nói mấy lời này chỉ nhằm giải thích cho cô hiểu!

Vệ Cẩm Huyền quả thật có ý đồ xấu xa, khi còn trẻ không hiểu chuyện, dựa vào ngoại hình nổi bật và gia thế giàu có, có một giai đoạn hành vi rất phóng đảng. Sau đó tuổi lớn hơn, tính tình chừng chặc lại, kết hôn, lập gia đình, sau nữa, tai nạn xe cộ, ly hôn, phụ nữ đã không còn có thể mê hoặc, thu hút anh như trước, mấy năm nay, anh vẫn trải qua cuộc sống thanh tâm quả dục.

Nhưng cho dù có thanh tâm quả dục đi nữa, thì anh cũng không phải hòa thượng, có người con gái mình yêu, trắng nõn nà, vừa xinh đẹp vừa tươi tắn như một bông hoa, tình cảm dành cho cô càng sâu đậm thì thân thể lại càng khát vọng có được cô, mỗi ngày ở cùng chung một mái nhà, ngẩng đầu không thấy cùi đầu gập, cô ở trước mắt bùng sáng chói chang tựa ánh mặt trời như vậy, không bị mê hoặc mới lạ.

Nụ hôn đầu của cô bé con đã cho anh, đêm đầu tiên chắc chắn cũng phải là của anh. Anh biết các cô gái trẻ đều hay mơ mộng, hy vọng lần đầu tiên sẽ vào đêm tân hôn gì gì đó, theo đuổi cái gọi là tình yêu lãng mạn. Anh không rõ Trương Tur Ninh nghĩ thế nào, nhưng anh đoán có lẽ cũng không khác bao nhiêu, nếu cô không quý trọng bản thân, sẽ không có chuyện ngay cả nụ hôn đầu cũng giữ gìn đến hơn hai mươi tuổi.

Nhưng lúc này, anh và cô đề cập đến chuyện hôn nhân cũng quá sớm, tình cảm cũng cần quá trình cọ sát vun đắp, đương nhiên Vệ Cẩm Huyền hy vọng anh có thể cùng Trương Tur Ninh hai người có tình sẽ thành thân thuộc, cũng hy vọng có thể cùng cô xây dựng nên một gia đình, nhưng đây là chuyện của sau này. Chỉ có điều bây giờ, anh thật sự không muốn đợi.Nói đó là thói hư tật xấu của đàn ông cũng tốt, nói anh vô sỉ cũng được, dù sao anh cũng đã quyết tâm, phải nhanh chóng lừa đem cô bé con này lên giường.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Chương39

Trương Tur Ninh vẫn đang đợi xem anh tính giờ trò ma gì, đã nghe Vệ Cẩm Huyền nói tiếp: “Tur Ninh, trước hết, với chuyện tình cảm này anh rất nghiêm túc, không phải đùa giỡn, em có tin anh không?”

Trương Tur Ninh thấy anh nói chuyện rất trịnh trọng, vẻ xấu hổ và tức giận trên khuôn mặt cô cũng tan biến, thừa nhận nói: “Em tin anh.”

Vệ Cẩm Huyền mỉm cười: “Tiếp theo, khi ở bên cạnh em, anh thật sự xem em như người vợ tương lai của mình, anh hy vọng sau này cùng em tạo thành gia đình, chúng ta có mái ấm, có con cái của chúng ta.” Thấy gương mặt cô lại đỏ ửng lên, nhưng ánh mắt lấp lánh tia hy vọng, Vệ Cẩm Huyền cảm thấy không cần phải che giấu tâm tư, dịu dàng nói: “Mặc dù chúng ta yêu nhau chưa được bao lâu, nhưng tình cảm cũng không nên dùng thời gian dài ngắn để cân đo, cho nên, Tur Ninh, chúng ta lấy nửa năm làm kỳ hạn, nửa năm sau, nếu chúng ta vẫn yêu thương nhau như hiện giờ, chúng ta sẽ kết hôn được không?”

“Kết, kết hôn?!”

“Đúng, kết hôn,” Vệ Cẩm Huyền kéo cô từ trên ghế qua, ôm vào lòng: “Năm nay, anh đã ba mươi bảy tuổi rồi, trước đây chưa từng cảm thấy mình đã lớn tuổi nhưng từ khi quen em, mới giật mình nhận ra mình không còn trẻ nữa, cho nên, Tur Ninh, khoảng thời gian này hãy ở đây đi, đừng chuyển đi đâu hết, chúng ta có thể thử nghiệm cuộc sống hôn nhân trước, giống như vợ chồng thật sự, nếu không có vấn đề gì, chúng ta liền kết hôn, được không em?”

Ý nghĩ này chỉ vừa bất chợt xuất hiện, nhưng Vệ Cẩm Huyền cảm thấy đề xuất của anh vô cùng tuyệt vời. Anh thật sự rất thích cô gái đang ôm trong lòng này, cũng hy vọng cùng cô đơm hoa kết trái, hơn nữa nếu cứ làm như vậy, cô không cần nghĩ tới việc tìm nhà chuyển ra ngoài, trong vòng nửa năm anh cũng có thể đem cô hoàn toàn làm của riêng mình.

Rất tốt!

Lúc này, Trương Tur Ninh có chút ngây ngốc, cô hoàn toàn không hiểu vì sao sự việc chuyển biến xa như vậy, từ chuyện an ủi anh đêm đó, trực tiếp nhảy một phát đến hôn nhân thử nghiệm, sống chung, rồi đi đến kết hôn, chuyện này cũng quá đột ngột rồi, khiến người ta một chút chuẩn bị cũng không có!

Vệ Cẩm Huyền cũng biết chuyện anh vừa đề nghị khá bất ngờ, cũng không hy vọng ngay lập tức sẽ nhận được câu trả lời, dù sao anh cũng rất tin tưởng bản thân mình, cho dù đến lúc đó cô có từ chối đi nữa thì anh cũng có biện pháp khiến cô cuối cùng phải gật đầu đồng ý.

“Đừng lo lắng, anh không có ý ép buộc em,” anh dịu dàng hôn lên khóe môi cô: “Ba ngày, ba ngày sau cho anh câu trả lời, có được không?”

Trương Tư Ninh phát hiện Vệ Cẩm Huyền rất thích nói ba chữ ‘có được không’ với cô, mà mỗi lần anh nói ba chữ này, cô đều đồng ý với anh bất cứ yêu cầu gì.Bây giờ cũng vậy, nên cô gật đầu, rầu rĩ nói được. Thật ra thì ngoài câu trả lời vừa rồi, cô cũng không biết nói gì khác, tuy bản thân cô luôn hy vọng có thể vun đắp tình cảm này thật tốt, có được một kết quả mỹ mãn, nhưng cô chưa từng nghĩ tới chỉ có nửa năm đã tự đem mình gả cho người ta rồi.

Yêu đương rồi kết hôn, dù sao cũng phải hai năm nữa chứ.

Nhưng tình hình bây giờ, dường như không có đường lui rồi, nếu từ chối, biết đâu anh sẽ nghĩ rằng cô không thích anh, ghét bỏ anh lớn tuổi, thân thể không hoàn chỉnh? Điều này hoàn toàn có thể, ngày đó lúc xác định quan hệ, anh đã nói sợ cô sẽ hối hận, Trương Tư Ninh không muốn anh bị tổn thương, cô rất thích anh, nếu đã thích như vậy, chuyện đó.cần gì phải do dự?

Trương Tư Ninh mím môi, mặc dù đang nghĩ ngợi rất nhiều nhưng thật ra cũng chỉ mất khoảng một hai phút mà thôi, hiện tại Vệ Cẩm Huyền vừa ôm cô ngồi trên đùi mình, vừa thông thả ung dung ăn bữa khuya cũng coi như thịnh soạn. Buổi tối anh không kịp về nhà ăn cơm, căn bản cũng không ăn gì bên ngoài, hơn nữa đúng thời gian ăn tối còn có một cuộc họp ngắn từ xa với bên Pháp, chưa ăn gì nên dạ dày không thoải mái.

Rất cuộc, trước khi trở về phòng ngủ, Trương Tư Ninh nói với anh: “Được.” Sau khi nói xong không nhìn phản ứng của anh mà đi thẳng về phòng đóng cửa lại.

Thoát cái Vệ Cẩm Huyền cảm thấy pháo hoa bùng nổ rực rỡ, anh biết, cô sẽ không dễ anh thất vọng!

Sáng hôm sau, Trương Tư Ninh cố ý dậy trễ nửa tiếng, cô có chút không muốn đối mặt với Vệ Cẩm Huyền, cô gái nhỏ da mặt mỏng, Vệ Cẩm Huyền biết điều đó, nên cũng không sang đánh thức cô dậy, sau khi ăn sáng xong liền đi làm, ngồi trên xe, mới nhắn tin cho cô: “Anh đi rồi, em xuống nhà ăn cơm đi.”

Trương Tư Ninh nhìn thấy nội dung tin nhắn, thiết là nói không nên lời mà, 囧, xấu hổ không chịu được, anh đây là cười nhạo cô sao?

Buổi tối, lúc Vệ Cẩm Huyền về, Trương Tư Ninh đã bình tĩnh lại rồi, nói chuyện với anh cũng không còn đỏ mặt xấu hổ nữa. Vệ Cẩm Huyền cảm thấy hơi đáng tiếc, bé con này rất thông minh, luôn biết cách làm thế nào để duy trì lợi thế cho mình.

Tuy nói là hôn nhân thử nghiệm, nhưng cũng không thể nào thật sự gần gũi không chút khoảng cách như vợ chồng được, Trương Tư Ninh cố gắng duy trì như bình thường, trước đây ở chung thế nào, thì về sau cũng như vậy.

Kế hoạch trong đầu Vệ Cẩm Huyền xem như đã thành công, nhưng anh cũng không định mới ngày hôm sau đã động tay động chân chiếm tiện nghi người ta, nên lúc này ở chung, so với bình thường còn muốn quy củ hơn.

“Đúng rồi, Tư Ninh, em đã nghĩ ra tên nhà hàng chưa? Mấy hôm nay, anh định trước khi mở nhà hàng cần phải làm một số giấy chứng nhận trước.”

Trước khi về phòng, Vệ Cẩm Huyền bỗng gọi Trương Tư Ninh lại và nói.

Trương Tư Ninh lắc đầu: “Còn chưa nghĩ ra ạ, nhà hàng của anh tên gì?”

Cô biết, nếu anh nói muốn làm giấy chứng nhận, vậy thì chắc chắn đã xác định được tên nhà hàng.

“Paris.” Vệ Cẩm Huyền đáp: “Mẹ anh sinh ra ở Paris.”

Không ngờ anh lại dùng thẳng địa danh để đặt tên nhà hàng, thật tiện mà.nhưng quả thật dễ nhớ, người ta vừa nghe Paris, đã biết ngay là nhà hàng Pháp.

Đôi mắt to tròn của Trương Tư Ninh vụt sáng lấp lánh: “Vậy nhà hàng của em gọi là Provence, cũng hay.” Vốn dĩ cô muốn đặt một cái tên thật trong lành, tươi tắn nhưng.cái tên sánh đôi với nhà hàng của Vệ Cẩm Huyền cũng không tệ, “Nếu sau này mở thêm chi nhánh, thì sẽ dùng tên các thành phố để đặt, người khác không biết, còn tưởng rằng ông chủ thật sự là người Pháp đó!” Vừa nói vừa khanh khách cười.

Vệ Cẩm Huyền cầm nín, anh còn nhớ lúc mới quen, anh cảm thấy cô hết sức rộng lượng và dịu dàng, nữ tính đúng kiểu tiểu thư khuê các. Gần gũi rồi mới biết, cô thích cười đùa tinh nghịch, sống động hồn nhiên rất thú vị, nhưng bình thường những phẩm chất đặc biệt này được cô che giấu rất tốt, ít nhất khi ở cùng thím Tào hay làm việc với cái cậu Hứa Dương kia cô cũng rất chừng mực.

Chỉ khi ở trước mặt anh, cô mới chân thật như vậy, nghĩ tới điều đó, Vệ Cẩm Huyền cảm thấy rất có thành tựu.

Như vậy, thật tốt.

Hôm sau là cuối tuần, nhưng Trương Tư Ninh không có cách nào nghỉ ngơi được, cô phải đi chọn giấy dán tường.

Vệ Cẩm Huyền hôm nay cũng có hẹn bàn công việc, lúc ăn sáng, Trương Tư Ninh đột nhiên nhớ tới liền hỏi: “Vụ án của ông Đinh bí thư bị song quy kia sao mãi vẫn chưa xong ạ, cũng không thấy có người đến điều tra căn nhà đó?”

“Lại chuyện này nữa rồi,” Vệ Cẩm Huyền gấp thịt cua vào đĩa cô: “Lá gan làm sao lại nhỏ như vậy, mà cũng sợ, người cũng sợ, gấp thì gấp, em ở đây, bọn họ còn có thể xông vào sao?”

Trương Tư Ninh bĩu môi: “Em sợ sẽ bị buồn nôn đó, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, đến lúc đó họ tưởng tượng ra đủ thứ chuyện nhảm nhí, phiền chết người.”

Vệ Cẩm Huyền đắm chiều nhìn cô, nhân nhặt mở miệng: “Tư Ninh, em đang sợ chuyện gì? Sợ bọn họ biết em có quan hệ với anh sao?”

Trương Tư Ninh cũng không phủ nhận, rất thoải mái trả lời: “Cũng có chút không muốn bọn họ biết. Anh không biết đâu, quan hệ của em với Tô Thụy không tốt, nếu cô ta biết em yêu đương với tổng giám đốc Bắc Lăng, chắc chắn sẽ nói những lời rất khó nghe, đoán chừng thế nào cũng sẽ nói với mọi người em được anh bao nuôi, là tình nhân này nọ... mặc dù em không có liên lạc với bạn bè thời đại học, nhưng cũng không muốn bị mang tiếng như vậy.” Thấy anh muốn mở miệng nói chuyện, cô nói trước: “Em biết, chắc chắn anh sẽ nói, miệng của người ta, không cần để ý là được. Nhưng người sống cũng cần thể diện, có một số việc không phải chỉ cần nói không quan tâm là có thể không quan tâm, nghĩ đến lúc những người em từng quen biết lại nghe những chuyện không đúng về em từ miệng của Tô Thụy, em sẽ khó chịu.” Vừa nói, vừa nhìn anh cười lấy lòng: “Không phải ghét bỏ anh đâu, chỉ là chuyện gì có thể đơn giản được thì đâu cần phức tạp lên làm chi.”

Vệ Cẩm Huyền nghĩ, cô bé con bị nói là không đúng đắn, quả thật khiến người ta rất khó chịu.

Quên đi, cô muốn làm gì thì làm vậy.

Trương Tư Ninh học về mỹ thuật hội họa, nên có cách nhìn độc đáo riêng đối với chuyện phối hợp màu sắc. Lúc chọn giấy dán tường khá kén chọn, chọn mãi vẫn không thấy cái nào vừa ý, chê màu sắc và hoa văn phối hợp không đẹp. Hôm nay, Hứa Dương không ở tiệm trông coi mà đi theo cô đến cửa hàng vật liệu xây dựng.

“Chị Tư Ninh, chúng ta đã dạo hết tất cả các cửa hàng vật liệu xây dựng rồi, làm sao bây giờ? Đi dạo hơn ba mươi cửa hàng, vậy mà không chọn trúng cái nào, cậu cũng chịu thua luôn.”

Trương Tư Ninh cũng khá phiền não, đây là khu trung tâm vật liệu xây dựng lớn nhất Vũ Lăng, hầu như có đầy đủ tất cả chủng loại, nếu ở đây không chọn được cái vừa ý, thì những chỗ khác cũng sẽ vậy thôi. Trên mạng đúng là phong phú chủng loại hơn, nhưng không nhìn thấy thực tế, chỉ dựa vào hình ảnh, cô lại không yên tâm vì có thể không chỉ khác biệt về màu sắc mà chất lượng cũng chưa chắc đảm bảo.

Đành phải tạm chấp nhận vậy sao... Cô không cam lòng.

Trương Tư Ninh đang rối rắm, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi mình, cô quay lại nhìn, thì ra là ông chủ của Kim Giai Di, Lương Bàn!

Anh ta mặc một bộ âu phục bước nhanh tới, vẫn như trước chưa nói đã cười: “Thật trùng hợp, cô đến đây mua đồ sao?”

Giọng nói anh ta mang theo vẻ tùy ý quen thuộc, tựa như rất thân thiết với cô, Trương Tư Ninh có chút không quen, nhưng vẫn mỉm cười, gật đầu nói: “Tôi đến mua giấy dán tường, Lương tiên sinh cũng đến đây mua đồ sao?”

Lương Bàn lắc đầu nói không phải: “Bạn tôi mở cửa hàng vật liệu xây dựng ở đây, tôi đến gặp anh ấy.” Rồi mời cô: “Cửa hàng anh ấy cũng có bán giấy dán tường, Trương tiểu thư có muốn đi xem thử không?”

Trương Tư Ninh lắc đầu: “Tôi đã xem qua hết những cửa hàng giấy dán tường ở đây rồi, không tìm được loại thích hợp.”

“Cửa hàng của bạn tôi không ở trên đường này, cũng không phải chỉ chuyên kinh doanh giấy dán tường, ở ngay phía trước khu này thôi, nếu cô chưa chọn được cái vừa ý, sao không đến đó xem thử, ở đó chỉ bán hàng nhập khẩu nước ngoài, có lẽ sẽ có nhiều thứ mới mẻ.”

Trương Tư Ninh nghe xong có chút dao động, cô muốn mua giấy dán tường liền chạy thẳng đến khu vực chuyên kinh doanh giấy dán tường, mà không biết còn có những cửa hàng sẽ bán xen lẫn nhiều thứ. Nghĩ vậy nên cô không từ chối thêm nữa, vui vẻ gật đầu đồng ý.

Sự đồng ý của cô, dường như khiến Lương Bàn rất vui, nụ cười trên mặt nồng đậm hơn, Trương Tư Ninh không chú ý nhưng Hứa Dương lại thấy rất rõ. Ngay giờ cô vẫn đứng yên làm cảnh sân khấu, nhưng lúc này trong lòng nảy dựng lên, chị Tư Ninh thật đào hoa mà, nếu như Vệ tiên sinh biết, thế nào cũng không vui.

Có điều, hẳn chỉ là nhân vật nhỏ, lại theo phe chị Tư Ninh, đương nhiên sẽ không mật báo.

Cửa hàng vật liệu xây dựng của bạn Lương Bàn có quy mô rất lớn, tổng cộng có ba tầng, đầy đủ tất cả các mặt hàng, dường như chỉ cần đến đây là có thể mua được bất cứ thứ gì, dù sao thì những thứ cô muốn mua, nơi này đều có bán.

Chủ cửa hàng là một người đàn ông trung niên họ Khâu, khoảng hơn bốn mươi tuổi, dáng người trung bình, ngũ quan cân đối, nhìn thấy Lương Bàn rất nhiệt tình, gọi chú em chú em, nghe giọng nói không giống như người nơi này.

Biết Trương Tư Ninh là bạn của Lương Bàn, muốn mua giấy dán tường, anh ta không để cho nhân viên cửa hàng tiếp đón, mà rất nhiệt tình tự mình dẫn cô lên lầu hai lựa chọn. Còn giới thiệu loại nào xuất xứ Singapore, loại nào của Anh và loại nào của Pháp, chỉ mười mấy loại giấy dán tường mà có xuất xứ từ bảy tám nước khác nhau, ông chủ Khâu này quả thật cũng có chút bản lĩnh.

“Tôi có thể tự mình xem thử, ông chủ Khâu cứ đi ôn chuyện với Lương tiên sinh đi, không cần đi cùng tôi đâu, tôi chọn đồ chậm lắm.”

Trương Tư Ninh chọn rất kỹ lưỡng, mặc dù không nhiều chủng loại nhưng hoa văn đa dạng và chất liệu cũng tốt, cô muốn từ từ so sánh một chút, nhưng ông chủ Khâu ở bên cạnh khá ồn ào.

Nhưng ông chủ Khâu lại hiểu lầm Trương Tư Ninh không muốn làm mất thời gian của ông ta, cũng không từ chối mà nhiệt tình lôi kéo Lương Bàn xuống lầu, nói là mới mua được loại trà rất ngon, để mời Lương Bàn uống thử.

Vừa xuống hết cầu thang, Khâu Đồng Lương liền kéo thẳng Lương Bàn vào phòng làm việc, dặn dò nhân viên cửa hàng nếu tiểu thư trên lầu đi xuống thì trực tiếp mời vào văn phòng.

Sau khi đóng cửa phòng, Khâu Đồng Lương bảo Lương Bàn ngồi xuống sofa, còn chưa kịp cởi chiếc áo khoác màu đỏ thẫm ra đã cười nói: “Cậu đúng là có lộc ăn, hộp trà này tốn của tôi khối tiền.” Còn nói thêm: “Tối qua, a Tư gọi điện cho tôi, nói gần đây không biết cậu đang làm cái gì, cả ngày không thấy mặt mũi đâu.”

Lương Bàn khá bất đắc dĩ: “Hôm qua, em vẫn cùng ăn cơm tối với a Tư mà.”

“Ồ hay, thằng nhóc đó, cả ngày không nói được câu nào đúng sự thật!” Khâu Đồng Lương cười mắng một câu rồi mập mờ hỏi: “Trương tiểu thư này đáng về không tệ, bao nhiêu năm qua tôi chưa từng thấy cô gái nào xinh đẹp như vậy, nói thật đi, có phải cậu coi trọng người ta không?”

Lương Bàn mỉm cười, từ chối cho ý kiến, cũng không nói là đúng hay không.

Khâu Đồng Lương tức giận: “Đừng có giả vờ giả vịt, cậu đó, tôi còn không biết sao, nếu không phải coi trọng người ta, sao có thể đưa tới nơi này của tôi, tôi thấy lúc này khi ở cùng một chỗ với người ta, cậu cười tươi tới mức thiếu điều mắt cũng nhắm tịt lại.”

Lương Bàn nghĩ, quả thật hẳn coi trọng Trương Tư Ninh, coi trọng mối quan hệ của cô với người đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Chương40

Trương Tư Ninh ở trên lầu chọn lựa một hồi lâu, còn tham khảo thêm ý kiến của trợ thủ đắc lực Hứa Dương, cuối cùng chọn được ba loại giấy dán tường kiểu dáng hoa văn, là loại có màu sắc và họa tiết rất sang trọng.

Cô chọn đồ khá chậm, chọn xong cũng mất hơn hai tiếng đồng hồ. Trương Tư Ninh và Hứa Dương ra ngoài tìm nhân viên cửa hàng hỏi giá, sau khi nghe xong cả hai đều chắc lưỡi hất hà, cái giá này quá đắt, nhà hàng rộng khoảng sáu trăm mét vuông, nếu dán toàn bộ loại giấy này, tính ra ...cũng phải mất ít nhất mười hai, mười ba vạn!

Mà cái này còn chưa bao gồm phí nhân công và keo dán, nhân viên cửa hàng nói họ có thể hỗ trợ liên hệ người thi công, nhưng chi phí sẽ do bên khách hàng thanh toán.

Đội nhân viên cửa hàng đi khỏi, Hứa Dương lại gần nhỏ giọng nói: “Chị Tư Ninh, hay là chúng ta đến nơi khác xem thử, chúng ta dán ở tiệm, chứ không phải dùng trong nhà mình, đâu cần dùng loại tốt như vậy?” Với số tiền này, chi bằng chịu khó bỏ thêm chút thời gian đi xem thử những nơi khác, bình thường cũng không mấy ai đặc biệt chú ý tới giấy dán tường.

Trương Tư Ninh có chút không cam lòng, vất vả lắm mới chọn được cái vừa ý. Nhưng giá cả thật sự quá đắt, gần bằng với chi phí trang trí toàn bộ nhà hàng. Cho dù không chênh lệch nhiều đi nữa thì cũng không thể lãng phí như vậy, nhà hàng nhắm vào đối tượng chính là khách hàng có thu nhập trung bình, chứ không đi theo phân khúc quá cao cấp, chi nhiều tiền như vậy vào việc trang trí có phần không hợp lý và hoàn toàn không cần thiết.

Vệ Cẩm Huyền luôn nói cô làm ăn không kiếm được nhiều lợi nhuận, nói cô tùy hứng và không đủ sáng suốt. Cô phản bác thì anh mượn chuyện cửa hàng hoa để lên lớp giáo huấn, nói tiệm hoa của cô bỏ vốn đầu tư vào chi phí trang trí quá lớn, vốn dĩ đã lời ít mà chi tiền thì vô cùng hào phóng, tiền lương của nhân viên trong tiệm còn cao hơn tiền lương của thành phần tri thức ở các công ty bình thường, lại không chịu phát triển lên, chỉ biết mở cửa tiệm đợi hết ngày, mặt trời mọc rồi mặt trời lặn, không biết mở rộng khách hàng ra nhiều hơn. Càng không thể chỉ vì sợ ma sợ quỷ, nói đóng cửa liền đóng cửa, nói bán liền bán, cuối cùng còn hỏi ngược lại cô: “Nếu không có nhiều tiền trong ngân hàng, em dám tùy ý như vậy sao?”

Làm cho cô bị chặn họng nói không nên lời, chỉ có thể hờn dỗi.

Nếu bây giờ nói anh biết, cô chuẩn bị chi hơn mười vạn tiền giấy dán tường.haizz, thế nào cũng bị anh cảm rằm tiếp.

Thấy cô im lặng, Hứa Dương suy nghĩ rồi đưa ra ý kiến: “Hay là ...chúng ta thử thương thượng với ông chủ Khâu xem có thể được ưu đãi không?” Cậu ta nghĩ cái người họ Lương kia dường như có tình ý với chị Tư Ninh, biết đâu có thể nói giúp vào.

Nhưng Trương Tư Ninh lắc đầu: “Thôi, hay là đến chỗ khác xem thử đi.” Cô không quen biết Lương Bàn, mà cho dù có ưu đãi thì có thể được bao nhiêu, rẻ hơn mấy ngàn đồng cũng chẳng ít gì, cô vẫn nên thành thật sử dụng loại nào giá rẻ hơn thôi.

Trương Tư Ninh định xuống lầu chào hỏi Lương Bàn rồi đi, Lương Bàn cũng đang tính lên lầu xem cô chọn lựa thể nào, một người lên một xuống, gặp

nhau ở góc cầu thang rồi cùng đi xuống dưới.

Lương Bân hỏi Trương Tư Ninh có chọn được cái nào vừa ý không. Thấy ông chủ Khâu không đi cùng với anh ta, Trương Tư Ninh không đắn đo, rất thoải mái ăn ngay nói thật: “Có mấy loại cũng được, có điều giá tiền cao quá, vượt xa so với dự tính nên tôi định đến mấy nơi khác xem thử.”

“Cô hỏi giá từ nhân viên cửa hàng phải không?” Lương Bân nghe vậy liền cười: “Đó chỉ là giá trên danh nghĩa, đợi lát nữa tôi nói chuyện với anh Ba một chút, để anh ấy báo giá chính xác cho cô.”

Trong lòng Trương Tư Ninh biết rõ, dù ưu đãi thế nào đi nữa cũng không phải giá tiền trong suy nghĩ của cô, nếu đã vậy, cần gì phải nợ người ta ân tình, nên khéo léo từ chối: “Không cần phiền đâu ạ, hôm nay thật sự rất cảm ơn Lương tiên sinh, tôi còn phải đến nơi khác xem thử.” Vừa đi vừa nói chuyện, mấy người đã xuống tới lầu một, Trương Tư Ninh chuẩn bị rời đi. Lương Bân để gì chịu thả người, nên nói: “Để tôi hỏi thử anh Ba đùm cô, giá thực tế không khoa trương vậy đâu, cô ở đây chờ tôi một chút.”

Đang nói chuyện thì Khâu Đồng Lương vừa nghe điện thoại xong, từ phòng làm việc đi ra.

Nhìn thấy mấy người Trương Tư Ninh, nét mặt tươi cười hết sức niềm nở đến gần hỏi: “Trương tiểu thư, có chọn được loại nào vừa ý không? Nếu vẫn chưa chọn được, ở đây còn một số mẫu mã khác, có điều hiện giờ không có sẵn, khoảng ba ngày nữa hàng mới về tới.”

Thấy người ta chân thành, nhiệt tình như vậy, Trương Tư Ninh cảm thấy khá ngại, lý do đến miệng nhưng không thể nào nói ra được, vẫn là Lương Bân ở một bên giải vây: “Anh Ba, hàng hóa trong cửa hàng anh đắt quá, anh cho cái giá khác thấp hơn chút đi, Tư Ninh là bạn tốt của em.”

Trực tiếp đổi ‘Trương tiểu thư’ thành ‘Tư Ninh’, ra vẻ quan hệ hai người không tầm thường.

Khâu Đồng Lương nghe vậy cười ha ha, vỗ lưng Lương Bân mấy cái: “Thằng nhóc cậu, đúng là ‘ăn com nhà vác tù và hàng tổng’ mà. Vừa nói vừa mập mờ liếc mắt, cuối cùng quyết định: “Được, bạn của cậu cũng là bạn tôi, Trương tiểu thư thích cái nào tôi sẽ để lại giá vốn cho, không tính một xu tiền lời nào hết.”

Người ta đã nói tới mức này rồi, cô mà từ chối nữa thì có vẻ quá đạo đức giả, tuy khá bất ngờ vì sự nhiệt tình của Lương Bân và bạn anh ta, cảm giác có chút kỳ lạ... Nhưng, quên đi, đắt thì đắt vậy, thiếu nợ tình cảm thì thiếu luôn đi, không phải lúc nào cũng có thể đối nhân xử thế một cách khôn khéo được.

Ý nghĩ này, đúng là lụn bại mà, nếu Vệ Cẩm huyền ở đây, nhất định sẽ lại giáo huấn cho một trận.

Mấy người lập tức trở lên lầu hai lần nữa, Khâu Đồng Lương nhìn ba mẫu giấy dán tường Trương Tư Ninh đã chọn, báo giá ngay tại chỗ, không ngờ....rẻ hơn rất nhiều rất nhiều, nếu như dựa vào giá này của ông ta để tính thì chỉ cao hơn dự toán của cô một ít, người ta nói không gian lận không phải thương gia, hiện tại cô đã được nhìn thấy minh họa thực tiễn.

Cô cho rằng mình mở cửa hàng hoa kiếm lời gấp đôi so với giá thành vốn đã nhiều rồi, còn có chút không chân chính, không nghĩ tới có người càng không chân chính hơn cô.

Khó trách, Vệ Cẩm Huyền nói cô làm ăn không kiếm được nhiều tiền... [' ▽ ']

Sau khi cô nói tổng diện tích nhà hàng, Khâu Đồng Lương nói muốn đến hiện trường đo đạc thực tế, ông ta giải thích: “Diện tích phòng và diện tích tường không giống nhau, có cửa sổ, cửa chính...những thứ này phải trừ ra, nếu không đo đạc cụ thể, sẽ không tính chính xác được số lượng cuộn giấy cần dùng.” Hiện giờ, trong kho cửa hàng không còn tồn nhiều, nên phải xác định chính xác, nếu số giấy hiện có không đủ sẽ bảo xưởng giao hàng bổ sung cho kịp thời.

Trương Tư Ninh tỏ vẻ đã hiểu, vốn cho rằng Khâu Đồng Lương sẽ bảo nhân viên đi theo cô đến cửa hàng đo đạc, không nghĩ anh ta lại đích thân ra tay, sau khi quay vào văn phòng lấy dụng cụ đo đạc chuyên nghiệp đi ra, còn nói nhân dịp này biết được nhà hàng của cô, sau này có thể tìm đến ăn com.

Trước đó Trương Tư Ninh đã nói, giấy dán tường dùng để trang trí nhà hàng Tây. Nghe vậy khuôn mặt Lương Bân nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc, còn hỏi cô vừa mở cửa hàng hoa vừa mở nhà hàng, có phải bận tới mất tới mũi không, Trương Tư Ninh nói đã đóng cửa tiệm hoa rồi, chuyển sang làm nhà hàng.

Lương Bân nghe vậy nói hai chữ đáng tiếc, rồi bỏ qua không đề cập đến nữa.

Trương Tư Ninh ghét nhất phải giải thích với người khác lý do đóng cửa tiệm hoa, thấy Lương Bân mặc dù hiểu kỳ, nhưng không nhiều chuyện hỏi tới, cô liền cảm thấy người này xem ra cũng biết điều, nên đối với hành động anh ta cùng đi theo đến cửa hàng cũng không có gì bất mãn.

Dù sao cũng thiếu nợ ân tình của người ta mà.

Xe Trương Tư Ninh đậu ở bãi đỗ xe của trung tâm vật liệu xây dựng phía ngoài, thấy cô đi chiếc Maserati thể thao vô cùng lóa mắt, Khâu Đồng Lương huyệt sáo: “Chiếc xe này không rẻ.”

Đúng là không rẻ, rất nhiều người cả đời cũng không kiếm được số tiền này.

Trương Tư Ninh mỉm cười, xe chỉ có hai chỗ ngồi, vừa đủ cho cô và Hứa Dương. Lương Bân chở Khâu Đồng Lương bằng xe Land Rover của mình. Trương Tư Ninh lái xe đi trước dẫn đường, Lương Bân theo sát phía sau.

Ngồi trên xe, Khâu Đổng Lương nện Lương Bàn một cái: “Thằng nhóc cậu, được lắm đó, Trương tiểu thư này không chỉ xinh đẹp mà còn giàu có.”

Lương Bàn lại cười có vẻ sâu xa: “Ai biết được.” Ý nói biết đâu chỉ tốt ở bề ngoài mà thôi.

Cô gái Trương Tư Ninh này, thật sự không dễ tiếp cận, lúc trước vừa gặp đúng dịp cửa hàng cô gặp chuyện không may, thì cô lại chuyển đến nhà Vệ Cẩm Huyền, cả ngày không thấy xuất hiện, mấy ngày gần đây mới đi ra ngoài sinh hoạt lại bình thường, hẳn cho người theo dõi tốn không ít thời gian, hôm nay mới có được cơ hội.

Thực ra, mục đích hẳn tiếp cận Trương Tư Ninh không có gì vi phạm pháp luật, cũng không có mâu thuẫn về lợi ích, chỉ là có việc muốn nhờ người ta giúp mà thôi. Chủ trương của Lương Bàn là thắng thần tìm Vệ Cẩm Huyền ngả bài. Hắn cảm thấy hành động lòng vòng này chẳng có ý nghĩa gì, nhưng những người khác đều cho rằng có người đứng giữa nói giúp là tốt nhất.

Mà người đàn ông Vệ Cẩm Huyền này, tuy bình thường qua lại rất nhiều bạn bè, nhưng mối quan hệ không hề hời hợt, hơn nữa tất cả bọn họ đều là những người hết sức tinh ranh. Có lẽ những người kia không muốn lợi vũng nước đục này để tránh đánh rắn động cỏ, sau khi điều tra tới lui thì thấy cô gái Trương Tư Ninh này ngoại trừ xinh đẹp không còn đặc điểm gì khác liền rơi vào tầm mắt bọn họ.

Lại nhìn chiếc xe cô lái hôm nay, Lương Bàn không còn nghi ngờ gì nữa.

Mặc dù không hài lòng, nhưng hắn vẫn là thiếu số phục tùng đa số, tuân theo ý kiến số đông, bắt đầu ra tay từ Trương Tư Ninh.

Nhà hàng của cô cách cửa hàng vật liệu xây dựng khá xa, hơn nữa hôm nay là cuối tuần, trên đường xe cộ không ít, về đến cửa hàng cũng mất hơn một tiếng đồng hồ.

Vừa rồi cô nhận được điện thoại của Vệ Cẩm Huyền, anh nói buổi tối sẽ đến tiệm đón cô. Vì lúc đó có Hứa Dương bên cạnh nên cô cũng không nói thêm gì, chỉ trò chuyện đơn giản mấy câu, nói cô đã chọn được giấy dán tường, đang trên đường về tiệm, sau đó liền cúp máy.

Trong tiệm, nhân viên vẫn còn đang làm việc, sau khi tạm thời đậu xe ven đường, Trương Tư Ninh dẫn Khâu Đổng Lương và Lương Bàn vào trong.

Khâu Đổng Lương nói: “Vị trí này tốt quá, rất thích hợp để mở nhà hàng Tây.” Vừa nói vừa bảo Lương Bàn đến làm trợ thủ và lấy thước ra đo, bắt đầu đo đạc từ diện tích lầu hai, còn nhờ Hứa Dương ở một bên giúp ghi chép lại.

Đúng lúc đó có một quản đốc đến tìm Trương Tư Ninh trao đổi vấn đề lắp đặt đường dây điện và chờ cô quyết định, Trương Tư Ninh dự định sẽ lắp nhiều ổ điện ở các vị trí khác nhau trên tường để khách đến uống cà phê giết thời gian trong tiệm có thể dễ dàng sạc pin các thiết bị điện tử.

Cô bảo Hứa Dương ở lại giúp đỡ hai người Lương Bàn, còn mình và quản đốc xuống lầu một xem xét.

Sau khi chia xong khoảng cách lắp đặt ổ điện, lại có công nhân khác đến nói ống dẫn nước ở phòng bếp không đúng loại, không lắp vào được.

Vì trước kia nơi này là cửa hàng thời trang, không có nhà bếp, nhà vệ sinh cũng chỉ có một phòng nhỏ, muốn mở cửa hàng ăn uống cần phải thay đổi rất nhiều thứ. Đây là một công trình lớn, cần phải làm lại sàn nhà, đường dây điện, hoa văn gỗ chạm khắc trang trí trên tường hiện tại cũng phải làm lại, dù mọi thứ, ước tính cũng phải hơn hai tháng mới có thể hoàn thành.

Khi Vệ Cẩm Huyền tới, cô đang trao đổi với nhà thiết kế, muốn mở thêm một quầy bar ở sảnh lầu một, nhà thiết kế tiểu Phạm khá phiền não: “Trương tiểu thư, chúng ta thiết kế theo phong cách đồng quê Châu Âu, bây giờ thêm cái quầy bar, có phải không được thích hợp không?”

Đâu chỉ không thích hợp, mà đúng là ‘trống đánh xuôi, kèn thổi ngược’! Chỉ có điều đối phương là một mỹ nhân xinh đẹp, lại là khách hàng trả tiền công, nên anh ta nói chuyện hết sức uyển chuyển!

Trương Tư Ninh lại nói: “Quầy bar có thể làm xinh xắn một chút, kiểu dáng đừng giống mấy loại thông thường, bàn có thể rộng hơn, ghế dựa treo lên giống xích đu vậy, có thể điểm thêm chút phong cách Trung Quốc, dùng bình phong để tách biệt quầy bar với sảnh chính.”

Chuyện này, càng kỳ dị hơn. khuôn mặt mập mạp của tiểu Phạm đã nhăn hết lại hết trái khổ qua rồi, Vệ Cẩm Huyền đứng một bên nghe hồi lâu, bởi vì hai người kia đứng ở cửa chính, xoay lưng ra đường nói chuyện với nhau, còn nói hết sức nghiêm túc, nên không để ý thấy người bên cạnh đứng cách đó không xa.

“Tư Ninh.”

Anh vừa lên tiếng đã giải cứu cho nhà thiết kế đau khổ vừa từ nước ngoài trở về, làm việc chưa được hai năm.

Trương Tư Ninh cười tươi tắn: “Sao anh đến nhanh vậy ạ ~” giọng nói vô cùng mềm mại dịu dàng, không còn vẻ nghiêm túc như vừa rồi.

Tiểu Phạm lau mồ hôi đang nhỏ giọt trên đầu, chớp ngay cơ hội nói: “Trương tiểu thư, cô có việc, tôi lên lầu hai xem thử.” Nói xong vội vàng lên đi, kể từ khi về nước làm việc đây là lần đầu tiên hắn phụ trách một dự án độc lập, hiển nhiên muốn đạt tới sự hoàn mỹ có một khởi đầu tốt đẹp, nếu cứ sửa đổi tùy thích theo ý vị Trương tiểu thư này, hồi hấn sau này làm sao có thể tiếp tục lăn lộn trên giang hồ được nữa!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Chương41

Nhìn thấy nhà thiết kế gần như hốt hoảng bỏ chạy, Trương Tư Ninh cầm nín, cô không cảm thấy đề nghị của mình có chỗ nào bất hợp lý, Trung Tây kết hợp, vừa sáng tạo lại tràn đầy thú vị, rất tốt mà.

Vệ Cẩm Huyền khẽ véo chóp mũi cô: “Lại tùy hứng rồi. Nếu bản thiết kế dự thảo đã hoàn hảo thì không nên tùy ý sửa đổi nữa, em thêm thêm bớt bớt như vậy, rồi loạn hết ý tưởng, đến khi hoàn tất kết quả sao có thể đẹp mắt được!”

Trương Tư Ninh chu miệng, nũng nịu ôm cánh tay phải anh, phản bác: “Em thấy tốt lắm mà, là do cái người tiểu Phạm đó quá cứng nhắc rồi, còn nói cái gì mà du học từ Mỹ về, một chút tinh thần tự do dân chủ của phương Tây cũng không chịu học hỏi!”

Vệ Cẩm Huyền vừa bực mình vừa buồn cười, véo mặt cô: “Không được làm loạn, phải trang trí dựa theo bản vẽ, nếu không nghe lời, anh sẽ cho tiểu Trịnh qua đây thay em.”

Trương Tư Ninh nghe vậy hơi mất hứng: “Anh nói chuyện không thêm lý lẽ gì hết, đây là tiệm của em mà!”

Anh mỉm cười, vân đạm phong khinh: “Đối với em, không thể nói lý lẽ.”

Nói xong, mới giật mình vì lời nói có vẻ hơi nặng nề, thấy cô bỏ cánh tay anh ra muốn chạy đi, Vệ Cẩm Huyền liền nhanh tay ôm vai cô lại, nhỏ giọng dỗ dành: “Ngoan, em phải nghe lời, bất kể làm gì cũng cần tránh thay đổi xoắn xoạch, em cứ tùy ý sửa đổi như vậy, vừa khiến người khác khó xử vừa không có trách nhiệm với chính mình, đừng làm những việc không chín chắn trẻ con như vậy, năm nay em đã hai mươi bốn tuổi rồi, không phải mười bốn nữa.”

Trương Tư Ninh muốn tránh khỏi anh, nhưng lại không dám di chuyển quá nhiều, dù sao cũng đang ở bên ngoài, tay trái anh còn đang chống gậy. Nhưng cách anh nói quả thật khiến người ta rất giận mà, cái gì gọi là ‘Đối với em, không thể nói lý lẽ...’ Trong mắt anh cô là người tùy hứng vậy sao! Nhà hàng của mình, có ý kiến cũng không được?!

Càng nghĩ càng giận mà, Trương Tư Ninh lúc này không thêm quan tâm đến anh nữa, Vệ Cẩm Huyền cũng nhận ra lời nói của mình làm tổn thương lòng tự trọng yếu ớt của cô bé con rồi, dù sao anh cũng không phải thần thánh, nói chuyện làm việc không thể lúc nào cũng chu toàn hết được, hơn nữa nhiều năm ở địa vị cao, quen nói chuyện làm việc bá đạo, thỉnh thoảng không chú ý, có những câu nói anh thấy rất bình thường nhưng lại làm cô phản ứng mạnh đến vậy, Vệ Cẩm Huyền bắt đầu nghĩ, đây có lẽ là do khoảng cách về tuổi tác và kinh nghiệm đã tạo nên sự khác biệt trong suy nghĩ.

Nhìn thấy cô bé con đang cố tránh cánh tay mình, Vệ Cẩm Huyền khàn giọng một tiếng, hít một hơi thật sâu, Trương Tư Ninh cách anh rất gần, dĩ nhiên là nghe thấy, lập tức không dám lộn xộn nữa, ngược lại còn đỡ lấy anh, khàn giọng hỏi: “Sao vậy ạ, không thoải mái ở đâu? Chân lại đau phải không?”

Vệ Cẩm Huyền tựa một nửa sức nặng cơ thể lên người cô, giọng nói yếu ớt: “Có thể do buổi sáng đi bộ nhiều, nên hơi đau.”

Trương Tư Ninh thấy anh như vậy, chẳng còn nhớ gì tới tức giận nữa, trong tiệm không có chỗ ngồi, cô liền đỡ anh vào lại trong xe, lão Trịnh còn tưởng có chuyện gì, cũng vội vàng xuống xe chạy tới đỡ phụ, nhưng bị ánh mắt Vệ Cẩm Huyền ngăn lại, không nghĩ tới Vệ tiên sinh còn chơi trò trẻ con này, rõ là... xem ra cô chủ nhỏ Trương thật có sức quyến rũ vô biên mà.

Trương Tư Ninh đặt hết tâm tư lên chân Vệ Cẩm Huyền, nên không nhìn thấy người bên cạnh trao đổi ánh mắt với tài xế, vừa đỡ anh vừa nhẹ nhàng nói: “Chậm một chút, cẩn thận một chút, đừng dùng sức chân trái, dựa vào em là được.” Muốn bao nhiêu cẩn thận có bấy nhiêu cẩn thận, muốn bao nhiêu dịu dàng có bấy nhiêu dịu dàng.

Trong lòng Vệ Cẩm Huyền hết sức hưởng thụ, rõ ràng cô bé con luôn đặt thân thể anh ở vị trí hàng đầu, vậy là đủ rồi.

Đội anh ngồi vào xe, Trương Tư Ninh nói: “Hay là đi bệnh viện kiểm tra thử, rất đau sao ạ?”

Vệ Cẩm Huyền vẫn thỉnh thoảng hít một hơi thật sâu như trước, lời diễn rồi thì phải diễn cho sâu, anh xua tay nói không cần: “Trong nhà còn thuốc dán lần trước em mua, trở về chườm nước ấm một lúc, sau đó dán thuốc lên là được, Tư Ninh, em về cùng anh không?” Lúc này, giọng nói của anh hết sức dịu dàng còn phảng phất chút nịnh nọt lấy lòng.

Trương Tư Ninh lại lờm anh một cái: “Anh đã đau thế này, dĩ nhiên em phải về chăm sóc anh chứ, anh với lão Trịnh về trước đi, em vô tiệm sắp xếp một chút, lát nữa sẽ lái xe theo sau.”

Cô nói xong cũng không đợi anh trả lời, đã bước xuống xe, đóng sầm cửa sau lại, rồi đi đến phía trước gõ cửa sổ xe, lão Trịnh hạ cửa kính xuống, Trương Tư Ninh nói với ông: “Vừa rồi, con nghe người ta nói đường Quảng Nguyên phía trước bị kẹt xe, hình như có tai nạn giao thông rất nghiêm trọng, bác lái xe vòng qua đường Tàn Linh đi, có điều đường bên đó cũng đang sửa chữa, nên lái xe chậm một chút ạ.”

Trương Tư Ninh quay vào tiệm đi thẳng lên lầu hai, mấy người Lương Bản đang tính diện tích phần tường ở khu vực cầu thang, sau khi tính xong đọc cho Hứa Dương ghi lại, Trương Tư Ninh hơi ngại ngùng nói: “Lương tiên sinh, ông chủ Khâu, thật ngại quá, tôi có việc gấp phải đi trước, trước mắt cứ như vậy, chi tiết ngày mai chúng ta nói sau, được không?”

Hôm nay đã chiếm của người ta món hời như vậy, lúc này lại quẳng gánh giữa đường chạy mất, nghĩ sao cũng thấy thiệt hết nói nổi. Nhưng trong lòng cô Vệ Cẩm Huyền là quan trọng nhất, nên mặc dù thất lễ cũng chỉ có thể hướng về anh.

Khâu Đồng Lương chẳng chút để ý, cười nói không sao: “Trương tiểu thư có việc cứ đi trước, chuyện khác ngày mai trao đổi tiếp.”

Lương Bàn cũng gật đầu phụ họa, dịu dàng nói hôm nào cùng nhau ăn cơm.

Vừa rồi ở lầu hai, anh ta nhìn thấy rất rõ cánh dưới lầu, không nghĩ tới Vệ Cẩm Huyền sẽ đến nơi này, vốn dĩ nếu như cơ hội thích hợp, tuy tình cờ, nhưng có thể chính thức gặp mặt một lần cũng tốt, có điều hình như đối phương có chút không thoải mái nên đã lên xe đi trước, như vậy cũng chỉ có thể đợi lần tiếp theo.

Cái anh ta cần là thuận theo tự nhiên, chứ không thể cố ý chọc người ta không vui.

Trương Tư Ninh dặn dò Hứa Dương mấy câu xong mới rời đi.

Xe của Vệ Cẩm Huyền đi cũng không nhanh, chỉ một lúc sau cô đã đuổi kịp. Lúc này, cô mới nhớ ra, vừa rồi quên hỏi anh tại sao buổi sáng lại đi bộ, đi thế nào tới mức chân lại đau như vậy.

Về đến nhà, đậu xe xong, Trương Tư Ninh vội vàng đi qua mở cửa xe đỡ Vệ Cẩm Huyền.

“Sao rồi, chân còn đau không anh?”

Vệ Cẩm Huyền bên trái chống gậy, bên phải có cô đỡ, chậm rãi đi vào nhà, thỉnh thoảng hít thở sâu nhưng lại nhẹ nhàng nói không có việc gì: “Tốt hơn nhiều rồi.”

Thím Tào thấy điệu bộ của hai người, còn tưởng đã xảy ra chuyện gì rồi, vội vàng chạy ra đón.

“Thím Tào, thím tìm đèn con thuốc mỡ đã mua lần trước, ở trong tủ thuốc đó.” Đợi thím Tào quay đi tìm thuốc, Trương Tư Ninh khẽ hỏi Vệ Cẩm Huyền: “Chân như vậy có thể lên lầu được sao?” Thật sự không được, có lẽ đành phải ngồi tạm ở sofa phòng khách.

Chân Vệ Cẩm Huyền cũng có hơi đau, nhưng chủ yếu do anh giả vờ, thật sự chỉ đau một chút mà thôi. Lúc đó thấy cô tức giận, không biết làm thế nào nên đã nghĩ ra khổ nhục kế.

“Lên lầu đi.” Anh dịu dàng trả lời.

“Đừng cậy mạnh.” Cô vẫn hơi lo lắng.

Vệ Cẩm Huyền nghiêng đầu, chạm trán vào trán cô: “Ngoan, anh có chừng mực.”

Hai người dìu đỡ nhau lên lầu, thím Tào cầm hòm thuốc từ trong phòng đi ra, thấy lão Trịnh đang ngồi rất nhàn nhã trong phòng khách, còn mở tivi, ăn quýt, bà có chút không vui: “Sao ông không phụ đỡ Vệ tiên sinh, Tư Ninh tiểu thư dù sao cũng chỉ là cô gái sức yếu, làm sao đỡ được.”

Lão Trịnh cười hắc hắc: “Bà thì biết gì.” Nói xong liền nhỏ giọng kể lại chuyện vừa xảy ra ở tiệm, còn chỉ vẽ: “Người ta là vợ chồng son liếc mắt đưa tình, tôi xem nào nhiệt lắm gì, bà nhanh đưa hòm thuốc lên đi, cũng đừng ở lâu, bớt cản trở người ta.”

Thím Tào nghe xong có chút dờ khóc dờ cười: “Vệ tiên sinh lớn vậy mà cũng chơi trò trẻ con thế sao.” Nói xong lắc đầu, không còn gấp gáp như vừa rồi, từ từ đi lên lầu đưa hòm thuốc.

Trương Tư Ninh đã giúp Vệ Cẩm Huyền tháo chân giả ra, đang dùng khăn lông chườm nước ấm lên chân trái anh. Thấy thím Tào cầm hòm thuốc đi vào, cô đứng dậy nhận lấy, rồi nhờ thím Tào rót một ly nước ấm mang lên.

Vệ Cẩm Huyền ngồi dựa trên giường, đang cởi nút áo khoác, Trương Tư Ninh mở hòm thuốc, lấy tuýp thuốc mỡ hôm trước còn lại ra, thấy anh vẫn mặc đồ đi làm, đoán chừng không thể nằm thoải mái được, cô nghĩ nghĩ rồi đến tủ quần áo lấy đồ ngủ ra đưa cho anh và nói: “Hôm nay không được phép ra khỏi nhà, anh thay đồ ngủ luôn đi.”

“Anh còn chưa có tắm.” Vệ Cẩm Huyền cầm lấy quần áo, nhưng cũng không thay ra.

Trương Tư Ninh tức giận, khá hung dữ: “Buổi tối tắm sau, bây giờ thay quần áo trước đã, em sẽ thoa thuốc cho anh!” Lúc này, cô lại nghĩ tới vừa rồi ở cửa hàng anh nói cái gì mà, “Đối với em, không thể nói lý lẽ”, nghĩ tới lại thấy chua xót trong lòng.

Vệ Cẩm Huyền im lặng nhìn cô, trầm mặc không nói gì, bắt đầu tháo cả vạt. Anh như vậy, có chút đáng thương, Trương Tư Ninh cảm thấy thật phiền não, khi anh chuẩn bị cởi nút áo sơ mi, cô xoay người đi vào phòng tắm: “Em đi chuẩn bị nước cho anh.” Đúng là ông chủ lớn mà.

Sau khi tháo chân giả ra, Vệ Cẩm Huyền đi bộ cần phải có người đỡ, gậy chống vừa nhỏ vừa ngắn không thể nào giữ vững thăng bằng cơ thể được. Trương Tư Ninh vốn muốn gọi lão Trịnh lên, nhưng thím Tào bưng nước lên nói lão Trịnh đã đem xe đi bảo dưỡng rồi, còn nói bà đang phải nấu canh dưới lầu, không thể rời đi lâu được, nói xong cũng vội vàng đi xuống.

Trương Tư Ninh bất đắc dĩ, chỉ có thể tự mình làm. Người cô gầy sức yếu, lúc Vệ Cẩm Huyền mang chân giả, cô còn có thể miễn cưỡng đỡ được, bây giờ gần như ba phần tư trọng lượng cơ thể anh đều đặt lên vai cô, hai người hết sức tập trung mới đi được một đoạn ngắn ngủn, cứ lao đảo như thế, cuối cùng Vệ Cẩm Huyền một bên vịn vào tường một bên vịn vào vai cô lờ lờ nhẩy đi.

“Vậy nên mới không cho anh tắm, không chịu nghe lời đâu.” Đợi sau khi vào phòng tắm, mở đầy nước vào bồn xong, Trương Tư Ninh mới ở bên cạnh thờ phỉ phờ bĩu môi nói.

Lúc này, tâm trạng của Vệ Cẩm Huyền vô cùng sáng khoái, còn phẩy tay giúp cô quạt gió, thấy cô muốn đi ra, Vệ Cẩm Huyền vội kéo lại: “Minh anh không tự cởi quần được.”

Trương Tư Ninh mới không bị mắc mưu, bồn tắm lớn hình vuông xây bằng đá cẩm thạch, xung quanh ba mặt dựa vào tường đều có chừa ra một khoảng rộng hơn một thước (~1/3m) đủ để ngồi thoải mái. Trương Tư Ninh chỉ vào bồn tắm giận dữ nói: “Ngồi dựa vào tường mà có thể không cởi quần được sao? Bớt đùa giỡn lưu manh đi!” Nói xong liền đóng cửa đi ra khỏi phòng tắm, một lát sau lại vội vàng chạy vào, thấy anh vẫn còn đang ngồi yên, cô nhẹ nhàng thở ra, đem đồ ngủ và cả quần lót sạch đặt trên bệ rửa tay, khăn tắm cũng lấy lại đặt trên bồn tắm, đi ra gần đến ngoài nói: “Tắm xong thì gọi em, em vào đỡ anh ra.” Cuối cùng, không yên tâm thả thêm một câu: “Mặc quần áo xong mới được gọi em, nếu không sẽ không thèm để ý anh ba ngày!”

Cô bé con thông minh lo xa luôn cả chuyện nhỏ nhặt, Vệ Cẩm Huyền khá tiếc nuối, nhưng cũng đành phải có chừng mực mà thôi.

Tắm rửa xong, Trương Tư Ninh đỡ anh về lại giường, giúp anh thoa thuốc.

Sau đó, Vệ Cẩm Huyền hỏi cô chọn loại giấy dán tường giá bao nhiêu, Trương Tư Ninh liền kể anh nghe quá trình đi tìm giấy dán tường, đến đoạn Lương Bân và ông chủ Khâu bạn của anh ta, cô nói: “Cái này mới đúng là gian thương nè, nếu như không phải em biết Lương Bân, ông ta bán cho em xong, có thể lời ít nhất năm sáu vạn lận đó, có khi được bảy tám vạn luôn!”

Vệ Cẩm Huyền không thèm để ý ông chủ Khâu là ai, anh để ý Lương Bân, mặt không chút biến sắc hỏi: “Em rất thân với người tên Lương Bân kia sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Chương42

Cô với Lương Bân gặp nhau tổng cộng có mấy lần, sao mà thân được. Trương Tư Ninh lắc đầu nói không thân, ánh mắt Vệ Cẩm Huyền khẽ quét qua khuôn mặt cô, biết hiện tại cô nói thật, cảm thấy rất hài lòng nên cũng không hỏi thêm gì.

“Đúng rồi, rốt cuộc sáng nay sao anh lại đi bộ nhiều vậy? Không phải nói có hẹn bàn công việc sao?” Chân đau đến mức như vậy, không thể đứng thẳng được cứ phải cúi ra, có thể thấy đã đi bộ không ít. Chỉ là bàn công việc...mà còn cần đi bộ nhiều vậy sao?

Trương Tư Ninh hoàn toàn không nghĩ tới chuyện anh đang cố giả vờ làm ra vẻ, vì người đàn ông này vô cùng kiêu ngạo, lòng tự trọng rất lớn, không dễ gì chạm vào phần chân trái bị cắt của anh, đụng vào nó như nghịch vậy rùng, người như vậy, sao có thể dùng phần khiếm khuyết đó để tìm kiếm sự đồng cảm của người khác được?

Nghĩ cũng khó cần nghĩ, không thể nào có chuyện đó được.

Vệ Cẩm Huyền lấp lửng: “Đi đến sân golf xem người ta đánh bóng.” Giọng nói của anh nhẹ nhàng, đôi mắt sụp xuống, nét mặt thản nhiên, đáng vẻ tựa như không muốn nhớ đến chuyện đó.

Trương Tư Ninh nghe xong trong lòng phụt lửa giận, đây là cái tên thất đức nào lại hẹn bàn công việc ở chỗ đó, đúng là có ý mà.

Nghĩ tới chân anh, cô lại đau lòng... Thấy đáng vẻ thản nhiên của anh, càng đau lòng hơn...

Vệ Cẩm Huyền cảm thấy dường như bầu không khí đang được cô thổi phồng lên, anh nhân cơ hội nắm lấy tay cô: “Tư Ninh, lúc này anh nói chuyện có chút quá đáng, anh không nên vì tâm trạng mình không tốt mà không quan tâm đến cảm nhận của em, đừng giận nữa được không, xin lỗi em.” Giọng nói thành khẩn, ánh mắt chân thành tha thiết, vẻ mặt hết sức nghiêm nghị.

Trương Tư Ninh lại chỉ chú ý tới bốn chữ ‘tâm trạng không tốt’ mà anh nói, vì sao tâm trạng lại không tốt, chắc chắn là vì bị người ta trêu đùa, người ta ở sân golf đồ mồ hôi như mưa, chạy nhảy tùy ý để đánh bóng, còn anh thì sao? Một phần chân trái đã bị cụt, phải chống gậy mới có thể đứng vững đi lại. Anh nhìn mọi người chơi bóng, người ta đuổi theo trái bóng, anh bàn chuyện công việc với người ta, đoán chừng cũng phải đi theo. Nhưng đối với chuyện này lại không thể nào thể hiện sự bất mãn được, bởi vì đánh golf là tiêu khiển, là giải trí, không thể bởi vì anh tàn tật, người khác cũng phải quan tâm đến cảm nhận của anh, anh cũng có phải là thái thượng hoàng đâu!

Chẳng qua Vệ Cẩm Huyền chỉ nói một câu đơn giản, vậy mà khiến Trương Tư Ninh bùng nổ phân tích rất hoàn chỉnh sự việc, thậm chí cô còn nghĩ đến hôm nay người mà Vệ Cẩm Huyền có hẹn chắc chắn không phải người bình thường, hơn nữa cũng không thân thiết, nếu không sao có thể không nể nang lưu tình như vậy, rồi còn nghĩ tới cả thương trường là chiến trường đối đầu linh tinh gì gì đó, dù sao nào cũng đã đại động bùng nổ.

Cô càng nghĩ nhiều sắc mặt càng không tốt, đau lòng không chịu được, Trương Tư Ninh rút tay ra ôm vai anh, đặt môi hôn lên khuôn mặt anh, dịu dàng nói: “Em không giận đâu, anh cũng đừng khó chịu nữa, Herman, trong mắt em, anh là giỏi nhất, không ai có thể so sánh được với anh hết.”

Lời này nói xong nghe rất táo tợn, buồn nôn không chịu nổi, nhưng cũng chỉ có người yêu hoặc cha mẹ mới có thể nói ra những lời như vậy. Người yêu là gì? Là khi buồn bã cho ta sự âu yếm vỗ về, gặp uất ức thì cùng chung mối giận, vui vẻ thì cùng nhau sung sướng, đau khổ thì cùng nhau muộn phiền.

Giữa những người yêu nhau, vốn là tổng hợp đủ các thể loại buồn nôn hóa. Cho dù là khuyết điểm thì trong mắt đối phương vẫn là tốt, vẫn có thể bao dung.

Vệ Cẩm Huyền này là một tay giáo hoạt, rất am hiểu cách nói dối đầy tình tủy, chính thật một giả thì có là gì, ném ra một hai câu hư hư ảo ảo khiến đối phương cứ thế tự do liên tưởng, sau đó đối phương sẽ nói ra những lời khiến bản thân anh hài lòng, cái này mới gọi là cao minh, cho dù sau này đối phương biết được tất cả mọi chuyện đều do mình tự suy diễn, thì cũng không liên quan gì đến anh, anh hoàn toàn không nói một câu dư thừa nào, tuyệt đối vô tội.

Hôm nay, anh quả thật có hẹn bàn công việc ở sân golf, cũng thật sự bị người ta đâm chọt mấy câu, nhưng thực ra đi bộ không nhiều, sân golf có xe chuyên dụng thay cho đi bộ, hơn nữa đối phương cũng không thể nào chiếm được tiện nghi của anh. Hôm nay là cuộc gặp mặt giữa ba bên, Bác Lăng và Á Uy cạnh tranh, giành quyền làm đại lý trong nước cho House Group, tập đoàn đứng đầu ngành công nghiệp điện tử khổng lồ của Đức.

Trước đó, Vệ Cẩm Huyền đã hao tốn rất nhiều thời gian để thu thập thông tin, điều tra và phân tích cận kề tiền sinh Duy Tư, người được tập đoàn House Group phái ra làm đại diện lần này, biết được mười năm trước vợ ông ta bị tai nạn giao thông phải cắt bỏ hai chân, nhưng tình cảm vợ chồng cho đến nay vẫn hết sức tốt đẹp. Hơn nữa những năm gần đây, tiền sinh Duy Tư đặc biệt yêu thích hoạt động từ thiện, hơn nữa rất bao dung và đồng cảm với những người khuyết tật.

Đây chính là điểm đột phá.

Đến sân golf là do tổng giám đốc Á Uy, Vạn Kiến Hoa đề nghị, rõ ràng động cơ của đối phương không tốt, nhưng chuyện này cũng không thiếu phần của Vệ Cẩm Huyền, anh đã phải người bí mật mua chuộc tình nhân của Vạn Kiến Hoa, mượn sức người này lửa cháy thêm dầu.

Tuy Vệ Cẩm Huyền cao ngạo, nhưng trước hết anh là thương nhân, thương nhân thì sẽ vì mục tiêu quyền lợi mà sử dụng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, nên hôm nay kỳ thật là anh tự mình đào hố cho người ta nhảy vào. Ở sân golf, Vạn Kiến Hoa càng không tôn trọng anh, tiền sinh Duy Tư sẽ càng phản cảm với hắn ta, sau đó Bác Lăng sẽ nhân cơ hội đó tung ra điều kiện làm đại lý ngang bằng với Á Uy, thêm vào đó bản thân anh lại ‘đồng bệnh tương liên’ với vợ của tiền sinh Duy Tư, đều bị tàn tật do tai nạn xe cộ...kết quả là, tất cả đều sẽ dựa theo kế hoạch trước đó mà phát triển.

Quyền làm đại lý tập đoàn House Group, gần như đã nằm trong tay anh.

Nhưng tâm trạng anh quả thật có chút không tốt, dù sao lúc ở sân golf bị Vạn Kiến Hoa đâm thọt mấy câu kia đúng là khiến người ta rất khó chịu, cho dù là hố anh tự mình đào ra, nhưng thù này, vẫn sẽ ghi trên đầu Vạn Kiến Hoa, sớm muộn gì cũng phải đòi cho dù.

Cho nên có thể nói, Vệ Cẩm Huyền kỳ thực là một người lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo.

Thật ra cho đến giờ, Vệ Cẩm Huyền cũng không cảm thấy những lời mình nói với cô bé con trước đó có gì quá đáng. Cô gái nhỏ Trương Tư Ninh này, bình thường thoạt nhìn rất mềm mại dịu dàng, hào phóng rộng lượng, thông minh hiểu chuyện khiến người ta yêu thích.

Nhưng cô cũng có khuyết điểm, những khuyết điểm nhỏ khác không có gì đáng nói, chỉ duy nhất một điểm cần đặc biệt chú ý, đó là quá cảm tính, ‘nói gió thành mưa’ chính là để nói cô, lúc cao hứng thì sao cũng được, mất hứng rồi cái gì cũng không xong, phương diện làm người rất tốt, mềm mại, dịu dàng, khiến cho người ta yêu thích bao nhiêu cũng không đủ, nhưng lúc làm việc, liên lụy ra khuyết điểm, trước đây anh cũng từng nói qua mấy lần, đáng tiếc nói xong tai này lại chạy hết ra tai kia. Tiệm bán hoa coi như xong khỏi nói rồi, nhà hàng này nếu còn để cho cô tự do tùy hứng làm, đoán chừng cũng sẽ không được lâu dài, Vệ Cẩm Huyền người này ánh mắt sắc bén, nhìn người rất chuẩn, mặc dù chỉ là một hai sự việc nhỏ, nhưng cũng đã đủ để anh biết được, ở một số chuyện anh nhất định phải áp chế cô, nếu không, cô bé con này nhất định sẽ càng ngày càng tùy ý, thích gì làm đó. Không phải anh cường điệu, nhưng cô đúng là thiếu cái có thể quản thúc được cô, chính là cái vòng kim cương trên đầu Tôn Ngộ Không.

Hoàn cảnh gia đình Trương Tư Ninh khá đặc biệt, cha mẹ kết hôn nhiều năm mới sinh được bảo bối nên từ nhỏ đã được nuông chiều không giới hạn. Nhưng từ năm mười hai tuổi vì quan hệ của cha mẹ đột nhiên biến đổi tất cả, từ một cục cưng trở thành kẻ đáng thương, cha không yêu mẹ không thương, lúc đó vừa không có người lớn chăm sóc dạy dỗ, hơn nữa trong nhà lại có tiền, sau khi mẹ mất, cho tới mùa đông năm ngoài mới xem như bước vào đời, nên bình thường thoạt nhìn là một cô gái rất ngoan hiền khéo léo, kỳ thật.....vừa tùy hứng lại cố chấp, rất liều chết không sợ hy sinh.

Nhưng làm theo ý mình không tốt sao?

Dĩ nhiên là tốt, nhưng trên đời này, ở đâu có chuyện muốn làm gì thì làm chứ?

Vệ Cẩm Huyền hy vọng, anh có thể mở ra cho cô một vùng trời mới, dưới sự che chở của anh cô có thể không buồn không lo. Vì, dù sao anh không thiếu tiền, cô cũng không phải là người vô pháp vô thiên, tiêu tiền như nước, cũng không phải ngang bướng tùy hứng vô lý, thực ra thì Trương Tư Ninh rất tốt, rất rất tốt, trong mắt anh, cô hoàn mỹ không gì tì vết, cho dù tính tình tùy hứng đi nữa, anh cũng thích.

Nhưng anh không thể dung túng tất cả mọi thứ được, cũng giống như cha mẹ dạy dỗ con cái, sẽ không bởi vì giàu có, có thể đảm bảo cuộc sống bình an, vô lo cả đời mà không dạy cho chúng biết cái gì đúng, cái gì sai, cái gì nên làm, cái gì không nên, người lớn dạy dỗ trẻ con là để sửa chữa những thiếu sót, khuyến khích những ưu điểm của chúng, điều này xuất phát từ tình yêu thương, anh quản thúc cô, cũng là như vậy.

Nếu là người xa lạ, anh sẽ quản sao? Dĩ nhiên là không!

Trên đời này, số người Tư Ninh có thể dựa vào quá ít ỏi, anh không thể vì một số chuyện nhỏ vô thường vô phạt mà dung túng cô, làm như vậy mới đúng là vô trách nhiệm với cô.

Anh thích cô, yêu cô, dĩ nhiên sẽ mang đến cho cô tất cả những gì tốt đẹp nhất, không quan hệ tới việc có năng lực che chở cô hay không, cũng không quan hệ tới sự việc lớn hay nhỏ, chỉ là muốn cô hiểu, dạy cho cô biết cuộc sống không dễ dàng, xã hội hiểm ác đáng sợ và kiếm tiền rất vất vả.

Dĩ nhiên, anh cũng biết hôm nay mình nói chuyện quá thẳng thắn, sau này cần chú ý nhiều hơn để không mắc phải sai lầm tương tự như vậy.

Cũng may cô bé con mềm lòng dễ dụ, Vệ Cẩm Huyền nghĩ, thật ra tùy hứng cũng không có gì, dù sao cũng không ảnh hưởng toàn cục, liệu có phải anh nghiêm trọng hóa vấn đề rồi không?

Hai người lại hòa hợp như trước, Trương Tư Ninh còn bò lên giường ngủ cùng anh một giấc. Đợi đến khi tỉnh dậy cũng đã gần năm giờ chiều, Vệ Cẩm Huyền ngồi tựa đầu giường đọc sách, Trương Tư Ninh dụi dụi mắt, lười biếng ôm thắt lưng anh, ngo ngoáy hướng lên trên, cầm tựa vào ngực anh: “Anh đang xem gì vậy?”

Anh đặt tay lên lưng cô, ôm cô sát vào lòng, trước tiên hôn lên mái tóc rồi sau đó mở sách ra, để cô có thể nhìn thấy.

[Tôn Tử binh pháp và ba mươi sáu kế]

o['] □ [']o.....

“Sao anh lại xem cái này?” Style hoàn toàn không khớp mà.

“Giết thời gian.” Anh thân nhiên đáp, sau đó đóng sách lại, thả lên tủ đầu giường bên cạnh, xoay người đặt cô dưới thân, cọ chóp mũi vào mặt cô, môi cũng khẽ sát: “Em ngủ ngon không?”

Trương Tư Ninh híp mắt cười, ngẩng đầu lên hôn môi anh, sau đó đáp: “Ngon”.

Vệ Cẩm Huyền cũng cười, đột nhiên đặt một câu hỏi khá trái mùa: “Tư Ninh, khi nào em mới bằng lòng trở thành người của anh, hửm?” Giọng anh khàn khàn, trầm đục, nhưng ánh mắt lại sáng ngời như sao, chói lóa mắt.

Khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, tim nhảy loạn xạ như hươu chạy, nhưng Trương Tư Ninh không tránh ánh mắt anh, cố gắng duy trì đáng vẻ nghiêm túc, ra vẻ vô cùng chân thành trả lời: “Em cũng không biết, nhưng chắc chắn không phải lúc này đâu.”

Nét thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt Vệ Cẩm Huyền, ánh mắt xanh thẫm không còn sáng ngời như vừa rồi nữa, Trương Tư Ninh cảm thấy hơi áy náy, liền rũ mắt xuống không dám nhìn anh. Vệ Cẩm Huyền thấy vậy, nụ cười chợt thoáng qua khóe miệng rồi biến mất, anh vẫn nói với giọng trầm thấp như trước, chậm rãi nhẹ nhàng: “Vây, bồi thường cho anh ăn lót dạ đi.”

Nói xong không đợi Trương Tư Ninh phản ứng, liền hôn lên môi cô, chậm rãi, dịu dàng, ấm áp. Trương Tư Ninh cảm thấy áy náy nên cũng rất biết điều phối hợp với anh, khi tay anh vuốt ve ngực cô, mặc dù run rẩy nhưng cô cũng không ngăn cản, sau đó anh càng lúc càng không thành thật, tay lần theo vạt áo chui vào bên trong, chạm vào làn da nhẵn mịn, lướt qua áo ngực, thật sự nhào nặn khối tròn mềm mại yêu kiều kia. Trương Tư Ninh mặc dù không quá thoải mái, nhưng nghĩ đến anh nói ‘ăn lót dạ bồi thường’...cũng thuận theo anh, cho đến khi bị hôn tới mơ mơ màng màng, thất điên bát đảo, lúc hoàn hồn lại không biết áo đã bị cởi ra từ lúc nào, một nửa vạt trên cánh tay, khóa áo ngực cũng đã bị mở ra, mà môi anh đã lướt nhanh qua xương quai xanh của cô, đang dần trượt xuống....

Trong nháy mắt, lý trí Trương Tư Ninh trở về. (Nghẹn chết anh già :D)

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương43

Vệ Cẩm Huyền muốn làm chuyện xấu, đáng tiếc cuối cùng vẫn không đạt được mục đích, nên vô cùng tiếc nuối. Anh cũng không nghĩ sẽ trực tiếp được ăn thịt, chỉ muốn tiến hành theo chất lượng uống trước chút canh thịt, vốn cũng không tính là quá đáng không phải sao, chỉ có điều đến canh thịt cũng không được húp, chỉ ăn được chút thịt vụn, ít ỏi đến đáng thương.

Trương Tư Ninh chỉnh sửa lại quần áo, từ phòng tắm đi ra, mặt vẫn còn đỏ bừng. Thấy Vệ Cẩm Huyền đang ngồi trên giường vẻ mặt buồn bã không vui, chút xấu hổ nho nhỏ kia cũng theo gió bay luôn.

“Em xuống lầu xem chiều nay thím Tào nấu món gì, anh ngoan ngoãn ngồi yên trên giường không được lộn xộn, hửm~” Vừa nói vừa bước lại hôn lên

khỏe mỗi anh một cái, tay còn vuốt ve tóc anh ra vẻ động viên.

Vệ Cẩm Huyền ôm eo cô, được voi đòi tiên: “Buổi tối ngủ với anh.”

Thấy cô chuẩn bị phun lửa, anh thông thả nhả thêm một câu: “Anh đảm bảo sẽ không làm gì hết.”

Trương Tư Ninh hết sức nghi ngờ lời nói của anh, nhưng cũng không trực tiếp từ chối mà đi xuống phòng bếp dưới lầu, thím Tào đang làm sữa đậu nành, thấy Tư Ninh đi tới, liền ngừng tay, gọi: “Tư Ninh tiểu thư.” Trương Tư Ninh đáp một tiếng, thấy hai bếp đều đang bật lửa, cô đến gần mở nắp ra nhìn, nồi đất đang hầm xương, bên trong có cầu kỷ, táo đỏ còn có củ từ. Trong nồi hấp là bánh bao nhỏ cỡ bằng nắm tay em bé, xếp thành ba hàng rất gọn gàng.

Đây là bánh bao sữa táo đỏ, ăn rất tốt cho sức khỏe.” Thím Tào đứng bên cạnh nói.

Trương Tư Ninh à một tiếng, rồi đẩy nắp nồi lại, sau đó nói: “Thím Tào, con và Vệ tiên sinh ăn ở trên lầu, đợi lát nữa làm xong con sẽ xuống mang lên.”

“Không cần phiền như vậy,” khuôn mặt tròn trịa của thím Tào cười ha ha: “Cô thấy tôi lớn tuổi vậy thôi, chứ đi đứng vẫn còn tốt lắm, tôi đem lên được mà.”

Cho dù đi đứng tốt, cũng đã sáu mươi tuổi đó.....

Trương Tư Ninh cũng không nói thẳng không cần, mà chớp chớp mắt khá lém lỉnh nói: “Cứ để con xuống lấy đi, để cho Vệ tiên sinh nhà chúng ta phải cảm động thật nhiều thật nhiều, thông cảm, thông cảm đi mà ~”

Lời nói thật dí dỏm, khiến thím Tào bật cười, bà nghĩ nghĩ một chút cũng không kiên trì nữa, thôi thì để cho vợ chồng son rộn ràng với nhau đi.

Buổi tối trước khi ngủ, Trương Tư Ninh lại giúp Vệ Cẩm Huyền chườm nước nóng chân trái rồi thay thuốc dán. Có điều sau đó trở về phòng mình ngủ, cô cũng không ngủ, chiều nay đã như vậy như vậy, bây giờ sao có thể tiếp tục đồng ý ngủ cùng với anh được.

Sáng sớm hôm sau vừa rời khỏi giường, Trương Tư Ninh đã lo lắng vội vàng chạy qua xem chân trái Vệ Cẩm Huyền, hỏi anh còn đau không. Vệ Cẩm Huyền đã mang chân giả vào, thay xong âu phục, giày da, một thân tinh anh chuẩn mực. Anh cũng không phải thật sự đau đến mức không thể đi được, thấy cô hỏi liền tiện thể nói: “Tốt hơn nhiều rồi.”

“Tốt hơn nhiều thì vẫn phải chú ý, hôm nay nếu không có việc gì thì không được đi lung tung đâu đó.” Trương Tư Ninh vẫn còn mặc áo ngủ, mặt chưa rửa răng chưa đánh, dãn dãn xong liền trở về phòng rửa mặt. Trong lòng Vệ Cẩm Huyền rất ấm áp, cô bé con quan tâm anh như vậy, anh sao có thể không vui được.

Sau khi ăn sáng xong, mỗi người đi một ngả. Trương Tư Ninh dạo quanh một vòng trong tiệm, Hứa Dương cũng đã tới, đang giúp công nhân khiêng đồ trên lầu hai, thấy Trương Tư Ninh tới liền để đồ trong tay xuống, lại gần cô nói: “Chị Tư Ninh, hôm qua trước khi đi ông chủ Khâu nói, sáng nay ông ta có việc sẽ không đến cửa hàng, nói chúng ta buổi chiều hãy qua đó.”

Trương Tư Ninh gật đầu tỏ vẻ đã biết, một lúc sau nhà thiết kế tiểu Phạm cũng tới, nhìn thấy Trương Tư Ninh liền kích động muốn tránh đi, anh ta rất sợ cô chủ này còn nhớ đến ý tưởng kỳ dị hôm qua.

Hôm qua, vì chuyện này mà Trương Tư Ninh đã bị Vệ Cẩm Huyền lên lớp một trận, tuy lúc đó rất tức giận, nhưng sau nghĩ lại, cảm thấy anh nói cũng có lý, mình cứ đông một bữa tây một bữa, quả thật có chút hỗn loạn. Tuy cô vẫn cảm thấy ý tưởng của mình rất hay, nhưng cũng không dám tiếp tục kiên trì nữa, sợ Vệ Cẩm Huyền sẽ thật sự bảo tiểu Trịnh tới thay thế, cái người đó, đôi khi khiến người ta rất sợ.

Đây chính là điển hình mềm nắn rắn buông.

Hơn ba giờ chiều, Trương Tư Ninh bảo tiểu Phạm cùng đi đến cửa hàng vật liệu xây dựng của Khâu Đồng Lương. Hôm qua, cô chọn ba loại giấy dán tường, nhưng cụ thể sẽ bỏ trí ba loại này thế nào, thì còn cần phải trao đổi với nhà thiết kế tiểu Phạm, sau đó mới có thể xác định chính xác được số lượng giấy.

Lúc hai người đến, Khâu Đồng Lương đang đợi sẵn ở đó, không ngờ Lương Bân cũng có mặt. Anh ta cười nói giỡn: “Dù sao tôi cũng là trung gian, làm gì cũng phải đến nơi đến chốn, có tôi ở đây, anh Ba sẽ không dám đổi ý bất nạt mọi người.”

Khâu Đồng Lương nghe xong vờ giận dữ, dùng sức đập vai anh ta một cái: “Cái đồ bạch nhãn lang, thật uổng công đối tốt với cậu mà, trả lại mấy túi trà đã lấy hôm qua đây!”

Đùa giỡn mấy câu xong, hai bên chào hỏi nhau, Trương Tư Ninh giới thiệu tiểu Phạm với đôi phu nhân.

Khâu Đồng Lương là một người thẳng thắn, cũng không nói nhiều lời vô nghĩa mà trực tiếp bàn vào việc chính, ông ta nói diện tích ngày hôm qua đã đo đạc được và số lượng cuộn giấy dán tường dự tính, còn có giá keo dán, và báo tổng số tiền, còn nói: “Không tính số lẻ, đây là quyền lợi của bạn bè.”

Trương Tư Ninh chiếm được món hời lớn như vậy, hoàn toàn nhờ hường hào quang của Lương Bân, đợi đặt xong tiền cọc, xác nhận số lượng, màu sắc, hoa văn, và dự tính thời gian thi công hoàn tất cũng đã hơn năm giờ, cô liền chủ động mời: “Lương tiên sinh và ông chủ Khâu đã hỗ trợ như vậy, buổi tối mọi người cùng ăn cơm đi, tôi mời.” Thiếu nợ người ta ân tình, dù sao cũng phải nghĩ cách bù đắp lại, mời cơm đúng là chuyện phải làm rồi, đợi sau này nhà hàng khai trương, sẽ gửi cho họ thẻ hội viên gì gì đó.

Khâu Đồng Lương muốn gạt đầu đồng ý, nhưng Lương Bàn lại từ chối trước: “Không cần đâu, chỉ là chuyện nhỏ, mọi người là bạn bè, giúp đỡ nhau cũng là chuyện nên làm. Lát nữa, tôi và anh Ba còn có việc, Tư Ninh, lần sau có cơ hội sẽ cùng nhau ăn đi.”

Người ta có việc, Trương Tư Ninh cũng không miễn cưỡng, nói thêm mấy câu rồi cùng tiểu Phạm ra về.

Hai người đi rồi, Khâu Đồng Lương mới liếc mắt hỏi: “Tối nay, tôi với cậu có việc gì? Sao tôi không biết.”

Lương Bàn cười cười: “Anh Ba, tối nay kêu thêm lão Tứ, em mời.”

Thấy hắn không muốn nói nhiều, Khâu Đồng Lương làm bầm mấy tiếng, cũng không thêm đề ý nữa mà trực tiếp chuyển sang chủ đề buổi tối nên giải trí ở đâu.

Mấy ngày nữa trôi qua, bắt đầu bước vào tháng năm.

Ngày Quốc Tế Lao Động một tháng năm, là ngày lễ quốc gia, mọi người được nghỉ ba ngày.

Việc trang trí trong nhà hàng Trương Tư Ninh ngưng một ngày, cô và Vệ Cẩm Huyền cũng không đi đâu ra ngoài, chỉ làm tổ trong nhà giết thời gian. Ngay cả thím Tào và lão Trịnh cũng được nghỉ ba ngày. Thím Tào đi thăm cháu gái đang học đại học ở tỉnh khác, con trai và con dâu của bà năm xưa chết oan uổng, chỉ còn lại cô cháu gái và bà, hai người sống nương tựa lẫn nhau. Cay đắng, nhọc nhằn vất vả nhiều năm, cuối cùng cũng nuôi được cháu gái khôn lớn, cũng vào đại học, không lâu nữa sẽ khổ tận cam lai. Nếu không phải tình thế bất đắc dĩ, thì ở vào cái tuổi như bà sẽ không phải tự mình ra ngoài kiếm tiền, hẳn là phải ở nhà hưởng phúc con cháu mới phải.

Cuộc sống vốn nhiều khó khăn vất vả, Vệ Cẩm Huyền nhân cơ hội này liền lên lớp Trương Tư Ninh một bài học về sinh tồn xã hội.

Ba ngày này, Trương Tư Ninh tự mình vào bếp nấu cơm. Cô cũng không trông cậy gì vào Vệ Cẩm Huyền, trước khi đi thím Tào đã gói sẵn rất nhiều bánh bao và sủi cảo để đông lạnh trong tủ. Rau cải cũng không thiếu, mấy ngày không ra khỏi cửa cũng không đói được.

Buổi trưa ăn sủi cảo, buổi tối Trương Tư Ninh muốn ăn lẩu, Vệ Cẩm Huyền véo mũi cô hỏi: “Không phải em muốn giảm cân sao còn ăn cái này?”

Trương Tư Ninh nói giảm cân, thật ra vì so với bình thường cô nặng hơn hai kí, cô không phải tuýp người dễ tăng cân, vốn là hơi gầy, cao một mét sáu mươi lăm, mà chỉ nặng hơn bốn mươi kí, một chút cân nặng tăng thêm này cũng không nhìn thấy được. Có điều con gái luôn có thói quen duy trì trọng lượng cơ thể, đột nhiên tăng thêm, nên muốn giảm lại.

Cái này gọi là yếu cái đẹp, ai cũng vậy.

Trương Tư Ninh bĩu môi: “Hôm qua, em cân thử rồi, đã gầy lại như trước, bây giờ không cần giảm cân nữa.” Còn nói: “Anh ngoan ngoãn đợi ở nhà, em đi mua cá viên về.”

Vệ Cẩm Huyền không muốn cô đi ra ngoài, hai người bên nhau bình lặng qua hết một ngày, thật tốt.

“Hôm nay mùng một tháng năm, khắp nơi đều là người, đừng đi, trong tủ lạnh có phi lê cá, có gà, có sườn, thịt bò thịt heo, còn có tôm, đồ ăn cũng không ít, thiếu cá viên cũng không sao, ứng biến một chút cũng có thể ăn lẩu.”

Trương Tư Ninh ăn lẩu nhất định phải ăn cá viên, cô cảm thấy nếu không có cá viên, bò viên, đậu hủ thì không thể xem như ăn lẩu được. Nên kiên trì muốn đi ra ngoài: “Em đi siêu thị ngay ngoài khu nhà mình, không đi xa đâu ạ, rất nhanh sẽ về mà.”

Vệ Cẩm Huyền dọa cô: “Em không sợ đụng phải người nhà bên cạnh sao?”

Trương Tư Ninh tròn mắt: “Hôm nay, bạn đại học em kết hôn, bọn họ đều đi dự hôn lễ, lúc trưa Kim Giai Di gửi tin nhắn cho em trên QQ, nói buổi tối còn phải uống rượu mừng.”

Vệ Cẩm Huyền hết cách, đành phải thả cô ra cửa, có điều Trương Tư Ninh cũng nghĩ tới chuyện đó, nên để đảm bảo an toàn cô vẫn lái xe đi, khiến Vệ Cẩm Huyền thấy vậy thật dở khóc dở cười, người không biết, còn tưởng hai người sống bên cạnh là ma quỷ gì đây!

Trương Tư Ninh dùng tốc độ nhanh nhất đến bên ngoài khu biệt thự mua cá viên, đậu hủ, thịt vịt, tiện thể mua thêm chai tương vùng.

Lúc lái xe trở về, đi ngang qua nhà bên cạnh, không ngờ lại nhìn thấy ba chiếc xe cảnh sát đậu ở đó, còn kéo một vòng hàng rào cảnh giới, cửa sân mở rộng ra, bốn phía đầy người vây quanh xem náo nhiệt, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trong nháy mắt, đại não Trương Tư Ninh lại bùng nổ, nghĩ tới chuyện cái người tên Đinh bí thư kia phạm tội, lại nghĩ đến Tô Thụy, chị họ Tô Duyệt, đây là...rốt cuộc cũng đến lượt căn nhà này rồi?

Trong lòng hơi kích động, có điều Trương Tư Ninh cũng không dám ở lại nơi này nhào vô giúp vui, cô đang lái xe đó, đậu ở đây đã cản trở đường đi rồi, hơn nữa lỡ như đụng phải Tiền Thiệu và Tô Thụy sẽ xui xẻo chứ sao.

Lái xe về tới, lấy điều khiển từ xa mở cổng lớn. Khóa kỹ xe xong, Trương Tư Ninh xách đồ đạc vào nhà. Vừa đặt đồ xuống ngay trước cửa, thấy Vệ Cẩm Huyền không có ở dưới nhà, cô liền thay dép lê, lột cốc, lột cốc chạy lên lầu, trực tiếp đẩy cửa thư phòng ra, quả nhiên anh đang ở bên trong xem

tài liệu.

Trương Tư Ninh chạy đến cạnh bàn đọc sách, thở phào nói: “Nhà bên cạnh có ba xe cảnh sát đến, anh nói, liệu có phải đang điều tra ngôi nhà đó không?”

Vệ Cẩm Huyền kéo cô tới ôm vào lòng, đưa tay giúp cô lau hết mồ hôi trên trán, trêu chọc: “Nhìn thấy xe cảnh sát kích động vậy sao?”

Thấy anh thờ ơ như vậy, hiển nhiên là đã biết. Trương Tư Ninh không quan tâm anh cười nhạo, lôi kéo cánh tay anh hỏi: “Rốt cuộc là phải hay không đây?”

Anh không thả cô ra cửa, chính là vì không muốn để cho cô nhìn thấy cảnh này, sợ cô bị dọa.

Kỷ thực sáng nay, anh đã nhận được tin tức, trong lòng cảm thấy may mắn, may mà cô bé con không mua căn nhà kia, nếu không đoán chừng không tránh khỏi chuyện rắc rối.

“Nói đi, nói đi ~” Trương Tư Ninh ôm vai anh làm nũng, cảm thấy anh có tin tức nội bộ.

Vệ Cẩm Huyền hôn lên mặt cô một cái: “Anh nói, nhưng em không được sợ hãi.”

Trương Tư Ninh nghĩ không phải là điều tra ngôi nhà đó sao, có quan hệ gì với cô đâu, cô sợ cái gì chứ. Vì thế rất kiên gan gật đầu: “Em khẳng định không sợ đâu, anh nói đi mà.”

Vệ Cẩm Huyền mới không tin sau khi anh nói ra sự thật cô còn có thể bình tĩnh như vậy.”

“Trong căn nhà đó, có chôn người chết.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Chương44

Trương Tư Ninh kinh hãi tròn tròn hai mắt: “Chết, người chết?!”

Đáp án này cũng quá khủng khiếp mà, hoàn toàn ‘trống đánh xuôi, kèn thổi ngược’ với dự đoán trước đó của cô, nhảy vọt về bản chất đó!

Vệ Cẩm Huyền vuốt ve tóc cô như đang vuốt lông con mèo nhỏ: “Ngoan, đừng sợ, cách nhà chúng ta rất xa mà!”

Chỉ cách chưa tới năm mươi mét đó được không.

Hồn vía Trương Tư Ninh vẫn còn đang bay lơ lửng chưa kịp đáp xuống, cũng giống ngày đó khi nghe tin Trần Bình Bình chết oan uổng, cảm thấy đây là chuyện không bao giờ xuất hiện trong cuộc đời cô, vậy mà hết lần này đến lần khác thật sự để cho cô gặp phải, vận khí của cô năm nay quá xấu mà, toàn đụng phải loại chuyện chết người này!

“Tin tức chính xác không ạ?”

Mặc dù biết hỏi xong câu này sẽ tự làm mình mất mặt, Vệ Cẩm Huyền là người cẩn thận như vậy không có khả năng nói với cô thông tin không chính xác, nhưng Trương Tư Ninh vẫn không nén được chút nghi ngờ, dù sao giết người chôn xác gì đó, thật khiến người ta không thể nào dễ dàng tiếp nhận, hơn nữa địa điểm chôn giấu tử thi lại là khu biệt thự hoa viên Trung Châu, nơi được mệnh danh là khu vực của những người giàu có nhất Vũ Lăng.

Vệ Cẩm Huyền cũng không vì sự nghi ngờ của cô mà mất hứng, ngược lại, lúc này tâm tình anh không tệ, khuôn mặt nở nụ cười dịu dàng, thì thầm vào tai cô: “Lão Mạnh là người phụ trách vụ án này, em nói thông tin có chính xác không?”

Lão Mạnh chính là cảnh sát hình sự lần trước đã thụ lý vụ án giết người Trần Bình Bình, bạn của Vệ Cẩm Huyền.

Trương Tư Ninh im lặng, nếu lúc trước không phải nghe lời Vệ Cẩm Huyền, đoán chừng cô đã mua căn nhà đó, vậy thì bây giờ....nhất định cô sẽ không còn nước mắt mà khóc.

Nghĩ vậy, nên cô không nhịn được đưa tay ôm cổ Vệ Cẩm Huyền, ôm thật chặt, thân thể dán sát vào anh, tựa như làm vậy sẽ tăng thêm cảm giác an toàn.

Vệ Cẩm Huyền vỗ vỗ lưng cô, khẽ dỗ dành: “Ngoan, không sợ, không sợ, nếu em không thích ở đây, chúng ta chuyển nhà được không, anh còn căn hộ khác ở Vũ Lăng.”

Trương Tư Ninh dạ một tiếng: “Cái đó để nói sau ạ.” Lại hỏi: “Cái người chết kia...rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Vệ Cẩm Huyền cũng không gạt cô, kể tóm tắt những gì mình biết: “Đinh Hường Thư lẫn lộn ở Vũ Lăng nhiều năm, gốc rễ vững vàng, nuôi dưỡng rất nhiều đàn em, chuyên dùng làm những chuyện mờ ám, có điều hẳn là thư ký của Ủy Ban thành phố, không thể tự mình quản lý đám côn đồ này, mà có một người tên Chử Cương thay hẳn xử lý đám đó, tên này trước đây vì đã thương người khác nên đã vào tù ba lần, sau lại trộm cướp, nghiện ma túy, trước sau ngồi tù gần mười lăm năm. Trước đó Đinh Hường Thư nhận được tin tức, sớm đoán được mình có khả năng gặp chuyện không may, nên tính giải tán đám thuộc hạ này, cho Chử Cương trốn qua Myanmar tránh đầu sóng ngọn gió.”

“Có điều gã Chử Cương này vô cùng độc ác, cũng hết sức tham lam còn rất khôn khéo, mấy năm nay hẳn vì Đinh Hường Thư đã làm không ít chuyện xấu, những quan chức bị hắn trả thù tính ra cũng không dưới hai người, những người này hoặc gia đình ly tán, hoặc tan nhà nát cửa, kết cục rất bi thảm. Mỗi lần hành động Chử Cương đều để lại chứng cứ, còn thu âm lại, hẳn liên lấy những thứ này uy hiếp Đinh Hường Thư, để vợ vết tiền bạc xem như phí im lặng. Đêm đó, hai người họ hẹn gặp nhau ở căn biệt thự bên cạnh, Chử Cương quá tham lam, muốn ngoạm một vỏ thật to, dọa sẽ lộ ra thông tin mấy năm nay Đinh Hường Thư kinh doanh cờ bạc và hàng cấm, còn ra sức ăn hối lộ kiếm được rất nhiều tiền, Đinh Hường Thư đương nhiên không chịu, lúc ấy hẳn đã tính toán cả đường xấu nhất là chuẩn bị ra nước ngoài lánh nạn. Lúc đó hai người tranh chấp không xong, Đinh Hường Thư lại không tin tưởng Chử Cương, lo lắng dù mình có đưa tiền, Chử Cương cũng sẽ không giao lại toàn bộ chứng cứ, hơn nữa, bản thân hắn cũng không rõ, rốt cuộc trong tay Chử Cương nắm bao nhiêu chứng cứ. Cuối cùng quyết định đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm cho đến cùng, giết người diệt khẩu, thừa dịp Chử Cương đi xuống phòng bếp uống nước, bất ngờ từ phía sau cắt cổ hắn ta. Sau khi cân nhắc nhiều thứ, không đem thi thể đi nơi khác mà trực tiếp chôn dưới bồn hoa trước cửa biệt thự.”

Trương Tư Ninh nghe xong, mặt trắng bệch, nuốt nước miếng mấy lần, mới lắp ba lắp bắp hỏi: “Kia, cái kia Tô Duyệt, cô ta, cô ta biết chuyện này sao?”

Vệ Cẩm Huyền trêu mếu hôn rồi lại hôn lên khóe môi cô: “Chắc là không biết, đêm đó Đinh Hường Thư và Chử Cương gặp mặt, Tô Duyệt cũng không có ở đó, mà lúc đó Đinh Hường Thư thần hồn nát thần tính, không có khả năng kể loại chuyện đòi mạng này cho nhân tình mình nghe được, nếu không phải do Đinh Hường Thư bị song quy, cảnh sát lại nhận được báo án của vợ Chử Cương, điều tra một loạt bằng chứng từ đầu đến cuối, tìm được căn cứ chính xác chứng minh đêm đó Chử Cương vào biệt thự sau đó không còn xuất hiện nữa, chỉ có một mình Đinh Hường Thư rời đi, thì chuyện của Chử Cương có lẽ không lộ ra sớm như vậy.”

Trương Tư Ninh cũng cảm thấy Tô Duyệt không biết chuyện này, nếu không cho dù cô ta thiếu tiền cũng sẽ không có lá gan đem căn nhà có chôn xác người bán cho người khác, mặc dù đối phương là em họ mình, nhưng chỉ cần chuyện này bại lộ ra, thì bản thân cô ta cũng không gánh nổi. Hơn nữa, cho dù có bán nhà, cũng sẽ nghĩ cách di dời thi thể đi nơi khác trước, nhưng có thể thấy được, hẳn là không có chuyện đó.

Cho nên trong chuyện này, có lẽ Tô Duyệt vô tội.

Chỉ là.....

“Tại sao vợ Chử Cương lại báo cảnh sát?” Trừ phi hai vợ chồng đã có bàn bạc trước, nếu không với thân phận Chử Cương, người nhà trốn cảnh sát còn không kịp.

Quả nhiên, Vệ Cẩm Huyền đáp: “Chử Cương không ngu, biết mình đang cùng hổ lột da, nên trước khi ngã bài với Đinh Hường Thư, đã đưa cha mẹ vợ con đến nơi khác ẩn núp, giao hết chứng cứ trong tay cho vợ, rồi dặn trước, nếu một tháng không có liên lạc với người nhà, thì có nghĩa hẳn đã xảy ra chuyện, rồi bảo vợ trực tiếp liên hệ với mấy phóng viên đài truyền hình, cùng bọn họ đi báo cảnh sát để phòng ngừa quan lại bao che nhau.”

Trương Tư Ninh nghe xong, một lúc lâu sau không nói gì, cái tên Chử Cương này cũng thật thông minh, còn có thể nghĩ tới chuyện quan lại bao che nhau. Chỉ có điều người quá độc ác, chết cũng chưa hết tội.

“Nếu như Đinh Hường Thư biết trước mình có khả năng gặp chuyện không may, cũng đã định trốn ra nước ngoài, sao lại bị bắt?”

Vệ Cẩm Huyền cười: “Cái này gọi là lưới pháp luật, tuy thưa nhưng khó lọt, phải tin tưởng chính phủ, tin tưởng nhà nước.”

Trương Tư Ninh tròn mắt, tập hợp mấy chữ này từ miệng anh nói ra, sao nghe có vẻ kỳ quặc vậy chứ!

“Đúng rồi, nếu như có thể xác định đêm đó chỉ có một mình Đinh Hường Thư đi ra, cũng có thể xác định được Chử Cương vào biệt thự, vậy hẳn phải có thiết bị theo dõi, nhưng người như Đinh Hường Thư, sao có thể phạm phải sai lầm nhỏ vậy được?” Có thiết bị theo dõi, thì sau đó chắc chắn phải nghĩ biện pháp để tiêu hủy toàn bộ chứ, ngay cả cô còn nghĩ ra được chuyện này, Đinh Hường Thư không thể nào không nghĩ tới được.

Vệ Cẩm Huyền vô cùng hồ hững đáp: “À, cái này do anh cung cấp, phía ngoài lầu hai nhà chúng ta có thiết bị theo dõi, em không biết sao?”

Trương Tư Ninh: -_-

Cô thật sự không biết.....

Vệ Cẩm Huyền véo véo mặt cô, tâm tình rất tốt giải thích: “Tất cả bốn phía trên lầu hai đều lắp đặt thiết bị theo dõi, thoát nhìn bề ngoài được nguy trang giống đèn chiếu sáng ngoài trời thông thường, thực tế là các thiết bị giám sát điều khiển.”

Thật cao cấp mà.....

Trương Tư Ninh cảm thấy bản thân mình giống như dế nhũi lộ mọ dưới lòng đất, lần đầu tiên nhìn thấy những điều kỳ lạ trên cao. Vệ Cẩm Huyền vỗ vỗ đầu cô, tiếp tục nhả tin tức: “Chuyện này hiện tại cũng coi như kết thúc. Tô Duyệt cũng bị bắt, tuy cô ta không giết người phóng hỏa, nhưng mấy năm nay

đã giúp Đinh Hương Thư làm không ít chuyện phạm pháp, cô ta vốn đang trên máy bay chuẩn bị trốn sang Singapore rồi, có điều vận số không tốt, trước khi máy bay cất cánh đã bị cảnh sát mang đi.”

“Còn căn nhà đó...”

“Căn nhà do Tô Thụy đứng tên, hai người là chị em họ, có quan hệ huyết thống gần gũi, cho nên chuyện này, Tô Thụy cũng bị điều tra, và cả người bỏ tiền ra mua nhà, Tiền Thiệu có lẽ cũng không thoát được, em nói bọn họ đang đi dự lễ cưới bạn học em sao?”

Thấy cô gật đầu, Vệ Cẩm Huyền liền nở nụ cười xấu xa, có chút vui sướng khi người gặp họa: “Vây lần này bọn họ sẽ bị mất mặt rồi, có lẽ lúc này đã bị cảnh sát đưa về đồn, diễn trò ngay trước mặt bạn học em.” Nói xong, cúi đầu chạm vào trán cô: “Có cao hứng không?”

Trương Tư Ninh không nói gì, cô là người vô vị vậy sao, loại chuyện này sao mà cao hứng được!

Nếu chỉ đơn thuần là điều tra căn nhà đó, chắc chắn lúc này cô sẽ rất vui sướng khi thấy người gặp họa, còn đùa cợt một phen. Nhưng bây giờ, haizz, có chút không hứng thú gì.

“Xã hội này thật là phức tạp.” Trương Tư Ninh không nhịn không được phang ra một câu cảm thán.

Trước đó là chuyện Trần Bình Bình, bây giờ là chuyện của Đinh Hương Thư, đều là những chuyện phát sinh rõ ràng ngay trước mắt, vốn dĩ cô cho rằng xã hội này vẫn có nhiều người tốt, ít người xấu, chuyện giết người, vi phạm pháp luật gì gì đó đều là chuyện cách cô hết sức xa xôi, sẽ chỉ xuất hiện trong tin tức, báo chí hoặc trong phim truyền hình, điện ảnh. ...

Nhưng bây giờ, lại xảy ra trong cuộc sống của cô, điều này khiến cô sợ hãi với bản chất của con người.

Vệ Cẩm Huyền thấy cô khiếp đảm, nhân cơ hội thuyết pháp: “Em xem, xã hội này chính là hỗn loạn như vậy, giết người phóng hỏa thật ra không phải chuyện ngạc nhiên hiếm thấy như em nghĩ, cho nên gặp chuyện gì cũng phải suy nghĩ xa hơn, ngoại trừ người yêu thương em, sẽ không có ai vô duyên vô cớ đối xử tốt với em, tương tự em phải chú ý nhiều hơn cái người tên Lương Bàn em đã nhắc tới mấy hôm trước, không có chuyện gì mà ân cần, thì không phải gian xảo cũng là trộm cắp, hẳn giúp em như vậy chắc chắn có mục đích, sau này tốt nhất là không nên tiếp xúc với hắn ta, phải biết đề phòng người khác, biết không?”

Lúc này, Trương Tư Ninh rất ngoan ngoãn, ngẫm nghĩ thấy anh nói hợp lý, liền gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Thực ra, Lương Bàn vẫn luôn mang lại cho cô cảm giác khá phức tạp, không biết nên hình dung thế nào, chỉ cảm thấy người này không vô hại như biểu hiện bên ngoài. Có điều cô cảm thấy mình hết sức bình thường, có chút ít tiền, nhưng đoán chừng anh ta cũng có không ít tiền, cũng hơi xinh đẹp nhưng xã hội bây giờ không thiếu nhất là con gái đẹp, hơn nữa anh ta cũng không tìm cách tiếp cận cô, nên Trương Tư Ninh đối với anh ta, kỳ thực không có đề phòng gì.

Có điều Vệ Cẩm Huyền nói cũng rất có lý, không ai tự nhiên vô duyên vô cớ đối xử tốt với mình, sau này vẫn nên chú ý nhiều hơn.

Thấy cô ngoan ngoãn nghe lời, Vệ Cẩm Huyền rất hài lòng, tiếp tục dạy dỗ: “Tiếp xúc với người khác, quan trọng nhất là đúng mực, cho dù gặp phải người mình không thích cũng đừng tùy tiện đắc tội, làm người cần lưu lại một con đường để sau này còn có thể nhìn mặt nhau. Đôi khi có thể chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng nếu không xử lý thỏa đáng, có thể sẽ để lại tai họa đến tận sau này. Đừng cảm thấy chuyện vì tiền người ta có thể giết người là chuyện gì đó quá mức kinh khủng, xã hội này không thiếu nhất chính là những chuyện kinh khủng như vậy.” Sau đó, lại lấy chuyện Lương Bàn ra nói tiếp: “Cái người tên Lương Bàn đó, em phải đề ý cẩn thận, nếu anh ta lại chủ động xuất hiện trước mặt em, cùng em lời kéo làm quen, em chỉ cần hiểu trong lòng là được, đừng biểu hiện ra ngoài, mắc công đắc tội với người ta, có người tâm địa còn nhỏ hơn đầu kim, lỡ như bị người ta trả thù sẽ không tốt, cho nên nếu anh ta tìm em, em lập tức nói cho anh biết, anh sẽ giải quyết, không được bốc đồng, cũng không nên đánh rần động cò.”

Trương Tư Ninh thật muốn hôn mê luôn cho xong, không nhịn được châm chọc: “Tuy em không thân với anh ta, nhưng cũng không kinh khủng đến mức vậy đâu, qua lời nói của anh Lương Bàn gần như biến thành phản tử nguy hiểm rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương45

Vệ Cẩm Huyền neho mắt lại: “Anh chỉ ví dụ tương tự, em nôn nóng gì chứ?”

Trương Tư Ninh trừng mắt: “Vây mà nôn nóng ư, em chỉ cảm thấy nói người ta vậy không tốt, Lương Bàn đắc tội với anh sao?” Đừng nói là đắc tội, ngay cả gặp mặt cũng chưa từng gặp qua, không thù không oán, từ một cao phú soái nói một cái thành tên biến thái, nghe sao cũng có chút quá đáng, hơn nữa thời gian trước quả thật anh ta đã giúp đỡ cô.

Thấy vẻ mặt anh có chút mất hứng, Trương Tư Ninh cũng không phải người không biết tốt xấu, liền dịu dàng nói: “Em biết anh nghĩ cho em, sau này em sẽ đề ý giữ khoảng cách với Lương Bàn, không tiếp xúc nhiều với anh ta, dù sao ngoài anh ra, em không tin tưởng ai hết, như vậy được không?” Vừa nói

vừa ôm cánh tay anh đứng đưa, nũng nịu nhìn anh.

Vệ Cẩm Huyền miễn cưỡng ừ một tiếng tỏ vẻ hài lòng, Trương Tư Ninh lại mỉm cười, hôn lên mặt anh, sau đó từ trên đùi anh nhảy xuống, chạy đến cửa sổ nhìn ra bên ngoài, thấy bên kia đường như càng lúc càng đông người vây quanh, cô chống tay lên song cửa sổ nhìn ra ngoài, nhưng dù sao cũng cách khá xa, nên không thể nhìn rõ được gì.

“Không sợ sao?”

Vệ Cẩm Huyền cũng đi tới, tay trái chống gậy, tay phải đặt lên vai cô, trầm giọng hỏi.

Trương Tư Ninh thở dài: “Sao có thể không sợ, khoảng cách gần như vậy, giết người chôn xác, chỉ vừa nghĩ tới, trên người em nổi hết gai lên, nhưng nếu nói vô cùng sợ hãi cũng không phải, có lẽ do em không quen Đinh Hường Thư, cũng không biết Chử Cương nên bản thân không bị ảnh hưởng, chuyện này giống như nghe nói nhà ai đó ở gần đây có người chết, sợ thì có sợ, nhưng không đến mức quá kinh hãi.”

Cô thì đang ở chỗ này nghiêm túc chia sẻ tâm sự với anh, còn anh đang mãi nghĩ ngợi chuyện khác, một lát sau, đột nhiên anh hỏi: “VẬY....buổi tối dám ngủ một mình sao?”

Trương Tư Ninh: - _ -

Thật đúng là không dám.....

Thấy cô mím môi không nói lời nào, còn trừng hai mắt tỏ vẻ nhìn vào mắt anh, ánh mắt Vệ Cẩm Huyền khẽ cong lên, mang theo chút mê hoặc nói: “Ngoan, buổi tối anh ngủ với em, đừng sợ.”

Trương Tư Ninh cũng rất muốn khí thế nói không cần, nhưng vấn đề là, cô thật sự sợ đó. Ở khách sạn cũng không tệ, có điều trước đây trong lúc tỉnh có cô đọc một bài báo viết khách sạn là nơi cô hồn dã quỷ tụ tập, rất nhiều người khi ở đó gặp phải quỷ đầu giường..... _ -

Hơn nữa hiện tại đang trong kỳ nghỉ lễ một tháng năm, Vũ Lăng lớn nhỏ gì cũng có mấy điểm du lịch, muốn tìm khách sạn còn phòng trống cũng không dễ dàng.

Ít nhất đêm nay, có lẽ phải theo anh lẫn lộn.

Di động trong túi quần rung lên, Trương Tư Ninh lấy ra xem, là Kim Giai Di. Cô cũng không tránh mặt Vệ Cẩm Huyền, trực tiếp bấm nút nghe.

“Alo, alo, Tư Tư, tin tức lớn! tin tức lớn! Cậu có biết vừa rồi xảy ra chuyện gì không?” Cũng không đợi Trương Tư Ninh đáp lại, cô nàng đã tự mình nói tiếp: “Tiền Thiệu và Tô Thụy bị cảnh sát đưa đi! Vừa rồi mọi người đang tụ tập nói chuyện, cảnh sát liền đi vào, không nói nhiều lời đã đưa hai người đó đi. Cậu không thấy được cảnh đó đâu, thật con mẹ nó, đúng là nguy nga tráng lệ mà, Tiền Thiệu phản kháng, liền bị người ta vịn tay ra sau, lúc đó cả bọn quá mức choáng váng, không biết chuyện gì đang diễn ra nữa! Vương Chân Chân nói, hai người bọn họ chắc chắn gặp chuyện lớn rồi, nếu không cảnh sát sẽ không tới nơi này bắt người.”

Trương Tư Ninh cảm thấy cảnh sát có chút khoa trương, nhưng nghĩ tới quan hệ của Tô Thụy và Tô Duyệt.....cũng có vẻ rất hợp lý, dù sao nếu thân phận của Đinh Hường Thư bị phơi bày ra, đột ngột bị kết án tử hình, đoán chừng cả nước đều phải kinh ngạc.

“Sao lúc cảnh sát bắt người đi, các cậu không hỏi thử xem!”

“Hỏi cái gì chứ, ai mà dám, dù sao đều mặc cảnh phục, chắc chắn cảnh sát sẽ không bắt người bừa bãi.”

Đây cũng là một điển hình sùng bái mù quáng.

Trương Tư Ninh ở một tiếng, vừa định hỏi hôn lễ Vương Chân Chân thế nào, thì thấy cửa chính dưới lầu có người đến, mặc cảnh phục, đội mũ cảnh sát, dáng người thẳng tắp, khuôn mặt bị vành nón che khuất nên không thấy rõ được diện mạo.

Vệ Cẩm Huyền ở bên cạnh dùng khẩu hình nói: “Lão Mạnh.” Trương Tư Ninh không có ý định mò mẫm méo mó với Kim Giai Di nữa, trò chuyện mấy câu liền nói mình có việc gấp rồi cúp điện thoại, khiến Kim Giai Di tức không chịu được.

Lão Mạnh đến đây cũng không có việc gì, chỉ là ghé qua chào hỏi, báo cho biết tiến độ công việc, dù sao cũng quan hệ rất thân với Vệ Cẩm Huyền, anh lại cung cấp video giám sát, biết anh quan tâm chuyện này nên đợi bên kia xong việc, liền nhân tiện sang đây trò chuyện.

Trương Tư Ninh rót trà, ba người ngồi trong phòng khách, lão Mạnh nhìn Trương Tư Ninh nói: “Vụ án của Trần Bình Bình trung tuần tháng sau có thể mở phiên tòa. Khi nào xác định được ngày, tôi sẽ thông báo.”

Người ta nhiệt tình như vậy, đương nhiên Trương Tư Ninh muốn cảm tạ một phen, vừa định nói mấy câu khách khí, Vệ Cẩm Huyền ở bên cạnh đã nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay mình, vỗ vỗ mu bàn tay cô, cười khẽ nói: “Đều là người một nhà, không cần để ý những thứ sáo rỗng đó, gọi anh Đông.”

Lão Mạnh, tên đầy đủ là Mạnh Đông. Là một cô nhi, vừa mới ra đời đã bị cha mẹ bỏ lại ven đường, được một người hảo tâm đưa đến cô nhi viện, cái tên này cũng do cô nhi viện đặt cho, theo họ Mạnh của viện trưởng, người như vậy có thể từng bước đi đến ngày hôm nay, quả thật không dễ dàng.

Việc Vệ Cẩm Huyền bảo Trương Tư Ninh gọi anh Đông, điều này đã thể hiện thái độ gián tiếp thừa nhận mối quan hệ của anh và Trương Tư Ninh.

Trương Tư Ninh nghe lời, ngoan ngoãn gọi: “Anh Đồng.”

Lão Mạnh nghiêng ngẫm quét mắt qua Vệ Cẩm Huyền, sau đó mới bật cười nhận lời một tiếng, đồng thời gọi: “Em dâu.” Khiến mặt mũi Trương Tư Ninh đỏ bừng, em dâu gì chứ, cũng quá phóng đại rồi.

Có điều trước mặt người khác, Trương Tư Ninh sẽ không làm mất mặt Vệ Cẩm Huyền, Mạnh Đồng kêu như vậy, cô liền khéo léo đáp lại, sau đó tự coi mình là bình hoa, im lặng mỉm cười nghe hai người nói chuyện.

Lão Mạnh nói với Vệ Cẩm Huyền: “Thi thể đã được đào lên, hiện tại thời tiết không quá nóng, nên cũng không thối rửa nghiêm trọng. Lần này, Đinh Hưởng Thư chắc chắn xong đời, bình thường tung hoành như vậy, bây giờ trung thực như một con chó. Chỉ cần vợ Quang Chữ Cường đưa ra bằng chứng chính xác là đủ cho hắn ta bóc lịch suốt đời rồi, cộng với tội giết người, chắc chắn không thể nào thoát được án tử hình. Còn có em vợ hắn, vợ con hắn, người thân trong nhà hầu như không ai sạch sẽ, chuyện này vốn dĩ phía trên muốn ếm xuống, nhưng vợ Chữ Cường rất tinh ranh, trước tiên tung tin tức lên mạng, sau đó tìm bảy phóng viên đài truyền hình cùng đi báo cảnh sát, nên cán bộ không dễ xuống được.”

Vệ Cẩm Huyền dùng tay nhịp nhịp chân mày, thực ra những thứ này không liên quan tới anh, nên anh không nói gì chỉ cười cười, ngược lại hỏi những chuyện bản thân quan tâm: “Những người khác thì sao? Căn nhà bên cạnh định xử lý thế nào?”

Lão Mạnh nói: “Căn nhà đó vẫn chưa xử lý xong, dù sao hiện giờ tài sản này do em họ Tô Duyệt đứng tên, tất cả đều phải dựa trên điều lệ xem thế nào.” Đường như nghĩ đến chuyện gì đó hứng thú, lão Mạnh đột nhiên mỉm cười nói: “Có điều hai chị em này khá thú vị, căn nhà này, do một người họ Tiền bỏ tiền ra mua, nhưng tiền chuyển vào tài khoản của Tô Duyệt, sau đó Tô Duyệt lại chuyển một nửa số tiền này cho em họ cô ta, hai người này, không biết đã bàn bạc thế nào, mà đùa bốn xoay tên họ Tiền này vòng vòng.”

Trương Tư Ninh nghe lão Mạnh nói xong, mặt ngẩn ra, trong lòng không nhận được muốn chửi bậy, FML! Tiền Thiệu mà biết được chuyện này, đoán chừng tức nổi đến chết.

Đội lão Mạnh đi khỏi, Trương Tư Ninh vào bếp hầm xương, chuẩn bị nước dùng để ăn lẩu. Vệ Cẩm Huyền cũng đi theo vào, còn trêu cô: “Anh còn tưởng em bị hù dọa, không còn tâm trạng để ăn lẩu.”

Trương Tư Ninh chu miệng nói: “Mặc dù em sợ ma, nhưng là gan không nhỏ tới mức ngay cả cơm cũng ăn không vào.”

Ăn cơm xong, sau khi kiểm tra cửa chính và cửa sổ lầu một cẩn thận, Trương Tư Ninh đi theo Vệ Cẩm Huyền lên lầu hai. Đường như lúc nào Vệ Cẩm Huyền cũng bận rộn công việc, chỉ cần có thời gian rảnh rỗi là anh lại có việc để làm, Trương Tư Ninh không dám một mình trở về phòng, nên theo anh ngốc người trong thư phòng, anh làm việc, còn cô thêu tranh chữ thập, định nhanh chóng thêu xong bức tranh ‘Quan Âm tọa hoa sen’ này, sau đó mang đến chùa khai quang.

Đội đến gần mười một giờ phải đi ngủ, Trương Tư Ninh cũng không khách khí nữa, ôm quần áo tắm rửa của mình còn có đồ dùng rửa mặt trực tiếp chạy vào chiếm lấy phòng tắm trong phòng Vệ Cẩm Huyền.

Phòng của anh là phòng ngủ chính, phòng tắm được trang trí cao cấp hơn so với phòng cô một chút, không biết do ảnh hưởng tâm lý quái quỷ gì, mà Trương Tư Ninh cảm thấy chỉ cần không phải ở một mình trong phòng, dường như là gan của cô sẽ lớn hơn. Đóng cửa tắm rửa cũng không vấn đề gì, nhưng không dám gọi đầu, bởi vì khi gọi đầu sẽ phải nhắm mắt, không có cảm giác an toàn, nên sau khi tắm xong, Trương Tư Ninh mở rộng cửa phòng tắm, chủ động khiêng một cái ghế dựa đặt ngay cửa, để Vệ Cẩm Huyền ngồi đó nhìn cô gọi đầu.

Đây cũng không phải lần đầu tiên cô làm vậy, bình thường buổi tối Vệ Cẩm Huyền trở về muộn, đều là thím Tào xem cô gọi đầu, thỉnh thoảng Vệ Cẩm Huyền cũng sẽ nhìn xem một hai lần, nên cũng không ngỡ ngàng, chỉ có điều thời gian gần đây đã tốt hơn rất nhiều, không nghĩ tới hôm nay bệnh cũ lại tái phát.

Đội cô gọi đầu xong đi ra, anh lại đi vào tắm, nhưng cửa phòng tắm không được khóa kín hoàn toàn, phải chừa ra một chút khe hở, nếu không cô sẽ cảm thấy không yên tâm.

Vệ Cẩm Huyền nhìn cô, không còn lời nào để nói: “Trước kia sao không thấy em nhiều chuyện như vậy.”

Trương Tư Ninh vô cùng hùng dũng: “Thím Tào không có ở đây, chỉ có em với anh, anh nói đi!”

“Vậy em cứ vào xem anh tắm là được rồi.” Anh không nhận được dụ dỗ cô.

Trương Tư Ninh trực tiếp xì một tiếng khinh miệt: “Không được giờ trò lưu manh!”

Cô bé con này, chính là thiếu bị trừng trị đây mà.

Vệ Cẩm Huyền biết trong lòng cô thật sự sợ hãi, nên buổi tối anh cũng rất thành thật, không có động tay động chân chiếm tiện nghi, chỉ ôm cô ngủ một giấc yên ổn thật ngon không chút mộng mị thẳng đến sáng.

Buổi sáng, Trương Tư Ninh gọi điện cho Hứa Dương, hôm nay trong tiệm lại tiếp tục sửa chữa, nhưng cô lo lắng Vệ Cẩm Huyền ở nhà một mình, nên bảo Hứa Dương đến trông coi, có việc gì thì điện thoại cô biết.

Lúc ăn sáng, Vệ Cẩm Huyền nói với cô anh còn mấy căn nhà khác ở Vũ Lăng, cô thích chỗ nào thì lát nữa đi xem thử.

“Thật sự muốn chuyển nhà ă?”

“Sao nào, luyến tiếc nơi này?”

Là có chút không nỡ, ban đầu lúc mới đến đây, cô còn ghét bỏ nhà gì mà một chút trang trí đặc sắc cũng không có, giống hệt nhà mẫu trưng bày, nhưng bây giờ ở đã quen, lại cảm thấy trang trí như phòng mẫu cũng được, cũng không đến nỗi cứng nhắc khó coi.

Thấy cô thật sự lưu luyến, Vệ Cẩm Huyền cười nói: “Chỉ cần em không sợ, thì ở đây cũng không sao.”

Nhưng Trương Tư Ninh lắc đầu: “Chuyển đi ă.” Thật ra cho dù không có chuyện của Chử Cương, cô cũng không muốn để Vệ Cẩm Huyền sống ở đây, tuy biệt thự không gian lớn, độc lập thuận tiện, nhưng anh ở lầu hai, mỗi ngày đều phải lên xuống cầu thang, thật sự rất bất tiện, vẫn nên chuyển đến nơi có thang máy, ít nhất không cần phải leo cầu thang.

Nhưng những lời này cô sẽ không nói ra, sẽ làm anh tổn thương.

Chuyển nhà nhất định phải chọn nơi thích hợp. Công ty Vệ Cẩm Huyền ở đây, nhà hàng của cô cũng gần đây, nếu ở xa sẽ không tiện, Trương Tư Ninh suy nghĩ, cuối cùng chọn một nơi cách hoa viên Trung Châu không xa.

Nơi đó Vệ Cẩm Huyền có một căn hộ Penthouse ở tầng mười một, mười hai, mặc dù là căn hộ thông tầng nhưng có hai cửa ra vào, cho dù cô và Vệ Cẩm Huyền sống ở lầu hai, cũng có thể dùng thang máy trực tiếp lên thẳng, không cần phải lên xuống cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Chương46

Trương Tư Ninh chọn khu nhà có tên gọi khá vui tươi, hoa viên ‘Phúc Điền’. Nơi này cách công ty Vệ Cẩm Huyền không xa, phòng ốc đã được trang trí sẵn, có điều bên trong vẫn trống không chưa lắp đặt đồ nội thất, nhưng phong cách trang trí khá hơn biệt thự rất nhiều, ít nhất không làm cho người ta cảm thấy đây là nhà mẫu trưng bày.

Tất cả các căn hộ ở đây đều là một căn hộ chiếm trọn một tầng, hai bên không có hàng xóm, rất hoàn hảo.

Căn hộ Penthouse, trên dưới hai tầng, diện tích không quá lớn, tổng cộng khoảng ba trăm mét vuông, tầng dưới có hai phòng ngủ, tầng trên có ba phòng ngủ, đáng nói nhất là cả tầng trên và tầng dưới đều có phòng bếp, phòng khách, cái này rất thuận tiện, cô và Vệ Cẩm Huyền mỗi người ở một tầng, giống như căn nhà nhỏ độc lập.

Trương Tư Ninh đi theo Vệ Cẩm Huyền dạo qua một vòng từ trên xuống dưới, dạt dào hứng khởi cùng anh bàn bạc: “Hiện tại, chỉ cần mua đồ nội thất ở tầng một, còn tầng hai sử dụng lại đồ của em đi, toàn đồ mới hết đó, mới dùng có mấy tháng thôi, vẫn còn chất đồng trong gara chắc sắp hư luôn rồi.”

Đây chỉ là việc nhỏ, Vệ Cẩm Huyền cũng không quan tâm trực tiếp gật đầu đồng ý.

“Đừng rồi, giường của anh sẽ chuyển qua đây, hay là mua luôn cái mới?”

Cô lo anh lạ giường không ngủ được. Dù sao, cô cũng muốn chuyển giường trước kia của mình tới đây, lúc ở biệt thự không có chỗ, bây giờ cả ngôi nhà đều trống không, rốt cuộc đã có thể đem bàn trang điểm, tủ quần áo, rèm cửa này nọ chuyển hết qua đây, vừa tiết kiệm tiền vừa cảm thấy thoải mái, dù sao cũng là đồ mình đã dùng quen.

Anh bật cười: “Mua cái mới đi, chuyển giường sang đây, sau này về đó ngủ ở đâu? Ngủ trên đất hửm?”

Trương Tư Ninh nhún mũi, cũng không giải thích chuyện cô lo lắng, dù sao lạ giường gì đó, nghe cũng khá buồn cười, Vệ Cẩm Huyền cũng không phải là trẻ con.

Nhưng mà..... Trở về đó ..ở?

Trương Tư Ninh chưa từng nghĩ tới chuyện đó, cô nói: “Dù sao, sau này em sẽ không về đó ở nữa, anh muốn về thì tự mình đi.” Nếu đã quyết định chuyển đi, sao cô còn có thể trở về ở gần ngôi nhà có ma bên cạnh được, tuyệt đối không muốn.

Cô nói, ‘sau này...’ khiến Vệ Cẩm Huyền vô cùng cao hứng, ‘sau này’, dùng từ ‘sau này’ với giọng điệu bàn luận việc nhà mang ý nghĩa lâu dài, nghe vào tai, có thể cảm nhận được trong đó là sự triền miên và lâu bền, chỉ vừa nghĩ như vậy, đã khiến người ta thật dễ chịu.

Nếu như Trương Tư Ninh biết được mình chỉ thuận miệng nói một câu, đã khiến Vệ Cẩm Huyền bùng nổ suy diễn này, đoán chừng cũng đủ gây ngạc nhiên.

Cô chẳng qua chỉ nói theo bản năng như vậy, không có suy nghĩ gì, có lẽ trong sâu thẳm, ngay cả khi cô chưa nhận ra, cô đã nhận định người song hành cùng cô trọn đời, là anh.

Ai biết được chứ?

Rời khỏi hoa viên Phúc Điền, Trương Tư Ninh và Vệ Cẩm Huyền trực tiếp trở về biệt thự hoa viên Trung Châu, dù sao chuyển nhà cũng không phải chuyện một sớm một chiều, phải dọn dẹp sạch sẽ căn nhà bên đó, mua đồ gia dụng, rèm cửa, còn phải đóng gói hành lý, riêng thư phòng của Vệ Cẩm Huyền trong đó có gần cả ngàn bộ sách, thu dọn xong cũng đủ hết hơi.

Mấy ngày nay, cả hai người không ai nhàn rỗi, Vệ Cẩm Huyền thu dọn hồ sơ sổ sách, còn Trương Tư Ninh giúp anh thu xếp quần áo, phòng ngủ, ngược lại đồ đạc của cô không nhiều lắm, dù sao cô mới dọn đến đây không bao lâu, phần lớn đồ vẫn còn để trong gara.

Đến tối không còn việc gì, hai người vai kề vai, ôm laptop ngồi trên giường cùng lên mạng chọn đồ nội thất.

Vệ Cẩm Huyền đi đứng bất tiện, đi dạo phố mua sắm hoàn toàn là tự ngược, đối với căn hộ ở hoa viên Phúc Điền Trương Tư Ninh thật sự rất kỳ vọng, hiện tại bên trong hoàn toàn không có đồ đạc, cô thấy mình hết nữ chủ nhân, vun đắp từng chút, từng chút những thứ mình thích vào....một cảm giác thỏa mãn không nói nên lời đột nhiên tràn ngập trong tim.

Có anh, có cô, có một nơi hoàn toàn mới mẻ, hai người tự tay trang trí nhà cửa, đó mới là nhà.

Vì vậy, Trương Tư Ninh liền kéo Vệ Cẩm Huyền cùng lên mạng chọn đồ gia dụng, hai người cùng nhau bàn bạc. Cho đến giờ, Vệ Cẩm Huyền chưa từng tự mình chọn qua mấy thứ này, cuộc sống của anh luôn tràn ngập với công việc bất tận, đồ gia dụng cũng do cấp dưới lựa chọn lắp đặt hoàn chỉnh, sau đó anh mới vào ở, anh chưa bao giờ lựa chọn mấy đồ đạc này.

Nhưng lúc này, cô bé con lỏi kéo anh chọn đồ gia dụng, lúc thì hỏi muốn ghế sofa kiểu gì, lúc thì hỏi anh muốn tivi kích thước bao nhiêu, còn hỏi anh muốn giường đệm êm hay đệm cứng, bàn trà muốn hình vuông hay chữ nhật, bàn ăn muốn hoa văn hay gỗ thô, tủ quần áo muốn cửa lùa hay mở hai cánh, kệ sách muốn nhiều tầng có ngăn tủ hay không có ngăn tủ....

Lúc mới bắt đầu, anh còn có chút xem thường, đều bảo cô tùy ý, nhưng từ từ, anh cũng phát hiện ra chút hứng thú. Dù sao anh cũng là người bình thường, cũng có thứ mình yêu thích, trước kia không thèm để ý đến, bây giờ có cơ hội chọn lựa, dĩ nhiên sẽ chọn cái mình thấy vừa mắt.

Thế là một người nói qua, một người đáp lại, hai người thảo luận với nhau, thỉnh thoảng còn có chút tranh chấp, ví dụ như bàn đọc sách, anh muốn một cái bàn thật rộng bằng gỗ thô, mạnh mẽ lại trang trọng, cô lại thấy nên đồng bộ với kệ sách thì tốt hơn, kệ sách là gỗ lim có hoa văn chạm trổ, tính tế duyên dáng, bàn làm việc đi kèm mà chút hoa văn cũng không có thì chẳng hài hòa chút nào.

Nhưng anh lại không thích bàn làm việc đồng bộ, chê cái này không đủ rộng không đủ dài, để máy tính xong hầu như không còn nhiều chỗ trống, sau này làm việc không thuận tiện. Còn nhân cơ hội lấy chuyện này để lên lớp: “Đồng bộ không nhất định là tốt nhất, chúng ta phải chọn theo sở thích của mình. Có một số việc có thể bảo thủ không cần thay đổi, nhưng có một số việc có thể tùy theo tính năng, linh hoạt chuyển đổi để được kết quả tốt hơn, nếu thật sự không được, thì thay đổi kệ sách, không cần cứng nhắc như vậy.”

Khiến Trương Tư Ninh câm nín, tức không chịu nổi.

Người này, không có chuyện gì cũng thích lôi chuyện đạo lý, đối nhân xử thế ra lên lớp cô, làm như cô là một đứa trẻ mít đặc không hiểu gì vậy. Nhưng Trương Tư Ninh cũng không phải bạch nhãn lang không biết tốt xấu, cô có thể nhận ra ý tốt của anh, nên mặc dù có chút buồn bực, vẫn rất ngoan ngoãn lắng nghe, những chuyện này vốn dĩ là chuyện cha mẹ nên dạy dỗ cô, nhưng trước đây cô được chiều chuộng vô pháp vô thiên, không ai muốn làm cô mất hứng, sau này bắt đầu hiểu chuyện, thì cha mẹ cũng đã bất hòa, không ai quan tâm đến suy nghĩ của cô, dù sao chỉ cần không thiếu ăn, thiếu tiền là được.

Bây giờ nghĩ lại, ở một thành phố xa lạ có thể gặp được anh, thật sự là may mắn của cô.

Anh vừa như trường bối, vừa như bạn bè lại là người yêu.....

Trương Tư Ninh đưa tay ôm thắt lưng anh, đầu tựa vào lồng ngực vững chắc, im lặng không nói lời nào. Vệ Cẩm Huyền tưởng cô giận dữ nên thăm nghĩ cô thật yếu đuối, nhưng vẫn cúi đầu xuống hôn lên tóc mai bên tai cô, dỗ dành: “Ngao, vậy chọn bàn làm việc bằng gỗ lim như em thích được không?”

Nghe anh nói vậy, hốc mắt Trương Tư Ninh cay cay, đột nhiên cảm thấy thì ra người đàn ông này tốt đến vậy. Nếu không gặp được anh, cô thật sự chỉ có hai bàn tay trắng, không nơi nương tựa, cho dù có tiền, cũng chỉ như loài lục bình nước chảy bèo trôi, không bao giờ có thể bình yên, cho dù có sống trong những căn nhà đẹp đẽ nhất cũng không phải là nhà.

“Tư Ninh?”

Thời tiết đang ấm dần lên, đồ ngủ may bằng chất liệu tơ tằm, rất mỏng. Vệ Cẩm Huyền nhanh chóng nhận ra ngực áo mình bị ướt, anh đẩy cô bé con trong ngực ra, nhìn thấy đôi mắt to ầng ậc nước, cái mũi đỏ gay, mặt mũi đầm đìa nước mắt, anh thấy rất buồn cười, véo mũi cô trêu: “Sao lại vì chuyện này mà khóc, em thích cái gì thì mua cái đó, anh không cãi lại em nữa, được không?”

Anh dùng giọng điệu dỗ dành trẻ con khiến Trương Tư Ninh không nhịn được liếc mắt, cũng không định giải thích, trong nháy mắt bao nhiêu buồn bã trong lòng đều tan biến hết, chỉ bịu mồm nói: “Em không thèm anh tội nghiệp, chúng ta cùng nhường một chút, chọn cái màu trắng phong cách Châu Âu.”

Vệ Cẩm Huyền đang muốn dỗ cô vui, liền gạt đầu đồng ý, thấy đôi mắt cô còn ướt nước, liền nghiêng người hôn lên mắt, vuốt ve tóc cô: “Đừng nghĩ ngợi lung tung, mọi chuyện đã có anh.”

Đĩ nhiên anh biết cô không thể nào khóc như vậy chỉ vì một cái bàn, vẻ buồn bã hiện rõ trong mắt cô, Vệ Cẩm Huyền rất tinh mắt, tuy không biết rốt cuộc vì sao, nhưng nhìn thấy cô khóc luôn khiến anh đau lòng.

Mùng một tháng năm trôi qua, thím Tào đã trở lại, Vệ Cẩm Huyền cũng bắt đầu đi làm, Trương Tư Ninh cũng bận rộn. Vừa lo trang trí tiệm vừa lo chuyển nhà, cô tìm công ty vệ sinh thuê người quét dọn sạch sẽ căn hộ ở hoa viên Phúc Điền, rồi chuyển đồ nội thất của cô qua trước, đặt khắp tầng hai, đồ nội thất đã đặt trên mạng cũng lần lượt được đưa tới, rèm cửa, thảm trải sàn từng chút từng chút lấp đầy căn phòng đang trống trải.

Trương Tư Ninh bàn bạc với Vệ Cẩm Huyền cuối tuần này chính thức chuyển qua, Vệ Cẩm Huyền nói được, Trương Tư Ninh nằm bò trên ghế sofa hỏi: “Vụ án Đinh Hường Thư có tiến triển gì không ạ?”

Vệ Cẩm Huyền đang phê duyệt tài liệu, nghe cô hỏi, không ngẩng đầu lên chỉ nói: “Người tên Tiền Thiệu kia đã không có việc gì, người nhà đã bảo lãnh ra, Tô Thụy có liên quan đến vụ án mua quan bán chức nên chính thức bị tạm giam.”

Trương Tư Ninh kinh ngạc: “Sao cô ta còn dính líu tới chuyện đó?” Lại tò mò hỏi: “Là Tô Duyệt tố cáo hay sao?”

Vệ Cẩm Huyền ký tên xong, bỏ bút xuống, nghiêng người về phía cô: “Sao anh cảm thấy em vui sướng khi thấy người ta gặp họa vậy?”

Trương Tư Ninh cười giễu, nhưng rất thoải mái gạt đầu: “Lúc học đại học, em bị cô ta hãm hại rất nhiều lần, cô ta lại còn đi khắp nơi nói bậy bạ, mặc dù đã qua nhiều năm, nhưng trong lòng em nhớ kỹ hết đó!”

Nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn vừa thản nhiên vừa đúng lý hợp tình của cô, Vệ Cẩm Huyền cảm thấy ngửa ngáy trong lòng, anh ngoắc ngoắc tay như gọi trẻ con, nói: “Đến đây, ngồi với anh một chút.”

Trương Tư Ninh hứ một tiếng, nhưng vẫn khoái trá nhảy từ trên sofa xuống, để chân trần tung tăng chạy tới, trực tiếp ngồi lên đùi anh, vô cùng đáng yêu ôm chặt lấy cổ, còn hôn lên cằm anh một cái.

Vệ Cẩm Huyền ôm cô, hôn lên môi cô, ánh mắt ngập tràn tình cảm, mặc dù anh không biết nguyên nhân là gì nhưng gần đây dường như Tư Ninh ngày càng gần gũi với anh.

Lý do chính làcô nàng thích nghe ngóng.

“Đừng hôn nữa, anh nói mau đi rốt cuộc Tô Thụy đã xảy ra chuyện gì?” Trương Tư Ninh giờ tay ra chặn môi anh, thúc giục.

Vệ Cẩm Huyền gõ nhẹ đầu cô, sau đó giải thích nghi hoặc: “Tô Thụy làm trong một doanh nghiệp nhà nước, chắc em biết chuyện này?”

Trương Tư Ninh gạt đầu nói biết.

Vệ Cẩm Huyền tiếp tục nói: “Cô ta là thư ký của phó chủ tịch Thụy Đức, phó chủ tịch này có một cậu em vợ, vốn là Phó phòng Sở giáo dục, không có quyền hạn gì, luôn muốn chạy chọt quan hệ để thăng chức, có điều không tìm được cơ hội, mà Tô Thụy đó, có người chị họ tốt, lại là tình nhân của một người có chức có quyền, đúng là cơ duyên tình cờ hoặc có thể nói mưu đồ sắp đặt, Tô Thụy liền dẫn dắt hai bên biết nhau, chẳng những kiếm được không ít tiền hoa hồng làm trung gian, mà còn từ chỗ vốn chỉ là nhân viên nhỏ không chút tiếng tăm nhảy vọt lên làm thư ký phó chủ tịch, trở thành cánh tay phải đắc lực của phó chủ tịch, ở một doanh nghiệp nhà nước lớn như Thụy Đức cũng có thể xem như có chút địa vị.”

Chuyện này, không phải do Tô Duyệt khai, cô ta không khai bất cứ điều gì bất lợi cho em họ mình mà trong sổ chứng cứ vợ Chủ Cương đưa ra có chi tiết này, trái lại Tô Thụy vừa mới bị tra hỏi đã bán sạch chị họ mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Chương47

Trương Tư Ninh nghe vậy thờ dãi không thôi: “Có phải Tô Thụy sẽ bị ngồi tù không?”

Vệ Cẩm Huyền thờ ơ nói: “Có thể, làm trung gian giới thiệu thì không sao, có điều cô ta đứng giữa trực lợi cho mình, chuyện này tính chất hoàn toàn khác biệt, khó mà chạy thoát tội.” Anh suy nghĩ rồi nói tiếp: “Thật ra, bị giam trong tù còn tốt, lần này cô ta và Tô Duyệt hại tay phó chủ tịch kia và cậu em vợ hấn ta thâm, ở trong tù may ra tránh được đầu sóng ngọn gió, ra ngoài nói không chừng sẽ bị người ta chính chết.”

Anh nói vậy, Trương Tư Ninh cũng cảm thấy đúng là ngồi tù tốt hơn. Cho dù tay phó chủ tịch kia và cậu em vợ hấn có rơi đài thì trong nhà vẫn còn người thân, hấn có thể làm đến chức vụ đó, gia thế chắc chắn không đơn giản, lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, mỗi người góp một tay cũng không phải

chuyện nhỏ, còn người ta có tìm cách xuống tay trong tù hay không, chỉ có thể xem vận số của cô ta.

Trương Tư Ninh không hỏi tiếp chuyện này nữa, mà lại hỏi: “Còn căn nhà kia thì sao ạ?”

Vệ Cẩm Huyền buồn cười: “Căn nhà này có thù oán với em sao? Lúc nào cũng nghĩ tới nó, người đã bị giam giữ, còn không hết giận?”

Trương Tư Ninh trịnh trọng trả lời: “Không phải thù oán, mà là có trước có sau, em chỉ muốn biết kết quả thôi mà.”

Vệ Cẩm Huyền nắm tay cô cọ cọ lên mặt mình, cười nói: “Tuy chưa có văn bản thông báo chính thức, nhưng có lẽ căn nhà này sẽ bị niêm phong do dính đến hoạt động làm ăn phi pháp, dù sao Tô Duyệt và Tô Thụy cũng là chị em họ, mà số tiền Tiền Thiệu chỉ ra mua nhà cũng bị hai chị em họ chia đều, lúc mua nhà không có ký hợp đồng mua bán, không có văn bản gì chứng minh căn nhà này là giao dịch mua bán chứ không phải tự nguyện trao tặng, nên khoản giấy tờ này rất rắc rối. Nếu Tiền Thiệu muốn truy cứu, có thể kiện lên tòa án, có điều anh nghĩ Tiền gia sẽ không nguyện ý lợi vào vũng nước đục này, chỉ có thể tự nhận xui xẻo thôi.”

Sau khi biết được điều mình muốn, Trương Tư Ninh cảm thấy hài lòng, không quan tâm tới chuyện này nữa.

Cuối tuần, cả hai chuyển nhà, vì không cần mang theo các thiết bị gia dụng lớn nhỏ linh tinh nên chuyển rất nhanh, đến buổi trưa đã hoàn tất.

Người ta thường nói, nhà mới sẽ có hơi thở mới. Chuyển sang nhà mới, dường như mây đen trong lòng cũng tan biến, Trương Tư Ninh có cảm giác mình thuộc về nơi này, nên lá gan cũng lớn hơn rất nhiều, cho dù tối khuya chỉ có một mình ngáy ngốc trên lầu cũng không sợ, theo như Vệ Cẩm Huyền nói, chuyện này thật đáng ăn mừng.

Hai ngày sau, Kim Giai Di hẹn cô ra ngoài ăn cơm, Trương Tư Ninh suy nghĩ một lúc rồi đồng ý, buổi tối Vệ Cẩm Huyền đi thăm em gái Vệ Trần Trần sẽ về trễ, cô gọi điện báo thím Tào biết, rồi trực tiếp đi thẳng từ tiệm của mình đến khách sạn Kim Giai Di đã hẹn.

Lúc Trương Tư Ninh tới, Kim Giai Di đã có mặt, vừa thấy cô, cô nàng liền ghét bỏ: “Quả nhiên là quý nhân bận rộn, hẹn ba lần bốn lượt cuối cùng cũng hẹn được ngài ra đây.”

Trương Tư Ninh mỉm cười: “Được rồi, đừng có nói mấy lời chua lèm nữa, hôm nay tớ mời, muốn ăn gì tha hồ gọi, không cần khách khí.”

Cô nói vô cùng hào phóng, nhưng Kim Giai Di liếc mắt: “Không muốn khách khí cũng không được, gần đây tớ muốn giảm cân, chỉ ăn cá và rau cải, mới gọi một ít thôi.”

Trương Tư Ninh nghe vậy kinh ngạc: “Không phải cậu luôn nói béo mới đẹp sao, thời đại học rất nhiều nữ sinh không ăn không uống để giảm cân, cậu còn cười nhạo người ta ngu ngốc nữa.”

Kim Giai Di nhìn cô oán giận: “Cậu đừng có sát muối lên vết thương của tớ nữa, gần đây tớ mới biết, nam thần của tớ thích người đẹp mình hạc xương mai.” Cô nâng cao một mét sáu, nặng bảy mươi kí, cách mình hạc..... một khoảng cách thật quá xa xôi.

Trương Tư Ninh: - _ -

“Cậu vẫn còn tiếp tục chiến đấu sao, thế nào rồi, cậu với nam thần có tiến triển gì không?”

“Tiến triển cái khi gì, một chút cơ hội cũng không có, ngày nào cũng công việc rồi công việc, chưa bao giờ nói đến chuyện tình cảm.”

Trương Tư Ninh hết còn lời nào để nói chỉ khuyên cô năng: “Cậu đừng có treo cổ trên cây cổ thụ xiêu vẹo nữa, thiên hạ này đàn ông nhiều như vậy, chỗ này không được thì đổi sang chỗ khác.”

Kim Giai Di hừ một tiếng, phản bác: “Đây không phải cổ thụ xiêu vẹo mà là đại thụ chọc trời.”

Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, cứ thích đi vào ngõ cụt, đến khi đụng ầm vào tường mới chịu.

Trương Tư Ninh biết có khuyên cũng vô dụng, nên vòng vo chuyển đề tài: “Muốn giảm cân... buổi tối không ăn gì mới đạt hiệu quả tốt nhất, cậu còn ăn cá....có thể gầy được sao?”

“Buổi tối tớ mà không ăn, thì không thể nào ngủ yên được.”

“Hả.. ờ.”

“Cậu ‘hả, ờ’ này là có ý gì, sao tớ cảm giác cậu đang cười nhạo tớ.”

Trương Tư Ninh phát hờn liếc mắt: “Đừng có nói nhảm nữa, đúng rồi, thời gian trước nam thần của cậu có giúp tớ chút việc, tớ chưa kịp nói cậu biết.” Cô cảm thấy cần nói chuyện này với Kim Giai Di, cô ấy thích Lương Bản như vậy, nếu cô không nói, lỡ sau này gây ra chuyện hiểu lầm gì thì không tốt chút nào.

Kim Giai Di lập tức sôi nổi: “Giúp cậu chuyện gì? Sao anh ấy giúp cậu được?” Nói xong còn nghi ngờ nhìn cô: “Hai người vẫn còn liên lạc?”

Mới nói có một câu đã nghi ngờ như vậy, Trương Tư Ninh thật là vừa bực mình vừa buồn cười: “Thu ánh mắt đó của cậu lại đi, hiện tại tớ đã có người

trong lòng rồi, không nhìn trúng nam thần của cậu đâu.” Nói xong liền tóm tắt ngắn gọn mấy câu, chuyện cô và anh ta tình cờ gặp nhau khi cô đi mua giấy dán tường.

Kim Giai Di nghe xong hơi mất hứng: “Sao anh ta lại nhiệt tình dữ vậy, chắc chắn do thấy cậu xinh đẹp,” rồi nghĩ tới: “Cậu có người trong lòng?”

Cung phản xạchạy hoài mới tới mà.

Trương Tư Ninh không muốn nói nhiều về chuyện này, nên đáp có lệ: “Ừ, mới quen không bao lâu, bây giờ đang trong giai đoạn tìm hiểu, đợi đến khi nào ổn định, tớ sẽ giới thiệu hai người biết mặt.” Nói xong, liền dẫn dắt câu chuyện sang đề tài nhạy cảm khác: “Tiền Thiệu và Tô Thụy thế nào rồi?”

Quả nhiên, Kim Giai Di không còn chú ý đến vấn đề tình cảm của cô nữa, mà kích động nói: “Hôm nay, tớ tìm cậu chính vì chuyện này! Cậu có biết Tô Thụy trâu bò lắm không?”

Trương Tư Ninh phối hợp hỏi sao vậy.

Hai mắt Kim Giai Di sáng bừng lên: “Không ngờ Tô Thụy lại bị dính vào vụ án Đình Hường Thư, cậu biết Đình Hường Thư không, ông chủ mặt tròn thường xuyên xuất hiện trên đài Vệ Thị đó, cô nàng cười híp mắt, trước kia mẹ tớ còn nói người này vừa nhìn biết ngay người tốt, có khả năng lãnh đạo, hắc hắc, bây giờ thì đẹp mặt rồi, cậu không biết chứ mấy bữa nay tớ cãi nhau với bà cụ ở nhà chỉ có thắng không thua!”

Hiện tại, mọi người đều biết vụ án Đình Hường Thư, ngay cả đài truyền hình quốc gia lớn nhất cả nước C*tv cũng đưa tin mấy ngày liên tục, cả nước nóng hừng hực.

Trương Tư Ninh hỏi: “Sao cậu biết Tô Thụy dính vào vụ án này?”

“Vương Chân Chân nói, hiện tại cô ta cũng miễn cưỡng xem như thiếu phụ nhân nhà giàu, mặc dù ông chồng xấu trai, nhưng trong giới nhà giàu tin tức lan truyền rất nhanh không gì ngăn được, Vương Chân Chân nói, ít nhất Tô Thụy cũng phải ngồi trong đó ba năm.”

Trước đó, cô đã biết chuyện này từ Vệ Cẩm Huyền, nên cũng không ngạc nhiên, à một tiếng rồi hỏi: “Vậy Tiền Thiệu thì sao?”

Nhắc tới Tiền Thiệu, Kim Giai Di càng hăng hái, cô nàng vui sướng khi thấy người ta gặp họa: “Tiền Thiệu bị cha mẹ hắt dũa ra nước ngoài rồi, tuy hắt không liên quan gì tới chuyện này, nhưng xem chút nữa hắt đã dính hôn với Tô Thụy, còn quăng ra nhiều tiền như vậy cho Tô Thụy mua nhà, hơn nữa chuyện hắt bị bắt vào đồn cảnh sát không ít người biết, ra nước ngoài xem như tránh đầu sóng ngọn gió.”

Nghe thấy Tiền Thiệu xuất ngoại, Trương Tư Ninh hoàn toàn buông lỏng. Cái tên Tiền Thiệu này hơi bị thần kinh, cô chỉ sợ hắt gặp rắc rối với Tô Thụy sẽ quay lại quấy rầy cô, chuyện đó thật khiến người ta phát hỏa.

Ăn cơm xong, Trương Tư Ninh đưa Kim Giai Di về nhà, hôm nay cô lái xe của mình, bây giờ không cần kiêng dè Tiền Thiệu và Tô Thụy nữa, chiếc Maserati của Vệ Cẩm Huyền tuy phong cách nhưng quá bắt mắt, lúc mới sử dụng cảm thấy không tệ, nhưng càng lúc càng thấy không yên tâm, hơn nữa một cô gái trẻ tuổi như cô đi chiếc xe hào nhoáng như vậy.....Rất dễ bị kẻ xấu để ý, xã hội bây giờ loạn như vậy, vẫn nên khiêm tốn thì tốt hơn.

Về đến nhà đã hơn mười giờ, thím Tào nấu cháo đậu đỏ lúa mạch, Trương Tư Ninh bung một chén lên lầu, thay quần áo, ngồi ở phòng khách lầu hai ăn cháo, xem tivi; lúc này chắc Vệ Cẩm Huyền đã đến viện an dưỡng.

Tuy anh không nói với cô, rốt cuộc Vệ Trân Trân đã bị kích thích khủng khiếp gì, nhưng nghĩ cũng biết, chắc chắn không đơn giản, anh không đề cập tới, cô cũng không hỏi. Sợ dĩ cô không chủ động đề cập đến chuyện đi viện an dưỡng thăm em gái anh lần nữa, cũng bởi vì lần gặp trước đó, Vệ Trân Trân rõ ràng không vui khi nhìn thấy cô, cô cảm thấy mình không cần qua đó chọc người bệnh mất hứng làm gì, hơn nữa Vệ Cẩm Huyền cũng không bảo cô đi cùng.

Cô nói với Kim Giai Di, cô với cái vị trong nhà này đang trong giai đoạn tìm hiểu, thật ra cũng không sai.

Anh gần như đã hiểu cô rất rõ, còn cô thật sự biết rất ít về anh.

Có điều hiện tại cô cũng không vội, cô muốn kiên nhẫn đợi, đợi anh chủ động kể hết mọi chuyện với cô.

Chớp mắt một cái, đã bước vào tháng sáu.

Mùa hè đến.

Mùa hè ở Vũ Lăng không mát mẻ để chịu chút nào, mỗi lần từ tiệm trở về Trương Tư Ninh thường dừng xe trước cửa siêu thị khu nhà mua mấy hộp kem.

Lúc đợi thang máy, cô nhận được điện thoại của Vệ Cẩm Huyền, anh nói tạm thời có việc, sẽ không về ăn cơm tối. Trương Tư Ninh hơi mất hứng: “Đã nói hôm nay cùng nhau ăn cơm mà!”

Vệ Cẩm Huyền hứa nhưng không làm được, chỉ có thể ăn nói khép nép nhận lỗi, hơn nữa còn đền bù: “Nam Viên vừa có mấy món điểm tâm mới, trong đó có bánh tuyết, nghe nói hương vị không tệ, anh mang về cho em, được không?”

Trương Tư Ninh hừ một tiếng: “Đừng tưởng chỉ mấy khối điểm tâm bé xíu đã đẩy được em sang một bên!” Nũng nịu, nghịch ngợm không chịu được.

Vệ Cẩm Huyền cười lớn trong điện thoại: “VẬY em chờ anh về, tùy em trút giận, như vậy được rồi chứ?” Anh nói mập mờ, ý tứ sâu xa, Trương Tư Ninh đỏ mặt, gần đây hai người chung đụng, nhiều lần suýt chút nữa là lau súng cướp cò, nhưng Vệ Cẩm Huyền vẫn chưa kể rõ hết mọi chuyện với cô nên dĩ nhiên cô sẽ không để anh được hưởng lợi dễ dàng.

Thấy xung quanh không có ai, Trương Tư Ninh hạ thấp giọng giận dữ: “Bớt đùa giỡn lưu manh.”

Vệ Cẩm Huyền lại phá lên cười, gần đây trên cô bé con càng lúc càng vui.

Lại đổ dành một lúc mãi đến khi cô vui vẻ, anh mới lưu luyến cúp máy.

Nghe tiếng gõ cửa, nụ cười trên mặt Vệ Cẩm Huyền vụt tắt, thoát cái trở nên hết sức nghiêm túc lạnh lùng.

Tần Chu đi vào, biểu hiện trên mặt cũng không tốt: “Vệ tổng, tổng công ty bên Pháp đã có phúc đáp, bên đó thực sự sẽ cắt giảm nguồn tài trợ kinh phí trong nước.” Trước mắt, Bác Lăng sắp phải ký kết với tập đoàn House Group của Đức làm tổng đại lý phân phối trong nước, cần rất nhiều vốn lưu động, lúc này bên Pháp chặt đứt nguồn cung tài chính, chắc chắn sẽ mang đến cho Bác Lăng tổn thất không nhỏ.

Vệ Cẩm Huyền nhận tờ giấy có đóng dấu Tần Chu đưa tới, nhìn liếc qua, thấy chữ ký trên đó, chân mày anh nhíu lại, thản nhiên nói: “Cậu ra ngoài đi, chuyện này để tôi xử lý, không được để lộ ra ngoài.” Giọng nói bình thản thông dong, không vì quyết định của nước Pháp bên kia mà có gì bối rối.

Tuy sốt ruột lo lắng, nhưng Tần Chu cũng biết lúc này mình không nên nói gì, thấy ông chủ mình bình tĩnh như vậy, anh ta hít một hơi sâu, xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương48

Buổi tối, Vệ Cẩm Huyền về đến nhà cũng đã hơn mười giờ, lúc đó Trương Tư Ninh đang ngồi trên sofa phòng khách lâu lâu vừa xem tivi vừa thêu tranh chữ thập.

Khóa cửa nhà có chức năng nhận biết dấu vân tay. Nghe tiếng cửa chính tí tí hai tiếng, cô ngẩng đầu lên thì thấy anh đẩy cửa đi vào.

Trương Tư Ninh thả kim thêu trong tay xuống đi qua đón anh, mặt xị xuống hướng mũi chó lên khắp người anh ngửi ngửi kỹ càng, không thấy có mùi rượu bia này nọ, mới hài lòng cười thật tươi, cầm túi điểm tâm trong tay anh hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”

Hôm nay tâm tình Vệ Cẩm Huyền không tốt nhưng nhìn thấy điệu bộ người tới người lui của cô không thể nhịn được cười, nhướn mày nhìn cô: “Em nghi ngờ anh ra ngoài lêu lổng, hửm?”

Tối nay anh lỡ hẹn với cô vì tăng ca, chứ không phải xã giao, nếu như trên người anh thực sự dính mùi khác lạ, đoán chừng cô nàng trước mắt này sẽ tạo phản.

Trương Tư Ninh rất nghiêm túc phản bác: “Sai rồi, đây là em quan tâm đến sức khỏe của anh, tiện thể lo anh làm đường lạc lối.” Giống như mấy tình tiết cầu huyết thường gặp, ông chồng lừa vợ ở nhà nói mình phải tăng ca, kỳ thực là đi hú hí với tình nhân bên ngoài.

Dĩ nhiên cô rất tin tưởng nhân phẩm của Vệ Cẩm Huyền, nhưng tối nay anh thật sự sai hẹn, nên cô mới tỏ thái độ như vậy xem như tung trước cú dục phòng, để anh biết lúc nào cô cũng quan sát anh, tránh người này sau này không trung thực.

Dáng vẻ hết trẻ con, đôi mắt to híp lại, cằm ngẩng lên, ngón tay đưa qua lại, vừa nghiêm túc vừa tinh nghịch, thật khiến người ta nhìn thấy ngứa ngáy trong lòng.

Vệ Cẩm Huyền trực tiếp gơ tay ôm vô vào lòng hôn triền miên, đợi đến lúc buông ra, hai má cô bé con ửng đỏ như son, xinh đẹp vô ngần.

Trương Tư Ninh vò giận dữ đánh anh một cái, rồi khom lưng lấy dép lê trong tủ giày ra cho anh thay, lại hỏi anh ăn cơm chưa. Vệ Cẩm Huyền rất thành thật nói chưa, Trương Tư Ninh liền trừng mắt nhìn anh: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, phải ăn cơm đúng giờ, anh cứ không ăn đúng bữa như vậy, sớm muộn gì cũng đau dạ dày cho xem!”

Vệ Cẩm Huyền cũng không phản bác chỉ mỉm cười, để mặc cô nói, thỉnh thoảng đôi mắt xanh đậm của anh chớp chớp mấy cái, nhìn qua hết như đứa trẻ đang ngoan ngoãn nghe lời người lớn dạy bảo.

Vừa ngây thơ vừa vô tội.

Trương Tư Ninh thấy anh như vậy, chân mày nhíu lại, nắm tay anh đến sofa ngồi xuống, vuốt vuốt tóc anh dặn dò: “Ng ngoan ngoan, đợi ở đây, em xuống

lầu lấy com cho anh ăn.”

Chỉ cần buổi tối anh không về nhà ăn com, thím Tào sẽ chuẩn bị sẵn thức ăn khuya. Chỉ một lúc sau, Trương Tư Ninh đã bung khay thức ăn lên, Vệ Cẩm Huyền đã cởi áo khoác, tháo cà vạt, nằm biếng nhác trên ghế sofa, đang cầm điều khiển từ xa chuyển kênh tivi.

Trương Tư Ninh đi đến hỏi: “Anh ăn ở đây hay ở bàn ăn?” Lầu hai giống như căn nhà độc lập, có đầy đủ phòng bếp, phòng ăn.

Vệ Cẩm Huyền nói: “Ăn ở đây đi.” Lúc này, anh không muốn động đây.

Trương Tư Ninh đặt khay thức ăn lên bàn, có một ít rau trộn, một chén canh sườn, còn có bánh bao hấp nhân cua.

Đợi anh yên lặng ăn xong cầm khăn giấy lau miệng, Trương Tư Ninh mới thân nhiên hỏi: “Anh có chuyện gì phải không?”

“Sao em hỏi vậy?”

Không phủ định, nghĩa là khẳng định.

Trương Tư Ninh nhún vai: “Cảm giác à, tối nay anh nói rất ít, hơn nữa còn chủ động yêu cầu ăn com ở phòng khách, về đến nhà cũng không thay đồ ra, khác thường thì chính là có chuyện chứ sao.” Không chỉ vậy, dạo này chỉ cần ở nhà anh đều bám dính cô, thỉnh thoảng động tay động chân, còn hôm nay ngoại trừ nụ hôn vừa rồi, người này hết sức thành thật.

Có điều đương nhiên cô sẽ không nói những lời này, miễn lại bị anh trêu chọc.

Vệ Cẩm Huyền nghe cô nói vậy, khỏe mắt cong cong, anh không để lộ cảm xúc ra ngoài, hơn nữa cũng không biểu hiện chán nản, nếu không phải thật sự quan tâm lo lắng cho anh, để ý đến từng hành động nhỏ, cô không thể nào nhìn ra được điều đó.

Nghĩ vậy, lồng ngực tựa như có gì đó thiêu đốt, vô cùng ảm áp dễ chịu.

“Tư Ninh, lại đây, để anh ôm em một chút.” Anh dịu dàng cất tiếng, mở rộng cánh tay, đáng vẻ nghênh đón giai nhân vào lòng.”

Trương Tư Ninh cũng không vờ làm cao, hết sức ngoan ngoãn từ ghế sofa đơn đi qua, lao vào vòng tay anh.

Vệ Cẩm Huyền siết chặt hai tay, ôm sát bờ vai, hôn lên đỉnh đầu cô. Sau đó thì thăm bên tai cô chuyện bên Pháp bắt ngờ chặt đứt nguồn cung vốn trong nước.

Trương Tư Ninh dạ một tiếng, cũng không quá lo lắng, ngẩng đầu hỏi: “Vậy bây giờ anh tính sao à?”

Vệ Cẩm Huyền không trả lời trực tiếp, mà có chút ngạc nhiên hỏi lại: “Em không lo lắng sao?”

Ngay cả Tần Chu đã theo anh nhiều năm như vậy, quen nhìn thấy sóng to gió lớn, tối nay vẫn có chút thất thố, tuy Tư Ninh không phải nhân viên của anh, nhưng với quan hệ của hai người, lẽ ra cô phải lo lắng hơn cả Tần Chu mới đúng.

Phản ứng của bé con này, hoàn toàn khác lạ!

Trương Tư Ninh đẩy đẩy vai anh, tạo ra chút khoảng cách giữa hai người, sau đó mới điềm nhiên trả lời: “Tệ nhất là mất việc, nhưng vẫn còn công ty mà, rồi hãy nói cho dù anh có phá sản mất luôn công ty, không phải còn có em sao, chuyện khác không nói, nuôi anh cả đời cũng thông thả, nên có gì đâu mà nôn nóng.”

Hoàn toàn là giọng điệu địa chủ giàu có bao dưỡng tình nhân nhỏ mà.

Vệ Cẩm Huyền nghe xong câu trả lời của cô thật sự dở khóc dở cười, anh định nói với cô tài chính đột nhiên bị cắt đứt, không chỉ đơn giản là sự mất mát của riêng Bắc Lăng, mà sẽ trực tiếp gây ra nhiều tác động khó lường với cả những công ty con chi nhánh của nó, còn muốn nói với cô, nếu tình huống chuyển biến xấu hơn, anh không chỉ phá sản mà còn có khả năng sẽ mắc nợ...

Nhưng lúc này, nhìn vẻ mặt thân nhiên của cô, đáng vẻ bình chân như vại chẳng chút để ý, anh cảm thấy không cần phải tiếp tục thử dò xét suy nghĩ của cô nữa.

Anh tồ tề như vậy, cô lại trong sáng vô tư đến thế. Vệ Cẩm Huyền tự khinh bỉ chính mình đồng thời không cách nào ngăn được niềm vui đang nhảy nhót trong lòng.

Có lẽ những lời cô nói lúc này đều là lý tưởng hóa, suy cho cùng, vợ chồng vốn thân thiết gần gũi như chim cùng rừng, nhưng khi tai họa đến thì mỗi người tự bay đi, phải tự mình chống chọi, tình huống như vậy cũng không hiếm thấy, hiện tại Tư Ninh nói vậy có lẽ do nhiệt huyết tuổi trẻ bốc đồng, đợi đến khi anh thật sự chỉ còn hai bàn tay trắng, tàn tật, già cỗi, ăn không ngồi rồi... Tình táo lại có lẽ cô sẽ hối hận.

Nhưng Vệ Cẩm Huyền lại nghĩ, chắc bản thân rảnh quá không việc gì làm, mới tự đi tìm chuyện buồn lo vô cớ. Không nói đến việc không thể nào có chuyện đó xảy ra, cho dù giang hồ hỗn độn thật sự phải đến bước đó, anh sẽ không đợi cô vứt bỏ, mà sẽ tự mình chấm dứt trước.

Vậy nên, anh liền thay đổi giọng điệu, dịu dàng nói: “Ngaoan, yên tâm, chuyện này anh đã tìm được cách giải quyết, dù bên Pháp có chặt đứt tài chính

cũng không ảnh hưởng gì tới Bắc Lăng.”

Cô căn bản không có lo lắng, được không.

Trương Tư Ninh bấu môi, cũng không tiếp tục truy hỏi biện pháp giải quyết của anh là gì, chỉ hỏi: “Vậy rốt cuộc anh mất hứng gì ạ?”

Anh lại ôm cô vào lòng, thở dài: “Ba anh... có lẽ không ổn.”

Đây mới chính là lý do khiến tối nay tâm tình anh không tốt, về phần tổng công ty bên Pháp cắt đứt tài chính gì đó, với anh mà nói hoàn toàn không ảnh hưởng. Anh cũng không ngờ, sớm muộn gì tổng công ty cũng sẽ do anh trai cùng cha khác mẹ làm chủ, tương lai phải nhìn sắc mặt hắn ta để sống, chỉ có nước nôn chết. Cho nên trước đó rất lâu anh đã sắp xếp mọi việc, chỉ đợi thời cơ chín muồi nhắm một phát trúng đích, cắt đứt hoàn toàn quan hệ của Bắc Lăng với bên Pháp, nhân tiện cho tên anh trai đó một bài học khắc cốt ghi tâm.

Bây giờ, cuối cùng thời cơ cũng đã đến.... Nhưng lại có chuyện khác khiến tâm trạng anh buồn bực không vui. Buổi tối đọc thư phúc đáp bên Pháp do Tần Chu mang đến, nhìn thấy chữ ký rồng bay phượng múa của Vệ Cẩm Thiệu trên đó, anh biết, ba anh tuy hiện giờ vẫn còn sống nhưng có lẽ tình hình không chút lạc quan.

Mấy năm nay ông thường xuyên nằm viện, Vệ Cẩm Thiệu che giấu rất kỹ, không cho ai tùy tiện vào thăm. Tuy anh có tay trong, thỉnh thoảng cũng nắm được tình hình thực tế của ba mình, nhưng gần hai tháng qua, ngay cả tay trong cũng rất ít khi nhìn thấy ông. Kỳ thực điều này đã có thể nói rõ rất nhiều vấn đề.

Trương Tư Ninh nhíu mày: “Vậy sao bây giờ anh còn ở đây?” Lúc này không phải nên lo lắng về Pháp gặp mặt cha mình lần cuối sao?

Vệ Cẩm Huyền lại thở dài: “Tư Ninh.....hiện tại anh không thể về đó được.”

Trương Tư Ninh không hiểu: “Sao lại không thể về được?” Cha ruột sắp mất đến nơi, trở về không phải chuyện đương nhiên sao? Đùng thấy hiện tại cô và ba mình có vẻ cả đời không qua lại với nhau, tuy nói khó nghe, nhưng nếu ba cô xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cô nhất định sẽ lập tức bay về.

Có một số việc, chỉ vài ba câu khó mà nói rõ được, Vệ Cẩm Huyền vỗ vỗ đầu cô: “Em dọn dẹp chén đĩa đi, anh đi tắm, lát nữa sẽ kể cho em nghe chuyện xưa.”

Không phải đang thảo luận chuyện ba anh hấp hối sao.... Tự nhiên nhảy đến kể chuyện xưa?

Trương Tư Ninh đứng hình, Vệ Cẩm Huyền thấy cô ngốc dân ra, cười bỏ sung một câu: “Kể cho em nghe chuyện ân oán của Vệ Gia, muốn nghe không?” Nói xong không đợi cô đáp lại, đã chống gậy đứng thẳng lên, đi về phòng tắm rửa thay quần áo.

Trương Tư Ninh: ￣￣￣

Được rồi, nếu là chuyện ‘Ân oán’, thì có lẽ hiện tại Vệ Cẩm Huyền không trở về nhìn mặt cha mình lần cuối cũng có lý do của anh.mặc dù không nói ra nhưng cô thật sự cảm thấy rất kích động đó.

Trước đây Vệ Cẩm Huyền từng nói không chỉ một lần, mối quan hệ giữa anh và ba mình không tốt, quan hệ với anh trai cùng cha khác mẹ còn tệ hơn, cái này chắc là ân oán hào môn gì gì đó, đại nào Trương Tư Ninh bắt đầu bùng nổ, trực tiếp suy tưởng biến Vệ Cẩm Huyền thành cái bắp đáng thương, còn cha anh là Trần Thế Mỹ*, anh trai là Hoàng Thế Nhân, cho nên.... Mặc dù nghe nói cha anh có thể không sống được bao lâu nữa nhưng Trương Tư Ninh không cảm thấy buồn bã hay gì đó tương tự vậy, vốn là người xa lạ không quen biết, khiến cô muốn khóc cũng không thể nào khóc được.

(*Phò mã Trần Thế Mỹ, đỗ tân khoa trạng nguyên rồi kết hôn cùng công chúa, cho người ngầm giết chết vợ con ở nhà. Sau bị Bao Công xử tội chết.

Hoàng Thế Nhân là một tên địa chủ giàu có và gian ác chiếm đoạt con gái nhà lành trong truyện ‘Bạch Mao Nữ’.)

Trương Tư Ninh dùng tốc độ tên lửa dọn dẹp hết cơm thừa rượu cặn trên bàn đi, vào phòng bếp rửa sạch chén đĩa, rồi pha một ấm trà lại, sau đó đáng vẻ thông dong bụng vào phòng ngủ Vệ Cẩm Huyền.

Anh tắm rất nhanh, lúc cô bước vào, anh đã mặc xong áo tắm đang chống gậy đi ra, tóc còn đang nhỏ giọt.

Trong phòng có hai sofa đơn, anh thấy cô ngồi nghiêm chỉnh trên ghế bên phải, trên bàn còn đặt một ấm trà, đã rót sẵn trà vào hai tách thủy tinh trong suốt, Vệ Cẩm Huyền thấy vậy rất buồn cười.

Anh bước qua ngồi xuống ghế còn lại, vừa lấy khăn lau tóc vừa tùy ý nói chuyện, bắt đầu kể về lịch sử Vệ gia.

Sau chiến tranh thế giới thứ hai, Vệ gia không phải là một gia tộc bình thường.

Ông nội Vệ Cẩm Huyền là quan chức chính phủ nhà nước Trung Quốc, bà nội là tiểu thư khuê cát, hai người môn đăng hộ đối, yêu nhau thật lòng, cuối cùng kết hôn với nhau, sau khi kết hôn sinh được hai trai một gái, nhưng cuối cùng chỉ còn sót lại một mình cha của Vệ Cẩm Huyền, Vệ Khang.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Chương 49

Năm 1948, nhìn thấy quân chính phủ thế suy sức yếu tìm mọi cách ra nước ngoài, ông nội Vệ Cẩm Huyền là người rất khôn ngoan đã quyết định nhanh chóng dứt khoát từ quan về ở ẩn, mang theo vợ con di cư ra nước ngoài.

Đầu tiên đến Mỹ, sau đó di chuyển sang nhiều quốc gia, cuối cùng định cư ở Pháp rồi ở luôn lại Paris.

Vì từng làm quan lớn trong chính phủ, cưới vợ cũng là con gái nhà quyền quý giàu có, nên mặc dù xuất ngoại lánh nạn nhưng Vệ gia không thiếu tiền, cuộc sống vẫn giàu có sung túc không có gì phải lo lắng.

Nhưng ngồi không ăn núi cũng lở, dù có nhiều tiền hơn nữa cũng không thể nào đủ. Vì vậy với tầm nhìn và sự quyết đoán, năng lực tập trung những người có tài, vào năm 1958, khi đó Vệ Khang mười hai tuổi, ông nội Vệ Cẩm Huyền bắt đầu đưa Vệ Gia bước vào con đường làm ăn đầu tiên ở Pháp, đó là mở một trang trại rượu vang.

Đến năm 1971, Vệ Khang hai mươi lăm tuổi, sau nhiều năm làm ăn buôn bán đầy mưu lược, ông nội Vệ Cẩm Huyền đã đưa việc kinh doanh của Vệ Gia trải rộng khắp bảy tám thành phố lớn của Pháp, trang trại rượu vang, nhà hàng, khách sạn, siêu thị....một năm đó Vệ thị chính thức bước vào tầng lớp thượng lưu ở Pháp, chiếm lĩnh một trong những vị trí hàng đầu.

Đoạn sau cũng vô cùng cầu huyết.

Vệ Khanh và Julie, mẹ của Vệ Cẩm Huyền chính là hôn nhân gia tộc.

Trước khi kết hôn với Julie, Vệ Khang có mối tình đầu với Phương Y Chân, là một du học sinh đến từ Trung Quốc, hai người từ bạn đến yêu, rơi vào bể tình. Tiếc rằng ông nội Vệ Cẩm Huyền mặc dù năng lực vượt trội, ánh mắt độc đáo tình tường, nhưng thái độ làm người lại vô cùng bá đạo không phân rõ phải trái, luôn đặt quyền lợi lên hàng đầu, Phương Y Chân chỉ là một du học sinh nghèo, còn gia tộc Julie là một gia đình giàu có ở Pháp, nếu kết thông gia với nhau, tuy là hai bên cùng có lợi nhưng Vệ gia càng chiếm được nhiều lợi ích hơn.

Ở bất cứ quốc gia nào, một người ngoại quốc, muốn bén rễ nảy mầm tạo ra vùng trời riêng cũng không phải chuyện dễ dàng, biện pháp đơn giản nhất chính là kết hôn với người bản xứ, thông qua quan hệ thông gia để bước chân vào, đó là cách nhanh chóng và dễ dàng nhất.

Vệ Khang là người duy nhất trong ba người con mà ông nội Vệ Cẩm Huyền còn lại, sau này ông và vợ cũng không có thêm người con nào. Đối với đứa trẻ độc đinh duy nhất của dòng họ, từ nhỏ Vệ Khang đã bị dạy dỗ rất nghiêm khắc, vô cùng sợ cha mình. Nên trong vấn đề hôn nhân, tuy cũng làm ầm ĩ không chỉ một lần, thể hiện bản thân muốn theo đuổi tình yêu chân thật, muốn được tự do yêu đương, nhưng dưới áp lực mạnh mẽ của ông nội Vệ Cẩm Huyền, cuối cùng phải ngoan ngoãn kết hôn với Julie.

Julie là một cô gái vui tươi, hào phóng và xinh đẹp, nhưng trái tim Vệ Khang hoàn toàn không buông được mối tình đầu, vì vậy....sau khi kết hôn đã ngoại tình bên ngoài.....Sau đó, sinh ra đứa con riêng Vệ Cẩm Thiệu trước khi người vợ chính thức sinh ra Vệ Cẩm Huyền, so với em trai mình lớn hơn gần bốn tuổi.

Chuyện này ông nội Vệ Cẩm Huyền biết rõ, bà nội cũng biết, nhưng khi biết Vệ Cẩm Thiệu được sinh ra, rốt cuộc cũng là dòng máu Vệ gia, không thể nào vứt bỏ được. Hơn nữa, dù Julie có tốt đến đâu, cũng là người ngoại quốc, Phương Y Chân sinh ra đứa nhỏ thuần túy Trung Quốc, huyết thống sạch sẽ không lai tạp, với tư tưởng của thế hệ trước, đương nhiên có khuynh hướng thiên về đứa cháu trai thuần túy này hơn.

Chuyện này mãi đến năm em gái Vệ Cẩm Huyền, Vệ Trân Trân được năm tuổi, Julie mới phát hiện ra. Khi đó, Vệ gia đã hoàn toàn bám trụ vững vàng ở nước Pháp, gia tộc Julie lại liên tiếp mấy năm suy yếu, năm sau không bằng năm trước, hai bên ngày càng tương phản, khi đó Vệ gia đã yên tâm có chỗ dựa vững chắc không còn gì phải sợ nữa.

Julie là một người Pháp chính thống, mặc dù buồn khổ, nhưng không giống những người vợ trẻ Trung Quốc nhẫn nhục chịu đựng, khi phát hiện chồng mình có đứa con trai riêng còn lớn tuổi hơn con mình, bà lập tức yêu cầu ly hôn.

Tuy rằng gia tộc suy bại, nhưng vẫn câu nói kia, lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, hơn nữa trước đó Vệ Khang ngoại tình bên ngoài, Julie lại là người Pháp, đương nhiên luật pháp sẽ nghiêng về phía bà, vì vậy phân chia tài sản rất có lợi cho bà.

Nhưng vẫn không thể nào sánh được với sự cáo già của ông nội Vệ Cẩm Huyền, sau khi con trai kết hôn, ông cụ chia lại sản nghiệp trên danh nghĩa không nhiều, nên mặc dù ly hôn, kỳ thực Julie cũng không nhận được bao nhiêu tài sản, nhưng cho dù vậy, cũng chiếm mười lăm phần trăm cổ phần Vệ thị.

“Sau khi ly hôn, năm đó ba anh liền cưới Phương Y Chân, Vệ Cẩm Thiệu trở thành đại thiếu gia danh chính ngôn thuận của Vệ gia. Anh được tòa xử cho bên nội nuôi dưỡng, em gái Trân Trân thì giao cho mẹ, bọn họ đối với anh không tệ lắm. Nhưng anh vẫn là con lai, tuy tóc đen, nhưng mắt không đen, nên bọn họ không thích anh như Vệ Cẩm Thiệu.”

“Lúc đó anh đã mười ba tuổi, mối bất hòa của người lớn không lừa được anh, Vệ Cẩm Thiệu là con riêng, mẹ anh ta phá hủy gia đình anh, có thể tưởng tượng với một loạt lý do như vậy, quan hệ giữa anh và Vệ Cẩm Thiệu đương nhiên không thể nào tốt được, đánh nhau là chuyện bình thường như cơm

bữa.”

“Năm anh hai mươi tuổi, mẹ anh trao lại cho anh mười phần trăm cổ phần Vệ thị dưới danh nghĩa của bà, còn năm phần trăm để lại cho em gái. Cha anh không thích anh, Phương Y Chân cũng kiêng dè anh, Vệ gia làm ăn ngày càng lớn, sản nghiệp ngày một nhiều hơn, đứa con trai như anh chính là cái đỉnh trong mắt người khác.”

“Năm anh hai mươi bảy tuổi, bị ba phái về Trung Quốc mở công ty con của Vệ thị. Lúc đó, ông ta nói, sau này nó sẽ là sản nghiệp của anh, sản nghiệp bên Pháp sẽ trao hết cho Vệ Cẩm Thiệu. Cũng may, rốt cuộc ông ta cũng không quá bất công, mấy năm nay bên Pháp vẫn duy trì hỗ trợ tài chính cho Bác Lăng không bị gián đoạn, nếu không chỉ trong mười năm ngắn ngủi, Bác Lăng sẽ không thể nào có được quy mô như hiện tại.”

“Vài năm gần đây, sức khỏe ba anh không tốt lắm, tuy ông thật sự có lỗi với mẹ con anh, nhưng vấn đề tài chính của Bác Lăng cũng không quá bạc đãi anh. Trước đây, chỉ cần liên quan đến tài chính giữa tổng công ty và Bác Lăng đều chính tay ông phụ trách, nhưng tối nay, anh thấy công văn phức tạp ký tên Vệ Cẩm Thiệu, việc này cho thấy tình huống hiện giờ của ông không mấy lạc quan, nếu không Vệ Cẩm Thiệu sẽ không dám hành động trắng trợn như vậy.”

“Mà mấy năm nay, anh vẫn luôn đợi cơ hội, hy vọng có thể chặt đứt liên kết giữa Bác Lăng với tổng công ty bên Pháp, hiện tại ba anh không biết sống chết thế nào, Vệ Cẩm Thiệu từ trước đến giờ rất bảo thủ, đầu óc ngu si, tứ chi phát triển, không biết gì nhưng cứ cố ra vẻ thông minh, một người ngu ngốc, ngu không ai bằng, nhưng lá gan lại nhỏ hơn đầu kim, nếu không phải ba anh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hẳn ta sẽ không dám cắt đứt tài chính của Bác Lăng.”

Trương Tư Ninh không quan tâm đến những chuyện khác, mà chỉ để ý tám chữ ‘đầu óc ngu si, tứ chi phát triển’ Vệ Cẩm Huyền dùng để hình dung anh trai mình.Có thể thấy quan hệ của hai người này đúng là như nước với lửa.

“Chắc chắn Vệ Cẩm Thiệu có xếp đặt nội ứng bên cạnh anh, nếu bây giờ anh quay về Pháp, sẽ đánh rần động cỏ, Vệ Cẩm Thiệu sẽ có đề phòng, nên lúc này chỉ có thể ở yên trong nước, hơn nữa còn phải xin sự hỗ trợ của bên ngoài, để bọn họ giúp đỡ chuẩn bị trận đánh ác liệt tiếp theo.”

Tư duy Trương Tư Ninh lại tiêu vẹo, không nắm bắt trọng điểm mà chỉ chụp trúng những thứ vô dụng, cô nàng nghĩ, thì ra anh còn có người thân khác.

Vệ Cẩm Huyền chỉ cần liếc sơ qua, cũng biết cô nàng đang nghĩ gì, liền giải thích: “Ông ngoại anh vẫn khỏe mạnh, tuy việc kinh doanh của gia tộc không thể so được với trước kia nhưng vẫn duy trì mức trung bình, mẹ anh sau khi ly hôn đã tái hôn, anh còn một người em trai cùng mẹ khác cha, hiện đang học ở Anh.”

“A, anh còn có em trai sao.” Vốn đang cho là phim tình cảm bi kịch, nhưng ba anh tái hôn, mẹ anh cũng tái hôn, lại còn có con.Một chút tình tiết bi thương cũng không có. Mặc dù chuyện người thứ ba này nọ khiến người ta kinh tởm, nhưng cách Vệ Cẩm Huyền nói những điều này vô cùng nhẹ nhàng băng quơ, không chút cảm xúc khiến cô muốn thể hiện chút đau buồn cũng không có chỗ.

Cô chỉ có thể bỏ qua tiết mục thương tiếc đau buồn này, tò mò hỏi: “Cái người tên Phương Y Chân bây giờ còn sống không?”

Vệ Cẩm Huyền cười lạnh: “Vô cùng khỏe mạnh.” Giọng nói có chút nghiêng răng nghiêng lợi, Trương Tư Ninh cảm thấy lúc anh nhắc đến người anh cùng cha khác mẹ giọng điệu cũng như vậy.

“Bà ta là mẹ kế, không phải trước đây ngược đãi anh đó chứ?” Đại não Trương Tư Ninh bùng nổ, bắt đầu suy diễn theo chiều hướng mẹ kế bỏ dượng tàn nhẫn, độc ác.

Anh bị lời nói của cô chọc cười, khuôn mặt đang lạnh lùng dịu lại, đưa tay nhún nhún chân mày, khinh thường nói: “Trước giờ anh ở với ông bà nội, em nghĩ đi đâu vậy.”

Trương Tư Ninh:

Vệ Cẩm Huyền từ trên ghế sofa đứng dậy: “Được rồi, chuyện xưa kể xong rồi, bé ngoan đi ngủ thôi.”

Kể xong gì chứ, giải thích không rõ không ràng, tình tiết cũng chỉ đại khái qua loa, có điều Trương Tư Ninh chỉ lăm bằm trong bụng, không tiếp tục truy theo hỏi đông hỏi tây nữa, dù sao tuy anh không thể hiện ra ngoài, giọng nói khi kể lại cũng rất hồ hởi, tựa như đang nói chuyện người khác, nhưng những khổ sở và chua xót trong đó chỉ bản thân anh mới có thể cảm nhận được. Hơn nữa, hiện tại ba anh có vẻ lành ít dữ nhiều, nói gì cũng là cha con, dù có oán hận, thì vẫn cảm thấy khó chịu.

Quên đi, từ từ cũng đến, sau này hỏi tiếp.

Sáng sớm hôm sau, lúc Trương Tư Ninh thức dậy, Vệ Cẩm Huyền đã ra khỏi nhà, đây là tình huống chưa từng xảy ra!

“Tư Ninh tiểu thư, chưa đến bảy giờ Vệ tiên sinh đã đi làm, ông chủ nói hôm nay rất bận, sẽ họp cả ngày.”

Thím Tào nói xong, đi vào phòng bếp bung bữa sáng ra. Trương Tư Ninh nhắm mắt nhún mày, ý là hy vọng cô đừng gọi điện quấy rầy chứ gì?

Hừ, cô đây cũng rất nhiều việc đó, họp giờ lắm mà.

Chuyện của Vệ Cẩm Huyền cô hoàn toàn chưa từng nhúng tay vào, ân oán nhà giàu gì đó, cách quá xa cuộc sống của cô, cô chỉ có người cha nhà giàu

mới nổi, những người có tiền cô từng tiếp xúc trước kia cũng chỉ có giám đốc gì đó là nhiều thôi.

Nếu đã không thể giúp được gì, vậy thì không gây phiền thêm là tốt rồi, còn lại cứ để anh muốn lần qua lần lại thế nào thì tùy, tối qua cô đã nói nếu anh phá sản cô nuôi anh, chuyện này tuyệt đối không phải chỉ nói chơi, Trương Tư Ninh thật sự quyết định như vậy.

Mấy ngày sau, Vệ Cẩm Huyền vẫn đi sớm về trễ, gần như cả ngày không nhìn thấy anh, chỉ đến buổi tối mới thỉnh thoảng tình cờ gặp mặt nói mấy câu, có điều mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt anh mệt mỏi như vậy, cô cũng không muốn phiền anh nghỉ ngơi. Có khi còn phục vụ đám bốp, xoa vai bóp chân cho đại gia, nhân tiện còn bị chiếm chút tiện nghi nhỏ, như làm gối ôm cùng ngủ hoặc phải cống hiến đùi làm gối đầu.

Một tuần cứ thế trôi qua.

Hôm nay mới bốn giờ chiều, Vệ Cẩm Huyền đã về đến nhà, lúc đó Trương Tư Ninh còn đang bận việc trong tiệm, trang trí đã gần đến giai đoạn cuối, nên không thể buông lỏng được.

Lúc nhận được điện thoại của Vệ Cẩm Huyền, Trương Tư Ninh rất ngạc nhiên, cô biết gần đây anh bận rộn tới mức nào. Nghe anh nói trong điện thoại đã về đến nhà, bảo cô bây giờ trở về một chuyến, cô càng ngạc nhiên hơn: “Anh không bận việc nữa sao?”

“Hiện tại, chuyện trong nước xem như tạm thời kết thúc.” Giọng nói của anh trầm thấp, gần đây cường độ làm việc quá cao, hội nghị họp hết cái này đến cái khác, phải nói rất nhiều, cổ họng cũng khàn khàn: “Vừa rồi, anh nhận được điện thoại của Vệ Cẩm Thiệu, anh ta nói bệnh tình của ba nguy kịch, bảo anh nhanh chóng trở về Pháp, em về giúp anh sắp xếp hành lý.”

Trương Tư Ninh: ㄟ_ㄟ

Không biết có phải gần đây cô cưng chiều anh quá rồi không, giọng điệu này rõ ràng là sai khiến người khác đây mà.thật muốn đánh người quá đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Chương50

Trương Tư Ninh ngoan ngoãn trở về giúp đại gia thu xếp hành lý.

Cô ngồi xỏm xuống đất nhét quần áo vào vali, ngẩng đầu hỏi đại gia đang ngồi trên giường: “Muốn em đi với anh không?” Việc anh không bảo cô chuẩn bị đi cùng đã nói lên suy nghĩ của anh, nhưng cô không nhận được vẫn muốn hỏi thử một tiếng.

Không biết sao, trong lòng cô luôn cảm thấy lo lắng, anh còn chưa đi, mà tâm trạng cô đã không yên cứ nóng ruột nóng gan.

Vệ Cẩm Huyền đang kiểm tra hộ chiếu, chứng minh thư, nghe cô nói nghiêng đầu mỉm cười, xua tay nói không cần rồi giải thích: “Anh về đó gây chuyện, em đi theo không an toàn.” Nói xong suy nghĩ một lúc rồi bổ sung thêm một câu trấn an cô: “Đợi mọi việc kết thúc, anh đưa em đến gặp ông ngoại.”

Trương Tư Ninh không chút để ý câu nói cuối cùng, mà toàn bộ tâm tư dồn hết vào việc suy diễn ba chữ ‘không an toàn’ này của anh.

Hiện tại, cô càng lo lắng hơn.

Muốn đi cùng Nhưng cô cũng rất hiểu chuyện, tự biết lượng sức mình, đi theo qua đó thật sự là gánh nặng của anh, đại nào lại tiếp tục hù dọa những tình tiết trong phim ảnh, nào là bước vào hào môn huynh đệ tương tàn, giết người, bắt cóc, truy sát.đủ thứ. “Việc này.... bên kia sẽ không thuê sát thủ giết người phải không?” Khuôn mặt cô ngập tràn lo lắng.

Vệ Cẩm Huyền bỏ hộ chiếu trong tay xuống, chống gậy đứng lên, đi tới khom người gõ lên đầu cô một cái: “Đừng có tưởng tượng lung tung, cho dù Vệ Cẩm Thiệu có ngu xuẩn đi nữa cũng sẽ không nghĩ tới chuyện này, đều là dân làm ăn, không ai làm mấy chuyện lợi bất cập hại, hơn nữa anh cũng chỉ lấy lại Bác Lăng, không đụng chạm gì đến sản nghiệp của hân bên Pháp, chỉ cần không động vào tài sản ban đầu của hân, hân sẽ không chó cùng rứt giậu.”

Chó.....-_-

Cô biết lo lắng cho anh cũng vô ích, anh nhất định phải về Pháp, dù sao Vệ Khang bệnh tình nguy kịch, làm con, sao có thể không về. Trương Tư Ninh đành phải lùi một bước để tiến nhiều bước, cô ôm eo anh làm nũng: “Vậy anh phải đi bao lâu ạ?”

Vệ Cẩm Huyền tiện thể hôn lên môi cô, dịu dàng nói: “Ngoan, nhiều nhất một tháng anh sẽ về.”

“Một tháng sao.....”

Thời gian không ngắn, ba mươi ngày đó.

Anh cũng luyến tiếc một tháng không được nhìn thấy cô, nhưng quả thật không thể nào đưa cô theo bên cạnh được, lần này trở về chắc chắn không có chuyện gì tốt, không thể nào tránh được xung đột, Trương Tư Ninh chính là điểm yếu của anh, mặc dù Vệ Cẩm Thiệu sẽ không làm mấy chuyện ngốc nghếch thuê người ám sát, nhưng người đàn bà Phương Y Chân kia chắc chắn sẽ không khoan tay đứng nhìn, người đàn bà đó am hiểu nhất chính là giờ mấy thủ đoạn hèn hạ bần thiêu sau lưng, khiến người ta khó phòng bị.

Nghĩ vậy, nên anh có phần lo lắng.

Vệ Cẩm Huyền vỗ vỗ lưng cô, dặn dò: “Trong thời gian anh không ở đây, anh sẽ bảo tiểu Trịnh phụ trách đưa đón mỗi khi em ra ngoài, bình thường không được chạy loạn lung tung, cũng không được tiếp xúc với những người không quen biết, chuyện của nhà hàng anh đã dặn dò xong hết rồi, có vấn đề gì bảo tiểu Trịnh xử lý, cậu ta sẽ biết nên tìm ai, em phải nghe lời, ở nhà ngoan ngoãn đợi anh về.”

Lúc này, Trương Tư Ninh vô cùng ngoan ngoãn, anh nói gì, cô đều gật đầu đồng ý, cũng không hỏi lý do vì sao muốn tiểu Trịnh đi theo cô, nếu như không thể cùng anh qua Pháp, vậy ít ra cô muốn anh được yên tâm, khi đang xử lý công việc của mình không cần phải bận lòng về cô.

Điều cô có thể làm cũng chỉ vậy thôi.

Tiền Vệ Cẩm Huyền đi rồi, trong lòng Trương Tư Ninh rất trống trải, luôn cảm thấy mất mát gì đó. Tuy hai người vẫn liên lạc với nhau qua điện thoại, nhưng không cách nào lấp đầy được khoảng trống trong lòng cô. Mấy ngày sau đó, cô vẫn không sao thích nghi được, ngay cả lá gan dường như cũng nhỏ lại, buổi tối đều đi theo thám Tào ở phòng khách dưới lầu.

Nhưng Trương Tư Ninh là một cô nàng mạnh mẽ, sau mấy ngày sa sút đã dần điều chỉnh cố gắng vực dậy tinh thần, lần nữa bắt đầu vui mình vào công việc, hoàn tất trang trí nhà hàng giai đoạn cuối.

Buổi chiều, cô chạy đến cửa hàng vật liệu xây dựng của Khâu Đồng Lương, xác định với anh ta thời gian thi công cụ thể, yêu cầu anh ta hỗ trợ sắp xếp nhân viên làm thật tốt. Dù sao dán giấy dán tường là công việc đòi hỏi nhiều kỹ thuật, tìm người chuyên nghiệp cũng an tâm hơn.

Rời khỏi cửa hàng vật liệu xây dựng, tiểu Trịnh hỏi cô có về tiệm không. Anh ta thật sự rất có trách nhiệm, dạo này vẫn luôn theo sát Trương Tư Ninh cùng vào cùng ra, vừa là lái xe kiêm luôn vệ sỹ. Hơn nữa, với vóc dáng cao lớn mạnh mẽ, tóc cắt húi cua, khuôn mặt vuông góc cạnh, chỉ cần đứng đó không làm gì cũng rất dọa người.

Trương Tư Ninh đáp lại về tiệm, sau đó nhũn mày cúi đầu nhìn điện thoại, hôm nay Vệ Cẩm Huyền vẫn chưa gọi điện cho cô. Paris và ở đây chênh lệch khoảng bảy tiếng đồng hồ, ngày nào cũng vậy cứ hai ba giờ chiều ở Vũ Lăng, khoảng bảy tám giờ sáng bên đó, anh sẽ gọi điện cho cô báo mọi việc vẫn ổn, rồi kể những chuyện đang diễn ra. Nhưng hiện tại đã gần năm giờ chiều, vẫn chưa thấy điện thoại gọi tới, Trương Tư Ninh khá lo lắng, không biết có xảy ra chuyện gì không.

Nhưng cô chủ động gọi cho anh cũng không ổn, trước đó hai người đã nhất trí, mỗi ngày anh sẽ chủ động liên lạc với cô, dù sao anh trở về Pháp để nạy tường nhà người ta, kích động gây chuyện, lỡ như anh đang tranh luận hay đối đầu gì đó với người ta, cô gọi điện đến, quấy rầy anh làm việc thì không tốt chút nào.Nên mọi việc đều dựa theo tình hình bên anh làm chuẩn.

Trương Tư Ninh nhìn điện thoại một hồi lâu vẫn không nhận được tín hiệu thông báo cuộc gọi đến, lần nữa tắt màn hình, thờ dãi, thôi quên đi, đành đợi thêm chút vậy.

Cô cứ đợi như vậy, đến hơn tám giờ tối, điện thoại vang lên, Trương Tư Ninh đang nóng lòng loay hoay đi tới đi lui trong phòng khách lầu hai. Thấy hiển thị số của anh, cô thở phào nhẹ nhõm sau đó vội vàng nhận điện thoại.

“Em đợi sốt ruột lắm phải không?” Câu đầu tiên anh hỏi ở bên kia điện thoại.

Khỏe mũi Trương Tư Ninh cay cay: “Em còn tưởng anh xảy ra chuyện gì rồi!” giọng nói mang theo chút ghen ngào vô cùng tủi thân, có thể thấy cô hết sức lo lắng.

Vệ Cẩm Huyền khẽ cười dịu dàng: “Tư Ninh, anh xin lỗi, vừa rồi ông già đã trút hơi thở cuối cùng, trước đó Vệ Cẩm Thiệu luôn canh chừng ông ấy, bây giờ anh mới có thời gian gọi điện cho em, yên tâm, anh không sao.”

Trương Tư Ninh:

Giọng điệu này như là trút được gánh nặng.Có cần phải rõ ràng vậy không

“Vệ Cẩm Huyền, anh không sao chứ?” Cô dè dặt hỏi.

Anh lại cười khẽ một tiếng: “Anh thì có thể có chuyện gì, ông ta đã hấp hối bảy ngày, trước khi chết còn bày binh giăng bẫy anh một trận, đừng nghĩ ngợi nhiều, anh không sao.”

Cho dù anh không quá đau buồn, cũng đừng cười vậy chứ.rất quý dị đó.

Trương Tư Ninh không tin anh thật sự không đau lòng, nói gì đi nữa đó cũng là cha ruột mình, dù thù sâu oán nặng hơn nữa vẫn là quan hệ máu mủ gần gũi nhất. Cô cho rằng anh chỉ cố ra vẻ tự nhiên, chứ không biết Vệ Cẩm Huyền thật sự không dễ chịu, vốn dĩ lúc vừa trở về, nhìn thấy dáng vẻ gầy gò

xương của cha mình trong phòng bệnh, Vệ Cẩm Huyền thật sự đau lòng, nhưng khi biết được trước khi bệnh tình trở nặng, ông đã sắp đặt chuyện gì sau này, Vệ Cẩm Huyền không còn muốn quan tâm chút nào nữa.

Chết hay sống tùy mệnh trời.

“Chuyện kia.Anh vừa nói trước khi chết còn bày binh bố trận anh là sao ạ?”

“Cũng không có gì,” Anh hờ hững trả lời: “Trước đây, ông ta hứa sau này Bác Lăng là của anh, khi lập di chúc cũng đã viết rất rõ ràng, nhưng bây giờ ông ta lại đổi ý, bí mật sửa đổi di chúc, giao toàn bộ Bác Lăng cho con trai lớn bảo bối của mình, chỉ để lại cho anh mấy bất động sản ở Pháp.”

Trương Tư Ninh thực sự không còn gì để nói, làm cha như vậy cũng quá đặc sắc mà, thật sự khó tìm trong thiên hạ. Cái người này, chắc chắn đầu óc có vấn đề, đều là con cái do mình sinh ra, nhưng phân biệt đối xử quá mức! Trong lòng cô giận không chịu được, phổi cũng muốn nổ tung, nhưng không dám thể hiện ra sợ kích động anh, ngay cả bản thân cô không có tình cảm gì với Bác Lăng còn cảm thấy tức giận như vậy, huống chi anh dốc lòng dốc sức góp từng viên gạch để Bác Lăng có được thành tựu như hôm nay, tâm trạng còn đến mức nào nữa?

Khó trách Vệ Khang chết anh không đau lòng, một người cha như vậy.Có hay không đâu khác gì nhau! Cô thậm chí nham hiểm nghĩ, phải chi ông ta cứ tiếp tục sống như vậy, chịu nhiều đau ốm bệnh tật mới phải!

Trước khi chết còn muốn cướp đi tâm huyết của con mình để đưa cho đứa con khác mình yêu thương.Quả thật tuyệt thế mà!

Trương Tư Ninh thấy anh bị uất ức, gặp phải những chuyện không đáng, nước mắt lách tách rơi xuống, lại không dám để anh nghe thấy mình đang khóc, cố đè giọng ra vẻ thoải mái nói: “Vệ Cẩm Huyền, anh đừng khó chịu, còn có em mà, anh về đây, em nuôi anh.” Âm điệu không cao nhưng giọng nói vô cùng kiên định: “Em thật sự sẽ nuôi anh cả đời! Mãi mãi mãi mãi không rời xa anh.”

Như một lời tuyên thệ, vang dội mạnh mẽ.

Vệ Cẩm Huyền ngẩng mặt nhìn bầu trời âm u trên đầu, anh cho rằng anh đã rất kiên cường, anh cho rằng anh đã sớm không thèm để ý đến nữa, cho rằng anh không cần ai an ủi, cảm thôngNhưng lúc này, vang vọng bên tai lời hứa mạnh mẽ của cô từ bên kia bờ đại dương xa xôi, hốc mắt anh dần ẩm ướt: “Tư Ninh, anh nhớ em quá.”

Chỉ một câu như vậy, đã khiến Trương Tư Ninh không cách nào kìm nén được nữa, oa oa bật khóc, thật là khinh người quá đáng mà! Sao có thể ức hiếp anh như vậy!

Cô khóc nỉ non như con thú nhỏ khiến ngực anh như bị bóp nghẹt đè nén, rồi tựa như được truyền đến một sự an ủi lạ lùng, Vệ Cẩm Huyền im lặng trong chốc lát, sau đó cười nói: “Ngoan, đừng khóc, Tư Ninh, đừng khóc.” Anh cứ một lần lại một lần ‘đừng khóc’, không ngại phiền chán cứ lặp lại như vậy, từng chữ, không biết là vỗ về cô hay tự khuyên giải an ủi chính mình, dần dần, tiếng khóc cô từ từ nhỏ lại rồi im lặng, anh cũng lần nữa lấy lại tinh thần.

“Tư Ninh, Bác Lăng là của anh, anh sẽ không dâng cho ai hết, cho dù phá hủy nó, cũng sẽ không giao cho Vệ Cẩm Thiệu.”

Anh khẽ nói cô nghe quyết định của mình, Trương Tư Ninh dạ một tiếng: “Anh muốn làm gì cũng được, em đều ủng hộ anh, thất bại cũng không sao, nhưng anh nhất định phải chú ý an toàn, đừng vì những vật ngoài thân mà tổn thương chính mình, chúng ta cũng không thiếu tiền.”

“Đúng, chúng ta không thiếu tiền,” thanh âm nhẹ nhàng: “Dù không có Bác Lăng, anh vẫn còn những sản nghiệp khác, yên tâm đi, chuyện đã thương dịch một ngàn, tự tổn hại tám trăm ngu xuẩn như vậy anh sẽ không làm, em ngoan ngoãn ở nhà đợi anh về, nhớ rõ đi đâu cũng phải có tiểu Trịnh đi theo, biết không?”

Hiện tại cho dù anh bảo cô hứa một tháng không bước chân ra khỏi cửa cô cũng đồng ý, huống chi chỉ là chuyện này.

“Đạo này, em đi đâu cũng có tiểu Trịnh đi cùng, anh đừng lo lắng cho em, phải chăm sóc tốt bản thân, chú ý đến sức khỏe, không được đứng quá lâu, không được đi bộ nhiều. Việc trang trí nhà hàng cũng gần xong, đợi sau khi hoàn tất em sẽ không ra khỏi cửa, để cho Hứa Dương và tiểu Trịnh thay em xử lý công việc, như vậy được không ạ?”

Trong lòng Vệ Cẩm Huyền mềm nhũn, tất cả những tổn thương sỉ nhục mà cha anh đã gây ra không bằng lời nói an ủi nhỏ nhẹ, trong trẻo của cô.

Trên đời này, ít nhất còn có một người là cô, ở bên kia bờ đại dương đợi anh về.

Cúp điện thoại, Vệ Cẩm Huyền nhìn những đám mây đen bao phủ khắp bầu trời lần cuối, đôi mắt khẽ nhắm lại, bén nhọn như mũi tên, sắc cạnh tựa thanh đao vừa tuốt vỏ, không còn chút buồn thương do dự trước đó nữa. Anh xoay người, tựa như lần nữa khoác lên vai áo giáp tướng quân, ngẩng đầu ưỡn ngực, xông lên chiến trường thuộc về anh.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chương 51

Mấy ngày nay, tâm trạng Trương Tư Ninh không tốt, chỉ những lúc nói chuyện điện thoại với Vệ Cẩm Huyền mới có ý cười đùa, nói những lời dí dỏm để anh phấn chấn, những lúc khác mặt mũi ỉu xìu không nói tiếng nào, cứ ngầy người ra đó.

Cô biểu hiện rõ ràng như vậy, chỉ cần nhìn lướt qua một cái đã phát hiện ra ngay. mấy ngày nay, thím Tào cũng không dám tùy ý nói chuyện với cô, làm việc gì cũng hết sức cẩn thận, chỉ sợ không chú ý sẽ khiến cô chủ mất hứng. Không chỉ thím Tào, tiểu Trịnh, Hứa Dương mà cả nhà thiết kế tiểu Phạm và công nhân trang trícũng không tùy tiện hỏi chuyện, chỉ khi nào thật sự có chuyện cần thiết mới nói mấy câu.

Không phải Trương Tư Ninh cố tình kiêu cách, cô không phải người như vậy. Nhưng mỗi khi nghĩ đến Vệ Cẩm Huyền, cô không sao vui nổi, cảm thấy rất đau lòng, hôm đó anh nói, ‘Tư Ninh, anh nhớ em quá.’ Làm cô thiếu chút nữa kích động thu dọn hành lý đi tìm anh. Dĩ nhiên, đó chỉ là suy nghĩ trong lúc nhất thời xúc động, sau khi tỉnh táo lại, lý trí trở về, cô biết chạy qua đó chỉ khiến mọi chuyện phiền phức hơn, không thể nào làm vậy được.

Ngay thời điểm mấu chốt này, cô lại nhận được điện thoại của người nhà báo ông nội đang nằm viện, tình hình không mấy lạc quan.Đối với Trương Tư Ninh mà nói, đây tuyệt đối là họa vô đơn chí, dồn ép đến mức khiến cô không thở được.

Lúc đó là ba giờ chiều, Trương Tư Ninh đang ở trong tiệm, cô út Trương Nghênh Trân gọi điện tới báo cô biết chuyện này, tiện thể còn giáo huấn cháu gái một trận trong điện thoại: “Đột mừng năm mới, cô nói khi nào có thời gian sẽ trở về, bây giờ đã lâu như vậy, đừng nói về, đến một cú điện thoại cũng không có! Ông cụ ở nhà ngày nào cũng phàn nàn phàn sao, tôi bảo để gọi điện cho cô ông cụ còn không cho, Trương Tư Ninh, làm người phải có lương tâm, cô có hận thì cứ hận người cha hồ đồ kia của cô, đừng ra vẻ như cả nhà chúng tôi đều thiếu nợ cô, cô nói thử xem, lúc đó cho dù chúng tôi không đồng ý, cha cô sẽ không cưới người đàn bà Hàng Yến kia sao? Nếu cô thật sự có bản lĩnh, thì đuổi Hàng Yến và con cô ta đi đi, sao lại trút giận trên người chúng tôi thế này! Người lớn có làm sai hay không thì từ nhỏ ông cụ cũng là người yêu thương cô nhất!”

Trương Tư Ninh đang ở căn phòng riêng yên tĩnh trên lầu hai, nghe cô nhỏ nói xong, hồ hững trả về một câu: “Cô nhỏ, cô cứ ở đó chịu thiệt trong tay Hàng Yến đi.” Nói xong, không đợi bà ta lên con, đã trực tiếp cúp điện thoại.

Cô nhỏ Trương Nghênh Trân là kẻ nịnh hót, trước đây khi quan hệ ba mẹ cô còn hòa thuận, thời điểm ba cô bắt đầu kiếm được nhiều tiền, hầu như ngày nào cũng đến nhà cô báo cáo tin tức, vô cùng nịnh bợ, còn giúp đỡ làm công việc nhà, mua quần áo mới cho cô, thân thiết với cô còn hơn với con gái mình.

Bây giờ, công việc trông coi nhà xưởng cho ông ba đại gia cô mà chú nhỏ đang làm, cũng là nhờ trước đây mẹ cô thì thầm bên tai ba cô nói giúp.

Sau đó, quan hệ cha mẹ cô chuyển biến xấu rất nhanh chóng, chuyện này cũng nhờ cô nhỏ thêm mắm dặm muối, châm dầu vào lửa không ít, đến khi mẹ cô bệnh mất đi, cô và ông ba đại gia bùng nổ chiến tranh vì chuyện ông muốn cưới nhân tình vào nhà, cũng là cô nhỏ đứng giữa ba phải, giúp đỡ ba cô chu toàn với mọi người trong nhà, giúp nói tốt cho Hàng Yến.

Sau này, có một lần tình cờ, cô nghe thấy thím hai và thím ba nói thầm với nhau chính cô nhỏ là người đã giới thiệu Hàng Yến cho ông ba nhà giàu mới nổi của cô quen biết nhau, chính cô ta làm mối cho hai người đó.

Lúc đó, Trương Tư Ninh vừa tức vừa giận lại cảm thấy buồn cười, có thể nói vô cùng thất vọng, nhưng lúc này mẹ cô đã mất, tro cốt đều đã đặt vào hũ đợi ngày chôn cất, so đo tính toán hơn nữa cũng chẳng còn ý nghĩa gì, người thân nhân tâm, không bằng liếc mắt mà đi, không quan tâm đến ai nữa.

Hôm nay, cô nhỏ nói những lời đó trong điện thoại, vừa nghe đã biết cô ta không kiếm được lợi ích từ Hàng Yến như mong muốn, thật ngạc nhiên mà. Nếu không sẽ không nhắm vào Hàng Yến như vậy, còn khiêu khích cô đi cãi nhau với bà ta, cô khinh, đừng nghĩ cô cũng ngốc giống người mẹ đã mất của mình!

Trương Tư Ninh gọi điện cho chú nhỏ, biết được ông nội nằm viện nhưng tình huống khá ổn định, không đến mức dọa người như cô nhỏ nói, nhưng quả thật bệnh không nhẹ, phải làm phẫu thuật nối mạch máu tim: “Tư Tư à, con trở lại thăm ông nội chút đi, ông rất nhớ con, trong túi quần túi áo toàn là ảnh chụp của con ngày trước.”

So với cô nhỏ, chú nhỏ Trương Nghênh Khải là một người hiền lành thật thà, mặc dù cũng đi theo ông ba đại gia của cô xông pha, nhưng nhân phẩm còn tốt, Trương Tư Ninh vẫn tin tưởng lời nói của chú ấy. Cô suy nghĩ một lát rồi gật đầu nói: “Vay hai ngày sau con về thăm ông nội, chú nhỏ đừng nói cho người khác biết, đợi khi nào con đến con gọi điện cho chú.”

Tuy Trương Nghênh Khải không phải là người nhanh nhạy, nhưng cũng biết cả nhà mình có lỗi với cháu gái, lúc này con bé nói sẽ trở về, đã là chuyện khó có được, cháu gái nói giữ bí mật, vậy thì trước hết cứ giữ bí mật thật tốt, cái này cũng là để đề phòng ngộ nhỡ, lỡ như hai ngày sau cháu gái lại không muốn về, sẽ không làm ông cụ mừng hụt một phen.

Nên liền gật đầu đồng ý.

Cô vừa cúp máy, liền nhận được điện thoại Vệ Cẩm Huyền, anh hỏi: “Em nói chuyện với ai mà lâu vậy?” Đường dây báo bận gần hai mươi phút.

Trương Tư Ninh không muốn chuyện rồi rấm trong nhà khiến anh bận lòng, nhưng cũng biết không thể nào giấu được, nếu cô về quê, thế nào tiểu Trịnh ở bên cạnh cũng sẽ lập tức báo cáo với sếp ngay!

Nên cô vô cùng ngoan ngoãn kể rõ mọi chuyện, ông nội bị bệnh nặng, là cháu gái, dĩ nhiên cô phải trở về thăm ông. Đây là chuyện hiển nhiên, Vệ Cẩm Huyền không nói gì, chỉ dặn dò: “Ồ Phúc Kiến có chi nhánh của Bác Lăng, khi nào em về anh sẽ cho người ra đón, lát nữa anh sẽ dặn tiểu Trịnh, bảo

cậu ta tìm thêm hai người nữa đi cùng em.”

“Không cần đâu ạ, tiểu Trịnh đi với em là được rồi.” Cũng không phải trở về đánh nhau, dẫn theo nhiều người như vậy quá khoa trương.

Vệ Cẩm Huyền không để ý tới cô, chỉ dặn dò: “Em phải ngoan ngoãn nghe lời, nhiều người đi cùng anh mới có thể yên tâm, không được tùy hứng.”

Trương Tư Ninh:

Rất cuộc là cô tùy hứng hay anh tùy hứng.....-_-

Cô biết khoảng thời gian này, vì chuyện bên Pháp nên anh có hơi thần hồn nát thần tính, cũng biết anh sợ cô trở về sẽ chịu thiệt thòi khi đối mặt với ông ba đại gia của mình và mẹ kế, Trương Tư Ninh cũng không nói thêm gì, chỉ gật đầu đồng ý, ra về nhất định sẽ nghe theo mọi sắp xếp của đại gia, khiến Vệ Cẩm Huyền bị cô trêu đến bật cười.

“Có nhớ anh không?” Anh dịu dàng hỏi.

Những ngày gần đây, khi trò chuyện với anh, Trương Tư Ninh không nói những chuyện phiền lòng, cũng không hỏi anh tình hình bên đó, chỉ nói những chuyện êm tai dễ nghe, để anh có thể thư giãn một chút, vui vẻ một chút.

Nhưng lúc này, cô giả vờ mượn phiền lo lắng: “Tối qua, em nằm mơ thấy anh.” Chuyện này là thật, nhưng nội dung cụ thể thế nào thì khi tỉnh lại cô đã quên bống đi mất, chỉ nhớ rõ trong mơ thấy anh, nhưng vì muốn anh vui vẻ, nên cô bịa chuyện là chính.

Anh hiểu kỳ: “Mơ thấy anh thế nào?”

“Mơ thấy anh ở cùng người phụ nữ khác, không cần em nữa, em đuổi theo, anh lại chạy đi, anh dẫn người phụ nữ kia càng chạy càng nhanh, cuối cùng bỏ em lại một mình trên đường.” Giọng nói hết sức thương tâm.

Đã là đàn ông, có ai không thích nghe người phụ nữ của mình ghen tuông, ghen chính là quan tâm, nằm mơ cho thấy cô nhớ anh, thêm vào đó hai người đang xa cách nên có cảm giác thiếu tự tin. Vệ Cẩm Huyền cũng là một người đàn ông bình thường như vậy, anh nghe thấy sự tủi thân và lo lắng trong lời nói của cô, trong lòng vô cùng vui vẻ, nhưng ngoài miệng vẫn bình thản mắng yêu: “Nghĩ lung tung gì vậy, đừng có không việc gì lại ôm máy tính xem ngôn tình, không ích lợi gì hết!” Hôm qua, cô nói với anh, đang theo dõi một tác phẩm mới, vô cùng hấp dẫn nhưng rất hay, anh mượn chuyện này đưa luôn vào dạy dỗ.

Dừng lại một chút, rồi chậm rãi nói tiếp: “Tư Ninh, em phải tin tưởng anh, chuyện bên này đã đủ khiến anh sút đầu mẻ trán rồi, cho dù có thời gian rảnh rỗi, cũng đều dùng để nhớ em.” Anh nói rất nhẹ nhàng ngọt ngào tình cảm, cô ở bên này đôi mắt to uốn cong, nhếch miệng cố nín cười, lòng hư vinh của đàn ông đây mà.....

Trương Tư Ninh tiếp tục sự nghiệp diễn viên nghiệp dư diễn vai cô gái nhỏ có tình gây sự, tiện thể nhân cơ hội đưa ra yêu cầu: “Vậy anh phải bảo đảm ở bên đó không được tiếp xúc thân tay gì với phụ nữ! Càng không được phép hôn, cho dù là kẻ mặt cũng không được! Nhiều nhất cũng chỉ được bắt tay thôi.”

Anh cảm thấy cô nói những điều này vì không có cảm giác an toàn, nên để cô yên tâm, không chút nghĩ ngợi liền gật đầu: “Được, ngoại trừ bắt tay, anh sẽ không tiếp xúc gì khác với phụ nữ.” Giọng nói vừa nghiêm túc vừa trịnh trọng, không biết còn tưởng anh đang nói chuyện đại sự gì đó.

Trương Tư Ninh tỏ vẻ hài lòng uhm một tiếng, rồi dường như chợt dạ khẽ hỏi: “Anh thấy em yêu cầu như vậy có quá đáng không ạ?” Dù sao anh đang ở Pháp, không phải Trung Quốc, hôn má chào hỏi gì gì đó cũng là lễ nghi cơ bản.

Vệ Cẩm Huyền nói: “Không việc gì, anh có thể ứng phó.”

Trương Tư Ninh nói: “Nếu không thì vạch giới hạn đi, sau năm mươi tuổi anh muốn làm gì cũng được.”

Anh vừa phát hờn vừa buồn cười: “Có phải anh nên khen em rất rộng lượng và hiểu chuyện không?”

Trương Tư Ninh hứ một tiếng: “Dù sao anh cũng phải thành thật, đừng nghĩ em không thấy nên nói cho có lệ vậy thôi, trực giác phụ nữ rất linh nghiệm đó.”

Anh cười thật to ở đầu bên kia: “Tư Ninh, lúc này anh rất muốn ôm em.” Sao cô có thể đáng yêu đến vậy! Làm tim anh tan chảy.

Trương Tư Ninh dịu dàng nở nụ cười: “Vậy anh sớm trở về, muốn ôm bao lâu cũng được.”

Anh lại tiếp tục cười lớn: “Vậy ôm cả đời được không?”

Cô ngẩng đầu nhìn ngã tư đường đông nghịt ngoài cửa sổ, cảm giác buồn nhớ lúc này đột nhiên ập đến, dâng trào mãnh liệt, không cách nào ngăn được, đôi mắt long lanh nước, nghẹn ngào nói: “Được.”

“Thật sự được?”

“Dạ, thật sự được.”

“Cả đời?”

“Đạ, cả đời.”

Phúc Kiến là một tỉnh nằm ven biển đông nam Trung Quốc, cùng với Vũ Lăng một Nam một Bắc, khoảng cách khá xa, trước đây Trương Tư Ninh có thể từ quê nhà chạy đến nơi này học đại học, cũng xem như chuyện không tưởng, dù sao Vũ Lăng cũng không phải Bắc Kinh hay Thiên Tân, chỉ là một thành phố rất bình thường.

Người ta nói, hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, cô và Vệ Cẩm Huyền thật sự duyên sâu phận dày, nếu không đã không thể nào cùng xuất hiện ở nơi này.

Sau khi máy bay hạ cánh, Trương Tư Ninh lập tức nhận tin báo Vệ Cẩm Huyền biết cô đã đến nơi an toàn, hôm nay là ngày tang lễ của Vệ Khang, hai người đã hẹn trước đợi anh xong việc bên đó sẽ gọi điện cho cô.

Tiểu Trịnh và ba người khác che chắn quanh Trương Tư Ninh, vừa đi ra ngoài vừa đưa tay ngăn cách dòng người lui tới ở sân tay.

Ba người này do tiểu Trịnh tuyển chọn theo yêu cầu của Vệ Cẩm Huyền, đều là những người vạm vỡ to cao, diện mạo hăm hống, đeo kính râm mặc tây trang đen, vừa giống vệ sĩ vừa giống xã hội đen, có điều xã hội đen trong nước không chú trọng chuyện ăn mặc, rất hiếm khi mặc tây trang, nhất là vào mùa hè gay gắt. Cũng không phải băng đảng mafia nên người ngoài nhìn vào biết ngay là vệ sĩ, Trương Tư Ninh là đối tượng được bảo vệ, đáng vẻ lại vô cùng xinh đẹp, nên suốt đường đi nhận được rất nhiều ánh mắt ngạc nhiên quan sát đánh giá.

Tóm lại rất phong cách.

Tiểu Trịnh cúp điện thoại, tiến lại gần cô hai bước nói nhỏ: “Xe đã đến rồi.”

Trương Tư Ninh đáp lại một tiếng. Chuyến đi này của cô, Vệ Cẩm Huyền bố trí rất chu đáo, anh đã dự đoán tất cả tình huống có thể xảy ra.

Chi nhánh Bắc Lăng ở đây do một người họ Du phụ trách, là một người đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi, ngũ quan cân đối, khuôn mặt vuông vức, chân mày rậm mắt to, thoạt nhìn có vẻ ngay thẳng khí khái.

Ông ta tự mình dẫn người đến đón cô, đưa tới hai chiếc xe trong đó có một chiếc Bentley, tiểu Trịnh tiếp quản rất tự nhiên, hiển nhiên Trương Tư Ninh ngồi xe do hần cảm lái, quản lý Du cũng ngồi ở vị trí phó lái, còn những người khác ngồi trên chiếc xe còn lại.

Tất cả mọi việc giống hết phim truyền hình.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Chương52

Hơn nửa năm, Trương Tư Ninh mới lần nữa trở lại quê nhà, một đường từ sân bay đến khách sạn, nhìn thấy những con đường quen thuộc, những ngôi nhà quen thuộc, tâm trạng cô rất phức tạp. Sau khi đến khách sạn, nhận thẻ khóa phòng, hẹn tiểu Trịnh một giờ sau sẽ xuất phát đến bệnh viện, chào hỏi quản lý Du xong, cô chẳng còn chút tinh thần nào nên quay về phòng trước.

Về phần xã giao gì đó, cô là phụ nữ, cũng không có chuyện gì để nói với ông chú quản lý trung niên này, nên giao hết mọi chuyện cho tiểu Trịnh là được.

Quản lý Du không phải người Phúc Kiến, nhưng đã sống ở đây nhiều năm, nên nơi này cũng xem như quê hương thứ hai của ông, cưới vợ sinh con rồi bám trụ ở đây. Vì là người lẫn lộn trên thương trường, nên việc thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt đã trở thành kỹ năng cơ bản. Thấy tâm trạng Trương Tư Ninh không tốt, dọc đường đi ông ta không nhiều lời, cũng không làm cô vướng bận không nghi ngại được.

Trước đó lúc nhận được điện thoại Vệ tổng trực tiếp gọi đến, tuy kích động nhưng chưa hiểu rõ mọi việc, Vệ tổng cũng không nói rõ ràng, chỉ bảo ông chịu trách nhiệm tiếp đón một người bạn quan trọng, vốn ông còn có chút mờ mịt, nhưng hiện tại nhìn thấy người cần tiếp đón, quản lý Du là một kẻ kẻ lười đời còn có gì không hiểu, thêm vào đó nhìn thấy vị Trương tiểu thư này tư thế tiền hô hậu ủng thì biết ngay không phải người bình thường.

Ông ta không dám nhiều chuyện với Trương Tư Ninh, nhưng có thể trò chuyện với tiểu Trịnh. Cũng không nói những chuyện to tát mà chỉ muốn tìm hiểu sơ qua, dĩ nhiên không phải muốn do thám, chỉ muốn hiểu rõ để sắp xếp mấy ngày tiếp theo sao cho tốt. Quản lý Du không mong gì khác, chỉ hy vọng vị khách này hài lòng rồi đi là được, xem như ông có được biểu hiện tốt trước mặt ông chủ.

Tiểu Trịnh thoạt nhìn bên ngoài có vẻ hiền lành thật thà, thật ra là người rất kín đáo, quản lý Du hỏi hần, hần cũng không tiết lộ gì nhiều, chuyện gì có thể nói thì nói một chút, chuyện không thể nói liền âm ờ cho qua, về phần sắp xếp những ngày tiếp theo thế nào, tiểu Trịnh nói: “Chuyện này vẫn chưa biết được, lần này Trương tiểu thư trở về thăm người lớn trong nhà đang nằm viện, nên phải đợi xem đến lúc đó cô ấy sắp xếp thế nào.”

Quản lý Du nghe tiểu Trịnh dùng từ ‘trở về’, liền đoán ra Trương Tư Ninh là người ở đây. Đồng thời cũng xác định được những người này chỉ đơn thuần đến vì việc riêng, không liên quan gì tới việc công ty. Ông ta cũng không hỏi nhiều, biết tiếp theo không còn việc của mình, nên nói: “Trịnh lão đệ, công việc trong công ty không thể bỏ đi lâu được, tôi để tiểu Vương tiểu Đặng ở lại đây, có việc gì thì cậu bảo bọn họ đi làm.”

Tiểu Trịnh cũng không khách sáo, liền nói được.

Đợi sau khi tiểu Trịnh cũng đã về phòng, quản lý Du liền gọi hai nhân viên cấp dưới tiểu Vương và tiểu Đặng vào cẩn thận dọn đồ một phen, bảo hai người bọn họ mấy ngày này đi theo giúp đỡ việc vặt cho mấy vị khách mới tới, tiền lương sẽ được trả gấp đôi, ăn uống này nọ cũng được trả theo tiêu chuẩn cao hơn.

Vệ tổng đã nói, mọi thứ đều phải tốt nhất. Nên chỗ ở là khách sạn năm sao, phòng VIP cao cấp, xe Bentley, đương nhiên ăn uống cũng là những thứ tốt nhất. Dù sao cũng không phải tiền của ông.

Tiểu Vương hỏi: “Du tổng, lai lịch của vị Trương tiểu thư gì đó, có vẻ phi thường.” Ở Phúc Kiến khi khen ngợi những người lợi hại có bản lĩnh, đều nói ‘phi thường’.

Quản lý Du trừng mắt liếc cậu ta một cái, cảnh cáo nói: “Không được hỏi lung tung, dù sao cũng là người chúng ta không thể đụng vào, cậu với tiểu Đặng tiếp đãi người ta cho tốt, sau này mới có lợi!” Nói xong còn cẩn thận lặp lại lần nữa, sau khi xác định không bỏ sót chuyện gì mới rời đi, thời gian còn sớm, về công ty vẫn kịp giờ họp.

Bởi vậy có thể thấy, quản lý Du là một người yêu công việc.

Trương Tư Ninh trở về phòng tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo khác, hiện tại thời gian còn sớm, mới hơn bốn giờ chiều, trước khi lên máy bay cô đã gọi điện cho chú nhỏ báo hôm nay mình sẽ về. Vốn chú nhỏ định ra sân bay đón cô, nhưng Trương Tư Ninh đã khéo léo từ chối, chỉ nói có bạn tới đón, nhân tiện hỏi bệnh viện và số phòng ông nội đang nằm.

Cô định đi thẳng tới bệnh viện, chứ không có ý lựa chọn thời điểm, nếu tình cờ gặp một nhà ba người ông ba đại gia của cô, vậy thì gặp cũng tốt, cô cũng không phải người bị mất mặt hay xấu hổ, có gì phải lén lút giống như người có tội.

Trên đường đến bệnh viện, Trương Tư Ninh ngồi một mình ở ghế sau, vẫn là tiểu Trịnh lái xe, ngồi ở vị trí phó lái là một người trẻ tuổi họ Đặng, anh ta hướng dẫn đường đi.

Là người địa phương, dĩ nhiên Trương Tư Ninh biết bệnh viện ông nội mình đang nằm ở đâu, phải đi đường nào, nhưng quản lý Du đã sắp xếp mọi chuyện, nên cô cũng không nói gì.

Sau khi xe dừng trong bãi đậu xe phía trước bệnh viện, tiểu Đặng thành thục nhanh nhẹn chạy xuống ân cần giúp Trương Tư Ninh mở cửa xe, cúi người khom lưng đợi cô bước xuống, Trương Tư Ninh thấy vậy có chút cảm nín, lấy lòng thể này cũng quá rõ ràng mà.

Nhưng vẫn nói cảm ơn.

Tiểu Đặng cười tí mắt, khoát tay nói không cần khách khí, khuôn mặt anh ta nhìn rất trẻ con, mũm mĩm, đôi mắt nhỏ cười lên tươi rói.

Trương Tư Ninh biết đến thăm bệnh không thể đi tay không, nên trước đó đã chuẩn bị sẵn quà biếu ở Vũ Lăng, đều là những thực phẩm chăm sóc sức khỏe dành cho người cao tuổi, ông nội bị đường trong máu hơi cao nên những thứ cô mua đều không chứa đường. Thím Tào còn nghe theo lời dặn của Vệ Cẩm Huyền, lấy hai chiếc hộp bao bì rất tinh tế đưa cho Trương Tư Ninh, nghe đâu là nhân sâm lâu năm.

Quà tặng do tiểu Vương, người chịu trách nhiệm chỉ đường cho chiếc xe phía sau xách theo, đi cùng Trương Tư Ninh có ba người, có một người tên Giang Tân muốn giúp xách phụ, dù sao cũng đến bảy tám hộp quà, nhưng tiểu Vương không cho, nói không có việc gì, Trương Tư Ninh thấy vậy thật là ...không biết nói gì luôn.

Vốn dĩ một mình cô cộng thêm bốn người cao lớn đi giày tây, mặc âu phục trên đường cũng đã khiến mọi người chú ý, bây giờ thêm hai người nữa, một hàng Trương Tư Ninh thành bảy người, cả một nhóm nhỏ đó! Cô giống như công chúa mặt trăng được các ngôi sao vây quanh, đi đến đâu cũng là vật phát sáng, những người kia đều chủ động nhường đường cho cô, ngay cả khi đi thang máy bọn họ cũng giành chỗ trước, mấy người xung quanh còn không dám đi cùng bọn họ, sợ chọc phải rắc rối.

Trương Tư Ninh lớn đến từng này, lần đầu tiên có phong cách như vậy, xấu hổ ㄟ không chịu được, lúc đầu nghĩ tới chuyện sắp gặp người thân trong lòng còn cảm thấy khó chịu, lúc này bị tình cảnh trước mắt làm cho dở khóc dở cười, chút phiền muộn khó chịu trong lòng cũng theo gió bay mất.

Ông nội Trương Tư Ninh năm nay bảy mươi tuổi, bình thường sức khỏe khá tốt, chỉ có điều con người khi già đi, sức khỏe dù tốt đến mấy cũng sẽ gặp phải những căn bệnh tuổi già.

Bà nội Trương đã mất hai năm trước, năm ngoái ông lại có lỗi với đứa cháu gái duy nhất, đứa cháu này ra về cả đời sẽ không qua lại với nhau nữa, vốn tâm tình đã rất phiền muộn, thêm vào đó mấy hôm trước tranh chấp với con dâu mới Hàng Yên về vấn đề dạy dỗ cháu trai, con trai mình lại bênh vực con dâu, đứng ra khuyên giải kiểu ba phải, chọc ông cụ tức giận không ít, lòng ngực như có đá đè, làm cách nào cũng không thờ được.

Cứ như vậy, chưa tới hai ngày đã phải nhập viện, bác sĩ nói bị tắc nghẽn cơ tim, may là kịp thời phát hiện sớm, nếu để chậm trễ vài ngày, có thể đột tử bất ngờ. Cả nhà nghe vậy hoảng hốt, không dám chọc cho ông cụ mất hứng, ngay cả Hàng Yên cũng chiều con đến thế cũng dẫn con trai tới xin lỗi.

Hôm nay, tâm tình ông cụ khá tốt, lão Nhị nói cháu gái Tư Tư của ông về thăm ông rồi, sẽ tới ngay bây giờ, khiến ông rất cao hứng, không thể nào ngăn được nụ cười trên mặt, nếu không phải bác sĩ nói bệnh này của ông không được vui mừng hay tức giận quá mức, thì ông cụ còn cao hứng hơn nữa.

“Con còn tưởng có chuyện gì, mới vội vàng điện thoại bảo con gấp gấp chạy nhanh qua đây, chẳng phải chỉ là con nhỏ Trương Tư Ninh đó trở lại thôi sao, chúng ta là người lớn còn phải đặc biệt ở đây đợi nó, đúng là làm phiền người khác mà! Ba, ba cứ nuông chiều nó đi!” Mấy hôm trước Trương Nghênh Trân bị Trương Tư Ninh ngắt điện thoại còn nửa mai mấy câu, trong lòng vốn đã khó chịu. Thêm vào đó, vừa rồi bà ta đang uống trà nói chuyện phiếm với bà lớn vợ phó cục trưởng cục công thương, hy vọng bám víu mối quan hệ này, có thể giúp con gái đi cửa sau tìm được công việc tốt, bên kia còn chưa nói được hai câu, đã phải hấp tấp chạy về đây chỉ để chờ con nhỏ đó, bà ta vui vẻ mới lạ.

Ông cụ trừng mắt liếc bà ta: “Cô câm miệng đi, không nói cũng không ai bảo cô câm đâu, tôi nói trước cho cô biết, đợi lát nữa đứa nhỏ Tư Tư đến đây, chỉ được phép nói những lời tốt đẹp, nếu để con bé thấy sắc mặt khó chịu của cô, thì từ nay về sau cũng đừng gọi tôi là ba nữa!” Vừa nói vừa nhìn đứa con trưởng của mình: “Còn anh nữa, quản lý vợ mình cho tốt vào, không được để cô ta đến bệnh viện! Nếu để Tư Tư nhìn thấy cô ta, tôi sẽ không để yên đâu!”

Ba của Trương Tư Ninh có một cái tên rất trung tính, gọi là Trương Nghênh Hoa, nếu dùng ngôn ngữ địa phương Phúc Kiến sẽ đọc gần giống như ‘Cây anh đào’....trước đây vì chuyện này mà sống chết đòi đổi tên, tiếc rằng ông nội cô ý chí sắt đá, ý định đó đành phải không bệnh tự chết.

Lúc này, nghe nói con gái đã trở lại, Trương Nghênh Hoa cũng rất cao hứng, dù sao cũng là đứa con đầu tiên, đã cưng chiều nhiều năm như vậy! Trước kia không cảm thấy gì, đến khi âm ỉ quan hệ rạn nứt hoàn toàn, con gái sống một mình nơi đất khách quê người, Trương đại gia lại nghĩ con gái trước kia cũng tốt lắm, vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, khi còn bé còn đầm lưng rửa chân cho hắn, nghĩ lại thấy ảm áp vô cùng. Có nhiều người nhân cách đáng khinh như vậy, lúc vợ còn sống thì cảm thấy con gái luôn thua kém con trai, đến khi vợ mất rồi, con gái cũng đi, lại thấy con gái như tri kỷ, con trai thô kệch luôn khiến hắn lo lắng không yên, mới mười lăm tuổi đã làm to bụng nữ sinh cùng lớp, phải bồi thường người ta một số tiền lớn không nói, còn bị trường đuổi học, thật đáng thất vọng!

“Ba, ba nói Tư Tư trở lại sao, cũng không nói trước với con một tiếng, con sẽ bảo Dương Dương, Trình Trình đến đây gặp chị gái. Hai đứa nhỏ này cũng nhớ Tư Ninh nhiều lắm.” Người nói là Lý Mẫn, vợ của Trương Nghênh Khải, bà và mẹ Trương Tư Ninh có quan hệ khá tốt, cũng rất thích Trương Tư Ninh. Thời điểm Trương Nghênh Hoa tái hôn, bà ấy vốn không đồng ý, nghĩ đứa nhỏ vừa mất mẹ chưa được hai tháng đã phải nhìn cảnh cha mình tái hôn, làm vậy rất có lỗi với nó.....!

Nhưng bà cũng còn gia đình con cái mình, chồng thì dựa vào anh trai kiếm sống, em gái chồng luôn nói vun vào, đến cuối cùng chồng bà, ba chồng và những người khác trong nhà đều đồng ý, bà chỉ là một người con dâu còn có thể nói gì, chỉ có thể trôi theo dòng chảy.

Không thể vì chị em dâu đã mất, mà liên lụy đến cuộc sống chính mình.

Ông cụ đối với con dâu vẫn rất khách khí: “Chuyện này phải trách lão Nhị, Tư Tư bảo hắn gạt mọi người, hắn liền thành thật như vậy không nói cho ai biết, haizz, nếu hắn nói sớm hơn một chút, ta liền ra sân bay đón cháu gái ta.”

Nhóm người của Trương Tư Ninh đi thang máy lên tầng mười hai, Trương gia có tiền, Trương đại gia cũng hiểu thảo, rất sẵn sàng chi tiền vì ba mình, lôi kéo quan hệ để có được phòng bệnh dành cho cán bộ, là một phòng riêng biệt, tuy không quá cao cấp, nhưng sạch sẽ vệ sinh hơn phòng bệnh thường rất nhiều.

1213, Trương Tư Ninh đếm số, rất nhanh đã tìm thấy phòng bệnh, vừa gõ vào, cánh cửa đã được kéo ra từ bên trong.

Thấy người mở cửa là ba mình, Trương Tư Ninh chớp mắt mấy cái, mím môi không nói tiếng nào. Vốn Trương Nghênh Hoa đang tràn ngập tình thương của người cha, thấy con gái lạnh nhạt không chào hỏi mình, thì có chút mất hứng, lại nhìn thấy phía sau con gái.....Ồ, ơ, sáu người đàn ông to lớn đang đứng đó.....Đây là muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Chương53

Trương Nghênh Hoa có chút không xác định được ý tứ con gái mình, đây là đến thăm bệnh hay đến gây chuyện?

Hắn đứng tại chỗ không để Trương Tư Ninh bước vào, cô cũng đứng yên ở đó, hai cha con cứ vậy im lặng đối đầu. Có điều hai người họ giằng co nhau nhưng người trong phòng không đợi được nữa, ông cụ ở bên trong kêu ầm lên: “Lão Đại, có phải Tư Tư không? Có phải Tư Tư tới rồi không?!”

Trương Nghênh Hoa còn chưa kịp đáp lại ba mình, Trương Nghênh Trân đã đi tới gào to: “Trương Tư Ninh, cô dẫn theo nhiều người như vậy là có ý gì! Muốn đánh nhau hay muốn gây chuyện đây!”

Thật ra cũng khó trách hai anh em Trương Nghênh Hoa và Trương Nghênh Trân nghĩ vậy, cho dù không nói đến bốn người tiểu Trịnh y hệt cảm vệ quân, tiểu Vương cũng là một người to lớn, đen đúa vạm vỡ, tiểu Đặng tuy trắng trẻo mập mạp, nhưng có khuôn mặt và đôi mắt rất thu hút, cũng là người dễ khiến người khác chú ý.

Nhưng nếu bình tĩnh suy xét, thì sẽ biết có ai không việc gì lại dẫn người từ một nơi xa xôi trở về gây chuyện chứ, nếu Trương Tư Ninh muốn gây chuyện thì đã sớm náo loạn rồi, sao còn phải đợi đến lúc này! Cô đâu nhằm chán đến vậy! Chỉ có điều trong chuyện của mẹ Trương Tư Ninh, hai anh em này cố gắng không ít sức lực, một người là thủ phạm chính, một người là đồng phạm, nên mới thấy chột dạ, vì bản thân giả dối nên không có gì cũng suy diễn lung tung lo lắng vớ vẩn, chuyện có một lại nghĩ đến mười, nhìn thấy gà là nghĩ đến trứng.

Chỉ có thím nhỏ Lý Mẫn là hiểu chuyện, chủ yếu do người ta tự thấy mình ngay thẳng, tuy lúc trước không phản đối Trương Nghênh Hoa tái hôn, nhưng cũng không lên tiếng ủng hộ, nên cảm thấy mình không có lỗi gì với Trương Tư Ninh, bà trấn an ông cụ đang ngạc nhiên hoảng hốt (ông cụ ban đầu vì cháu trai, cũng là một thành viên trong đội quân góp gạch hiến sức nên lúc này có chút chột dạ), rồi đi qua Trương Nghênh Khai cũng đang chột dạ như vậy, đột nhiên nhìn thấy sáu người đàn ông cao lớn, bà cũng khá ngạc nhiên, lẽ nào, thật sự đến để gây chuyện, có điều bà không hồ đồ, vì thế mỉm cười nói: “Tur Tur tới rồi, ông nội nhắc con cả ngày, đã tới rồi, mau vào đây,” vừa nói vừa giơ tay đẩy hai anh em Trương Nghênh Hoa và Trương Nghênh Trân qua một bên, (Lý Mẫn cao một mét bảy, nặng gần một trăm ký, là một người to cao mập mạp), tay kéo Trương Tư Ninh vào vừa như lo lắng hỏi: “Mấy người này là bạn con sao?”

Trương Tư Ninh vẫn muốn giữ gìn mặt mũi cho thím nhỏ, khoe miệng khể run gọi chú nhỏ thím nhỏ, sau đó giải thích: “Bạn trai con lo lắng con về có một mình, nên để bọn họ đi theo mới yên tâm.”

Ba anh em Trương gia và cả Lý Mẫn rất muốn hỏi, bạn trai con là người của thế giới ngầm sao?

Biết cô không phải đến để gây chuyện, ba anh em Trương gia thờ phào một hơi nhẹ nhõm, ông cụ trong phòng cũng có thể hít thở bình thường trở lại, bầu không khí dần thư giãn hơn, Trương Nghênh Trân vẫn không quên lái nhai mấy câu: “Cô nói cô về nhà mình, bạn trai cô có gì phải lo lắng, chúng tôi có thể ăn thịt cô hay giết chết cô sao!”

Trương Tư Ninh mặc kệ bà ta, trực tiếp đi theo Lý Mẫn vào phòng bệnh, mấy người tiểu Trịnh cũng là người hiểu chuyện, sáu người không đi vào cùng, chỉ có tiểu Vương cầm trên tay mấy hộp quà theo sau Trương Tư Ninh, mấy người còn hết như môn thần trấn giữ trước cửa phòng bệnh, thật sự y hết môn thần.

Tiểu Trịnh cũng đi vào theo Trương Tư Ninh, trước đó Vệ tổng đã dặn dò rất kỹ, bảo hần khi ra ngoài phải luôn theo sát cô, hần phải làm tròn trách nhiệm chứ.

Trương Tư Ninh bước vào gọi to ‘ông nội’, tâm trạng vô cùng phức tạp, nhìn thấy ông già hơn rất nhiều so với trước khi cô rời đi, hốc mắt liền chua xót. Ông cụ nắm tay cháu gái không rời, cứ gọi mãi ‘Tur Tur’, giọng nói vừa bi thương vừa vui mừng phấn chấn, hơn nửa năm không gặp, cháu gái lại càng xinh đẹp hơn rồi, ông lâm bầm: “Gầy, con bé này có phải ở bên ngoài không ăn uống đầy đủ không,” nói xong, lại chuyển sang chuyện khác, tay sờ sờ đầu Trương Tư Ninh: “Tur Tur à, ông nội còn tưởng sẽ không bao giờ được gặp lại con nữa.”

Đây là...trước sau chuyển hướng cái vèo, ngay cả bước trung gian chuyển tiếp cũng không có, trực tiếp một phát từ âm áp sang bi thương....khoảng cách cũng không nhỏ mà.

Thấy ông cụ không nên được cảm xúc, nước mắt cứ ứa ra, con dâu Lý Mẫn so với ba anh em Trương gia nhảy bén hơn rất nhiều, bước lại khuyên lon an ủi: “Ba, bác sĩ nói bệnh của ba không được vui mừng hay buồn bã quá mức, chỉ còn hai ngày nữa là làm phẫu thuật rồi, Tur Tur cũng đã trở về thăm ba, ba đừng làm con bé lo lắng.”

“Đúng vậy đó ba, sức khỏe quan trọng nhất, Tur Tur lo lắng cho ba nên mới trở về, ba mà lại đổ bệnh, con bé sẽ không vui.” Trương Nghênh Khai hưởng ứng lời vợ, cũng lên tiếng khuyên nhủ.

Con gái Trương Nghênh Trân cũng khuyên vào, tuy bà ta khó chịu với thái độ của con nhỏ Trương Tư Ninh này, nhưng cũng là người con hiếu thảo, chắc chắn phải lo lắng cho sức khỏe ba mình. Chỉ có Trương Nghênh Hoa ngồi phía đằng kia buồn bực không hé miệng, khuôn mặt cứng đờ, giống như người ta thiếu nợ hần mấy trăm vạn không trả.

Con gái đã trở lại, hần vui vẻ; con gái không quan tâm đến hần, hần tức giận; con gái quan tâm đến vợ chồng lão Nhị, hần sôi máu!

Hần mới chính là cha ruột đó!

Đáng tiếc trên giường bệnh vẫn đang tiếp tục trình diễn tiết mục tương phùng, lúc này không ai rảnh mà nghĩ đến tâm tình của ông ta, ngay cả em gái ông ta, cũng phải chú ý lo lắng sức khỏe ông cụ trước tiên, sau đó mới có thể kiếm chuyện làm khó cháu gái được.

“Ông nội, những thứ này con mang từ Vũ Lăng về, đều là những sản phẩm tốt cho sức khỏe, con đã hỏi qua bác sĩ, rất thích hợp cho tuổi của ông. Hai hộp nhân sâm này là bạn trai con biếu ông, hiện anh ấy đang công tác ở nước ngoài không về được, nên bảo con gửi lời hỏi thăm ông.”

Trương Tư Ninh đặc biệt lấy nhân sâm Vệ Cẩm Huyền biếu ra cho ông cụ xem, ông cụ nhìn thấy quả nhiên rất vui, khuôn mặt cười tươi như hoa cúc, cứ khen tốt tốt cười rộ không khép miệng.

Lý Mẫn ở bên cạnh nhân cơ hội hỏi: “Tur Tur đã có bạn trai, làm công việc gì?”

Trương Tư Ninh cười cười: “Làm kinh doanh, có mở công ty ạ.”

Ông cụ rất quan tâm chuyện chung thân đại sự của cháu gái, nghe thấy vậy cũng hỏi: “Cậu ta bao nhiêu tuổi? Gia cảnh thế nào, đối xử với con có tốt không?”

Trương Nghênh Trân âm dương quái khí nói: “Ba, nếu người ta không đối xử tốt với cô ta, sao có thể cho nhiều người như vậy đi theo về đây? Người không biết còn tưởng chúng ta là đám rông hang cọp hiểm ác đó!”

Trương Tư Ninh không để ý đến bà ta, chỉ cười nói: “Rất tốt ă, lớn hơn con mấy tuổi, gia đình đều ở nước ngoài, trong nước chỉ còn một em gái.”

Ông cụ nghe xong, cảm thấy không tệ, không phải đụng chạm liên tục với bố mẹ chồng, tránh được chuyện mẹ chồng nàng dâu bất hòa. Ông nắm tay cháu gái yêu thương vỗ vỗ: “Như thế rất tốt, như thế rất tốt, chờ khi nào thăng nhóc đó về, con nhớ dẫn nó tới cho ông nhìn mặt, nếu không ông không yên lòng.”

Trương Tư Ninh trở về để thăm bệnh, đương nhiên sẽ thuận theo lời ông cụ, cô ngoan ngoãn gật đầu đồng ý. Ông cụ cho rằng nếu cháu gái chịu trở về thăm mình, có thể thấy không còn giận ông nữa, lúc này cháu gái lại nhỏ nhẹ dịu dàng nói chuyện phiếm với mình, thật không còn gì để chịu thoải mái như lúc này, chuyện buồn bực tích tụ từ mấy hôm trước do cháu trai bị trường đuổi học, hiện tại được cháu gái cưng an ủi cũng nguôi ngoai phần nào.

Trong phòng bệnh còn có Lý Mẫn, Trương Nghênh Khải và Trương Nghênh Trân thỉnh thoảng nói vài câu, tuy Trương Nghênh Trân tính tình quái gở nhưng cũng không nói gì quá đáng. Thêm vào đó ông cụ cứ nói mãi không thôi với cô cháu gái xa cách lâu ngày, rằng lúc này ông làm gì cũng thấy ý nghĩa, nên khung cảnh vô cùng ấm áp hài hòa, vì vậy trong phòng liền hiện ra hai người khác biệt, tiểu Trịnh là vệ sĩ, hần im lặng cũng là chuyện bình thường, nhưng Trương Nghênh Hoa không hề miệng nói câu nào rất dễ khiến người ta chú ý.

Sau đó, rốt cuộc Trương Nghênh Trân cũng chú ý tới anh trai mình đang buồn bực, nên hỏi: “Anh, Tư Tư trở lại anh không vui hả!” Giọng nói có chút hả hê.

Trương đại gia buồn bực cả buổi trời, rốt cuộc cũng có người để ý đến mình, trong lòng có chút chua xót, hần bây giờ cũng đã sắp năm mươi, khi còn trẻ miễn cưỡng cũng xem như khôi ngô tuấn tú, đến gần năm mươi lại mập lên rất nhiều, vòng bụng ít nhất cũng gần một trăm sáu mươi centimet, mặt nhão ra vừa trắng vừa béo, mặc áo thun polo đen và quần dài xám, ngồi ở đằng kia, trên bụng đùn rất nhiều nếp nhăn.

“Nó không nhận ra tôi, tôi vui cái nỗi gì.” Trương đại gia buồn bực hờn dỗi nói.

Dĩ nhiên, đây chỉ là những lời nói dối, muốn con gái nghe thấy để cô đến nhận lỗi với ông ta, có thể lấy lại chút mặt mũi của người làm cha.

Trương Tư Ninh vờ như không nghe thấy, chỉ nói chuyện với ông nội về sinh hoạt thường ngày của mình ở Vũ Lăng, bà cô nhỏ Trương Nghênh Trân sợ thiên hạ không loạn nên nói chen vào: “Tư Tư, còn không mau nhận lỗi với ba cô, đứa nhỏ này cũng thật là, sao không lễ phép vậy chứ.”

“Ba tôi?” Trương Tư Ninh nghe vậy cười lạnh: “Tôi có ba sao? Trước đây đã sớm đoạn tuyệt quan hệ rồi.”

Chỉ một câu nói này, đã khiến bầu không khí âm áp yên tĩnh mà mọi người cố gắng tạo ra hoàn toàn tan biến.

Trương Nghênh Hoa sĩ diện, bị con gái nói vậy, mặt đỏ bừng lên tức giận, từ trên ghế đứng dậy tiến lên hai bước muốn đánh người, lúc này tiểu Trịnh ở bên cạnh thầm cảm thán trong lòng. Vệ tổng quả nhiên anh minh, vừa bước lên ngăn cản, tiện thể gọi những người bên ngoài vào, sáu người vây Trương Tư Ninh vào giữa, người không biết còn tưởng ở đây chuẩn bị có trình diễn võ thuật.

Thấy người ta người đông thế mạnh, Trương Nghênh Hoa lập tức kinh hãi, nhưng ở Phúc Kiến này hần lớn nhỏ gì cũng là người có vai vế, nên không thể nào thừa nhận mình sợ hãi, chỉ tức giận hừ hừ chỉ vào con gái đang được bảo vệ chặt chẽ nói: “Tôi nuôi cô hơn hai mươi năm, lo cho cô ăn cho cô uống, cho cô đi học! Nếu không có tiền của lão tử, cô có thể sống ở bên ngoài dễ chịu vậy sao! Tôi nhỏ vào, không biết lớn nhỏ, không biết trời cao đất dày, cũng do mẹ cô đã dạy dỗ cô thành ra thế này! Trương Tư Ninh, cô không sợ bị sét đánh sao!”

Trương Tư Ninh giận phát cười, cha ruột mình lại không biết hổ thẹn như vậy! Cô khinh thường liếc nhìn hần một cái: “Ông thì tính là gì mà dám đụng tới mẹ tôi, bắn chết đi được.” Vừa nói xong, không đợi ông ta nói câu nào, đã xoay người hướng về giường bệnh ông cụ nói: “Ông nội, ông giữ gìn sức khỏe, mai con lại đến thăm ông.” Dứt lời, liền xoay người rời đi, Trương Nghênh Hoa vừa rồi bị con gái chọc giận kích động nửa ngày không kịp phản ứng, lúc này bưng bưng lửa giận, cũng không quản đối phương người đông thế mạnh, hần nhào cái bụng bia khổng lồ xông tới muốn đánh người!

Mấy người tiểu Trịnh cũng không phải vô dụng, thấy người nhào tới, bọn họ liền đưa tay cản lại, trực tiếp làm cho Trương Nghênh Hoa béo mập vốn bình thường không chịu nổi lực đẩy ngã ụcạch ra đất, nện mông xuống sàn nhà.

Thấy anh trai mình bị người ta khi dễ, lúc này Trương Nghênh Trân chẳng còn quan tâm đến chuyện châm ngòi ly gián nữa, đi lên đỡ anh mình, đồng thời còn không quên hồng hộc: “Trương Tư Ninh, cô muốn tạo phản hả! Còn có đạo trời không! Anh hai! Báo cảnh sát! Gọi điện báo cảnh sát đi!”

Hai vợ chồng Trương Nghênh Khải hoàn toàn không nghĩ tới sự việc lại chuyển biến thần tốc như vậy, chắc chắn không thể báo cảnh sát, đều là người một nhà, không thể nào vứt hết mặt mũi thể diện ra đường được!

Lý Mẫn kéo chồng tiến lên khuyên ngăn: “Tư Tư, con làm gì vậy, đều là người một nhà, ba con không đúng sẽ có ông nội dạy dỗ ba con, con là con cháu, làm vậy cũng không hay.” Rồi tiếp tục khuyên giải anh em Trương Nghênh Hoa: “Anh cả, cô út, không thể nào báo cảnh sát được, làm vậy chỉ khiến người ta chê cười, ở Phúc Kiến anh cả cũng là nhân vật có vai vế.”

Trương Tư Ninh mặc kệ bọn họ, thấy người cha đại gia rất xem trọng mặt mũi và cô nhỏ không còn âm ỉ đòi báo cảnh sát nữa, cô quay đầu hướng giường bệnh ông nội nháy nháy mắt, cười vỗ về ông cụ: “Ông nội, ngày mai con mang thức ăn ngon cho ông!” Nói xong liền dẫn người hùng hổ rời khỏi phòng bệnh, nhân viên bên ngoài nghe thấy ồn ào chạy đến xem. ...nhìn thấy tiểu đội hùng thần này, hết sức tự giác lui ra.

Chương 54: Chương54

Sau khi trở lại khách sạn cũng đã hơn sáu giờ tối, Trương Tư Ninh báo hai thổ địa Vương, Đặng dẫn tiểu Trịnh và những người khác đi ăn gì đó ngon miệng, tiện thể đi dạo xung quanh cho biết, khó khăn lắm mới có thể đến đây một chuyến, ngắm nhìn xung quanh cũng không thiệt gì. Cô lớn lên ở đây, rất quen thuộc với nơi này, hoàn toàn không muốn ra ngoài đi dạo. Cô chỉ gọi dịch vụ phòng tùy tiện mang chút thức ăn lên là xong.

Tiểu Trịnh vốn không muốn đi, lúc nào cũng nghĩ đến lời Vệ tổng dặn dò, đâu dám tự ý rời khỏi vị trí công tác, lỡ như xảy ra chuyện gì, cho dù Vệ tổng không lộ da hấn, thì lão Trịnh cha hấn cũng sẽ khiến hấn sống không yên, đã vậy, chỉ bằng yên phận làm tròn trách nhiệm.

Trương Tư Ninh âm thầm buồn cười, cô cũng không phải nhân vật quan trọng, ngoại trừ người thân trong nhà, còn ai có thể làm gì cô. Bất đắc dĩ, không thể nào khác hơn là liên tục đảm bảo sẽ không bước chân ra khỏi phòng nửa bước, nói đến vậy mà tiểu Trịnh vẫn đợi mãi đến khi nhân viên khách sạn mang đồ ăn lên, sau đó mới chẳng chút yên tâm rồi đi ăn cơm.

Hơn tám giờ tối, khoảng một hai giờ chiều bên Pháp, Vệ Cẩm Huyền gọi điện tới, lúc đó Trương Tư Ninh đang ngâm mình trong bồn tắm, di động đặt gần đó chỉ cần gờ tay ra là lấy được ngay.

Điện thoại kết nối, câu đầu tiên Trương Tư Ninh hỏi anh có khỏe không, hôm qua lúc nói chuyện điện thoại cô biết anh hơi cảm sốt, giọng nói rất khàn, nếu không phải sợ làm phiền anh, hôm nay cô đã sớm gọi cho anh, chứ không đợi đến bây giờ anh gọi qua mới hỏi.

Vệ Cẩm Huyền ở đầu bên kia cười trả lời: “Đã khá hơn nhiều, uống chút thuốc kháng sinh, em đừng lo lắng.”

“Em cũng không muốn lo lắng đâu, nhưng không có cách nào khống chế được.” Giọng điệu hết sức tủi thân, vô cùng bất đắc dĩ.

Những lời ngọt ngào như hoa như mật từ miệng người mình yêu nói ra, ai mà không thích cho được, cho dù lúc này có khó chịu hơn nữa Vệ Cẩm Huyền cũng chỉ có thể đi theo cảm xúc, tạm thời vứt hết những chuyện phiền lòng ra sau đầu.

Anh vẫn nói với giọng khàn khàn chậm rãi: “Vậy thì đừng khống chế.” Trầm thấp lại tràn đầy từ tính, tựa như đi thẳng vào tim người khác. Trương Tư Ninh mỉm cười rạn rở, miệng lại vờ như ghét bỏ hứ một tiếng: “Herman, em phát hiện anh rất buồn chán đó, hơn nữa còn đặt biệt thích ‘khẩu thị tâm phi’, nghĩ một đằng nói một nẻo.”

Anh bị cô trêu chọc cũng không giận, chỉ bất đắc dĩ thở dài: “Tư Ninh, dạo này em nói chuyện càng ngày càng không biết lớn nhỏ mà.”

Trương Tư Ninh cười hi hi thành tiếng: “Em cũng phát hiện nói chuyện với anh càng lúc càng ngây thơ mà!”

Nghe cô nói vậy, Vệ Cẩm Huyền cũng cười theo, mặc dù ngăn cách hai nơi, nhưng quan hệ của hai người rõ ràng ngày càng gần gũi hơn, trước đây anh cảm thấy tình cảm giữa anh và cô bé con vốn đã rất tốt, sống chung cũng hài hòa, nhưng hiện tại, cứ vô tư nói cười như vậy, thoải mái muốn nói gì thì nói không có chút rào cản nào, dường như càng thân mật gần bó, càng khiến người ta vui vẻ hơn.

Sau một lúc tươi cười, anh nhẹ nhàng hỏi: “Gặp ông nội sao rồi?”

Nụ cười trên mặt Trương Tư Ninh nhạt dần, cô khẽ dạ một tiếng, rồi kể chuyện trải qua hôm nay ở bệnh viện cho anh nghe, khi nói đến ba ruột mình bị đẩy ngã, cô còn cười giễu mấy tiếng, biểu hiện vui sướng khi thấy người gặp họa không cần quá rõ ràng vậy chứ.

Vệ Cẩm Huyền im lặng lắng nghe toàn bộ câu chuyện, nghe xong anh cũng không nói gì, chỉ nói: “Chú ý an toàn, lát nữa anh sẽ gọi cho quản lý Du bảo hấn sắp xếp thêm mấy người đi theo em.”

Trương Tư Ninh dở khóc dở cười: “Anh không cần làm vậy đâu, hiện tại bên cạnh em đã có sáu người, lại đến thêm vài người nữa, tổng thống còn chưa đến mức đó.” Tuy lời nói có hơi khoa trương, nhưng quả thật như thế, bình thường có ai rảnh đến mức bên cạnh có một nhóm người tiền hô hậu ủng phò trương vậy chứ, cũng không phải xã hội đen.

Nhưng Vệ Cẩm Huyền có cách nhìn của riêng mình, anh phân tích cho cô hiểu: “Hiện tại, ba em bị thua thiệt, ông sẽ không thể nào để yên, cho dù ở bệnh viện không gây phiền phức, thì ở nơi khác chưa chắc sẽ bỏ qua cho em, ‘cường long nan áp địa đầu xà’ *, em có hiểu không?”

*Cường long nan áp địa đầu xà: Nghĩa đen: một con rồng có hung hãn, mạnh mẽ tới đâu cũng không thể áp chế được con rắn ngay trên địa bàn của nó.

Còn nghĩa bóng: (cường long chỉ người có quyền, địa đầu xà chỉ tên ác ôn côn đồ) hàm ý người có quyền hành không chế ngự được kẻ ác ôn ở địa phương (phép vua thua lệ làng)

Càng là nhà giàu mới nổi, càng xem trọng mặt mũi, Vệ Cẩm Huyền lăn lộn nhiều năm trên thương trường, số lần giao tiếp với những người giàu mới nổi cũng không ít, nên dù chưa từng gặp qua ba Trương nhưng anh cũng có thể hình dung ra một số tính cách của ông. Những chuyện như dễ dàng tha thứ,

Ngày hôm qua dẫn theo sáu người đi ra ngoài còn có thể nói có phong cách, hôm nay dẫn theo mười sáu người. Đến bệnh viện chắc chắn sẽ bị người ta coi như phần tử khủng bố! Chắc chắn!

“Vệ tổng nói có thể sẽ có người tìm Trương tiểu thư gây phiền phức, nên bảo tôi tìm thêm mấy người, tôi nghĩ đã tìm nhất định phải tìm người có thể tin cậy, hiểu rõ về họ, thời gian hơi gấp gáp, nên miễn cưỡng mới tìm đủ mười người, Trịnh lão đệ, đây là hồ sơ những người này, cậu xem rồi sắp xếp, chiều nay tôi sẽ tìm thêm người đưa đến.”

Quản lý Du kéo tiểu Trịnh sang một bên nói chuyện, Trương Tư Ninh im lặng trở về phòng. Cô thật sự không biết nên nói gì, Vệ Cẩm Huyền thật quá khoa trương mà. Nếu không phải thời điểm không thích hợp, lúc này cô rất muốn gọi điện nói lý với anh.

Tất cả mấy chuyện này, khiến ngay cả bản thân Trương Tư Ninh cũng bắt đầu hoài nghi ba cô không phải muốn trả đũa mà là muốn mưu sát, nên mới cần nhiều người như vậy bảo vệ cô!

Mười sáu vệ sĩ, bốn chiếc xe, trong đó xe của Trương Tư Ninh vẫn ngồi ba người giống hôm qua, số còn lại chia ra ngồi ba chiếc xe phía sau.

Trên đường đi đến bệnh viện, có lẽ bị mười người mới đến này chế ngự, khuôn mặt trắng trẻo mập mạp kia của tiểu Đặng lúc này hết sức nghiêm túc trang trọng, nhìn Trương Tư Ninh khỏe miệng co rút, cô rất muốn nói với anh ta, thật sự không có chuyện gì lớn đâu, thật đó!

Đến bệnh viện, Trương Tư Ninh muốn để mười người mới tới ở lại trong xe, còn cô dẫn theo tiểu Trịnh và sáu người còn lại đi lên là được, nhưng cô vừa nói ra, tiểu Trịnh liền ha ha nghiêm mặt cười khổ tựa như ước uất thấu trời, cả khuôn mặt nhẵn lại như hoa cúc, nhìn Trương Tư Ninh như muốn quỳ xuống.

Không còn cách nào khác, Trương Tư Ninh chỉ có thể cùng mười bảy người đi lên, đoạn đường này có không ít ánh mắt nhìn vào, cô cảm thấy thật xấu hổ.

Chuyện này thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. ... họ đề phòng tựa như bệnh truyền nhiễm cần cách ly, hôm qua chỉ có ánh mắt một số người nên chưa rõ ràng, hôm nay nhiều người nhìn như vậy, có gì không rõ nữa!

Trương Tư Ninh cố không biểu hiện gì, duy trì thái độ lạnh lùng, lúc ra khỏi thang máy cô còn thấy vô cùng hối hận vì quên không mang kính râm. Đợi sau khi bảy người còn lại đi thang máy khác lên tới, Trương Tư Ninh mới đi đến phòng bệnh.

Sau đó..... Cô lập tức nhìn thấy mười mấy người phân bố rải rác bên ngoài phòng bệnh

Trương Tư Ninh:

Lúc này, ý nghĩ đầu tiên của cô không phải tức giận hay sợ hãi, mà là.... Vệ tiên sinh quả trí tuệ như thần, có thể thấu hiểu ông ba đại gia của cô rõ như vậy.

Mà cô, quả nhiên là kẻ ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chương 55

Một hàng mười bảy người của Trương Tư Ninh, ngoại trừ bản thân cô, những người còn lại đều mặc âu phục giày da, dáng người cao to, ngay cả hai trí thức không phải vệ sĩ chuyên nghiệp như tiểu Vương, tiểu Đặng cũng đều đeo kính râm, đứng dọc hành lang, khí thế này vô cùng áp đảo, không thể xem thường.

Ngược lại, mười mấy người phía đối diện kia tuy cũng không kém cạnh, nhưng ăn mặc tùy ý, nhìn qua có vẻ lưu manh, so sánh đối lập hai bên, liền phân rõ cao thấp. Một bên cao lớn, một bên bị áp chế. Một bên vững như tùng, một bên đất bùn rơi rớt. ...

Nói chung, bất kể phương diện nào bên phía Trương Tư Ninh cũng đều có thể áp chế đối phương!

Nhưng Trương Tư Ninh không phải người liều mạng, mặc dù đôi lúc cô kích động, nhưng không phải không có đầu óc. Ông nội phải tránh không được vui mừng hay buồn giận quá mức, nếu thật sự náo loạn ầm ỉ ở đây, khiến ông nội tức giận không thở được, đó mới là lợi bất cập hại.

Trong bụng thầm mắng ông ba đồ khốn, tiểu Trịnh đến gần hỏi cô bây giờ nên làm gì, Trương Tư Ninh suy nghĩ một lúc rồi lấy điện thoại ra gọi cho chú nhỏ.

Lúc này, Trương Nghênh Khai không có ở bệnh viện, ông đang trên đường đến đây. Nghe cháu gái nói trước phòng bệnh ông cụ tụ tập mười mấy tên côn đồ, Trương Nghênh Khai đã làm anh em hơn bốn mươi năm với anh trai mình, còn có gì không rõ, ông cau mày nói: “Tu Tư, con đừng vội, chú và thím nhỏ lập tức đến ngay, đừng xích mích với những người đó, dọa tới ông nội không tốt.”

Nghe thấy Trương Tư Ninh ngoan ngoãn đáp lại, Trương Nghênh Khai nhẹ nhàng động viên mấy câu, sau đó mới lộ ra vẻ mặt hứng cú điện thoại.

Lý Mẫn đang lái xe, đợi chồng mình cúp điện thoại xong, bà liền hỏi: “Tư Tư xảy ra chuyện gì sao?”

Trương Nghênh Khai oán giận nói: “Không biết anh cả nghĩ thế nào, tìm mười mấy tên côn đồ canh giữ trước phòng bệnh ông cụ, Tư Tư không biết làm sao nên gọi điện cho tôi. Haizz, sao anh cả lại so đo với đứa bé như vậy, chuyện này lỡ như ông cụ biết được, còn không chọc cho nguy hiểm tính mạng sao!”

Lý Mẫn nghe xong cũng cau mày: “Ông gọi điện cho anh cả, bảo anh ấy đừng làm ầu, tất cả mọi chuyện nên lấy sức khỏe ông cụ làm trọng, chuyện này âm ỉ ra, còn không phải khiến người ta chê cười sao.”

Trương Nghênh Khai đành phải gọi điện cho anh trai, nhưng không nghĩ đến ngay cả anh mình cũng không biết chuyện gì xảy ra, những người đó là thế nào, Trương Nghênh Hoa nói trong điện thoại: “Cho dù tôi muốn dạy dỗ con nhóc đó, cũng không phải ở bệnh viện, trước cửa phòng ông cụ! Có ai ngu vậy không!”

“Chuyện đó.... Anh cả, nếu như không phải anh sắp xếp, vậy là ai làm? Sẽ không gây phiền phức cho chúng ta chứ?”

Trương Nghênh Hoa ở phía bên kia nói: “Không đâu, nếu không phải cậu, không phải tôi, thì chắc chắn là Nghênh Trân, cậu đừng xen vào, để tôi gọi điện thoại cho nó, trước hết cậu đến bệnh viện giải quyết con nhóc kia, đừng để nó làm loạn.”

Vì vậy....Đợi đến lúc Trương Tư Ninh nhận được điện thoại của chú hai, biết được người làm ra chuyện vì điều này không phải ông ba đại gia của cô mà là cô nhỏ.....Thật sự không biết nên nói gì cho phải, xem ra hôm qua cô nhỏ đã bị cô kích động.

Nhóm Trương Tư Ninh ở một bên, đối diện cũng có một nhóm khác đứng ngăn người ra, tuy hai bên không ai nhìn tới ai, nhưng việc giằng co không tiếng động này vẫn khiến bệnh viện hết sức chú ý. Hơn nữa, đây là tầng mười hai, khu vực phòng bệnh của cán bộ, người ở nơi này không có tiền thì chính là có quyền, dù sao cũng không phải người bình thường. Lúc này, hai nhóm người hết như xã hội đen bày ra dáng vẻ đàm phán thương lượng ở đây, nhìn sao cũng không ổn!

Vì vậy bệnh viện đã điều một giám đốc lên, đi theo sau là một nhóm bảo vệ, hơn nữa còn có bệnh nhân, người nhà bệnh nhân, nhân viên y tế..... bốn phía đứng xem, tạo thành một vòng tròn dày đặc xung quanh.

Trương Tư Ninh:

“Đây là bệnh viện, là nơi chữa bệnh cứu người, nghiêm cấm đánh lộn ẩu đả, cố tình gây chuyện, mọi người hãy mau giải tán đi, nếu không chúng tôi sẽ báo cảnh sát.”

Vị giám đốc mập mạp hơn năm mươi tuổi nói chuyện rất khí thế, hơn nữa bên cạnh ông ta còn dẫn theo hơn hai mươi bảo vệ, tỏ ra vô cùng mạnh mẽ, không hề sợ cái ác!

Trương Tư Ninh thật sự cảm thấy rất xấu hổ, mười sáu người bên cạnh đều có đeo kính râm, ít nhất còn có cái che chắn, cô ngay cả mắt kính cũng không có, bị người ta vây quanh đuổi đi như vậy, thật là lần đầu tiên trong đời. Có điều cô không thể nào để mình bị thiệt thòi được, tuyệt đối không thể để người ta đuổi ra ngoài, nếu không sau này làm sao đến bệnh viện được!

Vì thế cô gái nhỏ bắt đầu dốc sức phát huy tài năng, vô cùng đáng thương nhìn vị giám đốc đó: “Cháu đến thăm ông nội, bọn họ không cho vào, cháu cũng không biết làm sao, chú à, hay là chú giúp cháu được không?”

Phải biết rằng, đây chính là thời đại lật mặt, mọi người đều là sinh vật cảm tính, vốn trời sinh luôn đồng tình với kẻ yếu, Trương Tư Ninh lớn lên tựa đóa sen trắng, xinh đẹp trong vắt tinh khôi, thanh âm nói chuyện vừa mềm mại vừa dịu dàng, không lăng lợ nịnh hót, vừa nhìn thấy đã biết ngay là một đứa trẻ tốt, một cô bé ngoan.

Đơn giản mà nói, khuôn mặt Trương Tư Ninh rất đáng yêu.

Ông chú giám đốc cũng không phải là người ngồi không, lớn tuổi như vậy, không thể nào bị hai ba câu vu vơ của cô gái nhỏ lừa bịp. Nhưng bắt đầu đáng về cô gái này rất đáng yêu, tuy bên cạnh là mấy người cao lớn vạm vỡ, nhưng đều mặc áo phục giầy da, nhìn qua biết ngay là vệ sĩ, còn phía đối diện, không phải áo thun chính là quần đùi, trên tay còn có hình xăm, rõ ràng là côn đồ phần tử bất lương. Nên ông chú giám đốc liền trực tiếp thiên vị trong lòng.

Bệnh viện không cấm vệ sĩ, mà chỉ cấm côn đồ!

Vì vậy trước khi ông chú giám đốc lựa đạn rồi đi, ông đặc biệt dùng những từ rất chính nghĩa nhìn đám côn đồ nói: “Các cậu đang làm gì, đứng canh chừng ở đây có ý gì, đi mau đi mau, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát.”

Dù sao hiện tại, ai gặp phải kẻ xấu, cũng đều mở miệng mang cảnh sát ra uy hiếp. Mục đích để dọa những kẻ yếu ma quỷ quái, có thể thấy mấy chú cảnh sát vẫn rất được lòng dân!

Mười mấy tên côn đồ này đúng là do Trương Nghênh Trân sắp đặt, bà ta nghĩ, con bé chết tiết Trương Tư Ninh kia không phải dẫn người ngang ngược đùa giỡn, không coi ai ra gì sao? Hừ hừ, tìm vài tên vệ sĩ, ai làm không được, vì thế bà ta gọi điện cho cậu em bên chồng, kể qua loa sự việc, rồi tập hợp

mười hai người tới, không phải Trương Tư Ninh dẫn theo sáu người sao, bà ta tìm mười hai người, nhiều gấp đôi đấy! Đến lúc đó hừ chết con nhỏ kia!

Tóm lại, mấy chuyện này nói lên một điều, đừng bao giờ đánh giá thấp sự trả thù của mấy bà thím trung niên, đôi khi rất có lực sát thương. Mặc dù Trương Tư Ninh không sợ bà ta, nhưng nếu Trương Tư Ninh không kể cho Vệ Cẩm Huyền nghe, anh không sắp xếp người đi theo cô, thì bây giờ tình huống sẽ hoàn toàn đảo ngược, cô sẽ trở thành cái bấp mặc người ức hiếp.

Cho nên, Vệ tổng thật là uy vũ!

Quay lại chuyện chính, mười hai tên côn đồ các ké này cũng có thủ lĩnh, trên giang hồ gọi là đại ca Huy. Đại ca Huy cũng không có năng lực gì đặc biệt, nhưng côn đồ bắt nạt kẻ yếu vẫn luôn học một hiểu mười. Vốn dĩ nhìn thấy một cô gái xinh đẹp dẫn theo một nhóm người tới (còn nhiều hơn bên hần bốn người), hần đã hơi sợ rồi, hơn nữa người ta vô cùng khí thế không gian tự uy, hần càng khiếp hơn, nhưng vì sĩ diện, thêm vào đó đại ca đã đồng ý trả cho hần hai vạn tệ đó! Bây giờ mà bỏ chạy thì rất nhục nhã, sau này làm sao xông pha trên giang hồ được nữa!

Cho nên hần cố cứng rắn chống đỡ, giữ vững thái độ đối đầu!

Nhưng bây giờ, lãnh đạo của bệnh viện đã đến, bên cạnh dẫn theo hơn hai mươi vệ sĩ cường tráng.Hơn nữa còn có nhóm người của cô gái xinh đẹp kia, rõ ràng địch mạnh ta yếu, người ta còn âm ỉ đòi báo cảnh sát! Chuyện này.Côn đồ nha, không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ nhất là công tay và dùi cui của mấy chú cảnh sát!

Vì thế, đại ca Huy nuốt nước miếng xuống, khịt mũi, vung tay lên: “Đi!” Ra lệnh huynh đệ rút lui, vốn dĩ hần còn muốn giữ lại chút hình tượng, tiếc rằng đám thuộc hạ đàn em so với hần còn nhát hơn, vừa nghe thấy đại ca nói rút lui, những tên này vui mừng nhanh chóng vọt đi, cũng không đợi thang máy mà chạy thẳng xuống cầu thang bộ.

Trương Tư Ninh:

Ông chủ giám đốc đội nhóm côn đồ kia đi rồi, liền nói với Trương Tư Ninh: “Nơi này là bệnh viện, cháu dẫn theo nhiều người như vậy sẽ gây ảnh hưởng không tốt,” ông suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp: “Cháu đừng sợ đám côn đồ đó sẽ quay lại kiếm chuyện. An ninh bệnh viện rất tốt, tôi sẽ bố trí thêm người tuần tra ở đây, sẽ không có gì nguy hiểm đâu.”

Trương Tư Ninh đã diễn trò thì phải diễn cho hết, nếu đã sắm vai đóa sen trắng, vậy phải làm đến cùng, về mặt cảm kích nói: “Chú à, thật sự cảm ơn chú, chú yên tâm, sau này chắc chắn cháu sẽ không dẫn theo nhiều người như vậy lên đây ạ, sẽ để họ đợi trong xe, tuyệt đối không gây chuyện!”

Ông chủ giám đốc:

Vì vậy, đợi đến khi hai vợ chồng Trương Nghênh Khai chạy tới bệnh viện, Trương Tư Ninh đã ở trong phòng bệnh nói chuyện phiếm với ông nội, còn mang bánh đậu xanh không đường vào cho ông cụ ăn, hai ông cháu hết sức hài hòa.

Mặc dù Trương Nghênh Khai và Lý Mẫn bị số người nhiều gấp đôi hôm qua đứng bên ngoài làm cho hoảng sợ, nhưng khi vào phòng cả hai không nói gì, chỉ chào hỏi hai ông cháu, thỉnh thoảng tán gẫu vài câu, rất âm ỉ hòa hợp. Rõ ràng, ông cụ không hề biết chuyện xảy ra bên ngoài, chủ yếu do đây là phòng bệnh dành cho cán bộ, trong phòng còn có một phòng khách, bên trong đầy đủ mọi thứ, lại có nhân viên y tế chăm sóc, còn có cả cách âm, bên ngoài cũng không thật sự âm ỉ, nên ông cụ không hay biết cũng là chuyện bình thường.

Sau khi xác định ông cụ và cháu gái không có việc gì, Trương Nghênh Khai đi ra ngoài gọi điện cho anh trai. Kể lại những chuyện vừa xảy ra, anh trai hiện đang bàn công việc ở bên ngoài, trước mắt không đến được.

“Con nhóc chết tiệt kia, rốt cuộc nó kiếm ở đâu ra lắm người vậy!” Trương Nghênh Hoa không chú ý chuyện gì khác, chỉ đề ý số người đi theo con gái mình mà em trai vừa nói.

Thật ra Trương Nghênh Khai cũng rất tò mò, cho dù là vệ sĩ, nhưng khí thế như vậy không phải muốn là có thể tùy tiện tìm được, qua một đêm mà có hơn mười người, đối với người không có quan hệ gì đặc biệt ở Phúc Kiến như cháu gái mà nói, thật không đơn giản.

Mãi đến giữa trưa, khi Trương Tư Ninh rời đi, Trương Nghênh Trân cũng không lộ đầu ra, có lẽ do cảm thấy quá mệt mỏi. Lý Mẫn và Trương Nghênh Khai tiễn cô ra ngoài, Trương Tư Ninh liền nói chút chuyện trước đó cho họ nghe: “Những người đó vừa nhìn thấy đã biết không phải người tốt, cô nhỏ cũng quá bất cẩn rồi, cho dù tức giận cháu, cũng không nên kêu người như vậy vào bệnh viện, lỡ như xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?”

Trương Nghênh Khai cũng biết em gái mình nhiều khi nào đột xuất thẳng tuột, Lý Mẫn ở bên cạnh nói: “Tur Tur, cô út của con từ nhỏ đã mạnh mẽ như vậy, thật ra cô ấy cũng không có ý xấu đâu, có lẽ chỉ muốn dọa con thôi, con đừng suy nghĩ nhiều. Ngày kia, ông nội đã phải làm phẫu thuật, chuyện này không thể có chút sơ suất, chú thím đều biết con là đứa bé ngoan, chuyện hôm nay con làm tốt lắm, biết đề ý đến toàn cục.”

Trương Tư Ninh mỉm cười: “Chú thím út, tuy con dẫn theo những người này, nhưng thật sự không có ý gì khác, chỉ vì bạn trai con biết tình huống bên này lo lắng con trở về chịu thiệt thòi, nên mới cho nhiều người đi cùng. Chỉ cần người khác không phiền toái gì đến con, con cũng sẽ không tự nhiên đi gây chuyện, nếu con thật sự muốn trả thù, Hằng Yến và thằng nhãi con kia không thể nào sống yên ổn lâu vậy đâu ạ.”

Trương Tư Ninh sao không nghe ra được mấy lời của thím út vừa vỗ về vừa mang ý dò xét chứ, sở dĩ lần này cô trở về, cũng không có ý định hàn gắn mối quan hệ tình cảm với những người trong nhà, cô chỉ vì ông nội - người đã yêu thương cô từ nhỏ nên mới trở về thăm ông, còn những chuyện khác, cô không muốn nghĩ tới.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Chương56

Sau khi trở lại khách sạn, Trương Tư Ninh gọi dịch vụ phòng mang cơm trưa lên. Cô bảo tiểu Trịnh dẫn những người khác xuống nhà hàng riêng của khách sạn ở tầng dưới ăn cơm, là nhà hàng cao cấp, những người này còn phải đi theo cô mấy ngày nữa, tạo thiện cảm mà, nên làm vậy.

Hơn hai giờ chiều, Vệ Cẩm Huyền gọi điện thoại tới, Trương Tư Ninh kể chuyện buổi sáng cho anh nghe, còn khen ngợi nói: “Vệ tiên sinh, ngài đúng là liệu sự như thần.” Chân chó nịnh hót, không cần phải rõ ràng vậy chứ.

Vệ Cẩm Huyền ở đầu bên kia bật cười: “Biết anh thông minh hơn em, sau này phải ngoan ngoãn nghe lời, biết không?”

Trương Tư Ninh hứ một tiếng, lâu bầu: “Vậy phải đợi xem anh nói có đạo lý không, lỡ anh bảo em đi làm chuyện xấu thì sao! Còn phải giúp anh đếm tiền hả?”

“Làm chuyện xấu và giúp đếm tiền có quan hệ logic gì với nhau hửm?” Anh khiêm tốn hỏi.

Trương Tư Ninh bắt đầu không thèm nói lý lẽ: “Dĩ nhiên có quan hệ rồi, anh bảo em làm chuyện xấu, vậy thì có thể sẽ bị bắt, như vậy không phải giống như anh đem em đi ‘bán’ sao, hơn nữa anh còn bảo em phải ngoan ngoãn nghe lời, nói em phải ngốc đần luôn, đây không phải biến tướng của giúp anh đếm tiền là gì?”

Vệ Cẩm Huyền bị mấy câu càn quấy trôi chảy của cô chọc cho vừa phát hờn vừa buồn cười, anh cười trù: “Tư Ninh, sao em có thể hoạt bát đến vậy!”

Trương Tư Ninh giương cằm lên, dương dương tự đắc nói: “Hiện tại, ‘tôi’ đang ở độ tuổi sống động, Vệ tiên sinh, có một khoảng cách thế hệ giữa ‘tôi’ và ‘chú’ đó.”

Vệ Cẩm Huyền mất hứng: “Nói hươu nói vượn, năm nay anh mới hơn ba mươi!”

Trương Tư Ninh nhắc nhở: “Ba mươi bảy, gần sắp bốn mươi rồi!”

Vệ Cẩm Huyền:

Cô lại nói tiếp: “Chú nói xem, chú lớn hơn tôi nhiều như vậy, sao tôi lại thích chú được chứ, ban đầu cũng là tôi bày tỏ trước, haizz, thật mệt mà, Vệ Cẩm Huyền, chú phải nhanh chóng trở về bồi thường cho tôi biết không? Sau này phải ngoan ngoãn nghe lời, phải đối xử vô cùng vô cùng tốt với tôi mới được, nếu không chú thật có lỗi với quãng thanh xuân tươi đẹp nhất của tôi đó!”

Biểu cảm của Vệ tiên sinh từ như thế này [͡ ͡]...... Tiếp theo biến thành như vậy @[͡ - ͡]@..... Sau đó như thế này ͡ [͡ ͡] Cuối cùng là thế này ͡ [͡ ▽ ͡] ͡..... Còn lúc này, ánh mắt cong lên, khoe miệng giương cao, cười vô cùng hạnh phúc!

Vệ Cẩm Huyền không nhịn được nói: “Tư Ninh, sao mỗi lần anh thấy đã thật sự rất thích em rồi, nhưng sau đó lại cảm thấy còn thích hơn như vậy nữa?”

Trương Tư Ninh tinh nghịch trả lời: “Điều này cho thấy chú thích còn chưa đủ, Vệ tiên sinh, phải cố gắng nhiều hơn đó, không được để tôi bỏ rơi xa quá, tôi còn hy vọng chú có thể đuổi kịp và vượt qua tôi nữa đó!”

Vệ Cẩm Huyền cảm thấy, cho dù hôm nay phải đối mặt với hai khuôn mặt kinh tởm của mẹ kế và Vệ Cẩm Thiệu, thì tâm tình anh vẫn sẽ rất tốt, bé con này, thật ấm áp, cô làm cho anh vui vẻ, khiến anh thấy hạnh phúc, khiến anh...khát khao cuộc sống...

Nói chuyện điện thoại với anh xong, cúp điện thoại, Trương Tư Ninh gọi điện cho Hứa Dương, hỏi tiến độ trang trí trong tiệm đến đâu rồi. Hứa Dương nói tất cả mọi việc đều rất tốt, trong vòng ba ngày nữa sẽ dán giấy dán tường, còn hỏi Trương Tư Ninh khi nào trở về, tiện thể hỏi thăm sức khỏe ông nội Trương.

Hơn bốn giờ chiều, quản lý Du lại dẫn thêm mười người nữa đến giao cho tiểu Trịnh bố trí. Sau khi nghe tiểu Vương, tiểu Đặng báo cáo, biết được sáng nay có chuyện xảy ra, mặc dù chỉ có chút hoảng hốt chứ không có gì nguy hiểm, nhưng cũng dọa hấn toát mồ hôi lạnh toàn thân. Cảm thấy quan hệ gia đình Trương tiểu thư này khá phức tạp, vì thấy không an tâm, nên vốn chỉ chuẩn bị thêm có năm người, sau đó vẫn rồi rầm nên tăng lên đến mười người, dù sao Vệ tổng không thiếu tiền, thà tốn thêm chút tiền, cũng phải chăm sóc vị Trương tiểu thư này thật kỹ càng, không thể để xảy ra chút sơ sót nào được.

Vì chuyện buổi sáng, Trương Tư Ninh cũng cảm thấy sử dụng cẩn thận thì thuyền dùng được cả đời, ít nhiều gì cô cũng phải ngây ngốc ở đây ba ngày nữa, thà làm vậy còn hơn đến cuối cùng bản thân mình phải chịu tổn thất nặng.

Buổi tối, thím út Lý Mẫn gọi điện tới, hỏi Trương Tư Ninh ở khách sạn nào, bà sẽ ghé qua thăm, tiện thể mang cho cô ít cháo gà.

Trương Tư Ninh liền nói tên khách sạn và cả số phòng cho bà biết, khoảng hơn một tiếng sau, thím út đến, không nghĩ tới hai em họ cũng đi cùng đến

đây!

Tiểu Trinh và hai người nữa ở phòng bên cạnh cô, vì muốn bảo vệ cô chu đáo mọi mặt nên cửa phòng luôn mở rộng không đóng lại.

Trương Tư Ninh cảm thấy không cần thiết phải như vậy, cảnh trong phim gangster có lẽ cũng không khoa trương đến thế, hơn nữa hiện tại hơn phân nửa tầng này đều là người của cô, nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, chỉ cần hét to một tiếng là được, nhưng hấn cứ kiên trì như vậy, cô cũng hết cách.

Lúc này, thím nhỏ dẫn hai em tới đây, tiểu Trinh liền từ trong phòng đi ra, Trương Tư Ninh nói với hấn: “Không có việc gì.” Tiểu Trinh vẫn không yên tâm, dẫn theo hai người trực tiếp đứng ngoài cửa canh chừng.

Trương Tư Ninh:

Nếu cô là ông chủ, nhất định sau này sẽ trọng dụng hấn! Nhất định!

Em họ Trương Dương, năm nay mười bảy tuổi, hết kỳ nghỉ hè này sẽ lên lớp mười hai, em họ nhỏ Trương Trình, năm nay mười tuổi, nghỉ hè xong sẽ lên lớp năm. Trương Tư Ninh và bọn chúng quan hệ không tệ, nhưng sau này vì chuyện ông ba đại gia tái hôn, cô và người thân bất hòa, nên cũng rất lâu rồi không liên lạc với bọn chúng.

“Chị, sao lễ mừng năm mới năm nay chị không về nhà? Em còn chờ tiền mừng tuổi của chị đó!” Trương Trình tuổi còn khá nhỏ, không hiểu rõ chuyện tranh cãi âm ỉ giữa chị họ mình và người thân, đã lâu như vậy không gặp nên thật sự rất thân thiết.

Trương Tư Ninh rất thích hai đứa nhóc này, cô và Trương Dương quan hệ rất tốt, có điều lúc này Trương Dương mang theo khuôn mặt lạnh lùng đi vào không thèm nhìn thẳng cô, nên cô chỉ có thể nói chuyện phiếm với em họ nhỏ.

“Lễ mừng năm mới chị có việc, tiền mừng tuổi hả, đợi lát nữa chị bỏ sung cho em được không?”

Lý Mẫn lấy hộp giữ ấm trong túi đang cầm trên tay ra đặt lên bàn ăn, vừa mở nắp kêu Trương Tư Ninh tới ăn cháo vừa quở mắng: “Tur Tur, con đừng có chiều nó, lớn vậy rồi mà còn đòi tiền lì xì của chị, thật mất mặt mà!”

Trương Trình mắc cỡ cười nói: “Chị lớn hơn con nhiều như vậy, phải lì xì là đúng rồi.”

Trương Tư Ninh cũng cười: “Em mới có mười tuổi, còn nhỏ mà thím.”

Trương Trình rất hiếu kỳ về căn phòng cao cấp Trương Tư Ninh đang ở, đợi Trương Tư Ninh đi ăn cháo, cu cậu liền nhìn trái nhìn phải, thỉnh thoảng còn chạy ra phòng khách thì thầm mấy câu với anh trai, một nhà ba người, có cu cậu liền sôi động hấn lên.

Lý Mẫn ngồi một bên, nhẹ nhàng khuyên bảo: “Tur Tur, ở khách sạn bất tiện lắm, hay là con về nhà ở đi, phòng của con thím vẫn giữ lại đó, đồ đạc bên trong cũng không có đụng đến, cứ hai ba ngày là quét dọn một lần.”

Quan hệ giữa hai chị em dâu, mẹ Trương Tư Ninh và Lý Mẫn khá tốt, nên lúc còn nhỏ Trương Tư Ninh thường xuyên đến nhà chú hai ở, cũng có phòng riêng của mình ở đó.

Trương Tư Ninh nghe vậy đặt cái muỗng xuống, mỉm cười nhẹ nhàng từ chối: “Không cần đâu thím út, đợi sau khi ông nội phẫu thuật xong là con về rồi.”

“Về? Con mới trở lại có mấy ngày mà đã tính đi sao? Sao có thể như vậy, ít nhất cũng phải ở một tháng chứ.”

Trương Tư Ninh nghĩ nếu cô mà ở lại một tháng, có lẽ Trương gia sẽ bùng nổ. Yêu ma quỷ quái gì cũng sẽ nhảy hết ra, cô không có tâm trạng để ứng phó, nên cũng không nói gì, chỉ mỉm cười: “Đến lúc đó rồi nói sau đi thím.” Dù sao cô muốn đi, cũng không ai có thể ngăn cản được, bất quá đoán chừng... người lớn trong nhà ngoại trừ ông nội, cũng không ai thật lòng muốn cô ở lại, nhất là dưới tình huống bên cạnh cô có một nhóm người đồng như vậy. Ngay cả thím nhỏ trước mặt, người đã từng rất thương cô, có lẽ cũng không thật lòng muốn giữ cô lại, thật tình hay khách sáo cô vẫn có thể nhận ra, ‘người đi trà lạnh’ từ này không chỉ dùng trong quan hệ đồng nghiệp bạn bè, mà còn thích hợp sử dụng trong mối quan hệ gia đình.

Đợi sau khi cô ăn cháo xong, Lý Mẫn đi rửa tay, Trương Trình ở sân thượng nghịch ngợm xích đu, Trương Tư Ninh từ phòng ăn đi ra, bước thẳng đến ngồi xuống bên cạnh Trương Dương, giờ tay xoa nhẹ đầu em trai: “Chị thiếu em bao nhiêu tiền, mà đến giờ cái mặt vẫn còn phụng phịu như vậy?”

Trương Dương giờ mặt thoắt nghiêm nghị ra, né tránh bàn tay chị gái, nổi giận dưng dưng nói: “Chị không phải đi luôn rồi sao, trở lại làm gì nữa! Không phải đoạn tuyệt quan hệ với mọi người luôn rồi sao!”

Trương Dương mười sáu mười bảy tuổi, đang ở độ tuổi thiếu niên choai choai, cũng hiểu được chút chuyện, từ nhỏ quan hệ giữa hấn và Trương Tư Ninh rất tốt, còn thân thiết hơn cả chị em ruột, chị họ đi nơi khác học đại học hấn cũng không thấy có vấn đề gì, nhưng năm ngoái chị họ ở trước mặt mọi người tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ, làm cho hấn rất khó chịu, có cảm giác bị phản bội, bị vứt bỏ... Lúc này Trương Tư Ninh đã trở lại, đáng vẻ dường như vẫn thân thiết gần gũi như trước, Trương Dương cảm thấy rất vui, nhưng không bỏ xuống được mặt mũi, nên mới bị cho là đang ở trong thời kỳ phản nghịch thiếu niên....Hôn dỗi kiểu ngạo.

Trương Tư Ninh không ngừng chọt chọt mấy cái trên đầu hấn, làm cái đầu vốn đã chải chuốt cẩn thận của cậu nhóc trực tiếp biến thành bờm ngửa, sau đó cười híp mắt nói: “Cho dù có đoạn tuyệt quan hệ với ai cũng không phải với em, em là đứa em cưng của chị mà!”

Trương Dương nghe vậy trong lòng rất thoải mái, nhưng trên mặt vẫn hừ một tiếng ra vẻ khinh thường: “Vậy mà chị cũng không chủ động liên lạc với

em”

Chuyện này.....Trương Tư Ninh sẽ không ngại biện, lúc đó cô dùng dùng nỗi giận ôm tro cốt của mẹ đi Vũ Lăng, quyết định sau này sẽ không liên hệ gì với người thân trong nhà nữa, đối với em họ...Cũng có thể nói là giận chó đánh mèo.

Trương Dương thấy chị họ không nói gì, cũng không tiếp tục giữ bộ mặt nghiêm nghị nữa mà khẽ nói: “Chị, chúng ta là chị em, chuyện của người lớn em không quản được, nhưng em vẫn luôn ở bên cạnh chị, chị nhìn thử xem, cái thằng nhóc Trương Nghị kia, dùng thấy nó học cùng trường với em, em cũng không thèm để ý tới nó.”

Trương Nghị là em trai cùng cha khác mẹ của Trương Tư Ninh, con trai ngoan của Hàng Yến, bảo bối của đại gia mới nổi. Có điều cho tới giờ Trương Tư Ninh chưa từng gặp nó, có thể nói chỉ nghe tên chứ chưa thấy mặt, ngược lại cô đã gặp Hàng Yến một hai lần.

“Chị, chị biết không, thời gian trước, Trương Nghị bị trường đuổi học rồi. Nó làm cho một nữ sinh cùng lớp lớn bụng, bác cả vì chuyện này phải bồi thường không ít tiền, ông nội cũng vì chuyện này mà tranh cãi với Hàng Yến, tức đến mức nhập viện luôn!”

Trương Dương thật sự rất thân thiết với Trương Tư Ninh, cho nên nhanh giận cũng nhanh hết, bây giờ còn bắt đầu chia sẻ chuyện bát quái cho chị họ nghe.

Trương Tư Ninh nghe vậy thoáng giật mình: “Nó mới bao nhiêu tuổi, sao có thể coi trời bằng vung như vậy?”

Trương Dương cười lạnh khinh thường: “Mười lăm, năm nay mới học lớp mười, chị chưa thấy đó thôi, ở trường học nó ngang ngược vô cùng, làm như cả trường chỉ mình nó có tiền!” Vừa nói vừa vui sướng khi người gặp họa: “Em nghe nói lúc ông nội bị nhập viện, bác cả liền đánh nó, đánh cho thê thảm, đến giờ vẫn còn chưa xuống giường được nữa đó!”

Trương Tư Ninh nói không nên lời, trẻ con bây giờ thật hết nói nổi. Nhưng trong lòng không khỏi cao hứng, thằng nhãi con đó không có tiền đồ như vậy, không biết ông ba đại gia của cô có tức giận đến thổ huyết không.

Đợi đến khi Lý Mẫn từ nhà vệ sinh đi ra, Trương Tư Ninh và em họ đã hòa thuận như trước, ha ha cười giòn vui vẻ, còn hẹn mấy hôm sau đến lúc halloween có thể đến Vũ Lăng chơi với cô, Trương Trình cũng chạy vô tham gia náo nhiệt, âm thầm bảo hấn cũng muốn đi cùng.

Ba chị em này trong mắt người lớn như Lý Mẫn, thật sự rất vui vẻ hài hòa, ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Chương57

Khoảng hơn bảy giờ sáng hôm sau, Trương Tư Ninh dẫn theo mọi người đến bệnh viện, hơn hai mươi người, bảy chiếc xe màu đen xếp thành một hàng dài, chạy trên đường nhìn vô cùng phong cách. Lúc đến bệnh viện chỉ mới hơn tám giờ, trong phòng bệnh ngoại trừ ông cụ và hộ lý ra không còn ai khác. Trương Tư Ninh nói chuyện với ông nội, chọc ghẹo để ông vui, đến khoảng mười giờ thì đứng dậy chuẩn bị ra về.

Ông cụ biết cô không muốn gặp con trai lớn của mình, tuy hơi buồn nhưng cũng không ép buộc cô, hơn nữa có ép buộc cũng không được, cháu gái lớn rồi, không quản được nữa.

Một ngày phẳng lặng trôi qua, buổi chiều Vệ Cẩm Huyền gọi điện về thông báo công việc của anh bên đó hết sức thuận lợi, nếu không xảy ra chuyện gì bất ngờ, trước Chủ nhật này anh có thể bay về nước.

Trương Tư Ninh nghe xong vô cùng vui vẻ, mãi đến tối khuya đi ngủ tâm trạng vẫn rất tốt, vừa chớp mắt một cái đã thấy trời bùng sáng.

Lịch phẫu thuật của ông nội được sắp xếp vào chín giờ sáng hôm nay. Cũng như hôm qua, tám giờ sáng Trương Tư Ninh dẫn theo đoàn người chạy đến bệnh viện, khi lên lầu chỉ để tám người đi cùng, những người còn lại đợi phía dưới. Chuyện này do Trương Tư Ninh cố tình làm vậy, chứ nếu làm theo ý tiểu Trịnh, ít nhất cũng phải dẫn theo mười ba mười bốn người mới đảm bảo an toàn.

Trương Tư Ninh vừa lên tới không bao lâu, chú thím út và hai em họ cũng tới nơi, một lúc sau cô dưỡng nữ cũng dẫn em trai đến, trước đó cô có nghe thím út nói dưỡng nữ đi công tác bên ngoài, tới qua mới về tới.

Dưỡng nữ họ Nhạc, tên Nhạc Triền, là một ông chú trung niên đẹp trai, dáng người được giữ gìn rất tốt, cao gầy rắn rỏi, hấp dẫn hơn ông ba bụng bia ba thước của cô rất nhiều. Có điều ấn tượng của cô với dưỡng cũng không tốt đẹp gì, trước kia cảm thấy dưỡng rất tốt, sau này trưởng thành, xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô mới biết dưỡng rất con buôn, có chút đáng ghét tiểu nhân, lúc ông ba đại gia của cô tái hôn, ông ta và cô nhỏ liền nhảy múa vui mừng, hôn lễ đều do ông ta chuẩn bị.

Em trai con cô nhỏ năm nay sáu tuổi, tên là Nhạc Gia Thụy, Trương Tư Ninh còn một em gái con cô nhỏ đang học đại học ở Thượng Hải, nhỏ hơn cô ba tuổi, nói là đang thi cuối kỳ, nên không về được.

Ba anh em Trương gia, tuy Trương Nghênh Trân nhỏ nhất, nhưng con gái lớn của cô ta so với con trai đầu của anh hai mình còn lớn hơn mấy tuổi, nói đến cũng không phải chuyện gì đáng về vãng, Trương Nghênh Trân kết hôn sớm, chưa đến mười tám tuổi đã qua lại không rõ ràng với Nhạc Triển, ở cùng nhau rồi bị lớn bụng, vì đây là chuyện rất xấu hổ, nên không nhiều người biết chuyện này, Trương Tư Ninh cũng chỉ tình cờ nghe thấy câu được câu mất khi họ hàng trong nhà nói xấu lẫn nhau.

Trước đó, Nhạc Triển đã mắng vợ mình một trận, lúc biết chuyện xảy ra sau khi cháu gái trở về. Mặc dù không tới mức chấn động lòng người, nhưng cũng đủ khiến người ta mờ rộng tầm mắt. Nhất là cái người gọi là bạn trai kia.... Ông ta dùng hơn bốn mươi năm kinh nghiệm lăn lộn nửa đời người ra phân tích, nếu thật sự người trong lời nói này có tồn tại.....thì bạn trai kia chắc chắn không phải người tầm thường!

Có điều năm ngoái trong nhà náo loạn quá dữ dội, hôm kia vợ hắn lại làm ra chuyện chẳng giống ai, nên mặc dù Nhạc Triển cảm thấy rất hứng thú nhưng cũng chỉ có thể tự mò mẫm suy nghĩ.

Một lúc sau, có cả mấy người bà con trong họ tộc cũng đến, nhưng từ đầu đến cuối không hề thấy bóng dáng con trai trưởng Trương Nghênh Hoa. Trương Nghênh Trân cau mày đi ra ngoài phòng bệnh gọi điện cho anh trai, trong lúc chờ điện thoại thông, cũng không quên giật dờ suy nghĩ, con nhỏ chết tiết Trương Tư Ninh này thậm chí ngay cả tiếng dương cũng chưa kêu, nếu như không phải lúc nói chuyện với Thụy Thụy nhà bà cũng còn quan tâm vài câu, thì vừa rồi ở bên trong chắc bà đã tát cho vài cái, cái thứ không biết lớn nhỏ.

Điện thoại kết nối, Trương Nghênh Trân oán giận: “Anh cả, gần chín giờ rồi, sao anh còn chưa tới!”

Trương Nghênh Hoa ở đầu bên kia hàm hồ nói lập tức tới ngay, sau đó còn lơ đãng thả thêm một câu: “Yến Yến và A Nghị cũng đi cùng.”

Trương Nghênh Trân nghe vậy cười lạnh: “Anh cả, anh muốn chọc cho ba tức chết đúng không, chuyện khác em mặc kệ, nhưng hôm nay ba làm phẫu thuật, nếu anh để chị ta đến, hậu quả anh tự gánh lấy!” Nói xong liền tức giận hừ hừ cúp máy. Mặc dù Trương Nghênh Trân bị Trương Tư Ninh làm cho rất tức giận, cũng muốn xem kịch vui con chồng và mẹ kế đấu đá lẫn nhau, nhưng bà ta vẫn tương đối hiểu thuận, biết ba mình hôm nay mổ tim, lỡ như có chuyện gì xảy ra, bà ta cũng không thể nào vui nổi, mẹ đã mất chỉ còn lại một người ba này, dĩ nhiên tất cả mọi chuyện phải lấy ông làm trọng.

Vì thế bà ta tranh thủ lúc ông cụ nắm tay Trương Tư Ninh nói chuyện với mấy người họ hàng, liền đi vào kêu hai vợ chồng anh hai và cả chồng mình ra ngoài, về mặt mắt húng nói: “Anh cả dẫn theo Hàng Yến và a Nghị tới, làm sao bây giờ?”

“Sao anh cả lại không phân rõ nặng nhẹ vậy chứ! Ba đã nói không được để cho Hàng Yến tới đây! Bây giờ, Tư Tư lại đang ở đây, anh cả đâu phải không biết vì chuyện anh ấy tái hôn mà ba cảm thấy hổ thẹn với Tư Tư đến mức nào!” Trương Nghênh Khai vừa nghe xong cũng muốn phát hỏa, liền lấy di động ra gọi điện cho Trương Nghênh Hoa.

Nhạc Triển đầu óc linh hoạt, hắn giữ tay Trương Nghênh Khai lại nói: “Anh Hai, anh có gọi điện thoại cũng vô dụng, chân mọc trên người Hàng Yến, chị ta đã muốn đến, anh cả còn có thể trời chị ta lại sao? Hơn nữa, nếu đã đến nhanh như vậy, rõ ràng anh cả không quản được Hàng Yến, em nghĩ vẫn nên kêu Tư Tư ra nói rõ cho con bé biết, coi như vì ông cụ, Tư Tư sẽ cố chịu đựng.”

Tuy rằng bình thường Lý Mẫn cũng không ưa gì em rể, nhưng không thể không công nhận, người này thông minh hơn ông chồng nhà mình, khó trách mấy năm gần đây anh cả ngày càng coi trọng hắn.

“Tôi vào kêu Tư Tư ra, Nghênh Trân, cô cùng A Triển xuống lầu đợi, trước hết ngăn cản mấy người nhà anh cả lại.”

Trương Nghênh Trân không thể làm gì khác, đành phải nghe theo sắp xếp của chị dâu, đi thang máy xuống dưới với chồng mình.

Lý Mẫn vào phòng, nghĩ đại vài lý do rồi kêu Trương Tư Ninh ra ngoài, sau đó cứ vậy nói thẳng chuyện Hàng Yến đang tới đây, vốn tưởng cháu gái sẽ nổi trận lôi đình, không hề nghĩ phản ứng của Trương Tư Ninh rất bình thản, cô thờ ơ nói: “Đến thì đến thôi, thím út, thím yên tâm, con không chấp nhặt với tiện nhân.”

Lý Mẫn:

Rốt cuộc đến tám giờ bốn mươi lăm phút, Trương Nghênh Hoa cũng đã có mặt ở phòng bệnh, lúc đó bác sĩ và y tá đang ở trong phòng làm kiểm tra sức khỏe tổng quát cho ông cụ.

Suy cho cùng, Trương Nghênh Hoa vẫn còn chút lý trí, hắn tự mình đi lên, bảo Hàng Yến ở trong xe dưới lầu, yêu cầu bà ta sau chín giờ mới được đi lên, bằng không lỡ như cha hắn xảy ra chuyện gì, hắn liều mạng với bà ta!

Hàng Yến không ngu nên lúc này cũng không dám làm chuyện càn quấy, ngoan ngoãn đồng ý, ngồi đợi trong xe với con trai, nhưng trong lòng đã bắt đầu lên kế hoạch tìm cách lát nữa vùi dập con nhỏ chết tiết mà vợ trước chồng mình đã để lại. Không phải bà ta không thể bao dung một cô gái nhỏ, có điều tài sản của chồng bà ta quá lớn, bà ta nhịn nhục nhiều năm như vậy mới có thể tiến dần từng bước được như bây giờ, đương nhiên không muốn trong tương lai con nhỏ kia sẽ tranh giành tài sản với con trai cùng của mình, nên muốn nghĩ ra biện pháp khiến cho con nhỏ đó bị mọi người ghét bỏ!

Chỉ là một đứa con gái nhỏ, hành động bốc đồng thiếu suy nghĩ, năm ngoái không phải trong cơn tức giận đã bỏ nhà đi đó sao?

Ông nội được đưa vào phòng phẫu thuật, ca mổ kéo dài khoảng ba đến năm tiếng, lúc này Trương Tư Ninh tương đối xa cách với những người khác, cho dù là bà con họ hàng hay ba mình, khi có mặt ông cụ, cô còn nói chút chuyện thân thiết, ông cụ vào phòng phẫu thuật, Trương Tư Ninh không quan tâm đến ai khác, ngay cả ba mình cũng không nhìn tới, chỉ đứng tựa vào tường ở hành lang nghịch điện thoại, bên cạnh là tám vệ sĩ mặc đồ đen khá nổi bật.

Trương Dương đứng cùng chỗ với cô, cậu nhóc rất hiếu kỳ về mấy người vệ sĩ của chị họ mình, cứ một lúc lại quay đầu mở to hai mắt nhìn, lứa tuổi choai choai thiếu niên, cảm thấy chị họ thật bùng nổ.

Bên ngoài phòng phẫu thuật, tính cả bà con họ hàng và những người đi theo Trương Tư Ninh có đến hơn ba mươi người, chia ra thành nhiều nhóm, kẻ đứng người ngồi, có điều cho dù có nói chuyện với nhau cũng chỉ thì thầm những lời nhỏ nhỏ, vì vậy khi có một loạt tiếng giày cao gót giẫm xuống sàn nhà phát ra âm thanh vang dội mỗi lúc một gần, ánh mắt của mọi người đều chệch qua đó.

Xuất hiện trong tầm mắt mọi người, là vẻ mặt miễn cưỡng của Hằng Yến đang lôi con trai mình đi vào. Tuy nói bà ta tiến dần từng bước để lên tới vị trí hôm nay, nhưng thời gian vẫn chưa đủ dài để được nhìn nhận là vợ chính thức, có điều bà ta và Trương Nghênh Hoa cấu kết quá lâu, tiếp sau đó cha mẹ Trương Tư Ninh hoàn toàn rạn nứt, Trương Nghênh Hoa chính thức chuyển ra khỏi nhà sống cùng bà ta, nên bà ta thường xuyên tự cho mình là nữ chủ nhân, thỉnh thoảng cũng có giao thiệp với bà con họ hàng bên chồng.

Nên lúc này lập tức có người chạy đến chủ động chào hỏi bà ta, về phần Trương Tư Ninh. Là con của vợ trước, có lần cô đã từng nói người đi trà lạnh, lúc này thể hiện rõ ràng nhất.

Hằng Yến khôn khéo chào hỏi họ hàng, thỉnh thoảng liếc mắt qua chỗ Trương Tư Ninh, mặc dù bị mấy người đàn ông mặc đồ đen to cao bên cạnh cô hù dọa, nhưng bà ta vẫn muốn chủ động đi qua khiêu khích cô gái nhỏ.

Bà ta năm nay mới hơn bốn mươi, bình thường rất biết cách chăm sóc bản thân, nên mặc dù không quá xinh đẹp nhưng cũng khá phong tình.

Lúc này, bà ta nắm tay con trai uốn éo đi qua, vừa đi miệng vừa cười nói: “Tư Tư trở về lúc nào vậy? Sao không thấy cô về nhà?”

Trương Tư Ninh đang cúi đầu nghịch điện thoại, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, hoàn toàn không đếm xỉa tới, đợi đến khi cách cô khoảng năm sáu bước chân, nụ cười trên mặt Hằng Yến càng sâu hơn: “Cô còn chưa có gặp qua em trai đó, đây là a Nghi, a Nghi, đến đây, gọi chị gái đi.”

Khuôn mặt đẹp trai của Trương Nghi đầy bức dọc, cau mày hừ giọng: “Con không có chị gái.” Mấy hôm trước, hắn bị ba mình đánh một trận tơi tả, lúc này mông còn rất đau, trời đang nóng như điên lại chạy tới bệnh viện, còn phải đợi trong xe lâu như vậy. có thể tưởng tượng được tâm trạng có bao nhiêu cáu kỉnh.

Người thân xung quanh đều đứng một bên nhìn Hằng Yến kiểm chuyện với Trương Tư Ninh, nhưng không ai bước ra nói câu nào, ngay cả Lý Mẫn. cũng cảm thấy lúc này bản thân có nói gì cũng không thích hợp.

“Đứa nhỏ ngốc nghếch, đây là chị gái, là con gái còn sót lại của bà bác trước đây.” Bà ta vừa dứt lời, Trương Tư Ninh đã bước lên tát ngay một bạt tai, đánh một cái xong cảm giác còn chưa đủ, liền tát thêm hai cái nữa, trực tiếp làm cho Hằng Yến ngã lăn người ra, cả những người bà con của Trương gia cũng đều tròn mắt há hốc, hiển nhiên không nghĩ tới cô gái nhỏ bạo lực như vậy, hoàn toàn không biết phải nói gì.

Trương Tư Ninh đánh người xong rồi, thong thả nói: “Cái miệng thôi của bà mà cũng dám nhắc đến mẹ tôi, tôi con mẹ nó muốn mạng của bà!” Vừa nói vừa nghiêng đầu khinh miệt nhìn Trương Nghi, “Đặt tên cho con mình là ‘Dì’, (Nghi phát âm giống Dì) bà hy vọng nó có thể làm người trung tính, có giới tính thứ ba à, ngu ngốc!”

“Mày dám đánh mẹ tao!”

Trương Nghi nhìn thấy mẹ mình bị đánh, tức giận không nhịn được, lại nghe thấy tên mình bị xuyên tạc, càng thêm phát hỏa! Muốn đi lên đánh trả lại, nhưng những người bên cạnh Trương Tư Ninh cũng không phải ngồi không, một đứa nhóc choai choai sao có thể là đối thủ cho được! Trương Nghênh Hoa thấy bà vợ nhà mình chịu thiệt, cũng phát hỏa, sau đó cả hành lang hỗn loạn cả lên, tung bùng náo nhiệt không thể tả.

Cũng may tiểu Trịnh khôn khéo, lúc Hằng Yến vừa đi tới khiêu khích, hắn liền nhắn tin báo mọi người đi lên, cho nên chưa đầy mấy phút đồng hồ sau, mười tám người vẫn đang đợi bên ngoài vội vàng lao vào, hù dọa vô số bác sĩ, y tá và bệnh nhân.

Khi những người này lên đến nơi, tình huống lập tức được kiểm soát, vốn dĩ cũng chỉ có một nhà ba người Trương Nghênh Hoa và cô em gái Trương Nghênh Trân náo loạn, những người khác thật ra đều cố khuyên can, chỉ có điều mấy chục người tụ tập lại một chỗ y hệt cái nồi lẩu thập cẩm, nên có vẻ khá hỗn loạn.

Trương Tư Ninh cứ vậy được hai mươi sáu người đàn ông cao to hùng hổ vây vào giữa, Trương gia đều cho rằng Trương Tư Ninh chỉ dẫn theo tám người, không nghĩ cô trực tiếp dẫn đến hai mươi sáu người!

“Em đi đây!” Trương Dương cảm thán nói, vừa rồi hắn còn lo chị họ phải chịu thiệt, luôn ở bên cạnh che chở, bây giờ xem ra. lo lắng vô ích.

Trước tình thế lực lượng người ta đông mạnh hơn, mấy người Trương gia rút cuộc cũng bình tĩnh lại, đúng lúc ông chú giám đốc to béo hôm nọ đã dẫn theo một nhóm vệ sĩ chạy tới, vừa nhìn lên, ơ, a, sao lại là cô gái này nữa!

Trương Tư Ninh cũng nhìn thấy ông ta nên cáo trạng trước: “Chú ơi, chuyện này không thể trách cháu được, người phụ nữ kia mắng mẹ cháu, cháu cũng không còn cách nào khác, đã gây thêm phiền phức cho chú, thật ngại quá, bây giờ cháu sẽ dẫn người đi ngay, sẽ không làm chú khó xử đâu ạ.”

Giai điệu quen thuộc này, lý do thoái thác rất đúng lý hợp tình.

Ông chú giám đốc thật hết nói nổi rồi, nhưng làm việc ở một nơi như bệnh viện, đương nhiên không muốn làm mọi chuyện âm ỉ lên, nên cũng dứt khoát:

“VẬY cháu nhanh chóng dẫn người đi đi.” Hoàn toàn không hỏi xem bên kia có đồng ý không, vốn cũng sẽ vậy thôi, nếu như mấy người này muốn làm loạn, thì đã sớm báo cảnh sát, chứ không đợi đến lượt hấn dẫn người lên đây.

Hàng Yến bị lố nặng, ăn ba cái tát, nén giận trong lòng tức không chịu được, Trương Nghênh Hoa cũng giận đến thiếu điều muốn học máu, bà con họ hàng đều ở đây, không thể nào giấu diếm chuyện hôm nay được, đúng là vút hết mặt mũi thể diện mà.

Nhưng con nhóc chết tiệt đó người đông thế mạnh, hấn cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể cấm con trai không cho nó nói lung tung, chuyện hôm nay, hấn sẽ không đề cập!

Trương Tư Ninh dẫn theo đoàn người hùng hậu tiêu sái bước đi, còn về kết quả phẫu thuật của ông cụ, đợi đến lúc đó em họ gọi điện báo cho cô biết là được, bây giờ thật sự không thích hợp ở lại đây nữa.

Sau khi trở về khách sạn, cô bảo tiểu Trịnh dẫn mọi người đi nghỉ, buổi trưa ăn ngon một chút. Tiểu Trịnh hơi lo lắng: “Tư Ninh tiểu thư, tôi gọi điện cho quản lý Du, bảo ông ta sắp xếp thêm người đến đây được không.” Dù sao lần này trực tiếp khiến người ta mất mặt, không khác gì gây thù chuốc oán. Tính chất không giống như lần trước.

Trương Tư Ninh khẽ cười: “Không cần đâu, đợi có kết quả phẫu thuật xong, chiều nay chúng ta trở về Vũ Lăng.”

Cô cũng không ngạc nhiên, Vệ Cẩm Huyền nói rất đúng ‘cường long nan áp địa đầu xà’, tuy ba cô là nhà giàu mới nổi, nhưng mạng lưới giao thiệp không nhỏ, vừa rồi cô đánh người, đánh rất sáng khoái, nhưng nếu ngoan ngoãn ở lại đây thế nào cũng sẽ bị trả thù, dù sao cũng chỉ có ngàn ngày làm trộm chứ không thể ngày ngày phòng cướp được, nên dù bên cạnh có nhiều người bảo vệ như vậy, lỡ như xảy ra chút sơ xuất gì thì người thiệt thòi vẫn là cô! Cô mới không ngạc nhiên như vậy!

Khoảng một giờ chiều, ca phẫu thuật kết thúc, Trương Tư Ninh gọi điện cho Trương Dương, biết được ca mổ thuận lợi, nên yên tâm leo lên máy bay, đợi đến khi Trương Nghênh Hoa muốn ra tay dạy dỗ con gái... Mới biết được người đã sớm chạy mất!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Chương 58

Trương Tư Ninh rời khỏi Vũ Lăng mấy hôm, bây giờ đột nhiên trở lại, nhìn cái gì cũng thấy quen thuộc.

Thím Tào thấy cô về, vô cùng mừng rỡ, bà vội vàng đi đến xách hành lý, lấy dép lê trong nhà cho cô thay, còn chạy vào phòng bếp bung nước ô mai ướp lạnh đem ra, rồi chỉnh nhiệt độ phòng khách thấp xuống mấy độ.

Trương Tư Ninh nhận lấy ô mai, uống một hơi hơn phân nửa, hết sức khoan khoái, những mệt mỏi đi đường gần như tan biến hết.

Thím Tào ở bên cạnh cười nói: “Lúc hơn ba giờ, Vệ tiên sinh có gọi điện thoại về nhà, nói chậm nhất năm giờ chiều nay cô sẽ về tới, lúc đó tôi rất sốt ruột, trong nhà chưa chuẩn bị gì hết, cũng may siêu thị của khu này có bán đủ thứ, tôi nghĩ bên ngoài trời đang nóng, nên nấu trước nước ô mai để trong tủ lạnh uống cho mát.”

“Vệ tiên sinh gọi điện về sao thím?” Trương Tư Ninh không quan tâm những chuyện khác, chỉ chú ý đến câu nói đầu tiên của bà. Cảm thấy khá ngạc nhiên, chiều nay lúc ba giờ cô lên máy bay, hai giờ chiều Vệ Cẩm Huyền điện thoại cho cô, sau khi biết chuyện cô kích động đánh người, chẳng những không an ủi tiếng nào, mà còn lạnh lùng lên lớp cô mấy câu, Trương Tư Ninh cảm thấy rất tủi thân, cô đã nói với anh người đàn bà đó đem mẹ cô ra gây hấn, nếu cô không ra tay cho bà ta một bài học kinh nghiệm, vậy còn làm con gái được sao! Vậy mà anh lại gọi cho cô nguyên gói nước lạnh, thật làm người ta vừa khó chịu vừa thất vọng, nên trong lúc tức giận Trương Tư Ninh đã cúp ngang điện thoại.

Đây có thể xem như lần đầu tiên hai người thật sự cãi nhau, khi nói chuyện trong điện thoại, anh nói một câu, cô liền cãi lại một câu, sau đó anh nói khiến cô á khẩu không trả lời được, cô liền dứt khoát cúp điện thoại, cảm thấy không thể nào nói cho anh hiểu được. Hai người ai cũng cho rằng mình đúng, không ai nhường ai. Phải biết rằng, kể từ sau khi Vệ Cẩm Huyền sang Pháp, quan hệ của hai người tuyệt đối chìm trong hồ nước lạnh, tình cảm tiến triển thần tốc, tranh cãi như hôm nay, là chuyện trước giờ chưa từng nghĩ đến.

Từ lúc bạo lực cúp điện thoại, tắt máy, lên máy bay, xuống máy bay, về nhà..... Trương Tư Ninh cứ buồn bực không vui, tuy ngoài mặt không thể hiện gì, nhưng trong lòng cảm thấy chua xót không nói nên lời.

Cô cảm thấy Vệ Cẩm Huyền hoàn toàn không hiểu mình.

Tuy cô kích động, nhưng không phải người không có đầu óc, dĩ nhiên biết Hàng Yến cố tình khiêu khích, nhưng vậy thì sao chứ, giả vờ trúng kế để tính kế lại, bản thân cô không lạ gì người cha nhiều tiền của mình, thay vì nén giận, không bằng đánh bà ta một trận cho sáng khoái, cô tự thấy bản thân mình cũng coi như có dũng có mưu, không phải vậy sao, đánh người xong lập tức bỏ chạy, cô đâu có hồ đồ ngốc nghếch mà ở lại Phúc Kiến chờ đám người đó trả thù chứ?

Vậy mà anh thì sao? Đã nói cô thế nào?

Ngây thơ, bốc đồng, bất chấp mọi chuyện, chỉ còn thiếu chưa khắc lên trán cô một chữ ‘ngốc’.

Thím Tào không biết chuyện hai người cãi nhau, khuôn mặt vẫn tươi cười như hoa cúc mùa xuân: “Đúng vậy, Vệ tiên sinh nói, mấy ngày nay Tư Ninh tiểu thư đi Phúc Kiến mệt chết rồi, nói tôi làm nhiều thức ăn ngon để cô bồi bổ thân thể.”

Trương Tư Ninh nghe vậy liền bĩu môi, anh cũng biết cô mệt sao, hừ!

Mỗi ngày đều lo lắng cho anh, đau lòng vì anh, nghịch ngợm đủ trò để dỗ anh vui, còn phải đối phó với người thân, sợ anh lo lắng, ngay cả ở khách sạn cũng không dám tùy tiện bước chân ra khỏi phòng...

Càng nghĩ tới càng thấy tủi giùm cái thân, cái mũi Trương Tư Ninh đã muốn đỏ ửng hết lên.

Cô hít thở thật sâu, nhàn nhạt à một tiếng, từ trên ghế sofa đứng dậy nói: “Con lên lầu tắm rửa thay quần áo, thím Tào, con muốn ăn thịt, buổi tối thím làm nhiều nhiều thịt cho con nha.”

Thím Tào không biết chuyện đã xảy ra, nên cũng không nghĩ nhiều, ờ ờ hai tiếng, gật đầu đáp lại.

Sau khi ăn cơm tối xong, Trương Tư Ninh ngồi trên sofa phòng khách chậm chạp mở điện thoại di động lên, vốn nghĩ thế nào Vệ Cẩm Huyền cũng sẽ gọi điện cho cô, dù sao lúc đó cô mạnh mẽ cúp ngang điện thoại, anh lại dặn dò thím Tào nấu đồ ăn ngon cho cô, rõ ràng là muốn lấy lòng, nhưng đợi mãi cả buổi trời, mặc dù có thông báo nhắc nhở cuộc gọi đến, nhưng đều của người khác, một dãy số của anh cũng không có, sắc mặt Trương Tư Ninh u ám, gần như sắp nhỏ ra mực.

“Thím Tào, mai con cũng muốn ăn thịt, ngày mai thím đi ra ngoài nhớ mua thật nhiều thịt về.” Mỗi lần nói đến chữ ‘thịt’, Trương Tư Ninh đều có ý nhấn mạnh hơn, rất có mùi vị nghiền răng nghiền lợi.

Thím Tào cũng không ngốc, bình thường Trương Tư Ninh không thuộc dạng không thịt không vui, mà trái lại, cô còn thích tự mình làm ít thức ăn chay, lúc này hai lần đều có ý nói ra chữ ‘thịt’, thím Tào là người lớn tuổi đã luyện thành tính, ít nhiều gì cũng nhìn ra manh mối, trong lòng buồn cười, dựa vào ăn thịt để trút giận... Người trẻ tuổi có ý nghĩ thật kỳ quái, nhưng bà cũng không nói gì, chỉ gật đầu đồng ý.

Sáng hôm sau, vốn dĩ Trương Tư Ninh muốn đến tiệm để xem xét tình hình công việc, nhưng do tối qua cứ mãi nghĩ đến chuyện Vệ Cẩm Huyền, không sao ngủ ngon được, sau khi tỉnh dậy đầu óc quay cuồng, cả người bủn rủn, mũi cũng nghẹt cứng, lười biếng không muốn nhúc nhích.

Thím Tào đợi mãi không thấy cô xuống lầu ăn sáng, nên đi lên xem thử, vừa gõ cửa bước vào nhìn thấy liền hoảng sợ, vội vàng đi đến trước giường lo lắng hỏi: “Tư Ninh tiểu thư, cô làm sao vậy, có phải thân thể khó chịu không?”

Lúc này, hình ảnh của Trương Tư Ninh chính là: Sắc mặt trắng bệch, môi không chút máu, đáy mắt xanh xao, ủ rũ bơ phờ, giống như đóa hoa yêu kiều bị thiếu nước, khiến người ta nhìn thấy mà đau lòng.

Cô cảm thấy mình đã bị Vệ Cẩm Huyền làm hại rồi, nhưng lúc này người không có ở đây, có hờn giận đi nữa cũng vô dụng, nên thở dài, gục đầu trên gối, khàn giọng nói: “Có lẽ con bị cảm, thím Tào, thím tìm giúp con thuốc cảm đi.”

“Hay là đi bệnh viện kiểm tra xem sao?” Thím Tào lo lắng khuyên nhủ. Không phải bà chuyện bé xé ra to, mà dáng vẻ của Trương Tư Ninh lúc này thật sự rất dọa người.

“Không cần đâu ạ, chắc do để nhiệt độ máy điều hòa thấp quá, chỉ hơi bị cảm thôi, uống chút thuốc cảm là được.”

Thấy cô kiên trì, thím Tào cũng không nói gì, chỉ gật đầu rồi đi xuống tủ thuốc dưới lầu tìm thuốc.

Trương Tư Ninh uống thuốc cảm xong liền ngủ thiếp đi. Nhưng không biết có phải do gần đây cô ít rèn luyện thân thể cộng với việc đi tới đi lui mệt nhọc hay không, nên dù đã uống thuốc cảm, nhiệt độ máy điều hòa chỉnh ở mức hai mươi lăm độ, đến xế chiều Trương Tư Ninh vẫn bị sốt nhẹ, thím Tào lo lắng không yên, nói với Trương Tư Ninh muốn đưa cô đến bệnh viện, Trương Tư Ninh không thể không biết xấu hổ để thím Tào phải lo lắng, nên bò dậy khỏi giường, thay quần áo, cũng không đánh răng rửa mặt, tùy tiện cột tóc lên, rồi theo thím Tào ra cửa.

Không phải đi bệnh viện, mà đi đến phòng khám của khu nhà. Chỉ sốt nhẹ mà thôi, thật sự không cần điều động binh lực chạy đến bệnh viện làm gì.

Đến phòng khám, một nữ bác sĩ trung niên hỏi han tình huống, lấy ống nghe bệnh đặt ở ngực Trương Tư Ninh lắng nghe, nghe xong xác định không có tạp âm gì bất thường rồi tìm nhiệt kế đo nhiệt độ cơ thể.

Cuối cùng đo được ba mươi tám độ rưỡi, cao hơn ở nhà một chút.... Trương Tư Ninh đành phải ngoan ngoãn ngồi ngốc ở phòng khám để truyền nước, dĩ nhiên thím Tào cũng ở lại chăm sóc cô.

Trương Tư Ninh lờ đờ, ngồi trên ghế sofa phòng khám mệt mỏi buồn ngủ, cô mơ hồ nghe có tiếng chuông di động vang lên, nhưng không phải của cô, nên cũng không để ý đến.

Thím Tào ở bên cạnh nói: “Là Vệ tiên sinh, Tư Ninh tiểu thư, tôi ra ngoài nghe điện thoại.”

Trương Tư Ninh nghe thấy Vệ Cẩm Huyền gọi tới, hết sức kinh ngạc nhưng trên mặt lại vờ như chẳng hề để ý, uhm một tiếng, tỏ vẻ đã biết.

Khoảng chừng hai mươi phút sau thím Tào mới trở lại.

“Vệ tiên sinh gọi điện có việc sao?” Rốt cuộc cô cũng không nhịn được, vẫn phải lên tiếng hỏi.

Thím Tào cười ha ha: “Không có chuyện gì khác, chỉ hỏi qua trong nhà có chuyện gì không, tôi nói với Vệ tiên sinh là cô bị bệnh, đang ở phòng khám truyền nước, Vệ tiên sinh bảo tôi chăm sóc cô cho tốt.”

Sao có thể vậy chứ?

Cô bị bệnh, phải truyền nước, anh chỉ bảo thím Tào chăm sóc cô, ngay cả tỏ vẻ đặc biệt cũng không có? Cũng không bảo cô nghe điện thoại? Không đúng! Cũng không gọi điện cho cô?!

Trương Tư Ninh giận đến phun lửa!

Anh đây là ý gì, muốn chiến tranh lạnh với cô sao?

Khốn kiếp!

Đội sau khi truyền nước xong, lúc ra khỏi phòng khám, Trương Tư Ninh đã khỏe hơn rất nhiều, ngoại trừ do cả ngày chưa ăn uống gì nên cơ thể có chút yếu ớt ra, tinh thần cũng không tệ lắm. Về đến nhà, thím Tào nấu cháo cho cô ăn, thêm bánh bao sữa và mấy món rau cải, Trương Tư Ninh ăn được không ít.

Đến buổi tối đi ngủ, thím Tào hỏi: “Tư Ninh tiểu thư, hôm nay vẫn ở trên lầu sao?”

Vì Vệ Cẩm Huyền không liên lạc với cô, nên tâm trạng Trương Tư Ninh không tốt, nghe thấy thím Tào hỏi, liền gật đầu nói ngủ trên lầu. Có thể do trong lòng đang phát hỏa nên lá gan cũng lớn hơn không ít, hôm qua cô cũng tự mình chạy lên lầu ngủ, lúc này, cũng không thấy sợ....

Nhưng không biết tại sao, rõ ràng đã hạ sốt rồi, buổi tối cũng chinh điều hòa ở mức hai mươi sáu độ, nhưng đến nửa đêm Trương Tư Ninh lại tiếp tục phát sốt, so với trước đó còn nghiêm trọng hơn, mặt đều nóng đỏ bừng, may là thím Tào lo lắng, lúc đi vệ sinh cố ý lên lầu xem thử, nếu cứ sốt kiểu này đến sáng mai, không biết sẽ thành ra cái dạng gì, không biết làm sao mà giải thích với Vệ tiên sinh nữa!

Trương Tư Ninh tỉnh lại trong phòng cấp cứu bệnh viện, lúc đó trời mới tờ mờ sáng, mùi hăng của nước khử trùng chui vào trong mũi, cô chớp mắt mấy cái, nghiêng đầu liền nhìn thấy thím Tào đang ngồi bên cạnh.

“Tư Ninh tiểu thư, cô tỉnh rồi sao?” Khuôn mặt thím Tào có chút vui mừng, bà giờ tay sờ trán Trương Tư Ninh, thấy đã mát hơn rất nhiều nên yên tâm thở phào nhẹ nhõm, nói cho cô nghe chuyện nửa đêm cô bị sốt, còn nói: “Tôi rất sợ, gọi thế nào cô cũng không tỉnh, liền gọi điện cho lão Trịnh, ông ấy lái xe đến, chúng tôi cùng đưa cô tới bệnh viện.”

Trương Tư Ninh muốn nói chuyện, có điều cổ họng rất khô rát, không thể phát ra tiếng, thím Tào chu đáo bưng nước ấm cho cô uống, lại nói tiếp: “Tôi qua đến bệnh viện rút máu đi xét nghiệm, bác sĩ nói bị nhiễm siêu vi, không có gì đáng ngại, chỉ cần truyền mấy chai nước là được, có điều vẫn phải tiếp tục nằm viện, Tư Ninh tiểu thư, chờ đến giờ bệnh viện làm việc, chúng ta sẽ chuyển đến phòng điều trị nội trú, Vệ tiên sinh đã sắp xếp rồi.”

Trương Tư Ninh nghe bà nhắc đến Vệ Cẩm Huyền, hốc mắt liền chua xót, đỏ hồng lên hết con thỏ nhỏ đáng thương. Thím Tào thấy cô như vậy, định mở miệng nói gì đó nhưng suy nghĩ một lúc lại thôi không nói nữa.

Chín giờ, bệnh viện bắt đầu làm việc, thím Tào đẩy Trương Tư Ninh ngồi trên xe lăn chuyển sang phòng bệnh khác, lão Trịnh đi trước dẫn đường, tiểu Trịnh ở phía sau giúp xách đồ đạc.

Phòng bệnh là phòng đơn dành cho một người, rất cao cấp, so với phòng dành cho cán bộ mà ông nội cô nằm còn tốt hơn gấp đôi. Lão Trịnh nói đây là căn phòng tốt nhất mà trước mắt bệnh viện có thể sắp xếp được, giọng nói có vẻ hơi ghét bỏ.

“Tư Ninh tiểu thư, trước hết cô hãy nghỉ ngơi một chút, tôi về nhà nấu ít cháo, lấy thêm đồ đạc mang vào.” Sau khi thu xếp cho Trương Tư Ninh xong, Thím Tào nói.

Trương Tư Ninh dạ một tiếng: “Thím lấy dùm con điện thoại và đồ sạc pin đến đây,” Nghĩ một lúc: “Lấy luôn cả laptop, còn có quần áo và sữa rửa mặt, thím cứ xem rồi lấy vào.”

Thần sắc của cô rất mệt mỏi, vẻ mặt cũng không tốt, giọng nói còn nhỏ nhẹ và mềm mại hơn cả trước đây.

Lúc thím Tào nói chuyện với cô, không nhịn được giọng nói cũng chậm lại, bà ôi ôi mấy tiếng: “Đề tiểu Trịnh ở lại chăm sóc cô, tôi sẽ bảo lão Trịnh đưa tôi về.”

Đến gần tối, Trương Tư Ninh lại sốt nhẹ, chuyện này thật khiến người ta lo lắng, thím Tào sốt ruột không thôi, tới ca trực bác sĩ đến thay thuốc, lại tiếp tục lấy máu xét nghiệm và kiểm tra nhiệt độ huyết áp, đội sau khi y tá gắn kim truyền nước xong, bác sĩ mới trấn an thím Tào: “Không có chuyện gì lớn, nhiễm siêu vi đều như vậy, sẽ bị sốt lặp đi lặp lại mấy lần, ngày mai sẽ không sốt nữa.”

Thím Tào một chút cũng không yên tâm, bà cảm thấy mới có hai ngày thôi mà tóc mình đã bạc đi không biết bao nhiêu sợi! Haizz, thật không biết Vệ tiên sinh nghĩ thế nào, trở về là chuyện rất tốt mà, lại cố tình không cho bà nói với Tư Ninh tiểu thư, cho dù hôm nay không biết, thì ngày mai ngai xuống máy bay đến bệnh viện, còn có thể giấu được sao?

Đã lâu rồi Trương Tư Ninh không phát bệnh như vậy, mấy năm nay cô rất khỏe mạnh, cho dù có bệnh, cũng chỉ cảm vặt, truyền nước uống thuốc xong ngày hôm sau đã khỏi. Không giống như lúc này, người cứ đờ ra, cảm giác bản thân như cá mắc cạn, trở mình thôi cũng hết sức khó khăn.

Trương Tư Ninh cảm thấy có người sờ tới sờ lui trên mặt mình, vốn cho rằng đó là thím Tào, nhưng nghĩ lại cảm thấy không đúng, thím Tào cùng lắm chỉ sờ trán cô, làm sao còn sờ cả mặt nữa!

Mãi đến khi cảm nhận được đôi môi mềm mại chạm vào, Trương Tư Ninh sững sốt hé mắt ra nhìn, sau đó, cô nhìn thấy nụ cười dịu dàng trong trẻo của anh.....

“Tư Ninh, anh đã về rồi.”

Chỉ sáu chữ đơn giản như vậy, Trương Tư Ninh tròn xoe hai mắt, đợi sau khi xác nhận mình không phải đang nằm mơ... Anh thật sự đã trở lại! Cảm xúc uất ức tủi thân bị kìm nén lâu ngày đột nhiên bùng phát, khóc đến đứt ruột đứt gan, cổ họng oa oa nghẹn ngào, khiến người ta nghe mà đau lòng.

Vệ Cẩm Huyền cảm thấy lồng ngực mình, vô cùng đau đớn.....

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Chương59

Trương Tư Ninh khóc một trận đã đời, Vệ Cẩm Huyền ôm cô vào lòng vỗ lưng dỗ dành, từng chút từng chút một, còn bắt chọt hôn lên tóc mai, lên trán, lên khóe mắt cô: “Ngaoan, đừng khóc, đừng khóc.” Hệt như đang dỗ dành một đứa trẻ.

Đợi sau khi khóc xong rồi, bình tĩnh lại, Trương Tư Ninh cảm thấy khá xấu hổ.

Hai người đang chiến tranh lạnh đó!

Tuy nghĩ vậy, nhưng rốt cuộc vẫn tuân theo ý muốn bản thân, về phần mặt mũi gì đó.....đi chết đi!

Cô ở trong ngực anh cọ cọ, rầu rĩ nói: “Em nhớ anh lắm.”

Thật sự rất nhớ, nhớ đến đau cả tim gan, những giận hờn trước đó giờ đây dường như hoàn toàn biến mất chẳng chút dấu vết.

Khóc mất Vệ Cẩm Huyền thoáng ẩm ướt, anh cũng không thể nào giải thích được, nhìn thấy cô khóc, anh đau lòng, nhưng khi nghe cô nói, ‘Em nhớ anh lắm’.....Lại khiến anh xúc động rơi nước mắt. Một cảm giác phiền muộn và chua xót không nói nên lời ủa vào lấp đầy lồng ngực, khiến anh khó thở.

“Tư Ninh, Tư Ninh, Tư Ninh.....” Anh khẽ gọi tên cô, thì thầm bên tai cô những lời dịu dàng, như gió xuân thán ba vỗ về vùng đất hoang lạnh ngày đông. Trương Tư Ninh đáp lời, tay ôm bờ vai anh, nâng đầu hôn lên cằm, lên khóe miệng, lên môi anh....

Những ngày lo lắng, bất an gần đây, cuối cùng đã ở lại phía sau....Mọi thứ đã bình yên.

Vệ Cẩm Huyền hôn sâu hơn, lưỡi quấn quýt vào nhau, thân thể cọ sát mang đến những cơn sóng run rẩy, tay anh lần theo vạt áo chui vào bên trong, lòng bàn tay tiếp xúc với da thịt nhẵn nhụi mịn màng, lần lên trượt xuống, vuốt ve....Nếu không phải lo lắng cho sức khỏe cô, có lẽ anh sẽ phóng túng hơn nữa.

Đợi sau khi thở dốc tách nhau ra, Vệ Cẩm Huyền cài lại từng khuy áo trên bộ đồ bệnh nhân của cô, liếm môi dưới nói: “Có chút đắng.”

Hai má Trương Tư Ninh đỏ ửng lên, úp mặt vào ngực anh lầm bầm: “Truyền nước, uống thuốc, anh nói có đắng không?”

“Em thấy khỏe hơn chút nào chưa?”

“Cả người đều không có sức.” Cô yếu ớt nũng nịu trả lời.

Vệ Cẩm Huyền mỉm cười: “Vậy đợi em hết bệnh, chúng ta sẽ tính sổ tiếp.”

Trương Tư Ninh kinh ngạc, ngồi ngay ngắn lại nghiêng đầu nhìn anh: “Tính, tính sổ?!”

“Cúp ngang điện thoại của anh, kích động, tùy hứng, không phân rõ phải trái.”

Cô có chút khó tin: “Anh có làm không vậy! Bây giờ em là bệnh nhân! Bệnh nhân đó! Không đúng, em làm gì mà không phân rõ phải trái chứ? Rõ ràng anh mới không phân rõ phải trái đó, được không!” Cô nhất thời kích động, nước mũi đều chảy ra, Vệ Cẩm Huyền thấy vậy rất buồn cười, rút khăn tay giúp cô lau sạch, sau đó vỗ vỗ lên khuôn mặt nhỏ nhắn: “Đừng kích động, chúng ta đang lý giải việc nào đúng, việc nào sai chứ không có so xem âm thanh của ai lớn hơn.”

Trương Tư Ninh 囧 Thẹn quá hóa giận.

Nhưng Vệ Cẩm Huyền không nói tiếp nữa, anh vỗ vỗ vai cô, chống gậy đứng lên: “Việc này mai mốt nói sau, anh còn phải đến công ty một chuyến, em phải ngoan ngoãn dưỡng bệnh, buổi tối anh vào đây với em.”

Thấy anh chuẩn bị đi, mặc dù tức giận chuyện anh ghi nợ, nhưng cô thật sự không muốn xa anh chút nào, không nhịn được giữ chặt tay anh, hết sức đáng thương nói: “Vậy anh nhớ về sớm với em.”

Anh mới từ Pháp về, chắc chắn sẽ vô cùng bận rộn, nên cô không đề cập đến việc giữ anh ở lại, mà chỉ nói anh về sớm một chút.

Vệ Cẩm Huyền cảm thấy cô bé con này thật sự khiến người ta yêu thương, tuy đôi lúc tùy hứng nổi giận bướng bỉnh, nhưng lúc quan tâm chăm sóc hiểu chuyện thật khiến người ta vô cùng yêu thích. Ánh mắt anh dịu dàng, vuốt ve mái tóc cô: “Hiện tại chỉ cần chuyển giao rõ ràng với bên Pháp là xong, cũng không nhiều việc đâu, buổi tối anh ăn cơm với em được không?”

Nghe vậy cô lập tức gật đầu, đáp một tiếng đồng ý chẳng chút suy nghĩ hết sức trẻ con, khỏe môi cong cong, lộ ra hai má lúm đồng tiền.

Đội cửa phòng đóng lại, Trương Tư Ninh vỗ vỗ lên mặt mình mấy cái, ngốc người một chút rồi lấy điện thoại dưới gối đầu ra xem giờ, tám giờ rưỡi sáng không ngờ cô đã ngủ lâu như vậy! Tối qua lúc phát sốt cô có biết, khi kim chích vào tay cô cũng biết, nhưng khi nào rút kim ra thì cô không rõ. Vừa rồi quên hỏi anh trở về lúc nào, có phải vừa về đã đến bệnh viện ngay không. ...Nếu vậy, bây giờ anh lại đi thẳng đến công ty, thân thể sao có thể chịu nổi.

Không lâu sau, thím Tào mang một hộp thức ăn vào phòng bệnh, bà nấu cháo táo đỏ, xào thêm chút rau xanh, bác sĩ nói, mấy ngày này nên ăn thức ăn nhẹ, loãng, đừng ăn những thứ quá nhiều dầu mỡ không tốt cho tiêu hóa.

Ăn cơm xong, Trương Tư Ninh đột nhiên nhớ tới bản thân mình đã ba ngày chưa tắm rửa, hôm qua và cả hôm nay còn không có đánh răng rửa mặt . . . 囧 . . . Vừa rồi cô còn hôn môi Vệ Cẩm Huyền.-_-

Mặc dù thím Tào hết sức ngăn cản, nhưng Trương Tư Ninh vẫn chạy vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, đánh răng rửa mặt xong, thơm ngát đi ra, thím Tào cũng hết cách, cũng may trước đó lúc thu xếp đồ đạc bà có mang theo máy sấy đến.

Đội bác sĩ kiểm tra xong, trên tay Trương Tư Ninh lại gắn kim, cũng không biết có phải do Vệ Cẩm Huyền đã trở lại không, mà hôm nay tinh thần cô tốt hơn hôm qua rất nhiều, còn tranh thủ gọi điện thoại cho Hứa Dương, hỏi cậu tình hình trong tiệm. Hôm qua, Hứa Dương có đến bệnh viện thăm cô, khi nhận được điện thoại, cu cậu hỏi tình hình sức khỏe của bà chủ trước, sau đó mới nói tiến độ trang trí trong tiệm, cuối cùng nói: “Chị Tư Ninh, chị cứ yên tâm đi, lâu hai đã dán xong giấy dán tường rồi, bây giờ đang làm ở lầu một, nếu làm nhanh, có thể sáng mai sẽ xong hết, ngoài ra không có chuyện gì khác, chị cứ nghỉ ngơi cho khỏe là được.”

Trương Tư Ninh gật đầu ừ một tiếng, sau khi cúp điện thoại, cô liền lấy laptop ra xem phim truyền hình rồi mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, khi nào rút kim cũng không biết.

Bây giờ tối, Vệ Cẩm Huyền đến phòng bệnh, lúc đó cô đang xỏ dép lê đi tới đi lui trong phòng bệnh, đá chân, xoay eo, nằm trên giường mấy ngày, xương cốt muốn đông cứng hết lại.

Buổi tối, thím Tào chuẩn bị rất nhiều thức ăn ngon, có điều Trương Tư Ninh chỉ có thể ăn thức ăn nhẹ, rau quả, thức ăn của cô và Vệ Cẩm Huyền khác biệt hoàn toàn, hai người ngồi ăn ở bàn trà trong phòng khách, Trương Tư Ninh ngửi thấy mùi cháo gà nuốt nước miếng, cô muốn ăn.

Không có chuyện Vệ Cẩm Huyền sẽ nuông chiều cô, anh húp xong cháo gà, ăn gần hết rau cải, Trương Tư Ninh bắt đắc dĩ, chỉ có thể ngoan ngoãn ăn cơm dành cho bệnh nhân của mình.

Đội thím Tào dọn dẹp xong rồi đi, Vệ Cẩm Huyền đến phòng tắm rửa mặt, anh từ Pháp trở về, vừa xuống máy bay đã đến thẳng bệnh viện, sau đó lại ở công ty làm việc cả ngày, lúc này thật sự rất mệt mỏi, mới nói chuyện với Trương Tư Ninh được mấy câu, đã nằm trên giường dành cho người nhà ở bên cạnh ngủ thiếp đi, hiện tại chỉ mới hơn chín giờ tối! Trương Tư Ninh từ chỗ thím Tào biết được sau khi xuống máy bay anh phải làm việc liên tục, đau lòng không chịu được, cũng không quấy rầy anh, bây giờ ngủ cũng tốt, khắc phục lệch múi giờ.

Ban ngày, Trương Tư Ninh đã ngủ quá nhiều, nên lúc này không buồn ngủ, cô không xem tivi cũng không nghịch máy tính, sợ làm ồn anh, cứ như vậy úp mặt lên gối đầu ngắm nhìn gương mặt anh, dùng ánh mắt phác họa đường nét khuôn mặt anh, dường như anh gầy hơn trước, đáy mắt còn có quầng thâm đen, có thể thấy anh nghỉ ngơi không đủ . . .

Cô cứ nhìn anh như vậy, trong lòng mềm mại như nước, cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Vệ – Cẩm – Huyền

Vệ – Cẩm – Huyền

Cô im lặng gọi tên anh, rồi vụng trộm che miệng cười, bản thân cô cũng không biết tại sao mình lại cười như vậy, chỉ là cảm thấy rất vui.

Sáng hôm sau, khi Vệ Cẩm Huyền tỉnh dậy, phát hiện Trương Tư Ninh nằm phía đối diện anh, đầu kê sát mép giường gần như sắp rơi xuống đất, ngủ rất say, vậy mà còn nắm một ngón tay anh.Vệ Cẩm Huyền mỉm cười, đôi mắt lam đậm dịu dàng đến mức tưởng chừng có thể khiến người ta đắm chìm vào đó.

Anh nhẹ nhàng chậm rãi rút ngón tay ra, sờ trán cô thấy không còn nóng nữa mới yên tâm đứng dậy, mang chân giả vào, xỏ dép lê trong nhà đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Tuy hôm nay là chủ nhật, nhưng cán bộ viên chức của Bác Lăng đều phải đi làm, công việc của anh nhiều đến mức không thể nhiều hơn nữa, tối qua anh về sớm, nhưng có rất nhiều nhân viên thuộc đủ các bộ phận phải ở lại công ty tăng ca suốt đêm.

Sức khỏe của Trương Tư Ninh hồi phục rất nhanh, ở bệnh viện ba ngày, cuối cùng bác sĩ cũng nói đã hoàn toàn bình phục, có thể xuất viện! Trương Tư Ninh vô cùng phấn chấn, cho dù phòng bệnh có ấm áp thoải mái đi nữa, cũng không thể nào bằng ở nhà.

Vệ Cẩm Huyền phải đến công ty làm việc, không có thời gian làm thủ tục xuất viện với cô, Trương Tư Ninh cũng không để ý chuyện này, sau khi về đến nhà, thay quần áo xong, nhìn đồng hồ thấy mới hơn mười giờ sáng. Trương Tư Ninh đảo tròn hai mắt, kéo thím Tào vào phòng bếp, nói muốn làm cơm trưa tình yêu cho Vệ Cẩm Huyền.

Thím Tào hớn hờ loay hoay giúp cô chuẩn bị mọi thứ mang đi. Sau khi lái xe đến cổng Bác Lăng, Trương Tư Ninh không vào ngay, mà gọi điện cho Vệ Cẩm Huyền trước.

Lúc đó, Vệ Cẩm Huyền đang phê duyệt giấy tờ, gương mặt nghiêm nghị hết sức lạnh lùng. Lúc di động rung lên, anh cau mày, nhưng khi nhìn thấy người gọi đến là Trương Tư Ninh, khoe miệng anh cong lên: “Alo.”

Trương Tư Ninh ở đầu bên kia trịnh trọng hỏi: “Vệ tiên sinh, không biết ngài có sẵn lòng hạ cố ăn trưa với tôi không ạ?”

Anh biết cô đã xuất viện, nghe vậy khẽ cười: “Tư Ninh, anh đang ở công ty, hơi bận chút việc, ngoan, buổi tối ăn cùng em được không?”

Trương Tư Ninh hứ một tiếng: “Biết trước anh sẽ nói vậy mà, nên em đã mang cơm trưa đến rồi, Vệ tiên sinh, bây giờ có hân hạnh được đón tiếp ngài không ạ?”

Vệ Cẩm Huyền nghe cô nói vậy ánh mắt sáng bừng lên, nụ cười trên mặt càng nồng đậm “Em tới chỗ lần trước đi, bây giờ anh xuống đón em.”

Cái gọi là chỗ lần trước, chính là chỗ lúc trước Vệ Cẩm Huyền bảo cô tới đón anh, thang máy chuyên dụng dành cho tổng giám đốc và lối vào gara riêng, ở góc đông bắc cao ốc Bác Lăng.

Khi Trương Tư Ninh lái xe qua, Vệ Cẩm Huyền đã đứng đợi sẵn ở đó, đậu xe xong cô cầm hai cái túi để bên ghế lái phụ đi ra, Vệ Cẩm Huyền đưa tay nhận lấy hỏi: “Sao lâu vậy?”

Trương Tư Ninh nói: “Cổng chính đổi bảo vệ rồi, người này em không quen, nên phải đợi đăng ký chứng minh thư.”

“Chút nữa về, em sẽ chào hỏi người ta một tiếng,” hai người đi vào thang máy, Vệ Cẩm Huyền hỏi: “Sao tự nhiên lại nghĩ tới chuyện đem thức ăn cho anh?”

Trương Tư Ninh cười hi hi: “Quan tâm anh mà~”

“Vậy thì rất cảm ơn em”

Trương Tư Ninh làm bầm: “Không cần cảm ơn, chỉ cần sau này nhớ tốt với em thật nhiều là được.”

Đang nói chuyện thì thang máy đã đến tầng cao nhất, tầng này dành riêng cho tổng giám đốc, chỉ có một mình Vệ Cẩm Huyền sử dụng, đây là lần đầu tiên Trương Tư Ninh đến văn phòng anh, nên cô rất tò mò, hết nhìn đông lại ngó tây: “Phòng làm việc của anh lớn quá, buổi tối tăng ca không sợ sao?”

Vệ Cẩm Huyền đặt túi đang cầm trên tay lên bàn, cười trêu cô: “Em nghĩ anh cũng sợ ma như em sao? Anh là người theo chủ nghĩa vô thần.”

Trương Tư Ninh cắt một tiếng, tỏ vẻ không đồng ý.

Anh lấy bảy tám hộp đựng cơm ra, mở nắp từng cái một, thấy Trương Tư Ninh đang nhòai người trên tấm kính nhìn ra ngoài, anh gọi: “Tối ăn cơm nào.”

Trương Tư Ninh dạ một tiếng, sau khi ăn xong, Vệ Cẩm Huyền lại tiếp tục làm việc, Trương Tư Ninh thu dọn hộp cơm xong với tay lấy túi, vội chuẩn bị đi về. Cô rất hứng thú với phòng làm việc rộng quá mức khủng khiếp này, đợi sau khi xem xong phòng nghỉ và nhà vệ sinh, liền đi đến trước bàn làm việc, gõ gõ lên mặt bàn, thấy Vệ Cẩm Huyền không để ý đến, cô liền ưm ưm mấy tiếng: “Em đi đó.”

Lúc này, Vệ Cẩm Huyền mới đặt bút xuống, tuy rất bận rộn nhưng vẫn thông dong ngẩng đầu nhìn cô, như cười như không: “Đi ngay bây giờ sao? Không muốn nói gì khác với anh à?”

Trương Tư Ninh cầm nín, cô cảm thấy, chút trò mèo của mình trong mắt cái người cáo già này, có lẽ đã sớm bị phát hiện.

Thật bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chương 60

Tuy thỉnh thoảng Trương Tư Ninh có chút bướng bỉnh, nhưng phần lớn rất thoải mái rộng lượng. Tựa như lúc này, Vệ Cẩm Huyền đã bắc sẵn bậc thang, cô cũng không ngại ngồi leo xuống: “Vốn tính buổi tối mới nói, nhưng anh đã hỏi, nên giờ nói luôn đi.” Mặc dù nói vậy, nhưng rốt cuộc vẫn có chút xấu hổ, cô hết vuốt tóc lại sờ vành tai, ngón tay vẽ tới vẽ lui trên bàn làm việc, cuối cùng cũng bật ra được ba chữ kia: “Em xin lỗi.” Âm thanh tuy nhẹ nhưng rõ ràng, ánh mắt cũng nhìn thẳng vào anh, bốn mắt giao nhau, không chút mập mờ tránh né.

Thái độ rất nghiêm túc.

Vệ Cẩm Huyền ừ một tiếng, có vẻ khá thờ ơ, chống tay trái lên trán, nhẹ nhàng hỏi: “Còn gì nữa?”

Người này đây là không có ý định cảm nhẹ buông nhẹ rồi, Trương Tư Ninh cắn răng, nhưng đã mở đầu được rồi, phần còn lại cũng không quá khó khăn để mở miệng, cô bĩu môi nói: “Lúc trước em không nên cúp ngang điện thoại của anh, không nên giận chó đánh mèo, không nên... không biết suy xét.” Tạm dừng một chút, lại bổ sung thêm: “Nhưng mà chuyện đánh người, em không cảm thấy mình có lỗi, cho dù có lặp lại lần nữa, em cũng sẽ làm vậy.”

Nói xong, liền giương cằm thật cao, vẻ mặt ‘không thích ư, dù sao em cứ vậy đây’... đáng vẻ trẻ con, vừa như không tước lại hết như thiên nga, lộ ra vài phần đắc ý kiêu ngạo.

Vệ Cẩm Huyền nhìn cô vừa bực mình vừa buồn cười: “Đây là thái độ của em hả?”

Trương Tư Ninh trừng mắt: “Vậy anh còn muốn thế nào nữa, bảo em lấy cái chết tạ tội sao? Em đã xin lỗi rồi, anh đừng có cần chết không tha được không, Vệ tiên sinh, làm người phải rộng lượng, hơn nữa anh còn là đàn ông, một người đàn ông thành đạt thuộc tầng lớp tinh anh trong xã hội, là người từng trải, đừng có nhỏ bụng như ruột gà vậy chứ.” Lời nói này, vừa chê bai cũng vừa khen ngợi, Vệ Cẩm Huyền thật sự lười phản ứng với cô, chỉ vỗ vỗ tay: “Em lại đây.”

“Anh sẽ không đánh em chứ?” Vừa nói vừa đi qua, đứng bên cạnh anh.

Vệ Cẩm Huyền hừ một tiếng, kéo cổ tay cô buộc cô phải khom người xuống, đưa tay lên trán cô dùng sức búng ba cái, cuối cùng véo mũi cô, nói: “Lần sau không được viện dẫn lý lẽ này nữa, biết không?”

Anh nói vậy, nghĩa là chuyện này theo gió theo mây rồi, không nhắc tới nữa sao! Trương Tư Ninh hừ hừ, xoa xoa chỗ bị búng đau, nhíu mày nói: “Em đã nhận lỗi rồi, bây giờ đến lượt anh đó.”

Vệ Cẩm Huyền vui vẻ: “Anh? Anh có gì cần xin lỗi sao?”

Trương Tư Ninh thay đổi thái độ, hai tay ôm ngực, đuôi mắt nhẹ nhàng đảo quanh, yêu kiều quyến rũ không sao diễn tả, cô nói: “Hai ngày anh không liên lạc với em!”

Vệ Cẩm Huyền kéo cô lại đặt lên đùi, hôn lên khóe mắt, cầm cọ cọ vào trán cô, phát hờn nói: “Vi sao anh không liên lạc với em, em không biết sao?”

“Chuyện nào ra chuyện đó chứ,” Trương Tư Ninh mắt lúng: “Anh thử nghĩ xem, anh không liên lạc với em, em nhất định sẽ rất lo lắng, lo anh gặp chuyện không may thì làm thế nào, cho dù có tức giận cãi nhau, ít nhất cũng phải báo tin mọi chuyện vẫn ổn chứ.”

Vệ Cẩm Huyền cong khóe môi, trán cọ vào trán cô, chóp mũi chạm nhau: “Bé con ngốc, vậy sao em không chủ động gọi cho anh?”

“Anh tưởng em không nghĩ tới sao!” Trương Tư Ninh hừ một tiếng: “Cũng may, anh vẫn còn chút lương tâm, biết gọi điện cho thím Tào, em biết anh mọi thứ vẫn ổn nên yên tâm, anh đã không có chuyện gì, em lại tự gọi điện thoại qua, không phải mất mặt lắm sao!”

Cô cũng biết sĩ diện chứ.

Trong lòng Vệ Cẩm Huyền bỗng chốc tràn ngập niềm vui sướng và thỏa mãn không kể xiết, anh thờ dãi nói: “Tư Ninh, khi nào chúng ta kết hôn?” Lúc này anh thật sự muốn biến cô thành sở hữu của mình, tất cả đều thuộc về anh.

Đề tài này khoảng cách quá xa mà, Trương Tư Ninh chớp chớp mắt: “Anh nói... kết hôn?”

“Thế nào, không phải lần trước em đã đồng ý lời cầu hôn của anh rồi sao?” Anh tỏ ra hết sức đương nhiên, khiến đầu óc Trương Tư Ninh nhất thời trống rỗng, cô ra sức suy nghĩ: “Anh... cầu hôn khi nào chứ?” Không lẽ đầu của cô bị lừa dối, trí nhớ úng nước đến cả chuyện lớn như vậy cũng có thể quên

được!

Vệ Cẩm Huyền vờ như khá bất mãn, đẩy cô cách ra một chút, cau mày hỏi: “Không phải em muốn quyết nợ đó chứ?” Khuôn mặt ẩn giấu nụ cười vào trong, sắc mặt trở nên nghiêm túc, lạnh lùng, thấy anh như vậy Trương Tư Ninh có chút khản trương, nhưng vẫn nói: “Vấn đề là anh hoàn toàn không có cầu hôn mà!” Chưa từng có chuyện đó, cũng không thể nào bảo cô chủ động làm chứ, nói sao đi nữa đây cũng là cầu hôn mà! Cầu hôn! Chuyện lớn cả đời đó!

“Anh biết ngay em sẽ quyết nợ mà,” Vệ Cẩm Huyền cười lạnh, lấy đi động đang để bên cạnh, nhấn mấy cái, sau đó Trương Tư Ninh nghe được nội dung như sau:

[“Vậy anh sớm trở về, muốn ôm bao lâu cũng được.”

Vậy ôm cả đời được không?”

“Được.”

“Thật sự được?”

“Dạ, thật sự được.”

“Cả đời?”

“Dạ, cả đời.”]

Trương Tư Ninh:..... cô thật sự cảm nín, không thể nào nghĩ tới Vệ Cẩm Huyền, tổng giám đốc Bắc Lăng, người từng trải lão luyện như Vệ Cẩm Huyền! Mà có thể làm ra chuyện ngây thơ như vậy! Hơn nữa, đây chỉ là lời nói khi đó cô động viên anh, xem là cầu hôn cái quý gì chứ!

“Năm nay anh ba mươi bảy, không phải mười bảy đó chứ?”

Vệ Cẩm Huyền bình thản tắt ghi âm trên điện thoại, sửa lại cho đúng: “Là ba mươi sáu, sinh nhật anh vào tháng chín.”

Trương Tư Ninh ha hả cười: “Ngài thật chuẩn xác mà.”

Vệ Cẩm Huyền véo chóp mũi cô: “Không được trốn tránh, em nói đi, khi nào chúng ta đi đăng ký?”

“Kính nhờ, em chỉ đồng ý để anh ôm cả đời, chứ đâu có đồng ý kết hôn, cho dù có đi kiện, em cũng không thua đâu.” Xảo ngôn, ai không biết chứ!

“Đi kiện?” Vệ Cẩm Huyền khề neo mắt: “Đây là muốn quyết nợ?” giọng nói anh thông thả nhẹ nhàng, nhưng Trương Tư Ninh nghe ra được mùi vị nguy hiểm

Nhưng cô không thể chỉ vì sợ mà không dám phản kháng. Vì vậy bưng bưng khí thế: “Anh đừng có mà không phân rõ phải trái, em hạ giá dữ vậy sao, ngay cả nghi thức cầu hôn cũng không có, đừng nói tới nghi thức, ngay cả nhẫn cũng không có, cũng đừng nói tới nhẫn, anh vậy mà lại ghi âm uy hiếp em! Vệ tiên sinh, anh thật quá đáng mà!”

Vệ Cẩm Huyền thấy cô phát hỏa, trái lại khuôn mặt anh lộ ra nét cười rạng rỡ, anh véo chóp mũi, bẹo bẹo hai má cô, khi thấy cô chuẩn bị bùng nổ tiếp, anh mở ngăn kéo, lấy ra một hộp trang sức to cỡ lòng bàn tay, mở nắp, lấy chiếc nhẫn ruby bên trong ra, ngay lúc Trương Tư Ninh còn đang trợn mắt há hốc miệng anh đã đeo vào ngón áp út của cô, rất vừa vặn, sắc đỏ óng ánh ruby trên ngón tay thon dài trắng nõn lóe lên tia sáng rực rỡ, vô cùng xinh đẹp.

Anh hôn lên ngón tay, ánh nhìn chìm vào mắt cô, từng chữ từng chữ: “Tư Ninh, kết hôn với anh, anh sẽ đối xử tốt với em, cả đời.”

Không có những lời hoa mỹ, không nói rằng sông cạn đá mòn, chỉ một câu rất đời bình thường như vậy, bình thường đến mức quá đơn sơ, nhưng ánh mắt anh rất tha thiết, giọng nói hết sức chân thành, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc..... Trương Tư Ninh rối rắm quần bách, không thể nào nói ra những lời vờ như đùa đùa trách hôn được.

Cô rũ mắt nhìn chiếc nhẫn đá quý trên tay, sau một lúc im lặng nhẹ nhàng gật đầu, dạ một tiếng.

Về mặt Vệ Cẩm Huyền thoát cái trở nên vui sướng mãnh liệt, anh hôn lên môi Trương Tư Ninh, đầy cẩn trọng và yêu thương, mềm mại dịu dàng, kháng khí triển miên khiến người ta đắm chìm mê muội.

Mãi đến khi Trương Tư Ninh về tới nhà, tim vẫn còn lộp bộp lộp bộp không ngừng nhảy múa.

Buổi chiều Vệ Cẩm Huyền còn ba cuộc họp nên cô về trước. Trong lòng Trương Tư Ninh rối bời, nghĩ mãi không ra, cô chỉ đem cơm trưa cho anh, vậy mà lại đóng gói chính mình gả đi luôn, quá tùy tiện! Thật sự quá tùy tiện! Lúc đó cũng không biết thế nào, chỉ thấy đầu óc phát sốt, rồi gạt đầu đồng ý luôn, bây giờ tỉnh táo lại, mới thấy hơi hối hận, chuyện lớn cả đời có một lần đó! Đúng ra phải nên làm khó anh một chút, Trương Tư Ninh ngẫm nghĩ, cô đưa túi đựng hộp cơm cho thím Tào, có chút hốt hoảng leo lên lầu, đi về phòng, té rầm lên giường, bất động.

Một lát sau, Trương Tư Ninh nằm bò trên giường, ngóc đầu dậy, nhìn tới nhìn lui chiếc nhẫn trên tay trái đang đặt trước mắt, thật đẹp, kích thước trứng chim bồ câu, màu sắc đối xứng, mài cắt sáu cạnh, bóng loáng sáng long lanh, không pha lẫn chút tạp chất, tuy cô không hiểu nhiều về đá quý, nhưng

cũng biết cái này chắc chắn không rẻ.

Trương Tư Ninh nhìn chăm chăm thương thức chiếc nhẫn một hồi lâu, rồi lật mình nằm ngửa trên giường, ngẩn người ra nhìn trần nhà, chưa đầy một giây sau đã mỉm cười thật tươi, khỏe miệng cong vút, tràn ngập niềm vui. Trương Tư Ninh tự khai thông chính mình, tuy hai người yêu nhau chưa được bao lâu, cách thời điểm ‘ước hẹn nửa năm’ trước đó mới có hai tháng, nhưng mà, kết hôn cũng không có gì không tốt.

Tuy tốc độ có hơi nhanh một chút, nhưng cô thích anh, rất thích, nếu đã thích như vậy, tương lai có xảy ra chuyện gì đi nữa, đó cũng là lựa chọn của cô! Vệ Cẩm Huyền không phải người không nghiêm túc, xuất thân của anh tốt hơn cô rất nhiều, điều kiện không tệ, người ta vì cưới chạy còn dám cưới chớp nhoáng, cô có gì không dám chứ!

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, mặc dù vẫn cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng Trương Tư Ninh đã bình tĩnh trở lại. Ở trong phòng nghỉ ngơi một lát, rồi bò dậy khỏi giường, thấy thời gian còn sớm, liền cầm chìa khóa đi ra cửa định đi đến nhà hàng nhìn qua tiến triển công việc.

Chỉ mới mấy ngày không đến, trong tiệm đã hoàn toàn thay đổi, không còn thấy mấy thứ như thang leo và dàn giáo này nọ, giấy dán tường đã làm xong, đèn đã được lắp đặt hoàn chỉnh, rèm cửa sổ cũng đã được treo lên, tuy vẫn còn trống trải do chưa sắp xếp bàn ghế, nhưng đã được quét dọn sạch sẽ, sáng choang như mới.

Hứa Dương ở bên cạnh nói: “Chị Tư Ninh, tiếp theo có phải chúng ta nên mua bàn ghế không, phòng bếp cũng còn cần rất nhiều thứ.”

Trương Tư Ninh nhìn ngó một vòng lầu trên lầu dưới, vô cùng vừa ý, gật đầu nói: “Phòng bếp thì chị với em đều không rành, để chị về tìm người đến bố trí, bàn ăn chị đã chọn trước trên mạng, tháng sau sẽ được gửi tới, đúng rồi, chị nghĩ lầu hai nên trải thảm, em thấy sao?”

Hứa Dương hỏi: “Là cái loại thảm màu đỏ? Trải hết cả cửa hàng sao?”

Trương Tư Ninh lắc đầu: “Không phải cái loại thảm đỏ đó, muốn đẹp, thì phải dùng loại có hoa văn, nếu đã trải thì phải trải toàn bộ, nếu không một mảng đồng một mảng tây nhìn không đẹp.”

Hứa Dương không hiểu mấy thứ này lắm, cu cậu nhúc đầu, chỉ hỏi: “Khi nào chúng ta đi chọn thảm?”

Trương Tư Ninh mỉm cười: “Ngày mai là tiết Đoan Ngọ, nghỉ ngơi ba ngày trước đã.”

Hứa Dương nói: “Em chỉ có một mình, ngày lễ cũng không khác gì bình thường, chị Tư Ninh, chỉ cần nghỉ một ngày là được, nghỉ ba ngày em cũng không biết làm gì.”

Trương Tư Ninh xem cậu như em trai nên nói chuyện khá thân thiết: “Không phải năm nay ba mẹ em không đi tỉnh khác làm sao? Em về nhà thăm họ đi, chỗ em cách Vũ Lăng không xa, hôm qua chị đã chuyển tiền lương vào tài khoản của em, đi mua chút quà cho chú thím xem như hiếu kính.”

Hứa Dương cười hắc hắc, cảm thấy trở về thăm ba mẹ cũng rất tốt, nên không từ chối: “Dạ được, vậy em sẽ nghỉ ba ngày, cảm ơn chị Tư Ninh.” Suy nghĩ một chút rồi nói thêm: “Có điều sau này chị đừng phát tiền lương nhiều hơn nữa, lần nào cũng phát nhiều hơn, em thấy ngại lắm.”

Trương Tư Ninh vừa bực mình vừa buồn cười: “Đó là tiền thưởng, nếu em làm không tốt, chị cũng sẽ trừ tiền lương của em, em làm tốt, đương nhiên không thể nào thiếu tiền thưởng được, mấy ngày nay nếu không có em giúp đỡ, việc trang trí trong tiệm sẽ không thể nào thuận lợi như vậy.”

Hứa Dương quả thật giúp cô không ít việc, mặc dù đều là cầm tiền lương, nhưng dụng tâm chăm chỉ và lo là không quan tâm công việc khác nhau rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: chương 61

Buổi tối, Vệ Cẩm Huyền không về nhà ăn cơm, Trương Tư Ninh không đói lắm nên chỉ ăn một chén cháo táo đỏ và hai cái bánh bao trứng sữa, cũng không muốn lên lầu mà đi theo thím Tào gói bánh ú.

Ngày mai là tiết Đoan Ngọ, trước đây Trương Tư Ninh đều mua bánh ú bên ngoài về ăn, cho đến giờ chưa từng tự tay gói. Thím Tào quả nhiên vô địch, cái gì cũng biết, rất khéo tay, không chỉ tết vòng ngũ sắc cho Trương Tư Ninh mà còn may cho cô một cái túi thơm đeo lấy may mắn.

“Thím Tào, thím khéo tay quá, hoa mai trên này là thím tự thêu hay sao vậy?”

Thím Tào khiêm tốn: “Khoảng mười năm nay, tôi mới bắt đầu làm nên tay nghề còn lóng cọng, thêu hoa mai cũng không đủ tinh tế, Tư Ninh tiểu thư đeo cái này hai ngày, chủ yếu mình có lòng là được, hương liệu bên trong có thể xua đuổi côn trùng, đi ra ngoài sẽ không bị muỗi cắn.”

Trương Tư Ninh vuốt ve cái túi hương ngũ sắc nhỏ bằng nắm tay trẻ con đang đeo trước ngực, cười nói: “Đeo hai ngày là có kết quả sao, lại còn phòng

được muối, thật tốt quá, bây giờ trời nóng, muối rất nhiều, còn có mấy con sâu mềm nằm úp sấp bò bò, rất dọa người, đeo cái này, thật yên tâm.”

Thím Tào nghe xong cười không ngừng, cảm thấy cô gái nhỏ này rất có ý tứ, kể từ khi cô bé đến đây, Vệ tiên sinh rất chịu khó về nhà, trước kia mười ngày nửa tháng, cũng không thấy về nhà ăn cơm, thức ăn khuya cũng chỉ làm cho có, trong nhà rất vắng vẻ, một chút hơi người cũng không có.

Bây giờ thật sự tốt hơn rất nhiều.

Trương Tư Ninh thích ăn mứt táo, thím Tào đã chuẩn bị năm loại nhân khác nhau để gói bánh ú, ba ngọt, hai mặn. Mứt táo đậu phộng, táo đỏ hoa quế, xoài đậu mật ong, lòng đỏ trứng, chân giò hun khói.

Nhân ngọt là làm cho Trương Tư Ninh, Vệ Cẩm Huyền thích bánh ú nhân mặn, nhất là lòng đỏ trứng và chân giò hun khói.

Hơn mười giờ tối, Vệ Cẩm Huyền về tới, trực tiếp đi thang máy lên lầu hai. Bước vào nhà chỉ thấy Trương Tư Ninh đang nằm trên sofa cuộn mình trong chăn hết con sâu lông xem tivi, tivi trong nhà dùng đường truyền internet, lúc này đang chiếu cậu bé bút chì.

Thấy anh đẩy cửa bước vào, Trương Tư Ninh tung chăn nhảy xuống ghế, chạy tới lấy dép lê giúp anh, miệng hỏi: “Buổi tối anh có ăn cơm đảng hoàng không đó?”

Ánh mắt Vệ Cẩm Huyền dịu dàng: “Hôm nay trước khi đi em nói hung dữ như vậy, sao anh dám không ăn.”

Trương Tư Ninh hứ một tiếng: “Nhất định phải hung dữ với anh, còn hơn sau này bị loét dạ dày!” Vừa nói vừa nhón chân lên vỗ vỗ đầu anh: “Anh ngoan lắm, sau này cũng phải ăn cơm đúng giờ có biết không?” Cái này gọi là vừa đánh vừa xoa.

Vệ Cẩm Huyền dở khóc dở cười, hai tay đặt lên eo cô, trán cọ trán hỏi: “Nhớ anh không?”

Trương Tư Ninh tựa như đồ dành trẻ con, hôn lên khoe miệng anh nói: “Nhớ lắm, nhớ lắm.” Còn nói: “Tối nay, em và thím Tào gói rất nhiều bánh ú, anh muốn ăn không? Ở phòng bếp trên lầu đó.”

Vệ Cẩm Huyền lắc đầu: “Không ăn, dạ dày hơi khó chịu, không muốn ăn.”

Trương Tư Ninh vừa nghe thấy liền khần trương, vịn cánh tay đỡ anh ngồi xuống sofa, miệng hỏi: “Có phải dạ dày lại đau không?”

“Không phải, chỉ hơi buồn nôn thôi,” Vệ Cẩm Huyền cũng không vòng vèo, thấy cô nhíu đôi mi thanh tú, dáng vẻ như lâm đại địch, rất buồn cười nên vỗ vỗ: “Thật sự không có gì, có thể do buổi tối ăn quá nhiều dầu mỡ.”

“Buổi tối anh ăn gì vậy?”

“Tân Chu đặt thức ăn ở nhà hàng Hoàng Gia, có thịt cừu nướng mùi vị không tệ, nên ăn hơi nhiều.”

Trương Tư Ninh không nói gì, đỡ anh ngồi xuống sofa xong: “Em xuống dưới pha cho anh tách trà Phổ Nhĩ.” Trà Phổ Nhĩ có tính ôn, uống vào tốt cho dạ dày, trà xanh có tính hàn, mặc dù có thể giảm bớt mệt mỏi nhưng không tốt cho dạ dày.

Sau khi uống trà xong, Trương Tư Ninh bảo Vệ Cẩm Huyền về phòng nghỉ ngơi, Vệ Cẩm Huyền nói muốn đi tắm, Trương Tư Ninh ngầm nghĩ thấy ngâm nước ấm tốt cho cơ thể, nên đi chuẩn bị nước, đợi anh tắm rửa sạch sẽ đi ra, cô lại lấy máy sấy giúp anh hong tóc, còn nói: “Trong phòng đang mở máy lạnh, tuy đang mùa hè, nhưng cũng phải đợi hong khô tóc rồi hãy nằm, nếu không sẽ rất dễ bị cảm. Máy sấy này để lại phòng anh luôn đi, bên phòng em còn một cái khác.”

Vệ Cẩm Huyền vô cùng hưởng thụ cảm giác được Trương Tư Ninh săn sóc phục vụ, lúc này cô mà nói khi ngủ không được mặc quần áo, ngủ trần trụi mới tốt cho sức khỏe, anh cũng sẽ không chút do dự mà đồng ý.

Anh gạt đầu nói được, lúc này khoảng cách giữa hai người khá gần, anh ngồi trên sofa để mặc cô hong tóc mình, cô đứng trước mặt anh, hơi khom người, sợi dây chuyền giấu trong cổ áo thun rơi ra, Vệ Cẩm Huyền nhìn thấy khá ngạc nhiên: “Sao lại đeo nhẫn trên cổ?” Anh cho rằng buổi tối đi ngủ nên cô tháo ra để trong phòng.

Trương Tư Ninh cầm chiếc nhẫn nhét lại vào cổ áo rồi giải thích: “Chiếc nhẫn này bắt mắt quá, đeo ra đường không an toàn, đeo ở cổ vẫn tốt hơn.” Tuy phần lớn có thể không phân biệt được, cho rằng đó là đồ giả, nhưng người có mắt nhìn chỉ cần thoáng qua là biết ngay thật giả, lỡ như bị kẻ xấu để ý, cô biết đi đâu khóc đây.

Hiển nhiên Vệ Cẩm Huyền bị giải thích này của cô làm cho đứng hình. ...anh bỏ ra số tiền lớn để mua nhẫn, vậy mà lại khiến cô gái nhỏ của mình không dám đeo.không cần đã kích lớn vậy chứ.

“Thực ra đeo cũng không sao đâu, bây giờ người ta chú ý đến kim cương nhiều hơn, rất ít người để ý tới hồng ngọc, hơn nữa bình thường em cũng không đi đến những nơi đông người, không cần lo lắng.”

Trương Tư Ninh lắc đầu: “Cẩn thận vẫn tốt hơn, sau này em đeo ở nhà.”

Vậy còn ý nghĩa gì nữa, dù gì cũng là nhẫn cưới đó! Chưa từng nghe ai nói nhẫn cưới đeo trên cổ! Mặc dù nghĩ vậy, nhưng Vệ Cẩm Huyền cũng không thể không quan tâm đến an toàn của cô. ...Lúc đó, chỉ muốn mua cho cô thứ tốt nhất, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện trộm cướp, lúc này Vệ tổng có

chút buồn bực.

Trương Tư Ninh cũng nhìn ra anh không vui, trong lòng buồn cười, cô suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy thì bình thường khi nào lái xe và ở trong tiệm thì sẽ đeo vào tay, còn đi dạo phố ăn cơm với bạn bè thì đeo trên cổ, vậy có được không?”

Dù sao như vậy cũng tốt hơn chỉ đeo trên cổ, Vệ Cẩm Huyền miễn cưỡng gật đầu, trong lòng suy tính có nên mua thêm chiếc nhẫn khác không quá gây chú ý không.

Đội hong tóc xong, Trương Tư Ninh hỏi anh: “Dạ dày còn khó chịu không ạ?”

Vệ Cẩm Huyền nói: “Còn một chút.”

Trương Tư Ninh liền lên giọng dạy dỗ: “Anh nói xem, anh cũng không phải trẻ con, thức ăn có ngon đi nữa cũng không thể ăn quá nhiều như vậy! Mà cho dù ngon cũng có thể so sánh được với tài nấu nướng của thím Tào sao!” Cô lúc này chính là vùng lên ngạo ca người lao động, trước đây toàn là anh lên lớp cô, rốt cuộc bây giờ đã có thể trở mình, nên trong lòng khá kích động.

Vệ Cẩm Huyền không phản bác, chỉ nằm trên giường kéo tay cô: “Tư Ninh, ở lại với anh đi, chân anh không tiện, buổi tối khó chịu thì biết làm sao.” Lời nói này, thật quá chua xót.

Trương Tư Ninh không thể nào chịu nổi khi anh nói về khiếm khuyết ở chân mình, nên chẳng chút suy nghĩ liền gật đầu đồng ý, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện anh dùng khổ nhục kế, có ý đồ xấu, vì vậy khi đêm khuya thanh vắng, bàn tay gian tặc của Vệ Cẩm Huyền lần theo vạt áo của cô chui vào bên trong, cô ngăn lại, anh thì thâm bên tai cô: “Dạ dày anh khó chịu, không ngủ được, em cho anh sờ một lát, anh sẽ không làm gì khác đâu.”

Trương Tư Ninh nghe xong cảm thấy mềm lòng, suy nghĩ một lúc lại buông ra, dù sao đụng chạm gần gũi như thế này trước đây cũng đã phát sinh rất nhiều lần, nhưng cuối cùng đều không có chuyện gì xảy ra.

Vệ Cẩm Huyền hôn lên vành tai cô, bàn tay ở bên trong quần áo quấy phá, vuốt ve chỗ này, nhào nặn chỗ kia, nhẹ nhàng xoa bóp, vô cùng mãn nguyện. Khi anh hôn lên môi cô, môi và răng đan xen vào nhau, tay anh bắt đầu không thành thật hướng xuống phía dưới, Trương Tư Ninh nhú mày, hai chân vịn vào muống tránh bàn tay anh, Vệ Cẩm Huyền khẽ thì thầm: “Tư Ninh, anh chỉ sờ một chút thôi, trước kia cũng đã chạm qua, em yên tâm, anh không làm gì khác. Em đừng loay hoay được không, đừng vào chân trái của anh.”

Trương Tư Ninh:

Đội đến lúc anh coi bỏ hết đồ ngủ của cô, chuẩn bị coi luôn cả quần lót ... dù Trương Tư Ninh có ngốc cũng biết anh đang muốn làm gì rồi, cho nên đẩy cái đầu đang nằm trên ngực mình ra, nghiêng răng hỏi: “Vệ Cẩm Huyền, anh muốn làm gì?!”

Vệ Cẩm Huyền ngẩng đầu nhìn cô, trong bóng tối đôi mắt lấp lánh lóe tia sáng rực rỡ hơn cả ánh sao trên trời, anh nói: “Anh muốn em.” Hết sức hào hùng, quang minh chính đại.

Nói xong, không đợi cô nói thêm gì, anh đã trực tiếp phủ lên môi cô, nếu như vừa rồi chỉ là gió nhẹ thoảng qua thì giờ đây chính là cuồng phong bão táp, mang theo sức mạnh không cho phép cự tuyệt, Trương Tư Ninh như chiếc lá trôi trong gió bão dần lạc mất chính mình, từ giây dựa phản kháng đến bị động tiếp nhận phối hợp, mãi đến khi bên dưới cơ thể truyền đến một cảm giác đau đớn, anh mới đưa gió nhẹ mưa phùn quay về.

Đêm nay, Trương Tư Ninh thật sự trôi đến miền cực lạc, lúc đam mê trào dâng, cô hét chói tai, khi đau đớn, cô nức nở rồi nghẹn ngào, Vệ Cẩm Huyền không ngừng gọi tên cô bên tai, hôn lên vành tai cô, nói những lời âu yếm, thỉnh thoảng còn kèm theo những lời xin lỗi, Trương Tư Ninh nghe đến phát phì: “Làm cũng đã làm rồi, bây giờ có nói dễ nghe cũng làm được cái quỷ gì!”

Vệ Cẩm Huyền bên dưới vẫn còn đang chuyển động không ngừng, dịu dàng nói: “Là anh không đúng, quá kích động, Tư Ninh, đừng giận, được không?”

Trương Tư Ninh: Khi nói những lời này, có phải anh nên rút cái kia ra thì mới có sức thuyết phục không?

Mãi đến gần năm giờ sáng, Vệ Cẩm Huyền mới xem như yên tĩnh, lúc đó Trương Tư Ninh đã quá mệt mỏi ngủ thiếp đi, đội khi cô tỉnh dậy, trời đã sáng choang, gần mười hai giờ trưa. Vệ Cẩm Huyền ngồi tựa lưng giường xem tài liệu, thấy người bên cạnh động đậy, anh cúi xuống hôn lên đôi vai trần của cô, mỉm cười ấm áp: “Tĩnh rồi?”

Trương Tư Ninh hứ một tiếng, định ngồi dậy nhưng tối qua bị giày vò lăn qua lăn lại quá lâu, lại là lần đầu tiên, nên lưng mỏi nhừ, phía dưới cũng sưng đau khó chịu, chỉ cần cử động một chút đã vô cùng đau đớn.

Vệ Cẩm Huyền ngăn cô lại: “Đừng loay hoay, thuốc anh vừa thoa cho em sẽ trôi hết,” Anh vén tóc cô ra sau vành tai, véo véo cái mũi, vô cùng triu mến hỏi: “Em đói bụng không, anh bảo thím Tào mang cơm lên đây được không?”

Trương Tư Ninh vẫn như cũ không thêm để ý tới anh, lúc này cô buồn bực không chịu được, cũng không biết tức giận hay gì nữa, thân thể cũng đã cho anh rồi, cô cũng không muốn nói thêm gì, dù sao đây cũng là chuyện sớm muộn mà thôi, chỉ là ... có chút không thoải mái, dù sao tối qua cô cũng bị động chứ không phải chủ động, hơn nữa anh còn mạnh mẽ như vậy, không cho người ta chút đường sống phản kháng nào, rất ức hiếp người nà.

Vệ Cẩm Huyền cũng biết đêm qua mình quá bạo lực, đã làm sai. Nhưng anh không hối hận, hoặc là nói, một chút tự trách cũng không có, anh là thương nhân, khi đưa ra quyết định gì việc đầu tiên là phân tích lợi hại, hôm qua xác định đánh hôn, buổi tối hành động biến cô bé con này hoàn toàn trở thành

người của mình, hiện tại không còn gì tốt hơn! Mặc dù thủ đoạn không quang minh, nhưng kết quả thật khiến người ta hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Chương62

Tuy trong lòng khó chịu, nhưng cơm vẫn phải ăn, không thể nào tự ngược mình được.

Trương Tư Ninh nằm dậy dựa trên giường một lúc sau mới rì rì bò dậy, nhìn người đàn ông đáng vẻ vô cùng kiên nhẫn đang dịu dàng mỉm cười bên cạnh, cô ngược cảm lên: “Anh, đi ra ngoài.” Hết một nữ vương cao ngạo, thua người không thua trận.

Vệ Cẩm Huyền biết cô muốn mặc quần áo, lúc này không dám kích động cô nữa mà lấy quần áo đã xếp ngay ngắn trên tủ đầu giường đặt vào tay cô: “Anh đã qua phòng em chuẩn bị sẵn quần áo, em cứ từ từ thay, đừng làm nhanh quá, anh ra ngoài bảo thám Tào đem thức ăn lên.” Vốn dĩ anh còn muốn vuốt tóc cô, nhưng thấy cô đang muốn bùng nổ lòng mèo nên chỉ có thể tiếc nuối thu tay về chống gậy đi ra ngoài, tiện thể khép cửa lại.

Trương Tư Ninh nhìn áo ngủ màu xanh da trời đang đặt trên giường, quần lót viền tơ lụa màu đen, cắn chặt răng phát hờn, một lúc sau mới bắt đầu mặc quần áo vào, mặc xong xuôi lại dùng tốc độ rửa bát tới cửa rồi mở cửa đi ra.

Vệ Cẩm Huyền đang đứng ngây người tựa lưng vào sofa, thấy cô đi ra liền mỉm cười, chống gậy đi tới đưa tay muốn đỡ cô nhưng lại bị tránh né, nét mặt anh có chút tổn thương cô đơn, thờ dãi nói: “Anh biết anh chỉ có thể đỡ em bằng một tay, vì tay kia còn phải chống gậy, nếu không có gậy chống thì thậm chí ngay cả bước đi cũng trở nên xa xỉ, Tư Ninh, anh quả thật không xứng với em, anh xin lỗi, tôi qua là anh không đúng, anh không nên vì quá muốn có được em, muốn bản thân được yên tâm, mà ép buộc em, khiến em hối hận tức giậncũng phải...anh là một người tàn tật...”

“Im miệng!”

Bây giờ anh đang lộn xộn gì chứ, cô có khi nào ghét bỏ anh vì chuyện này đâu, nếu thật sự ghét bỏ, tôi qua đã cho anh mấy cái tát rồi, cho dù sức lực giữa hai người chênh lệch, nhưng nếu cô không muốn, sao anh có thể đạt được ý đồ!

Cô tức giận là do không thích cách làm của anh, còn nói sẽ không làm gì hết, kết quả thì sao?

Nghĩ đến là lại thấy bức mình, vậy mà cái người trước mặt này còn càn quấy, nói năng nghiêng lệch xiêu vẹo như thể mình làm đúng lắm vậy!

Có điều mặc dù biết rõ anh đang nghĩ gì, nhưng khi nghe anh nói vậy, Trương Tư Ninh vẫn cảm thấy rất khó chịu. Cô không chịu được việc anh tự hạ thấp bản thân, trong lòng cô, Vệ Cẩm Huyền là người trên cao tít tắp, lúc nào cũng thông dong điềm tĩnh, luôn tự tin bày mưu nghĩ kế, chứ không phải cẩn thận dè dặt, ăn nói khép nép, dùng khiếm khuyết của bản thân để tranh thủ sự cảm thông của cô.Lúc này Trương Tư Ninh thậm chí nghi ngờ bản thân mình có phải chuyện bé xé to, quá tính toán so đo từng li từng tý, quá....quá đáng hay không.-_-

Mặc dù trên thực tế cô chính là nạn nhân, người trước mặt cô mới là kẻ hưởng lợi, nhưng cảm giác đau lòng và tự trách này cứ xông ra một cách hoang đường như vậy, dù cô tự nói với bản thân người trước mặt đã được hỏi còn khỏe mẽ, cô mới chính là người bị áp bức nê, nhưng nhìn thấy vẻ cô đơn và thất vọng trên mặt anh cô lại thấy rất thương...

Trương Tư Ninh cảm thấy mình đúng là điên rồi, không ngờ cô có thể thích một người đàn ông đến mức không thể tưởng tượng, không thể nắm bắt được thể này!

Chuyện này quá kinh khủng, thật sự, quá kinh khủng.

Vệ Cẩm Huyền rất tinh ranh, vừa nhìn thấy nét biến đổi trên mặt Trương Tư Ninh, biết ngay bé con này đang mâu thuẫn, dao động, mềm lòng, thừa dịp đó giờ tay ôm cô vào lòng, thì thầm bên tai cô: “Tư Ninh, mặc dù khi đứng anh chỉ có thể ôm em bằng một tay, nhưng so với bất kỳ người đàn ông nào...không, là so với bất cứ ai, anh sẽ đối xử với em thật tốt, yêu thương em cả đời, đừng giận nữa được không? Nhìn thấy em không vui, anh lo lắng em muốn vứt bỏ anh.”

Trương Tư Ninh:

Lúc này ngoài im lặng ra, cô còn biết phải nói gì, nói cái gì chứ? Không lẽ nói ‘Em tha thứ cho anh, em yêu anh?’ Mặc dù đó là sự thật, nhưng cô không thể nào dễ dàng nói ra những lời đó, nó khiến cô cảm thấy mình bị...rất giả.

Hai người cứ ôm nhau như vậy, một lúc sau nghe tiếng bước chân lên lầu, Vệ Cẩm Huyền thấy người đã gần lên tới, nên không ôm siết chặt mà buông nhẹ vai cô ra, vén mái tóc lộn xộn trên trán cô, dịu dàng nói: “Thím Tào mang cơm trưa lên, hôm nay là tiết đoan ngo, chúng ta ăn tết thật vui được không em?”

Trương Tư Ninh im lặng một lúc, cuối cùng cũng gạt đầu, còn khẽ nói: “Em đi đánh răng rửa mặt, anh đợi một chút em ra ngay.”

Vệ Cẩm Huyền thấy cô đã chủ động nói chuyện nên gương mặt nở nụ cười tươi rói, anh vuốt ve khuôn mặt cô: “Đi đi, anh đợi em cùng ăn.”

Trương Tư Ninh đánh răng rửa mặt xong còn muốn ngâm nước nóng, nhưng nghĩ tới anh đang ở bên ngoài đợi cô ăn cơm, lại không đành lòng để anh phải đợi. Nhìn khỏe mắt dong đầy nắng ấm gió xuân của mình trong gương, Trương Tư Ninh không khỏi thờ dãi, thôi quên đi, cần gì phải giãy vò anh, cũng là tự làm khổ mình, cái gì có thể tha thứ được thì tha thứ, có vẻ dễ dãi, vậy thì dễ dãi thôi, hai người yêu nhau cũng không phải dựa vào thể diện để duy trì mối quan hệ. Nếu anh yêu cô, thì cho dù cô thật sự dễ dãi, anh cũng sẽ quý trọng, ngược lại nếu không đủ yêu thì cho dù cô có cao quý, có giữ gìn mặt mũi đến mức nào đi nữa, tình cảm của anh cũng sẽ bay theo gió mà thôi.

Trương Tư Ninh vỗ vỗ lên mặt mình, hít một hơi thật sâu, tháo sợi dây chuyền trên cổ xuống, lấy chiếc nhẫn ra đeo lại vào ngón áp út, đây là câu trả lời đồng ý cô dành cho anh.

Từ trong phòng đi ra, vẻ mặt cô thoải mái hơn rất nhiều, ít ra không còn lạnh lùng trừng mắt nhìn anh nữa. Vệ Cẩm Huyền liếc mắt nhìn thấy chiếc nhẫn ruby trên ngón tay Trương Tư Ninh, nụ cười trên mặt càng sâu hơn, này giờ anh vẫn chống gậy đứng đó đợi cô, lúc này liền bước tới trước mấy bước, đưa tay phải ra nắm lấy bàn tay trái của cô, ngón tay lướt qua chiếc nhẫn, không nhìn được nâng tay cô lên khoe miệng, đặt xuống một nụ hôn: “Tư Ninh, cảm ơn em.”

Chuyện này, tuy là anh cố tình giờ trò, thủ đoạn không ngay thẳng, nhưng khi thấy cô không vui, trong lòng anh cũng không thoải mái, luôn cảm thấy lo lắng không yên, nhưng hiện tại, cô đã dùng hành động cho anh thấy, cô không giận anh, lúc này tâm tư thấp thỏm của Vệ Cẩm Huyền mới thật sự rơi xuống.

Thì ra, cô gái của anh, yêu anh đến vậy.

Tiết đoạn ngo, dĩ nhiên phải ăn bánh ú, thím Tào bụng lên hơn hai mươi cái bánh ú kích thước cỡ nắm tay em bé, rất đáng yêu. Mặc dù không cố tình sắp xếp chia ra thành từng loại, nhưng hôm qua Trương Tư Ninh đi theo phụ gói bánh nên biết được dây cột màu vàng là mứt táo, màu đỏ là táo đỏ, xanh lá là mật ong, xanh dương là lòng đỏ trứng, màu tím là chân giò hun khói.

Thấy Vệ Cẩm Huyền không biết, lấy một cái bánh có dây màu đỏ, Trương Tư Ninh không nhìn được nhắc nhở: “Cái đó nhân táo đỏ, màu xanh dương là lòng đỏ trứng, màu tím là thịt heo.” Hôm qua thím Tào nói, anh không thích nhân táo đỏ.

Vệ Cẩm Huyền nghe cô nói vậy, ánh mắt cong lên, anh không bỏ cái bánh nhân táo đỏ xuống mà tháo sợi dây ra và nói: “Anh biết rồi, đây là bóc cho em, em đừng đụng vào, để anh làm cho, gạo nếp rất dính, lát nữa mắc công rửa tay.”

Mặc dù Trương Tư Ninh đã hoàn toàn tha thứ cho anh, nhưng lúc này thấy anh cười hớn hở như vậy, vẫn có chút khó chịu bèn hừ một tiếng, cũng không thêm đưa tay lấy bánh ú mà chỉ nói: “Muốn mứt táo, nhân xoài mật ong cũng muốn, chăm nhiều nhiều đường.” Giọng nói nhẹ nhàng nũng nịu, Vệ Cẩm Huyền nghe vào tai hết như nghe thấy âm thanh êm dịu của đất trời.

Ngoài bánh ú, buổi trưa thím Tào còn chuẩn bị rất nhiều thức ăn, trước mặt Vệ Cẩm Huyền là một chai rượu hình oval, thấy Trương Tư Ninh nhìn chăm chăm vào nó, anh giải thích: “Rượu hùng hoàng, em uống không?”

(*Rượu hùng hoàng: là rượu uống vào ngày tết Đoan Ngọ.)

“Em tưởng anh chỉ uống mấy loại rượu đất tiền thôi chứ.” Giọng nói có chút châm biếm, cô không nhìn được lại nghĩ tới chuyện mình từng mua rượu vang đỏ tám tệ chín.

Hiển nhiên, Vệ Cẩm Huyền cũng nghĩ tới chai rượu được xưng danh vang đỏ tám tệ chín của cô, nụ cười trên mặt rất sâu: “Tư Ninh, chai rượu hùng hoàng này có thể mua cho em một trăm chai vang tám tệ chín đó.”

Trương Tư Ninh trừng mắt, nghĩ thầm trong bụng, người xem thường rượu tám tệ chín, đều là tư bản xấu xa mà!

Ăn cơm trưa xong, Trương Tư Ninh thu dọn chén đĩa, Vệ Cẩm Huyền không cho cô làm, kéo tay cô ra khỏi phòng ăn: “Em đi ngâm nước nóng đi, lát nữa anh mát xa cho em, được không?”

Trương Tư Ninh bĩu môi tỏ vẻ khinh thường: “Anh? Mát xa? Hừ.”

Tuy nói vậy nhưng cô vẫn tò tò đi theo đến phòng anh, vì bồn tắm trong phòng anh lớn và thoải mái hơn rất nhiều, dù sao đã thế này rồi, cô cũng không muốn ra về thanh cao nữa, kệ, đối với anh cô thật sự không vạch giới hạn được.

Mặc dù Vệ Cẩm Huyền rất muốn đi theo cô vào phòng tắm, tiếc rằng giai nhân không cho, đành ôm hận đi ra ngoài. Sau khi Trương Tư Ninh tắm xong mái tóc ướt nhẹp, vừa đi ra vừa cầm khăn lau, Vệ Cẩm Huyền đã cầm sẵn máy sấy ngồi đợi trên giường, anh vỗ vỗ bên cạnh: “Em ngồi xuống đây, anh hong tóc cho.” Khi sấy tóc phải phối hợp cả hai tay, nếu chỉ dùng một tay cầm máy sấy đến lúc nào mới xong được? Nhưng khi anh đứng lên thì phải chống gậy nên chỉ có thể ngồi giúp cô hong tóc.

Trương Tư Ninh trong nháy mắt nghĩ ngay tới chuyện này, trong lòng chua xót, cảm thấy rất thương anh. Cô không nói thêm gì, chỉ ngoan ngoãn đi qua ngồi xuống xoay lưng về phía anh, để mặc bàn tay to lớn vụng về của anh vuốt ve đùa nghịch tóc cô, khỏe mắt Trương Tư Ninh cay cay, tuy lúc hai người quen nhau anh đã bị tai nạn xe cộ, nhưng cô không thể ngăn bản thân cảm thấy đau lòng.

Cảm xúc này không cách nào không chế được.

Sau khi hong tóc xong, Trương Tư Ninh cũng đã điều chỉnh lại tâm trạng. Vệ Cẩm Huyền đặt máy sấy xuống, vòng tay ôm thắt lưng cô từ phía sau, chậm rãi hôn lên vành tai cô: “Tư Ninh, anh yêu em, rất yêu em, chỉ muốn khám em vào thân thể mình.” Mặc dù đây chỉ là những lời âu yếm, nhưng cũng là lời thật lòng của anh, anh thật sự rất yêu cô.

Trương Tư Ninh thả lỏng thân thể, để mặc anh vuốt ve ôm hôn không chút phản kháng, cuối cùng cô còn xoay người lại ôm vai anh, hôn lên môi anh mang theo sự dung túng rõ rệt.

Vệ Cẩm Huyền có chút kinh ngạc, anh không nghĩ Trương Tư Ninh lại phối hợp như vậy, không ngăn được vui sướng, sự dung túng của cô làm cho anh vô cùng hưng phấn.

Nhưng cũng may anh vẫn còn lý trí, hai người chỉ vuốt ve ôm hôn nhau, anh lo lắng cho thân thể cô, nên mặc dù động tác thân mật nhưng không làm đến bước cuối cùng. Thân thể anh bị dồn nén căng phồng khó chịu, liên tục thở gấp ôm cô thật chặt: “Đừng nhúc nhích, Tư Ninh, đừng nhúc nhích, anh sợ anh không nhịn được.”

Trương Tư Ninh vừa nghĩ người này vẫn còn chút lương tâm, biết phải tự kiềm chế, vừa có chút thương anh.bản thân lại mâu thuẫn không giới hạn, chính mình cũng ngốc dần ra 囧.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Chương63

Mặc dù tiết đoạn ngo được nghỉ, nhưng Vệ Cẩm Huyền vẫn vô cùng bận rộn, anh và Trương Tư Ninh lăn lộn trên giường một lúc, thấy thời gian không còn sớm đành cam chịu bỏ dậy đến thư phòng làm việc, lát nữa còn có một cuộc họp trực tuyến từ xa.

Trương Tư Ninh từ trước tới nay không có hứng thú với công việc của anh, tuy đã tính đến chuyện kết hôn, gấn bó mật thiết, nhưng có một số việc cô vẫn muốn phân rõ, không thể nào chỉ vì sắp kết hôn mà khoa tay múa chân can thiệp vào công việc của đối phương, không lý nào như vậy. Hơn nữa, tài sản của Vệ Cẩm Huyền quá lớn, đây cũng là một điểm miễn cưỡng, cô lại không thiếu tiền, cần gì vì thứ mình không thiếu lại khiến cả hai khó xử.

Nếu anh có lòng, tự nhiên sẽ nói rõ mọi chuyện với cô, nếu anh vô tâmCô cũng không cần.

Dù sao khi yêu, chỉ cần người đó không ngoại tình, không làm chuyện thật sự có lỗi với cô, mọi thứ khác cô đều có thể bỏ qua. Với anh cô chỉ có một giới hạn duy nhất, chính là không được phép phản bội tình cảm.

Sau khi ăn tối xong, Vệ Cẩm Huyền tiếp tục trở lại thư phòng làm việc, Trương Tư Ninh ngồi ở phòng khách xem tivi, Kim Giai Di gọi điện thoại tới than thở: “Tớ thấy tớ với Lương Bân không có kết quả.”

Trương Tư Ninh biết Kim Giai Di rất cố chấp với tình cảm dành cho Lương Bân, có thể khiến cô nàng thẳng thắn thừa nhận mình và người đàn ông đó không có kết quả cũng không phải chuyện dễ dàng. Vì thế cô có chút tò mò hỏi: “Sao vậy? Bộ nam thân của cậu có chủ rồi hả?”

Kim Giai Di thở dài: “Gần đây, ngày nào cũng có một mỹ nữ đến tìm hân, cậu không thấy hai người đó thân mật đến mức nào đâu, tim gan của tớ lung tung gần gần đau hết lên rồi.”

Trương Tư Ninh lại khá vui khi nghe tin tức này, cô thật sự cảm thấy Kim Giai Di và Lương Bân không phù hợp, nếu Kim Giai Di cứ tiếp tục cố chấp như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị tổn thương, bây giờ nhân lúc tình cảm vẫn chưa sâu đậm, quay đầu lại vẫn kịp.

“Đã vậy, cậu cố thoát khỏi chuyện tình cảm này luôn đi, đừng buồn nữa, cái cũ không đi sao cái mới tới được, cổ thụ còn nhiều mà, cũng không thua kém gì hân ta đâu, cậu thử nghĩ xem, hân là ông chủ, còn ở công ty tình chàng ý thiếp với người khác, đã thấy tận mắt vậy rồi, nên bây giờ cậu từ bỏ cũng có mất mát gì đâu.”

Lần này, Kim Giai Di không phản bác, có lẽ thật sự thất vọng rồi, nếu trước kia nghe ai nói như vậy, thế nào cũng mở miệng bác trả lại.

“Quên đi, chân trời nào không có cỏ thơm.” Kim Giai Di rầu rĩ thông một câu như vậy, rồi hỏi thăm: “Bây giờ cậu vẫn đang ở quê hả? Sức khỏe ông nội sao rồi?” Cô nàng biết chuyện Trương Tư Ninh về Phúc Kiến, nên hiển nhiên lúc này tò về quan tâm.

Trương Tư Ninh nói: “Rất tốt, phẫu thuật rất thuận lợi.”

“Vậy là tốt rồi, người lớn tuổi sức khỏe đều kém đi.” Kim Giai Di động viên nói.

Kim Giai Di không hiểu rõ hoàn cảnh gia đình Trương Tư Ninh, cũng không biết hiện tại Trương Tư Ninh là đứa trẻ không có mẹ, quan hệ gia đình lại phức tạp, dù sao những việc thế này nếu bản thân đương sự không nói ra thì ai mà có thể đoán được. Mà loại chuyện này, có ai lại chủ động kể cho người khác nghe bao giờ?

“Vậy cậu và bạn trai cậu sao rồi?”

Trương Tư Ninh hé miệng cười: “Bọn tớ sắp kết hôn.”

Kim Giai Di hoàn toàn bị tin tức này gây sốc: “Kết, kết hôn? Không phải các cậu chỉ vừa mới nói chuyện yêu đương thôi sao?”

Trương Tư Ninh cúi đầu nhìn chiếc nhẫn hồng ngọc trên ngón tay áp út, ánh mắt dịu dàng, cô ừ một tiếng: “Mặc dù quen nhau không lâu, nhưng tớ biết, chính là người anh ấy. Tớ rất thích anh ấy, muốn cùng anh ấy gây dựng gia đình, sống cuộc sống bình yên thanh thản.”

“Tư Tư, năm nay cậu mới có hai mươi bốn tuổi thôi!” Kim Giai Di cảm thấy bạn thân của mình quá bốc đồng rồi, chuyện lớn cả đời sao có thể dễ dàng quyết định như vậy, chỉ mới quen nhau một thời gian ngắn, cô bạn mình có thể hiểu biết người đàn ông kia bao nhiêu chứ!

Trương Tư Ninh cười trong điện thoại: “Giai Giai, tớ không phải là người lấy chuyện hôn nhân của mình ra đùa giỡn, tớ rất yêu anh ấy, trước khi quen biết anh ấy tớ cảm thấy chỉ cần kết hôn trước ba mươi tuổi là tốt rồi, quan hệ nam nữ nhiều khi là vậy đó, sau khi biết anh ấy, tớ không muốn lãng phí thời gian.”

Kim Giai Di cảm thấy bạn thân của mình đã lún sâu vào vũng bùn, hết thuốc chữa rồi. Vốn dĩ cô nàng tính gọi điện thoại đến để giải sầu nào ngờ bây giờ sầu càng sầu hơn.

Từ lúc bắt đầu vào đại học, Trương Tư Ninh và Kim Giai Di đã quen biết nhau, tính đến giờ cũng đã gần tám năm, mặc dù có ba năm gần cách không liên lạc, nhưng vẫn luôn là bạn thân của nhau. Vì điều kiện gia đình nên tính cách cô có chút cô độc, rất khó kết giao với người khác, cũng không có bạn bè gì, Kim Giai Di có thể xem như cô bạn gái duy nhất, nên cô cũng mở lòng kể cho cô ấy nghe chuyện tình cảm của mình.

“Giai Giai, đừng lo lắng, anh ấy rất tốt với tớ.”

“Tớ chỉ sợ sau này cậu sẽ hối hận, lẽ ra cậu nên tìm hiểu kỹ thêm mới phải, cậu đúng là kết hôn tốc độ sao xẹt mà.” Cô nàng thiếu điều còn muốn nói luôn ‘biết người biết mặt nhưng không biết lòng’.

Trương Tư Ninh khẽ cười một tiếng: “Chỉ cần anh ấy hết lòng với tớ, tớ sẽ không hối hận, nếu tương lai anh ấy thay lòng đổi dạ, đó cũng do tớ có mắt như mù, tớ chấp nhận, nhưng hiện tại, tớ không muốn làm anh ấy thất vọng.”

“Trương Tư Ninh, cậu đúng là hết đào tạo được rồi!”

“Giảm cân cho tốt, đến lúc đó làm phù dâu cho tớ.”

Kim Giai Di:-_-

Chuyện đề tài kiểu này, thiệt bạn tốt mà.

Trương Tư Ninh cúp điện thoại, quay lại nhìn người đàn ông đang xoa đầu mình, anh đã bắt đầu vuốt ve tóc cô như vậy từ lúc cô nói ‘có mắt như mù’, không biết trước đó đã nghe lên bao lâu rồi. Dù sao những lời vừa nói với Kim Giai Di khá buồn nôn nên Trương Tư Ninh khó tránh khỏi thẹn thùng, vì thế tức giận trừng mắt thò: “Anh làm gì thế, nghe lên em nói chuyện điện thoại!”

Vệ Cẩm Huyền hết sức vô tội: “Anh làm việc xong vừa đi ra thì nghe thấy hình như em đang tán gẫu với bạn, tiện thể nghe luôn.”

Cô bĩu môi: “Còn làm như mình đứng lăm vậy.”

Vệ Cẩm Huyền bật cười: “Ngoan, đừng giận, đúng lúc anh có chuyện muốn nói với em.” Anh trực tiếp chuyển hướng đề tài, không nhắc tới chuyện mình vừa nghe lên nữa, cũng không nói cô biết, khi nghe thấy những lời đó anh rất cảm động.

Có những chuyện, anh nghĩ nói một lần hai lần ba lần là đủ rồi, lặp đi lặp lại nhiều hơn nữa cũng không bằng thể hiện bằng hành động cụ thể, càng khiến cô yên tâm hơn.

Trương Tư Ninh cũng không muốn xoay quanh đề tài này, vừa vặn thấy anh chuyển hướng, vì vậy phối hợp hỏi: “Anh muốn nói chuyện gì?”

Anh không nói luôn, mà nắm tay kéo cô đứng dậy khỏi sofa: “Về phòng rồi nói, chuyện tài sản.”

Đây là một chủ đề nhạy cảm, ban ngày cô đã nghĩ sẽ không nói về nó, không ngờ đến tối anh đã đề cập tới, Trương Tư Ninh cảm thấy nói rõ cũng tốt, vì thế ngoan ngoãn đi theo anh vào phòng ngủ.

Vệ Cẩm Huyền và cô sánh vai nhau ngồi tựa lưng giường, anh cũng không nói quanh co mà đi thẳng vào vấn đề: “Tư Ninh, trước khi kết hôn, anh định chuyển hết toàn bộ tài sản sang tên em.”

Chỉ một câu đơn giản, đã trực tiếp khiến Trương Tư Ninh trở nên ngây ngốc.

“Sang tên em? Là ý gì ạ?”

Vệ Cẩm Huyền thấy vẻ mặt cô vì quá khiếp sợ trở nên ngốc đần, khuôn mặt vừa rồi còn rất nghiêm túc của anh hiện lên một nụ cười yêu chiều: “Chính là

ý của mặt chữ, là đem hết tất cả cổ phiếu, bất động sản, cửa hàng, chỉ trừ Bắc Lãng ngoài ra năm công ty còn lại đều sang tên hết cho em, à, còn có tiền gửi ngân hàng.”

Trương Tư Ninh sờ trán anh: “Vệ Cẩm Huyền, anh không phát sốt đó chứ?!” Anh có biết mình đang nói gì không?! Trước khi kết hôn sao, anh nói là trước khi kết hôn, tài sản trước hôn nhân không được xem là tài sản đồng sở hữu vợ chồng! Cho dù hai người kết hôn xong rồi ly hôn, thì những thứ này hoàn toàn không có chút quan hệ gì với anh.

Vệ Cẩm Huyền nắm lấy tay cô, vuốt ve khuôn mặt cô rồi khẽ hôn lên khóe miệng, vẻ mặt quyến luyến không rời, anh nói: “Khi còn ở Pháp anh đã bắt đầu cân nhắc chuyện này, không dối gạt em, chuyện này khiến anh rất do dự, dù sao đây cũng là toàn bộ tài sản của anh, nó liên quan đến gia đình, tính mạng, không phải anh không tin tưởng em, nhưng thật sự rất phân vân.”

Trương Tư Ninh gật đầu: “Em hiểu chứ, chuyện này anh không cần giải thích đầu ạ, cho dù là em, bây giờ nếu bảo em chuyển hết toàn bộ tài sản cho anh, em cũng sẽ lo lắng bản khoản.” Cô dừng lại một chút rồi bổ sung thêm: “Nếu chỉ chuyển một nửa thì không thành vấn đề.”

Vệ Cẩm Huyền véo chóp mũi cô một cái: “Có thể chia cho anh một nửa, anh đã rất nhẫn nại rồi.”

Trương Tư Ninh bĩu môi: “Anh nói cho em biết lý do phải làm vậy đi ạ.” Dù sao cũng không ai vô duyên vô cớ giao hết toàn bộ tài sản của mình cho người khác, cho dù là cha mẹ, anh chị em ruột, vợ chồng con cái cũng sẽ không yên tâm đó, những người bình thường một xu còn không rời nói gì đến những người giàu có, huống chi Vệ Cẩm Huyền còn là siêu cấp phú hào.

Vệ Cẩm Huyền cũng không giấu diếm, anh nói: “Trước đây, anh có nói với em, mọi chuyện bên Pháp xem như thuận lợi, thật ra đây chỉ là cách nói biến tướng mà thôi, di chúc ba anh để lại quá kín kẽ, muốn lấy lại được Bắc Lãng là chuyện rất khó, nên trước mắt anh chỉ có hai con đường để lựa chọn, hoặc là tiếp tục ở lại làm cho tổng công ty đồng nghĩa với việc làm thuê cho anh trai cùng cha khác mẹ của mình, hoặc là rời khỏi Bắc Lãng. Hai con đường này anh chỉ có thể chọn con đường thứ hai, nhưng bảo anh trực tiếp chấp tay nhường thành quả kinh doanh nhiều năm như vậy cho hấn ta là chuyện không bao giờ xảy ra, nên anh định ‘trộm rường thay cột’, phá hủy cơ sở”* đi đòi toàn bộ tài sản của Bắc Lãng, làm chuyện này nhất định phải chấp nhận mạo hiểm, nếu bị phát hiện, có thể sẽ bị kiện, vì để phòng ngừa vạn nhất có gì xảy ra, tài sản cá nhân của anh cũng phải chuyển đi, nếu sự việc bị lộ ra, tuy anh và em là vợ chồng nhưng sẽ không cần phải gánh chung nợ nần, luật hôn nhân mới có quy định, vợ chồng không có nghĩa vụ gánh nợ riêng của cá nhân. Đến lúc đó anh sẽ xin phá sản, Vệ Cẩm Thiệu đừng hy vọng vớt được xu nào từ tay anh.

(* ‘Trộm rường thay cột’ – ‘Thâu lương hoán trụ’: là một trong ba mươi sáu sách lược quân sự của Trung Quốc cổ đại – lúc trước anh nằm đọc đó.)

Lúc này, đầu óc Trương Tư Ninh khá hỗn loạn: “Anh nói, anh muốn bí mật di dời tài sản của Bắc Lãng? Đây là vi phạm pháp luật đó?”

“Đừng lo lắng.” Anh vỗ vỗ vai cô trấn an: “Chuyện này anh đã tính toán rất cẩn thận, sẽ không để lại bất cứ chứng cứ gì, trừ khi cực kỳ xui xẻo, nếu không sẽ không thể nào phát hiện được, anh chuyển tài sản sang cho em, cũng là để ngừa vạn nhất có gì xảy ra, hơn nữa cho dù bị phát hiện, dính vào kiện tụng, thì đó là tranh chấp kinh tế, hiện tại anh có quốc tịch Trung Quốc, trong cùng điều kiện, pháp luật sẽ nghiêng về phía anh.”

“Tranh chấp kinh tế? Anh gạt ma đó hả, bên Pháp có thể trực tiếp kiện anh tội gian lận kinh tế đó!” Tuy cô không hiểu pháp luật, nhưng chuyện này rõ ràng không thể nào chỉ cần ra tòa là có thể giải quyết được, nếu bị phát hiện nói ra thì..... nếu bị thua kiện, nhất định sẽ bị ngồi tù.

Biểu hiện của Vệ Cẩm Huyền hết sức bình thản, vô cùng tự tin, tựa như anh đã nắm chắc mọi thứ trong lòng bàn tay: “Ngoan, Vệ Cẩm Thiệu sẽ không tố cáo anh tội gian lận kinh tế, cùng lắm hấn ta chỉ nghĩ cách để đoạt lại những tổn thất của Bắc Lãng mà thôi.”

Trương Tư Ninh hoài nghi nhìn anh: “Không phải anh nắm được điểm yếu gì của hấn ta chứ?”

Vệ Cẩm Huyền cúi người hôn lên môi cô: “Thông minh lắm! Chỉ cần hấn không muốn thân bại danh liệt, sẽ không dám làm gì anh. Cùng lắm là phải ra tòa, đến lúc đó trên danh nghĩa anh không có đồng nào, cho dù thắng, hấn cũng phí công.”

Dĩ nhiên, sự việc phức tạp hơn những gì anh nói rất nhiều, có dính dáng đến nhiều mặt lợi ích, có điều không cần thiết nói với cô những chuyện này, tránh làm cô lo sợ, anh chỉ cần đảm bảo chắc chắn cho dù bản thân có gặp chuyện không may cũng không ảnh hưởng gì đến cô là tốt rồi.

Trương Tư Ninh muốn hỏi anh rốt cuộc đã nắm được điểm yếu gì, nên mới vững tin đến thế, nhưng nghĩ lại, cảm thấy mình hỏi chuyện này có phần không thích hợp, dù sao đây cũng là chuyện của Vệ gia.

Vệ Cẩm Huyền lại chẳng chút đắn đo, thấy cô hiếu kỳ, anh liền nói: “Anh có ghi âm và video clip đòi lại của Vệ Cẩm Thiệu và Phương Y Chân.”

CPU của Trương Tư Ninh lập tức treo máy, hơn nửa ngày trời mới lắp ba lắp bắp hỏi: “Phương, Phương Y Chân hình như là mẹ kế của anh?”

Nét mặt Vệ Cẩm Huyền thản nhiên, anh khẳng định: “Bọn họ là mẹ con ruột.” Nếu như không phải bỏ ra rất nhiều tiền theo dõi suốt hơn mười năm qua, anh cũng không dám tin Phương Y Chân và Vệ Cẩm Thiệu lại kinh tởm đến vậy.

“Nhưng... Đây là loạn luân đó!” Trương Tư Ninh cảm thấy thế giới quan của cô đã bị sụp đổ.

Đây cũng là lý do vì sao anh không trực tiếp sử dụng cái này để uy hiếp Vệ Cẩm Thiệu giao Bắc Lãng lại cho mình, trái lại phải mất công sức bí mật di dời tài sản để Bắc Lãng chỉ còn cái vỏ rỗng, dù sao đây cũng không phải chuyện đùa, nếu sử dụng đúng thời điểm, nó sẽ là con át chủ bài lớn nhất anh dùng để đối phó với mẹ con Vệ Cẩm Thiệu, bây giờ mà để lộ ra thì thật sự rất đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Chương64

Mặc dù biết Vệ Cẩm Huyền sẽ không hành động không có chứng cứ rõ ràng, nhưng Trương Tư Ninh vẫn cảm thấy thật khó tin! Đây chính là mẹ con ruột thịt! Hai người lại có loại quan hệ này.....Đủ thấy tâm lý méo mó đến mức nào.

Vệ Cẩm Thiệu và Phương Y Chân, đúng là hai kẻ biến thái tuyệt đỉnh mà!

Vệ Cẩm Huyền vỗ vỗ vai cô: “Làm em sợ sao?”

Trương Tư Ninh lắc đầu: “Nếu chuyện này mà cũng làm em sợ, thì là gan nhỏ đến mức nào rồi?” Chẳng qua cô bị kinh động, tuy nói thế giới rộng lớn không thiếu chuyện lạ, chuyện kỳ hoạn đường cũng nhiều không kể xiết, mẹ con, cha con, ông cháu loạn luân gì đó không phải chưa từng nghe nói qua, nhưng nghe là một chuyện, còn nó thật sự xảy ra với mẹ kế và anh trai cùng cha khác mẹ của chồng sắp cưới mình lại là chuyện khác.

Giống như rất nhiều người tin rằng trên đời có ma quỷ, bạn cũng tin như vậy, nhưng chưa từng gặp qua, cho đến một ngày nọ, bạn trai của bạn nói rằng, trong nhà anh ta có hai con ma, nếu bạn muốn gặp lúc nào đều có thể gặp được.....chỉ khi nào chuyện xảy ra bên cạnh mình, sẽ thấy đồng cảm hơn.

Vệ Cẩm Huyền vén những sợi tóc mai của cô ra sau tai, dịu dàng nói: “Chuyện này em giữ trong lòng là được, dù sao cũng là chuyện xấu trong nhà, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, anh cũng sẽ không công khai.”

Trương Tư Ninh nghi ngờ: “Có phải anh có âm mưu gì không?” Trong tay nắm sẵn điểm yếu của đối phương lại không sử dụng, cho dù không công khai ra, cũng có thể dùng để uy hiếp, chuyện này an toàn hơn nhiều so với việc anh bí mật đi dòi tài sản khỏi Bác Lăng chứ!

Đến lúc đó một người ở Pháp, một người ở Trung quốc, hai người nước sông không phạm nước giếng thế là xong.

Vệ Cẩm Huyền khẽ cắn chóp mũi cô, khoe mắt cong cong: “Đây là con át chủ bài, tung ra quá sớm không tốt, anh giữ lại sau này sử dụng.”

Sau này?

Trương Tư Ninh nhíu mi tâm lại: “Ngoài Bác Lăng, anh còn muốn tranh chấp sản nghiệp bên Pháp hay..... Anh muốn hủy Vệ thị?” Chỉ điều này mới có thể giải thích lý do anh chấp nhận con đường khó khăn mà không chọn hướng dễ dàng hơn. Scandal kinh thiên động địa này thật sự có sức hủy diệt rất lớn, cho dù cô không hiểu nhiều về hoạt động của Tập đoàn, nhưng nếu scandal kia nổ ra, Vệ Cẩm Thiệu và Phương Y Chân chắc chắn sẽ tiêu đời. Công ty niêm yết rất nhạy cảm với các vụ bê bối, điều đó sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến thị trường chứng khoán, cổ phiếu giảm, không cách nào tránh khỏi thiệt hại nặng nề, đến lúc đó cho dù doanh nghiệp có tái hoạt động trở lại, anh không phá hủy được Vệ thị, cũng đã làm nó tổn hại gân cốt, thương tổn nặng nề.

Và cô biết rất rõ, người đàn ông Vệ Cẩm Huyền này, sẽ không kiêng dè danh dự gia tộc gì gì đó, anh hoàn toàn không có chút tình cảm nào đối với họ tộc bên nội.

Người cha bất công ngoại tình, ông bà nội ghét bỏ dòng máu lai của mình, anh trai cùng cha khác mẹ thì thường xuyên đánh nhau và ngáng chân khắp nơi, mẹ kế là người thứ ba phá nát gia đình mình....

Có tình cảm mới lạ, hơn nữa cha ruột, ông bà nội đều đã mất, anh càng không có lý do gì để kiêng nể.

Với lại, cho dù là scandal của gia tộc, nhưng anh và Phương Y Chân, Vệ Cẩm Thiệu hoàn toàn tách biệt, hơn nữa Trung Pháp cách xa, không ảnh hưởng nhiều đến anh. Đến lúc đó anh sẽ nhượng bộ rời khỏi Bác Lăng chỉ còn cái vỏ rỗng tuếch, trong mắt của những người không biết nội tình bên trong sẽ cho rằng Vệ Cẩm Huyền là kẻ đáng thương bị mẹ kế và anh trai cùng cha khác mẹ đuổi khỏi gia tộc, hai bên bất hòa, scandal nổ ra, thay vì cười nhạo người ta sẽ đồng cảm với anh.

Cho nên đừng thấy bình thường Trương Tư Ninh cứ ngốc người ra, thời điểm máu chột đầu óc vận hành cũng rất nhanh.

Vệ Cẩm Huyền khá ngạc nhiên với trực giác nhạy bén, sắc sảo của cô bé con, anh xoa đầu cô khen ngợi: “Tư Ninh, thật không thể xem thường em.”

Trương Tư Ninh:-_-

Trong mắt anh, chỉ số thông minh của cô thấp tẹt vậy sao? Mấy tình tiết này thường gặp trong phim truyền hình, ân oán nhà giàu gì gì đó, xem mãi cũng sớm quen mắt!

Cho nên ngàn vạn lần không được coi thường phim truyền hình, phim ảnh và tiểu thuyết, đây đều là khởi nguồn của cuộc sống mà còn đi trước cả cuộc sống, là phương pháp tuyệt vời có thể giúp nâng cao chỉ số thông minh của con người!

Vệ Cẩm Huyền đang nghĩ ngợi bỗng nhiên quyết định: “Có một số việc anh vốn không định nói em biết lúc này, dù sao cũng không phải chuyện làm cho

người ta vui vẻ, sợ em nghĩ ngợi lung tung, nhưng nếu hôm nay đã nói tới đây rồi, dù sao sớm muộn gì cũng phải nói, nên bây giờ nói rõ ràng một lần luôn.”

Trương Tư Ninh nghe anh nói vậy, lại nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, nháy mắt đại não bùng nổ, mở thật to đôi mắt hạnh nhìn anh suy đoán: “Có phải anh muốn nói, chân của anh là do mẹ kế hãm hại, em gái anh cũng bị mẹ kế anh làm hại và mẹ anh cũng là nạn nhân của mẹ kế anh? Sặc, không lẽ trước đây anh ly hôn cũng do bà ta gây ra sao?”

Lúc này, đến phiên Vệ Cẩm Huyền câm nín, đưa tay lên gõ vào đầu cô, bầu không khí vừa có chút trịnh trọng đã bị câu nói này của cô chọc cười không thể nào nghiêm túc nổi nữa.

Vệ Cẩm Huyền thờ dãi ôm cô vào lòng, nhân nhặt kể cô nghe bắt đầu từ chuyện em gái mình: “Thật ra quan hệ giữa anh và Trần Trần rất bình thường, năm nó năm tuổi, ba mẹ anh ly hôn, lúc đó Trần Trần đi theo mẹ, sống với ông bà ngoại một thời gian ngắn, sau lại sang Mỹ, anh và con bé rất lâu không gặp mặt, mãi đến bốn năm trước, khi nó gặp chuyện không may, anh mới đưa nó về nước chăm sóc.”

“Chuyện của Trần Trần thật ra không có gì phức tạp, nó bị tổn thương tình cảm. Chồng ngoại tình, bị bạn thân phản bội, nó đang mang thai đứa bé được năm tháng thì xảy thai, nên bị đá kích rất lớn. Trần Trần từ nhỏ đã được bảo bọc quá tốt, rất được nuông chiều, sau khi cha mẹ anh ly hôn, chỉ có nó đi theo mẹ, có thể xuất phát từ áy náy, nên bà rất cưng chiều nó. Tính cách của Trần Trần cũng bị chiều chuộng quá mức trở nên khá cực đoan, khả năng chịu đựng rất kém, sau khi bị tổn thương tình cảm thì càng trầm trọng hơn, bị chán ăn, rối loạn ám ảnh cưỡng chế, trầm cảm rất nghiêm trọng. Bây giờ đã tốt hơn rất nhiều rồi, lúc anh sang Mỹ đón con bé, nó giống như người điên, tự làm tổn thương mình, hành hung người khác, khuynh hướng bạo lực hết sức nghiêm trọng, phải trời lại trên giường mới yên.”

Trương Tư Ninh lắng nghe tâm trạng có chút nặng trĩu, không còn tâm tư đùa giỡn nữa, mặc dù cô chỉ mới gặp qua Vệ Trần Trần, nhưng bất kỳ người phụ nữ nào nghe thấy những chuyện cô ấy gặp phải, cũng cảm thấy đồng cảm, thôn thức.

“Đàn ông! Hừ hừ!” Cô nghĩ đến ông ba nhà giàu mới nổi bụng bự của mình.

Vệ Cẩm Huyền khẽ dùng sức bẹo má cô, nghe thấy cô kêu đau mới hài lòng buông tay ra, nhìn cô đang trừng mắt tỏ, anh điềm tĩnh nói: “Không được xếp anh chung với loại người đó, anh tự nhận cả đời sẽ chung thủy với em trước sau như một.”

Trương Tư Ninh trầm nghĩ trong bụng, hừ, lời ngon tiếng ngọt~, nhưng không thể nào giấu được nụ cười trên khuôn mặt, trừng mắt liếc anh: “Biết rồi, để xem sau này anh làm thế nào.”

Phụ nữ đôi khi nói những lời dối lòng rất đáng yêu, Vệ Cẩm Huyền cười thầm trong bụng nhưng ngoài mặt không có biểu hiện gì, tiếp tục nói chuyện vừa rồi: “Bây giờ nói đến mẹ anh, bà qua đời sáu năm trước, chết trong một tai nạn máy bay, bà đi nghỉ mát ở Thụy Sĩ với chồng sau, máy bay bị mất liên lạc, mặc dù sau này tìm được xác máy bay nhưng không tìm được thi thể bà, nên ngôi mộ ở Vũ Lăng, thực tế chỉ chôn quần áo và di vật, hiện giờ anh ở Trung Quốc, là con trai bà, nên muốn chôn cất trong nước để tưởng nhớ.”

Bây giờ cô mới hiểu ra lý do, vì sao mẹ anh đã tái hôn, sau khi qua đời mặc dù anh là con ruột bà, nhưng cũng là con của chồng trước, Julie và người chồng hiện tại không phải không có con, lại là người nước ngoài, sao bà lại được chôn cất ở Trung Quốc. Thi ra là một ngôi chôn quần áo và di vật, như vậy đã có thể hiểu được, trước đây cô đã trầm nghĩ trong bụng, nhưng khi đó quan hệ của hai người rất bình thường, chỉ vừa quen biết không thân thiết, sau này khi đã gần gũi hơn, anh không chủ động nói đến vấn đề này, cô cũng không muốn hỏi nhiều, dù sao cũng không phải là chuyện khiến người ta vui vẻ.

Trước đây Vệ Cẩm Huyền không đề cập chuyện này với cô, việc này cũng tương tự như cô không kể cho Kim Giai Di nghe chuyện mẹ mình đã mất. Thật ra đó cũng chỉ là chuyện đã qua, có điều không muốn chủ động nói ra, dường như khi không nhắc đến nó, trong lòng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn, đây là một trạng thái tâm lý rất kỳ lạ nhưng cứ buộc người ta phải làm vậy.

“Tư Ninh, trước đây anh không kể cho em nghe...”

“Anh không cần giải thích đâu ạ!” Cô giơ tay lên ý bảo anh không cần nói gì cả: “Em và anh giống nhau ở chỗ đều không còn mẹ nên em hiểu được tâm trạng của anh, anh không cần giải thích, mặc dù nơi đó hiện giờ chỉ là ngôi mộ chôn cất quần áo và di vật để tưởng niệm, nhưng sau này em sẽ nghiêm túc đi thăm mộ bác gái, anh đừng suy nghĩ nhiều, yên tâm đi ạ.” Nói xong cô còn vỗ vỗ cánh tay anh, hôn lên cằm anh một cái.

Hai người này, kỳ thực không có việc gì vẫn cứ thích đụng đụng chạm chạm, hôn hít đối phương, người ta nói, ‘Không giống nhau, không phải người một nhà’, thói quen hai người này chẳng khác nhau chút nào.

Vệ Cẩm Huyền rất cảm động, nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng rồi quay lại chủ đề chính, anh nói: “Bây giờ, anh kể về vợ trước.”

Không thể nghĩ ngờ, đây là chủ đề nhạy cảm, hết sức nhạy cảm, vì anh nhận thấy rất rõ cơ thể cô bé con trong lòng anh căng cứng lại, dường như sống lưng cũng vô thức thẳng lên hơn.

Vệ Cẩm Huyền thấy cô như vậy, trong lòng cảm thấy không dễ chịu, có chút chua xót, anh vỗ về hôn lên trán cô tựa như làm thế có thể khiến cô an tâm.

Trương Tư Ninh thật sự thả lỏng hơn, ít nhất cơ thể không còn căng cứng nữa. Ngón tay Vệ Cẩm Huyền vuốt ve nơi cổ cô, vô cùng bình thản bắt đầu tự thuật: “Cô ấy tên Elisa, người Pháp, anh và cô ấy là bạn thời đại học, nhiều năm sau tình cờ gặp lại ở Ý, lúc đó anh đã ba mươi tuổi, cũng muốn ổn định và có một gia đình, Elisa cũng thế, cả hai đều cảm thấy đối phương thích hợp, nên quyết định kết hôn. Cuộc sống sau hôn nhân rất vô vị, anh và cô ấy sống với nhau như hai người bạn. Elisa có công việc của riêng mình, cô ấy là nhiếp ảnh, thích đi du lịch khắp nơi, chụp lại tất cả những cảnh đẹp, công việc của anh cũng rất bận rộn, lúc đó Bác Lăng vừa mới bắt đầu gây dựng ở Vũ Lăng chưa được hai năm, xã giao rất nhiều, nên cả hai luôn ở trong tình

trạng gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều.”

Nói tới đây, không biết Vệ Cẩm Huyền nghĩ tới điều gì, anh hít một hơi thật sâu, mới nói tiếp: “Một đêm cách đây bốn năm, anh tăng ca về đến nhà, Elisa đột nhiên gọi điện thoại cho anh, nói cảm giác có người theo dõi cô ấy, cô ấy rất sợ hãi. Anh bảo cô ấy lập tức báo cảnh sát, nhưng cô ấy nói không thể, trong điện thoại nói rất mơ hồ, dường như cô ấy không thể nhìn thấy, lúc đó anh cũng không suy nghĩ nhiều, liền cầm chìa khóa vội vàng lái xe tới sân bay, lúc đó đã rất khuya, bên ngoài trời đang mưa,” Anh cúi đầu nhìn cô: “Em còn nhớ lần đầu tiên anh ngủ lại nhà em? Mưa rất lớn đúng không?” Thấy cô ngạc nhiên gật đầu, anh mỉm cười: “Đêm đó, mưa còn lớn hơn vậy, gió thổi mạnh, cây cối bên đường bị gãy đổ rất nhiều, anh lái xe, Elisa vẫn không ngừng gọi điện thoại tới, lúc đó anh rất sốt ruột, không biết lý do tại sao, chỉ cảm thấy phiền muộn, có thể lúc đó đã có dự cảm xấu, sau đó một chiếc xe tải đột nhiên lao về phía anh, anh hoàn toàn không kịp tránh ra, cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó bất tỉnh.”

“Đến khi anh tỉnh lại, chân trái đã bị cắt bỏ, bác sĩ nói may mắn là túi khí an toàn trong xe đã cứu anh, nếu không thì không chỉ mất đi một chân.”

Lúc này, Trương Tư Ninh cảm giác mình như bị người ta xiết chặt cổ họng, không sao thở được, tim loạn nhịp đập dồn dập, không cách nào không chế nước mắt, cứ như vậy ào ào tuôn ra, đến khi cả khuôn mặt ướt đầm, anh đưa tay lau rồi lại lau trên mặt cô, cô mới nhận ra mình đang khóc.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chương65

“Đồ ngốc, khóc gì chứ?” Anh tựa như bị cô chọc cười, trên mặt vẫn mang nét tươi cười! Trương Tư Ninh nghĩ tới chuyện anh vì người phụ nữ khác mới xảy ra tai nạn xe cộ, mặc dù đó là vợ trước của anh, tuy chuyện này có vẻ như cô cố tình gây sự nhưng phụ nữ đôi khi cứ không phân biệt phải trái như vậy, hơn nữa lúc này anh vẫn còn cười được! Vì thế cô tức giận đấm anh một cái, giọng nghẹn ngào: “Ai cần anh quan tâm!” Không biết cô vì ai khổ sở, vì ai đau lòng sao, đúng là người vô tâm mà!

Vệ Cẩm Huyền thấy cô khóc thành ra như vậy, thật sự rất đau lòng, anh rút khăn giấy trên tủ đầu giường hết sức dịu dàng giúp cô lau mặt, miệng vẫn tiếp tục trêu: “Tư Ninh, em khóc như vậy, nhìn rất xấu.”

Trương Tư Ninh nghe vậy búng nỏ, giựt lấy khăn giấy, còn thuận tay đấm anh mấy cái, nghiêng người qua một bên hờn dỗi, nhưng nước mắt không còn rơi rớt nữa. Hết cách, tình cảnh này, muốn rầu cũng không thể nào rầu nổi, không có không khí mà.

Vệ Cẩm Huyền mỉm cười, thấy cô bé con hậm hực ngồi quay lưng về phía mình, thỉnh thoảng thút thít lỗ mũi, ra vẻ đáng thương, thật sự đáng yêu vô cùng. Anh giờ tay ôm cô, bị cô đẩy ra, lại ôm vào, lại bị đẩy ra, lại tiếp tục ôm, thấy cô muốn giãy ra, anh nghiêm giọng: “Còn muốn nghe tiếp không?”

Trương Tư Ninh mỉm môi, thấy cô lại muốn tiếp tục khóc, Vệ Cẩm Huyền vội vàng xuống tông đồ dành: “Ngoan, không khóc, không khóc, em xem, vừa rồi anh trêu em như vậy là vì không muốn em khóc, em khóc, trong lòng anh cũng không dễ chịu, em đừng tức giận được không?”

Thật ra Trương Tư Ninh cũng biết anh cố ý làm cô vui, nhưng cô không cách nào kìm nén được cơn giận. Lúc này thấy anh khép nép đồ dành mình như vậy, cô bừa bãi hừ một tiếng, leo xuống bậc thang: “Anh kể tiếp đi.”

Vệ Cẩm Huyền mỉm cười, véo khuôn mặt trắng nõn, dưới ánh mắt khinh khinh của cô tiếp tục nói: “Mất đi một chân, chuyện này khiến tinh thần anh sa sút mấy ngày, nhưng dù sao anh cũng là đàn ông, tai nạn xe cộ là chuyện xảy ra ngoài ý muốn, không thể nào vì chuyện này mà giận cá chém thớt sang Elisa.”

Trương Tư Ninh nghĩ, chuyện này mà còn không giận cá chém thớt, ngài cũng thật rộng lượng.

“Khoảng thời gian đó, Elisa vẫn ở trong bệnh viện chăm sóc anh, cô ấy luôn tự trách mình và xin lỗi anh, nhưng khi anh hỏi rõ cuộc đêm đó đã xảy ra chuyện gì, cô ấy lại trả lời rất mập mờ, chỉ nói là hiểu lầm, chính điều này đã khiến anh nghi ngờ, dù sao anh biết đêm đó cô ấy rất sốt ruột, anh cảm thấy Elisa có việc lừa dối anh, hơn nữa trực giác cho anh biết, chuyện này có liên quan tới anh.”

Nói đến đó, anh tạm ngừng lại, tâm trạng Trương Tư Ninh cũng nhấp nhòm theo, thấy cô khấn trương, anh cúi xuống hôn lên môi cô, mỉm cười tự giễu bản thân: “Tư Ninh, em biết không, anh và Elisa sống với nhau như bạn bè, anh cũng không mong cô ấy sẽ đặt anh ở vị trí đầu tiên, cũng không yêu cầu cô ấy phải yêu anh, nhưng trong đoạn hôn nhân này, ít nhất thân thể cũng phải đủ trung thành, anh luôn cố gắng duy trì được chuyện này, cũng muốn cô ấy như vậy, em cảm thấy yêu cầu của anh quá đáng sao?”

Trương Tư Ninh thoáng nghĩ ngợi rồi công bằng nói: “Cũng không đến mức quá đáng.”

Thấy cô ngáp ngừng, Vệ Cẩm Huyền khá kinh ngạc, anh tưởng cô sẽ lập tức gạt đầu tuyệt đối ủng hộ ý kiến của anh.

Trương Tư Ninh có cách nhìn của riêng mình, cô nói: “Bản thân em cảm thấy đoạn hôn nhân của anh rất hoang đường, anh và cô ấy sống chung như bạn bè, trên cơ bản điều này đã hoàn toàn đi ngược lại chuẩn mực của hôn nhân. Hai người không yêu nhau, nhưng đòi hỏi đối phương phải trung thành về thể xác, rất buồn cười. Khi tinh thần không đạt được sự trung thành thì thể xác rất dễ bị sa ngã, bởi vì không có tình cảm, có thể vì đạo đức trôi buột nên vẫn còn có điều ràng buộc không để mình lạc lối, nhưng khi anh gặp được đối tượng anh thật sự yêu thương, loại đạo đức này liệu có thể trôi buột

được bao nhiêu? Hôn nhân là gì, là hai người yêu nhau tạo thành gia đình, vì đối phương mà có trách nhiệm, chính điều này sẽ tạo nên sự ràng buộc. Bên ngoài có nghìn vạn con người, nhiều cảm dỗ như vậy, muốn thật sự chống lại được những cảm dỗ này, cái dựa vào sao có thể là lòng trung thành? Bởi vì người mình yêu hay bởi vì người vợ mình không có tình cảm mà chịu trách nhiệm, giữa hai người này anh sẽ chọn ai?” Cô nhún vai: “Ví dụ cách khác, anh và Tiền Thiệu, vì em yêu anh, nên chỉ cần anh vô ý nói một câu gì đó em cũng đều đặt trong lòng, không muốn nhìn thấy anh thất vọng khổ sở, nhưng còn Tiền Thiệu thì sao? Thời gian trước anh ta chặt vật như vậy, em chỉ thấy vui khi người khác gặp chuyện, anh ta không gặp xui xẻo ư, anh ta đương nhiên rất xui xẻo, bị phụ nữ đùa giỡn xoay vòng, vậy tại sao em lại không đau lòng? Bởi vì em không yêu anh ta. Nếu đổi lại người này là anh, cho dù anh vì người phụ nữ khác gặp chuyện không may, em vẫn như cũ đau lòng vì anh.” Cô nhìn anh rồi kết luận: “Cho nên, em cảm thấy yêu cầu của anh nhìn có vẻ hợp tình hợp lý nhưng thật ra khá ấu trĩ.”

Vệ Cẩm Huyền nhìn cô dường như không thể nhận ra, không thể tin những nhận xét lý giải sâu sắc như vậy là do cô nói ra, Tư Ninh trong lòng anh vẫn rất đơn thuần, khá tùy hứng, nhưng trong sáng đáng yêu, một cô bé con thẳng thắn khiến người ta yêu thích, đúng vậy, là một cô bé con, anh lớn hơn cô mười ba tuổi, nên trong mắt anh, cô cần được chăm sóc chỉ dẫn, giống như đứa trẻ, như cô gái nhỏ cần được bảo bọc yêu thương.

Nhưng hiện tại, lời nói của cô đã khiến anh cảnh tỉnh, những khúc mắc vướng víu trong lòng suốt bốn năm qua đến lúc này mới chợt nhận ra mọi việc cũng không nghiêm trọng như bản thân vẫn nghĩ. Đoạn hôn nhân đó, anh luôn cảm thấy mình là người bị hại, nhưng bây giờ nghĩ lại, có lẽ ngay từ khi bắt đầu anh đã sai lầm rồi.

Trương Tư Ninh quơ quơ cánh tay trước mặt anh, đợi anh nhìn về phía mình, cô cười toét miệng: “Sao vậy ạ, dọa anh rồi sao?”

“Không, anh chỉ là...” Anh khàn giọng, không biết nên nói tiếp thế nào.

Trương Tư Ninh cười trừ: “Chẳng qua anh cũng đồng ý với quan điểm của em, nên nhất thời cảm thấy kinh ngạc khó có thể tiếp nhận đúng không?”

Vệ Cẩm Huyền thở dài, mở rộng hai cánh tay ôm cô vào lòng, ôm cô thật chặt thật chặt: “Tư Ninh, anh cảm thấy anh vẫn chưa hiểu em”

Trương Tư Ninh lẩm bẩm: “Nếu em dễ dàng bị anh nhìn rõ như vậy thì em cũng quá vô dụng rồi, anh không nghe người ta nói sao, phụ nữ tựa như quyển sách, phải kiên nhẫn lật giở từng trang từng trang tiếp theo, mới có thể trải nghiệm được sự thú vị trong đó. Em hi vọng sẽ cùng anh bạc đầu giai lão, bây giờ mới quen nhau có nửa năm mà anh đã muốn hiểu rõ em sao? Nằm mơ nhé!”

Vệ Cẩm Huyền bật cười, cọt cọt nơi hõm vai cô, sau đó ngồi thẳng người dậy, cắn nhẹ chóp mũi cô: “Vậy anh rất muốn khám phá từng trang từng trang thật kỹ.”

Trương Tư Ninh tỏ ra không có gì quan trọng: “Chào mừng anh đến.”

Vệ Cẩm Huyền nhìn cô, trái tim bỗng nhiên thỉnh thoảng không ngừng, đây là sự kích động mãnh liệt, anh biết, anh thật sự rất yêu cô bé này, đã hăm sâu vào bùn.

Một lúc sau cảm xúc bình ổn lại, dưới sự thúc giục của Trương Tư Ninh, Vệ Cẩm Huyền nói tiếp: “Khi đó, anh mất đi một chân, tính cách trở nên rất nhạy cảm, cho nên khi nhận ra có lẽ Elisa đã giấu diếm chuyện gì đó không đơn giản, anh đã cho người theo dõi cô ấy, cũng dùng rất nhiều tiền thuê hacker xâm nhập điện thoại và cả máy tính cô ấy, và rồi đã điều tra được vài thứ thú vị.”

“Thông tin liên lạc lưu trữ trong điện thoại di động có một dãy số gần như ngày nào cũng liên lạc với cô ta trong suốt một năm qua, anh cho người kiểm tra, chắc chắn em không thể nào nghĩ ra được, số này ở Paris, chủ sở hữu là Victor, mà Victor lại là tài xế riêng của Vệ Cẩm Thiệu, khi hacker phục hồi lại nội dung tin nhắn, có rất nhiều lời tán tỉnh ve vãn dành cho những người yêu nhau giữa Elisa và Victor, đầu tiên anh nghĩ đối tượng mà Elisa ngoại tình là Victor, sau đó hacker phục hồi lại nguyên vẹn hình ảnh trong di động, anh nhìn thấy ảnh của Elisa và Vệ Cẩm Thiệu kẻ môi nhau.”

“Lúc đó mặc dù anh rất sùng sốt và vô cùng tức giận, nhưng cũng tự hỏi có khi nào đây chỉ là hiểu lầm, dù sao quan hệ giữa anh và Vệ Cẩm Thiệu rất tồi tệ, biết đâu mục đích của mấy tấm ảnh này là để khiến anh hiểu lầm? Nhưng sau đó, người anh phải đi theo dõi Elisa đã cho anh nghe một đoạn ghi âm, chủ nhân của cuộc hội thoại đó, một người là Elisa, một người là Vệ Cẩm Thiệu, trong điện thoại hai người tâm sự với nhau, Elisa nói với Vệ Cẩm Thiệu cô ta rất sợ hãi, vì cô ta đã hại anh mất một chân.”

“Cô ta nói, hôm đó không nên nghe theo trò đùa quái ác của Vệ Cẩm Thiệu để đùa anh.” Nói tới đây, anh tạm dừng lại, Trương Tư Ninh chủ động ôm cổ anh, vừa hôn lên má, cắn, bờ môi anh, vừa nói: “Được rồi, đã qua hết rồi, đừng giận nữa, không còn chuyện gì, không còn chuyện gì đâu.”

Bởi vì cô thì thầm khe khẽ, ánh mắt Vệ Cẩm Huyền có chút ẩm ướt, anh cho rằng chuyện này đã trôi qua quá lâu, bản thân mình đã sớm có thể không đổi sắc mặt, thản nhiên hờ hững mà nói với người khác về nó, nhưng giờ phút này, sự vô về của cô khiến những uất ức tận sâu trong đáy lòng anh bỗng trỗi dậy mạnh mẽ, mất đi một chân, thân thể anh không bao giờ có thể nguyên vẹn như trước, không thể chạy, không thể nhảy, không thể tiêu sái bước nhanh qua đường, anh nhớ đến những đau đớn khi phải cắt bỏ chân trái, tựa như có kim đâm vào nơi bị cắt lìa, đâm một lần lại một lần, bao nhiêu đêm không thể ngủ yên, anh nhớ tới những gian khổ trong quá trình hồi phục, nhớ đến miệng vết thương tứa máu khi lần đầu tiên mang chân giả....

Và bây giờ, người con gái anh đang ôm trong cánh tay, bởi vì anh mất đi một chân, anh không thể cho cô kiểu ôm công chúa mà các cô gái thích nhất, không thể cùng cô dạo phố như những người bình thường, không thể cùng cô leo núi, bơi lội, làm những chuyện mà những người yêu nhau thường làm, kỳ thực rất nhiều chuyện anh không thể làm cùng cô, thậm chí ngay cả đứng giúp cô sấy tóc anh cũng làm không xong...

“Tư Ninh, Tư Ninh, Tư Ninh,” anh cứ gọi tên cô một lần lại một lần, tựa như làm vậy có thể an ủi trái tim đang lo lắng của anh, bao nhiêu tức giận oán hận dồn nén trong nhiều năm, thời khắc này tựa như nước đầu nguồn ào ạt đổ về, cuộn cuộn tuôn ra.

Nhưng anh biết, anh không thể nào mất kiểm soát, nếu không cô sẽ sợ hãi.

Trương Tư Ninh vòng tay ôm anh thật chặt, vô cùng đau lòng, thì ra đây chính là chân tướng sự thật, vì sao Vệ Cẩm Thiệu muốn Elisa gọi cú điện thoại đó? Chỉ đơn giản là trò đùa quái đản thôi sao? Có mà đi lừa quỷ! Chiếc xe tải kia nhất định có vấn đề! Chắc chắn có liên quan đến Vệ Cẩm Thiệu!

Ân oán nhà giàu, đây chính là bản phiên bản thực tế của ân oán nhà giàu mà!

Vệ Cẩm Huyền dần khôi phục lại cảm xúc, anh tựa cằm lên vai cô, kể tiếp những chuyện còn lại: “Tuy Elisa chỉ nói mấy câu không nên nghe lời Vệ Cẩm Thiệu gọi điện thoại đùa bốn anh, nhưng anh không tin trên đời có chuyện trùng hợp như vậy, nên đã phái người bí mật điều tra tài xế lái chiếc xe tải đó.”

“Kết quả điều tra thật sự có vấn đề, tài xế lái chiếc xe đó đã chết ở hiện trường tai nạn do bị thương quá nặng. Nhưng người của anh điều tra được, nửa năm trước người tài xế này phát hiện ra mình bị ung thư não giai đoạn cuối, không còn sống được bao lâu, trong nhà anh ta còn một người mẹ hơn bảy mươi tuổi nằm liệt giường, vợ anh ta là một người phụ nữ nông thôn, chỉ có bằng tiểu học, còn có hai đứa con, một đứa tám tuổi, một đứa ba tuổi, một tháng trước khi xảy ra tai nạn, anh ta có mua nhà mới ở vùng ngoại thành Thiên Tân, mẹ được đưa đến bệnh viện tốt để chữa bệnh, mà sáu tháng sau khi xảy ra tai nạn, trong tài khoản vợ anh ta có hơn một trăm vạn tiền gửi ngân hàng, tiền được chuyển khoản mười lần từ các atm.

“Mọi việc đã quá rõ ràng, nhưng anh không có bằng chứng nào để chứng minh tai nạn xe cộ kia là ý đồ mưu sát, dù sao ghi âm trong điện thoại của Elisa cũng chỉ nhắc tới trò đùa gọi điện thoại quái đản, lúc đó anh cân nhắc suốt ba ngày, cuối cùng quyết định không thể đánh rắn động cỏ chỉ có thể ẩn nhẫn đợi thời cơ trả thù.”

“Sau đó, anh và Elisa tiến hành thủ tục ly hôn, lý do đã sẵn có, nếu không phải vì cuộc điện thoại của cô ta anh sẽ không xảy ra tai nạn, có thể Elisa cũng thật sự tự trách bản thân, nên cô ta không yêu cầu bồi thường, trực tiếp ký tên ly hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Chương66

Sau khi Vệ Cẩm Huyền kể xong mọi chuyện, Trương Tư Ninh nằm yên lặng trong vòng tay anh, hai người nằm trên giường, nhất thời không ai nói thêm gì. Bầu không khí tĩnh lặng thật sự khiến người ta ngột ngạt, vì vậy cô chủ động phá vỡ sự trầm mặc đó, khẽ hỏi: “Bây giờ Elisa vẫn còn ở cùng với Vệ Cẩm Thiệu sao ạ?” Cô ta có biết chuyện mẹ con Vệ Cẩm Thiệu đã làm với nhau không?

Vệ Cẩm Huyền đặt cằm lên trán cô, hồ hững nói: “Sau khi ly hôn với anh xong, Elisa và Vệ Cẩm Thiệu duy trì quan hệ tình nhân khoảng ba tháng, năm trước cô ta đã tái hôn, hiện đang định cư ở Chicago.”

Trương Tư Ninh thấy anh nói với giọng thờ ơ thái bình như vậy, nên tò mò hỏi: “Anh không trách cô ta sao?” Nếu Vệ Cẩm Thiệu là chủ mưu, thì chắc chắn Elisa cũng coi như đồng lõa, cho dù cô ta không biết tình hình thực tế nên làm ra chuyện ngu xuẩn, nhưng không biết không có nghĩa là vô tội.

“Chưa nói tới có trách hay không,” Vệ Cẩm Huyền mỉm cười, trả lời đúng trọng điểm: “Hiện tại, cô ta có cuộc sống mới, cũng có con cái của mình, quên đi, chuyện này cũng không quan hệ quá nhiều tới cô ta, cho dù không phải cô ta thì Vệ Cẩm Thiệu cũng sẽ nghĩ cách khác để hại anh, chỉ là cách thức khác nhau mà thôi.”

Trương Tư Ninh có chút mất hứng: “Ngài thật là rộng lượng mà.” Giọng điệu châm chọc không cần phải rõ ràng hơn nữa.

Anh nhìn cô khẽ mỉm cười: “Không phải rộng lượng, Tư Ninh, anh mất đi một chân, sao có thể không oán hận? Chỉ là việc gì cũng có nặng nhẹ, bây giờ mục tiêu hàng đầu của anh là mẹ con Vệ Cẩm Thiệu, đối với anh, Elisa chỉ là nhân vật tiểu tốt, không đụng đến cô ta, chỉ vì không muốn rút dây động rừng, để ngừa vạn nhất mà thôi. Hơn nữa bây giờ nghĩ lại, cô ta cũng có thể xem như người bị hại.”

Kỳ thực cuộc sống hiện tại của Elisa cũng không tốt, tuy anh không trực tiếp xuống tay, nhưng cũng âm thầm trả lại vài rắc rối, làm cho cô ta bị giam một năm sáu tháng, đánh mất công việc, danh tiếng trong ngành cũng bị hoen ố, cưới một người đàn ông hết sức bình thường, cả đời này cô ta sẽ như vậy, không bao giờ có thể trở lại thời huy hoàng được nữa.

Tàn nhẫn sao? Dĩ nhiên tàn nhẫn, nhưng so với việc anh mất đi một chân thì có là gì!

Chỉ có điều chuyện này có chút mờ ám, tuy anh có lý do chính đáng, nhưng vẫn không muốn để Trương Tư Ninh biết những gì anh đã làm, nếu có thể, anh muốn giấu kín cô chuyện này.

Vệ Cẩm Huyền hy vọng sẽ luôn duy trì hình ảnh tốt đẹp trong mắt người mình yêu, nên giấu diếm ‘chuyện tốt’ mình đã làm rất sít sao, Trương Tư Ninh không biết chuyện đó, nên lúc này rất khó chịu. Vừa nghĩ tới người phụ nữ đó đã gián tiếp hại anh thành ra như vậy là cô lại tức không chịu được! Nhưng anh cứ hồ hững vân đạm phong khinh. ...Trương Tư Ninh bấu môi, xoay người lại, ngủ, cái người không hiểu lòng phụ nữ, quả nhiên đáng ghét nhất.

Vệ Cẩm Huyền bật cười, bé con này tính khí càng lúc càng lớn rồi, mới vừa rồi còn đau lòng an ủi anh, thoáng cái đã trở mặt, vui giận thất thường, sớm nắng chiều mưa có lẽ cũng giống như cô vậy. Anh càng nghĩ càng thấy buồn cười, liền giơ tay ôm cô vào lòng, môi cọ qua cọ lại trên cổ cô, vừa cọ vừa

dùng sức mút vào, để lại những dấu hôn đỏ hồng.

Trương Tư Ninh vốn không thèm để ý tới anh, chỉ là hôn ở cổ mà thôi, cứ tự nhiên, nhưng một lát sau, thấy anh bắt đầu không thành thật, Trương Tư Ninh tức giận xoay người ngồi dậy, đẩy bàn tay đang làm loạn trong quần áo mình ra: “Anh làm gì đó!”

Vệ Cẩm Huyền nói: “Làm em.” Hai chữ này dừng mạnh nhảy ra khiến Trương Tư Ninh chấn động, ngẩn người cảm nín, Vệ Cẩm Huyền chớp ngay cơ hội, trực tiếp đè cô xuống dưới thân, một chút đường sống cũng không cho, thuận thể muốn làm gì thì làm.

.....

Qua tiết đoàn ngộ, hai ngày sau, Trương Tư Ninh đi theo Vệ Cẩm Huyền làm thủ tục sang tên tài sản. Chuyện này hai người âm thầm tiến hành, không báo ai đi cùng, luật sư cũng là người Vệ Cẩm Huyền hết sức tin tưởng. Mọi chuyện được thực hiện rất gọn gàng, không có bất kỳ thông tin rò rỉ ra ngoài. Đến lúc này, Trương Tư Ninh mới biết, thì ra Vệ Cẩm Huyền có nhiều tiền đến vậy, ngoại trừ Bác Lăng, anh đứng tên rất nhiều sản nghiệp đủ các loại, bất động sản, cửa hàng, cổ phiếu, năm công ty vừa và nhỏ, tổng cộng lại là một con số vô cùng vô cùng lớn. Lúc Trương Tư Ninh ký tên không nhận được nuốt ực nước miếng xuống, tim gan nhảy lộp độp, đem hết tất cả những thứ này giao cho cô mà không có bất cứ bảo đảm nào, Vệ tổng quả nhiên rất khí phách mà!

Luật sư là một người họ Hạ, tự giới thiệu mình tên là Hạ Tuấn, là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, tự mình lập ra công ty luật, là cố vấn pháp luật cho Bác Lăng. Có lẽ quan hệ giữa anh ta và Vệ Cẩm Huyền rất tốt, nói chuyện vô cùng thoải mái, đợi sau khi Trương Tư Ninh ký tên xong, Hạ Tuấn vừa sắp xếp lại giấy tờ, vừa hướng về phía Vệ Cẩm Huyền giơ thẳng ngón tay cái lên: “Anh trai, vĩ đại.” Tài sản lớn như vậy mà nói chuyện liền chuyện, có thể thấy anh tin tưởng cô bé con trước mắt này đến mức nào.uầy, là chị dâu nhỏ mới phải!

Vệ Cẩm Huyền rất bình thản: “Phần còn lại nhớ chú ý thời gian tiến hành.”

Hôm nay, Trương Tư Ninh ký tên chẳng qua chỉ là một số tài sản cố định mà anh đứng tên, mấy công ty đó mặc dù không có lên sàn nhưng muốn sang tên cũng không dễ, bắt buộc phải tiến hành theo quy trình không thể thiếu.

Hạ Tuấn cười ha ha, vỗ ngực cam đoan: “Anh yên tâm, đảm bảo trong vòng một tuần sẽ làm xong cho anh.” Còn nói: “Em đã mang ‘thỏa thuận trước hôn nhân’ mà anh bảo em chuẩn bị đến, bây giờ anh và chị dâu nhỏ ký tên luôn hay đợi mấy ngày nữa ký cùng mấy giấy tờ khác?”

Trương Tư Ninh: Chị dâu nhỏ..... Ha ha.

Vệ Cẩm Huyền giải thích: “Ký thỏa thuận tiền hôn nhân, để chuyển hẳn mấy thứ này sang cho em, tránh phiền phức sau này.” Nói xong mới bảo Hạ Tuấn lấy thỏa thuận ra, trực tiếp ký tên vào, vô cùng phóng khoáng, thoải mái.Trương Tư Ninh nhìn thấy mà đổ mồ hôi lạnh dùm anh.

Đột nhiên cô cảm thấy..... Áp lực thật lớn.

Sau khi ký xong thỏa thuận, Hạ Tuấn cáo từ trước. Nơi bọn họ hẹn nhau không phải cư xá Phúc Điền, cũng không phải tại phòng làm việc của anh ở Bác Lăng, lại càng không phải ở văn phòng luật sư mà tại một căn hộ khác của Vệ Cẩm Huyền ở phía nam Tam Hoàn.

Đây cũng là lần đầu tiên Trương Tư Ninh đến nơi này, căn hộ ba phòng hai sảnh, trang trí đơn giản thanh lịch, có đầy đủ đồ nội thất, trước kia Vệ Cẩm Huyền từng ở đây một thời gian, sau khi chuyển đi rồi, bình thường cứ cách nửa tháng, thím Tào lại dẫn người của công ty vệ sinh gia đình đến quét dọn một lần, ngoại trừ chỗ này, những căn hộ khác cũng làm như vậy, anh lại không thiếu tiền, nên cũng không cho thuê nhà.

Đợi Hạ Tuấn rời khỏi, Trương Tư Ninh đi thẳng tới sofa ngã ập xuống hoàn toàn không còn chút hình tượng nào, vô cùng không có tiền đồ ôm mặt nói: “Vừa nãy, lúc ký tên, tay em run hết lên.” Vừa nói vừa bò dậy trên sofa, lết đến bên cạnh Vệ Cẩm Huyền ôm cổ anh, nũng nịu hỏi: “Sao anh gan vậy, lỡ như em cuốn gói chạy mất thì làm sao đây? Anh sẽ trở nên nghèo rớt mồng tơi rồi! Đây là rất nhiều, rất nhiều tiền đó!”

Vệ Cẩm Huyền mỉm cười, vuốt ve chớp mũi cô, nói một câu khiến người ta hết sức kích động lại cảm thấy xót xa: “Không tin tưởng em, trên đời này, anh còn có thể tin ai đây?” Trương Tư Ninh nghe xong, khóc nức lập tức đổ ứng lên, mặc dù đã mấy ngày trời qua kể từ lần nói chuyện trước, nhưng mỗi khi nhớ tới, Trương Tư Ninh đều cảm thấy rất khó chịu, hết sức đau lòng, lại không thể nào oán hận được nên ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy mình sắp mắc phải chứng trầm cảm rồi.

Lúc này, nghe anh nói vậy, cô lập tức cam đoan: “Anh yên tâm, em sẽ không bỏ rơi anh, Vệ Cẩm Huyền, cả đời này em sẽ đối xử với anh thật tốt.”

Anh đã từng nói, cả đời sẽ đối xử tốt với cô, Trương Tư Ninh nghĩ, tình cảm phải trao đi và nhận lại, chỉ cần anh nói được làm được, thì cô tuyệt đối không nuốt lời.

Vệ Cẩm Huyền hôn lên khóe miệng cô, nụ cười quyến luyến trên mặt, đôi mắt sâu xanh thăm lóe lên một tia sáng không tên, anh khẽ níu non bên tai cô: “Bé con ngoan.”

Tối hôm sau, lúc về nhà Vệ Cẩm Huyền đã nói cho Trương Tư Ninh biết, ngày kia mở phiên tòa vụ án của Trần Bình Bình.

Trương Tư Ninh đang giúp anh cởi áo khoác, một lúc sau mới a một tiếng: “Vậy em có cần phải thông báo với người nhà họ Trần không ạ?”

Anh biết trong lòng cô vẫn canh cánh chuyện của Trần Bình Bình nên ôm vai cô vỗ vỗ: “Người của Trần gia đã biết từ tuần trước, lão Mạnh gần đây có một vụ án đặc biệt nên hôm nay mới gọi điện báo anh biết.”

Trương Tư Ninh dạ một tiếng, ba tháng , rốt cuộc cũng đã có kết quả, nghĩ đến Trần Bình Bình tuổi trẻ đầy sức sống lại chết thảm như vậy, trong lúc nhất thời cảm thấy khá buồn bã mất mát, lại không nhận được cảm thán thể sự vô thường.

Vệ Cẩm Huyền thấy cô mãi tận lúc lên giường ngủ vẫn còn rầu rĩ không vui, anh không cần hao tổn sức lực khuyên bảo mà dứt khoát nghiêng người đặt cô dưới thân, hài hòa vận động đến hơn nửa đêm, cuối cùng Trương Tư Ninh hét đến khản giọng, vừa khóc vừa hét, dù sao cũng không còn lòng dạ nào buồn phiền nữa rồi, mệt mỏi mê man ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại đã gần giữa trưa, nhìn ánh nắng chói chang ngoài cửa sổ, Trương Tư Ninh rên rỉ một tiếng, trùm chăn kín đầu, cuộn mình lăn lộn mấy vòng trên giường, gần như biến thành con sâu bọ, mới từ từ bò dậy.

Buổi sáng, lúc Vệ Cẩm Huyền đi làm cô mơ hồ có chút ấn tượng, nhớ rõ anh hôn cô mấy cái, dặn dò bảo cô ngủ cho ngoan gì đó, chỉ có điều cô ngủ say quá, sau đó anh nói tiếp cái gì cô cũng không nhớ rõ, đợi lát nữa sẽ gọi điện hỏi anh sau vậy.

Chuyện lần giường này, kỳ thực trước lạ sau quen, làm mãi cũng lên tay, Trương Tư Ninh thích nghi rất tốt, dần dần có thể cảm nhận được niềm vui trong đó. Về phần tránh thai gì đó, có lần cô đề cập qua, nhưng Vệ Cẩm Huyền nói không cần thiết, có con thì sinh thôi, rất bình thản thông dong, Trương Tư Ninh thấy mà ngửa răng. Lúc nghe anh nói vậy, cô có chút 愣, cô mới hai mươi bốn tuổi, thật lòng không muốn làm mẹ sớm như vậy, trước kia khi nhìn thấy người ta mang thai cái bụng thật to đi trên đường, cảm giác có chút kinh khủng. Nhưng năm nay Vệ Cẩm Huyền đã ba mươi bảy rồi, thật sự không còn trẻ nữa, tuy Trương Tư Ninh không muốn làm mẹ sớm, nhưng cũng không muốn khiến anh thất vọng, cô thấy, mặc dù khi nói đến đứa bé, anh tỏ vẻ sao cũng được nhưng thật lòng anh rất muốn có con.

Cho nên..... mọi việc đều thuận theo tự nhiên đi.

Trương Tư Ninh đi vào phòng tắm, ngâm mình, đánh răng, mặc quần áo xong, nhìn lên đồng hồ đã hơn mười hai giờ, liền gọi điện thoại cho Vệ Cẩm Huyền. Đầu bên kia chuông vừa rung hai tiếng đã có người bắt máy, Vệ Cẩm Huyền cười hỏi: “Dậy rồi à?” Âm thanh vô cùng mềm mại.

Trương Tư Ninh hừ hừ xem như trả lời, sau đó hỏi: “Buổi trưa anh ăn gì ạ?”

“Anh vẫn còn chút việc cần xử lý, lát nữa Tần Chu sẽ mang cơm vào.”

Trương Tư Ninh dạ một tiếng, dặn đi dặn lại: “Vậy anh nhớ phải ăn cơm đầy đủ, không được nói một đấng làm một nèo, thân thể mới là vốn liếng của cách mạng.” Nghe thấy anh bật cười ở đầu bên kia, cô mất hứng nói: “Không cho cười, em cũng vì muốn tốt cho anh đó.”

“Được được được, yên tâm, anh nhất định sẽ nghiêm túc ăn cơm.”

Trương Tư Ninh hừ một tiếng, bắt đầu nói chuyện nghiêm chỉnh: “Sáng nay anh nói gì với em vậy, em vừa tỉnh dậy đã quên mất rồi.”

Nhớ tới buổi sáng hai mắt cô buồn ngủ mơ màng, đáng về thơ ngây vô cùng đáng yêu, Vệ Cẩm Huyền không nhận được cười cong khóe mắt, nhưng không dám bật lên thành tiếng sợ trên cô thẹn quá hóa giận, chỉ nói: “Cũng không có gì, những thứ cần dùng trong tiệm đã chuẩn bị xong, chiều nay tiểu Trịnh sẽ mang lò nướng, đồ làm bếp, bộ đồ ănđưa qua, nếu em không muốn ra ngoài, thì bảo Hứa Dương đến tiệm trông coi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Chương67

Gần ba tháng rong chơi lêu lổng, nên Trương Tư Ninh đặt rất nhiều kỳ vọng vào nhà hàng này. Cô đầu tư phần lớn thời gian và sức lực vào nó, với mong muốn mọi thứ có thể đạt đến mức hoàn mỹ, nên khi trang trí, cô đã chi rất mạnh tay cho giấy dán tường và hệ thống ánh sáng, ngay cả thảm trải ở tầng hai cũng bỏ ra một khoản không nhỏ. Sau khi tổng cộng tất cả, chỉ tính riêng chi phí đầu tư giai đoạn này đã bằng một năm tiền thuê nhà, kiểu này tương lai mà làm ăn thua lỗ, Trương Tư Ninh chỉ còn nước ngồi khóc.

Sau khi Tiểu Trịnh dẫn người rời đi, phòng bếp vốn trống không lúc này đã được lấp đầy đồ đạc phân loại rõ ràng, tủ bát, tủ lạnh, lò nướng, các loại nồi, dao xẻng, mâm, đĩa, chén, muống nĩa, ly rượu, tủ khử trùng....đủ các loại, Trương Tư Ninh dẫn Hứa Dương đi xem qua các thứ, khi nhìn thấy bộ dụng cụ ăn bằng bạc, Hứa Dương có chút lo lắng: “Anh tiểu Trịnh nói những thứ này đều làm từ bạc nguyên chất, chị Tư Ninh, chúng ta sử dụng cái này trong nhà hàng có khi nào bị mất trộm không?” Cậu còn muốn nói chi bằng dùng đồ nhôm, tiện lợi hơn, cho dù bị mất cũng đỡ tiếc, Vệ tiên sinh ra tay thật hào phóng.

Trương Tư Ninh cũng thấy khá lo lắng, bộ dụng cụ ăn này không rẻ, nhưng mua cũng đã mua rồi, không lẽ bây giờ lại cắt đi để bám bụi sao? Cô còn chưa tới mức nhỏ mọn như vậy.

Vì vậy cô suy nghĩ một chút rồi nói: “Trong tiệm sẽ gắn camera quan sát, sau này tuyển hai người phụ trách quản lý dụng cụ ăn uống là được, hơn nữa khách tới đây dùng cơm có lẽ cũng không thiếu chút tiền đó mà trộm mấy thứ này dưới mắt nhân viên phục vụ đâu.” Bây giờ tiêu chuẩn sống bình quân đầu người đã được nâng cao, dù sao chỉ là bạc, cũng không phải vàng, tuy phải cẩn thận đề phòng nhân viên và cả người ngoài lấy cắp nhưng cũng không đến mức đa nghi như Tào Tháo, hơn nữa việc trộm cắp ở nhà hàng Tây cao cấp dường như rất hiếm khi xảy ra.

Hứa Dương vẫn không yên tâm nên đề nghị: “Hay là nói với người ta những thứ này đều làm bằng nhôm đi!”

Trương Tư Ninh vừa bực mình vừa buồn cười: “Dùng bộ dụng cụ ăn bằng bạc chính là mảnh lối quảng cáo, vì đề phòng trộm mà nói bạc thành nhôm, vậy thì lẫn lộn đầu đuôi rồi, mất giá lắm!”

Hứa Dương nghe vậy cũng hơi ngượng ngùng, gãi gãi đầu tự cười nhạo mình.

“Đúng rồi, người nhà họ Trần có liên lạc với em không?”

Tối qua, Hứa Dương có nhận được tin nhắn của Trương Tư Ninh, biết ngày mai sẽ mở phiên tòa. Cậu lắc đầu: “Không có, bọn họ không có liên lạc với em. Hay là... em gọi điện hỏi thăm thử?”

Trương Tư Ninh không để ý chuyện đó: “Nếu em muốn hỏi, thì buổi tối cứ gọi điện hỏi thăm đi, dù sao người ta nhất định sẽ đến.” Ngày mai xét xử, không chỉ tuyên án phạm nhân, mà còn liên quan đến vấn đề bồi thường, người nhà họ Trần cho dù không quan tâm đến sự sống chết của tội phạm, thì ít nhất cũng sẽ quan tâm đến tiền bồi thường, không đến mới là chuyện lạ.

Cô không có cảm tình gì với người nhà họ Trần, lúc trước vì việc làm của những người này... Vệ Cẩm Huyền đã về nhà lên lớp cô mấy khóa. Hơn nữa, luật sư đã sớm sắp xếp xong mọi việc, trước khi hòa táng Trần Bình Bình, người nhà họ Trần và luật sư đã thỏa thuận xong phạm vi bồi thường, về phần vụ án Trần Bình Bình, không có gì phải hồi hộp, chắc chắn sẽ thắng.

Chia tay Hứa Dương, Trương Tư Ninh không đi thẳng về nhà, mà lái xe đến Bắc Lăng. Cô cũng không đi vào mà ngồi đợi trong xe, cô có gửi tin nhắn nhưng Vệ Cẩm Huyền vẫn chưa trả lời, có thể thấy hiện giờ anh đang bận, cô không nên đi vào quấy rầy anh làm việc.

Khoảng một tiếng sau, lúc Vệ Cẩm Huyền gọi điện lại, Trương Tư Ninh đang nằm úp mặt lên vô lăng nghe Bình thư* trên radio ngủ thiếp đi.

(*Bình thư: một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài dùng khăn, quạt làm đạo cụ.)

Cô nhận điện thoại, biếng nhác alo một tiếng. Vệ Cẩm Huyền nghĩ cô đang ở nhà, liền cười hỏi: “Còn đang ngủ sao?”

“Ngủ gì chứ, em đang ở dưới lầu công ty anh,” cô lầu bàu: “Tiểu Trịnh không nói với anh em đến tiệm sao ạ?”

“Vừa rồi anh họp suốt,” Vệ Cẩm Huyền giải thích một câu, còn nói: “Em lên đi, chỗ cũ, anh xuống đón em.”

Trương Tư Ninh nhìn đồng hồ: “Gần năm giờ rồi, có phải hôm nay anh lại tăng ca đến khuya không ạ?”

“Ừ, sẽ làm rất khuya,” Anh cười trong điện thoại: “Đúng lúc em đến giúp anh.”

Khoảng trung tuần tháng sau, tổng công ty bên Pháp sẽ phái người sang đây, ngoài mặt là trao đổi công việc, thực chất chính là kiểm toán, thanh tra giám sát, dù sao vua nào triều thần nấy, hiện giờ Vệ Cẩm Thiệu đang tiếp quản, theo nguyên tắc, Vệ Cẩm Huyền phải đem hồ sơ sổ sách trước đây của Bắc Lăng giải thích với ông chủ mới, cho nên thời gian của anh khá eo hẹp.

Trương Tư Ninh uhm một tiếng, cũng không từ chối, chỉ nói: “Vậy anh đừng xuống nữa, bây giờ có lẽ thím Tào đã bắt đầu nấu cơm, em về nhà chuẩn bị cơm, sau đó mang đến đây ăn tối với anh.” Cô đợi lâu như vậy, là để biết được tin chính xác, nếu anh về đúng giờ, thì cùng nhau trở về, nếu anh phải tăng ca, thì cô ở lại với anh, chuyện về nhà lấy thức ăn chỉ là ý định bắt chột này ra, vì đột nhiên cô nhớ tới chuyện hôm bữa sau khi anh ăn sườn cừu của nhà hàng Hoàng Gia bị buồn nôn.

Vệ Cẩm Huyền không ngờ để cô chạy tới chạy lui: “Không cần phiền phức như vậy, bảo nhà hàng Hoàng Gia mang thức ăn đến đi.”

Trương Tư Ninh:- _-

Cô vừa nghĩ tới chuyện ăn ở Hoàng Gia không tốt, anh lại bảo gọi thức ăn ở đó, đúng là thần giao cách cảm... chẳng chút ăn ý mà!

Trên đường về Trương Tư Ninh gọi điện cho thím Tào trước, lúc cô về đến nhà, thím Tào đã chuẩn bị xong năm sáu hộp thức ăn, tốc độ không phải nhanh bình thường. Đợi bánh trôi và xương hầm chín tới, Trương Tư Ninh dùng một cái túi to bằng vải bố đựng hơn mười hộp thức ăn vào, xách ra cửa. Trước khi đi còn không quên rửa sạch trái cây và cắt nhỏ ra.

Trương Tư Ninh vừa dừng xe ở chỗ cũ, đã thấy Vệ Cẩm Huyền đợi sẵn đó, thấy cô nhảy xuống xe, anh liền tiến lên ôm cô vào lòng hôn lên môi, sau đó hai người xách thức ăn vào thang máy lên văn phòng anh.

Hiện tại gần sáu giờ, đúng thời gian ăn tối. Trương Tư Ninh vừa lấy bát đũa vừa kể chuyện tiểu Trịnh mang đồ đặc đến nhà hàng, khi nói đến bộ dụng cụ ăn, cô liền kể cho anh nghe chuyện buồn cười cô và Hứa Dương lo lắng bộ đồ ăn bằng bạc bị mất, quả nhiên chọc anh cười không ít.

Vệ Cẩm Huyền cười nói: “Không hiếm nhà hàng Tây cao cấp dùng bộ đồ ăn bằng bạc, cho dù có người lấy cắp, cũng chỉ lấy một hai lần, không lẽ còn có thể lấy đến ba bốn lần? Hơn nữa cũng ít thấy nhân viên tẩy máy tay chân, nếu em thật sự không may gặp phải nhân viên như vậy, thì cho nghỉ việc là xong.” Hoàn toàn là đáng về không có gì phải lo lắng, mục đích Trương Tư Ninh kể là muốn anh vui, nhưng thấy cái bộ dạng này của anh, lại có chút phát tức: “Vệ tiên sinh, xin phép cho tôi được nhắc nhở ngài, hiện nay tất cả tài sản đều là của tôi.” Nói xong, cái cằm nhỏ cũng nghênh lên, vô cùng đắc ý.

Anh không nhận được cười, đưa tay véo mặt cô: “Được được được, đại tiểu thư giàu có, toàn bộ nửa đời sau của tiểu nhân xin được dựa vào ngài.”

Trương Tư Ninh bị anh trêu lại có chút ngượng ngùng, tức giận liếc anh một cái: “Miệng lưỡi trơn tru.”

Đã rất lâu Vệ Cẩm Huyền không còn nghe người khác dùng từ này nói về mình nữa, trước đây khi còn trẻ hăng hái, cuộc sống phóng túng, tự do quen biết phụ nữ, lời ngon tiếng ngon đêm không hết, khi phụ nữ bị trêu đùa, dù dễ vui vẻ, cũng nói bốn chữ này, vừa có vẻ thân mật lại đáng yêu. Bây giờ nhớ lại, tựa như đã từ kiếp nào, Vệ Cẩm Huyền nhìn cô gái trước mặt, nếu thời gian trở lại mười năm trước, vào thời điểm anh hai mươi bảy tuổi, cho dù có quen biết Trương Tư Ninh, hai người cũng sẽ không có nhiều điểm chung, lúc đó anh vẫn như cũ dạo chơi nhân gian, phong lưu đa tình, mà cô, một cô gái thông minh ngoan hiền, nhất định sẽ không thích anh của khi đó.

Duyên phận là thứ vô cùng kỳ diệu, hai người gặp nhau đúng thời điểm mới có thể là người yêu và trở thành thân thuộc, nếu không cho dù hữu duyên đi nữa cũng sẽ không thể nào giao nhau.

Ý nghĩ đó xuất hiện khiến Vệ Cẩm Huyền hoảng hốt, anh bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi liền gượng tay ôm chặt cô vào lòng, thật chặt, tựa như sợ cô sẽ biến mất. Trương Tư Ninh bị anh siết chặt đến mức không thở nổi, tuy không biết người này đột nhiên bị sao vậy, nhưng cô có thể cảm nhận được tâm trạng của anh bất thường, nên mặc dù không thoải mái vẫn để anh tùy ý ôm, không giãy dụa, thỉnh thoảng còn đưa tay vỗ vỗ lưng anh, vỗ về giúp anh dễ chịu.

Một lúc sau, Vệ Cẩm Huyền mới từ từ nói lỏng tay ra một chút, Trương Tư Ninh thở nhẹ một hơi, cô tựa đầu lên ngực anh cẩn thận hỏi: “Herman, anh sao vậy?” Đột nhiên lại như vậy, thật khiến người ta lo lắng.

Dĩ nhiên Vệ Cẩm Huyền sẽ không nói cho cô biết, anh bất chợt nghĩ đến mười năm phong lưu đa tình trước kia của mình, bởi vì quá đề ý, sợ mất đi cô, cho nên lo được lo mất... Nói như vậy chẳng khác nào nhắc tới tình cũ.... Anh có bị gì cũng không hồ đồ mà nói ra chuyện đó, như vậy khác nào tự tìm phiền toái, cô bé con này sức ghen không nhỏ, anh không muốn tự chui đầu vào rọ, vì vậy chỉ nói qua loa mấy câu lấy lệ cho xong chuyện.

Bình thường ở trước mặt anh Trương Tư Ninh rất ít chú tâm, anh nói gì, miễn là không quá ngang nhiên rõ ràng chỉ hươu bảo ngựa, thì cô cũng không suy nghĩ nhiều, nên không nhận ra người bên cạnh đang nghĩ đến giả thuyết nào đó mà mồ hôi lạnh túa ra đầm đìa.

Sau khi ăn cơm tối xong, Vệ Cẩm Huyền tiếp tục làm việc, Trương Tư Ninh ngã người trên sofa nghịch điện thoại, đến gần chín giờ, di động trên bàn làm việc Vệ Cẩm Huyền rung lên, nhìn thấy số điện thoại, hai hàng chân mày anh nhíu lại, sau khi nhận điện thoại không biết đối phương nói gì mà sắc mặt Vệ Cẩm Huyền trở nên nặng nề, làm hại Trương Tư Ninh cũng không dám chơi trò chơi.

Vệ Cẩm Huyền vẫn yên lặng nghe bên kia nói chuyện, thỉnh thoảng đáp lại mấy tiếng ‘Ừ’, cuối cùng mới nói một câu: “Tôi lập tức qua đó.” Sau khi cúp điện thoại, thấy sắc mặt anh thật sự khó coi, Trương Tư Ninh cẩn thận hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy anh?”

Thấy cô hỏi hộc khản trương, vẻ mặt Vệ Cẩm Huyền dần nói lỏng, không quá căng thẳng nữa, anh có chút mệt mỏi thở dài, bắt đầu đi nói: “Là trại an dưỡng gọi tôi, vừa rồi Trần Trần đột nhiên nổi điên, làm bị thương người khác, chặt đứt một ngón tay của thím Ngô.”

Thím Ngô, Trương Tư Ninh từng có duyên gặp mặt hai lần, lần đầu tiên là khi Vệ Trần Trần bị mổ ruột thừa phải nằm viện, lúc đó cô vừa mới quen biết Vệ Cẩm Huyền, có đi đến bệnh viện thăm, lần thứ hai là ở trại an dưỡng, thím Ngô năn nỉ cô giúp bà nói tốt mấy câu với Vệ Cẩm Huyền để không bị đuổi việc, Trương Tư Ninh còn nhớ rõ, thoát nhìn đó là một người phụ nữ trung niên hiền lành khi bà nhắc tới người chồng đang bệnh nặng với dáng vẻ bất lực.

Bây giờ, Vệ Cẩm Huyền nói, Vệ Trần Trần chặt đứt một ngón tay của thím Ngô..... Trương Tư Ninh bị tin tức này làm cho chấn động, Vệ Trần Trần sao? một cô gái gầy yếu gần như chỉ còn trơ xương, cô gái dịu dàng nhỏ nhẹ khi nói chuyện với Vệ Cẩm Huyền, vậy mà lại chặt đứt ngón tay người khác, chuyện này cũng quá..... quá khủng bố mà!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Chương68

Chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, hiện tại không ai biết vì sao Vệ Trần Trần đột nhiên nổi điên, Vệ Cẩm Huyền cũng chỉ chán nản trong chốc lát, anh rất nhanh lấy lại tinh thần, điện thoại cho Tần Chu, bảo anh ta gọi hai cha con lão Trịnh vào văn phòng. Hiện tại ba người đó đều đang ở công ty nên rất nhanh đã vào tới.

Trước đó, Tần Chu đến văn phòng đưa tài liệu đã nhìn thấy Trương Tư Ninh, nên khi thấy cô ở đây, cha con lão Trịnh cũng không ngạc nhiên.

Vệ Cẩm Huyền điềm tĩnh kể lại chuyện của Vệ Trần Trần, cũng không đợi ba người kia kịp phản ứng đã nhận nhậm bố trí: “Tần Chu, cậu với tiểu Trịnh đi tới bệnh viện, động viên xoa dịu gia đình nạn nhân, cố gắng hết mức đừng để họ báo cảnh sát, nếu như họ làm âm ỉ lên thì hãy thương lượng đền bù thật tốt.

Chuyện này anh muốn âm thầm giải quyết.

Có điều chuyện như thế này, cho dù có báo cảnh sát cũng vô dụng. Thần kinh Vệ Trân Trân không bình thường, người như vậy dù có giết người cũng không phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, chỉ cần nghĩ tới điều đó, Trương Tư Ninh cảm thấy không rét mà run, khí lạnh thổi vào từ lòng bàn chân tỏa ra khiến da gà cô đồng loạt tỉnh dậy.

Sau khi tiểu Trịnh và Tần Chu rời đi, Vệ Cẩm Huyền bảo lão Trịnh xuống lầu chuẩn bị xe, anh phải đi đến trại an dưỡng để xử lý tiếp những chuyện còn lại. Hiện tại, Vệ Trân Trân đang bị quản thúc, nhưng tiếp theo nên xử lý thế nào cũng là một vấn đề.

Khi trong phòng làm việc chỉ còn lại anh và cô, Vệ Cẩm Huyền ôm chặt Trương Tư Ninh nói: “Tư Ninh, em về trước đi.”

Trương Tư Ninh có chút kinh ngạc: “Em không thể đi theo sao?” Chuyện này cũng giống như tất cả mọi người đều xông pha ra trận, nhưng đến khi thật sự đánh đuổi kẻ xấu, thì đồng đội của bạn lại nói ‘Anh rút lui đi.’ Mặc dù biết rằng không có ý xấu nhưng trong lòng cũng cảm thấy không thoải mái.

Vệ Cẩm Huyền khẽ hôn khoe miệng cô, giọng nói dịu dàng: “Ngoan, anh sợ lát nữa em sẽ bị dọa, nghe lời, ngoan ngoãn ở nhà đợi anh, được không?” Trân Trân lên cơn điên dữ tợn đến mức nào anh đã từng tận mắt chứng kiến, hơn nữa lúc Tư Ninh nghe nói Trân Trân chặt đứt ngón tay tím Ngô sắc mặt liền trắng bệch ra, môi không còn chút máu, sao anh có thể yên tâm cho cô đi theo được.

Trương Tư Ninh nhủ thầm, có chút không vui, nhưng biết được anh đã quyết định như vậy, cô suy nghĩ một chút rồi miễn cưỡng gật đầu, nhưng vẫn cảm thấy không yên tâm nên dặn dò: “Anh phải chú ý an toàn bản thân, đừng.... đứng quá gần,” còn nói: “Chỉ có anh và lão Trịnh có được không ạ, hay là kêu thêm mấy người nữa?” Lão Trịnh cũng đã lớn tuổi, hai người một già một tàn tật, thật khiến người ta không cách nào yên tâm được mà.

Vệ Cẩm Huyền vỗ vỗ đầu cô: “Yên tâm, anh có thể chăm sóc bản thân, hơn nữa nhân viên làm việc ở trại an dưỡng cũng không ít, em đừng nghĩ ngợi lung tung.”

Đã không cho đi cùng, còn không cho suy nghĩ? Cô thăm bấu môi, hứ một tiếng, quần cũng rộng quá mà. Khi Trương Tư Ninh về tới nhà, đưa hộp thức ăn cho thím Tào, thím Tào hỏi: “Sao Vệ tiên sinh không về cùng?”

Trương Tư Ninh mệt mỏi nói: “Anh ấy còn chút chuyện phải làm, hôm nay sẽ về rất khuya, thím Tào, thím đi ngủ trước đi.”

Thím Tào gật gù đầu, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, gọi Trương Tư Ninh đang chuẩn bị lên lầu lại: “Tư Ninh tiểu thư, tôi xem dự báo thời tiết thấy bảo ngày mai trời sẽ mưa, sợi dây ngũ sắc cô đang đeo, ngày mai lúc trời mưa nhớ dùng kéo cắt một đoạn ném vào mưa, sẽ được phù hộ bình an cả năm.” Đây là tập tục của thế hệ trước, nếu như bình thường, chắc chắn Trương Tư Ninh sẽ thắc mắc để thím Tào kể thêm chuyện xưa, nhưng lúc này cô đang thấp thỏm nghĩ tới Vệ Cẩm Huyền, không còn chút tâm tư để vui đùa, chỉ gật đầu nói mình đã biết.

Trở về phòng tắm rửa sạch sẽ, Trương Tư Ninh ngồi ở phòng khách lầu hai xem tivi đợi anh, mãi đến hơn một giờ sáng, Vệ Cẩm Huyền mới gọi điện về.

Lúc đó Trương Tư Ninh vô cùng kích động, vừa nhận điện thoại đã hỏi ngay bên kia thế nào, giọng nói vừa vội vàng vừa lo lắng, Vệ Cẩm Huyền ở bên kia cười dịu dàng nói: “Lúc anh đến, Trân Trân đã được khống chế, bác sĩ dùng valium* để giúp nó ổn định, bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, bên phía thím Ngô vẫn chưa phẫu thuật xong, nên hiện giờ không ai biết được nguyên nhân cụ thể vì sao lại như vậy, Tần Chu và tiểu Trịnh cũng đã khuyên giải Ngô gia nên họ cũng không làm lớn chuyện.”

(*Valium là tên biệt dược của hoạt chất diazepam. Đây là thuốc an thần gây ngủ có tác dụng làm dịu thần kinh, giải lo âu.)

“Không phải còn một nhân viên chăm sóc khác sao ạ?”

Lúc trước, theo đề nghị của Trương Tư Ninh, Vệ Cẩm Huyền đã tìm thêm một nhân viên điều dưỡng nhiều kinh nghiệm để giúp chăm sóc em gái mình. Bây giờ hai người trong cuộc đều chưa tỉnh, người còn lại nên biết chuyện gì đã xảy ra mới phải.

Vệ Cẩm Huyền nói: “Hôm nay đến phiên nghỉ của chị Lý, anh đã điện thoại hỏi thử nhưng chị ta cũng không biết gì.”

Nên bây giờ chỉ có thể đợi, Trương Tư Ninh cũng không còn cách nào: “Đúng rồi, Trân Trân..... Uhm, bác sĩ nói sao ạ?”

Đột nhiên lại điên cuồng như vậy, dù sao cũng phải có giải thích của y học chứ?

Vệ Cẩm Huyền khá bất đắc dĩ: “Trân Trân từng bị trầm cảm có khuynh hướng bạo lực, nhưng hai năm nay gần như đã bình thường, nếu không anh cũng không an tâm để nó ở trại an dưỡng, nhưng bác sĩ nói có thể do bệnh cũ tái phát, cũng có thể do bị cái gì đó kích động, bây giờ không thể nào đoán được chỉ có thể đợi người tỉnh lại rồi nói tiếp.”

Trương Tư Ninh cũng bất đắc dĩ theo, cô và Vệ Trân Trân không có tình cảm gì nhưng cô đau lòng Vệ Cẩm Huyền: “Khi nào anh về ạ?”

“Chưa biết được,” Vệ Cẩm Huyền trả lời lấp lửng: “Còn phải đợi xem khi nào Trân Trân tỉnh lại, đêm nay có thể anh sẽ không về, em đi ngủ sớm một chút, đừng đợi anh, ngày mai mở phiên tòa, nếu anh không đi được, một mình em cũng đừng đến đó, cũng đừng tiếp xúc với người nhà họ Trần, sáng mai anh sẽ điện thoại cho lão Mạnh, bảo ông ấy giúp đỡ chiếu cố họ, chỗ luật sư Hoàng anh cũng đã sắp xếp xong, em yên tâm vụ án sẽ không có gì sơ suất đâu.”

Lúc này Trương Tư Ninh đâu còn lòng dạ nào mà quan tâm đến phiên tòa gì nữa, dù sao kết quả cũng đã xác định nên cô không có gì phải lo lắng.

“Ngày mai em không đi tòa án, mà sẽ trực tiếp đến trại an dưỡng,” nghĩ ngợi một lúc lại nảy ra sáng kiến bất thường: “Nếu không bây giờ em sẽ đến đó,

chỉ có mình anh ở đó em không yên tâm” Nghĩ đến Trần Trần chặt đứt ngón tay người ta, cô lại thấy sợ, về nhà càng nghĩ càng lo, chỉ sợ Vệ Cẩm Huyền không cẩn thận sẽ bị thương.

Hơn nữa không biết có phải do tình cảm của hai người đã tiến xa hơn một bước, lúc này tách biệt nhau cả đêm, cô thấy không thoải mái, trong lòng trống vắng, còn khó thích ứng hơn so với lúc anh đi Pháp.

Vệ Cẩm Huyền thật sự cảm nín, sao anh có thể yên tâm để cô nửa đêm nửa hôm chạy đến trại an dưỡng ở khu vực ngoại thành thế này được, vội vàng dứt khoát cự tuyệt: “Không được càn quấy, bây giờ em ngoan ngoãn đi ngủ đi, ngày mai cũng không cần tới trại an dưỡng, sau khi thu xếp xong chuyện của Trần Trần ở đây, anh sẽ về ngay, em phải nghe lời, biết không?” Đây chính là giọng điệu mà cha mẹ thường dùng để dạy dỗ con cái.

Thấy Trương Tư Ninh hừ hừ, anh liền nhỏ giọng dịu dàng: “Tư Ninh, đừng làm anh lo lắng, anh đã mệt lắm rồi.”

Câu nói này hiệu nghiệm hơn bất cứ lời la mắng nào, Trương cô nương im lặng ngay tức khắc, không dám tiếp tục tùy hứng khiến anh phiền lòng. Thật ra cô cũng không có ý gì khác, chỉ muốn ở cùng anh, nhưng lúc này, được rồi, đành phải thành thật mà đợi thôi.

“Vậy buổi tối anh phải cố gắng ngủ một chút, phải chú ý đến thân thể, còn có chân, không được đứng quá lâu.”

Miền là cô chịu nghe lời, có yêu cầu nào mà anh không đáp ứng: “Em yên tâm, chỗ của Trần Trần có phòng khách, anh đợi một lát rồi sẽ đi nghỉ.”

Sau khi cúp điện thoại, Trương Tư Ninh cũng không trở về phòng ngủ, cô không ngủ được, nên nằm trên sofa xem tivi, xem phim hoạt hình cậu bé bút chì, vừa xem vừa nghĩ đến Vệ Cẩm Huyền, không biết ngủ thiếp đi lúc nào, đến khi thím Tào đánh thức cô dậy ngoài trời đã sáng bừng, thím Tào dậy sớm, đã nấu xong thức ăn sáng và dọn dẹp nhà cửa.

“Tư Ninh tiểu thư, sao lại ngủ bên ngoài, mở điều hòa mà không đắp chăn, bị ốm thì phải làm sao?”

Trương Tư Ninh dụi dụi mắt: “Mấy giờ rồi thím?”

Thím Tào thấy cô mơ màng, cười nói: “Vẫn chưa tới bây giờ, vẫn còn sớm, cô trở về phòng ngủ thêm lúc nữa đi.”

Trương Tư Ninh nói không cần, cô mang dép lê vào rồi đi về phòng đánh răng rửa mặt, làm xong cả người liền có sức sống hơn, sau đó gọi điện thoại cho Hứa Dương, nói mình có việc quan trọng không đến tòa án được. Hứa Dương tỏ vẻ đã hiểu, cũng không để ý, dù sao chị Tư Ninh và người nhà họ Trần cũng chẳng quen biết gì, đến đó thì thể hiện chút tình cảm mà không đến cũng là chuyện bình thường.

Sau khi xuống lầu ăn sáng xong, Trương Tư Ninh bảo thím Tào cho thức ăn còn lại vào hộp, nói là đem bữa ăn sáng cho Vệ tiên sinh vất vả cực nhọc. Thím Tào không biết chuyện của Vệ Trần Trần, nghĩ hai vợ chồng son ân ái, liền cười nói được.

Trương Tư Ninh không nhớ rõ vị trí cụ thể của trại an dưỡng, đêm đó trời rất tối, trên đường đi chỉ mãi nói chuyện đùa giỡn với Vệ Cẩm Huyền nên cũng không để ý. Có điều may mà cô vẫn nhớ rõ tên của trại an dưỡng, nên chỉ cần nhập vào bản chỉ dẫn đường là mọi thứ ok.

Vệ Cẩm Huyền nhìn cô nhóc xinh như hoa như ngọc giờ cao chiếc túi đang cầm trên tay đứng trước mặt anh chớp chớp đôi mắt to vô tội, có chút đau đầu.

Cô bé con này thật là ngày càng không biết nghe lời.

Trương Tư Ninh cười hi hi, tiến lên từng bước kéo cánh tay anh: “Em chạy xa như vậy mang thức ăn sáng đến đây, anh không vui sao?”

Có quỷ mới vui! Vệ Cẩm Huyền hiếm khi muốn phun ra một câu như vậy, ngăn phòng vạn phòng, không thể nào nghĩ tới người luôn có biểu hiện nghiêm chỉnh trong những chuyện quan trọng, vừa thông minh lại hiểu chuyện bây giờ lại tiền trạm hậu tẩu. Trước kia lúc anh đi Pháp, bảo cô đừng chủ động gọi điện thoại, cô thật sự rất ngoan một cuộc điện thoại cũng không chủ động gọi qua, chỉ sợ làm chậm trễ công việc của anh, trước đây hành động của cô quá hoàn mỹ, đã che mờ khả năng phán đoán của anh.

Tối qua trong điện thoại, anh nói mọi việc có vẻ yên ổn phong bình, thật ra sự việc nghiêm trọng hơn những gì anh nói rất nhiều, chỉ sợ lát nữa có thểsẽ, không, chắc chắn sẽ hù dọa cô. Nhưng bây giờ muốn đuổi cô về, chắc có đuổi cũng không đi.

Trương Tư Ninh đưa thức ăn sáng cho lão Trịnh trước, lão Trịnh nói cảm ơn, cũng rất sáng suốt tránh lên lầu ăn cơm. Ngôi nhà Vệ Trần Trần ở được quét dọn rất sạch sẽ, Vệ Cẩm Huyền đang ở trong phòng ăn, ăn bữa sáng tình yêu vị hôn thê đưa tới, chỉ có điều sắc mặt không tốt lắm, vẻ mặt rất nghiêm túc, đáy mắt có quang âm, có lẽ anh không được nghỉ ngơi.

Nhìn thấy Trương Tư Ninh tỏ vẻ vô cùng đáng thương, hai tay nâng mặt chống trên bàn, lấp ló đôi mắt to ầng ậc nước ra sức nhìn anh không chớp mắt, giống như con chó nhỏ bị chủ nhân bỏ rơi, Vệ Cẩm Huyền bất đắc dĩ liếc cô một cái: “Được rồi, đừng liếc mắt đưa tình nữa, bây giờ anh rất mệt, hữu tâm vô lực.”

Trương Tư Ninh:-_-

Cô đây là thuần khiết, ánh mắt cầu xin sự tha thứ đó!

“Tối qua anh lo dọa em sợ nên không nói, tình hình của Trần Trần rất xấu, nó...Không chỉ một mình thím Ngô bị thương, thật ra ngày hôm qua chị Lý kia cũng không có nghỉ làm, khi anh đang trên đường đến đây người ở trại điều dưỡng gọi điện nói, lúc chị Lý giúp Trần Trần mặc áo khoác đã bị nó cắn

lỗ tai, đứt hết một nửa, hôm qua lúc anh điện thoại cho em, chị ấy cũng đang làm phẫu thuật trong bệnh viện, đến ba giờ sáng mới xong”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Chương69

Đột nhiên cắn đứt nửa lỗ tai của người ta.... Trương Tư Ninh không thể tưởng tượng nổi nuốt ực nước miếng xuống, theo phản xạ che kín tai mình lại, thấy người đối diện như cười như không, cô bĩu môi ngượng ngùng buông tay xuống: “Cái này do cung phản xạ của em phản ứng quá nhanh, không phải do sợ hãi.”

Còn nói là không sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch ra.

Vệ Cẩm Huyền cũng không thèm tranh cãi với cô chuyện này, uống xong ly sữa đậu nành, ra hiệu Trương Tư Ninh: “Đưa anh khăn giấy.”

Trương Tư Ninh a một tiếng, mở dây kéo ba lô, lấy khăn giấy đưa qua, Vệ Cẩm Huyền rút một tờ ra lau miệng, Trương Tư Ninh hỏi: “Anh có muốn khăn ướt không? Đúng rồi em còn đem theo cả bàn chải và kem đánh răng mới nữa”. Vừa nói vừa lấy đồ ra: “Khăn mặt này cũng mới luôn.”

Vệ Cẩm Huyền ngừng lau miệng: “Tư Ninh.”

“Dạ?”

“Em không nghĩ nên đưa anh những thứ này trước khi ăn sáng sao?”

Trương Tư Ninh chớp chớp mắt: “Em quên mất.” Vừa nhìn thấy anh, chỉ nghĩ tới nhanh chóng cho anh được no bụng, trong lòng trong mắt nhìn đâu cũng chỉ thấy anh, về phần bàn chải đánh răng gì đó, nếu không phải cô mở túi lấy khăn giấy, thì cũng đã quên nó luôn rồi.

Thấy cô nói thân nhiên như vậy, anh có chút bất đắc dĩ, Trương Tư Ninh nhếch miệng nhìn anh cười, anh đưa tay yêu chiều vuốt mũi cô, rồi cầm bàn chải, kem đánh răng, khăn mặt ở trên bàn, chống gậy đứng lên, đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, Trương Tư Ninh đi theo phía sau nói tiếp: “Em còn đem theo quần áo cho anh thay, đang để trong xe, anh có cần không?”

Anh dùng bước, xoay người, nhìn thấy vẻ mặt đang chờ được khen ngợi của cô, không khỏi bật cười thành tiếng, trong lòng mềm mại như nước, xoa xoa đầu cô: “Ngoan, lấy lại cho anh đi.”

Nụ cười trên mặt Trương Tư Ninh càng rạng rỡ, cô dạ một tiếng, hấp ta hấp tấp chạy đi lấy quần áo. Dù thời tiết bên ngoài ngột ngạt, nóng bức cũng không ngăn được sự vui sướng phấn khởi của cô.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo xong, Vệ tiên sinh cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, không còn chút vẻ mệt mỏi nào. Anh dẫn Trương Tư Ninh đến sofa trong phòng khách ngồi xuống, nói cho cô biết: “Chị Lý và thím Ngô đã phẫu thuật xong, ngón tay bị đứt đã được nối lại, lỗ tai cũng đã may lại rất tốt, tuy không thể trở lại bình thường như trước, nhưng ít nhất nhìn bên ngoài cũng không phát hiện ra được.”

Nhìn bên ngoài không phát hiện ra, nhưng cũng không thể nào giống bình thường được, Trương Tư Ninh cảm thấy có chút không thoải mái, nhưng chuyện này có thể trách ai đây, ai có thể nghĩ tới Vệ Trần Trần bỗng đột nhiên nổi điên như vậy. Bạn không thể nói chuyện đạo lý với người bệnh tâm thần, làm vậy có khác nào đàn gảy tai trâu. Ngay cả giết người cũng không vi phạm pháp luật, thì còn có thể làm được gì? Thím Ngô và chị Lý kia cũng chỉ có thể xem như mình xui xẻo mà thôi.

Những ý nghĩ này cũng chỉ thoáng chốc hiện lên trong đầu Trương Tư Ninh, cô cũng không suy nghĩ nhiều mà chỉ hỏi: “Chuyện này sẽ giải quyết âm thầm hay sao ạ?”

Anh đặt tay cô trong lòng bàn tay mình, vỗ nhẹ tựa như dỗ dành: “Hôm nay Tần Chu sẽ trao đổi với người nhà họ về việc bồi thường, chắc không có chuyện gì lớn.”

Trương Tư Ninh thuận thế úp mặt vào ngực anh, vòng tay ôm eo anh hỏi: “Trần Trần thì sao? Bây giờ cô ấy đang ở đâu?” Mặc dù Vệ Trần Trần lớn hơn cô năm tuổi, nhưng Trương Tư Ninh xem như là chị dâu rồi, nên gọi thẳng tên cũng không có vấn đề gì.

Nghĩ tới đứa em gái duy nhất này, Vệ Cẩm Huyền lại thấy đau đầu, một tay anh ôm vai cô, một tay nhủ nhủ hai đầu chân mày: “Đang nhốt ở phòng bệnh đặc biệt rồi, tối qua thuốc hết tác dụng đã tỉnh lại, có điều rất âm ỉ, cuối cùng không có cách nào khác nên phải tiếp tục dùng thuốc, bây giờ còn chưa tỉnh.”

Trương Tư Ninh nghe xong cảm thấy cô ấy thật đáng buồn đáng thương, nhưng vẫn mơ hồ cảm giác không thích, tóm lại tâm trạng rất phức tạp. Cô suy nghĩ một chút rồi nói: “Trần Trần vẫn liên tục uống thuốc, tuy không thể nói là hoàn toàn bình phục, nhưng ít nhất thuốc cũng có tác dụng ức chế, đột nhiên lại lên cơn như vậy, em cảm thấy chuyện này không đơn giản, so với việc tái phát như bác sĩ nói, em lại nghĩ cô ấy bị kích thích gì đó.”

Dù sao trước khi tái phát chắc chắn phải có giai đoạn chuyển tiếp, thím Ngô và chị Lý đều là những người gần gũi bên cạnh cô ấy cả ngày, nếu Vệ Trân Trân có biểu hiện không bình thường, ít nhiều gì hai người đó cũng sẽ nhận ra? Hơn nữa, ở trại an dưỡng phần lớn đối tượng là bệnh nhân tâm thần, mỗi ngày đều có bác sĩ đến kiểm tra, ngay cả bác sĩ cũng không phát hiện ra có gì bất thường, chuyện này thật vô lý mà.

Vệ Cẩm Huyền khẽ hôn lên trán cô: “Em nghĩ cũng giống anh, hôm qua anh có hỏi bác sĩ, tình trạng của Vệ Trân Trân vẫn rất ổn định, ông ta cũng cảm thấy Trân Trân đột nhiên lên cơn như vậy rất bất thường, có điều hiện giờ Trân Trân đang như vậy, hai người kia cũng vừa làm phẫu thuật xong, không cách nào hỏi được.”

Trương Tư Ninh dường như ngửi thấy mùi âm mưu, đại não liền bùng nổ suy đoán: “Anh nói có khi nào hai người chăm sóc đó ngược đãi Trân Trân không?” Không phải trong tivi đều chiếu như vậy sao, thoáng nhìn qua thì thấy họ rất trung thực, trước mặt người nhà thì hiền lành, lương thiện hết lòng chăm sóc cho người già yếu nằm liệt giường, nhưng khi không có người thì.... Vừa nghĩ vậy, trái tim Trương Tư Ninh bỗng đập thình thịch. Dường như Vệ Cẩm Huyền cũng bị chấn động bởi lời nói của cô, anh suy nghĩ rất nhiều khả năng, nhưng lại không nghĩ tới chuyện này, vì sao ư? Bởi vì anh quen ở địa vị cao, không cho rằng người như thím Ngô dám đối xử không tốt với em gái anh.

Đây không phải là chán sống sao. Nói gì đi nữa cứ cách mười ngày anh lại tới nơi này, nếu Trân Trân bị ức hiếp, sao có thể không nói với anh, với tính cách của Trân Trân sẽ không thể nào nhẫn nhịn được.

Nghĩ vậy, Vệ Cẩm Huyền vỗ trên đầu Trương Tư Ninh một cái: “Nói hươu nói vượn, ở đây có bác sĩ y tá, anh cũng thường xuyên đến đây, Trân Trân cũng không cảm thấy, những lúc khác nó không khác gì người bình thường, nếu bị ức hiếp sao lại không nói ra? Nó không phải người như vậy.” Suýt chút nữa anh bị cô kéo xuống hố chung luôn rồi.

Trương Tư Ninh mất hứng, xoa xoa chỗ bị anh vỗ đau, bĩu môi nói: “Em đây là tiếp thu trí tuệ quần chúng, cho dù không phải là sự thật, thử suy đoán một chút cũng không phạm pháp, vậy mà anh còn đánh người, em lãng phí tế bào não như vậy vì ai chứ!” Vậy mà cô cũng nói được, chỉ còn thiếu điều nói tuyệt rồi tháng sáu mà thôi.

Vệ Cẩm Huyền vừa phát hờn vừa buồn cười, ngẫm lại cũng cảm thấy mình có chút không tốt, cô suy nghĩ như vậy còn không phải vì anh sao. Anh giờ tay kéo cô lại vào lòng, vỗ vỗ lưng: “Tư Ninh ngoan, đừng tức giận, đầu còn đau không, anh xoa cho em?” Nói xong liền nhẹ nhàng giúp cô ấn ấn đầu, Trương Tư Ninh hừ hừ, ra vẻ không thèm so đo với anh.

Hai người nhất thời không thể nào nghĩ ra được nguyên nhân, chỉ có thể tạm thời mắc cạn.

Vệ Cẩm Huyền còn rất nhiều việc trong công ty, thời gian của anh rất eo hẹp, Trương Tư Ninh nghĩ tới việc anh sắp mất quyền lực ở Bắc Lăng, bây giờ Vệ Trân Trân còn gặp chuyện không may, đúng là họa vô đơn chí mà. Đợi anh cúp điện thoại, Trương Tư Ninh hỏi: “Anh không về công ty có sao không?” Vừa rồi là điện thoại của phó tổng gọi đến, hình như xin ý kiến anh về hạng mục đấu thầu gì đó.

“Trước hết phải xử lý xong chuyện ở đây đã.” Vệ Cẩm Huyền không nhịn được lại nhún nhún hai đầu chân mày: “Buổi tối đến công ty tăng ca là được.” Thấy vẻ mặt cô lo lắng, anh mỉm cười, hôn nhẹ lên mắt cô: “Đừng lo, anh xử lý được mà.”

Khoảng trước chín giờ ba mươi, có một y tá đến thông báo Vệ Trân Trân đã tỉnh. Trương Tư Ninh liền đi theo Vệ Cẩm Huyền đến khu nhà cách đó không xa, tòa nhà cao ba tầng, tường trắng ngói đỏ, nóc nhà hình giọt nước, rất đẹp mắt.

Vệ Cẩm Huyền vừa đi vừa giải thích với cô: “Đây là nơi khám bệnh, cứ cách một trăm thước sẽ có một khu nhà như vậy, bác sĩ ở gần thuận tiện cho người bệnh.”

Lần trước Trương Tư Ninh đến đây, trời tối đen như mực, không thấy rõ được gì, hiện tại ban ngày nhìn lại mới thấy cũng giống như cô tưởng tượng, nơi này có diện tích rất lớn, lọt vào tầm mắt đều là những tòa nhà nhỏ độc lập kế tiếp nhau, so với ban đêm yên tĩnh không tiếng động, lúc này ở đây ồn ào náo nhiệt hơn rất nhiều, khắp nơi đều có người đi lại, ra ra vào vào, cũng không rõ ai là người bệnh ai là người nhà, người chăm sóc.

Đi vào phòng khám bệnh trên lầu, Trương Tư Ninh mới biết bên trong nơi này có một thế giới riêng, hầu như không có gì ngoại trừ mùi khử trùng rất nồng, đi vào trong là một hành lang nhỏ, phía bên kia hành lang cũng giống các bệnh viện khác, có phòng thu phí, nhà thuốc, phòng thu phí có ba cửa sổ, hai bên là hành lang kéo dài, Trương Tư Ninh rẽ phải theo Vệ Cẩm Huyền, một dãy phòng đập vào tầm mắt. Phòng có cửa làm bằng sắt, phía trên là kính trong suốt có thể nhìn thấy được tình hình bên trong.

Trương Tư Ninh nhìn thoáng qua, có chút sợ hãi không dám nhìn tiếp, dường như trong mỗi căn phòng đang đóng kín đều có người, người bên trong có người tự do hoạt động, đi tới đi lui, về mặt chết lặng không biểu cảm, có người lại bị trói chặt trên giường bằng dây thừng, cơ thể vùng vẫy, biểu hiện trên mặt dữ tợn đáng sợ... Trương Tư Ninh vô thức tiến sát lại gần Vệ Cẩm Huyền, dường như nơi này được cách âm rất tốt, khi nhìn xuyên qua cửa kính cô thấy người bên trong đang gào thét rất khủng khiếp nhưng ở bên ngoài hoàn toàn không nghe thấy gì, trên đường đi, ngoài tiếng bước chân và âm thanh nói chuyện mơ hồ từ ngoài truyền vào, còn lại không thể nghe thấy gì khác.

Vệ Cẩm Huyền nắm tay cô siết nhẹ, đi đến cuối hành lang quẹo qua khúc ngoặt, Trương Tư Ninh nhìn thấy có mấy người mặc áo blouse trắng đứng trước một cánh cửa sắt, nhìn thấy Vệ Cẩm Huyền, một người đàn ông hơn năm mươi tuổi trong nhóm tươi cười chủ động bước ra chào: “Vệ tiên sinh.”

Vệ Cẩm Huyền buông tay Trương Tư Ninh ra bắt tay ông ta: “Bác sĩ Trần, hiện tại em gái tôi thế nào rồi?”

Lúc này Trương Tư Ninh mới biết, ông chủ trung niên béo tròn trước mặt là bác sĩ điều trị của Vệ Trân Trân.

Bác sĩ Trần đối với Vệ Cẩm Huyền vô cùng khách khí, khi nói chuyện cũng rất cân nhắc: “Vệ tiểu thư vừa tỉnh lại, tình hình trước mắt có vẻ tỉnh lặng hơn rất nhiều, không còn la hét âm ỉ như tối qua. Nhưng bây giờ vẫn chưa thể xác định cô ấy đã hoàn toàn tỉnh táo hay chưa, nên tôi đề nghị tạm thời chưa

thả Vệ tiểu thư ra.”

Vệ Cẩm Huyền tò vò đã hiểu, anh nói: “Bây giờ tôi có thể vào thăm nó không?”

Bác sĩ Trần nói: “Có thể, Vệ tiên sinh khi vào cố gắng đừng đề cập tới chuyện trước đó, chỉ nói những chuyện thông thường thì không có vấn đề gì.”

Chuyện trước đó, dĩ nhiên là chuyện chặt ngón tay, cắn lỗ tai người ta.

Vệ Cẩm Huyền gật đầu, anh nghiêng đầu nhìn Trương Tư Ninh, Trương Tư Ninh rất thức thời khua tay: “Anh vào đi, em ở bên ngoài đợi anh, cẩn thận một chút.” Trên đường đi tới đây, cô thực sự có chút sợ hãi, cảm giác bệnh nhân tâm thần gì đó thật đáng sợ, cũng may hiện tại Vệ Trần Trần đang bị trói lại, nếu không cô cũng không yên tâm để anh đi vào.

Vệ Cẩm Huyền vuốt vuốt tóc cô, nói với bác sĩ Trần: “Đây là vị hôn thê của tôi.” Thấy bác sĩ Trần chột vồ lè, anh mỉm cười, đợi người mặc áo blouse trắng trẻ tuổi hơn kia cầm chìa khóa mở cửa ra xong, anh liền đẩy cửa đi vào.

Mặc dù biết hiện giờ Vệ Trần Trần không có hành động bạo lực, nhưng Trương Tư Ninh vừa thấy anh đi vào đã bắt đầu lo lắng, cô nhìn không chớp mắt xuyên qua phần kính trên đầu cửa. Giống như chú chó đứng đợi sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng có thể xông vào cứu chủ, có lẽ biểu hiện lo lắng của cô quá rõ ràng, lão Trịnh ở một bên nói: “Tư Ninh tiểu thư, không có việc gì đâu, tay chân của Vệ tiểu thư không nhúc nhích được, Vệ tiên sinh sẽ không sao đâu.”

Bác sĩ Trần cũng nói: “Hôm nay, Vệ tiểu thư sau khi tỉnh lại cũng rất yên tĩnh, tạm thời sẽ không có việc gì.”

Trương Tư Ninh nhìn hai người cười cười, sau đó lại xoay đầu dán mắt chăm chú vào bên trong phòng, thấy đáng vẻ cô khăn trương như vậy, mấy ông chú trung niên mặc áo blouse trắng bên cạnh cũng không nhịn được cười.

Tuổi trẻ thật tốt mà.

Khoảng nửa giờ sau Vệ Cẩm Huyền từ bên trong đi ra, trong phòng cách âm rất tốt, không ai biết anh đã nói chuyện gì với Vệ Trần Trần trong đó, mặc dù anh vẫn mỉm cười như trước nhưng Trương Tư Ninh cảm thấy tâm trạng anh lúc này vô cùng, vô cùng hồng бет.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Chương70

Rời khỏi phòng khám bệnh, sắc mặt Vệ Cẩm Huyền liền trầm xuống, anh bảo lão Trịnh đi lấy xe rồi nói với Trương Tư Ninh: “Tư Ninh, lát nữa anh phải vào lại bệnh viện, em về nhà trước được không?”

Trương Tư Ninh nhìn sắc mặt anh, nhíu mày hỏi: “Có phải Trần Trần đã nói gì với anh không?” Nếu không, sắc mặt anh không thể nào như vậy được.

Hiện tại, Vệ Cẩm Huyền đang tức đến đau gan, nhưng anh không thể nào phát hỏa trước mặt cô được, anh hít sâu một hơi thật chậm rồi nói: “Chuyện này hơi phức tạp, anh phải điều tra trước, đợi có kết quả sẽ nói cho em biết, em về trước đi, nghe lời nào?”

Trương Tư Ninh cũng nhận ra anh đang thực sự tức giận, ngay cả lần trước khi nói đến chuyện bị anh trai cùng cha khác mẹ hại mất chân sắc mặt anh cũng không tức giận như lúc này. Mặc dù cô rất muốn làm cái đuôi bám theo, nhưng cũng là người biết nhìn sắc mặt đại gia mà hành động, biết nói nhiều cũng vô ích, không cho đi theo thì đành đi về, anh luôn có lý do của mình, nên cô cũng không hỏi gì, chỉ gật đầu đồng ý, vừa nhanh nhẹn lại dứt khoát, biết điều hơn đêm qua rất nhiều.

Trương Tư Ninh là người biết nhìn chuyện mà xuống tay. Hôm qua, khi nghe tin Vệ Trần Trần gặp chuyện không may, tuy Vệ Cẩm Huyền có chút sa sút tinh thần nhưng tâm trạng vẫn rất ổn định, nên cô có đeo dính lấy anh cũng không sao, nhưng hiện giờ rõ ràng người này đang bốc hỏa chết người, cô không ngu gì đối nghịch với anh, mình nhanh nhẹn nghe lời, cũng sẽ khiến anh dễ chịu hơn.

Quả nhiên, nét căng thẳng trên mặt Vệ Cẩm Huyền cũng được nói lỏng ra, anh đặt môi nhẹ nhàng hôn lên trán cô: “Đi về lái xe cẩn thận, đừng chạy nhanh quá, hôm nay anh sẽ cố gắng về sớm.”

Bất đắc dĩ phải chia tay Vệ tiên sinh nhà mình, Trương Tư Ninh một mình chậm rãi lái xe về nhà. Hiện tại đã gần mười hai giờ trưa, thím Tào tường cô không về ăn cơm nên không có chuẩn bị, lúc thấy cô về còn rất ngạc nhiên.

Có điều bà cũng là người lão luyện, liếc mắt một cái biết ngay lúc này Trương Tư Ninh không vui, tưởng vợ chồng son cãi nhau, cũng không nhiều lời, chỉ bảo cô lên lầu đợi, sau khi nấu cơm xong sẽ đưa lên.

Nếu là trước kia, Trương Tư Ninh dựa theo nguyên tắc kính già yêu trẻ, sẽ không để thím Tào bưng cơm lên cho mình, dù ăn ở trên lầu, cũng là tự cô chạy xuống lấy, nhưng hiện tại trong lòng đang chất chứa tâm sự nên cũng không câu nệ tiểu tiết.

Vừa mở điều hòa trong phòng lên, Hứa Dương đã gọi điện thoại tới nói phiên tòa xét xử rất thuận lợi, một tên bị án tử hình, tên còn lại còn trong độ tuổi vị thành niên nên bị đưa đến trại giáo dưỡng, bồi thường hơn ba mươi hai vạn, có điều Hứa Dương còn nói thêm: “Hai nhà đó cũng không có tiền, số tiền bồi thường này chắc không dễ dàng.”

Trương Tư Ninh nghe xong gật đầu: “Như vậy Bình Bình ở trên trời cũng có thể yên nghỉ rồi.” Về phần tiền bồi thường gì đó, ai mà đủ kiên nhẫn quan tâm tới chuyện này.

Hứa Dương nói tiếp: “À, chị Tư Ninh, người nhà họ Trần nói hai ngày này sẽ mang tro cốt của chị Bình Bình về quê nhà chôn cất, em tính ngày mai lúc hỏa táng đốt cho chị ấy chút giấy tiền vàng bạc.” Hủ tro cốt của Trần Bình Bình hiện giờ còn đang đặt ở nhà hỏa táng.

Trương Tư Ninh nói: “Vậy em đi đi, lát nữa em gọi cho chỗ làm báo hiệu báo họ ngày mốt đến lấy là được.”

“Không cần phải đến ngày mốt đâu, chiều mai làm là được, buổi sáng em đi đốt giấy tiền xong sẽ về ngay.”

Trương Tư Ninh nói: “Vậy em xem rồi sắp xếp, bàn ghế cũng chưa có đủ, chuyện này không gấp.” Cô không nói sẽ cùng đi đốt tiền vàng gì đó, cô sợ đụng phải người nhà họ Trần, Vệ Cẩm Huyền đã nói cô không nên tiếp xúc nhiều với người nhà đó, lúc trước cô đã vào chùa gửi tiền nhờ sư thầy đọc kinh siêu độ cho Trần Bình Bình nhiều ngày như vậy, cũng coi như không làm cô ấy thất vọng.

Lúc đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, trong đầu Trương Tư Ninh vẫn đang nghĩ đến chuyện của Vệ Trần Trần. Trong lòng thầm suy đoán, lúc Vệ Cẩm Huyền gặp Vệ Trần Trần, chắc chắn Vệ Trần Trần đã nói gì đó với anh. Hiện tại anh lại đến bệnh viện, còn không cho cô đi theo, rõ ràng không có chuyện tốt. Trương Tư Ninh ngẫm nghĩ, có khi nào trước đó đại não bùng nổ những gì cô suy đoán không phải vô căn cứ, biết đâu là sự thật? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hai người chăm sóc thật sự làm chuyện ngược đãi... hình như có vẻ không logic lắm. Vệ Cẩm Huyền nói rất có lý, Vệ Trần Trần không phải bị tâm thần ngu ngốc, cũng không phải cầm điếu không nói được, nếu cô nàng bị uất ức lẽ nào lại không nói cho Vệ Cẩm Huyền biết? Cô nàng này không phải nghe nói là con cưng của trời, được ngàn vạn ruộng chiếu mà lớn lên sao, lại bị chứng trầm cảm rối loạn ám ảnh cưỡng chế, để gì mà chịu thua thiệt?

Nhưng nếu sự việc không phải như cô suy đoán, thì tại sao anh lại tức giận đến vậy? Trực tiếp đi đến bệnh viện, đến bệnh viện cho thấy chuyện này có liên quan đến hai người chăm sóc, nếu họ không phải nguyên nhân chính thì cũng có liên quan, dù sao cũng có vấn đề.

Suy nghĩ cả ngày trời, càng nghĩ càng hồ đồ, Trương Tư Ninh cảm thấy đau hết cả não. Cuối cùng quyết định không nghĩ nữa, vỗ vỗ mặt, hướng vào gương nhe răng làm mặt quỷ. Dự kết quả thôi, cô cũng không phải đi bảo vệ trái đất, dù sao bên cạnh Vệ tiên sinh nhà cô lúc nào cũng có người đi theo, cũng không tiếp xúc với bệnh nhân tâm thần, chỉ cần anh không gặp chuyện nguy hiểm, chuyện khác không có gì quan trọng.

Sau khi nghĩ thông suốt, mặc dù khao khát biết được chân tướng sự việc hết như có vuốt mèo đang cào trong tim, nhưng không còn lo lắng nữa. Cô xuống lầu chủ động giúp thím Tào nấu cơm, đang rửa rau thì bên ngoài đột nhiên có tiếng sét đánh ầm ầm vang dội truyền vào, âm thanh rất lớn, tựa như có tiếng trống gõ bên tai.

Thím Tào a một tiếng, sợ hết hồn làm rớt cái nồi xuống đất phát ra tiếng ồn rất lớn. Trương Tư Ninh tới nhặt lên giúp bà, cười nói: “Tiếng sấm này cũng lớn thật.”

Thím Tào vỗ ngực thở hồn hển: “Hình như đây là lần đầu tiên sấm sét lớn như vậy trong năm nay.”

“Cũng không phải lần đầu,” Trương Tư Ninh nói: “Tháng ba cũng có một lần, thím có ấn tượng không, tối đó đầu tiên trời mưa to, sau đó có sấm sét, sấm đánh cũng rất lớn.” Đó là lần đầu tiên Vệ Cẩm Huyền ngủ lại nhà cô.

Thím Tào nghĩ nghĩ rồi nói: “Là ngày đó, tôi nhớ rồi, lúc đó tôi đang ngủ, sấm đùng đoàng làm tôi giật mình sợ hết hồn.”

Cô và thím Tào nói chuyện trong này, ngoài trời vốn đã âm u càng âm u hơn, còn có cả gió, người xưa thường nói, thấy gió là sắp mưa, lúc này trời nổi gió mạnh như vậy, nhất định lát nữa sẽ mưa.

Cô có chút lo lắng cho Vệ Cẩm Huyền, nghĩ ngợi rồi đi khỏi phòng bếp, lấy điện thoại trong túi quần short ra nhưng không gọi điện thoại mà chỉ gửi tin nhắn qua, đại khái nói với anh trời sắp mưa lớn, đừng chạy loạn ở bên ngoài.

Vệ Cẩm Huyền nhìn thấy tin nhắn, mặc dù nét mặt vẫn lạnh lùng nghiêm khắc nhưng trong mắt đã ánh lên nụ cười, ra hiệu cho Tần Chu ra ngoài trước, rồi gọi điện lại cho cô, đầu bên kia vẫn làm bộ làm tịch như trước nay, chuông vang ngân mấy tiếng mới nhận điện thoại, nghe thấy cô bé con biếng nhác kéo dài giọng nói, ánh cười trong mắt anh càng nồng đậm: “Tư Ninh, em về đến nhà chưa?”

Trương Tư Ninh hứ một tiếng: “Bẩm ngài, xin được bẩm báo, tiểu nhân đã về nhà an toàn, không vượt đèn đỏ, không chạy quá nhanh, tốc độ bỏ ngang với xe đạp.”

Vệ Cẩm Huyền bị cô chọc cho bật cười, trước đó giận quá không nói gì đã bảo cô đi về, bây giờ nghĩ lại cảm thấy thật có lỗi với cô, mới sáng sớm đã chạy xa như vậy mang thức ăn đến cho anh, lúc đi thăm Trần Trần, rõ ràng bị dọa hoảng sợ, anh cũng không an ủi, nháy mắt đã bảo cô về.... Vệ Cẩm Huyền cảm thấy bản thân mình thật hết nói nổi.

Nhưng chuyện sau đó quả thật không thích hợp để cô có mặt, cô đi theo, anh không thể mạnh tay được, ngay cả những lời giận dữ cũng sẽ vì kiêng dè cô mà kìm nén lại.

“Em giận sao?” Anh dịu dàng hỏi.

“Không có,” Trương Tư Ninh ở phía bên kia ngọt ngào nũng nịu nói: “Em biết anh không cho em đi theo là có lý do của mình, nhưng khi trở về anh phải nói hết toàn bộ sự việc cho em biết không được giấu diếm.”

Vệ Cẩm Huyền chỉ không muốn cô nhìn thấy góc cạnh tàn nhẫn trong con người mình, những chuyện khác hoàn toàn không thành vấn đề, vì thế gật đầu đồng ý, sau đó đáp ứng hết những dặn dò của cô như sẽ đảm bảo chú ý an toàn, không chạy loạn ngoài trời mưa, vừa ngây thơ vừa đáng yêu, khiến người ta vui vẻ từ tận đáy lòng.

Mãi đến khi Tần Chu gõ cửa nói cảnh sát Mạnh đến, hai người mới cúp điện thoại.

Lúc này, Vệ Cẩm Huyền đang ở một mình trong phòng bệnh, lão Mạnh cời nón đi vào rất nhanh, phong thái đỉnh đạc ngồi xuống trên giường bệnh: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà gấp gấp như vậy, tôi còn đang phải phá án đây!”

“Chuyện của em gái tôi.” Nét mặt Vệ Cẩm Huyền nhàn nhạt kể cho lão Mạnh nghe chuyện hôm qua Vệ Trân Trân đột nhiên lên cơn, chặt một ngón tay, cắn đứt nửa lỗ tai của người ta. Lão Mạnh nghe xong chất lưỡi hít hà, hẳn là cảnh sát hình sự, đã xử lý nhiều vụ án giết người nên vô cùng nhạy bén, Vệ Cẩm Huyền chỉ mới nói mấy câu như vậy, hẳn đã đoán ra: “Ông nghi ngờ Trân Trân đột nhiên lên cơn không phải chuyện bình thường?” Nếu không cũng sẽ không tìm hấn đến đây.

“Đúng là tôi đang nghi ngờ điều này, trước đó Trân Trân đã tỉnh táo lại, tinh thần rất bình thường, tôi hỏi nó, chính nó cũng không hiểu nguyên nhân tại sao, chỉ nói bỗng nhiên không khống chế được bản thân, trong đầu biết rõ không nên làm vậy, nhưng không kiểm soát được cơ thể, tôi nghi ngờ có người đã hạ thuốc, nhưng hôm qua đã lấy máu xét nghiệm, nếu như trong máu có thuốc thì không thể nào không phát hiện ra được.”

Nói xong, anh nhìn lão Mạnh: “Ông là chuyên gia trong lĩnh vực này, ông đề mắt giúp tôi xem sao, tôi cảm thấy Trân Trân không nói dối.”

Lão Mạnh đã chứng kiến nhiều vụ án kỳ dị hơn nên cũng không ngạc nhiên, chỉ nói: “Ông tìm tôi vì không muốn chuyện này âm ỉ lên?”

Vệ Cẩm Huyền cười cười, cũng không phủ nhận: “Dù sao cũng chẳng phải chuyện về vang gì, ảnh hưởng không tốt.”

Lúc Trương Tư Ninh ăn cơm trưa, bầu trời âm u cuối cùng cũng đã nhỏ mưa xuống, thím Tào lấy kéo đưa cho cô: “Tư Ninh tiểu thư, lần lượt cắt bỏ hết sợi dây đi, đây gọi là đến nơi đến chốn, phù hộ một năm bình an.”

“Vậy nếu cắt giữa chừng thì chỉ được phù hộ có nửa năm thôi ạ?” Trương Tư Ninh vừa nhận kéo vừa cười giòn, nhưng động tác không ngừng cắt sợi dây ngũ sắc trên cổ tay ra.

Cô đưa cổ tay hướng ra ngoài cửa sổ, dây thừng vừa đứt đã rơi xuống trong màn mưa. Đây là tầng mười một, ngoài trời vẫn đang mưa, cô cũng không nhìn thấy được nó đã rơi xuống chỗ nào nên có chút lo lắng: “Có khi nào nó rơi xuống chỗ người ta tránh mưa không thím?”

Thím Tào nói: “Không đâu, phía dưới cửa sổ không có chỗ để người ta đứng tránh mưa.”

“Vậy có khi nào bị gió thổi bay không ạ?”

“Cô xem gió đã ngừng lâu rồi, không có gió nữa đâu, Tư Ninh tiểu thư đừng lo lắng, chắc chắn nó sẽ rơi xuống đất, cả năm nay sẽ bình an.”

Trời mưa mãi đến tối vẫn chưa tạnh, bên Vệ Cẩm Huyền cũng không có tin tức gì, Trương Tư Ninh ăn cơm tối xong, nhìn ra ngoài cửa sổ trời tối đen như mực, nghe tiếng mưa rơi ào ào, cảm thấy không yên lòng, đợi đến tám giờ liền gọi điện cho Vệ Cẩm Huyền, lúc đầu không có ai trả lời, Trương Tư Ninh nhủ hai hàng chân mày, mười phút sau gọi lại vẫn có không người nhận điện thoại, cô bắt đầu sốt ruột, liền gọi điện cho lão Trịnh.

Lão Trịnh rất nhanh chóng nhận điện thoại, Trương Tư Ninh hỏi: “Vệ tiên sinh đâu ạ?”

Lão Trịnh nói: “Đang làm việc ở trên lầu, Tư Ninh tiểu thư, hình như hạng mục gì đó có vấn đề, Vệ tiên sinh đang thảo luận với mấy cán bộ cấp cao trong phòng làm việc!”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Chương71

Đến gần mười một giờ đêm Vệ Cẩm Huyền mới gọi điện thoại lại cho cô. Anh dỗ dành: “Không có vấn đề gì lớn đâu, Hoa Tây tham gia đấu thầu, bản kế hoạch bị người ta lấy cắp, may mà phát hiện kịp nên vẫn còn thời gian để khắc phục.”

Hoa Tây là công ty con của Bác Lăng, lúc trước Trương Tư Ninh còn nhờ và Vệ Cẩm Huyền dùng danh nghĩa nội bộ mua căn hộ ở hoa viên Duy Tây do Hoa Tây đầu tư phát triển, có điều hiện tại vẫn chưa giao nhà mà phải đợi đến sang năm.

Biết được đúng là chuyện đầu thầu nên Trương Tư Ninh cũng không để ý nữa, thương trường như chiến trường, gián điệp thương mại có mặt khắp nơi, những chuyện như bản kế hoạch bị rò rỉ ra ngoài thế này đối với Bắc Lăng cũng không có gì mới mẻ, mặc dù ứng phó với nó không thể nói là tiện tay nhưng cũng không phải chuyện học búa.

Cô chỉ thấy thương anh, nhiều chuyện ngổn ngang như vậy đặt hết lên vai một mình anh, trọng trách quá nặng, cô sợ thân thể anh không chịu nổi, nhưng người bình thường như cô cũng không giúp được gì.

“Bên ngoài mưa lớn lắm, nếu không thì buổi tối anh đừng về nhà, tạm ở lại phòng làm việc một đêm đi.” Trương Tư Ninh cảm thấy cô cũng chỉ có thể quan tâm đến vấn đề cá nhân của anh, như chuyện giữ gìn sức khỏe....

Vệ Cẩm Huyền đưa tay nhíu nhíu mi tâm, tuy rất mệt mỏi, nhưng khi nghe được những lời dịu dàng nhỏ nhẹ của cô, tâm trạng liền thoải mái hơn rất nhiều, anh nói: “Đề anh xem sao, bên này vẫn còn nhiều việc phải xử lý, nếu mưa lớn quá anh sẽ không về, em cũng ngủ sớm đi, đừng đợi anh.”

Trương Tư Ninh dạ một tiếng, biết anh còn nhiều việc phải làm, nên nói thêm mấy câu bảo anh chú ý thân thể, phải nghỉ ngơi....rồi quyến luyến cúp điện thoại.

Đêm nay, mưa vẫn rơi không ngừng, tiếng mưa dội rào rào cả đêm, mưa lớn quá nên Vệ Cẩm Huyền cũng không về nhà. Buổi sáng, Trương Tư Ninh xuống lầu ăn cơm, thím Tào nói: “Mấy ngày nay thời tiết thật quái lạ, mưa mãi từ hôm qua tới giờ vẫn chưa dứt, không biết đường xá có bị ngập nước không.”

Hệ thống đường ống ngầm thoát nước ở Vũ Lăng không tốt lắm, mỗi khi trời mưa lớn lại bị ngập. Lúc Trương Tư Ninh còn học đại học, mùa hè năm thứ hai, trời mưa liên tục mấy ngày, nước không rút đi được, ngập đầy mặt đường, nước quá đầu gối, rất nhiều nơi cả tầng dưới cùng đều chìm trong nước, lúc đó xem tin tức, có nhiều người còn lấy chậu gỗ cho trẻ con ngồi lên đó lắc lư chơi đùa.

Vài năm gần đây, đường cống thoát nước đang được cải thiện lại, nhưng tốc độ tiến hành chậm còn hơn ốc sên, một đoạn đường khoảng hơn trăm mét mà có thể sửa chữa đến hơn nửa năm, chuyện này người dân không quản được, người có chức quyền cũng không quan tâm, chủ thầu cứ kéo dài ngâm ra đó, dù sao kéo được ngày nào là kiếm được thêm tiền ngày đó, xã hội bây giờ cứ tự do tùy thích như vậy, biết sao được.

“Đường xá ở khu mình chắc không ngập đâu, đường Văn Hóa bên kia thường bị hơn.” Trương Tư Ninh vừa ăn cháo vừa nói, bên này là khu thương mại Duy Tân, đường cống thoát nước không quá tệ, ít ra thì từ khi cô đến Vũ Lăng này cũng đã gần một năm, cho dù trời mưa cũng không thấy đường bị ứ đọng nước.

Sau khi ăn sáng xong, cũng như hôm qua, Trương Tư Ninh muốn đem bữa sáng tình yêu cho Vệ tiên sinh đã hai ngày đêm liên tiếp không về nhà. Đạo gần đây, thím Tào đã gần gũi với cô nhiều hơn, không nhịn được liền khuyên: “Hai người sống với nhau, sao tránh được chuyện cãi vã, mỗi người nhường một bước, nói xin lỗi là xong, Tư Ninh tiểu thư như vậy rất tốt, đàn ông sĩ diện nên phải dõ dánh, dõ được rồi, thì sẽ giữ luôn trái tim người đó.”

Bà tướng Trương Tư Ninh và Vệ Cẩm Huyền cãi nhau, tối hôm kia thấy cô trở về không vui, sáng qua mang thức ăn đi, kết quả Vệ tiên sinh vẫn không về nhà, có thể thấy được có chuyện không ổn.

Trương Tư Ninh dờ khóc dờ cười, nhưng cũng không nói với bà chuyện của Vệ Trân Trân, chỉ ậm ừ vài câu, xem như mình oan ức vậy.

Lúc cô lái xe đến Bắc Lăng vẫn còn rất sớm, chưa tới tám giờ. Mặc dù mưa rất lớn nhưng cũng may đường khá vắng xe nên không khó đi. Cô gọi điện cho Vệ Cẩm Huyền, anh vẫn chưa thức dậy, giọng nói trong điện thoại còn mang vẻ ngái ngủ, Trương Tư Ninh nói cô đã đến dưới lầu công ty, anh biếng nhác bảo cô tự đi lên.

Lối đi riêng dành cho tổng giám đốc của Vệ Cẩm Huyền sử dụng khóa mật mã, anh đã nói mật mã cho cô biết, hôm qua anh thức rất khuya, mấy ngày nay tinh thần lúc nào cũng căng căng như dây đàn, hiện tại đầu đau như búa bổ nên chẳng muốn động dậy.

Trương Tư Ninh quen thuộc đi ra khỏi thang máy, đến cửa phòng làm việc nhập mật mã vào, tí tí hai cái cửa mở ra.

Cô đặt đồ đang cầm trên tay lên bàn, nhìn xung quanh rồi đi thẳng vào phòng nghỉ, xoay nắm cửa, quả nhiên thấy anh đang uể oải ngồi tựa lưng ở đầu giường, tóc tai rối bời, sắc mặt khá nhợt nhạt không tốt lắm, ánh mắt lờ mờ như tỉnh như không nhìn cô, làm cô nhớ lại lần đầu tiên anh ngủ ở nhà cô, buổi sáng thức dậy đáng vẻ cũng mơ hồ vậy.

Rất lâu rồi không thấy lại dáng vẻ này.

Cô tiến lên ôm cổ anh, hôn lên môi một cái thật kêu, chớp chớp đôi mắt to trong suốt hỏi: “Đau đầu lắm sao?” Vừa nói vừa đưa tay sờ trán anh: “Không nóng, cổ họng có đau không anh?”

Vệ Cẩm Huyền vòng tay buông lỏng quanh eo cô, miệng cọ cọ vào ngực cô: “Đau đầu.”

Trương Tư Ninh đưa tay nhẹ nhàng ấn ấn hai bên thái dương của anh, anh liền kéo cô lên giường, đặt đầu lên đùi cô để thấy dễ chịu hơn. Hệt như trẻ con làm nũng, khiến người ta mềm lòng, Trương Tư Ninh vừa giúp anh ấn đầu, vừa dịu dàng hỏi: “Rất đau sao?” Nếu đau nhiều thì sẽ phải uống thuốc, cẩn thận hơn còn phải đi bệnh viện chụp X-quang gì đó, dù sao nhức đầu là chuyện có thể lớn có thể nhỏ, không thể qua loa được.

“Em ấn thì không đau, không ấn liền đau.” Anh cũng không mở mắt, cứ nằm yên như vậy, giọng nói ra vẻ nghiêm trọng, hoàn toàn giống hệt trẻ con mà.

Trương Tư Ninh vừa phát hờn vừa buồn cười: “Hỏi anh thật đó, không được làm nũng!”

“Anh nói thật mà.” Đợi mãi một lúc lâu sau vẫn không thấy cô lên tiếng, Vệ Cẩm Huyền vội vàng mở mắt ra, đằng hắng một tiếng, nghiêm túc trả lời: “Không đau lắm, chỉ thỉnh thoảng nhói lên, hơi khó chịu.”

Còn ‘chỉ thỉnh thoảng nhói lên’, Trương Tư Ninh cầm nín, lần đầu tiên cô phát hiện thì ra anh cũng có thể trẻ con như vậy. Cô lại dịu dàng giúp anh xoa bóp thêm mấy phút, rồi cúi xuống hôn lên chóp mũi anh: “Trước hết phải ngồi dậy ăn sáng nào, thím Tào nấu cháo bát bửu, ngon lắm. Còn có bánh dày gạo nếp nhân mè đen đậu phộng, cắn một miếng, mềm dẻo vô cùng.”

Vệ Cẩm Huyền không đói bụng, nhưng thấy cô có ý đem thức ăn tới nên dù gì cũng muốn ăn mấy miếng, vì vậy anh nói: “Em bụng tới đây cho anh đi.”

Trương Tư Ninh:

“Anh không đánh răng rửa mặt sao!” Nói xong đắp anh một cái: “Mau dậy đi, ăn chút thức ăn này vào, đầu sẽ hết đau ngay.”

Cô nghĩ anh là đứa trẻ lên ba chắc? ăn uống có quan hệ gì với đau đầu sao, Vệ Cẩm Huyền thầm buồn cười, biếng lười nghiêng ngả ôm thất lưng tinh tế của cô một lúc mới từ từ bò dậy khỏi giường. Trương Tư Ninh giúp anh mang chân giả, bây giờ cô đã làm rất khéo, nhìn thấy cô ngồi xỏm trước chân mình, nghiêm túc cúi đầu loay hoay mang chân giả cho mình, tình cảm ngọt ngào sâu đậm tràn ngập trong lòng Vệ Cẩm Huyền.

Trong phòng nghỉ của anh có đầy đủ tất cả đồ dùng, bàn chải đánh răng rửa mặt không thiếu thứ gì, còn có cả quần áo để tắm rửa. Sau khi anh tắm rửa sạch sẽ, từ phòng nghỉ đi ra, Trương Tư Ninh đã mở sẵn nắp mấy cái hộp trên bàn, ngoài cháo bát bửu, bánh dày gạo nếp, còn có bánh bao tôm và mấy món ăn nhẹ.

Vệ Cẩm Huyền ăn không nhiều, chỉ ăn hết chén cháo, Trương Tư Ninh biết thân thể anh không thoải mái, nên cũng không ép anh ăn thêm. Sau khi ăn xong, anh định ngồi vào bàn tiếp tục xử lý công việc, Trương Tư Ninh liền trừng mắt nhìn anh, giờ đồng hồ trên cô tay mình cho anh xem: “Bây giờ mới tám giờ bốn mươi, anh vội gì chứ, ăn cơm xong không nghỉ một lát sao?”

Lúc này, tâm trạng anh rất thoải mái, cô nói cái gì thì chính là cái đó, không cho làm việc vậy thì không làm việc, anh kéo cô đến sofa rồi gối đầu lên đùi cô: “Xoa bóp cho anh đi.” Mặt cọ cọ vào chân cô, cầu nhàu: “Sao không mặc cái quần short hôm qua?” Gối đầu lên hai bắp đùi trắng nõn nà mới đúng là hưởng thụ, ngăn cách một lớp vải như thế này, sao thoải mái được.

Trương Tư Ninh cầm nín, mặc dù hôm qua trời đầy mây, nhưng rất oi bức, đương nhiên cô muốn mặc mát mẻ một chút, hôm nay trời mưa, còn hơi lạnh, nên cô mặc chiếc quần dài làm từ sợi bông màu đen.

Cô vừa giúp anh ấn đầu, vừa muốn hỏi thăm chuyện của Vệ Trân Trân, nhưng nhìn thấy đáy mắt thâm đen của anh, cô mím môi nghĩ ngợi cuối cùng nhìn xuống không hỏi nữa.

Vệ Cẩm Huyền được xoa bóp rất dễ chịu, bất giác ngủ thiếp đi, gần đây cả thể xác và tinh thần của anh đều vô cùng mỏi mệt, gối đầu lên đùi người mình yêu, vừa an tâm lại thoải mái. Anh ngủ rất sâu, khi tỉnh lại đã gần mười giờ, cũng không phải anh tự tình dậy mà là do Trương Tư Ninh đánh thức.

Trương Tư Ninh cũng không muốn làm anh thức giấc, nhưng vừa rồi Tần Chu gõ cửa đi vào, thấy hai người như vậy... như vậy, ban đầu hẳn có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, khẽ nói cho Trương Tư Ninh biết có một cuộc họp quan trọng lúc mười giờ. Hiện tại đã chín giờ bốn mươi lăm, nếu không đánh thức anh dậy, sẽ bị trễ.

Vệ Cẩm Huyền đi họp ở dưới lầu, Trương Tư Ninh ngồi giết thời gian trong phòng làm việc đợi anh, bên ngoài mưa vẫn không có dấu hiệu nhỏ lại, cô nhớ tới Hứa Dương nói hôm nay muốn đi đến nhà hỏa thiêu đốt giấy tiền vàng cho Trần Bình Bình, mưa lớn như vậy không biết có đi không.

Rồi lại nghĩ tới chuyện của Vệ Trân Trân, cô cảm thấy bên trong còn có âm mưu, nhất là đáng về kỳ lạ của Vệ tiên sinh sau khi tiếp xúc với Vệ Trân Trân.

Cảm giác có chút phức tạp.

Đợi Vệ Cẩm Huyền họp xong trở lại đã là hai tiếng sau, anh dẫn theo Tần Chu đi vào, xoay người nhìn cô đang ngồi trên sofa mỉm cười, sau đó đi tới bàn làm việc cầm một xấp tài liệu đưa cho Tần Chu: “Đưa cái này cho Vương tổng, nói với hắn hạng mục này vẫn để cho hắn làm, bảo hắn tập trung vào, đừng có để xảy ra sơ suất nữa.”

Tần Chu cung kính nhận lấy, Vệ Cẩm Huyền hỏi: “Chuyện tôi bảo cậu đi điều tra, đã có kết quả chưa?”

Tần Chu đáp: “Đã có kết quả, thời gian này Ngô gia và Lý gia không có gì bất thường, tài khoản ngân hàng cũng rất sạch sẽ, tôi không chỉ điều tra những người trong nhà mà cả bà con họ hàng cũng đã tìm hiểu, không có vấn đề gì.”

Vệ Cẩm Huyền trầm tư, khoát tay: “Cậu đi trước đi, gọi điện thoại cho tiểu Trịnh, bảo cậu ta cho người đến bệnh viện quan sát thật kỹ.”

Đợi cho Tần Chu ra ngoài, Trương Tư Ninh hấp tấp đi đến bên cạnh anh: “Có phải anh nghi ngờ chuyện của Trân Trân có liên quan đến hai người Ngô Lý không? Hôm qua Trân Trân đã nói gì với anh, thật sự là bị ức hiếp sao?”

Vệ Cẩm Huyền bẹo chặt hai má cô: “Muốn biết?” Thấy cô gật đầu, anh cong cong khóe miệng, dè dặt chỉ chỉ vào đầu mình, Trương Tư Ninh lườm một cái, nhưng vẫn kéo anh ngồi xuống sofa, giúp anh ấn ấn đầu.

“Chuyện của Trần Trần khá phức tạp, anh đã giao cho lão Mạnh đi điều tra.”

Mới thả câu đầu tiên đã hệ trọng như vậy, Trương Tư Ninh không khác gì khuấy máu gà, vừa ần ần đầu vừa hỏi thúc anh: “Sau đó thì sao?”

Thấy khuôn mặt đầy hiếu kỳ của cô, anh cũng không dãi dòng: “Hôm qua Trần Trần nói với anh, tối hôm đó nhìn thấy hai người Ngô Lý thì thầm to nhỏ trong phòng bếp, mặc dù không biết họ nói gì, nhưng cảm giác là nói xấu nó, nó rất tức giận, không cách nào khống chế được, liền chạy đến phòng bếp rút dao ra chém, thím Ngô giờ tay trái ra đờ, lưỡi dao quá sắc nên cắt đứt ngón trỏ, nếu không phải phản ứng nhanh, có lẽ không chỉ mất một ngón tay.”

Trương Tư Ninh ực ực nuốt nước miếng, Vệ Trần Trần vốc dáng nhỏ nhắn như vậy chỉ một dao đã gọt luôn ngón tay người ta, dao này cũng thật lợi hại mà lực cánh tay cũng không nhỏ, nếu không xương tay không thể nào đứt gọn như vậy.

“Trần Trần nói, lúc đó nó biết mình làm không đúng, nhưng không sao kiềm chế được, cơ thể không chịu nghe theo sự điều khiển, rất nóng nảy kích động, nó cảm thấy giống như có một luồng khí tức giận không thoát ra được, rất khó chịu.”

“Àch...Không phải bị ma ám chứ?”

Vệ Cẩm Huyền mở mắt ra, đưa tay gõ lên đầu cô một cái: “Ngoại trừ ma quỷ, em không thể nghĩ được gì khác sao?”

Trương Tư Ninh bĩu môi: “Vậy là bị người ta bỏ thuốc sao? Thuốc kích thích?”

“Không biết,” Anh lắc đầu: “Anh thấy việc này không đơn giản, hai năm nay trạng thái tinh thần của Trần Trần rất ổn định, dù sao cũng sẽ không đột nhiên trở nên như vậy. Hôm qua, sau khi tỉnh lại nó cũng rất bình thường, anh nói với nó, tạm thời không thể thả nó ra được, phải trói nó trên giường, nó cũng không âm ỉ.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Chương72

Tuy anh nói vậy, nhưng Trương Tư Ninh cảm thấy nguyên nhân của chuyện này thật không sao tưởng tượng nổi. Tính tình của Vệ Trần Trần cũng quá hẹp hòi rồi, chỉ nhìn thấy hai người kia thầm thì trong phòng bếp đã nghĩ ngay người ta nói xấu mình. Nếu thật sự nghe thấy thì buột tội cũng không sao, đáng tiếc hoàn toàn không nghe thấy gì, chỉ phỏng đoán mà thôi. Nếu như cô ấy rộng rãi, phóng khoáng thì cho dù có thật sự bị người ta bỏ thuốc hay thể nào đi nữa cũng sẽ không làm ra chuyện chặt tay, cắn tai người như vậy.

Bất luận trước đó hai người Ngô Lý có điểm gì đáng ngờ hay không, chỉ riêng tính tình nhỏ nhen này của Vệ Trần Trần cũng đã làm cho Trương Tư Ninh không sao thiện cảm được. Trong lòng thầm xếp cô nàng này vào đội ngũ nhân vật nguy hiểm, sau này cho dù bác sĩ có nói cô ấy đã hoàn toàn hết bệnh thì cô cũng phải cẩn thận, thật cẩn thận.

Về phần yêu ai yêu cả đường đi gì đó, đối với Vệ Trần Trần, cô thật sự không làm được, tận đáy lòng cô rất sợ hãi cô nàng này.

“Bên phía anh Đông có điều tra ra được gì không ạ?” Lão Mạnh, tên Mạnh Đông.

Vệ Cẩm Huyền lắc đầu: “Không có, vừa rồi em cũng nghe thấy đó, Ngô gia và Lý gia không có gì bất thường, hôm qua anh cũng đã gặp người nhà họ, đều là những người đàng hoàng.”

“Có khi nào do anh suy nghĩ nhiều không?” Lỡ như Vệ Trần Trần thật sự đột nhiên phát bệnh nổi điên thì sao? Kỳ thực chuyện này cũng có thể xảy ra, có ai mà chủ động thẳng thắn tự nhận mình có bệnh đâu, hơn nữa còn là bệnh tâm thần, chuyện này cũng giống như người say không bao giờ thừa nhận mình uống say vậy.

Vẫn câu nói cũ, thế giới rộng lớn không thiếu chuyện lạ.

Vệ Cẩm Huyền trở mình, úp mặt vào bụng cô, giờ cánh tay ôm eo cô, thờ dãi: “Có phải anh nghĩ nhiều hay không, phải đợi tin tức của lão Mạnh mới biết được.”

Cô và anh cũng không phải nhân viên điều tra, nên chuyện này chỉ có thể chờ tin tức của chuyên gia. Trương Tư Ninh vỗ vỗ vai anh: “Còn đau đầu không anh?” Thấy anh gật đầu, cô nhủ mảy: “Em đi mua thuốc, cứ để đau mãi như vậy không được đâu.”

Vệ Cẩm Huyền nói không cần, anh hỏi cô mấy giờ rồi, Trương Tư Ninh nhìn đồng hồ: “Mười một giờ hai mươi.”

“Gần mười hai giờ,” Anh nói xong, từ trên đùi cô ngồi dậy, đưa tay bóp nhẹ mi tâm: “Buổi trưa em muốn ăn gì?”

Trương Tư Ninh thấy sắc mặt anh vẫn không tốt lắm, nên đứng dậy khỏi ghế sofa nói: “Em đi mua thuốc dán trị đau đầu, không nên uống nhiều thuốc giảm đau nhưng thuốc dán vẫn có thể sử dụng được.”

Thấy anh khoát tay, cô lờm: “Nghe lời, ngoan ngoãn về phòng nghỉ nằm một lúc, trước hết hãy để công việc qua một bên, thân thể mà suy sụp thì sau này anh chỉ có nước khóc thôi. Còn buổi trưa ăn gì anh không cần bận tâm, sáng nay trước khi ra khỏi nhà em đã nói với thím Tào rồi, chút nữa về lấy là được.”

Vệ Cẩm Huyền nghe vậy nghĩ ngợi một lúc, cũng không tiếp tục kiên trì, hôm nay anh quả thật mệt mỏi, không muốn động đậy, đầu lại hơi đau, chân trái cũng không thoải mái, mấy ngày mưa, nó ê ẩm hết như bị vướng giẫm, không đau nhưng khiến người ta khó chịu hơn cả đau.

Bên ngoài mưa đã bớt nặng hạt, lúc này đi bệnh viện cũng không kịp, bác sĩ cũng đã hết ca làm. Trương Tư Ninh biết cách đây không xa có một phòng khám Đông y gia truyền rất lớn, trước đây có lần thím Tào có nói, ở đó có một thầy thuốc lớn tuổi chẩn bệnh rất hay.

Tuy cô chưa tới đó bao giờ, nhưng đại khái cũng biết được vị trí, đang chậm rãi lái xe tìm dọc bên đường, kết quả chưa thấy phòng khám nhưng lại nhìn thấy Lương Bản, ông chủ của Kim Giai Di, hẳn đang che dù, đứng cạnh một cô gái rất thân mật, hình như đang đợi người.

Trương Tư Ninh nghĩ thầm trong bụng, mấy hôm trước Kim Giai Di nói, ngày nào cũng có một cô gái đến công ty tìm Lương Bản, có lẽ chính là cô ta. Bởi vì khoảng cách khá xa, lại che dù nên cô không thấy rõ được khuôn mặt. Cô không muốn Lương Bản biết cô đang nhìn họ, chỉ nhìn thoáng qua nên cũng khó nhận xét, nhưng xem dáng người và cách ăn mặc, hẳn là một mỹ nữ.

Trương Tư Ninh không có tâm tư đâu xen vào chuyện của người khác, chỉ liếc mắt một cái liền ném ra khỏi đầu, rẽ khúc quanh rồi chạy đến phía trước tiếp tục tìm kiếm, không lâu sau đã tìm được phòng khám đó.

Khi cô trở lại Bắc Lăng đã gần hai giờ, Trương Tư Ninh đẩy cửa phòng làm việc, không nhìn thấy người đâu hết. Cô đặt thức ăn lên bàn trà, rồi xách cái túi nylon nhỏ vào phòng nghỉ.

Vệ Cẩm Huyền đang nằm ngủ trên giường, vốn ngủ không sâu nên nghe thấy tiếng động anh liền tỉnh giấc. Thấy cô bước vào, anh ngồi dậy: “Em về rồi sao?”

Trương Tư Ninh dạ một tiếng: “Phải đợi người ta sắc thuốc mới, nên hơi lâu ạ.” Vừa nói vừa lấy đồ trong túi nylon ra, rồi vỗ vỗ gối đầu: “Nằm xuống, em dán thuốc cho, thầy thuốc nói, đây là phương thuốc bí truyền trị đau đầu rất tốt.”

Đương nhiên, giá tiền cũng không rẻ chút nào, đừng thấy chỉ có mấy miếng như vậy nhưng bay hết một ngàn tệ đó, đắt thì đắt thật, nhưng người ta đã nói, nếu không có hiệu quả thì hoàn nguyên đến thảo dược bằng hiệu, tự tin vô cùng.

Nhìn miếng thuốc dán hình vuông to cỡ lòng bàn tay trẻ con, đen sì sì, tỏa ra mùi gay mũi, Vệ Cẩm Huyền có chút ghét bỏ, nhưng thấy cặp mắt hạnh kia của Trương Tư Ninh cứ nhìn chăm chăm, anh chỉ có thể thỏa hiệp mà thôi.

Đợi sau khi dán thuốc xong, Trương Tư Ninh cười hi hi, hai miếng thuốc dán màu trắng dính ở hai bên thái dương, làm cô nhớ lại trước kia khi xem bộ phim ‘Nhà máy ước mơ’, hình tượng ông chủ người bán địa do Cát Ưu thủ vai, khuôn mặt lại khôi ngô tuấn tú của Vệ Cẩm Huyền bị dán hai miếng thuốc như vậy thật đau khổ mà..... Mặc dù không xấu đến mức buồn cười, nhưng nhìn rất hài hước, rất có hiệu quả hài kịch.

(*Bộ phim Nhà máy ước mơ (The Dream Factory / 甲方乙方) sản xuất năm 1997 của đạo diễn Phùng Tiểu Cương, diễn viên Cát Ưu. Bộ phim này rất nổi tiếng, mở ra một truyền thống xem phim nội địa vào kì nghỉ đông hàng năm của người Trung Quốc. Phim gồm rất nhiều chi tiết hài hước, nhiều câu đối thoại trong phim trở nên kinh điển và trở thành lời nói hàng ngày được mọi người sử dụng, ví dụ ‘Đánh chết ta cũng không nói’ hay ‘Nhà địa chủ cũng không có cửa dư’...)

Thấy anh đôi sắc mặt, cô không dám cười nữa, kéo tay anh dụ dỗ: “Đừng đụng vào, đừng đụng vào, phải dán đủ tám tiếng mới được. Anh nghe lời, lát nữa em giúp anh đọc tài liệu được không?”

Thực sự xem anh như trẻ con mà dụ dỗ, Vệ Cẩm Huyền dở khóc dở cười, nhưng cũng rất hưởng thụ loại cảm giác được nuông chiều này, bật cười một tiếng rồi miễn cưỡng đồng ý.

Thấy anh ngoan ngoãn nghe lời, Trương Tư Ninh hôn lên môi anh một cái, rồi tiếp tục lấy ra tuýp kem màu trắng: “Anh đưa chân trái ra đi.”

“Chân anh không sao.” Thấy anh không động đậy, cô trực tiếp vén chăn ra: “Chỉ cần trời âm u là chân sẽ bị sưng lên, trí nhớ em không có kém như vậy đâu,” nói xong trực tiếp nhảy lên giường cuộn ống quần anh lên, mặc dù Vệ Cẩm Huyền nói không sao, nhưng vẫn để cô tùy ý muốn làm gì thì làm, sự lưu tâm của cô làm anh rất cảm động nhưng cũng có chút mất tự nhiên, nói dối bị bắt ngay tại trận, luôn khiến người ta lúng túng.

Thật ra, bản thân anh cũng không hiểu xuất phát từ tâm lý gì, rõ ràng anh có thể坦然 tiếp nhận việc cô giúp anh đeo chân giả, nhưng không cách nào bình thản thừa nhận chân mình không khỏe, cứ mâu thuẫn một cách vô lý như vậy, không sao thông suốt được.

Trương Tư Ninh vừa giúp anh xoa thuốc vừa nói: “Thuốc này cũng là do ông cụ đó bốc, thử trước một ít, nếu hiệu quả, lúc về em sẽ ghé qua mua nhiều một chút.”

Anh lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt dịu dàng, lơ đãng ừ một tiếng, ánh mắt nhìn theo ngón tay trắng nõn đang chuyển động của cô, con ngươi xanh thẫm sáng lấp lánh. Vết thương trên chân trái của anh rất xấu xí đáng sợ, có khi ngay cả bản thân anh nhìn đến cũng thấy ghê tởm, vậy mà cô lại坦然 chạm vào, động tác mềm mại dịu dàng thậm chí cô rất dễ tâm nghiêm túc, rốt cuộc là anh may mắn đến mức nào, vào cái tuổi này lại gặp được cô.

Vì mới thoa thuốc xong, nên tạm thời không thể mang chân giả, Trương Tư Ninh đem thức ăn đã được chuẩn bị sẵn từ nhà vào phòng nghỉ, trong phòng

ngủ có một cái bàn tròn, chỉ cần chuyển nó đến cạnh giường là được.

Cô chăm sóc anh, có thể nói vô cùng cẩn thận, chăm chút và tự nhiên, khiến trái tim anh vừa chua xót vừa căng phồng, không ngừng trầm luân trong hạnh phúc tốt đẹp này.

.....

Ăn cơm xong, Trương Tư Ninh chủ động đi ra bàn làm việc bên ngoài lấy những công văn đang cần anh phê duyệt, ôm một phần vào đọc cho anh nghe, nghe đến chỗ nào có nghi vấn, anh sẽ bảo cô đánh dấu lại rồi đặt sang một bên, những tài liệu không có vấn đề gì anh sẽ trực tiếp ký tên vào.

Đến hơn bốn giờ chiều, bên phía lão Mạnh có tin tức, sau khi Vệ Cẩm Huyền nghe xong sắc mặt nặng nề: “Trước hết gửi ảnh qua cho tôi.”

Đợi anh cúp điện thoại, Trương Tư Ninh hỏi: “Có tiến triển ạ?”

Anh gật đầu: “Lão Mạnh điều tra video giám sát của trại an dưỡng trong một tháng gần đây, tháng trước Ngô Mai có gặp một người phụ nữ ở khu phía Tây trại an dưỡng, lão Mạnh nói, người phụ nữ kia rất khả nghi, anh bảo ông ấy gửi hình ảnh chụp từ video theo dõi qua đây cho anh.”

Ngô Mai, chính là tên của thím Ngô.

Tuy rằng chuyện này không nói lên được điều gì, nhưng Trương Tư Ninh nghĩ, cảnh sát hình sự lão luyện như lão Mạnh chắc chắn sẽ không nghi ngờ vô căn cứ, hẳn nói khả nghi, nhất định là có chỗ khiến người ta nghi ngờ.

Ảnh chụp rất nhanh được gửi đến, nhưng do chụp lại từ video giám sát nên hình ảnh cũng không rõ ràng, phóng to hình ảnh zoom cận cảnh, nhìn kiểu tóc và trang phục thì thấy đó là một cô gái trẻ tuổi, thon thả cao gầy, cao hơn thím Ngô nửa cái đầu, Trương Tư Ninh mở to hai mắt nhìn và hỏi: “Anh có biết ai không?” Dù sao cô cũng không biết.

Vệ Cẩm Huyền chăm chú nhìn, hai hàng chân mày chau lại, miếng thuốc dán ở hai bên khóe mắt cũng giật giật theo, nhìn khá buồn cười.

“Hình như anh đã gặp người phụ nữ này.” Có ấn tượng nhưng không thể nghĩ ra cụ thể là ai.

Trương Tư Ninh nghe vậy tim nhảy lộp độp: “Không phải mấy kẻ hại anh ở bên Pháp chứ?” Kẻ thù duy nhất của hai anh em Vệ Cẩm Huyền, ngoại trừ mẹ con Vệ Cẩm Thiệu và Phương Y Chân hình như không còn ai khác, Vệ Cẩm Huyền còn nói nhìn thấy quen mắt, nhìn quen mắt nghĩa là đã gặp qua, nhưng không nhận ra, chính là không có qua lại.

Hơn nữa nếu thật sự Vệ Trần Trần bị bỏ thuốc, vậy nhất định phải có lý do, không thù không oán, ai rảnh rồi nhức gan tới mức đi làm chuyện xấu hạ thuốc người ta?

Vệ Cẩm Huyền không nhận ra người trong hình, nên hiện tại anh cũng không phán đoán được gì, chỉ có thể nói: “Đợi tin tức của lão Mạnh thôi.”

Bên cảnh sát có nhiều thiết bị công nghệ cao, sử dụng máy tính quét qua hình ảnh rồi phân tích ngũ quan trên khuôn mặt, có lẽ sẽ tra ra thân phận người này.

Thuốc dán của ông cụ Đông y rất hiệu nghiệm, lúc cả hai rời khỏi Bác Lãng về nhà ăn cơm chiều xong, Vệ Cẩm Huyền đã hết đau đầu, chân trái cũng không còn sưng lên khó chịu nữa, Trương Tư Ninh rất đắc thắng, vênh cồm nói: “Thấy chưa, dán thuốc cho anh anh còn không vui, nói thuốc này có mùi khó chịu như phân ngựa, bây giờ thì nhìn xem, có phải rất tốt không, người ta nói thuốc đắng dã tật, những thứ thuốc dễ ngửi mà vô dụng kia thì có gì tốt chứ.”

Nghe cô nói, Vệ Cẩm Huyền dờ khóc dờ cười, ôm cô hôn một cái thật kêu, áp trán vào trán cô nói: “Vay để cảm ơn em, anh lấy thân báo đáp, được không?”

Trương Tư Ninh hứ một tiếng: “Anh đã sớm là người của em rồi, được không!”

Hai người đã bắt đầu lên kế hoạch kết hôn, tài sản đều giao hết cho cô rồi, bây giờ nói lấy thân báo đáp không thích hợp chút nào. Trương Tư Ninh lẩm bẩm, Vệ Cẩm Huyền cắn lên môi cô: “Vay thì lấy con gán nợ?”

Cô tỏ vẻ khinh thường nhìn anh: “Vệ tiên sinh, ngài muốn làm chuyện xấu cứ việc nói thẳng, cần gì đánh một vòng lớn như vậy?”

Vệ Cẩm Huyền cười lớn, tuy lúc này còn sớm, nhưng anh vẫn dùng hành động nói cho cô biết, cô đã đáp đúng.

Sáng hôm sau, bên phía lão Mạnh lại có tiến triển, đã tra ra được người phụ nữ mà Ngô Mai gặp gỡ tên là Vạn Diệu Hàm, hai mươi lăm tuổi, người Mỹ gốc Hoa, hai tháng trước từ Los Angeles tới Bắc Kinh, sau đó chuyển từ Bắc Kinh tới Vũ Lăng. Chuyện này không có gì quan trọng, quan trọng là Vạn Diệu Hàm có một người anh họ tên là Lương Bân, có thành lập một công ty quảng cáo gọi là Minh Tín.

Trương Tư Ninh hết sức kinh ngạc, sao tự nhiên lại dính Lương Bân vào đây?! Đúng là bước ngoặt thần thánh mà!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 73: Chương 73

Mặc dù Trương Tư Ninh chỉ mới tiếp xúc với Lương Bán mấy lần, hai người cũng không quen biết gì lắm, nhưng trong ấn tượng của cô đây là một người thành đạt, có chút thâm trầm phức tạp, tính cách cũng không xấu, anh ta còn giúp cô mua được giấy dán tường vừa ý giá rẻ.

Nên khi nghe chuyện của Vệ Trần Trần có liên quan đến anh ta, cô cảm thấy thật khó tin, dù sao hai người đó chẳng chút liên quan gì tới nhau.

.....

“Em và anh ta có gặp nhau mấy lần.” Trương Tư Ninh ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn trên sofa, vô cùng thành thật kể hết mọi chuyện từ lúc mới quen biết Lương Bán cho tới mấy lần tình cờ gặp mặt sau này, một chút cũng không sót.

Vệ Cẩm Huyền đưa tay khảy khảy chân mày thần nhiên ừ một tiếng, mặc dù anh không nói gì, nhưng vẻ mặt đó, thần thái kia, sao lại lạ lùng vậy chứ! Trương Tư Ninh mỉa mai: “Em với anh ta thật sự không quen biết gì, đến Kim Giai Di còn không biết hai chúng ta quen nhau, anh ta càng không biết.”

Cô có trêu chọc gì ai đâu, không phải cô chỉ tình cờ quen biết người này, rồi người này giúp cô chút việc thôi sao, bây giờ lại phải ăn nói khép nép giải thích, mà có giải thích hơn nữa thì cô cũng đâu biết phải nói gì, chỉ có thể nói là trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi.

Mặc dù Vệ Cẩm Huyền chưa từng gặp qua Lương Bán, nhưng kinh nghiệm sống nhiều năm mách bảo anh biết, trên đời này không có bữa cơm nào miễn phí, càng không có vô duyên vô cớ muốn kết bạn. Theo cách nói của Trương Tư Ninh, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, Lương Bán đã chủ động tiếp cận cô, sau đó mua hoa, cùng nhau ăn cơm, rồi lại mua giấy dán tường, tuy thời gian cách quãng, không quá niềm nở vồn vã, cũng không lộ ra ý đồ gì xấu, dường như tất cả đều hết sức tự nhiên, nhưng chính vì quá tự nhiên như vậy, gom chung tất cả những chuyện này vào một chỗ mới lộ ra sự quái lạ, hơn nữa hiện tại lại dính tới Trần Trần.

Thấy khuôn mặt cô bé con tui thân không vui, anh đưa tay ôm cô lại gần, hôn lên mắt, hai tay bẹo má cô, nói: “Lần trước anh đã nói sao nào? Anh nói người này không có mục đích tốt, vô duyên vô cớ tốn nhiều công sức giúp đỡ em một cách vô ích như vậy, lợi nhuận mấy vạn, nói không có mục đích, ai tin được! Lúc đó em còn cãi nhau với anh, bây giờ thế nào, đã biết cái gì gọi là lòng người hiểm ác chưa.”

Mặc dù trong lòng cô cũng thừa nhận những lời anh nói đều đúng, trên đời này không có chuyện tốt nào tự nhiên rơi từ trên trời xuống, có điều...

“Nếu anh ta thật sự có ý đồ xấu, tìm em cũng có được gì đâu, em không có tiền cho anh ta, có thể giúp anh ta được gì chứ? Hơn nữa, thời gian lâu như vậy, cũng không thấy anh ta chủ động tìm em, cho dù anh ta biết quan hệ của chúng ta, muốn thông qua em để tiếp cận anh, nhưng chuyện này có liên quan gì tới Trần Trần chứ? Hoàn toàn là ‘ngựa trâu đuổi nhau cũng không gặp’ mà!” Sau đó cô kết luận: “Em họ là em họ, chuyện mà cái người tên là Vạn Diệu Hàm gì đó làm không nhất định có liên quan tới Lương Bán, người ta chẳng qua chỉ là anh em họ, không phải tục ngữ có câu oan có đầu nợ có chủ sao, không thể vì em họ làm chuyện xấu bắt anh họ phải chịu trách nhiệm chứ?”

Rồi hãy nói, hiện tại rốt cuộc có phải Vạn Diệu Hàm làm chuyện xấu hay không vẫn chưa biết được, tất cả chỉ là phỏng đoán, không thể chỉ vì camera quan sát thấy cô ta và thím Ngô gặp mặt mà trực tiếp buộc tội được.

Đương nhiên, sâu trong nội tâm cô hết sức tin tưởng suy đoán của ông chú Mạnh cảnh sát hình sự lão luyện này, chẳng qua lúc này thua người không thua trận, anh đang muốn nắm gót chân asin của cô, cô mới không ngốc để bị nắm thóp đâu!

Vệ Cẩm Huyền thật sự bị sự bùng nổ của cô chọc cười, anh mới nói mấy câu, cô liền tuôn ra một tràng trách móc như vậy, anh nghiêm sắc mặt lại nhìn cô: “Em còn lý sự!”

“Em không làm chuyện gì xấu, vì sao không nói được chứ!” Cô với Lương Bán hoàn toàn không có gì mờ ám, chỉ là quen biết mà thôi, như thế nào đến trong miệng anh liền trở nên nghiêm trọng vậy chứ!

“Anh có nói em làm chuyện xấu sao?” Anh thâm trầm nhìn cô hỏi.

Trương Tư Ninh bị ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm của anh làm cho cúp đuôi không dám nhìn thẳng lại, chỉ bấu môi không thêm để ý tới người đang nói nữa.

Vệ Cẩm Huyền nói: “Anh biết em cảm thấy anh chuyện bé xé ra to, cho rằng Lương Bán tiếp cận em không có ý đồ xấu, dù sao anh ta cũng không lợi dụng gì em, ngược lại còn giúp đỡ em, dường như không cần em báo đáp, không có chủ động lôi kéo quan hệ gần gũi hơn với em, cũng không nhân cơ hội đưa ra yêu cầu vô lý. Nhưng càng là người như vậy càng không thể xem nhẹ, em còn trẻ, chuyện em trải qua không nhiều, nên không biết có một loại người, làm việc rất chu đáo chặt chẽ, sau khi định ra mục tiêu, sẽ không giống những người bình thường nóng lòng nhất định phải thực hiện ngay, mà sẽ dựa theo trình tự, từng bước từng bước một, hợp lý đúng mức lôi kéo tình cảm của em, cho dù có suy tính giờ trở cũng sẽ khiến em không thể nào nhìn ra được anh ta có ý đồ xấu, cố gắng đạt tới mức mọi thứ đều tự nhiên, chính là cái thuận theo tự nhiên này, mới là cái nguy hiểm nhất.”

Tiếp theo, anh lại bắt đầu ứng dụng vào thực tế: “Ví dụ như Hứa Dương và Tần Chu, hai người đồng thời nhờ em giúp một việc gì đó, mà trong tình huống em chỉ có thể giúp được một người, vậy thì em sẽ giúp ai?”

Dưới ánh mắt nghiêm nghị của anh, Trương Tư Ninh khẽ mỉm môi trả lời: “Hứa Dương.”

“Đúng, em sẽ giúp Hứa Dương, vì sao? Vì Hứa Dương và em quen biết nhau lâu hơn? Không hẳn như vậy, nếu so sánh lâu mau, không phải Tiền Thiệu quen với em càng lâu hơn sao? Vì vậy nó phụ thuộc vào mức độ cảm nhận, vào tình cảm trong lòng em, Hứa Dương làm việc cho em mấy tháng, mỗi ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, lại trải qua chuyện của Trần Bình Bình, em và cậu ta xem như có giao tình trong lúc hoạn nạn. Tuy hiện tại anh không có bằng chứng chứng minh Lương Bân tiếp cận em là có ý đồ xấu, cũng không có chứng cứ cho thấy chuyện của Vạn Diệu Hàm có liên quan tới Lương Bân, nhưng mà, Tư Ninh, anh sẽ không hại em, anh chỉ đem kinh nghiệm sống của mình ra chia sẻ với em. Anh không mong em sẽ hoàn toàn đồng ý, nhưng ít nhất không được tùy hứng xem nhẹ lời anh nói.”

Trương Tư Ninh cảm thấy mình thật sự oan uổng, chẳng qua cô chỉ hờn giận chuyện quan điểm của anh có chút trái ngược với cô mà thôi, chứ tuyệt đối không có ý xem thường lời nói của anh, anh muốn tốt cho cô sao cô không biết chứ? Hơn nữa, những gì cô nói cũng không phải vô lý, cô đưa ra chút nghi ngờ cũng không được sao?!

Theo nguyên tắc, đánh một roi cho một quả táo ngọt, Vệ Cẩm Huyền nhìn thấy hốc mắt của cô bé con phiem hồng lên sắp khóc, vội ôm vào lòng dỗ dành, dịu dàng nói: “Anh nói những lời này đều vì muốn tốt cho em, những gì em nói cũng có lý, em họ làm chuyện xấu quả thật không nên tính lên người anh trai, nhưng nếu chúng ta biết cô em họ có vấn đề, thì cho dù người anh trai tốt xấu thế nào cũng nên đề phòng, em thấy đúng không?”

Thấy cô ỉu xiu gật đầu, Vệ Cẩm Huyền thở phào nhẹ nhõm, ít nhất cô vẫn đề ý tới anh.

“Anh cũng không có ý trách em, cũng không phải em chủ động làm quen với anh ta, nhưng em cũng nói, không có chuyện tốt gì tự nhiên từ trên trời rơi xuống, như vậy, Lương Bân kia cũng đáng ngờ, em thấy đúng không?”

Thấy cô lại gật đầu, Vệ Cẩm Huyền hôn lên vành tóc mai bên tai cô: “Vậy thì, chúng ta ở đây tranh luận cái gì chứ?”

Tranh luận Lương Bân tốt hay xấu.

Lúc này, Trương Tư Ninh mới kịp phản ứng, cảm thấy chuyện này đúng là quá mức tiêu cực mà, cho dù Lương Bân tốt hay xấu cũng đâu cần thiết phải tranh luận, tranh luận gì chứ, chẳng quen biết gì hết!

“Em chỉ không thích cách nói của anh, giống như em và Lương Bân có gì đó không rõ ràng, giống như em ngốc lắm vậy.” Đây mới chính là nguyên do, Vệ Cẩm Huyền cứ gom hết lại nói cô cái này không tốt cái kia không tốt, cô với Lương Bân có gặp nhau mấy lần đâu, mà đến trong miệng anh, giống như cái gì cô cũng không đúng, giống như cô rất ngốc ai cũng có thể tùy ý bắt nạt, không phân biệt được thiện ác, tốt xấu vậy.

Vệ Cẩm Huyền nghe vậy có chút lúng túng, bình tĩnh nghĩ lại, thật đúng là!! Anh cũng không biết tại sao mình lại như vậy, không nhịn được cứ muốn ra sức bôi đen Lương Bân, muốn chính miệng cô thừa nhận Lương Bân là người xấu mới vừa lòng, nhưng cô thì sao, hết lần này đến lần khác cứ cố ý làm trái ngược lời của anh, nên anh mới không nhịn được đã nói hơi nhiều.

Vệ tiên sinh sẽ không bao giờ thừa nhận là mình ghen! Chắc chắn không bao giờ!

Có thể do có chút chột dạ, nên Vệ Cẩm Huyền ôm Trương Tư Ninh vào lòng nói rất nhiều những lời đường mật ngọt ngào, cuối cùng đã dỗ dành được người trong lòng cười tươi như đóa hoa xuân ngời.

Trời mưa liên tục suốt ba ngày, rốt cuộc đến xế chiều cũng đã tạnh. Trương Tư Ninh đi theo Vệ Cẩm Huyền đến Bác Lãng ở cả ngày, đến tối, anh bảo cô về nhà trước, anh muốn tới bệnh viện.

Trương Tư Ninh hỏi: “Không phải anh tính làm gì nhà thám Ngộ đó chứ?”

Nếu không có chứng cứ, vậy chỉ có thể bắt đầu điều tra từ thám Ngộ, thủ đoạn đảng hoàng chắc chắn không thể nào hỏi ra chân tướng, Trương Tư Ninh cũng không ngốc, tuy chưa từng thấy qua xã hội đen nhưng đã từng nghe nói, nhất là Vệ Cẩm Huyền làm ăn lớn như vậy, cô không tin anh không có chút thủ đoạn nào. Lúc này lại không cho cô đi theo, cũng đã thấy rõ được vấn đề.

Vệ Cẩm Huyền hôn lên chiếc nhẫn trên ngón tay cô, vỗ vỗ đầu cô: “Đừng hỏi nhiều như vậy, ngoan, về nhà đợi anh.”

Trương Tư Ninh bắt đầu đi, buổi sáng cô mới nao loạn một trận, tuy bây giờ đã làm hòa nhưng cô cũng không thể bước bình quân lấy anh không tha được, tránh cho anh nói cô tùy hứng.

Nhưng cái cô Vạn Diệu Hàm kia cũng thật thiếu khôn ngoan, làm chuyện xấu mà còn bắt can như vậy, dám quang minh chính đại gặp gỡ thám Ngộ ở trại an dưỡng, cô ta thật xem nhẹ trí tuệ của Vệ tiên sinh rồi.

Thật ra cũng chẳng cần phải tìm chứng cứ, người thông minh đều biết, thám Ngộ chỉ là một người giúp việc, Vạn Diệu Hàm là một người Mỹ gốc Hoa, thân phận hai người cách nhau một trời một vực, nếu không phải có ý đồ khác thì sao có thể dính dáng tới nhau, buổi sáng do cô cố ý kiểm chuyện với Vệ tiên sinh nhà cô nên mới nói ngược lại chứ trong lòng cô sáng tỏ như gương.

Trương Tư Ninh một mình trở về, hôm nay cô và Vệ Cẩm Huyền lái xe đến công ty, nên khi về cũng lái xe.

Ăn cơm tối xong, Trương Tư Ninh nhận được một cuộc điện thoại vô cùng kỳ lạ không thể tin được. Là Lương Bân gọi tới, anh ta muốn hẹn gặp Trương Tư Ninh ngay, địa điểm do cô quyết định.

Trừ khi Trương Tư Ninh ngốc nghếch mới có thể gặp anh ta lúc này, cô khéo léo từ chối: “Hiện tại tôi không tiện lắm, Lương tiên sinh có việc gì có thể nói qua điện thoại luôn đi.”

Lương Bản kiên trì: “Chỉ làm phiền cô khoảng một canh giờ thôi, không, chỉ một nửa thời gian đó là đủ rồi, Tư Ninh, tôi thực sự có việc gấp.”

Dù anh có việc gấp hơn nữa, tôi cũng không thể gặp mặt được! Trương Tư Ninh im lặng trầm nghĩ trong bụng, Vệ Cẩm Huyền có một cô em gái nguy hiểm, anh ta cũng có một cô em họ nguy hiểm, thật khiến người ta nói không nên lời mà.

“Thật ngại quá, bây giờ tôi không tiện, thật sự không thể đi được, nếu có chuyện quan trọng, cũng có thể nói qua điện thoại mà.”

Có lẽ Lương Bản cũng nghe ra sự cố chấp trong lời nói của cô, bắt đầu dither dài trong điện thoại: “Chắc là cô đã biết chuyện em họ tôi phải không?”

Trương Tư Ninh không nghĩ tới anh ta vừa mở miệng đã nói thẳng chuyện đó, không nhận được a một tiếng, vô cùng kinh ngạc, anh ta nói vậy không phải chẳng khác nào chưa đánh đã khai sao? Hoàn toàn không hợp với lẽ thường mà!

Nghe thấy tiếng cô ngạc nhiên thốt lên, Lương Bản lại thờ dài, quả nhiên, chuyện hư hỏng Diệu Diệu đã làm không giấu được Vệ Cẩm Huyền. Sao có thể qua mặt được người đàn ông này, cũng do đứa em gái ngu ngốc khờ khạo kia cứ cho rằng bản thân hoàn hảo không có sai sót gì.

“Tư Ninh, hiện tại Vệ tiên sinh có đang ở đó với cô không?”

Trương Tư Ninh muốn nói có, như vậy sẽ cảm thấy được bảo đảm, về phần bảo đảm cái gì, cô cũng không biết. Nhưng lại sợ anh ta nhờ chuyển điện thoại cho Vệ Cẩm Huyền, ngẫm nghĩ một chút chỉ có thể thành thật nói không có.

Lương Bản nói: “Em gái tôi tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, làm việc lỗ mãng, Tư Ninh, cô có thể nói giúp với Vệ tiên sinh, tôi muốn gặp mặt ông ấy, có chuyện gì mọi người nói với nhau là được, không cần phải báo cảnh sát, làm âm ỉ mọi người đều khó xử. Dù sao đi nữa, trước kia em gái tôi và Vệ Trần Trần cũng rất thân thiết.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Chương 74

Thân thiết. Vạn Diệu Hàm và Vệ Trần Trần trước kia thân thiết.?!

Cái từ ‘trước kia’ này rất có ý tứ nha.

Lúc này đầu óc của Trương Tư Ninh xoay chuyển rất nhanh, mặc dù khá sốc nhưng vẫn có thể tóm được ý chính.

“Lương tiên sinh, phiền anh nói rõ hơn, tôi thật sự không hiểu ý của anh lắm ạ.”

Lương Bản nói: “Em gái tôi theo họ Vạn bên mẹ, con bé có một người anh trai theo họ Sầm bên cha, cô nói lại những lời này, Vệ tiên sinh sẽ hiểu ngay.”

Thật kỳ quái, lúc này Lương Bản không còn khẩn thiết như vừa rồi, giọng nói thông dong bình thản hơn rất nhiều, dường như Trương Tư Ninh còn cảm thấy nhất định anh ta đang cười, Lương Bản có một đôi mắt chưa nói đã cười, rất dễ làm cho người ta có thiện cảm.

Bên kia điện thoại, anh ta nói tiếp: “Tư Ninh, chúng ta cũng xem như bạn bè, em gái tôi phạm phải sai lầm, tôi sẽ trực tiếp xin lỗi Vệ tiên sinh, có điều còn phải phiền cô ở giữa giúp đỡ chu toàn hơn.”

Trương Tư Ninh nghĩ tới chuyện buổi sáng cô và Vệ tiên sinh nhà mình tranh luận, quả nhiên trên đời không có bữa cơm nào miễn phí, không phải chứ, mới có mấy tiếng đồng hồ, mà người ta đã gọi tới đòi nhân tình rồi. Hơn nữa! Bây giờ đã có thể xác nhận, Lương Bản tiếp cận cô là có mưu tính trước, anh ta chủ động gọi điện thoại cho cô, cho thấy anh ta đã sớm biết cô và Vệ Cẩm Huyền có quan hệ, người như vậy tâm cơ thật sâu. Nếu không phải có một đồng đội heo là Vạn Diệu Hàm, anh ta cứ chậm rãi kết thân với cô như trước đây, Trương Tư Ninh không khó tưởng tượng, Lương Bản hoàn toàn có thể trở thành bạn tốt của mình.

Nghĩ vậy, cô càng cảm thấy tò mò nguyên nhân Vạn Diệu Hàm hại Vệ Trần Trần, mà Lương Bản tiếp cận cô, mục đích chắc hẳn cũng là anh em Vệ gia. Lúc này, anh ta lựa chọn nói huych toẹt mọi chuyện, cũng xem như liều lĩnh quyết định dứt khoát rồi, trên đời này, phần lớn mọi người đều chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Thật ra cô đâu biết, nếu Vệ Cẩm Huyền thật sự là cao thủ xoay chuyển thế cờ, thì Lương Bản cũng có chiêu thức riêng của mình, hôm qua từ lúc nghe em họ hạ hê kể chuyện ngu xuẩn đã làm, hẳn đã phái người điều tra hết từ đầu tới cuối, sau đó rút ra được một kết luận thật khiến người ta rối rắm, không ngà bài không được, so với chuyện bị cảnh sát tìm tới cửa chỉ bằng đồn đầu nói thẳng, tự mình nói rõ hết sự tình.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là, kế hoạch mấy tháng qua xem như đổ sông đổ biển.

Cúp điện thoại, Trương Tư Ninh cảm thấy không còn chút sức lực, thật là, thật là không muốn làm công việc loa phóng thanh này chút nào, cú điện thoại vừa rồi của Lương Bản tuyệt đối là muốn làm cô mất mặt, đưa cái mặt cô ra cho Vệ Cẩm Huyền cười nhạo mà, thật xui xẻo!

Nhưng cho dù không cam tâm tình nguyện, thì cô vẫn phải gọi cú điện thoại này, Trương Tư Ninh nhấn số điện thoại của Vệ tiên sinh nhà mình, cảm thấy âm thanh chờ máy sao mà căng thẳng, cô hết sức nghiêm túc, trịnh trọng lặp lại toàn bộ những lời Lương Bản đã nói, hoàn toàn khác xa âm thanh yếu ớt mềm mại lúc nói chuyện điện thoại bình thường.

Vệ Cẩm Huyền vô cùng sắc sảo, đương nhiên hiểu ngay vì sao cô mất hứng. Anh cũng không phải là người đặc ý không buông tha người khác, cô bé con đã biết lỗi của mình, đương nhiên anh sẽ bỏ qua.

Anh dịu dàng nói: “Tư Ninh, chuyện này để anh xử lý, tối nay có thể anh sẽ về hơi trễ, em đừng đợi, mệt thì cứ đi ngủ trước, ngoan.”

Trương Tư Ninh muốn hỏi anh rốt cuộc Vạn Diệu Hàm là ai, nhưng nghĩ lại cảm thấy quá mất mặt, ngẫm nghĩ một lúc quyết định không hỏi gì hết, chỉ dạ một tiếng như thỏ trắng nhỏ rồi cúp điện thoại.

Cái này gọi là chuyện gì đây chứ!

Trương Tư Ninh lăn qua lộn lại ba bốn vòng trên giường rồi ôm gối bắt đầu ngẫm nghĩ, cô nhớ tới vừa rồi Lương Bản nói, em gái tuổi còn nhỏ, làm việc lỗ mãng gì gì đó, hừ, cho dù có lỗ mãng thì cũng không thể nào làm ra chuyện thiếu đạo đức như vậy chứ, hại người ta mất ngón tay, đứt nửa lỗ tai, tuy có lẽ thím Ngô tự gieo gió gặt bão, nhưng chị Lý thì chắc vô tội rồi?

Hơn nữa Vạn Diệu Hàm năm nay đã hai mươi lăm, còn lớn hơn cô một tuổi, tuổi này mà còn nói là không hiểu chuyện.Ha ha, cũng may da mặt Lương Bản dày nên mới có thể nói ra như vậy.

Có điều, toàn bộ chuyện này thật quái lạ, cô suy nghĩ muốn nổ tung cái đầu cũng không sao đoán ra chân tướng, cơ bản do cô biết quá ít nội tình sự việc, nhưng chắc chắn Vệ Cẩm Huyền biết rõ mọi việc, nên vừa rồi lúc nhận được điện thoại dường như anh không hề ngạc nhiên chút nào.

Trương Tư Ninh vốn muốn đợi Vệ Cẩm Huyền về, có điều đợi được một lúc đã nằm bò trên giường ngủ luôn rồi, vừa chớp mắt đã làm thẳng một giấc tới sáng hôm sau. Có thể do trong lòng vẫn còn nghĩ đến chuyện hôm qua, nên thức dậy rất sớm. Cảm giác được có người đang ôm eo mình, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Vệ Cẩm Huyền.

Khi anh ngủ, có phần không giống lúc bình thường, hơi thở thanh sạch, lông mi rất dài, dường như còn dày hơn lông mi cô, nhìn rất đẹp.

Có lẽ do ánh mắt cô quá nóng bỏng, không lâu sau Vệ Cẩm Huyền đã bị tia lửa điện chằm chằm của cô đánh thức. Anh biếng nhác giơ tay lên vuốt ve tóc cô: “Dậy rồi?” Giọng nói lúc vừa tỉnh ngủ trầm khàn sâu lắng vô cùng đặc biệt, đây là lần đầu tiên Trương Tư Ninh nghĩ có thể dùng từ gọi cảm, quyến rũ để hình dung âm thanh này.

“Dạ, tối qua anh về lúc mấy giờ?” Cô vậy mà ngủ say như chết, không nghe thấy chút động tĩnh nào.

“Gần ba giờ.” Anh vừa nói vừa lật người, vùi đầu vào cổ cô: “Vẫn còn sớm, em ngủ thêm lát nữa đi.”

Quả thật là còn sớm, bên ngoài trời mới tờ mờ sáng, cùng lắm cũng chỉ khoảng sáu giờ.

Gần ba giờ mới về, Trương Tư Ninh rất xót, cũng không nỡ nóng hỏi mọi chuyện thế nào rồi, để mặc anh ôm mình ngủ tiếp, cô cũng ngủ theo luôn.

Cũng phải nói, tối qua cô ngủ khá trễ, có lẽ gần hai giờ sáng mới chớp mắt, nên khi nghe anh bảo ngủ tiếp, cô liền ngủ thiếp đi.

Lúc này vừa chớp mắt đã làm luôn một giấc đến gần chín giờ sáng, vẫn là người đêm qua ngủ rất trễ Vệ tiên sinh thức dậy trước. Đàn ông mà, thời điểm sáng sớm, tinh thần và sức lực đều căng tràn, trong ngực lại ôm thân thể mềm mại yêu kiều, người yêu thơm ngát như hương hoa dịu ngọt mùa xuân, bàn tay rất có ý thức vuốt ve chỗ này xoa nắn chỗ kia, đợi đến khi Trương Tư Ninh tỉnh lại, phần phía dưới cơ thể đã bị chiếm đóng.-_-

Ở trên giường cùng nhau vận động sớm tinh mơ hơn một giờ đồng hồ, Trương Tư Ninh mệt mỏi thiếu điều muốn ngủ thiếp đi. Vệ tiên sinh tinh thần khoan khoái, tâm tình thư thả hưng phấn, nếu như anh có hút thuốc lá, đoán chừng lúc này cũng sẽ làm một điếu để bày tỏ sự thỏa mãn của mình.

Trương Tư Ninh mềm nhũn làm tổ trong lòng Vệ Cẩm Huyền, hỏi: “Tối qua anh gặp Lương Bản sao?”

Bàn tay Vệ Cẩm Huyền vuốt ve mái tóc cô từng chút từng chút một, anh đáp: “Ừ.”

Trương Tư Ninh vừa nghe vậy, vô cùng hưng phấn, dụi dụi đầu trườn từ ngực anh đến bờ vai gối đầu lên đó, tò mò hỏi: “Vậy rốt cuộc là sao, nếu nói trước kia Vạn Diệu Hàm và Trần Trần là người thân, vậy cô ta cũng là người thân của anh sao?”

Vệ tiên sinh nghiêng tầm mắt xuống nhìn cô, miệng đáp lại: “Anh trai Vạn Diệu Hàm là chồng trước của Trần Trần.”

Bước chuyển ngoặt thần thánh mà!

Trương Tư Ninh vừa định hỏi thúc anh nói tiếp, thì bầu ngực đã bị người ta nhào nặn trong tay, gương mặt cô nhuộm hồng lên yêu kiều như cánh hoa xuân thì, gò má ửng đỏ đầy quyến rũ, vô cùng xinh đẹp. Cô liếc nhìn anh, anh rất đặc ý nheo mắt mỉm cười nhìn lại cô, nhưng bàn tay vẫn tùy tiện vãn

về, Trương Tư Ninh không nói gì cũng không ngăn tay anh, chỉ nép sát hơn vào ngực anh, cắn cắn lỗ tai anh, nũng nịu hỏi: “Sau đó thì sao, không phải Trần Trần và người đàn ông cạnh bà kia đã ly hôn rồi sao, vì sao em gái anh ta còn trở về đây hại cô ấy?”

Không logic mà!

Vệ Cẩm Huyền buông bàn tay đang làm loạn trước ngực cô ra đổi sang ôm vai rồi bắt đầu kể cho cô nghe chuyện trước kia: “Chồng trước của Trần Trần tên là Sầm Giang, Nguyên quán của Sầm gia ở Hongkong, những năm sáu mươi của thế kỷ trước đã di cư sang Mỹ, sáng lập nên doanh nghiệp Sầm thị. Sầm thị quy mô vừa thôi, nhưng cũng là dòng họ người Hoa rất có tiếng tăm ở Mỹ. Sầm Giang là con trai duy nhất của Sầm gia, lúc trước Trần Trần có thể gả cho hắn cũng nhờ có liên quan đến Vệ thị, tuy con bé sống với mẹ nhưng dù sao cũng là cốt nhục của Vệ gia. Anh chỉ gặp qua Sầm Giang mấy lần, rất bảo thủ và cổ chấp, lúc đó anh cảm thấy hắn không thích hợp với Trần Trần. Nhưng Trần Trần có tình cảm rất sâu nặng với Sầm Giang, anh chỉ là người anh trai đã nhiều năm không gặp, nên đương nhiên con bé sẽ không nghe lời anh, khẳng khái kết hôn với Sầm Giang, kết quả em cũng thấy đó, Trần Trần vì sự lựa chọn lúc trước của mình đã phải trả một giá rất lớn.”

Anh dừng lại một lúc, có chút mất mát thờ dài, sau đó nói tiếp: “Sau khi ly hôn, vốn dĩ hai người không nên gặp nhau nữa, nhưng đầu năm nay, Sầm Giang đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, phát hiện ra bị ung thư máu, cần phải thay tủy.” Nói đến đây, giọng nói của anh trong trẻo nhưng rất lạnh lùng: “Sầm Giang có nhóm máu AB rh-, chính là cái mà chúng ta thường nói nhóm máu gấu trúc, mà rh- càng hiếm hơn, lúc trước Trần Trần và Sầm Giang quen biết nhau cũng bởi vì cả hai đều có nhóm máu gấu trúc này, nhóm máu này rất khó tìm, vì tính trước chuyện sau này, nên cứ cách một thời gian sẽ đến bệnh viện rút máu ra lưu trữ, phòng ngừa lỡ như sau này có chuyện ngoài ý muốn, sẽ không đến mức không tìm được người có cùng nhóm máu để cứu mạng.”

“Trần Trần và Sầm Giang quen nhau ở bệnh viện, có thể nói hai người họ vừa gặp đã yêu.” Anh nói những lời này khá mỉa mai, Trương Tư Ninh nghĩ, cho dù tình cảm của anh và Vệ Trần Trần có xa cách mức nào đi nữa thì bọn họ cũng là anh em ruột, bình thường có lẽ không quá quan tâm, nhưng khi gặp chuyện không may, chắc chắn sẽ rất đề ý.

“Cho nên Sầm gia muốn Trần Trần hiến tủy để cứu con trai duy nhất của họ?!”

Thấy anh gật đầu, hai hàng chân mày Trương Tư Ninh nhíu lại: “Vậy tại sao cái cô Vạn Diệu Hàm kia còn làm vậy với Trần Trần, không phải nhà bọn họ nên bảo người lớn tới năn nỉ Trần Trần sao? Hơn nữa sao Lương Bân cũng không nôn nóng?” Hiện tại cũng đã cuối tháng sáu rồi, đầu óc người nhà họ Sầm có bệnh hay sao chứ?

Vệ Cẩm Huyền cười lạnh: “Lương Bân có nôn nóng hay không anh không biết nhưng Sầm gia rất sốt ruột, em có biết vì sao Vạn Diệu Hàm bỏ thuốc Trần Trần không?”

“Thật sự là bỏ thuốc sao? Cô ta bỏ thuốc gì? Àch, mục đích là gì ạ?”

“Một loại thuốc gây ảo giác, tên khoa học gọi là cô thất tinh điệp, xuất xứ từ Thái Lan, dùng nó trong một thời gian dài sẽ khiến người ta nóng giận, cáu kỉnh, sinh ra ảo giác.”

Trương Tư Ninh nghe xong, thì ra là vậy, bản thân Vệ Trần Trần đã có khuynh hướng bạo lực, thêm cái cô thất tinh gì đó xúc tác vào, có thể dẫn đến việc đây mạnh tác dụng, nhưng căn bản Vệ tiểu thư cũng là một phần tử đặc biệt nguy hiểm.

Tất nhiên, những lời này chẳng có gì hay để nói với anh trai người ta, vì vậy cô tiếp tục im lặng nghe anh nói tiếp.

“Vạn Diệu Hàm cho rằng, nếu tính tình Trần Trần đột nhiên chuyển biến, trạng thái tinh thần xấu đi, ...thì anh sẽ đưa con bé về Mỹ điều trị, chỉ cần qua Mỹ, chẳng khác nào nằm trong địa bàn của Sầm gia, đến lúc đó chỉ cần dùng chút thủ đoạn phi pháp khiến Trần Trần cứu anh trai cô ta cũng không có gì khó.”

Đây là logic quý quái gì vậy?!

Trương Tư Ninh thật sự bị sốc với ý tưởng ngớ ngẩn này, giả thuyết này mà cũng có thể nói được?! Thế giới rộng lớn như vậy, cho dù điều kiện chữa bệnh ở Mỹ rất tốt đi nữa, cũng không nhất định Vệ Cẩm Huyền sẽ đưa Trần Trần ra nước ngoài trị bệnh, Trung Quốc cũng có bác sĩ giỏi mà! Hơn nữa cho dù ra nước ngoài, cũng không nhất định phải đi Mỹ, có thể sang Anh, Pháp, Ý cũng được mà!

Cô ta làm như nhà cô ta là Bá Vương ở Mỹ vậy! Còn nói là dùng chút thủ đoạn.Cô nàng này cũng tự tin ghê!

(Bá Vương: kẻ cực kỳ thô bạo, ngang ngược (hiệu của Sở Vương Hạng thời Tần-Hán)).

“Anh tin cách lý giải như vậy sao?”

Lúc này, Vệ Cẩm Huyền thật sự thờ dài: “Em chưa thấy qua cái cô Vạn Diệu Hàm này đâu, hôm qua anh gặp rồi, người phụ nữ đó,” Anh lắc đầu: “Tư duy logic hoàn toàn không giống người bình thường.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Chương 75

Tư duy logic không giống người bình thường? Không giống thế nào?

“Không phải là bệnh tâm thần chứ ạ?” Cô hỏi một cách phản xạ có điều kiện.

Vệ Cẩm Huyền bật cười, khi Tư Ninh gặp những chuyện những người quái lạ, nếu không nghĩ tới ma quỷ thì chính là nghĩ tới bệnh tâm thần, đáng yêu đến mức khiến người ta xót xa, nếu không phải bị ám ảnh quá sâu sắc, cô sẽ không thể nào lập tức nghĩ ngay đến hai khả năng này? Nói cho cùng, vẫn là những chuyện trong quá khứ đã làm cô sợ hãi.

Anh lắc đầu phủ nhận: “Là người bình thường, chỉ có điều suy nghĩ rất kỳ lạ. Hôm qua, Lương Bản bảo cô ta đến xin lỗi Trần Trần, em biết cô ta nói thế nào không?” Anh hỏi xong cũng không đợi Trương Tư Ninh trả lời mà nói tiếp: “Cô ta nói, bản thân cô ta cũng chỉ vì bất đắc dĩ muốn cứu anh mình mà thôi, nếu anh truy cứu trách nhiệm của cô ta, thì anh chính là một kẻ độc ác, không phân biệt phải trái, nói Lương Bản chỉ biết giúp đỡ người ngoài gì gì đó, nói rất nhiều, bản thân cô ta còn tỏ ra rất uất ức, tựa như cô ta làm gì cũng đúng, còn ai làm trái ý cô ta là sai hết.”

Đây là quái quỷ gì vậy!

Bạch Liên Hoa trong truyền thuyết chắc cũng phải bái lạy cô ta làm sư phụ! Chắc cô ta nghĩ mình là nữ vương quá!

“Có phải cô ta giả vờ không ạ?” Trương Tư Ninh suy đoán, đối với một số người mà nói, nói dối là việc đơn giản giống như ăn cơm vậy, có thể vì lo sợ bị truy cứu trách nhiệm nên giả ngây giả dại.

Vệ Cẩm Huyền nói: “Lão Mạnh cũng nhận định giống anh, anh tin tưởng khả năng nhìn người của ông ấy.”

Ngay cả lão Mạnh cũng đã nói vậy, thì có lẽ cái người tên Vạn Diệu Hàm kia thật sự là một nhân vật kỳ quái hiếm thấy. Hơn nữa cho dù mắt của lão Mạnh và Vệ tiên sinh nhà cô bị đánh lừa đi nữa, thì đó cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là... “Vậy kết quả sao rồi ạ? Không lẽ bởi vì đầu óc cô ta bất thường nên không cần phân biệt đúng sai mà bỏ qua hết những chuyện đã gây ra?”

“Không phải bỏ qua chuyện cũ,” Vệ Cẩm Huyền im lặng một lúc: “Mà là không thể truy cứu.”

Lại chuyển ngoặc thần kỳ nữa!

Trương Tư Ninh ngạc nhiên nhìn anh, Vệ Cẩm Huyền vuốt ve tóc cô, hôn lên đôi mắt hạnh đang mở to, khá bất đắc dĩ nói: “Sau khi Trần Trần và Sầm Giang ly hôn, từng có giai đoạn cãi nhau rất dữ dội, nguy hiểm nhất có một lần dùng dao cắt đứt hai ngón tay trái của Sầm Giang.” Thấy cô hoảng sợ, anh ôm chặt vai cô, nhưng không ngừng lại mà tiếp tục nói: “Tuy rằng ba anh chỉ thương Vệ Cẩm Thiệu nhưng dù sao Trần Trần cũng là cốt nhục của ông ta, lại là con gái duy nhất, hơn nữa nếu để người ta biết chuyện thiên kim tiểu thư Vệ thị vì đã thương người bị bắt giam thì sẽ gây ảnh hưởng không tốt tới Vệ thị. Nên mặc dù tức giận, vẫn chuyển nhượng rất nhiều lợi ích để Sầm gia đồng ý âm thầm hòa giải.”

Nói tới đây, anh dừng lại một lát, sau mới nói tiếp: “Kể từ đó, tinh thần của Trần Trần bắt đầu suy sụp, ba anh đã giải quyết một mớ hỗn độn nó gây ra, ông ta tự thấy mình đã tận tình tận nghĩa, không muốn thừa nhận quan hệ với đứa con gái này nữa, anh là anh nó, không thể nào bỏ mặc được, nên đưa nó về bên cạnh để chăm sóc.”

Thì ra đây mới đích xác là nguyên nhân khiến Vệ Trần Trần bị điên sao? Chồng ngoại tình, xảy thai chẳng qua chỉ là một phần lý do, đây mới là nguyên nhân chính, thử tưởng tượng, một người được nuông chiều từ nhỏ, một cô gái trẻ quyết liệt dùng dao cắt đứt hai ngón tay chồng mình.....Chỉ cần nghĩ tới thôi cũng đã thấy đáng sợ, huống chi là người tự tay gây ra?

Chưa bao giờ Trương Tư Ninh cảm thấy sợ Vệ Trần Trần như lúc này, chặt đứt ngón tay thím Ngô còn có thể nói do bị ảnh hưởng của thuốc, nhưng cắt đứt ngón tay của chồng trước.....Cho dù cô ấy là nạn nhân trong cuộc hôn nhân đó, cho dù cái tên Sầm Giang kia là kẻ đón mạt đi nữa, thì cách làm này cũng quá cực đoan, không phải cô không thông cảm, nhưng nếu bảo cô tán thưởng hay đánh giá cao chuyện đó, Trương Tư Ninh tự nhận mình không thể nào bao dung được như vậy.

Cô gái này, thật hung hãn, dữ tợn khiến người ta sợ hãi.

Vệ Cẩm Huyền nhẹ giọng giải thích bên tai cô: “Trước đây anh không nói cho em biết vì lo làm em sợ, nhưng bây giờ Sầm gia đã tìm tới cửa, muốn giấu cũng không được, nếu để em biết những chuyện này từ người khác thì không bằng anh trực tiếp nói với em.” Người khác này, đương nhiên là Lương Bản.

Mặc dù Trương Tư Ninh khiếp sợ Vệ Trần Trần, nhưng cũng không phải là người không phân biệt phải trái. Nếu cô có cô em gái từng trải qua những chuyện như vậy, trừ khi không còn cách nào, nếu không cũng sẽ không chủ động kể với người khác, cho dù là người mình yêu cũng vậy, đây là chuyện thường tình của con người, không có gì phải để tâm.

Cô hỏi lại anh: “Việc nào ra việc đó chứ, không lẽ bởi vì chuyện trước đây, mà không truy cứu trách nhiệm của Vạn Diệu Hàm sao ạ?” Vậy cũng quá bức bối, hơn nữa, Sầm gia cũng đã hưởng không ít quyền lợi từ Vệ gia, hai bên đã hòa giải, người nhà họ còn mặt mũi nào nhắc lại chuyện đó nữa.

Vệ Cẩm Huyền thấy cô không truy cứu chuyện anh giấu diếm, trong lòng vô thức thở phào nhẹ nhõm, thật không nghĩ tới vừa rồi anh vô cùng hồi hộp vì sợ cô tức giận.....Trong bụng thầm cười khỏ, sức ảnh hưởng của bé con này ngày càng lớn.

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng miệng vẫn không ngừng lại: “Khi đó chuyện này do ba anh toàn quyền xử lý, anh chỉ biết đại khái như vậy, còn cụ thể thế nào cũng không rõ. Hôm qua, Lương Bân cho anh xem đoạn video năm đó Trần Trân cắt đứt ngón tay Sầm Giang, mặc dù chuyện này đã qua nhiều năm, Trần Trân vì lý do thần kinh không bình thường nên không bị truy cứu trách nhiệm, nhưng dù sao cũng là chuyện tai tiếng, hơn nữa giấy tờ mà ba anh ký với Sầm gia hiện giờ đang nằm trong tay Vệ Cẩm Thiệu, cho dù anh muốn tìm Sầm gia nói chuyện nhưng trong tay không có chứng cứ, thì có nói gì cũng vô dụng. Dĩ nhiên, anh cũng có thể khẳng khái tố cáo Vạn Diệu Hàm vào tù theo ý mình, nhưng tình huống cô ta như vậy, còn thêm vấn đề quốc tịch, cho dù có thuận lợi thắng kiện thì cô ta cũng không bị giam giữ bao lâu, thay vì đến lúc đó cá chết lưới rách, không bằng lên kế hoạch lâu dài, nên tạm thời anh không truy cứu chuyện này nữa.”

Trương Tư Ninh im lặng một lúc rồi nói: “Sao lúc đó ba anh không nghĩ tới chuyện Sầm gia sẽ lưu lại chứng cứ?”

Về mặt Vệ Cẩm Huyền hiện ra nét mặt lạnh lùng: “Anh không biết, dù sao người cũng đã chết rồi.”

Đúng vậy, người đã chết có nói nhiều đi nữa cũng vô dụng. Hơn nữa chuyện lưu lại video làm chứng cứ cũng là chuyện khiến người ta khó đề phòng, có điều, nếu như Vệ Cẩm Huyền nắm trong tay bằng chứng năm đó hai bên âm thầm ký tên hòa giải... thì bây giờ Sầm gia sẽ không dám lấy video đó ra để uy hiếp. Chắc chắn bọn họ biết hai anh em Vệ gia bất hòa, mà bây giờ Vệ Cẩm Thiệu mới là người nắm giữ Vệ gia, nên mới trắng trợn không chút kiêng nể như vậy.

“Không lẽ cứ vậy bỏ qua sao ạ? Cô rầu rĩ không vui, chủ yếu bởi vì đau lòng Vệ tiên sinh nhà cô. Sầm gia khinh người quá đáng, Lương Bân cũng chẳng tốt lành gì.

Vệ Cẩm Huyền vuốt ve tấm lưng nhẵn mịn của cô: “Đừng nghĩ ngợi, Sầm gia đã dám gây chuyện thì đừng trách sau này anh trả lại, nhưng lúc này anh không còn chút thời gian nào, đợi sau khi giải quyết xong chuyện của Bác Lăng rồi nói tiếp.” Thái độ của anh hết sức bình thản, không tức giận, anh sống hơn ba mươi năm, đã gặp rất nhiều người ngang ngược nói chuyện bất chấp đạo lý, nếu như lần nào cũng đều căm phẫn tức giận thì hỏi anh có còn sống được đến giờ không, đã trực tiếp bị tức chết rồi.

Thấy anh phản ứng bình thản như vậy, Trương Tư Ninh nghĩ ngợi một lúc cũng không nói thêm gì, thực ra so với vấn đề của Sầm gia, Bác Lăng mới là quan trọng nhất. Dù sao Trần Trân đã không có việc gì, thím Ngô thì tự chuốc vạ vào mình, mặc dù chị Lý bị thương ở tai nhưng cũng không mất đi chức năng nghe, mặc dù suy nghĩ này rất ích kỷ, nhưng mọi chuyện đã thành ra thế này, dĩ nhiên phải chú trọng bản thân mình trước.

“Còn chuyện bồi thường thì sao ạ? Cho dù không truy cứu trách nhiệm của cô ta nhưng còn chuyện bồi thường cho chị Lý, và giải quyết chuyện của thím Ngô như thế nào thì họ cũng phải có ý kiến chứ, không thể nào bắt chúng ta bỏ tiền ra được?”

Thím Ngô hạ thuốc Vệ Trần Trân, ngoài lý do tiền bạc có lẽ cũng không còn nguyên nhân nào khác, cô nhớ trước đây thím Ngô từng nói với cô chồng bà ta bệnh nặng.

Về phần chị Lý, đúng là hoàn toàn vô tội, chỉ còn biết nói chị ấy thật không may.

Vệ Cẩm Huyền nói: “Những chuyện này đều là chuyện nhỏ, em yên tâm, Sầm gia không được hỏi đâu.”

“Thật ra, em cũng hơi thắc mắc, cho dù Trần Trân và Sầm Giang có cùng nhóm máu đi nữa thì chưa chắc tùy đã tương thích đúng không?” Nếu chỉ cần nhóm máu giống nhau đã có thể giải quyết hết mọi chuyện, thì trên đời này đã có biết bao người không phải chết đi.

Vệ Cẩm Huyền đáp: “Như em biết Trần Trân và Sầm Giang đều là nhóm máu gấu trúc, bởi vì rất hiếm, nên trước đây lúc hai người còn sống chung đã làm một loạt kiểm tra về độ tương thích, Sầm gia không ngu ngốc, nếu như không nắm chắc mười phần cũng sẽ không luẩn quẩn một vòng tròn lớn như vậy.”

“Em vẫn không hiểu, nếu như cần giúp đỡ không phải trực tiếp đến nhờ anh là được rồi sao, vòng tới vòng lui như vậy là có ý gì, còn làm ra mấy chuyện xấu xa không phải biến khéo thành vụng sao?”

“Anh không biết, mỗi người đều có suy nghĩ riêng, có thể họ cảm thấy chuyện năm đó quá ảm ỉ, anh sẽ không đồng ý để Trần Trân giúp đỡ. Nên Sầm gia cho Lương Bân ra mặt, trước hết muốn cùng anh lôi kéo tình cảm, có giao tình rồi, nói chuyện cũng dễ dàng hơn.” Nói tới đây, anh cười nhạo một tiếng: “Đúng là một đám người ngu ngốc, cứ nghĩ đi một vòng ngoằn ngoèo như vậy, thông qua em để quen biết anh, anh sẽ vì nể mặt em mà chăm chú cho ít nhiều, hừ, anh thấy cái tay Lương Bân kia cũng không mấy hăng hái, có thể hắn cũng thấy ý tưởng này chẳng đi tới đâu, hoặc là quan hệ giữa hắn và Sầm gia cũng không tốt, nếu không đã chẳng thờ ơ như vậy.”

Tối qua, vừa gặp Lương Bân anh đã nhận ra, biểu hiện của hắn rất thông dong, không giống dáng vẻ của người có việc cần nhờ và người khác giúp đỡ. Chuyện này rất bất thường, mặc dù Vệ tiên sinh không muốn gặp anh ta nhưng quả thật có chút tò mò, anh đã cho người đi điều tra người này, rất nhanh sẽ có câu trả lời.

Nghĩ lại mới thấy, Lương Bân quả thật có thể xem như thông minh, cân nhắc mọi việc rất đúng mức, biết đoạn video kia giá trị không cao, chỉ có thể khiến anh bỏ qua cho Vạn Diệu Hàm mà thôi, về phần cứu người....không đủ trọng lượng rồi.

Có điều những chuyện này anh sẽ không nói cho cô bé con đang nằm trong vòng tay anh nghe, cô càng chán ghét Lương Bân càng tốt.

“Vậy anh có để Trần Trân cứu anh ta không ạ?” Thật ra câu cuối cùng này mới là mấu chốt của toàn bộ câu chuyện.

Vệ Cẩm Huyền sớm đã có tính toán, anh nói: “Chuyện này không vội, Sầm gia có tiền, Sầm Giang còn có thể chịu đựng, đợi qua giai đoạn này tinh thần Trần Trân ổn định lại để nó tự quyết định.” Loại chuyện thế này, ngoại trừ bản thân đương sự ra, cho dù là anh trai cũng không quyết định được.

Trương Tư Ninh đã biết được những điều mình muốn, nằm ngấm nghĩ một lúc rồi nhìn lên đồng hồ thấy thời gian không còn sớm đã gần giữa trưa, liền chui ra khỏi ngực anh, vờn vai một cái: “Hôm nay thứ bảy mà anh vẫn phải đến công ty sao?”

Vệ Cẩm Huyền gật đầu: “Hạ Tuấn đã chuẩn bị xong giấy tờ, thứ hai sẽ làm thủ tục sang tên, thứ ba chúng ta đi nhận giấy đăng ký kết hôn.”

Trương Tư Ninh chớp chớp mắt, đến khi đại não phản ứng kịp lời anh nói thì có chút bất mãn: “Anh cũng quá tùy tiện mà, cho dù là đi lãnh giấy đăng ký thì cũng phải chọn ngày tốt chứ?” Vì hai người đã thảo luận trước chuyện này, nên khi anh nói đi lãnh giấy đăng ký kết hôn gì đó cô cũng không bất ngờ, chỉ có điều lãnh giấy xong sẽ trở thành vợ chồng hợp pháp, chuyện cả đời chỉ có một lần vậy mà anh chọn đại một ngày ngẫu nhiên như vậy, khó trách cô cảm thấy không vui.

Vệ Cẩm Huyền gõ lên đầu cô: “Biết ngay mà, bé con mê tín này.” Vừa nói vừa lấy di động trên tủ đầu giường, mở lịch ra cho cô xem: “Thấy chưa, thứ ba, thích hợp cưới gả.”

Trương Tư Ninh bỏ lại gần nhìn thoáng qua, lăm bằm trong miệng: “Xem như anh có tâm.”

Hai người lẩn lộn dây dưa mãi trên giường đến tận giữa trưa, bụng cũng trống rỗng kêu đói. Trương Tư Ninh đánh răng rửa mặt trước, sau đó lấy thuốc mỡ anh đang cầm giúp anh bôi quét loạn xạ, đợi thuốc khô xong mới giúp anh gắn chân giả vào, rồi hôn lên mặt anh một cái: “Em xuống lầu xem có cái gì ăn, lát nữa sẽ bùng lên.”

Anh nhìn cô, dịu dàng nói được.

Tuy bầu trời khá âm u nhưng có lẽ sẽ không mưa. Ăn cơm xong, Vệ Cẩm Huyền đến công ty, Trương Tư Ninh cũng đi tới tiệm, vì bữa giờ trời mưa nên cửa tiệm của cô vẫn chưa gắn biển hiệu lên, tối qua Hứa Dương điện thoại nói nếu hôm nay trời không mưa thì buổi chiều sẽ gắn biển hiệu, ngày mai bàn ghế cô đã đặt cũng sẽ được giao đến, lúc đó sẽ khá bận rộn, còn chuyện của Vệ Trần Trần, cô không để ý tới nữa, vì ngoài việc tham gia náo nhiệt cô cũng không giúp được gì.

Bởi vì quyết định không nhiều chuyện nữa, lo tập trung làm việc của mình, nên thời gian trôi qua rất nhanh, biển hiệu đã gắn xong, ngày hôm sau các loại bàn ghế được đưa đến, lại mất thêm một ngày để sắp xếp. Thứ hai ký thủ tục sang tên phần tài sản còn lại, hôm nay thứ ba, là ngày đi nhận giấy đăng ký kết hôn.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chương76

Thứ ba hôm nay cũng là ngày thành lập Đảng cộng sản Trung quốc, mới sáng sớm Trương Tư Ninh đã bị Vệ tiên sinh lôi dậy khỏi giường. Cô dụi mắt nhìn đồng hồ, chỉ mới sáu giờ rưỡi?!

“Moaz moaz, bây giờ còn chưa tới bảy giờ, người ở cục dân chính phải chín giờ mới bắt đầu làm việc mà.” Cô mơ mơ màng màng, ngay cả từ ‘moaz moaz’ này cũng dùng luôn, chắc tưởng mình đang lên taobao mua đồ đây!

Vệ Cẩm Huyền buồn cười nhìn cô, anh khom người véo chớp mũi của cô dịu dàng nói: “Rửa mặt, đánh răng, trang điểm, chải tóc, chọn quần áo, ăn sáng, làm xong hết những chuyện này cũng không còn dư thời gian đâu, ngoan, đứng lên nào, cục dân chính ở nội thành, lát nữa sẽ tới giờ cao điểm, chúng ta cố gắng đi sớm một chút.”

Lúc này Trương Tư Ninh mới bắt đầu tỉnh táo, nhìn thấy người trước mặt quần áo chỉnh tề, đầu tóc được vuốt chải cẩn thận tỉ mỉ, còn phảng phất người thấy mùi hương thoang thoảng của keo xịt tóc, cô không nhịn được trêu chọc anh: “Vệ tiên sinh hôm nay thật đẹp trai mà!” Nói xong giờ tay ôm thắt lưng của anh, cọ cọ cằm trên bụng anh rồi ngược đầu lăm nũng: “Anh đi chọn giúp em quần áo mặc hôm nay đi!”

Vệ Cẩm Huyền yêu nhất cô bắm dính lấy mình, trong lòng mềm nhũn đến rồi tỉnh rồi mù, gật đầu nói được: “Anh đi chọn quần áo cho em, em đánh răng rửa mặt đi, được không?”

Trương Tư Ninh hí mắt cười, đáng vẻ vô cùng ngoan ngoãn nhanh nhẹn: “Anh yên tâm, tốc độ của em nhanh lắm.”

Ngay sau đó, hai người chia nhau hành động.

Tuy hiện tại Trương Tư Ninh ở cùng phòng với Vệ Cẩm Huyền, nhưng phần lớn quần áo của cô vẫn còn để ở căn phòng lúc trước. Phần lớn chính là rất nhiều, tủ quần áo trong phòng Vệ Cẩm Huyền không chứa được hết đồ của cả hai người, nên bên này cô chỉ để một ít quần áo thường mặc mà thôi.

Đội Vệ tiên sinh nhà mình đi sang phòng bên cạnh, Trương Tư Ninh không ngủ nướng nữa mà vỗ vỗ mặt, nhảy xuống giường bước chân trần đi đến kéo rèm cửa sổ, rèm mở ra, ánh nắng trời vừa ló dạng chiếu vào, Vũ Lăng sau mấy ngày âm u cuối cùng cũng đã bừng sáng trở lại.

Lúc này bầu trời trong xanh không gợn mây đen che phủ, vừa trong trẻo lại tươi đẹp khiến cho tâm trạng người ta vô cùng khoan khoái.

Trương Tư Ninh nhìn ra bên ngoài, đẩy cửa sổ, hít một hơi thật sâu, đôi mắt hạnh cứ thế cong cong như vàng trắng non, ngày hôm nay, thật tuyệt mà.

Tiếp theo sau, chính là loay hoay làm những việc Vệ Cẩm Huyền đã liệt kê, mới thấy bị kéo dây khỏi giường từ sáu giờ rưỡi cũng không sớm, đợi hai người sẵn sàng ra khỏi cửa đã gần tám giờ bốn mươi lăm. Nếu như Vệ tiên sinh không hối thúc, có lẽ Trương cô nương sẽ tiếp tục lè mề đến hơn chín giờ rưỡi.

Hôm nay lão Trịnh lái xe, biết hai người đi nhận giấy đăng ký kết hôn, ông luôn miệng nói chúc mừng, không khí rất vui vẻ.

Sau khi ngồi vào xe, Vệ Cẩm Huyền hỏi: “Đã mang theo giấy chứng minh chưa?”

Trương Tư Ninh nói: “Dạ có.”

“Còn sổ hộ khẩu?”

“Cũng đã mang theo.”

Vệ tiên sinh khá lo lắng: “Lấy ra cho anh xem nào.”

Trương Tư Ninh cười thầm trong bụng, kéo dây kéo ba lô, lấy túi giấy tờ bằng nhựa đưa qua cho anh: “Xem đi xem đi.” Tới qua hai người sợ buổi sáng sẽ quên mang theo nên đã đem hộ khẩu và giấy chứng minh của mình đặt cùng một chỗ.

Vệ Cẩm Huyền thật sự mở túi giấy tờ ra nghiêm túc xem, thấy cô đã đem theo đầy đủ mới an tâm.

Do hôm nay không phải ngày thất tịch, ngày lễ tình nhân của phương Đông, hơn nữa bọn họ đến rất sớm nên lúc này ở cục dân chính không quá đông người, chỉ có sáu bảy đôi đứng xếp hàng trước khu đăng ký.

Trương Tư Ninh định đi tới xếp hàng, không nghĩ tới Vệ tiên sinh nhà cô đã sớm sắp xếp chu đáo, trực tiếp nhờ người đi cửa sau, cả hai vào chưa đầy hai mươi phút đã nhận được giấy đăng ký kết hôn mới toanh trên tay. Trương Tư Ninh cảm nín, nếu đã thương lượng đi cửa sau rồi, vậy mà lúc này ở nhà còn hối thúc tới mức đó.....- -

Từ cục dân chính đi ra, ngồi vào xe, Vệ tiên sinh rất tự giác lấy sổ hộ khẩu và giấy đăng ký kết hôn cất vào túi hồ sơ, chỉ chừa lại cho cô chứng minh thư: “Máy cái này anh bảo quản, em còn nhỏ, dễ mất rồi phải làm lại, rất phiền phức.”

Trương Tư Ninh trở mặt thô nhìn anh vừa bực mình vừa buồn cười, đến cả ảnh chụp trên giấy đăng ký kết hôn cô còn chưa có nhìn kỹ đó!

Sau khi cất kỹ giấy tờ, Vệ Cẩm Huyền xoay người đưa tay bẹo hai má cô: “Vệ phu nhân, lát nữa em theo anh đến công ty hay là tự mình đi kiếm niềm vui đây?”

Trương Tư Ninh:

Cô cảm thấy hiện tại toàn thân Vệ tiên sinh nhà cô thật bất thường, hết như khoáy máu gà, đôi con ngươi lam đậm sáng bừng, vẻ mặt rạng rỡ, nói chung là...không biết diễn tả sao cho chính xác, dường như nói chuyện vô cùng ngẫu hứng? Không, không chỉ là ngẫu hứng, còn gần gũi hơn cả vậy, giọng điệu tựa như lời nhai nói chuyện nhà, lộ ra vẻ ấm áp lưu luyến, còn nói ‘Vệ phu nhân’....anh tiến vào trạng thái cũng thật nhanh mà.

Đối với chuyện này Trương cô nương hết sức hài lòng.

Mặc dù rất muốn đi theo anh, nhưng hôm nay Trương Tư Ninh còn có việc.

“Hôm nay, người giúp anh xử lý việc nhà hàng Triệu tiên sinh sẽ dẫn nhân viên đến tiệm, em phải qua đó xem sao, nhưng buổi trưa có thể ăn cơm cùng Vệ tiên sinh, không biết có hân hạnh được Vệ tiên sinh đón tiếp không ạ?”

Vệ Cẩm Huyền bị cô đùa giỡn, cười vô cùng sáng khoái, hôm nay tâm trạng anh rất vui, nếu có thể anh rất muốn dành ra mấy ngày nghỉ ngơi cùng cô, đáng tiếc không đúng lúc, trước mắt là một đồng hồ ồn, tranh thủ từng giây từng phút cũng sợ không đủ.

.....

Triệu tiên sinh tên là Triệu Quảng Huy, khoảng ba mươi tuổi, dáng người trung bình, trông khá bình thường nhưng khiến người ta có cảm giác giỏi giang tháo vát, rất chừng mực.

Anh ta là tâm phúc của Vệ Cẩm Huyền, giúp anh quản lý rất nhiều cửa hàng, trước đây Trương Tư Ninh chỉ gặp anh ta có một lần, nên cũng không biết gì nhiều, có điều Vệ Cẩm Huyền tin nhiệm anh ta như vậy, chắc chắn đây là một người đáng tin cậy.

Triệu Quảng Huy đưa tới hai mươi nhân viên phục vụ, mười nam mười nữ, anh ta lần lượt giới thiệu từng người với cô, sau đó nói: “Những người này đều đã được huấn luyện, có thể bắt đầu đi làm ngay.” Vừa nói vừa đưa cho cô một xấp hồ sơ: “Đây là đơn xin việc và bản photo giấy chứng minh của họ.”

Trương Tư Ninh nói cảm ơn, chỉ nhận lấy hồ sơ chứ không nói thêm gì, hiện giờ nhà hàng chưa khai trương, cũng không có việc gì làm, Trương Tư Ninh

chỉ tự giới thiệu với những nhân viên mới gặp lần đầu này, sau đó khích lệ họ mấy câu, nói về tiền lương, thời gian làm việc, những chuyện này cô đã quyết định trước đó, về phần nội quy nhà hàng và những thứ khác, cô định khi nào về sẽ nghĩ kỹ hơn, hiện tại cũng không gấp.

Sau khi nói xong, cô đẩy Hứa Dương đang đứng bên cạnh ra giới thiệu: “Đây là Hứa quản lý, sau này mọi người có việc gì thì tìm cậu ấy, nếu cậu ấy không xử lý được thì tìm tôi.”

Tuy Hứa Dương vẫn còn trẻ, năm nay chỉ mới mười chín, nhưng cậu đã sớm biết vai trò sau này của mình trong nhà hàng, nên mặc dù hiện tại phải đối mặt với những ánh nhìn chăm chú cũng không quá khấn trương, không mất phong độ, lời nói rất khéo léo đúng mực, rốt cuộc cũng không phụ kỳ vọng của Trương Tư Ninh đối với cậu.

Sau khi giới thiệu sơ lược mọi chuyện, Trương Tư Ninh bảo mọi người giải tán, ba ngày sau chính thức đến nhà hàng điểm danh.

Sau đó Triệu Quảng Huy tiếp tục thảo luận với Trương Tư Ninh chuyện đầu bếp: “Có hai bếp chính, một người Pháp, một người Trung Quốc, năm đầu bếp thường, năm phụ bếp, những người này hai ngày sau sẽ có mặt, lúc đó tôi sẽ dẫn họ tới đây.”

Trương Tư Ninh mỉm cười: “Lần này thật là phiền Triệu tiên sinh, đây là lần đầu tôi mở nhà hàng nên chưa hiểu rõ quy trình lắm, còn phải nhờ anh giúp đào tạo nhân viên, tuyển dụng đầu bếp, thật ngại quá.”

Đương nhiên Triệu Quảng Huy biết những lời cô nói chỉ là khiêm nhường, theo nguồn tin tin cậy từ lão Trịnh phát ra, cô gái nhỏ trước mắt này chính thức là bà chủ của hẳn rồi, hẳn nào dám ra oai với cấp trên, vội vàng nói: “Đây là việc nên làm, việc nên làm, trước đó Vệ tiên sinh đã dặn dò chuyện này, nên tôi sẽ chú ý sắp xếp mọi việc chu đáo, dù sao đây cũng chỉ là chuyện nhỏ thường làm, tiện tay mà thôi.”

Đội Triệu Quảng Huy đi rồi, Trương Tư Ninh thấy thời gian không còn sớm, nhớ tới có hẹn ăn trưa cùng Vệ Cẩm Huyền, cô nói với Hứa Dương: “Hôm nay trong tiệm không còn việc gì khác, em về đi, ba ngày nữa sẽ bận rộn lắm đó, em về nghỉ trước xem nên quản lý những nhân viên đó thế nào cho tốt.”

Hứa Dương xấu hổ cười cười: “Chị Tư Ninh, chị yên tâm, em sẽ không làm cho chị thất vọng đâu. Chị về trước đi, em đi kiểm tra lại cửa nẻo, hôm nay chị mới kết hôn, đừng ở lại đây lâu.”

Trương Tư Ninh thấy cu cậu nhanh nhẹn như vậy, rất hài lòng, cười vỗ vỗ vai cậu: “Cố gắng lên, chị đi trước.”

Cô về nhà bằng taxi, thím Tào cười híp mắt ra đón: “Tư Ninh tiểu thư, không đúng, xem trí nhớ của tôi này, đã gọi thành thói quen mất rồi. Bây giờ không thể gọi thế này nữa, sau này phải gọi là phu nhân, phu nhân, cơm trưa đã chuẩn bị xong, đã đựng sẵn vào hộp, bây giờ cô đi luôn hay là nghỉ ngơi một lát mới đem đến cho Vệ tiên sinh?”

Trương Tư Ninh nghe thấy thím Tào gọi mình là phu nhân...khóe miệng giật giật, đột nhiên cảm thấy dường như mình già đi không ít. Nhưng nghe phu nhân có vẻ mạnh hơn tiểu thư rất nhiều, trước kia cô còn muốn thím Tào gọi mình bằng tên, nhưng thím Tào không chịu, vẫn luôn gọi tên kèm tiểu thư, nên sau đó nhân viên của Vệ Cẩm Huyền cũng gọi theo như vậy.

Cô có thể đoán trước được tình hình thực tế, sau này tất cả bọn họ sẽ chuyển sang gọi cô là phu nhân.

Trương Tư Ninh lái xe đến Bắc Lăng, hiện tại cô đã vô cùng quen thuộc đường đi nước bước rồi, vào thẳng thang máy lên văn phòng tổng giám đốc.

Cửa phòng làm việc không khóa, cô trực tiếp vịn tay nắm cửa đi vào, ông chồng mới nhậm chức của cô đang tập trung làm việc, thấy cô đến, chỉ ngẩng đầu lên nhìn một cái rồi tiếp tục cúi đầu xem tài liệu.

Trương Tư Ninh buồn bực, cái người này cũng thật đáng ghét mà. Cô đặt mạnh đồ trong tay xuống bàn sofa, phát ra âm thanh ồn ào. Nhưng chỉ nhiều đó thôi chưa đủ thu hút sự chú ý của Vệ tiên sinh, Trương Tư Ninh không vui up mặt lên bờ vai anh cọ tới cọ lui, tủi thân nói: “Vệ tiên sinh, có phải anh đã nắm được trong tay rồi nên không cần em nữa phải không?”

Vệ Cẩm Huyền không thể nào giả vờ nổi nữa, bật cười một tiếng, vòng tay ôm cô đặt lên đùi: “Vệ phu nhân, con mắt nào của em nhìn ra như vậy, ông xã em đang phải làm việc.”

Trương Tư Ninh bĩu môi, cắt một tiếng: “Công việc quan trọng hay em quan trọng?”

Vệ Cẩm Huyền vờ do dự: “Ừm xem như...em quan trọng hơn chăng?”

Mặc dù biết rõ anh đang trêu cho mình vui, nhưng Trương Tư Ninh vẫn không nhịn được phát tức, giơ tay vỗ vai anh mấy cái, ngọt ngào nói: “Cái gì gọi là xem như? Anh thật xấu mà, hôm nay không ăn cơm chung với anh nữa.” Nói xong lùi lùi ra phía đầu gối anh.

Vệ Cẩm Huyền rất buồn cười, anh cắn lên môi cô, làm ra vẻ oan ức nói: “Làm Vệ phu nhân rồi nên tính tình cũng nước lên thuyền lên mà, anh đã giao hết tài sản và cả thân thể mình cho em, em không được bất nạt vứt bỏ anh.”

Trương Tư Ninh liền đáp lại bằng một cái liếc mắt, nhưng không nhịn được phì cười thành tiếng, tay vòng quanh cổ anh, ánh mắt cong như trăng non: “Vệ Cẩm Huyền, hôm nay em vui lắm, anh có vui không? Kết hôn rồi anh có hạnh phúc không?”

Vệ Cẩm Huyền nhìn cô, bốn mắt chìm trong nhau, từ từ nghiêng đầu lại, trán kề sát trán: “Chưa bao giờ anh hạnh phúc như lúc này.” Giọng nói của anh dịu dàng như nước, rót vào tai êm dịu tựa âm thanh đất trời.

Trương Tư Ninh nghĩ, cô và anh, từ nay trở đi đã làm thành một gia đình. Sau này, lúc cô đơn hai người sẽ tựa vào nhau, chia sẻ những nỗi buồn, khi vui vẻ có thể ôm nhau, đợi cho thời gian trôi qua tuổi già đến hai người sẽ chăm sóc lẫn nhau, dường như bắt đầu từ khoảnh khắc này cuộc sống mới trở nên trọn vẹn.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Chương 77

Đăng ký kết hôn, thành vợ chồng hợp pháp, kế tiếp chính là hôn lễ.

Lúc cùng nhau ăn cơm trưa trong phòng làm việc, Vệ tiên sinh hỏi ý kiến cô, Trương Tư Ninh nói: “Chuyện này không vội đâu ạ, hoàn cảnh nhà em anh cũng biết rồi, nhà anh cũng vậy, người thân của hai bên cũng tương tự, không cần phải ra mắt người lớn, nên trước mắt anh cứ giải quyết xong công việc đi, khi nào rảnh rồi sẽ lên kế hoạch sau, bây giờ anh không có thời gian, nên em cũng không nghĩ đến.”

Thật ra, hôn lễ đối với đàn ông mà nói thì sao cũng được, chỉ có phụ nữ mới thật sự để ý chuyện đó. Nói cho cùng, đó là nghi lễ kết giao giữa hai gia đình, nhà gái chính thức chấp nhận lời cầu hôn của nhà trai, tương tự như vậy, nhà trai thể hiện sự quan tâm và tôn trọng nhà gái. Nếu không cũng sẽ không có nhiều người tiêu tiền như nước chỉ ra mấy trăm, mấy ngàn vạn để tổ chức hôn lễ. Nhà trai tổ chức hôn lễ càng long trọng, càng có nhiều người tham dự, ừm, thì càng chứng tỏ người đàn ông đó rất yêu cô gái! Cho nên hôn lễ, đối với nhà gái mà nói, sẽ khiến mọi thứ càng trở nên danh chính ngôn thuận hơn.

Đây là cách nghĩ truyền thống của người Trung Quốc, Trương Tư Ninh cảm thấy mình chỉ có một thân một mình, quan hệ thân thích trong nhà hồng bát, cũng không có nhiều bạn bè, không cần phải đặc biệt thông báo với ai, cho nên đối với hôn lễ cũng không quá nhiệt tình. Cô lại không thiếu tiền, vì tiền mừng gì đó mà phải lao tâm khổ trí lo nghĩ rất nhiều thứ, mà chưa chắc sẽ thu hồi đủ vốn, cho dù có thu hồi được thì cũng không có ý nghĩa gì. Hơn nữa chân của Vệ tiên sinh nhà cô như vậy, hôn lễ không chỉ có nghi thức mà còn phải mở tiệc chiêu đãi người thân bạn bè, đây mới là điểm mấu chốt, để anh phải đứng lâu như vậy, cô đau lòng.

Nhưng đáng tiếc một phen tâm ý tình cảm dạt dào của cô, Vệ tiên sinh hoàn toàn không chút cảm kích.

Anh nhủ hai đầu chân mày nói: “Chuyện này không thể trì hoãn được, công việc của anh chỉ khoảng nửa tháng nữa là hoàn tất, hơn nữa hôn lễ không phải chỉ một hai ngày có thể chuẩn bị xong, ít nhất cũng cần một hai tháng.” anh nghĩ ngợi rồi nói tiếp: “Thôi, gần đây em bận rộn việc nhà hàng, chuyện này anh sẽ giao cho người khác làm, trước tiên hãy nói một chút về lễ cưới, em muốn tổ chức theo nghi thức phương Tây hay Trung Quốc?”

Thái độ giải quyết dứt khoát thế này.... Trương Tư Ninh cảm nín, Vệ Cẩm Huyền thấy cô vẫn không hăng hái, liền đưa tay ôm vai cô, kiên nhẫn thuyết giáo: “Anh biết trong lòng em đang nghĩ gì, đừng có gây người ngốc ra như vậy, tuy chúng ta đã đăng ký kết hôn, nhưng vẫn chưa đủ danh chính ngôn thuận, đối với người Trung Quốc chỉ khi nào tổ chức xong nghi lễ, thì mới thật sự là vợ chồng. Anh không muốn người khác nói linh tinh sau lưng rằng anh không quan tâm em. Về phần chân của anh, em không cần phải lo lắng, mọi người đều biết tình trạng của anh, đến lúc đó chỉ kính một ly rượu lấy thảo, cũng không ai bắt lỗi.”

Hóa ra anh đã tính toán hết mọi thứ, ngay cả chuyện kính rượu cũng đã nghĩ đến, có thể thấy anh đã suy nghĩ từ trước chứ không phải ngẫu nhiên nói ra.

Trương Tư Ninh vừa nghĩ thầm trong bụng, mắt của người này thật ‘độc’ mà, cô nghĩ gì cũng không lừa anh được, trước mặt anh cô hết tờ giấy trắng! Vừa cảm thấy rất vui, anh kiên trì như vậy còn không phải bởi quan tâm cô sao?

Thế là cô nàng chớp chớp đôi mắt hạnh, híp mắt lại bày ra dáng vẻ đã biết rõ còn có tình hỏi: “Vệ tiên sinh, anh quan tâm em nhiều vậy sao?”

Anh nâng mặt cô lên, cọ cọ chớp mũi cô, vờ ra vẻ thất vọng nói: “Anh đã sớm móc hết tim phổi cho em rồi, em nói không phải sao?”

Trương Tư Ninh nháy mắt mở cờ trong bụng, nụ cười trên mặt bùng sáng rực rỡ như ánh nắng tươi đẹp ngày hè, tựa như có một luồng sức mạnh đánh thẳng vào tim khiến người ta say đắm.

.....

Thời gian vẫn thông thả trôi qua. Cuối cùng sau hơn hai tháng, hôm nay nhà hàng của Trương Tư Ninh khai trương. Cô cũng không quá chú trọng, chỉ xem lịch vạn niên trên điện thoại thấy ngày này làm việc gì cũng thuận lợi nên chọn luôn.

Do nhà hàng Tây phục vụ theo phong cách thanh lịch tao nhã, nên không có nhảy múa, mời đội chiêng trống gì đó như các nhà hàng thông thường, chỉ đốt pháo, đặt hoa tươi dọc hai bên cửa tiệm, đơn giản vậy thôi, cũng không có chương trình giảm giá trong ngày khai trương hay mua nhiều sẽ được tặng phiếu chiết khấu này nọ.

Kim Giai Di mang đến một lẵng hoa, kéo tay Trương Tư Ninh hỏi: “Tớ thấy nhà hàng này của cậu tốn không ít tiền đúng không?” Xem cách trang trí này, cũng quá cao cấp rồi, còn có nhiều nhân viên phục vụ như vậy, chỗ nào cũng tiền hết!

Trương Tư Ninh cười, nhẹ nhàng băng quơ: “Cũng không nhiều.”

“Hừ, cậu cứ ở đó mà khiêm tốn! Nè, đưa tờ mấy vé VIP, tờ tặng cho người ta tiện thể giúp cậu quảng bá luôn.”

“Không được, tờ chỉ có mấy cái số lượng rất hạn chế, để cậu đưa lung tung như vậy, sao có thể nâng tầm đẳng cấp nhà hàng của tờ được, đưa cậu một cái là đủ rồi!”

Kim Giai Di nổi cáu: “Tờ đưa lung tung! Thẻ này của cậu làm bằng vàng hay kim cương hả?”

“Giá trị thấp nhất của nó là ba vạn đồng, cậu nói thử xem?”

“Ba, ba vạn?!” Kim Giai Di tròn tròn mắt lấp lấp: “Cậu cũng quá hắc ám mà, ai rảnh đến mức nộp ba vạn vào đó, cũng không phải đóng phí điện thoại, ờ như cửa hàng cậu đóng cửa, biết đi đâu tìm cậu đây?!”

Trương Tư Ninh trừng mắt cô nàng: “Cái miệng quạ đen của cậu không thể nói cái gì tốt cả, hôm nay tờ mới khai trương mà cậu đã rủa cho tờ đóng cửa!”

Hình như nói cũng đúng, Kim Giai Di ngượng ngùng, nhưng ba vạn đã quá nhiều rồi mà mới chỉ là mức thấp nhất, nếu là thẻ thăm mỹ hay mua sắm ở siêu thị thì số tiền này cũng không nhiều lắm, nhưng đối với một nhà hàng Tây, phải chăng có chút không thích hợp?

Trương Tư Ninh nói: “Cậu không hiểu sao, tờ bắt đầu với mức cao như vậy, người ta sẽ cảm thấy nơi này cao cấp, tới đây ăn cơm sẽ rất có thể diện.” Đây là kinh nghiệm cô học hỏi được từ Triệu Quang Huy, nên áp dụng theo luôn, chỉ có điều thẻ của nhà hàng Vệ Cẩm Huyền mức nộp vào thấp nhất là năm vạn, cô tự thấy mình không thể so sánh được với Vệ tiên sinh hào phóng rộng rãi có nhiều bạn bè, nên tự giác giảm bớt hai vạn, cũng không phải quá hy vọng sẽ có người nộp phí vào, dù sao điều kiện đó cũng chỉ đặt ra như vậy chứ không bắt buộc.

Kim Giai Di giờ thẳng ngón tay cái trước mặt cô: “Cậu đúng là trâu bò.” Cô bạn này của cô so với người khác không phục không được mà, cuộc sống trôi qua được làm những gì mình thích. Còn cô nàng, tiền gửi ngân hàng chỉ có bốn chữ số mà cứ nhấp nhô lên xuống chập chùng. Hâm mộ sao? Đương nhiên là hâm mộ, nhưng tính tình Kim Giai Di rất tốt, bố mẹ cô ấy đều là giáo viên, họ hàng trong nhà cũng nhiều người theo nghề giáo, chuyện khác không dám nói, nhưng họ đã dạy dỗ cô con gái mình bụng dạ rất hào phóng hay nói cách khác là rộng rãi, nên mặc dù hâm mộ ao ước nhưng không đố kỵ ghen ghét, đây cũng chính là lý do mà Trương Tư Ninh thích người bạn này.

“Đúng rồi, hôm nay cậu khai trương, bạn trai cậu đâu?” Kim Giai Di nhìn xung quanh, lọt vào tầm mắt, ngoại trừ đồng phục com lê quần tây đen của nhân viên phục vụ, cũng không nhìn thấy ai khác, vắng ngắt.

Trương Tư Ninh đáp: “Ồ công ty.” Gần đây Vệ Cẩm Huyền bận tới mất tới mũi, hôm qua còn ở công ty tăng ca suốt đêm, cô không yên tâm, mười giờ tối mang thức ăn khuya đến, ở đó với anh rồi ngủ thiếp đi lúc nào chẳng biết, nếu không phải đã xác định hôm nay khai trương nhà hàng, có lẽ lúc này cô đang nằm nướng trên giường, hiện tại cũng chỉ mới hơn chín giờ rưỡi sáng!

“Anh ta không tới sao?”

“Buổi chiều mới tới.”

“Haizz, vậy là tờ không gặp được rồi, tờ chỉ xin nghỉ có nửa ngày.” Cô nàng rất tò mò về vị tiên sinh thần bí này. Không biết loại người nào mà có thể khiến trái tim cô gái nhỏ Trương Tư Ninh này lún sâu như vậy.

Trương Tư Ninh nghe cô nàng nói vậy, lại nghĩ đến ông chủ của bạn mình là Lương Bán... Lương Bán = Sầm gia = đồ khốn dâm ức hiếp Vệ tiên sinh nhà cô. Cho nên bây giờ một chút ấn tượng tốt với Lương Bán cũng không còn, trước đây còn tính đợi khi nào khai trương nhà hàng sẽ mời anh ta và ông chủ Khâu của cửa hàng vật liệu xây dựng đến ăn cơm, nhưng bây giờ thì thôi đi, hừ.

Buổi trưa, Kim Giai Di ở lại nhà hàng ăn cơm, ăn xong hô ầm lên mỹ vị, khi biết được trong tiệm có mấy đầu bếp người Pháp, còn kinh hãi hơn: “Cậu cũng quá lợi hại mà, khó trách thẻ hội viên thu phí cao như vậy, giá thức ăn cũng cao thế này.”

Trương Tư Ninh trực tiếp xem đây là lời khen ngợi, điềm nhiên đón nhận.

Mặc dù nhà hàng mới khai trương, nhưng đến chiều tối, đã bắt đầu có khách hàng lần lượt đến ăn. Tiệm ăn bây giờ chính là như vậy, chỉ cần bạn có thể mở ra thì không lo không có khách.

Trương Tư Ninh làm chủ, nên chỉ cần có mặt là được, hôm nay Hứa Dương rất có trách nhiệm, quán xuyến tất cả mọi việc, nhân viên phục vụ cũng trật tự ngăn nắp, có thể thấy Triệu Quang Huy rất chú ý đến việc đào tạo.

Gần chín giờ tối Vệ Cẩm Huyền đến, anh không đi cửa chính mà tiến vào từ cửa sau. Mặt tiền nhà hàng vốn có hai cửa trước sau, cửa trước để khách ra vào, cửa sau cho nhân viên sử dụng, rác thải từ phòng bếp cũng mang ra ngoài bằng cửa sau, rất thuận tiện.

Trương Tư Ninh đón Vệ tiên sinh nhà cô vào phòng quản lý trên lầu một. Văn phòng không lớn, chỉ khoảng mười mấy mét vuông, có đặt một cái bàn, một cái ghế xoay, một ghế sofa ba người, và hai chậu kim phát tài.

“Sao anh hợp lâu vậy, em đã nói mang thức ăn qua mà anh không chịu, bây giờ đã gần chín giờ rồi, có đói bụng không ạ?” Cô bất mãn trách hờn, rót cho anh chén trà thảo dược: “Anh muốn ăn gì, em bảo nhà bếp làm.”

Vệ Cẩm Huyền ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt có chút mệt mỏi, anh xoa bóp mi tâm “Một phần mì Ý là được rồi, không cần phải phiền phức.”

Trương Tư Ninh nói được, lấy bộ đàm trên bàn gọi Hứa Dương lên, dặn dò trông tiệm thay cô một chút, rồi vào phòng đóng cửa phòng lại, ngồi xuống sofa, vỗ vỗ đùi mình: “Nằm xuống đây, em xoa bóp cho.”

Nét mặt mệt mỏi trên mặt Vệ Cẩm Huyền gần như tan biến tức khắc, khóe miệng khẽ cong lên, nghiêng người qua một bên nằm xuống, đầu đặt trên bắp đùi thon dài của cô.

Trương Tư Ninh vừa giúp anh ấn ấn huyết thái dương, vừa nhẹ nhàng hỏi: “Có phải xảy ra chuyện gì không, mấy ngày nay em thấy anh rất bận.” Bình thường, cô không hỏi tới chuyện công việc của anh, nhưng hai ngày nay anh mệt tới mức không ra hình người, trước kia đã rất bận rồi, bây giờ so với trước kia còn bận rộn hơn, cô thấy khá lo lắng.

“Cũng không có việc gì,” anh không giấu diếm cô: “Anh chuẩn bị kết thúc mọi việc bên này, nên phải chú ý rất nhiều thứ, giao cho người khác anh không yên tâm, chỉ có thể tự tay làm, bây giờ vất vả một chút phòng ngừa những phiền phức không đáng sau này.”

Trương Tư Ninh nghe xong có chút kinh ngạc: “Nhanh vậy sao ạ?” Tuy rằng trước đây anh có nói sắp làm xong mọi việc, nhưng hiện tại mới đầu tháng bảy, cũng quá thần tốc rồi, một doanh nghiệp lớn như vậy, muốn biến nó thành cái vỏ rỗng cho dù không cần đến nửa năm cũng phải mất vài ba tháng chứ.

Vệ Cẩm Huyền khoan khoái nhắm mắt lại, nét mặt lộ ra nụ cười chua chát, giọng nói mĩa mai kéo dài: “Mặc dù không nghĩ ông già sẽ làm mọi việc tuyệt tình như vậy, nhưng anh cũng đã chuẩn bị sẵn không ít đường lui, Bác Lăng do một tay anh mười năm tâm huyết gầy dựng nên, không ai có thể hiểu rõ nó bằng anh.”

Anh là vua của Bác Lăng, anh muốn nó sống nó sẽ sống, muốn nó chết nó chỉ có đường chết.

Ngông cuồng sao?

Đương nhiên ngông cuồng, nhưng anh chính là người có tiền vốn để kiêu ngạo như vậy!

Trong lòng Trương Tư Ninh có chút xót xa, cúi người xuống hôn lên chóp mũi anh, dịu dàng nói: “Vệ tiên sinh, anh lạnh lùng như vậy khiến tim em loạn nhịp, phải làm sao đây?”

Thoắt cái khuôn mặt Vệ Cẩm Huyền tràn ngập rạng rỡ, cứ như vậy nằm ngửa ra vòng hai tay qua cổ cô, đôi mắt màu lam đậm rất đẹp kia đắm đuối nhìn cô, cất tiếng: “Vậy thì hãy yêu anh thật nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Chương78

Vệ Cẩm Huyền ăn mì Ý xong, tiếp tục quán lấy Trương Tư Ninh để được xoa bóp, cô nhẹ nhàng massage vùng trán anh, một lúc sau anh đã gồi đầu ngủ thiếp đi trên đùi vợ mình, khi được Trương Tư Ninh đánh thức dậy đã gần mười một giờ.

Chân của cô tê đến mất cảm giác, cô cắn răng chịu đựng nói: “Phải đóng cửa rồi, về nhà ngủ tiếp đi anh.”

Vệ tiên sinh đau lòng vợ mình, vừa xoa bóp chân cô cho máu dễ lưu thông vừa dịu dàng nói: “Sau này đừng như vậy nữa, chỉ ngủ thôi mà, chân em bị tê đến vậy, anh không chịu nổi.”

Trương Tư Ninh chớp chớp mắt, kề mặt sát vào anh hỏi: “Sao anh không chịu nổi, đau lòng lắm phải không?”

Nhìn thấy vẻ mặt đắc thắng này của cô, Vệ tiên sinh vừa bực mình vừa buồn cười, vuốt ve chóp mũi cô: “Ừ, anh đau lòng lắm, nên sau này không được làm những chuyện khiến anh lo lắng biết không?”

Nhận được đáp án hài lòng, Vệ phu nhân rất hưng phấn, ánh mắt cong cong ngoan ngoan gật đầu: “Yên tâm đi Vệ tiên sinh, em sẽ vô cùng ngoan ngoãn.”

Hai người về nhà, tắm rửa xong rồi lên giường nằm, Vệ Cẩm Huyền ôm Vệ phu nhân đang mơ màng buồn ngủ vào lòng, khẽ nói: “Ngày mốt là thứ bảy, em chưa lại một gian rộng rãi nhiều chỗ ngồi trong tiệm, anh sẽ giới thiệu với em mấy người bạn.”

Trương Tư Ninh không nghĩ ngợi nhiều, chỉ dụi mắt nói được rồi mơ mơ màng màng hỏi: “Mấy người ạ, để lại gian lớn nhất được không?” Gian lớn nhất có thể chứa được hơn hai mươi người, thích hợp để hội họp đồng người.

Vệ Cẩm Huyền nói: “Vậy thì để lại gian đó đi.”

Trương Tư Ninh ngáp một cái: “Vậy sáng mai anh nhớ nhắc lại lần nữa, em sợ sẽ quên mất.”

Thấy cô buồn ngủ đến vậy, anh không nói gì nữa, chỉ vỗ vỗ lưng cô, thì thầm: “Ngoan, ngủ đi.”

.....

Nhà hàng của Trương Tư Ninh có vị trí rất thuận lợi, cả khu chỉ có một nhà hàng Tây này của cô, cho dù thảo luận công việc hay giải trí giết thời gian đều thích hợp. Trong tiệm có wifi, có điều hòa, tất cả vị trí chỗ ngồi đều được trang bị ổ cắm điện, khách đến chỉ cần gọi một âm trà là có thể ngồi trong tiệm cả ngày.

Hôm nay thứ bảy, buổi sáng Vệ Cẩm Huyền đến công ty, buổi chiều đến nhà hàng của bà xã, Tần Chu ôm xấp giấy tờ đang chờ được ông chủ phê duyệt đi theo bên cạnh.

Trương Tư Ninh nhường bàn làm việc lại cho ông xã, còn mình thành thói ngồi trên sofa nghịch di động, làm bà chủ nhà hàng, cô rảnh rỗi vô cùng. Tất cả nhân viên đều làm việc rất tốt, chưa nói tới Hứa Dương hết sức cố gắng, ngay cả nhân viên phục vụ mới tuyển cũng làm việc rất cẩn thận, đến giờ không có xảy ra tình trạng đi trễ về sớm. Trước đó cô và Hứa Dương còn lo lắng dụng cụ ăn bằng bạc sẽ bị mất trộm, qua mấy ngày quan sát, mới thấy tầm nhìn của mình thật nông cạn.

Dĩ nhiên, cũng có thể do mới bắt đầu làm việc nên những chuyện xấu đó chưa xảy ra, nhưng đó là chuyện của sau này, chỉ cần cô quản lý thích đáng, tiến hành từng bước, không sợ không làm tốt.

Khoảng năm giờ chiều, bạn bè Vệ Cẩm Huyền bắt đầu lần lượt đến. Trương Tư Ninh và anh đứng dưới cầu thang tầng hai đón khách, người nào đến, Vệ tiên sinh đều giới thiệu: “Đây là bà xã tôi, Trương Tư Ninh.” Long trọng và chính thức, khiến những người tới đều kinh ngạc nhưng cũng phản ứng rất nhanh, vừa chào anh mấy câu vừa tiện thể gọi cô một tiếng em dâu, chị dâu, hoặc chị dâu nhỏ, em dâu nhỏ, cũng không vì cô còn nhỏ tuổi mà xem thường, rất nhã nhặn lịch sự.

Trong những người có mặt ở đây, cô chỉ biết lão Mạnh và Hạ Tuấn, những người khác đều chưa từng gặp qua. Mười bảy, mười tám người, đoán chừng Hạ Tuấn nhỏ tuổi nhất nhưng cũng đã ba mươi mốt, ba mươi hai, người lớn nhất có lẽ cũng đã năm sáu mươi tuổi, Trương Tư Ninh xưng hô theo Vệ Cẩm Huyền, nhỏ tuổi hơn anh thì cô trực tiếp kêu bằng tên, lớn tuổi hơn anh cô gọi ‘anh’ theo anh. Nói thật, gọi một người còn lớn tuổi hơn ba mình bằng anh, thật là...rối rắm.

Đây là lần đầu tiên anh chính thức công khai giới thiệu cô với bạn bè mình, mặc dù Trương Tư Ninh căng thẳng nhưng cũng không bị tụt lại phía sau, vẫn biểu hiện hết sức tự nhiên hào phóng, ung dung điềm tĩnh, khi ăn cơm mời rượu cũng rất thỏa đáng. Làm cho Vệ Cẩm Huyền vô cùng hạnh phúc, có một người họ Mã, hình như là cục trưởng gì đó nói thẳng: “Em dâu trẻ trung xinh đẹp, tuổi còn nhỏ mà lời nói và hành động đều rất đúng mực, tiểu Vệ à, cậu tìm được một bà xã rất lợi hại đó.”

Vệ Cẩm Huyền cũng không khiêm tốn, anh cười nói: “Vợ em, đương nhiên lợi hại.” Lời vừa nói ra, Hạ Tuấn đang ở ngay bên cạnh đùa bỡn: “Ui, anh, mặc dù chị dâu quả thật rất xuất sắc, nhưng anh cũng không thể không khiêm tốn vậy chứ, nhìn vẻ mặt vui mừng này, chắc sắp bốc hỏa rồi! Chị dâu nhỏ mau quạt cho ông anh em hạ hỏa, không thôi cao hứng quá ngất lẩn ra đó!”

“Cút!” Vệ Cẩm Huyền cười nắc nẻ một tiếng, nghiêng đầu nói với Trương Tư Ninh: “Tư Ninh, em đi rót cho mỗi người một chén rượu đi.”

Yêu cầu này rất nghiêm túc, Trương Tư Ninh biết thời điểm quan trọng tới rồi, cô ngoan ngoãn gật đầu, đứng lên đi rót rượu, những người này không có ai cản trở hay từ chối, đều yên lặng đón nhận, đợi sau khi rót xong, Vệ Cẩm Huyền bung ly rượu vang, chống gậy đứng lên, nhìn một vòng xung quanh, mọi người đều biết anh có lời muốn nói, liền im lặng nhìn anh.

Vệ Cẩm Huyền nói: “Chúng ta giao tình đã nhiều năm, tôi sẽ không nói những lời khách sáo nữa.” Anh nhìn bà xã đang đứng bên cạnh, mỉm cười, sau đó quay đầu lại nói tiếp: “Cả đời này tôi không còn hy vọng gì khác, chỉ muốn cùng cô ấy sống thật tốt. Đầu tháng, chúng tôi đã đăng ký kết hôn, hai tháng sau sẽ tổ chức hôn lễ, đến lúc đó rất hân hạnh được đón tiếp mọi người.” Đợi sau khi mọi người nói đương nhiên đương nhiên, chúc mừng chúc mừng xong, anh lại cất tiếng, chỉ có điều lúc này vẻ mặt rất nghiêm túc, ngữ quan lộ vẻ lạnh lùng và trang trọng, anh trầm giọng nói: “Tư Ninh đối với tôi, quan trọng hơn cả tính mạng, nếu sau này có gặp chuyện gì, xin mọi người hãy xem như tôi mà giúp đỡ, tôi ở đây vô cùng cảm kích.” Dứt lời, liền uống một hơi cạn sạch ly rượu.

Anh nói gặp chuyện gì, chính là muốn ám chỉ bản thân anh gặp chuyện, ví dụ những chuyện ngoài ý muốn như chết chóc gì đó, đến lúc đó anh không còn che chở cho cô được nữa, nên hy vọng những người này có thể nhớ đến quá khứ mà giúp đỡ cô.

Ở đây không ai ngu ngốc đều là những người khôn khéo nghe một hiểu mười, nên đương nhiên hiểu rõ ý tứ trong đó.

Đây là sự ủy thác vô cùng trọng đại, nếu không phải rất yêu thương cô vợ nhỏ này, người như Vệ Cẩm Huyền sao có thể nói ra những lời đáng ngại không tốt cho bản thân như vậy, bởi vì quá yêu, nên mới có thể không tiếc tổn hại chính mình.

Những người có mặt đều kinh ngạc, lần nữa ngắm nhìn thật kỹ cô gái trẻ trung xinh đẹp trước mặt, có thể khiến một kẻ bá đạo trên thương trường như Vệ Cẩm Huyền say mê đến mức này, thật không thể xem thường.

Trương Tư Ninh cũng không ngốc, lập tức hiểu được ẩn ý của anh, trong lòng cảm thấy không vui rồi, nếu không phải hoàn cảnh không đúng, cô rất muốn đấm anh mấy cái. Tên khốn này, sao có thể nói năng không biết kiêng kỵ như vậy chứ!

Sau khi tiễn xong người khách cuối cùng, Trương Tư Ninh lập tức xỉ mặt xuống, bĩu môi đỡ Vệ Cẩm Huyền đang say rượu từ từ xuống lầu, sau khi đi vào văn phòng, ngồi xuống sofa xong, cô không thèm quan tâm đến nữa, tự mình ngồi sang một bên hờn dỗi.

Từ lượng của Vệ Cẩm Huyền rất tốt, buổi tối uống rượu vang, nồng độ không cao như rượu trắng nên lúc này đầu óc anh rất thanh tỉnh, nhìn thấy cô bé con xỉ mặt không vui, anh cũng vờ không để ý, tháo cà vạt rồi vỗ vỗ tay vịn sofa: “Rót cho anh ly nước.”

Đúng là khẩu khí đại gia đáng ghét mà.

Nhưng hoàn toàn đánh gục được một Trương cô nương vốn mềm lòng, hơn nữa còn rất dung túng Vệ tiên sinh. Nghe thấy anh muốn uống nước, nghĩ ngay vừa rồi anh uống nhiều rượu, có lẽ cổ họng khó chịu, vì vậy quẹt miệng đi rót cho anh ly nước đưa qua, sau đó tiếp tục ngồi một bên sinh hờn dỗi. Vệ tiên sinh uống nước xong, còn nói: “Lại đây xoa đầu cho anh đi, đau đầu.”

Trương Tư Ninh vô cùng rối rắm, cô còn đang dỗi đó! Sở dĩ nói dỗi, là bởi vì lửa giận không phát ra được, vì sao không phát ra được, vì cô không thể nói lý lẽ được, vì sao không thể nói lý lẽ, bởi vì những gì Vệ tiên sinh làm cũng đều suy nghĩ cho cô, đứng ra ngay lúc anh nói ở tiệc rượu cô phải nói giận mới hợp lý, bây giờ gió thổi mây trôi xong rồi, cô còn muốn nói lý lẽ thì có vẻ quá phi lý, quá gây sự.

Cuối cùng, dưới sự hối thúc lần nữa của Vệ tiên sinh, Vệ phu nhân quyết định sẽ tạm thời thương xót anh, rất là quần quéo đi tới giúp anh massage đầu.

Vệ Cẩm Huyền để cô dịu dàng xoa bóp một lúc, thoải mái hít sâu một hơi, giờ tay kéo cô từ sau sofa đến phía trước, ôm cô vào lòng.

“Em giận gì nào? Cuộc sống con người ta phúc họa vô lường, đương nhiên anh rất trân trọng cuộc sống, muốn cùng em bạch đầu giai lão, nhưng chuyện gì cũng có ngộ nhờ, nếu thực sự có ngày đó, những người này đều đáng tin cậy, hôm nay anh trịnh trọng giới thiệu em với bọn họ, chính là muốn có một khởi đầu tốt, hy vọng bọn họ có thể thật sự coi trọng em. Tư Ninh, em phải học cách trưởng thành, phải mạnh mẽ, anh biết những lời này em không thích nghe, nhưng chúng ta sống trên đời này không dễ dàng gì, những chuyện ngoài ý muốn đều có thể xảy ra bất cứ lúc nào, không phải anh tự rủa mình, chỉ là hy vọng có thể trải cho em con đường vững chắc nhất.”

Anh còn chưa dứt lời, Trương Tư Ninh đã nằm úp mặt trong ngực anh khóc òa òa lên: “Sao anh làm vậy chứ, em với anh mới kết hôn có mấy ngày, không phải lúc này không nên nói những lời đó sao? Vệ Cẩm Huyền, anh là tên khốn mà!”

“Ngoan, không khóc, Tư Ninh, không khóc.” Vệ Cẩm Huyền siết chặt cô vào lòng, khuyên một lần lại một lần, anh cũng không muốn cô đau lòng khổ sở, nhưng nếu đã cưới cô, anh sẽ vì cô chịu trách nhiệm. Không thể vì sự thỏa mãn của bản thân mà nuôi cô thành hoa trong nhà kính, đó mới là hại cô.

Trương Tư Ninh khóc đến đứt ruột đứt gan, những điều Vệ Cẩm Huyền nói, có nghĩ cô cũng không nghĩ đến, cái gì gọi là phúc họa vô lường chứ, cô mới có hai mươi bốn tuổi, anh đã nghĩ tới chuyện lỡ như cô làm quả phụ thì phải làm sao? Người đàn ông này.....người đàn ông này...Sao lại khiến người ta đau lòng như vậy chứ!

Khóc một trận đã đời, cô mới từ từ ngừng lại, nhưng vẫn thút thít nghẹn ngào, Vệ Cẩm Huyền muốn cô vui, liền chỉ vào vai áo sơ mi của mình trêu chọc: “Em xem, bị nước mắt nước mũi của em chùi ướt hết rồi, thiệt mất mặt mà!”

Trương Tư Ninh chớp đôi mắt thô trừng anh: “Em chùi lúc nào, là ai hại em thành ra như vậy chứ! Vệ Cẩm Huyền, em nói cho anh biết, sau này anh còn dám ở trước mặt em nói mấy chuyện đó, chúng ta sẽ ly hôn luôn, làm một lần dứt khoát, tránh cho sau này em phải làm quả phụ!”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Chương79

Nghe thấy cô nói ly hôn, nét mặt Vệ Cẩm Huyền sa sầm xuống, muốn răn dạy mắng cô mấy câu nhưng thấy cô thút thít khóc thảm thiết, hai con mắt sưng vù lên, lại có chút bất đắc dĩ, xoa xoa đầu cô, cười khổ nói: “Sau này anh sẽ không nói vậy nữa, ngoan, là anh không đúng, đừng giận được không, hửm?”

Thực ra, Trương Tư Ninh trong lúc quá khí thế nên mới lỡ miệng nói ra mấy lời đó, nói xong liền cảm thấy hối hận. Bọn họ vừa mới kết hôn, cô không nên nói cái gì mà ly hôn, mấy hôm trước còn nói không xa rời, không vứt bỏ, hôm nay đã nói vậy, cũng thật quá đáng. Hiện tại anh lại xuống nước trước, Vệ phu nhân càng chột dạ hơn.

Căn cứ theo nguyên tắc, làm sai sẽ thành khẩn nhận lỗi, Trương Tư Ninh cúi đầu ôm cổ anh, thì thầm xin lỗi: “Herman, anh đừng giận, chỉ vì em rất sợ, em không thích nghe anh rủa mình như vậy. Thật ra cho dù anh có nói vậy nữa, thì em cũng không bao giờ rời xa anh đâu, thật đó.”

Cô nhẹ nhàng dè dặt nhìn anh, không bỏ qua bất kỳ nét biến hóa nào trên khuôn mặt anh. Cô sợ anh thất vọng không vui, lo lắng anh sẽ nghi ngờ những lời cô từng hứa.

Bé con này, thật thuần khiết...biết mình phạm lỗi liền luống cuống làm ra bộ dạng lấy lòng, thật đáng yêu khiến anh buồn cười. Đương nhiên Vệ tiên sinh

cũng không quá đáng mà đi so đo tính toán với cô. Chuyện tranh cãi hôm nay, thật chẳng hiểu ra sao cả, nhưng vợ chồng ở chung chính là như vậy, rất nhiều chuyện va chạm, Tư Ninh chỉ vì quá quan tâm anh, cũng như hôm nay anh vì cô trải sẵn đường, đều xuất phát từ ý tốt suy nghĩ cho đối phương, nếu anh còn làm lớn chuyện thì thật vô nghĩa không phải sao?

Vệ Cẩm Huyền tự thấy mình vẫn khá lý trí, dù sao lúc này anh đã xuống nước trước rồi, bắt bẻ thêm nữa thật không phong độ. Tình huống thế này, vốn dĩ đàn ông nên nhường nhịn phụ nữ. Huống chi đây là người phụ nữ anh yêu.

“Vậy thì chuyện này kết thúc ở đây, chúng ta không ai được nhắc tới nữa?”

Cô gật đầu, nhưng trong nháy mắt lại bĩu môi nhăn mặt: “Sau này anh cũng tuyệt đối không được nói mấy chuyện đó nữa, lúc nào cũng không được.” Người Trung Quốc thường nói, chuyện tốt thì không linh nghiệm nhưng chuyện xấu thì ngược lại, mặc dù là mê tín, nhưng loại chuyện thế này, thà tin có còn hơn không tin.

Vệ Cẩm Huyền nghe vậy mỉm cười, vẻ mặt vô cùng dịu dàng, bé con ngốc này.

.....

Ngày mười tháng bảy là ngày giỗ của Julie, mẹ Vệ Cẩm Huyền. Đúng lúc hôm sau là chủ nhật, thím Tào đã được dặn dò trước đó, chuẩn bị sẵn bảy tám món đồ cúng, Trương Tư Ninh lái xe đến nghĩa trang cùng Vệ Cẩm Huyền. Cô mua thêm giấy tiền vàng bạc, nhang đèn... ở trên đường, Vệ Cẩm Huyền nhìn thấy xấp giấy tiền vàng ở sau xe còn có cả đinh vàng, thật dở khóc dở cười: “Anh nghĩ cho dù bà có nhận được mấy thứ này, cũng không biết cách dùng.”

Trương Tư Ninh trừng mắt: “Những thứ này đốt đi, qua đến bên kia đều thành tiền vàng, tiền vàng thông dụng trên toàn thế giới, biết chưa?”

Câu trả lời của Vệ Cẩm Huyền chính là gõ lên đầu cô một cái.

Buổi sáng, hai người đi khá sớm, chưa tới bảy giờ đã ra khỏi cửa, lúc đến nghĩa trang vẫn chưa tới chín giờ, nhưng mặt trời đã rất chói chang.

Trương Tư Ninh đeo một cái kính râm màu tím, cho Vệ tiên sinh nhà mình đeo một cái tương tự, nói là kính tình nhân mua trên mạng. Giữa hè đi ra ngoài mà không đeo kính, nói ra thì... sẽ không thể nào mở mắt ra được, huống chi ở nơi mờ mịt này, một gốc cây che bóng râm cũng không có.

Trương Tư Ninh sắp xếp đồ cúng ra, cắm nhang vào, cúi lạy ba cái rồi bắt đầu đốt giấy tiền vàng. Vệ Cẩm Huyền đặt bó hoa bách hợp trước mộ, hướng về phía mộ bia nói xin chào bằng tiếng Pháp, sau đó anh nói tiếp những gì thì cô không hiểu, trước đó cô chỉ mới học được cách chào hỏi bằng tiếng Pháp, vừa rồi lúc cúi lạy cô đã sử dụng hết rồi.

Vệ Cẩm Huyền nói một lúc rồi ngừng lại quay sang nói với Trương Tư Ninh: “Tư Ninh, gọi mẹ đi.” Trương Tư Ninh ngoan ngoãn gọi một tiếng ‘Mẹ’, Vệ Cẩm Huyền mỉm cười, ánh mắt nhìn vào tấm ảnh trên bia mộ, nói tiếp mấy câu, rồi cúi người xuống giúp cô đốt giấy tiền vàng, Trương Tư Ninh xua tay không cho anh đụng vào: “Em tự làm được rồi, anh đừng đụng vào.”

Đội đốt xong hết giấy tiền vàng, Trương Tư Ninh bị hơi nóng hong đỏ bừng cả khuôn mặt, hệt như con tôm bị nướng trên lửa, khắp mặt và đầu cổ dính đầy mồ hôi. Vệ tiên sinh nhìn thấy rất đau lòng, muốn nhanh chóng trở lại xe, cô lại lấy từ trong túi ra một cái khăn lông nói: “Đội em lau xong bia mộ rồi hãy đi.” Động tác của cô rất nhanh nhẹn, hai phút sau đã làm xong. Sau đó chạy đến mộ mẹ ruột lau chùi bia mộ, rồi mới hài lòng rời đi.

Xe đậu ở nơi râm mát, vừa ngồi vào trong, Trương Tư Ninh vội vàng khởi động xe lên, mở điều hòa ở mức thấp nhất, cầm chai nước Vệ Cẩm Huyền đưa tới uống một mạch hơn nửa chai, lúc này mới thở phò kêu lên: “Hôm nay nóng quá trời đất luôn!”

Anh muốn nói, em cũng biết nóng, sao lại tùy hứng như vậy! Nhưng lời này anh không thể nói ra, cô chu toàn mọi thứ như thế còn không phải vì anh sao. Rất cuộc, anh chỉ có thể nói: “Em không sao chứ?” Anh lo cô bị cảm nắng.

Trương Tư Ninh nghe xong vỗ ngực một cái: “Sức khỏe em tốt lắm, anh yên tâm đi!”

Chỉ có điều cô mạnh mẽ quá sớm, đến khi về tới nhà thì không xong chút nào, bị tiêu chảy, dạ dày như đảo lộn, khuôn mặt xanh xao nhợt nhạt, khiến Vệ Cẩm Huyền sợ đến mức tâm trí hỗn loạn, nhất thời không biết phải làm sao.

Vẫn là thím Tào phản ứng mau lẹ, vội vàng chạy ra tiệm thuốc tây dưới nhà mua chai thuốc đông y trị cảm nắng về cho cô uống, cô bị cảm nắng không quá nghiêm trọng nên uống vào lập tức có tác dụng.

Dường như lúc này Vệ Cẩm Huyền mới sống lại, thở ra một hơi dài, cả người mềm nhũn ngồi xuống giường, quần áo trước đó vừa thay ra đều ướt sũng. Phải biết rằng trong nhà mở điều hòa, nhiệt độ ổn định chỉ có hai mươi độ, thể chất của anh cũng không ra nhiều mồ hôi, lúc này đổ mồ hôi nhiều như vậy, có thể thấy trước đó anh đã căng thẳng đến mức nào.

Trương Tư Ninh đã ngủ thiếp đi, Vệ Cẩm Huyền ngồi yên bên cạnh ngắm nhìn cô, một tay nắm lấy tay cô, tay kia thỉnh thoảng vuốt ve khuôn mặt cô, cứ một lúc lại sờ lên trán, anh sợ cô sẽ phát sốt.

“Vệ tiên sinh, phu nhân không có việc gì nữa rồi, tôi xuống lầu nấu ít nước ô mai, đợi phu nhân tỉnh dậy là có thể uống ngay.” Thím Tào ở một bên khẽ nói.

Vệ Cẩm Huyền chỉ uhm một tiếng xem như trả lời. Ánh mắt không rời khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn tái nhợt của vợ mình. Anh có chút tự trách, lẽ ra

không nên để cô tùy hứng, trời nóng như vậy còn thấp hương, đốt giấy tiền vàng, còn không cho anh tới gần, chỉ tự mình ngồi ở đó nóng như thiêu như đốt, bây giờ nghĩ lại, trong lòng anh rất khó chịu.

Trương Tư Ninh bệnh trận này, mãi đến ba ngày sau mới khá hơn. Suốt thời gian này, Vệ tiên sinh nhà cô chăm sóc rất kỹ lưỡng, không cho ra khỏi cửa, không được tùy tiện xuống giường, không ăn thức ăn có dầu mỡ.... đi động qua chín giờ tối phải tắt máy, mười giờ phải đi ngủ. Bản thân anh cũng không ra khỏi cửa, làm việc ngay tại nhà, một ngày Tần Chu phải chạy tới chạy lui ít nhất năm sáu lần, Trương Tư Ninh cảm thấy thật có lỗi với anh ta.

Đợi đến khi cô khỏi bệnh hoàn toàn, Vệ tiên sinh cũng chính thức nộp đơn từ chức lên tổng công ty bên Pháp.

Lần này đúng là sóng dậy trùng khơi, Trương Tư Ninh không phải người trong vòng xoáy thương trường, nên không cảm nhận rõ rệt cuộc chuyện này có ý nghĩa thế nào, cô chỉ biết, gần đây điện thoại liên tục gọi tới Vệ tiên sinh, hầu như những lúc hai người ở chung nói chuyện chưa được một hai câu thì đã bị điện thoại cắt ngang, có khi rạng sáng hai ba giờ còn có điện thoại gọi tới, thật là....

Nhưng Vệ Cẩm Huyền cũng bắt đầu thực sự nhàn rồi, anh nộp đơn từ chức, đợi tổng công ty bên Pháp điều đặc phái viên sang, thanh tra hết các khoản mục, bàn giao công việc rõ ràng, anh và Bác Lăng sẽ không còn quan hệ gì.

Dứt khoát, gọn gàng đáng kinh ngạc.

Hôm nay, Vệ Cẩm Huyền đến trại điều dưỡng thăm Vệ Trân Trân, sau đó đi thẳng đến nhà hàng, cùng ăn cơm trưa với Trương Tư Ninh ở phòng làm việc của cô, rồi kể lại tình hình của em gái: “Hiện tại, trạng thái tinh thần của Trân Trân ổn định hơn trước rất nhiều, chứng rối loạn cưỡng chế cũng đã khá hơn, em cũng biết, nếu trước đây xung quanh nó không có màu tím, nó sẽ rất bạo lực, nhưng gần đây trong phòng bệnh đặc biệt, ngoại trừ drap trải giường và mền có màu tím ra thì những thứ khác đều màu trắng, lúc anh đi thăm, nó không đòi hỏi mấy thứ màu tím gì đó nữa, cũng không yêu cầu đưa khỏi phòng bệnh đặc biệt. Ngay cả thời gian đi thăm bệnh, nó cũng không còn quy định đặc biệt nữa.”

Trương Tư Ninh à một tiếng: “Đây là chuyện tốt, vậy bác sĩ nói sao ạ?”

“Theo ý bác sĩ Hoàng, tốt nhất vẫn nên tiếp tục để nó ở lại phòng bệnh đặc biệt quan sát thêm một thời gian nữa.”

Trương Tư Ninh cũng cảm thấy như vậy mới an toàn, cô đồng ý nói: “Vậy thì nghe theo lời bác sĩ, họ mới chuyên khoa.” Tính cách Vệ Trân Trân khủng bố như vậy, nói thật, cô hy vọng cô nàng có thể ở trong phòng bệnh đặc biệt thêm mấy ngày, đừng có nhanh ra ngoài như vậy gieo tai họa cho người khác. Tính tình cô nàng này thật làm cho người ta sợ hãi, giống hệt quả bom hẹn giờ, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể phát nổ, khiến người ta không sao yên tâm được.

Thật ra Vệ Cẩm Huyền cũng biết Trương Tư Ninh không thích em gái mình, chuyện này anh hoàn toàn có thể hiểu được, Trân Trân quả thật dư tiền vốn khiến người ta sợ hãi. Cho nên anh cũng không trách móc gì, yêu cầu cô phải toàn tâm toàn ý đối xử tốt với Trân Trân, là chuyện không thực tế. Yêu ai yêu cả đường đi gi đó, đối với người bình thường đã khó, huống chi là tình trạng của Trân Trân như vậy.

Hai ngày sau, đặc phái viên của tổng công ty bên Pháp đến, Vệ Cẩm Huyền lại bắt đầu bận rộn, lúc này Trương Tư Ninh mới thật sự tâm thần không yên, lo lắng gần chết, cũng không có tâm trạng đi đến nhà hàng, cả ngày chỉ bám đuôi theo Vệ tiên sinh nhà mình đến công ty, anh làm việc, cô ngốc người trong phòng nghỉ đợi anh, rất sợ những chuyện Vệ Cẩm Huyền làm sẽ bị người ta phát hiện, lo lắng đề phòng, mỗi ngày đều thắp niệm Phật cầu xin phù hộ, người ta nói ‘ngày thường không thấp hương, cuống lên mới ôm chân Phật’, có lẽ chính là nói cô hiện giờ.

Mấy mấn thay tất cả mọi chuyện đều hết sức thuận lợi, những người được bên Pháp điều sang làm kiểm toán chuyển giao công việc trong vòng một tuần, không phát hiện có gì bất ổn.

Hai ngày sau, cuối cùng Vệ Cẩm Huyền cũng đã nhận được công văn chính thức của bên Pháp, chấp nhận đơn xin từ chức của anh, từ nay về sau, bất cứ chuyện gì của Bác Lăng cũng không còn liên quan tới anh nữa.

Rốt cuộc Trương Tư Ninh cũng đã được ngủ một đêm ngon giấc, không bị ác mộng làm cho bưng tỉnh nữa. Mặc dù Vệ Cẩm Huyền luôn tin tưởng chắc chắn trăm phần trăm, nhưng kỷ thực trái tim vẫn luôn treo lơ lửng, bây giờ tất cả bụi bặm đều đã rơi xuống đất, xem như anh khổ tận cam lai, cả người đều được thả lỏng, vì thế hai vợ chồng này ngủ thẳng một giấc đến tận giữa trưa hôm sau mới thức dậy.

Sau khi rời khỏi giường cũng không có ý định ra khỏi cửa, gần đây thật sự quá mệt mỏi. Cô thì chỉ mệt trong lòng nhưng Vệ tiên sinh thì cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Lúc ăn cơm trưa, Trương Tư Ninh hỏi anh dự tính sau này thế này, có phải muốn trực tiếp bắt đầu chấn chỉnh lại luôn không.

Vệ Cẩm Huyền đầy mưu tính, trong lòng đã sớm lên kế hoạch trước đó, anh nói: “Hiện tại không vội, nghỉ ngơi hai ngày, sau đó anh đưa em về Phúc Kiến một chuyến, chào hỏi người nhà em.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Chương80

Trương Tư Ninh nghe anh nói vậy ngăn người ra, hoàn toàn không nghĩ tới anh quyết định như thế. Vệ Cẩm Huyền nhìn thấy đáng về gốc rễ của cô, bắt đầu dĩ buồn cười: “Thật ra trước khi đăng ký kết hôn phải đến chào hỏi người lớn mới phải phép, nhưng lúc đó chuyện của Bác Lăng vẫn chưa xong anh không thể rời đi được, bây giờ mọi chuyện đã kết thúc, cũng cần phải đến chào hỏi người nhà em.”

Dựa theo trình tự thông thường, quả thật đúng như vậy. Nhưng mối quan hệ của Trương Tư Ninh và người thân khá gượng ép, lần đó trước khi rời khỏi Phúc Kiến cô còn ra tay đánh người rồi chạy mất, nên cô đã âm thầm tự động bỏ qua khâu chào hỏi này. Cảm thấy không cần thiết, ngay cả ông nội cô cũng không muốn thông báo trước.

Nói cho cùng, trong lòng Trương cô nương vẫn còn rất giận, vì cháu đích tôn mà ông nội đã đồng ý cho ba cô tái hôn ngay sau khi mẹ cô vừa qua đời. Cười đúng cái người phụ nữ đã khiến mẹ cô đau lòng nhiều năm như vậy! Mỗi lần nghĩ tới cô đều cảm thấy lửa giận bùng lên.

Vậy mới nói, càng là người mình quan tâm yêu mến, sự phản bội của họ mang đến tổn thương càng nặng nề, đồng nghĩa với việc người ta sẽ tính toán chi li, không dễ dàng tha thứ, mức độ hẹp hòi thậm chí có thể khiến người khác phải chất lưỡi hít hà.

Hiện tại anh chủ động đề cập tới chuyện này, trong lòng cô rất cảm kích nhưng không sao tình nguyện về đó được. Cô không muốn về lại Phúc Kiến, không muốn gặp những người đáng ghét trong nhà mình, lần trước ở bệnh viện khi cô bị người đàn bà Hàng Yên kia chèn ép, ngoại trừ em họ Trương Dương, không ai đứng ra ủng hộ cô, đối với người nhà như vậy, cô cũng không còn tình cảm gì nữa.

“Hay là thôi đi ạ, lần trước em về đó được đối xử thế nào anh cũng biết rồi, gặp gỡ những người đó làm gì nữa, đi tới đi lui cũng mất tiền! Số tiền đó thả em để thưởng thêm cho nhân viên.”

Vệ Cẩm Huyền liền trêu cô: “Có bà chủ hào phóng như vậy, bọn họ thật may mắn mà.” Anh lấy khăn giấy lau miệng, nói tiếp: “Ít nhất cũng phải gặp ông nội em chứ, ông cũng đã lớn tuổi rồi, Tư Ninh ngoan, đừng làm những chuyện khiến sau này bản thân phải hối hận.”

“Em phát hiện mỗi lần anh nói chuyện gì, cũng đều quyết định xong mới bàn bạc, hơn nữa luôn dùng những đạo lý lớn để thuyết phục, dường như chỉ cần em tùy hứng một chút thôi cũng đã là đại nghịch bất đạo vậy.” Cô bĩu môi bất mãn nói.

Cách nói của cô rất thú vị, Vệ Cẩm Huyền bật cười, anh múc một chén canh đặt xuống trước mặt cô, nhẹ nhàng nói: “Như vậy có thể thấy quyết định của anh đúng đắn, em đó, chính là tùy hứng trẻ con.”

Trương Tư Ninh nghe vậy liền mất hứng: “Sao em lại tùy hứng trẻ con chứ, sao anh không nói là mình ngại biện, nhiều mưu mô, xảo ngôn, ăn hiếp em thành thật ăn nói vụng về.”

Vệ tiên sinh đáp lại: “Miệng lưỡi sắc bén.” Nói xong bị cô liếc một cái, anh cười lớn.

Cứ như vậy chuyện trở về Phúc Kiến chính thức được đưa vào lịch trình.

Gần đây vì quan tâm ông chồng nhà mình nên Trương Tư Ninh không đến nhà hàng, cũng may có Hứa Dương ở đó, trước kia chỉ thấy cậu là một đứa nhỏ thành thật, bây giờ nhìn lại, cũng rất có năng lực quản lý. Cu cậu rất có nề nếp, tất cả mọi việc đều dựa theo quy định trong tiệm mà làm, tự mình là tấm gương tốt, luôn làm việc nhiều hơn người khác, còn rất có trách nhiệm, mỗi tối đều là người cuối cùng đi một vòng kiểm tra dụng cụ ăn, cửa nẻo, điện đóm xong hết mới yên tâm.

Cho nên lần này về quê, việc ở nhà hàng cũng không có gì cản cô lo lắng.

Bình thường Trương Tư Ninh hay gửi tin nhắn QQ tâm sự với em họ, hỏi thăm tình hình sức khỏe của ông nội. Sau khi phẫu thuật sức khỏe ông cụ phục hồi khá tốt, mặc dù thân thể không được khỏe mạnh như trước nhưng vẫn ăn, ngủ bình thường, có thể đi tản bộ công viên tìm bạn chơi cờ....

Lần này cô đưa ông xã về cùng, không có liên hệ trước với chú thím út, cũng không nói với em họ, mà trực tiếp gọi điện cho ông nội.

Ông cụ nhận được điện thoại của Trương Tư Ninh vô cùng kích động, mặc dù ông có số điện thoại của cháu gái nhưng không dám chủ động gọi trước, nói thẳng ra, ông cụ vẫn cảm thấy bản thân mình có lỗi. Hơn nữa, lần trước sau khi phẫu thuật xong, biết cháu gái bị Hàng Yên chọc giận bỏ đi, lại càng áy náy hơn, cảm thấy vì quyết định trước đây của mình đã khiến cháu gái phải tha hương. Hơn nữa bây giờ cháu trai đích tôn đáng thất vọng như vậy, cảm giác áy náy kia càng mãnh liệt như biển.

Lúc này nghe cháu gái nói sắp đưa chồng mình trở về thăm và không muốn mọi người biết, ông cụ không chút nghĩ ngợi liền gật đầu đồng ý, còn nói chắc chắn sẽ giữ bí mật, không nói với ai khác.

.....

Ra khỏi sân bay, Trương Tư Ninh và Vệ Cẩm Huyền đi trước, nhóm bốn người tiểu Trịnh xách hành lý đi theo phía sau, đội hình cũng giống trước đây, chỉ là lúc này có thêm ông chủ.

Vẫn là quản lý Du lần trước ra đón, tuy hiện tại Vệ tiên sinh không còn là tổng giám đốc của Bác Lăng nữa, nhưng anh là người có bản lĩnh khiến người ta cảm tâm tình nguyện một lòng trung thành dốc sức đi theo.

“Vệ, Vệ tông, ngài có khỏe không, hoan nghênh ngài đến Phúc Kiến,” quản lý Du nhìn thấy Vệ Cẩm Huyền kích động không nói nên lời, cứ lắp ba lắp bắp mãi, khuôn mặt vuông vức bình thường rất nghiêm nghị chính trực cứ thế lộ ra nét tiểu nhân nịnh hót, khiến Trương Tư Ninh xuyt nửa không nhận được bật cười.

Vệ tiên sinh nhà cô đúng là tê giác mà.

“Quản lý Du, đã lâu không gặp, mấy ngày này làm phiền anh rồi.” Vệ Cẩm Huyền khách khí bắt tay anh ta, rồi ôm Trương Tư Ninh đến bên cạnh: “Còn phải cảm ơn quản lý Du lần trước đã chiếu cố vợ tôi.”

Quản lý Du kinh ngạc, đã kết hôn rồi sao?! Sau đó hít một hơi thật sâu tự nhủ may mà lần trước không có điều gì thất lễ. Anh ta hướng về phía Trương Tư Ninh cười cười, rồi nhìn ông chủ nói: “Không, không có gì phiền, chiếu cố Trương. ... Vệ phu nhân là chuyện nên làm, chỉ là lần trước gấp gáp quá nên không có chiếu đãi thật tốt, thật sự hổ thẹn, hổ thẹn.”

“Lần trước quản lý Du đã giúp đỡ tôi rất nhiều, lần này cũng phải phiền anh rồi.” Trương Tư Ninh hợp thời nói.

“Đâu có gì, đâu có gì.”

Mấy người vừa trò chuyện vừa lên xe, vẫn là tiểu Trịnh lái xe, Trương Tư Ninh và Vệ Cẩm Huyền ngồi phía sau, quản lý Du ngồi vị trí phó lái, những người còn lại ngồi một chiếc xe khác. Người đi theo bên cạnh quản lý Du lần này vẫn là tiểu Vương và tiểu Đặng, tiểu Vương cao to ngăm đen, tiểu Đặng trắng trẻo mập mạp, hai người nhìn vô cùng đối lập nên cô rất dễ phân biệt, vừa rồi trước khi lên xe, cô còn gật gật đầu với họ khiến cả hai rất cao hứng làm Trương Tư Ninh có chút hoài nghi không biết có phải sức quyến rũ của mình bắn ra tứ phía rồi không.

Thật ra trong lòng cô hiểu rõ, sở dĩ quản lý Du vẫn vượt đuôi Vệ tiên sinh nhà cô như vậy, là do trước đó Vệ Cẩm Huyền đã sắp xếp mọi chuyện đầu vào đây. Thật ra, hiện giờ Bắc Lăng chỉ còn cái vỏ hình thức bên trong đã trống không, những công ty con như thế này, chỉ mất một khoảng thời gian thay tên đổi họ vẫn do Vệ tiên sinh làm chủ. Cho nên về cơ bản, ông chủ của bọn họ không đổi. Thật ra, chiêu lập lò đánh lặn con đen này của Vệ tiên sinh, cô không cách nào hiểu được, rốt cuộc anh đã làm gì? Có thể lọt qua kẽ hở của pháp luật dễ dàng vậy sao? Rõ ràng là chi nhánh của Bắc Lăng, sao có thể biến hóa nhanh chóng thành doanh nghiệp của riêng anh được? Cô cảm thấy rất phức tạp, nhưng Vệ Cẩm Huyền cứ nói cô ngốc không phải người trên thương trường, nghe cũng không hiểu được, nên căn bản cũng không có giải thích.

Thật ra Trương Tư Ninh nghi ngờ, Vệ Cẩm Huyền nhà cô có sử dụng thủ đoạn phi pháp. Nhưng cô không phải là người thích truy hỏi tranh cãi, hỏi mấy lần không nhận được câu trả lời, cô cũng bỏ qua một bên không thêm hỏi nữa. Dù sao bây giờ anh đã cắt đứt hoàn toàn với Bắc Lăng.

Mọi người vẫn ở khách sạn lần trước, chỉ có điều phòng ở hiện tại cao cấp hơn, phòng tổng thống đó!

Đây chính là sự khác biệt giữa vua và hoàng hậu, sự đãi ngộ dành cho vua bao giờ cũng cao hơn hoàng hậu một bậc.

Sau khi mọi người đi rồi, Trương Tư Ninh vừa lấy đồ ra khỏi hành lý vừa chua loét: “Thân phận Vệ tiên sinh thật cao quý mà, lần trước em đến đây cũng không được ở phòng cao cấp như ngài.”

Vệ Cẩm Huyền búng vào trán cô: “Nghịch ngợm, mau lấy đồ cho anh rồi đi mở nước nào, Phúc Kiến nóng quá, quần áo anh ướt đẫm hết rồi.”

Hôm nay nhiệt độ ở Phúc Kiến lên tới bốn mươi độ, bây giờ đang là giữa trưa, Vệ tiên sinh mặc đồ Âu, không nóng mới lạ.

Trương Tư Ninh quỳ thấp một chân xuống ra vẻ cung kính tuân mệnh trên chọc anh: “Dạ, tiểu nhân sẽ đi lấy nước hầu hạ ngài tắm rửa, tắm quần vương.” Nói xong một câu đầu Ngô mình Sở như vậy rồi chạy đi nhanh như chớp, để lại Vệ tiên sinh cười nghiêng ngả ở phía sau.

Sau khi giải quyết xong chuyện của Bắc Lăng, anh thật sự thư thái hơn rất nhiều.

Phòng tắm trong phòng Tổng thống được xây dựng theo kiểu không gian mở, bồn tắm hình vuông mỗi cạnh khoảng ba thước, bốn phía là mặt kính lộ thiên, chính là loại ở ngoài không thể nhìn vào trong nhưng bên trong có thể thấy rõ bên ngoài.

Tâm tình của Vệ tiên sinh rất tốt, mạnh mẽ kéo Vệ phu nhân vào tắm uyên ương, hai người lăn lộn trong bồn một trận, mãi hơn một tiếng sau mới ra khỏi phòng tắm.

Trương Tư Ninh sấy tóc cho Vệ Cẩm Huyền, lúc chuẩn bị hong tóc mình, Vệ tiên sinh đã cầm máy sấy, vỗ vỗ xuống sofa bên cạnh: “Lại đây, anh làm cho.”

“Em thấy anh bảo em ‘lại đây’, giống như đang kêu chó con vậy.” Cô cố tình bới móc, nhưng lại cười híp mắt ngồi xuống, có người hầu hạ thật sướng mà.

Vệ Cẩm Huyền giúp cô hong tóc nhưng tay chân vô cùng táy máy, khi thì khê hôn tai cô, khi thì mút nhẹ lên gáy lưu lại vết hôn, có khi cố ý vòng tay qua ngực cô còn cố tình đụng chạm vào.

Trương Tư Ninh cũng không thêm quản, để mặc anh tự do chơi đùa, cô ngồi im bất động như núi.

Đội hai người làm xong, đã gần hai giờ chiều. Trước đó đã nói với quản lý Du, sẽ không ăn cơm cùng bọn họ, nên Trương Tư Ninh gọi điện thoại báo phục vụ phòng mang mấy món ăn Pháp lên.

Ăn cơm xong, nghỉ ngơi một lúc, sau đó Trương Tư Ninh và Vệ Cẩm Huyền thay y phục trang trọng hơn, chuẩn bị chu đáo mọi thứ rồi ra khỏi phòng. Bọn họ không rời khỏi khách sạn, chỉ là Vệ tiên sinh kiên trì muốn đứng ở cửa khách sạn đón ông cụ. Anh nói, vốn dĩ anh nên đến nhà chào hỏi người lớn, nhưng vì không tiện mới chuyển đến gặp mặt ở khách sạn, chuyện này có chút không phải phép rồi, là con cháu, tự mình ra nghênh đón là chuyện nên làm.

Lúc Trương Tư Ninh nghe anh giải thích như vậy, trong lòng mềm nhũn đến rối tinh rối mù, ôm cổ anh vuốt mông ngựa nịnh nọt: “Vệ tiên sinh, trong lòng em, anh là người đàn ông nhất nhất nhất trên đời!”

Vệ Cẩm Huyền liền hỏi: “Ồ trên giường cũng nhất nhất nhất?”

Trương Tư Ninh trực tiếp đáp trả bằng một cái liếc mắt, nhưng rất nhanh sau đó đã ghé sát tai anh thì thầm: “Ồ trên giường cũng nhất nhất nhất.” Khiến Vệ tiên sinh nhà ta phôi phối, ánh mắt cong lên như trăng lưỡi liềm.

Ông cụ Trương tự ngồi taxi đến, vừa bước vào đại sảnh khách sạn, nhìn thấy bảo bối của mình đứng cách đó không xa liền giơ tay ra vẫy vẫy, rồi thấy còn có một người đàn ông cao lớn khí chất không tầm thường đứng chống gậy bên cạnh. Khuôn mặt đang tươi cười của ông cụ lập tức thu vào, suy nghĩ rối tung mù mịt, không phải cháu gái bảo bối của ông yêu một người tàn tật đó chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Chương81

Thực tế đã khiến cho ông cụ bị đá kích nặng nề, cháu gái của ông thật sự yêu một người què quặt.

Nhìn người đàn ông tao nhã khiêm tốn mỉm cười đối diện, ông cụ có chút buồn bực. Vóc dáng thẳng nhóc này khá được, rất chín chu cân đối, khí chất cũng tốt, vừa nhìn là biết xuất thân không tầm thường, có giáo dưỡng, dáng người cao lớn không phải tầm tầm trung bình như phần lớn đàn ông. Còn đặc biệt xuống lầu nghênh đón mình, lễ phép, tôn trọng người khác, tóm lại mọi thứ đều hoàn hảo chỉ duy nhất một điểm không được, lại là người què quặt.

Mà cũng chính vì điểm này, nên cho dù có nhiều ưu điểm hơn nữa thì trong mắt ông cụ Trương đều không đáng nhắc đến, dù sao ông cũng không đồng ý cho cháu gái mình sống cùng người đàn ông như vậy.

“Ông nội, uống trà đi ạ.” Trương Tư Ninh đặt chén trà xanh xuống trước mặt ông cụ, đưa cho ông xã mình hồng trà, ngồi xuống bên cạnh Vệ tiên sinh.

Vừa rồi ở dưới lầu cô đã giới thiệu ngắn gọn hai bên với nhau, nhưng thái độ của ông cụ rất lãnh đạm, chỉ bắt tay Vệ Cẩm Huyền chứ không mở miệng nói câu nào, Vệ tiên sinh nói mấy câu, ông đều hờ hững ờ, uhm bằng âm mũi, khiến người ta lúng túng, chuyện này khiến Trương Tư Ninh mất vui.

Nghĩ tới vừa rồi bất luận là lúc đi thang máy, hay từ thang máy đi ra, thậm chí khi đã vào phòng, ngồi xuống sofa, Vệ Cẩm Huyền đều mời ông cụ ngồi trước, vừa lễ phép vừa chu đáo, lúc nào cũng nhớ đến thân phận của bậc bề trên, một người đàn ông tốt như vậy, mà ông nội vẫn hờ hững lạnh nhạt, khiến Vệ phu nhân rất mất hứng.

Nhưng Vệ Cẩm Huyền không hề thấy phiền lòng trò ghét bỏ trẻ con của ông cụ, anh là người lẫn lộn trên thương trường, chuyện kỳ lạ quái gở nào chưa từng thấy, sóng to gió lớn nào chưa trải qua. Nên tầm nhìn đã đạt đến một mức độ nhất định, chút chuyện nhỏ như vậy sẽ không đặt vào mắt. Hướng chỉ đối phương lại là bậc bề trên nhà vợ mình. Lần này đến Phúc Kiến, vì anh muốn thể hiện cho vợ anh thấy sự tôn trọng và quan tâm anh dành cho cô. Nói trắng ra, tất cả chỉ vì vợ, sau này hai bên ở hai nơi, không chung đụng gì với nhau, điều quan trọng nhất là anh và Trương Tư Ninh đã nhận giấy đăng ký kết hôn, là vợ chồng hợp pháp, cho nên bây giờ chỉ là lướt qua sân khấu, ấn tượng của người lớn đối với anh ra sao không có gì quan trọng.

“Ông nội đã khỏe hẳn chưa, lần trước lúc người phẫu thuật, con đang ở bên Pháp không về kịp, thật có lỗi.” Vệ tiên sinh ôn tồn nói.

Ông cụ lại ờ một tiếng, cúi đầu uống nước, vẻ ghét bỏ này... cũng quá rõ ràng mà.

Trương Tư Ninh mất hứng, nhứ mày hỏi: “Ông nội, cô họng ông không thoải mái ạ?”

Ông cụ không hiểu ý cô nên nói: “Không có đâu, cô họng ông có sao đâu.”

“Vậy sao ông cứ phớt lờ người khác vậy chứ.” Lúc này Trương Tư Ninh nói bằng tiếng địa phương, khiến ông cụ bị kích động đến sặc trà. Ông làm gì là một chuyện, còn bị người ta chỉ ra lại là chuyện khác, ông nội Trương luôn tự nhận mình là người thẳng thắn vô tư khó tránh khỏi cảm thấy xấu hổ. Dù sao hành động này của ông quả thật khá hẹp hòi.

Mà Trương Tư Ninh thấy ông chồng nhà mình cứ nhìn mình chằm chằm, cô bấu môi đi qua giúp ông nội vỗ vỗ lưng, nghĩ thầm trong bụng, mình đây là vì ai chứ, vậy mà còn trừng mắt với mình, hứ!

Vệ tiên sinh rất thức thời đưa khăn giấy qua, ông cụ nhận lấy rồi lau miệng, vẫy tay ý bảo cháu gái không cần vỗ nữa, rồi nhìn Vệ Cẩm Huyền nói: “Tiểu

Vệ à, ta muốn nói chuyện với Tư Tư mấy câu, cậu xem...” Rốt cuộc ông cụ cũng đã có phản ứng rồi đây, tự cảm thấy bạo lực và lạnh nhạt không có tác dụng, ông muốn tỏ rõ thái độ của mình cho cháu gái hiểu, phải thật sự giảng giải đạo lý, cho dù thế nào cũng phải mang cháu gái về, một con bé tốt đẹp đến thế, không thể để cho người đàn ông như vậy hưởng lợi được.

Vệ Cẩm Huyền tiết chế rất tốt, ra hiệu bảo Trương Tư Ninh đừng nói gì, anh cười gật đầu nói vâng, rồi chống gậy đứng lên vỗ vỗ đầu động viên Trương cô nương, sau đó mới đi thẳng đến căn phòng cách xa phòng khách nhất, đóng cửa lại, để không gian riêng lại cho hai ông cháu.

Đợi không còn người ngoài, sắc mặt ông cụ liền sa sầm xuống, rất nghiêm túc nói: “Con nói con đưa một người như vậy về đây sao? Ông không đồng ý cho hai đứa sống chung với nhau.” Mồm miệng là chỉ trích, khép miệng là phủ nhận, không chừa cho người ta chút đường sống nào.

Ngược lại, lúc này Trương Tư Ninh rất bình tĩnh, cô bình thân nói: “Anh ấy đối xử với con rất tốt, con cảm thấy đời này ở bên anh ấy rất vững lòng, nên dù ông có đồng ý hay không, chúng con cũng đã đăng ký kết hôn rồi, lần này về đây, cũng là do anh ấy đề nghị, nói muốn chào hỏi người lớn.”

“Tư Tư, sao con lại không hiểu chuyện như vậy chứ, hờ? Đợi một chút, hai đứa đã đăng ký kết hôn?!” Lúc này ông cụ Trương mới kịp phản ứng với những lời cháu gái vừa nói, ông kinh hãi đứng dậy khỏi ghế sofa, chỉ vào cháu gái hỏi: “Con, con, con, chưa nói gì với người nhà mà đã kết hôn rồi?”

Trương Tư Ninh nói dạ: “Đầu tháng này đăng ký, hôn lễ vào khoảng tháng mười ạ.” Giọng nói bình thân như nước.

Đoán chừng ông cụ không cách nào tiếp nhận nỗi sự thật này, ông kinh ngạc trừng đôi mắt đục ngầu nhìn chăm chăm cô cháu gái xinh đẹp như hoa như ngọc trước mặt, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Trương Tư Ninh nhìn thấy ông như vậy, trong lòng cũng thấy không dễ chịu gì, cô đứng lên, đi đến bên cạnh đỡ cánh tay ông nội dìu ông ngồi xuống, khẽ nói: “Ông nội, con đã lớn rồi, người đàn ông nào phù hợp với con, con biết chứ. Anh ấy đối xử với con rất tốt, con thích anh ấy, con cũng biết ông đang lo lắng điều gì, anh ấy chẳng qua chỉ bị mất một chân, tất cả những cái khác đều rất ưu tú, thậm chí con cảm thấy chính mình mới không xứng đáng với anh ấy.”

“Thôi lắm! Con tốt như vậy còn không xứng với cái người.....” Vốn dĩ tính nói người què quặt, nhưng nhìn thấy nét mặt cháu gái sa sầm lại, nên phải nhịn xuống.

Ông nội Trương buồn bực trong lòng, nét mặt già nua rũ xuống, nhìn cháu gái cười khổ: “Sao con lại ngu ngốc như vậy chứ, đàn ông tốt tìm ở đâu mà không được, nhà chúng ta lại không thiếu tiền, đáng vẻ con lại xinh đẹp như vậy, có cậu chàng nào có thể không thích con hả. Tư Tư à, tương lai sẽ có lúc con phải hối hận đó.”

Trương Tư Ninh không thêm đề ý mỉm cười: “Chỉ cần anh ấy đối xử tốt với con, con sẽ không hối hận.”

“Năm nay, nó khoảng ba mươi phải không?”

“Ba mươi bảy.”

Ông nội Trương nháy mắt kích động muốn học máu: “Ba, ba mươi....bảy?”

“Dạ, anh ấy lớn hơn con một chút, nên rất yêu thương cưng chiều con.”

“Lớn hơn con mười ba tuổi mà còn nói một chút sao?! Anh ta chỉ lớn hơn cô út của con có mấy tuổi thôi đó!” Ông nội Trương cảm thấy đau cả não, lớn tuổi, lại què quặt, khuyết điểm chỉ mạng lại tăng thêm một cái. Trong lòng lại càng không thể nào nhìn trúng cái tên họ Vệ đó được, nhưng không nhìn trúng thì cũng có ích gì chứ! Đứa cháu gái ngốc của ông đã bị tên vô liêm sỉ kia lừa đi đăng ký kết hôn rồi! Cho dù ông buộc cháu gái mình ly hôn...Thôi được rồi, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng ông cụ cũng tự biết cân lượng sức mình, trước giờ cháu gái ông chưa bao giờ là đứa bảo sao nghe vậy.

Ông cụ lại tiếp tục hỏi mấy câu đại loại như, anh làm công việc gì, thu nhập có cao không, rồi người thân trong nhà, nghe xong mấy câu trả lời chung chung của cháu gái, ông cụ càng muốn nhồi máu cơ tim.

Không cha không mẹ, có một em gái, người thân đều ở nước ngoài. Bởi vì trông mắt của Vệ tiên sinh màu xanh đậm, bình thường không nhìn kỹ sẽ không thấy điểm gì khác biệt, nên lúc này ông cụ mới biết đứa cháu rể mà ông không nhìn trúng kia lại là con lai.

Mấy đời Trương gia đều là người Hán, nên con lai...Ông cụ lại tiếp tục... không vui.

Nhưng cho dù có không vui cũng vô dụng, ông nội Trương thườn thọt thở dài mấy hơi, cầm tay cháu gái nặng trĩu cả lòng nói: “Tư Tư à, việc đã đến nước này, ông có nói gì cũng vô dụng rồi, cuộc sống sau này sướng hay khổ thì phải trông vào số mệnh của con rồi, ông nội già rồi, không sống được bao lâu nữa, dù có muốn chăm sóc con cũng không thể làm được. Ông biết con vì chuyện của Hằng Yên nên mới tức giận với người trong nhà, nhưng nói cho cùng con cũng là người họ Trương, ba con rồi cuộc vẫn là ba con, cha con thì làm sao mà thù hận nhau được, nhân lúc con kết hôn, hai cha con cùng nên làm hòa nhau đi, sau này con có bị ức hiếp, người nhà mẹ đẻ cũng có thể trút giận cho con, con phải biết một cột không thể nào chống được nhà, người sống trên đời, không có người thân giúp đỡ làm sao sống được.”

Những lời này Trương Tư Ninh trực tiếp lướt qua, vẻ mặt cô điềm tĩnh như nước nói: “Ông nội, ông cố gắng chăm sóc bản thân thật tốt, thanh thân giữ gìn sức khỏe sống thật lâu, chuyện của con ông cũng đừng lo lắng ạ.”

Ông cụ nghe cô nói vậy lại thở dài, bỗng nhiên cảm thấy nản lòng thoái chí. Con cái đúng là món nợ, ông vì quan tâm đến con trai, một quyết định sai lầm dẫn đến hậu quả không thể nào sửa chữa được, cháu gái bất hòa với mình như vậy, quên đi, quên đi, ông cũng không quản nữa, sau này cháu gái có hối

hận thì cũng là số mệnh của nó!

Ông lấy từ trong túi quần ra một chiếc khăn tay màu xám được gấp rất ngay ngắn, mở từng lớp từng lớp, hé ra bên trong một tấm thẻ: “Đây là tiền riêng mấy năm nay ông và bà nội con để dành, con cầm lấy, xem như ông bà nội cho con thêm của hồi môn, trên người có tiền, tương lai không cần phải nhìn sắc mặt người ta mà sống.” Vừa nói vừa đưa qua.

Lúc này, tâm trạng Trương Tư Ninh cuộn trào như lòng sông dậy sóng, nước mắt loạt xoạt rơi xuống, đẩy ngược tấm thẻ lại, khóc nói: “Con có tiền, lúc mẹ con mất có để lại cho con không ít tiền, ông giữ đi, ông già rồi, nên tận hưởng cuộc sống thật tốt, đừng quan tâm đến con, con có thể chăm sóc tốt bản thân mà.”

Hốc mắt của ông nội Trương cũng phấp phồng: “Cho con, con cứ cầm đi, ông còn có tiền đường lão, bọn Dương Dương có ba mẹ chúng nó thương yêu, nên ông không lo lắng, chỉ có đứa khờ con tro troi một mình bên ngoài, cầm đi, ít nhiều gì cũng là tâm ý của ông bà nội. Ông biết con không muốn người khác biết con kết hôn, ông nội sẽ không nói với người khác, đợi đến hôn lễ của con, ông nội sẽ lên đến Vũ Lăng, nói gì đi nữa, lúc kết hôn không thể không có lấy một người thân bên nhà mẹ đẻ được.”

Trương Tư Ninh rốt cuộc cũng không chịu nổi nữa, òa một tiếng ôm ông nội khóc nức nở. Những bất mãn trong lòng cô cho dù là vì mẹ mình hay vì Vệ Cẩm Huyền mà nảy sinh khúc mắc với ông nội, lúc này hoàn toàn không còn nữa. Ông cũng chỉ là một ông cụ yêu thương con cháu mình mà thôi, ông đâu có làm gì sai, người sai là con trai ông, cô không nên trách giận ông!

Ông nội ghét bỏ Vệ tiên sinh nhà cô, nói thẳng ra còn không phải vì lo lắng sau này cô phải chịu khổ sao?!

Trương Tư Ninh vô cùng khổ sở, cô tự trách chính mình, xấu hổ, đau lòng, ôm ông nội nói xin lỗi, thật xin lỗi, giống con thú nhỏ kêu khóc, khiến người ta xót xa.

Ông cụ bị ảnh hưởng của cháu gái, cũng thút thít khóc thầm. Vệ tiên sinh đang định mở cửa nhìn xem hai ông cháu có tranh cãi không, thấy cảnh đó Vệ tiên sinh hoảng hốt vội vàng đi ra vỗ vỗ lưng Trương Tư Ninh bảo cô đừng khóc nữa, anh khẽ thì thầm bên tai cô: “Ông nội vừa làm phẫu thuật tim, tránh quá đau lòng, em đừng khóc nữa, cẩn thận ông nội lại phát bệnh.”

Trương cô nương nghe anh nói vậy, lập tức không dám khóc nữa, thút thít buông lỏng cánh tay đang ôm ông nội ra, nhận khăn tay Vệ Cẩm Huyền đưa qua lau lau mặt, ông cụ Trương nhìn thấy Vệ tiên sinh đứng phía sau, cũng khóc không nổi nữa, lúc này cảm thấy mất hết mặt mũi trước người ngoài, cho nên khi Vệ Cẩm Huyền nói “Ông nội, ông có muốn đến nhà vệ sinh rửa mặt không”, ông cụ hừ một tiếng rồi đi ra theo hướng anh chỉ.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Chương82

Trương Tư Ninh hít hít mũi rồi giải thích qua loa lý do vừa nãy khóc cho Vệ tiên sinh nhà mình nghe, vừa nói vừa đưa chi phiếu trong tay cho anh xem: “Anh xem, đây là của hồi môn ông nội cho em, ông lo lắng sau này anh sẽ đối xử với em không tốt, ông nội nói trong tay có tiền sẽ không phải lo lắng gì nữa, sau này em không cần phải nhìn sắc mặt anh mà sống.”

Vệ Cẩm Huyền nghe xong dờ khóc dờ cười, véo cái mũi đã đỏ ửng lên vì khóc của cô, dịu dàng nói: “Đây là tâm ý của ông nội, em cất đi, sau này chúng ta sẽ đền đáp ông bằng cách khác.” Anh rất hiểu hoàn cảnh nhà vợ mình, cũng biết cô có khúc mắc với người thân, cho nên đến nay anh vẫn giữ thái độ xa cách và thận trọng với những người này. Thậm chí hôm nay nhìn thấy ông cụ, cũng không thật sự kính trọng.

Nhưng lúc này, cách nhìn của anh đối với ông cụ đã tốt hơn, ít nhất, lão ông này cũng thật lòng yêu thương cháu gái mình, có thể ở một khía cạnh nào đó ông đã không cần nhắc kỹ, nhưng tình cảm dành cho cô là chân thành không lẫn chút tạp chất. Chỉ một điểm này đã khiến Vệ tiên sinh mở lòng tôn kính ông cụ.

Trương Tư Ninh dạ một tiếng, đáng thương nhìn anh bàn bạc: “Herman, sau này em muốn đưa ông nội đến Vũ Lăng chăm sóc, ông ở với Hàng Yến không tốt, chú thím út thì sợ ba em nên không dám đón ông nội về ở cùng.” Ông ba đại gia của cô vừa kiêu ngạo vừa sĩ diện, cho rằng ông ta là con cả trong nhà, cha mẹ phải ở cùng ông ta, nếu không mọi người sẽ nghĩ ông ta bất hiếu. Suy nghĩ rất cổ chấp, nhưng ông ta là trụ cột của Trương gia nên không ai dám làm trái ý.

Vệ Cẩm Huyền ủng hộ, anh nói được: “Chỉ cần em vui, sao cũng được hết.” Nói xong vỗ vỗ lưng cô, hôn lên trán cô một cái: “Tư Ninh ngoan, đừng buồn nữa, em khóc anh thương lắm.”

Những lời ngọt ngào của người mình yêu luôn là liều thuốc an ủi tốt nhất, Trương Tư Ninh mím môi mỉm cười, hai má lúm đồng tiền nơi khóe miệng như ẩn như hiện, vô cùng đáng yêu. Vệ tiên sinh nhìn thấy rất vui, mỗi khi cô cười, thế giới của anh bừng sáng tươi đẹp như ánh mặt trời rực rỡ ngày đông.

Ông nội Trương sĩ diện ở trong nhà vệ sinh rửa tay mãi một lúc lâu sau mới lấy lại dáng vẻ trường bối từ từ đi ra. Nhìn thấy cháu gái bảo bối nhà mình đang đóng tổ trong ngực người đàn ông khác, liền nổi lửa giận, giận xong mới chợt nhớ ra người ta đã là vợ chồng, ôm ấp nhau cũng là chuyện hợp pháp nên toàn thân đều cảm thấy không thoải mái, ừ ừ, ừ ừ, vừa chán nản vừa không cam lòng.

Sao lại thích một người đàn ông què quặt như vậy chứ?!

Sao có thể thích người đàn ông như vậy chứ!

Ông cụ nghĩ thế nào cũng cảm thấy tim máu sôi sục, nhưng vì cháu gái, nên nhịn.

Ba người lại ngồi xuống, ông nội Trương nhìn Vệ Cẩm Huyền, miễn cưỡng nở nụ cười cứng nhắc, ra vẻ ôn hòa nói: “Tiểu Vệ à, Tư Tư nhà chúng tôi là đứa nhỏ rất tốt, từ nhỏ đã được cưng chiều như hoa như trứng, lớn lên trong mặt ngọt, chưa từng chịu khổ, chưa từng vất vả, ta đã nghe Tư Tư nói hoàn cảnh của cậu, cậu là đứa nhỏ tốt,” nói tới đây, vẻ mặt của ông cụ có chút méo mó, hít mấy hơi thật sâu mới nói tiếp: “Ta giao phó nó cho cậu, sau này nếu nó có làm sai điều gì, có chỗ nào không tốt, cậu lớn hơn nó, tầm nhìn rộng, cố nhường nhịn nó một chút.”

Vệ tiên sinh rất trịnh trọng nói: “Ông yên tâm, cô ấy còn quan trọng hơn cả tính mạng của con.” Lời này phân lượng không nhẹ, nhưng trong lòng ông cụ không mấy tin, chỉ nghĩ anh ba hoa, nói cho dễ nghe mà thôi. Quan trọng hơn tính mạng? Trên đời này có ai không luyến tiếc sinh mệnh của mình? Cho nên ông không tin cũng không hi vọng người đàn ông trước mặt này thật sự xem cháu gái mình quan trọng hơn tính mạng, chỉ cần không ức hiếp nó là tốt rồi.

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng trên mặt ông nội Trương cũng không biểu hiện gì chỉ phảng phất lộ ra nét vui mừng mỉm cười: “Tốt tốt, ta yên tâm giao Tư Tư cho cậu, tiểu Vệ à, mặc dù người Trương gia đều ở Phúc Kiến, nhưng nhà chúng tôi cũng có chút mặt mũi ở đây, sau này nếu cậu có chuyện gì cũng đừng khách khí, đều là người một nhà, giúp đỡ hỗ trợ nhau mà thôi.”

Đây cũng tựa như một lời cảnh báo, ông cụ muốn nói cho anh biết, người của Trương gia không dễ bị ức hiếp, nếu cậu dám bắt nạt cháu gái tôi, chúng tôi cũng không phải quả hồng mềm mại người nấn bóp.

Trương Tư Ninh nghe thấy vậy nước mắt lại lưng tròng, Vệ tiên sinh vờ như không hiểu lời cảnh báo của ông cụ, mỉm cười gật đầu: “Ông nội, ông yên tâm, con sẽ đối xử với cô ấy thật tốt, nếu đã cưới cô ấy, con sẽ vì cô ấy chịu trách nhiệm.”

Những lời này có thể khiến ông cụ hài lòng hơn cái gì mệnh, sinh mệnh kia rất nhiều, nét cười trên khuôn mặt ông nội Trương rất chân thành, ánh mắt cũng dịu lại. Sau đó ông cụ bảo Trương Tư Ninh tránh mặt một lát: “Ông muốn nói mấy câu với tiểu Vệ, con vào nhà vệ sinh rửa mặt mũi đi.” Ngay câu đầu tiên đã đuổi cháu gái đi rồi.

Trương Tư Ninh thầm cảm thấy buồn cười, nhưng ông nội như vậy lại khiến cô cảm thấy ấm áp vui vẻ, vô cùng thỏa mãn.

Ông nội nói gì với Vệ tiên sinh, Trương Tư Ninh không biết, cô cũng không cố truy hỏi ông xã nhà mình, thực ra nghĩ một chút cũng có thể đoán được, không ngoài mấy lời tha thiết dặn dò mà thôi.

Buổi tối ông cụ ở lại ăn một bữa cơm với cháu gái và cháu rể, nghe cháu gái nói muốn đón mình đến Vũ Lăng ở một thời gian, ông cụ rất xúc động. Ông và con dâu Hằng Yến không nhìn mặt nhau, cháu trai Tôn Nghị cũng không thích ông lão lồm khồm thích quán đông quán tây, con trai đứng kẹp giữa mỗi khi có chuyện gì luôn ba phải, con trai thứ hai và vợ nó thì luôn nhìn sắc mặt của anh cả mà làm việc, con gái út trong nhà còn có bố mẹ chồng, ông đến cũng không thích hợp.

Bà bạn già vừa mất, ông có mục rửa cũng không ai quan tâm.

Ông cụ không còn làm ra vẻ nghiêm chỉnh nữa, ông nói: “Được ah, để ông sắp xếp, sắp xếp ở đây xong, mấy hôm nữa ông sẽ đến Vũ Lăng, đúng lúc nhìn xem nhà hàng cháu gái ông mở.”

Trương Tư Ninh nghe được câu trả lời chắc chắn, lập tức mỉm cười rạng rỡ.

Vốn dĩ Trương cô nương và Vệ tiên sinh lên kế hoạch sẽ ở lại Phúc Kiến khoảng hai ba ngày, cô muốn đến thăm mộ ông bà ngoại, đốt chút giấy tiền vàng. Nhưng đáng tiếc kế hoạch không theo kịp biến hóa, mới sáng sớm hôm sau, trại an dưỡng ở Vũ Lăng gọi điện tới, nói Vệ Trần Trần làm loạn đòi xuất viện, âm mưu rất khủng khiếp, thậm chí còn có hành động tự tổn thương chính mình.

Sau khi Trương Tư Ninh nghe tin tức đó không biết nói gì luôn, không còn cách nào khác chỉ có thể vội vàng gọi điện thoại tạm biệt ông nội, vội vã lên máy bay chạy về Vũ Lăng với Vệ tiên sinh.

Máy bay hạ cánh, lão Trịnh và Tần Chu đã có mặt đợi sẵn ở sân bay, hai chiếc xe, cộng thêm nhóm bốn người tiểu Trịnh, tám người ngồi vừa đủ. Tiểu Trịnh lái xe thay Tần Chu, Tần Chu ngồi ở vị trí phó lái xoay người lại báo cáo tình hình với ông chủ: “Tôi đã đến bệnh viện xem qua, tình trạng của Vệ tiểu thư thật sự không tốt lắm, liên tục làm âm mưu đòi xuất viện, nói là phải về Mỹ cứu Sầm Giang.”

Cứu Sầm Giang?

Trương Tư Ninh hiếu kỳ, nhìn về phía Vệ Cẩm Huyền: “Không phải vẫn chưa nói cho cô ấy nghe chuyện của Sầm Giang sao?”

Vệ tiên sinh trầm mặt, thần nhiên nói: “Chúng ta không nói, vậy chỉ có thể là người của Sầm gia nói thôi.” Sau cùng cười lạnh một tiếng khiến người ta dựng thẳng hết tóc gáy.

Có điều người Sầm gia quả thật đặc sắc hiếm thấy, hết dùng chiến thuật vu hời thông qua người khác tiếp cận, lôi kéo tình cảm của Vệ Cẩm Huyền, thì lại làm chuyện tiểu nhân đi hạ thuốc người ta, không phải sớm nói thẳng ra với Vệ Trần Trần luôn là được rồi sao, cần gì phải đi hết đường ngang ngõ tắt,

đắc tội với người ta, rồi mới nghĩ tới chuyện đi thẳng một mạch như vậy, hứng thú cũng thật lạ!

Hình thức tư duy của những người này quả thật khiến người ta không dám khen tặng.

.....

Mặc dù xe đi với tốc độ khá nhanh, cũng không có kẹt xe hay xảy ra chuyện gì bất ngờ, nhưng trại an dưỡng cách sân bay khá xa, khi đến nơi đã hơn mười hai giờ trưa.

Vệ Cẩm Huyền không cho Trương Tư Ninh đi theo, sợ đáng về điên loạn của em gái sẽ làm cô sợ hãi, anh nói: “Anh dẫn theo Tần Chu vào đó, em đợi trong xe, được không?”

Tuy là câu hỏi, nhưng Trương Tư Ninh nghe thấy sự khẳng định trong đó. Đối với chuyện này, cô đương nhiên không yêu cầu quá đáng, lần trước đến nơi khám bệnh nhìn thấy cảnh tượng đó, thỉnh thoảng nhớ lại, trên tay vẫn còn sơn gai ốc, rất đáng sợ.

Vệ tiên sinh dẫn theo Tần Chu vào trong, Trương Tư Ninh không có việc gì làm liền lấy di động ra chơi game, tiểu Trịnh đang ngồi phía trước bỗng nhiên gọi bà chủ, Trương Tư Ninh uhm? một tiếng, ngẩng đầu lên, tiểu Trịnh xoay người ngượng ngừng gãi đầu: “Cái kia, hôn lễ của cô và Vệ tiên sinh, này.phù rẻ.uhm.Cô xem tôi có thích hợp không?”

Trương Tư Ninh phản ứng chậm nửa nhịp, sau đó gật đầu nói: “Được, thích hợp mà, để tôi về nói với Vệ tiên sinh một tiếng anh làm phù rẻ.”

Khuôn mặt Tiểu Trịnh nở nụ cười tươi rói: “Cám ơn bà chủ, cô yên tâm, chắc chắn hôm đó tôi sẽ không để cô và Vệ tiên sinh mất mặt đâu!”

Trương Tư Ninh thấy anh ta cao hứng như vậy, cũng mỉm cười theo: “Sao anh lại muốn làm phù rẻ? làm phù rẻ vất vả lắm” Ở tiệc cưới, Vệ tiên sinh là người có quyền, không ai dám chuốc rượu anh, vậy không phải phù rẻ hứng hết sao?

Tiểu Trịnh cười ngượng ngừng: “Ồ quê tôi có phong tục, nếu làm phù rẻ cho người ta thì năm sau phù rẻ có thể thành chú rể. Tôi cũng lớn tuổi rồi, muốn có điềm tốt, có thể sớm tìm được đối tượng kết hôn.”

Trương Tư Ninh: -_-

Khoảng hơn một giờ chiều Vệ Cẩm Huyền mới đi ra, anh đi trước, Tần Chu theo sau. Nét mặt Vệ tiên sinh lạnh như sương giá, ngồi vào xe rồi mà khuôn mặt vẫn đen thui, như thể ai thiếu nợ anh mấy trăm vạn không trả. Trương Tư Ninh nhét di động vào ba lô, cô hỏi: “Làm sao vậy?”

Vệ tiên sinh bảo tiểu Trịnh lái xe về nhà, sau đó đưa tay kéo vợ yêu vào lòng, thở dài: “Trần Trần thật sự rất ngang bướng, cho dù anh nói thế nào, nó cũng cương quyết lập tức sang Mỹ cứu Sầm Gia. Cơ bản nó không chịu nói chuyện phải trái, cứ càn quấy, già này già đại.”

Trương Tư Ninh chớp chớp mắt: “Đây là sức mạnh của tình yêu đích thực sao?”

Tình yêu đích thực cái khốn kiếp gì! Vệ tiên sinh thầm văng tục, anh giờ tay gõ vào đầu cô, nhưng sắc mặt đã thư giãn hơn rất nhiều, mở miệng nói: “Anh sẽ không bỏ qua chuyện này nữa, Sầm gia làm lần một lần hai anh còn có thể nhẫn nại, đến lần này là quá đáng rồi, thật xem anh như quả hồng mềm mà.”

Trương cô nương vỗ vỗ vai anh: “Đừng nóng giận, họ cũng là sốt ruột cứu người thôi, mặc dù cách làm khiến người ta chán ghét, nhưng anh thử nghĩ xem, người thân nhất bị bệnh tật giày vò, chữa trị không tốt sẽ về với ông bà luôn, hy vọng duy nhất lại ở ngay trước mắt, nếu bọn họ mặc kệ không làm gì thì mới kỳ lạ đó.” Cô còn nói: “Tất nhiên, phương pháp của họ không đúng, cho dù chúng ta muốn cứu người, cũng không thể làm không không như vậy, cũng phải để Sầm gia trả lại một cái giá tương xứng, dù sao cũng là người đàn ông độc đinh duy nhất trong nhà họ mà!” Mặc dù cứu người là Vệ Trần Trần, nhưng chắn chắn không thể nào làm không không được, như vậy quá lợi cho Sầm gia rồi, Vệ tiên sinh cũng vì cô nàng Trần Trần này mà bị Sầm gia ức hiếp một lần.

“Sao em biết anh muốn cứu người.” Vệ Cẩm Huyền buồn cười hỏi lại, tay trái của anh nắm lấy bàn tay phải cô, mười ngón tay đan vào nhau.

“Dù sao cũng là mạng người mà, nếu không giúp, nói ra không phải là kết thù sao, mặc dù Vệ tiên sinh nhà chúng ta rất quyền lực, nhưng loại kẻ thù như thế này... không có vấn đề tốt hơn. Ngài không nghe người ta nói sao, xông pha trên giang hồ sớm muộn gì cũng đụng phải ân oán, còn có câu, đi bên bờ sông có giày nào không ướt? Chỉ nên kết thêm bạn chứ đừng tùy tiện kiếm thêm kẻ thù.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Chương83

Về tới nhà đã hơn bốn giờ chiều, Trương Tư Ninh về phòng tắm rửa thay quần áo, thu dọn hành lý. Vệ tiên sinh dẫn theo Tần Chu đến thư phòng bàn bạc ‘đại sự’, đối với chuyện của Sầm gia cô không có hứng thú, dù sao phương châm của cô chính là: ‘Người muốn cứu, tiền phải chi’. Còn cách thức

giày vò mấy người đó, với thủ đoạn và năng lực của Vệ tiên sinh, chắc chắn không lỗ vốn.

Nếu lúc này quyền chủ động đã nằm trong tay anh, Trương cô nương cảm thấy bản thân không cần tới tham gia náo nhiệt, hơn nữa chuyện của Vệ Trần Trần, cô là chị dâu mới nhậm chức tốt nhất không nên quần chuyện của em chồng, Vệ tiên sinh quyết định thế nào cô chỉ cần giờ hai tay ủng hộ là được.

Ăn cơm tối xong, Vệ Cẩm Huyền ôm cô vợ nhỏ ngồi ở phòng khách lầu hai xem tivi. Bây giờ anh rất nhàn nhã không phải bận rộn công việc, chưa được hai mươi tuổi đã vào công ty gia tộc, đến giờ, quay đầu nhìn lại, đã gần hai mươi năm, cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh đồng thời cũng muốn được nghỉ ngơi đôi chút, nếu không đến lúc anh ‘Đông Sơn tái khởi’ sẽ lại bận tới mất tối mũi.

Lúc tivi quảng cáo, hai người nói tới chuyện Sầm gia, Vệ tiên sinh không có ý định để Vệ Trần Trần sang Mỹ mà muốn Sầm gia đưa Sầm Giang về nước.

Trương Tư Ninh nghe xong, ách một tiếng, nhỏ giọng nhắc nhở: “Anh ta bệnh nặng như vậy, chắc là không thích hợp đi một quãng đường dài?” Thật là chơi người ta mà!

Vệ Cẩm Huyền xoa xoa đầu cô: “Anh có chừng mực, yên tâm đi.” Dáng vẻ đã định liệu kỹ mọi việc.

Được rồi, nếu anh đã nói vậy, Trương Tư Ninh cũng không nói thêm gì, anh kiên quyết như vậy, chắc chắn đã tính toán mọi thứ chu đáo hơn cô.

Hai ngày tiếp theo, Trương cô nương và Vệ tiên sinh đều bận rộn công việc của mình.

Trương Tư Ninh loay hoay chuẩn bị phòng cho ông nội, cô thu dọn phòng khách, nhà vệ sinh bên trái tầng dưới cho ông cụ sử dụng, hai ngày nay cô tất bật cho người đối diện giấy dán tường, thay rèm, mua thêm đồ dùng, giường, tủ, bàn, xích đu...bận chết đi được!

Còn Vệ tiên sinh thì bận rộn chuyện của em gái Vệ Trần Trần. Hiện tại hầu như ngày nào anh đều phải đến trại an dưỡng một lần, không còn cách nào khác, Vệ Trần Trần náo loạn rất dữ dội, như điên như dại, chỉ cần cho cô ta chút tự do liền la hét ầm ĩ đòi về Mỹ cứu Sầm Giang, xem anh trai Vệ Cẩm Huyền như kẻ thù, hôm nay tiểu Trịnh đến nhà hàng chơi với Hứa Dương, nhìn thấy Trương Tư Ninh đã kể chuyện này cho cô nghe, còn nói hôm qua Vệ tiểu thư đột nhiên bộc phát sức mạnh thần kỳ, lúc đi nhà vệ sinh, đã thoát khỏi ba hộ sĩ, xông ra giờ tay tát Vệ tiên sinh một cái.

Chuyện này Trương Tư Ninh không hề hay biết, ngày hôm qua Vệ Cẩm Huyền về nhà cũng không nói gì. Lúc này Trương cô nương nghe thấy vậy vừa tức giận vừa đau lòng, tiểu Trịnh vừa nói xong, đột nhiên ý thức được thì ra Vệ phu nhân chưa biết chuyện này! Thôi xong, mình gây họa rồi!

Về mặt Tiểu Trịnh như đưa đám thỉnh cầu Trương cô nương trước mặt Vệ tổng đừng bán đứng hần. Trương Tư Ninh nhìn bộ dạng đáng thương của anh ta, một người đàn ông cao to cường tráng già vò đáng thương thảm thiết, đúng là thiếu rui tam quan mà!

“Vệ tiên sinh bảo anh giữ bí mật sao?” Cô hỏi.

Tiểu Trịnh ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp: “Không phải vậy.”

“Vậy thì có sao đâu, tôi sẽ nói là tôi chủ động hỏi anh, tôi là Vệ phu nhân, nếu anh không nói chính là không tôn trọng tôi, nên phải nói ra thôi.”

Tiểu Trịnh cười méo xẹo, trong lòng đau khổ nghĩ, nhất định Vệ tiên sinh sẽ tìm hần tính sổ!

Buổi tối Trương Tư Ninh về nhà trước, Vệ Cẩm Huyền cũng nói gót theo sau. Hiện tại Vệ tiên sinh tạm thời thất nghiệp, nên mỗi tối sáng hàng ngày hai người sẽ cố gắng ăn cơm với nhau, có khi ăn ở nhà, có khi đến nhà hàng. Bình thường đều đến nhà hàng của Trương Tư Ninh, thỉnh thoảng sẽ đến nhà hàng của Vệ tiên sinh ăn chùa một bữa, dù sao cũng rất thoải mái.

Trên bàn ăn hôm nay, Vệ phu nhân luôn duy trì thái độ ‘im lặng là vàng’ rất hiếm thấy, bất luận Vệ tiên sinh nói gì cũng chỉ uhm, ồ, dạ, ha ha, sau đó Vệ tiên sinh liền nhận ra có ‘biến’ rồi. Trước kia anh có thói quen lúc ăn cơm không nói chuyện, nhưng bị Trương Tư Ninh lôi kéo mãi, bây giờ bình thường lúc ăn cơm sẽ nói chuyện tán gẫu với cô, đùa giỡn rất thú vị....

Chuyện này đã trở thành thói quen, đột nhiên hôm nay ăn cơm cô không thèm để ý tới anh, anh còn cảm thấy rất kỳ quặc.

“Trư Ninh, em sao vậy?” Anh dụi dụi hỏi.

Trương Tư Ninh chớp mắt liếc anh một cái, không thèm để ý đến, tiếp tục cúi xuống im lặng ăn cơm.

Vệ tiên sinh rất ngạc nhiên, đây là đang giận sao? Anh tự vấn hôm nay, không, chính xác là gần đây hình như anh không có làm chuyện gì chọc giận cô hết? Anh gấp một miếng sườn xào chua ngọt đặt vào chén cô, hỏi: “Không vui sao?”

Lúc này Trương cô nương mới có phản ứng, cô hứ hứ mấy tiếng, vừa liếc vừa giận dữ trừng mắt nhìn anh: “Chồng mình bị người ta đánh, có thể vui được sao?” Mặc dù người đánh anh là em gái ruột, nhưng Trương Tư Ninh cũng thấy tức muốn bẻ phổi.

Vệ Cẩm Huyền ngó người ra, đến khi kịp phản ứng mới bất đắc dĩ hỏi: “Tiểu Trịnh nói với em sao?” Người biết chuyện này, ngoại trừ bác sĩ và y tá trong trại an dưỡng, thì chỉ có tiểu Trịnh hôm qua đi cùng anh biết.

“Là em chủ động hỏi, anh ta không nói cho em biết mới lạ? Không như người nào đó, về nhà không nói lấy một chữ, hừ.”

Vệ Cẩm Huyền đưa tay gõ lên trán cô, vừa bực mình vừa buồn cười: “Được rồi, đừng kỳ lạ vậy nữa, nói chuyện bình thường nào.” Anh vừa nói vừa

gắp thêm một miếng thịt bò cho vào chén cô, kiên nhẫn giải thích: “Anh không nói với em vì sợ em không vui, tính tình của Trần Trần em biết rồi đó, rất thất thường, nó làm loạn mấy ngày nay, anh không phản ứng gì là vì cho dù có giận dữ không muốn quan tâm tới đi nữa, thì nó vẫn là em gái anh, anh cũng không thể đánh lại phải không? Nên nói với em, cũng chỉ khiến em tức giận.”

“Dù vậy thì anh cũng không được giấu em, chúng ta là vợ chồng, anh ở bên ngoài bị uất ức, cho dù em không làm được gì, nhưng ít ra có thể an ủi đùa giỡn giúp anh vui vẻ đúng không? Trên đời có tướng nào chần được gió chứ, có một số việc sớm muộn gì em cũng sẽ biết, bây giờ anh giấu em, sau này lúc em biết được, không phải càng giận hơn sau? Hơn nữa còn giận hơn hiện tại gấp trăm lần!” Chỉ cần nghĩ tới Vệ tiên sinh của cô một người bình thường cao cao tại thượng như vậy, vì không muốn xảy ra mâu thuẫn giữa vợ và em gái, bị uất ức cũng giấu diếm, trong lòng Trương Tư Ninh rất khó chịu.

Cô còn nói thêm: “Em biết anh lo lắng em sẽ có thành kiến sâu hơn với em gái anh, Herman, em cũng không gạt anh, em thật sự không thích Trần Trần, cô ấy có rất nhiều khía cạnh mà em không cách nào thích nghi được, mặc dù rất ít khi gặp gỡ, nhưng em có tai nghe mắt thấy, cô ấy thật sự không làm cho người ta thích được.” Nói tới đây bỗng nhiên thở dài, có chút bất đắc dĩ nhún vai, buông tay: “Nhưng biết làm sao được, em gả cho anh, anh là chồng em, là bạn đồng hành nửa đời còn lại. Làm vợ anh, sẽ phải đồng cam cộng khổ cùng anh, chuyện này cũng giống như hai ngày nữa ông nội em đến đây ở cùng với chúng ta, anh đã đồng ý vô điều kiện. Mặc dù Trần Trần không tốt, nhưng cũng là em gái anh, em sẽ cùng anh chăm sóc cô ấy, có lẽ em vẫn sẽ không thích cô ấy, nhưng chắc chắn sẽ vì cô ấy làm những chuyện nên làm. Đây là vợ chồng, không phải sao ạ?”

“Tư Ninh.....”

“Không cần quá cảm động đâu,” Trương cô nương cắt ngang lời anh, đứng dậy khỏi ghế, đi qua véo véo mặt anh: “Nhưng chuyện nào ra chuyện đó, điều quan trọng trước nhất của vợ chồng là thẳng thắn thành khẩn, Vệ tiên sinh anh phạm quy rồi, nên phải chịu phạt, biết không?”

Vệ Cẩm Huyền rất cảm động, nghe bà xã nói phải chịu phạt, chẳng chút do dự gật đầu đồng ý. Vì thế buổi tối sau khi trở về phòng, vợ yêu nâng chân lên, đưa cho anh cái đồ cắt móng tay nói: “Niệm tình anh mới vì phạm lần đầu, nên chỉ phạt cảnh cáo, cắt móng chân cho em đi.”

Vệ tiên sinh: - _ -

Lại hai ngày nữa trôi qua, không biết Vệ Cẩm Huyền đã nói gì với Sầm gia, dù sao bên kia đã đồng ý, năm ngày sau Sầm Giang sẽ đến Bắc Kinh, làm phẫu thuật ghép tủy.

Điều kiện chữa bệnh ở Vũ Lăng không thể nào so sánh được với Bắc Kinh, đây đã là nhượng bộ lớn nhất của Sầm gia. Có điều nếu Sầm Giang có thể chịu được chặng đường xa xôi xóc nảy như vậy thì tình trạng sức khỏe không đến mức quá tệ.

“Vậy anh đòi Sầm gia bao nhiêu tiền?” Trương Tư Ninh vô cùng hào hứng hỏi. Loại chuyện thế này, nhận tiền là cách đơn giản thuận tiện nhất, những thứ khác, với mối quan hệ cứng nhắc gần như thù hằn giữa hai nhà thì cái gì cũng không thích hợp.

Vệ tiên sinh thuận miệng nói ra một con số, mồm miệng Trương Tư Ninh trực tiếp mở to tròn hình chữ ‘o’, “Nhiều như vậy sao?! Sầm gia cũng thật hào phóng mà.” Kỳ thực cô còn muốn nói, người đàn ông của cô quá phúc hắc.

Vệ Cẩm Huyền cười nhạo: “Số tiền này đối với Sầm gia mà nói hoàn toàn trong phạm vi chấp nhận được, nếu không sao có thể đồng ý bỏ ra số tiền đó, anh làm việc không vượt quá giới hạn, nên dù Sầm gia có đau lòng xót của đi nữa, cũng không đến mức oán hận.” May mắn là, các chỉ số của Trần Trần và Sầm Giang đều rất tương thích, cho dù không phải hiện tại thì về tương lai sau này Sầm gia cũng chỉ có cách vuốt đuôi anh. Với số tiền này, ít ra cả đời Trần Trần không cần phải lo lắng gì nữa, anh cũng xem như không làm gì có lỗi với nó, không để nó làm chuyện ngu ngốc cứu người không công.

“Tư Ninh, toàn bộ số tiền này anh tính giữ lại cho Trần Trần.” Anh trao đổi với cô.

Trương Tư Ninh không quan tâm: “Sao cũng được ạ, em không có ý kiến đâu.” Số tiền này vốn là do Trần Trần đòi tùy của mình để lấy, về tình về lý đều thuộc về cô ấy, bản thân cô cũng không phải không có tiền, còn không đến mức phải đổ mắt vì số tiền này.

Năm ngày sau, Vệ tiên sinh dẫn Vệ Trần Trần đi Bắc Kinh, lần đi Bắc Kinh này, anh dẫn theo hai mươi người đi cùng. Vốn dĩ cô cũng muốn đi theo, nhưng ngày hôm sau ông nội sẽ đến Vũ Lăng, cô phải ở lại đón ông nội.

Ông cụ đi cùng với em họ Trương Dương, đợi đến khi đón được người, ngồi vào xe, Trương Tư Ninh mới 囧囧 biết, hai vị này vụng trộm chạy tới đây, lên máy bay mới nhắn tin báo cho người nhà biết mình đi đâu.

“Chị, chuyến này xem như em liều mình giúp người quân tử, ông nội nói muốn tiêu sái lên đi một chuyến, em không nói với ai hết, ngay cả Trương Trình cũng không biết, bây giờ nó biết được, chắc khóc tắt thở rồi.”

Trương Tư Ninh cầm nín, phát giận nói: “Chị đã chuẩn bị chu đáo, ông nội có thể đi theo người chị sắp xếp, ai bảo em nhào vô giúp vui hả.”

Nói đến đây, ông cụ Trương đang ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xoay đầu lại, khụ một tiếng, giải thích giúp cháu trai: “Tư Tư à, đây là lần đầu tiên ông đến Vũ Lăng, cái người họ Đặng con sắp xếp ông không quen biết, làm phiền người ta không tốt, nghĩ tới Dương Dương cứ mãi ám ỉ đòi tới thăm con, ông liền nói với nó, bảo nó đi theo ông, con đừng trách nó.”

Trương Tư Ninh phát hờn, cười mắng: “Ông nội, con không trách nó, con chỉ nói giỡn với nó thôi! Chỉ có điều hai người lên đến đây, trong nhà chắc ám ỉ ngất trời quá?”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Chương 84

Từ lúc bắt đầu biết ông nội lên tới đây, Trương Tư Ninh mơ hồ dự cảm tiếp theo sẽ là một phen rối tung rối mù, nhất là ông ba vẫn luôn tự cho mình là đại hiểu tử kia của cô, thế nào cũng sẽ làm âm lên, chắc chắn. Nhưng mãi tới lúc này, vẫn chưa thấy ai gọi điện cho cô, chuyện này thật phản khoa học.

Vừa nghĩ vậy, tức thì trong xe có tiếng chuông di động vang lên, là bài hát có giai điệu xưa cũ rất đặc biệt: ‘Một con sông lớn chảy về đông, gió thổi hương gạo dọc bờ sông....’ gì gì đó.

“Ông nội, ông mở điện thoại lúc nào vậy? Ông không sợ mấy người bác cả sao? Trương Dương ngồi ở ghế phó lái, nghe tiếng chuông điện thoại xoay đầu lại hỏi.

Ông cụ hừ một tiếng: “Ta sợ cái rắm, ta là cha bọn hắn hay đám bọn hắn là cha ta! Ta đến thăm cháu gái ta thì sao, ta không tin bọn nó dám đến đây bắt ta về!” Nói xong, liền ấn mạnh một cái nhận điện thoại, ông cụ vô cùng mạnh mẽ alo một tiếng. Trương Dương vừa ngẫm nghĩ, nếu ngài không sợ thì đừng có mà lên đi chứ, vừa có chút chột dạ sợ ba mẹ nên lúc này không dám hé răng, sợ đầu bên kia nghe thấy tiếng hắn. Chỉ nhìn Trương Tư Ninh nghe răng trợn mắt, làm mặt quỷ.

Trương Tư Ninh trực tiếp trả về cho cụ cậu một cái liếc mắt xem thường, vừa tập trung lái xe, vừa lắng nghe ông nội nói chuyện điện thoại ở phía sau, không biết bên đầu kia nói gì, ông cụ đột nhiên quát lên: “Anh biết cái gì! Ta không về, Tư Tư sẽ chăm sóc ta! Ta thích ở với cháu gái ta, mấy ngày nữa ta sẽ bảo Trương Dương về, sẽ không làm chậm trễ việc học của nó!” Một lúc sau, ông cụ không còn kiên nhẫn nữa: “Được rồi, được rồi, hỏi nhiều vậy làm gì! Ta còn ở trên xe chưa có tới nơi đâu! Nói địa chỉ cái gì! Còn nữa, không được gọi điện cho Tư Tư, nếu không ta không tha cho các người! Cứ như vậy đi, cúp đây!” Nói xong liền cúp điện thoại, vừa dứt khoát lại lưu loát.

“Ông nội, ngài thật uy vũ mà!” Trương Dương lập tức bật thẳng ngón tay cái vuốt mông ngựa.

Ông cụ cười ha ha, dáng vẻ vô cùng hãnh diện, còn nói: “Đồ nhỉnh hót, con yên tâm đi, trước khi con về, ông sẽ giải thích rõ với ba mẹ con, không để cho bọn họ phạt con đâu.” Mặc dù ông già rồi nhưng đầu óc vẫn chưa hồ đồ, biết rõ cháu trai đang lo lắng chuyện gì.

Trương Dương cười hắc hắc, lại giơ ngón tay cái lên: “Ông cụ ngài thật đúng lợi hại mà, nhìn thấu mọi việc, không có cái gì qua được mắt ngài!” Lại pha trò khiến ông cụ khoái chí cười ha hả.

Trương Tư Ninh ở một bên lắng nghe, không nhận được cũng hé miệng mỉm cười, người ta nói Lão ngoan đồng, Lão ngoan đồng có lẽ chính là giống như ông nội, có người dụ dỗ tăng bóc là vô cùng cao hứng.

Lúc này hơn mười một giờ sáng, Trương Tư Ninh đậu xe trong gara, xách hành lý rồi dẫn hai người ra khỏi gara đi thẳng vào thang máy.

Trong thang máy, Trương Tư Ninh nói sơ qua tình hình trong nhà, còn nói: “Trong nhà có một thím nấu ăn rất ngon, trước khi đến sân bay con đã dặn dò thím ấy, đặc biệt làm mấy món ông nội thích ăn, bây giờ chắc đã chuẩn bị xong rồi.”

“Ăn uống chỉ là chuyện nhỏ,” Trương Dương khoát tay: “Quan trọng là chỗ ở, chị, chị có chuẩn bị phòng cho em không?”

“Ai bảo em không báo cho chị trước, bây giờ mới thấy quýnh quýnh đúng không?” Nói rồi dí dí vô trán cụ cậu: “Yên tâm đi, có chỗ cho em.”

Ấn dấu vân tay mở cửa xong, Trương Tư Ninh dẫn ông nội và em họ vào nhà, lấy dép lê cho cả hai thay ra. Thím Tào nghe thấy tiếng động, từ phòng bếp đi ra, cười ha ha: “Chao ôi, đón người về rồi!”

Trương Tư Ninh liền giới thiệu hai bên với nhau, thím Tào rất nhiệt tình, giúp mang hành lý của ông cụ vào phòng, rồi rót nước mang hoa quả ra, còn hỏi Trương Dương có ăn kem không, muốn uống nước trái cây gì.

Trương Tư Ninh bảo thím Tào cứ làm việc của mình, cô dẫn ông nội và em họ đi tham quan nhà, nhìn thấy phòng ông nội sạch sẽ mới tinh như vậy, còn phòng mình chỉ có giường và tủ quần áo, Trương Dương ra về uất ức than thở: “Chị, chị đúng là phân biệt đối xử mà.”

Trương Tư Ninh không thêm phản ứng nhưng ông cụ lại chường một cái trên đầu hắn: “Ta là ông nội người, người còn dám so sánh với ta hả?” Lại nhìn cháu gái, cười một cái đến dạt dào tình cảm: “Tư Tư à, đừng thêm đề ý nó, thẳng nhóc này nhất định đồ mặt tía tai vì con tốt với ông đó.”

.....

Suy cho cùng ông cụ đã lớn tuổi, hơn nửa ngày trời hết đi máy bay lại ngồi xe, thân thể cũng không chịu nổi. Ăn cơm trưa xong, Trương Tư Ninh đưa ông cụ về phòng nghỉ ngơi, còn mình thì dẫn em họ đến tham quan nhà hàng.

Trên đường đi, Trương Dương hỏi: “Chị, chị thật sự đã kết hôn sao?” Anh rề em đi Bắc Kinh khi nào mới về? Em được nghỉ học mười bốn ngày, phải về trước đó hai ngày, không biết mặt anh rề, sao em cam tâm được!” Năm nay, cụ cậu lên lớp mười hai nên ngày nghỉ bị rút ngắn còn rất ít.

Trương Tư Ninh nói: “Yên tâm đi, khoảng năm sáu ngày là anh ấy về rồi,” lại trêu chọc: “Anh rể em hào phóng lắm, đến lúc đó em đi theo ‘ôm đùi’ anh ấy, để anh ấy mua nhiều đồ xịn cho.”

Trương Dương trực tiếp liếc mắt: “Cất, em là em vợ anh ấy, không phải anh ấy nịnh bợ em mới đúng sao?” Giọng nói rất đắc ý, còn lắc lư rung đùi.

Trương Tư Ninh cũng liếc mắt lại: “Cái đồ không biết lớn nhỏ!”

.....

Buổi tối lúc nói chuyện điện thoại với Vệ tiên sinh, cô kể chuyện ông nội và em họ lên chạy đến đây. Vệ tiên sinh cười nói: “Em vui là được rồi, hãy tiếp đãi hai người chu đáo, ông nội lớn tuổi, mặc dù Phúc Kiến cách Vũ Lăng khá gần, nhưng vẫn phải chú ý đến sức khỏe ông nội, để ông thích ứng trước, nghỉ ngơi mấy ngày sau đó hãy ra ngoài đi dạo.”

Trương Tư Ninh nói đã biết, lại hỏi anh Vệ Trần Trần thế nào rồi.

Vệ tiên sinh nói: “Khá tốt, rất nghe lời, không có gì bất ngờ xảy ra, ngày kia là có thể phẫu thuật.”

Ngày kia phẫu thuật, vậy anh cũng sẽ sớm trở về, kỳ thực cô cũng muốn bắt quái thêm một chút chuyện giữa Vệ Trần Trần và Sầm Giang chồng trước của cô nàng, ví dụ như hai người có gặp nhau không, nếu gặp thì phản ứng thế nào. Chi là thôi đi, đề tài này chỉ là xem náo nhiệt khi thấy người ta gặp họa, muốn biết vẫn nên đợi tiểu Trịnh trở về rồi hỏi, dù sao Vệ tiên sinh cũng là anh trai người ta!

Hôm sau, Trương Tư Ninh dẫn ông nội đến nhà hàng, ông cụ đi hết lầu trên xem hết lầu dưới, vừa quan sát vừa nói tốt tốt. Nói gì Trương gia cũng là người có tiền, ông cụ hưởng phúc con, những thứ đã thấy không ít, thật ra mà nói nhà hàng này cũng không khác gì những nhà hàng Tây cao cấp khác, có điều đây là của cháu gái bảo bối nhà mình nên mới cảm thấy vô cùng tốt.

.....

Trương Dương đang trong độ tuổi ham vui, không chịu ngồi yên, cũng không quan tâm bên ngoài nóng cỡ nào, chỉ muốn ra ngoài chơi. Vũ Lăng có nhiều chỗ thích hợp cho người trẻ tuổi vui chơi, ví dụ như thể giới nước, sân chơi tổng hợp, sân trượt tuyết nhân tạo.... thanh thiếu niên rất thích. Còn lớn tuổi như ông cụ, thì thích hợp với những nơi di tích cổ, công viên này nọ, những nơi lưu giữ quá khứ. Ở Vũ Lăng có hai chỗ còn lưu lại kiến trúc thời Minh, có điều ngày như hôm nay, ông cụ mà ra ngoài rất dễ bị cảm nắng. Cho nên Trương cô nương chỉ lái xe chờ ông cụ đi dạo một vòng ngắm nhìn xung quanh một chút. Còn về phần Trương Dương, cậu nhóc hết sức tự tại, không cần Trương Tư Ninh đi cùng mà tự mình lên mạng tìm hiểu thông tin rồi tự đi thăm thú.

Trương Dương năm nay cũng đã mười bảy tuổi, trên người có tiền có điện thoại, nên có đi chơi một mình cũng không đến mức khiến người ta lo lắng, vốn dĩ Trương Tư Ninh định bảo Hứa Dương đi cùng, nhưng cu cậu không chịu, nói chỉ thích đi một mình mới thỏa sức muốn chơi cái gì thì chơi cái đó.

Thời kỳ trưởng thành của thiếu niên đây mà, dồi dào tinh thần và sức lực.

.....

Hôm nay Vệ Trần Trần và Sầm Giang làm phẫu thuật, chậm hơn kế hoạch đã định một ngày, nguyên nhân do sức khỏe Sầm Giang không tốt, bác sĩ đề nghị theo dõi thêm một ngày. Loại phẫu thuật hiến tủy này đối với người hiến tặng mà nói, yếu tố rủi ro rất thấp, trừ khi sức khỏe quá kém mới xảy ra tình huống bất ngờ, nếu vậy cũng không còn cách nào.

Phẫu thuật đến ba giờ chiều mới kết thúc, Vệ Cẩm Huyền gọi điện về thông báo kết quả mọi thứ đều thuận lợi, chỉ cần cơ thể Sầm Giang không có phản ứng bài xích thì có thể giữ được mạng sống. Vệ Trần Trần cũng không xảy ra chuyện gì, ở bệnh viện nghỉ ngơi một hai ngày là có thể xuất viện.

Trương Tư Ninh nghe xong rất vui, còn nói a di đà Phật, chọc cho Vệ Cẩm Huyền cười giễu cô lúc nào cũng đợi cuồng lên mới ôm chân Phật.

Trương Tư Ninh nũng nịu yếu ớt phản bác: “Không phải vì cao hứng sao, nếu là người khác, em mới không thèm như vậy!”

Kỳ thực Vệ tiên sinh vô cùng thích Trương Tư Ninh nũng nịu với mình, điều này khiến anh cảm thấy rất có thành tựu, rất mạnh mẽ, nên lúc này trong lòng rất cao hứng, dịu dàng nói: “Rồi rồi, đều là lỗi của anh, cảm ơn ngài đã cao hứng.”

Trương cô nương nũng nịu hứ một tiếng, ra vẻ không thèm chấp nhận. Đột nhiên không biết vì sao, trong đầu bỗng nghĩ đến một chuyện lâu rồi không để ý liền hỏi: “Anh, hôm nay ngày mấy rồi?”

Vệ tiên sinh đáp: “Ngày mười chín, sao vậy em?” Đợi mãi một lúc lâu cũng không thấy cô đáp lại, Vệ Cẩm Huyền liền gọi ‘Tư Ninh’ mấy tiếng liên tục vẫn không thấy âm thanh trả lời, anh còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, vội vàng sốt ruột định gọi điện thoại cho thím Tào, bỗng nghe Trương cô nương ở bên kia lúi rúi nói: “Vệ, Vệ Cẩm Huyền....” âm thanh yếu ớt đến mức run rẩy.

“Sao vậy em, xảy ra chuyện gì? Có phải thân thể không thoải mái không?” Vệ tiên sinh rất lo lắng.

“Chuyện khác....hức, thật sự không có....” Trương Tư Ninh chậm rãi đáp, một tay cô cầm điện thoại, tay còn lại đặt lên bụng, ngập ngừng nói: “Em, em chợt nhớ, hình như tháng trước không thấy chu kỳ kinh nguyệt, tháng này hình như, hình như cũng không có, Vệ tiên sinh, anh nói không phải mang thai chứ?” Đây là chuyện không bình thường, vì sức khỏe cô rất tốt, chu kỳ kinh nguyệt luôn chuẩn xác, cho dù có sai cũng sẽ không quá hai ngày.

Vừa nghĩ tới có thể hiện tại trong bụng mình đã nảy mầm một sinh mệnh bé nhỏ, tâm trạng Trương Tư Ninh vô cùng phức tạp, không thể nói rõ được, vừa vui mừng, lại có chút hoảng hốt, còn có chút sợ hãi và luống cuống, tóm lại là ngũ vị tạp trần, không phân biệt được.

Trái ngược hoàn toàn với tâm trạng phức tạp của cô là sự vui mừng khôn xiết của Vệ tiên sinh. Chuyện này khiến anh kích động còn hơn bỗng dưng có năm trăm vạn từ trên trời rơi xuống. Vệ Cẩm Huyền phải hít mấy hơi thật sâu mới có thể giữ vững bình tĩnh: “Tư Ninh, nghe anh nói, mặc dù hiện tại mới chỉ là suy đoán, nhưng em phải ngoan ngoãn, nằm yên trên giường đừng đi lại lung tung, ngày mai anh về, em nghe lời, anh sẽ dặn thím Tào, bảo bà ấy chăm sóc em”

Trương Tư Ninh không nhịn được, trừng mắt đáp lại: “Cho dù có mang thai, cũng không đến mức khoa trương như vậy đâu, giường mà cũng không được xuống, Vệ tiên sinh, anh có gặp qua người phụ nữ mang thai nào mà không được rời khỏi giường không?”

Lúc này Vệ Cẩm Huyền không có tâm tư đâu cãi lại cô, chỉ kiên nhẫn dỗ dành: “Tư Ninh ngoan, tóm lại là em không được tùy tiện xuống giường, lại càng không được đi lên đi xuống cầu thang, nghe chưa? Em phải có trách nhiệm với con chúng ta.”

Trương Tư Ninh: -_-

Vốn còn đang nghĩ tới chuyện: Mang thai, có con, làm mẹ, thật khủng khiếp!!!

Lúc này được mấy câu của ông chồng nhà mình khích lệ, Trương cô nương đột nhiên bình tĩnh lại. Bỗng nhiên mang thai thần tốc như vậy thật khó tiếp nhận.

“Hi hi, đừng khẩn trương, anh nghĩ xem, nếu như không phải hôm nay em chợt nhớ ra đã hai tháng không thấy chu kỳ kinh nguyệt, thì ngày mai em vẫn chạy nhảy bình thường, lúc chiều em còn giúp khiêng bàn trong tiệm, không phải mọi thứ đều tốt sao, anh đừng khẩn trương quá, hmmm”

Vệ tiên sinh không còn nghe thấy gì nữa, vừa nghe cô nói hôm nay khiêng bàn trong tiệm, trái tim anh như nhảy vọt lên trời, hơi thở dồn dập: “Tư Ninh, xem như anh xin em, ngoan ngoãn một chút, nằm yên trên giường đợi anh về, tuyệt đối không được xuống giường, nghe không?” Giọng nói trĩu nặng ngàn cân, tựa như nếu cô không nghe theo chính là tội đồ trời đất không tha vậy.

Đột nhiên cảm giác áp lực thật lớn mà!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Chương85

Sáng sớm hôm sau, Trương Tư Ninh nhờ thím Tào đến nhà thuốc mua giúp cô que thử thai. Mặc dù Vệ tiên sinh nói đợi hôm nay anh về sẽ đi đến bệnh viện, nhưng cô không muốn đợi, cứ bồn chồn lo lắng như vậy, chỉ bằng tự mình kiểm tra trước, trong lòng sẽ thoải mái hơn.

Tuy nói que thử thai không hẳn sẽ chính xác trăm phần trăm, nhưng nhìn chung vẫn rất chuẩn xác.

Cho nên khi Trương Tư Ninh nhìn thấy hai vạch hồng biểu hiện dương tính trên que thử thai, đầu tiên cô tròn xoe mắt nhìn chăm chăm, vừa như hoài nghi, vừa như không thể nào tin được, sau đó che miệng lại, bỗng nhiên òa khóc lên thật to. Cô cũng không biết vì sao mình khóc, chỉ thấy nước mắt cứ tuôn ra, nếu quả thật phải diễn tả cảm xúc đó...có lẽ là...cảm thấy Vệ tiên sinh nhà cô sẽ không phải thất vọng rồi chăng?

Kỳ thực tối hôm qua, ngay từ lúc nói với Vệ Cẩm huyền có thể mình đã mang thai, cô liền mơ hồ cảm thấy hối hận, hối hận không nên toe toét nói vậy, chưa xác định rõ ràng gì đã nói ra. Ít nhất cũng phải đợi kiểm tra có kết quả rồi mới nói cho anh biết, nhất là tối qua anh vui sướng đến vậy, hệt như trẻ con, còn yêu cầu cô không được tùy tiện xuống giường đủ thứ, căng thẳng lo lắng không yên, còn cả sự kích động không thể che giấu, khiến cô cảm thấy bất an. Anh càng để ý thì cô càng cảm thấy hối hận.

Trong lòng cô rất nôn nóng, cô không muốn nhìn thấy dáng vẻ thất vọng của anh, điều đó thật tàn nhẫn. Có lẽ chính sự trộn lẫn đủ loại cảm xúc: lo lắng, hối hận, ngạc nhiên nghi ngờ, còn có cả sợ hãi, đè nén cô cả đêm, nên khi nhận được kết quả đầy hy vọng như vậy, cô vui đến mức không kiềm chế được.

Thím Tào đang đợi bên ngoài, nghe tiếng khóc truyền ra từ nhà vệ sinh, còn tưởng cô không mang thai nên mới buồn bã, bà có chút thất vọng nhưng cô bé con nhỏ tuổi này cũng thật đáng thương. Bà giơ tay gõ gõ cửa, tiến sát lại gần khe cửa nhẹ giọng khuyên: “Phu nhân, cô còn trẻ mà, lần này không có, chắc chắn lần sau sẽ có, đừng nghĩ ngợi nhiều, nhanh, đừng khóc nữa, để ông cụ nghe được, nhất định sẽ lo lắng lắm”

Chuyện hình như mang thai này, Trương Tư Ninh bảo thím Tào giữ bí mật, đừng nói với ông nội, nên bây giờ bà mượn chuyện này khuyên cô đang chán nản bên trong.

Trương Tư Ninh cũng chỉ bị kích động thoáng qua, nên khóc mấy tiếng rồi nín ngay. Nghe thấy lời khuyên thím Tào, vội đứng thẳng dậy, mở vòi nước ấm rửa mặt, nhìn thấy khuôn mặt dù hốc mắt sưng đỏ nhưng khóe miệng vẫn mỉm cười rạng rỡ của cô gái trong gương, cô vỗ vỗ hai má, hít một hơi sâu,

mở cửa nhà vệ sinh đi ra.

Thím Tào thấp thòm nhìn cô, Trương Tư Ninh chớp chớp mắt nhìn bà: “Thím Tào, có thai rồi.” Giọng nói rất bình thản, nhưng chỉ cần nhìn khuôn mặt không cách nào che giấu niềm hân hoan thì ai cũng biết, cô nương này đang rất cao hứng!

Chuyện này, đúng là..... Thật là..... Thật tốt quá!

Sự bồn chồn lo lắng của thím Tào đã được thay thế bằng niềm vui sướng: “Ồi chào, thật sự? Thật sự? Ai ui, chúc mừng phu nhân, chúc mừng phu nhân! A di đà Phật a di đà Phật, Phật tổ phù hộ, đúng là Phật tổ phù hộ, cô chủ, nhanh, nhanh, đừng đứng đây nữa, nhanh lên giường nằm, cô vừa mang thai, đừng đi lại lung tung.”

Tối qua, khi Vệ Cẩm Huyền nói cô không được tùy tiện xuống giường, cô còn phốt tỉnh, căn bản không để trong lòng, nhưng lúc này, sau khi xác nhận mình thật sự mang thai, tâm trạng lập tức thay đổi.

Cô trở nên cẩn thận từng li từng tí, khoảng cách từ nhà vệ sinh đến giường chỉ khoảng năm thước, nhưng cô đi từng bước từng bước rất cẩn thận, phải đặt một chân xuống rồi mới bước tiếp chân kia. Thím Tào nhìn thấy tốc độ rùa bò của cô, cười vô cùng thoải mái, muốn nói cô không cần phải để ý đến mức đó, nhưng nghĩ lại cảm thấy cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Trương Tư Ninh nằm xuống giường, đắp lên người cái chăn tơ tằm, điều hòa bị thím Tào chỉnh cao thêm hai độ, bà giải thích: “Bây giờ cô đang mang thai, phải chú ý sức khỏe, ngàn vạn lần không được để bị cảm, uống thuốc không tốt cho em bé.”

Lúc này, tất cả tâm tư của Trương cô nương đều lấy bé con làm trọng, thái độ chuyển biến nhanh hơn tên lửa khiến người ta cảm nín. Nhìn lên đồng hồ, bây giờ mới chín giờ, buổi sáng cô không xuống lầu ăn cơm, ông nội còn đặc biệt lên xem, tướng thân thể cô không thoải mái!

Trương Dương ăn cơm xong đã đi ra ngoài chơi, ông cụ thì ngồi tia cảnh chăm cây ở ban công tầng dưới nơi Trương Tư Ninh bố trí trồng hơn hai mươi chậu kiểng, những chậu hoa này đều mang từ cửa hàng hoa trước kia của cô về, ngoại trừ một ít trưng bày phía ngoài nhà hàng của cô và Vệ tiên sinh ra, số còn lại cô không muốn bán đi nên để lại trồng trong nhà.

Ông cụ đang tưới nước cho cây, đột nhiên biết được cháu gái mình mang thai, chuyện này giống như thiên lôi đánh oanh một cái, pháo hoa bùng nổ rực rỡ trong lòng ông cụ.

“Có, có thai? Cháu gái ta Tư Tư....có thai?! Ông cụ đột nhiên ai ui một tiếng, thả bình tưới nước xuống đất, vòng qua thân hình mập mạp của thím Tào chạy lên lầu, thật sự là bước như bay, mặc dù tốc độ không thể sánh với thanh niên nhưng thím Tào đã bị ông cụ bỏ lại khá xa!

Có thể thấy ông cụ thật sự kích động, cả người tràn đầy sức lực.

Trương Tư Ninh bỗng chốc trở thành đối tượng quan trọng cần được quan tâm bảo vệ, ông cụ và thím Tào thay phiên nhau ở trong phòng với cô, lúc thì hỏi cô có khát nước không, lúc thì hỏi cô có đói bụng không, còn bảo cô phải ngủ nhiều mới tốt, về phần máy tính di động gì đó, cũng không được chơi, nếu buồn chán thì có thể xem tivi.

Hôm nay, Vệ Cẩm Huyền không thể trở về ngay được, nguyên nhân là do nữ sĩ Vệ Trân Trân nhìn thấy chồng trước nhất định không chịu buông tay, sống chết gì cũng muốn nói lại tiền duyên với phu quân.

Mặc dù Sầm gia vẫn phải trông cậy vào Vệ Trân Trân có thể tiếp tục giúp đỡ hiến tặng này nọ lơ như dòng độc đinh nhà họ xảy ra chuyện gì. Nhưng....bảo họ lần nữa tiếp nhận một nàng dâu có tiền vốn nổi danh như vậy, thì cô nàng nên dẹp đại mộng xuân thu đi! Chém dòng độc đinh nhà họ hết hai ngón tay còn chưa đủ, còn muốn tiếp tục gieo rắc tai họa cho nhà họ sao? Nghĩ cũng đừng nghĩ!

Đối với chuyện này Sầm gia rất cứng rắn, nếu như không phải Sầm Giang vừa phẫu thuật không thích hợp di chuyển thì Sầm gia đã sớm cho hán chuyển viện.

Lúc Vệ Trân Trân lên con diên, sức mạnh rất kinh người, hơn nữa thân phận cô nàng là em gái của ông chủ, nên mặc dù bên cạnh Vệ Cẩm Huyền có hơn hai mươi người, nhưng không ai dám nặng tay khống chế cô nàng, cô nàng diên cuồng nhào vọt ra mấy lần đã có thể thoát được những người này, nhất định phải đi đến phòng bệnh của Sầm Giang gặp tình yêu đích thực.

Vệ tiên sinh bị em gái náo loạn đến đau cả đầu, Sầm gia bên kia cũng đề phòng hơn phòng cướp, bên ngoài phòng bệnh của Sầm Giang bố trí bảy tám người canh giữ, chuyện này đối với Vệ Cẩm Huyền mà nói thật sự vô cùng nhục nhã, nhưng em gái quyết không chịu thua kém, anh cũng không thể làm gì, cuối cùng không còn cách nào khác, đành phải tìm bác sĩ tâm thần giúp cô nàng ổn định lại. Dưới tình huống này, thật sự không thích hợp để mang Vệ Trân Trân rời đi, cũng không thể trời người lại, nhét này nọ vô miệng để cô nàng im lặng? Nếu để người ta nhìn thấy, còn tưởng bọn họ là kẻ bất cóc!

Vệ Trân Trân là một sinh vật không nói đạo lý, lúc tùy hứng có thể khiến người ta phọt máu. Khi Vệ Cẩm Huyền gọi điện giải thích với Trương Tư Ninh, dĩ nhiên sẽ không nói tí mĩ như vậy, hiện tại anh đã biết vợ mình mang thai, nên không muốn nói những chuyện không tốt khiến cô nghe xong sẽ không vui, chỉ nói trạng thái tinh thần của Trân Trân không ổn, không chịu rời xa Sầm Giang nên anh ở lại khuyên nhủ.

Sau đó, bất kể anh khuyên thế nào cô nàng cũng không nghe, người nhà Sầm gia đã đến thương lượng với Vệ Cẩm Huyền, hy vọng anh có thể sớm đem em gái đi, đừng để cô nàng ở đây hù dọa người khác nữa. Vệ Cẩm Huyền vừa tức vừa giận, không còn cách nào, đành cho em gái xuất viện, chuyển tới một trại an dưỡng cao cấp ở thủ đô, giống trại an dưỡng ở Vũ Lăng, đều là nơi tiếp nhận những người bất thường có bệnh tâm thần. Thật sự là không còn cách nào, chỉ có thể để em gái tạm ở đây ít ngày, rồi sắp xếp cho hai người ở lại nơi này trông nom, không đến mức để cô nàng này chịu uất ức.

Phiên bản đầy đủ của chuyện này vẫn là do Trương Tư Ninh thu thập được từ chỗ tiểu Trịnh sau đó, khi biết Sầm Giang nhìn thấy Vệ Trân Trân hệt như chuột nhìn thấy mèo dường như hận không thể độn thổ xuống đất, Trương Tư Ninh cười lạnh, hừ, đồ lừa đảo hèn hạ! Nhưng thành thật mà nói, Vệ Trân Trân có thể dọa người đàn ông này thành cái dạng đó, cũng thật trâu bò.

Đây chính là nghiệt duyên mà.

Hai ngày sau Vệ tiên sinh trở về, trước đó khi từ Vũ Lăng đến Bắc Kinh bọn họ lái xe theo đường cao tốc, nhưng khi quay về, Vệ tiên sinh dẫn theo Tần Chu và tiểu Trịnh đi máy bay, những người còn lại lái xe về sau.

Về đến nhà, Vệ Cẩm Huyền vừa đặt hành lý xuống đất, giày cũng chưa kịp đổi, đã đi thẳng vào phòng ngủ.

Người trong nhà đã biết hôm nay anh về, nhưng không nghĩ anh lại về sớm như vậy, bây giờ mới mấy giờ chứ, còn chưa tới bảy giờ sáng!

Vì vậy Trương cô nương đang ngủ say sưa, bị bàn tay làm loạn trên mặt quá rầy tỉnh giấc, nhìn thấy người trước mắt, mơ màng nửa ngày vẫn không kịp phản ứng.

“Tư Ninh, anh về rồi.”

Vệ tiên sinh cười rục rờ chói mắt, lần đầu tiên Trương Tư Ninh thấy anh cười lấp lánh đến vậy, khuôn mặt anh như được phủ một quãng sáng trong suốt chói lọi, đẹp đến vậy, rất đẹp...

Trương Tư Ninh thoáng cái tỉnh lại ngay, cô vẫn nằm đó, đưa tay chạm vào mặt anh, Vệ Cẩm Huyền phối hợp cúi người xuống, kề mặt sát vào cô, tay cô vuốt ve khuôn mặt anh, véo véo hai má: “Có đau không?”

Anh nói đau, cô liền mỉm cười: “Herman, em nhớ anh lắm!” Cánh tay cô đã vòng qua cổ anh, cầm đặt lên đầu vai anh. Vệ Cẩm Huyền sợ đề trúng cô, hai tay chống đỡ bên hông cô, nghiêng đầu hôn lên tóc cô: “Ngoan, anh cũng nhớ em” Tạm ngừng một chút, lại bổ sung: “Còn có bé con của chúng ta nữa.”

Khi anh nói đến hai chữ ‘bé con’, âm thanh vô thức thoát ra rất mềm mại nhẹ nhàng, tựa như làm vậy sẽ không quá nhiều đến bọn họ, đến bé con còn đang từ từ lớn lên trong cơ thể mẹ.

Hai người cứ ôm nhau như vậy, một lúc sau Trương Tư Ninh muốn ngồi dậy, Vệ Cẩm Huyền ở bên cạnh ôm vai cô để cô tựa vào, Trương Tư Ninh cảm khái: “Em phát hiện từ lúc mang thai, em thấy mình giống như nữ vương vậy.” Bây giờ ông nội, Dương Dương, cả thím Tào ngay cả nói chuyện với cô cũng đều nhẹ nhàng hơn rất nhiều, làm như cô là đồ sứ mong manh dễ vỡ vậy, mấy ngày nay ngoại trừ đi vệ sinh, lúc nào bên cạnh cô cũng có người, nếu không phải cô cứng rắn phản đối, thì ngay cả đi tắm thím Tào cũng muốn đi cùng, chỉ sợ cô trượt ngã trong nhà vệ sinh, cuối cùng phải nhờ Hứa Dương đi mua giúp tắm thơm chống trơn trượt trong nhà tắm mới tiêu diệt được suy nghĩ này trong đầu thím Tào.

Vệ tiên sinh nhẹ nhàng vuốt ve bụng cô, ánh mắt dịu dàng như nước, ảm áp nói: “Đương nhiên bây giờ em là nữ vương rồi, là bảo bối trong nhà.” Anh hôn lên trán cô: “Đợi bé con ra đời, anh sẽ thật yêu thương con, cho con tất cả những gì tốt nhất, sẽ không để con cảm thấy cô độc, sẽ không làm con thất vọng về ba nó, anh sẽ làm cho con hạnh phúc, vô cùng vô cùng hạnh phúc.” Nói xong, anh nghiêng đầu nhìn cô, cười như trẻ thơ: “Em nói xem, anh có thể làm người cha tốt không?”

Trương Tư Ninh nhìn anh, hốc mắt bỗng nhiên ẩm ướt, dùng giọng nói khàn khàn nhưng kiên định trả lời: “Chắc chắn rồi, anh sẽ là người cha tốt nhất!”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Chương86

Trong nhà có ông chủ, như có điểm tựa vững vàng, ít nhất tâm trạng của Trương Tư Ninh thoải mái hơn rất nhiều.

Hai vợ chồng nói chuyện với nhau một lúc, Vệ tiên sinh vào phòng tắm rửa, thay quần áo mặc ở nhà. Anh khẽ hôn lên mắt vợ mình, dịu dàng nói: “Anh xuống nhà chào ông nội một tiếng, em ngoan ngoãn ở trên giường đợi anh, hửm?”

Trương Tư Ninh đáp ‘dạ’, vừa trêu chọc anh: “Vệ tiên sinh, anh nói những lời này sao mà...uhm, uhm, em nghe thấy không quen xịu nào!”

Vệ Cẩm Nhiên bật cười, vờ giận vuốt dọc chóp mũi cô: “Được rồi, không nhiều chuyện nữa, em ngủ thêm một lát đi, ngoan.” Nói xong không nhìn được lại đến gần cọ cọ vào môi cô rồi mới đứng thẳng dậy đi ra ngoài.

.....

Ông cụ lớn tuổi, nên cũng giống thím Tào đều ngủ rất ít, từ sớm đã thức dậy, nhìn thấy Vệ Cẩm Huyền, một người bữa giờ không thấy xuất hiện trong nhà, bỗng nhiên từ trên lầu đi xuống, ông cụ khá kinh ngạc.

Đây mới là lần thứ hai hai người gặp mặt, nên không cách nào thấy quen thuộc, hơn nữa tuy ông cụ đã tiếp nhận sự thật cháu gái mình đã là người nhà người ta, nhưng trong lòng không sao đối xử thoải mái với anh được. Nên lúc nói chuyện khá khách sáo, không có cảm giác gần gũi.

Đối với chuyện này Vệ Cẩm Huyền không để tâm, anh vẫn giữ thái độ kính trọng ông cụ, làm những việc cần làm, vậy là không thẹn với lương tâm, về phần thích hay không thích, anh cũng không cưỡng cầu.

Thím Tào đã nấu xong bữa sáng, đi ra thấy ông cụ đã về, vô cùng vui vẻ, muốn trở vào phòng bếp nấu thêm thức ăn, nhưng Vệ Cẩm Huyền nói không cần: “Tôi ăn sáng rồi.”

Lúc này Trương Dương cũng đi ra, thật ra cu cậu muốn ngủ lấy lại sức, nhưng không cách nào ngủ được, ông nội không cho, nói đang ở nhà chị họ anh rể làm khách, dậy trễ không phải phép, sẽ khiến người ta chê cười.

Rốt cuộc bây giờ cũng đã nhìn thấy anh rể chưa từng gặp mặt, đứa nhỏ Trương Dương mặc dù đã nghe ông nội nói anh rể là một người tàn tật, nhưng khi thật sự nhìn thấy anh chống gậy đứng trước mặt, Trương Dương vẫn không nhịn được nhìn xuống chân anh rể mình, chỉ là tò mò chứ không có ý gì khác.

Cu cậu mãi hiếu kỳ nên quên cả chào hỏi, có chút không lễ phép, người còn đang ngo ngoe đầu đã bị đập một cái, ông nội đánh, còn đánh rất mạnh rất đau, hấn nhe răng ui da một tiếng, xoa đầu ngượng ngùng gọi: “Anh rể.”

Vệ Cẩm Huyền đã sớm quen với ánh mắt khác thường của mọi người, nên cũng không để ý, về mặt anh dịu dàng ‘ừ’ đáp lại rồi hỏi thăm mấy câu, đều là những câu hỏi thông thường như bao nhiêu tuổi, học lớp mấy....không có gì mới mẻ.

Lúc ăn sáng, Vệ Cẩm Huyền lên lầu ăn chung với Trương Tư Ninh, ông cụ thương cháu gái, thấy anh quan tâm cháu mình như vậy rất hài lòng, nở nụ cười hiếm hoi, xua tay nói: “Đi đi, không cần ở đây, chăm sóc tốt Tư Tư là được.”

Đội Vệ Cẩm Huyền chống gậy lên lầu, thím Tào bụng khay thức ăn đi theo sau, ông cụ liền thở dài, tiu nghỉu.

Trương Dương cầm cái bánh bao thịt trong tay cắn một cái, hàm hàm hồ hồ hỏi: “Ông nội, mới sáng sớm mà ông đã than thở cái gì vậy!”

Giọng nói của ông cụ nặng trĩu: “Chân của anh rể con.đến lúc già rồi, chị con sẽ phải chịu khổ.” Nghĩ đến người đàn ông lớn hơn cháu gái mình đến mười ba tuổi, tâm tình càng tệ hơn.

Trương Dương nói ông cụ cứ lo bò trắng răng: “Ngài quản cũng nhiều quá đó, chị của con không ngốc, nếu không thật sự thích sao có thể gả cho anh rể, không phải con khoác lác, chứ chị ấy xinh đẹp như vậy, muốn tìm người đàn ông tốt nào mà không được chứ? Vậy sao chị ấy lại coi trọng anh rể? Ngoài tình cảm, chắc chắn anh rể có điểm gì đó xứng đáng để chị ấy yêu thương. Hơn nữa, anh rể giàu có như vậy, cho dù có già đi, thì có người giúp việc nào mà không thuê được, chị ấy còn chỗ nào để mệt đây?”

Hình như nói vậy cũng có lý, ông cụ nghĩ nghĩ, thôi quên đi, quên đi, con cháu tự có phúc của con cháu.

.....

Cuộc sống của Trương Tư Ninh hiện giờ trôi qua giống như heo, ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn. Ăn sáng xong, ngủ một giấc tỉnh dậy là đến giờ ăn cơm trưa, ăn trưa xong lại ngủ tiếp, sau đó mới được Vệ tiên sinh cẩn thận từng li từng tí đi ra khỏi nhà. Anh được người bạn thân giới thiệu một chuyên gia rất có uy tín ở khoa phụ sản. Mặc dù đã xác nhận mang thai, nhưng vẫn phải đến bệnh viện kiểm tra mới có thể yên tâm, tiện thể hỏi bác sĩ những điều cần lưu ý khi mang thai.

Sau khi siêu âm và làm một số kiểm tra khác, kết quả rất tốt, bác sĩ nói Trương Tư Ninh mang thai được bảy tuần, ngày sinh dự tính khoảng tháng tư năm sau, cả mẹ lẫn con đều rất khỏe mạnh. Vệ tiên sinh rất chú trọng những việc cần phải lưu ý, anh hỏi bác sĩ và ghi nhớ những điều quan trọng vào điện thoại, rất nghiêm túc, nữ bác sĩ nhìn thấy vậy cười nói: “Chắc chắn tương lai Vệ tiên sinh sẽ là một người cha tốt, Vệ phu nhân thật có phúc.”

Vì mang thai nên phải kiêng cử nhiều hơn. Trước hết là không được vận động mạnh, đây là chuyện bình thường. Tiếp theo, phải chú ý đến việc ăn uống hàng ngày, thím Tào sẽ quản lý chuyện này vì bà lớn tuổi, có nhiều kinh nghiệm, lại có giấy chứng nhận dinh dưỡng, là người có chuyên môn. Sau đó, là không được uống thuốc lung tung, cho dù uống thuốc gì cũng phải hỏi ý kiến của bác sĩ. Còn có tránh tia bức xạ, điện thoại di động, máy tính cũng không được sử dụng nhiều, khi gọi điện thoại tốt nhất nên sử dụng tai nghe, tivi cũng không nên xem nhiều, Vệ tiên sinh đã lên kế hoạch mua quần áo chống bức xạ cho vợ.

Thật ra những chuyện vụn vặt cần chú ý rất nhiều, nhưng bác sĩ cũng nói, khéo quá hóa vụng, cũng không cần phải quá mức cẩn thận, chuyện đi lại bình thường không có gì phải sợ. Bác sĩ còn nói Trương Tư Ninh còn trẻ, sức khỏe rất tốt, bé con bám rất chắc, không có vấn đề gì.

Mà ngoại trừ chú ý bé con trong bụng, sinh hoạt và làm việc cũng phải có một số điều chỉnh, những thay đổi này chủ yếu tập trung vào Trương Tư Ninh. Cũng may, nhà hàng có Hứa Dương trông nom, Vệ Cẩm Huyền còn dặn Triệu Quảng Huy khi rảnh rỗi tới phụ giúp trông coi. Nhưng hôn lễ cũng là một vấn đề, hôn lễ đã được lên kế hoạch vào tháng mười, khi đó thời tiết không nóng không lạnh, rất thích hợp. Nhưng bây giờ có thêm bé con, nên có chút đắn đo. Vệ tiên sinh đề nghị kéo dài thời gian, đợi sau khi Trương Tư Ninh sinh con xong rồi tổ chức, nhưng ông cụ không đồng ý: “Mang thai ba tháng là đứa nhỏ đã ổn định, lúc tổ chức đám cưới chỉ cần chú ý nhiều hơn là được, không thể nào sinh con xong mới cưới khiến người ta chê cười!”

Sinh con xong rồi mới tổ chức hôn lễ có vẻ cũng không được tốt lắm, Vệ Cẩm Huyền nghĩ ngợi rồi nhìn Trương Tư Ninh: “Em thấy sao?”

Trương Tư Ninh ngó ngó ông nội, rồi lại nhìn nhìn ông xã nhà mình, cô còn chưa mở miệng. Trương Dương ở bên cạnh đã nói: “Chuyện này có gì đâu mà tranh luận, chị ấy cũng không phải là hoa nhà kính, đâu có yếu ớt vậy, cứ tổ chức hôn lễ thôi, chứ nếu đợi chị ấy sinh con xong, em thấy còn cần tổ chức gì nữa, danh bất chính ngôn bất thuận mà!”

Rốt cuộc người nhà phải giúp đỡ người nhà thôi, mặc dù anh rể cho hắn một cái laptop mới, còn là loại đang được ưa chuộng nhất, nhưng Trương Dương vẫn ủng hộ ông nội. Vệ Cẩm Huyền cảm thấy nếu bây giờ bảo vợ mình lựa chọn sẽ làm khó cô ấy, nên vội vàng nói: “Vậy làm theo ý của ông nội, sẽ tổ chức hôn lễ theo như kế hoạch.”

Về lại phòng, Trương Tư Ninh ôm ông xã an ủi: “Anh không giận chứ?” Vừa rồi ở dưới lầu, rõ ràng ông nội và em họ về cùng phe nhau đối phó với Vệ tiên sinh nhà cô, cô đứng ở giữa cũng thấy khó chịu.

Vệ Cẩm Huyền vỗ vỗ vai cô: “Trong lòng em, anh nhỏ nhen vậy sao? Yên tâm đi, ông nội và Dương Dương cũng vì suy nghĩ cho em, thật ra sinh con xong mới tổ chức hôn lễ cũng không hay, dễ khiến người ta nói này nọ, là anh không suy nghĩ chu đáo, không đứng ở vị trí của em để suy nghĩ cho em.”

“Anh cũng vì lo lắng cho em và con mà, mặc dù quan điểm khác nhau nhưng đều vì muốn tốt cho em,” Nói tới đây, cô không nói tiếp nữa mà chuyển sang chuyện khác, Trương Tư Ninh khẽ lắc cánh tay anh, nũng nịu hỏi: “Vệ tiên sinh, anh đoán xem trong bụng em là con trai hay con gái?”

Vừa nhắc tới bé con, ánh mắt Vệ Cẩm Huyền hết sức dịu dàng, anh cẩn thận vuốt ve cái bụng vẫn phẳng mịn như trước của cô, khẽ nói: “Con trai, con gái gì cũng được, anh thích hết.”

“Em không có hỏi anh thích con trai hay con gái, chỉ bảo anh đoán thôi.”

Vệ Cẩm Huyền nói: “Chắc là con gái? Anh nghe thím Tào nói ăn chua là con trai, ăn cay là con gái, gần đây hình như em chỉ thích ăn cay, không thấy em ăn chua.”

“Cái này cũng không chính xác đâu ạ, trước kia lúc mẹ mang thai em chỉ thích ăn chua, nhưng không phải sinh ra em là con gái sao.”

Vệ tiên sinh nhún nhún vai: “Anh cũng không biết, có điều em là mẹ, người ta nói mẫu tử liên tâm, em có cảm giác gì không?”

Trương cô nương liếc anh một cái tỏ vẻ xem thường: “Em mới mang thai được mấy ngày, liên cái gì tâm chứ!”

.....

Mặc dù Vệ tiên sinh rất muốn ở nhà chăm sóc bà xã mình, nhưng kế hoạch ‘Đông Sơn tái khởi’ đã bắt đầu khởi động, thời gian hết sức chật chội không thể nào dừng lại giữa chừng được.

Cho nên sau khi tiễn Trương Dương vui chơi chôn này đến quên cả trời đất đi về rồi, Vệ tiên sinh cũng bắt đầu bận rộn.

Vừa bắt tay vào công việc, là anh không còn chút thời gian rảnh nào, mỗi ngày đi làm đều trở về rất khuya, cũng may mà ông cụ ở dưới lầu, hàng ngày đều đi ngủ rất sớm, hơn nữa hai vợ chồng ở tầng trên có cửa riêng nếu không có lẽ ông cụ nhất định sẽ nổi giận.

Lúc Trương Tư Ninh mang thai được chín tuần, bắt đầu bị ốm nghén, ăn cái gì vào cũng nôn ra, ngửi một chút mùi lạ cũng không chịu được, có lần Vệ Cẩm Huyền ra ngoài xã giao, uống hơi nhiều một chút, sau khi về nhà mặc dù đã tắm rửa sạch sẽ thay quần áo khác, nhưng Trương Tư Ninh lúc này không khác gì mũi cún, vẫn ngửi thấy mùi rượu, hai người vừa mới ôm nhau, cô liền cảm thấy buồn nôn, cuối cùng không còn cách nào, Vệ tiên sinh đành phải tui thân ngủ sofa một đêm, nên cả thời gian dài sau đó đến tận bây giờ cho dù anh có đi ra ngoài xã giao cũng không uống rượu nữa.

Ngoại trừ việc nôn nghén, tính cách của Trương cô nương cũng trở nên khá nhạy cảm, nhiều khi chỉ một câu nói bình thường cũng đã rớt nước mắt, khóc rất thảm thương, nhưng sau khi khóc xong rồi, còn hỏi ngược lại Vệ tiên sinh: “Sao em lại khóc chứ?” Thật khiến người ta dở khóc dở cười, những lúc như thế, Vệ Cẩm Huyền vừa thương vừa buồn cười ôm cô vào lòng, xoa nhẹ lưng cô, thì thầm những lời ngọt ngào dỗ cô vui vẻ.

Mang thai thật sự là một quá trình rất vất vả, không chỉ người mẹ mà cả những người thân bên cạnh cũng không dễ dàng, rất hao tâm tốn trí. Trương Tư Ninh tựa như cánh hoa mong manh trong nắng không chịu nổi cơn gió, chỉ có thể thật cẩn thận mà bao bọc che chở.

Lúc này là đầu tháng chín, ngày mười ba tháng này là sinh nhật Vệ tiên sinh chính thức ba mươi bảy tuổi. Trương Tư Ninh hiện đang mang thai lại nôn nghén rất kinh khủng, cơ bản không thể ra khỏi cửa, mỗi ngày cũng chỉ đi lại trong phòng, để thuận tiện cho cô đi toilet đi lui, một số đồ đạc không dùng tới đều cất hết vào, để chừa ra không gian rộng hơn.

Vệ tiên sinh có đề nghị chuyển đến sống ở biệt thự, không phải căn nhà ở Trung Châu trước kia, mà ở một nơi khác, như vậy Trương Tư Ninh sẽ không phải loay quanh trong phòng, muốn ra ngoài cũng tiện hơn không cần phải lên xuống thang máy, hơn nữa môi trường xung quanh tốt, ít người, không khí cũng trong lành.

Nhưng Trương Tư Ninh không muốn chuyển nhà, cô ngại phiền phức, bây giờ cô là đại ca trong nhà, nói gì cũng không có ai phản đối, nếu nữ vương đại nhân đã không muốn chuyển thì cũng chỉ có thể nghe theo, không chuyển.

Vì vậy hoàn cảnh hiện giờ, muốn mua quà cho Vệ tiên sinh cũng rất khó, cuối cùng không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng điện thoại lên mạng chọn đồ, lựa lựa chọn chọn, cuối cùng cũng chỉ chọn được khuy áo măng sét, thanh toán xong, lại lo lắng màu sắc của hình ảnh không đúng với thực tế, đồ thật bên ngoài không đẹp, để chắc ăn hơn, cô mua luôn mấy cái, dự định đến lúc đó cái nào đẹp sẽ chọn ra tặng anh.

Trương cô nương của cái dỗi dào, có tiền, nên rất buông thả.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Chương87

Ngày sinh nhật của Vệ Cẩm Huyền, hiếm khi Trương Tư Ninh dậy từ rất sớm, chưa tới sáu giờ đã tỉnh giấc, lúc đó Vệ tiên sinh vẫn còn đang ngủ say, tới qua sau khi về đến nhà anh lại tiếp tục làm việc tới hơn nửa đêm mới đi ngủ, lúc đó Trương Tư Ninh đang ngủ nhưng vẫn mơ màng cảm giác được anh về phòng rất khuya.

Cô rón rén bước xuống giường, mang dép vào, đắp lại cái chăn lụa đã bị kéo lệch xuống dưới eo cho anh, khẽ hôn lên môi anh một cái mới hài lòng nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Hiện tại cô mang thai gần mười tuần, hơn hai tháng, về cơ bản cũng đã dần thích nghi với sinh hoạt của phụ nữ có thai. Trước mắt bụng của cô chưa có thay đổi nhiều, vẫn bằng phẳng như trước, có lẽ đến khi bụng to lên thì mới thật sự bước vào cuộc sống của thai phụ chăng? Cô cũng không biết, nhưng dù sao là phụ nữ ai cũng trải qua chuyện này một lần, từ từ mò mẫm là được.

Trương Tư Ninh xuống lầu, đi vào phòng bếp, thím Tào đã bắt đầu chuẩn bị bữa sáng bên trong, ông nội vẫn chưa thức dậy, trong nhà rất yên tĩnh.

“Phu nhân?” Thím Tào rất ngạc nhiên khi nhìn thấy cô, thả miếng nhấc nồi trong tay xuống bước tới đỡ cô, phỏng đoán hỏi: “Sao dậy sớm như vậy, có phải đói bụng rồi không?”

Trương Tư Ninh cầm nín, nói không phải: “Hôm nay sinh nhật Vệ tiên sinh nhà chúng ta nên muốn làm một ít thức ăn đãi anh ấy.”

Cô nói với vệ rất hứng thú, thím Tào mỉm cười, biết đây là hạnh phúc ngọt ngào của đôi trẻ, con người khi lớn tuổi rồi thường thích nhìn thấy cuộc sống hòa thuận của các cặp vợ chồng trẻ. Nhưng bà do dự nhìn bụng của Trương Tư Ninh: “Cô đang mang thai, phản ứng nghén mạnh, người thấy mùi dầu khói lại nôn ra, nếu không cô nói với tôi cô muốn làm gì, tôi sẽ làm sẵn, rồi cô dọn ra bàn được không? Ít nhiều gì thì đó cũng là tâm ý của cô không phải sao?”

Trương Tư Ninh lắc đầu, giải thích: “Con không có xào rau, chỉ làm hai cái bánh trứng nên không có việc gì đâu.” Ở quê cô có tập tục, sinh nhật sẽ ăn bánh trứng, để cả năm đều được ngọt ngào vui vẻ tốt đẹp.

Nghe cô nói làm trứng chần nước sôi, thím Tào không khuyên giải nữa, cái này hệ số nguy hiểm bằng không, trừ khi là sát thủ phòng bếp, ngốc đạt đến cảnh giới vô địch, mới có thể tự làm mình bị thương, nếu vậy thì cũng không còn cách nào.

Thím Tào giúp cô đặt nồi lên bếp, đổ nước vào rồi bật lửa nấu. Khoảng bảy tám phút sau, nước sôi, Trương Tư Ninh rất thành thạo đập trứng gà vào nồi, canh đồng hồ, khoảng ba mươi giây liền vớt ra, đựng vào cái chén sứ Thanh Hoa thím Tào đưa tới, rồi thả vào ba viên đường phen, vậy là xong.

Thím Tào giúp cô đặt lên khay rồi bung đến trước cửa phòng trên lầu, Trương Tư Ninh nhận lấy cảm ơn bà. Cô mở cửa, vào phòng rồi đóng cửa lại. Vì trên tay đang bưng đồ nên đi đứng rất cẩn thận, từng bước từng bước, chỉ sợ bị ngã. Cô té cũng không sao nhưng nếu ảnh hưởng đến bé con trong bụng thì sẽ rất có lỗi.

Đến khi đặt xong khay thức ăn lên tủ đầu giường, Trương cô nương mới đứng thẳng dậy thở phào nhẹ nhõm, nhìn lên đồng hồ thấy đã gần sáu giờ rưỡi nên đi tới tủ quần áo lấy y phục hôm nay Vệ tiên sinh nhà mình sẽ mặc đặt ngay ngắn trên ghế sofa, rồi đi vào nhà vệ sinh rót đầy nước vào ly súc miệng, lấy sẵn kem ra bàn chải, phui phui tay, lại xong.

Sau đó Trương Tư Ninh quay trở lại giường, đợi đến gần bảy giờ kém mười, cô nghiêng đầu kê sát tai Vệ tiên sinh thì thầm: “Vệ tiên sinh, dậy nào... Vệ tiên sinh, dậy nào...” cô cứ lặp lại từng câu như đang đọc thần chú, vo ve vo ve, Vệ Cẩm Huyền đang ngủ sâu cũng mơ màng tỉnh dậy, nhưng vẫn chưa mở mắt ra, cánh tay rất chuẩn xác vòng qua eo cô vợ nhỏ của mình, cọ đầu vào ngực cô: “Tư Ninh, hình như nơi này của em lớn hơn rồi.” Anh dùng thanh âm trầm thấp khàn khàn vậy mà lại nói ra những lời rơi rụng hết tiết tháo như vậy khiến Trương Tư Ninh phát hờn: “Nhanh nào!”

Vệ tiên sinh lười biếng không muốn động dậy, sắc tâm nổi lên há miệng cắn vào nơi đầy đặn của vợ yêu, nhưng không dùng lực, chỉ mát mát thỏa thích, còn dùng răng nhấp nhử mấy cái. Trương cô nương từ khi mang thai thân thể trở nên nhạy cảm hơn, anh cứ làm như vậy, cô không kiềm chế được, phát ra tiếng rên rí khe khẽ, giọng nói mềm mại dịu dàng, đối với người đàn ông đã ăn chay nhiều ngày vào sáng sớm như thế này mà nói, đích thực là một sự cảm dỗ cực hạn.

Vệ Cẩm Huyền cảm thấy máu toàn thân đang đổ dồn về một chỗ, cuối cùng cũng mở mắt ra, không nhìn được càng ôm cô chặt hơn: “Tư Ninh, Tư Ninh.” Tựa như làm nũng, rất...uhm...đáng yêu?

Trương Tư Ninh bị anh ôm chặt như vậy, đương nhiên có thể cảm nhận được thân thể anh đang biến hóa, cô đưa tay vuốt ve mái tóc ngắn đen mềm của anh, hôn lên tai, khẽ nói: “Anh ngoan nào, đừng lộn xộn, em giúp anh.”

Vệ tiên sinh nghe vậy thoáng cái kích động phun trào, tựa như khoáy máu gà, gất đầu, đôi mắt lam thẫm rất đẹp kia tràn ngập mong đợi và khát vọng nhìn cô.

Trương Tư Ninh liếc anh một cái, tay phải tiến vào trong chăn, từ lồng ngực của anh trượt dần xuống, di chuyển từng chút từng chút, lướt qua lồng ngực, vùng bụng, chui vào quần ngủ. ...

Vệ Cẩm Huyền ư hừ hưởng thụ, hôn lên môi cô vợ nhỏ, tay nắm lấy nơi đầy đặn của cô, hai người tựa như cặp song sinh hòa quyện vào nhau, nhưng vì lo lắng cho bé con trong bụng, nên mặc dù hết sức kích động nhưng Vệ tiên sinh vẫn rất cẩn thận tránh dè lên bụng cô vợ nhỏ.

Đợi đến khi hô hấp của Vệ Cẩm Huyền ngày càng trở nên dồn dập, phát ra một tiếng gào khàn khàn, Trương Tư Ninh mới từ từ nằm xuống, cánh tay môi rã rời, còn muốn tê cứng, bàn tay vừa rút ra từ nơi nào đó, chùi trực tiếp thứ dính dính trên đó vào quần ngủ Vệ Cẩm Huyền, dù sao quần anh cũng đã dính bẩn rồi.

Trương Tư Ninh nằm một lúc mới vén chăn ngồi dậy, cúi người hôn lên môi Vệ tiên sinh, ánh mắt cong cong như trăng non: “Sinh nhật vui vẻ, ông xã!”

Đây là lần đầu tiên kể từ khi kết hôn đến nay, cô gọi anh là ‘Ông xã’, trước đây nhiều lần cũng chỉ nói, ‘Anh là chồng em thế này ..thế kia’, nhưng trực tiếp kêu như vậy thật sự là lần đầu.

Vệ Cẩm Huyền vuốt ve khuôn mặt cô, cảm thấy vì một tiếng gọi này, sinh nhật hôm nay thật đáng giá.

Đợi đến khi anh nhìn lên từ đầu giường, thấy bát trứng chần nước sôi, biết được do cô vợ nhỏ của mình nấu từ sáng sớm, Vệ tiên sinh lại nghĩ, có chén bánh trứng tự tay vợ mình làm, sinh nhật này thật đáng giá.

Nhưng, đến lúc anh nhìn thấy quần áo được sắp xếp gọn gàng trên ghế sofa, ly nước súc miệng, kem đánh răng trên bàn chải trong phòng tắm, hốc mắt Vệ Cẩm Huyền liền chua xót, đã rất lâu rồi không có ai làm những chuyện nhỏ bé mà tràn đầy âm áp như vậy vào ngày sinh nhật anh. Kể từ khi cha mẹ ly hôn, sinh nhật hàng năm của anh có nhớ lại cũng chỉ là những món quà đắt tiền xa hoa, tiệc tùng náo nhiệt, những lời chúc mừng hư tình giả ý nhằm chán. ...

Tư Ninh của anh, thật sự là thiên sứ ông trời đã bù đắp cho anh.

.....

Đợi anh đánh răng rửa mặt thay quần áo chỉnh tề xong, Trương Tư Ninh ngồi trên giường ngoắt ngoắt tay gọi anh. Vệ Cẩm Huyền rất ngoan ngoãn đi qua, đứng trước mặt cô.

“Anh đưa tay ra đi.”

Vệ tiên sinh làm theo lời cô, khuôn mặt anh tràn ngập ý cười, tâm trạng hết sức vui vẻ. Trương Tư Ninh cúi đầu chăm chú giúp anh thay cái khuy măng sét màu vàng, sau khi làm xong, Trương cô nương nhìn trái nhìn phải cảm thấy rất đẹp mắt, vô cùng hài lòng vênh chân mày dương dương tự đắc: “Đây mới là quà sinh nhật nè.”

Sao cô lại có thể đáng yêu đến vậy!

Vệ Cẩm Huyền nâng mặt cô lên, kề sát trán mình vào trán cô, xúc động nói: “Anh yêu em, anh yêu em, Tư Ninh, anh yêu em.” Lặp lại liên tiếp ba lần ‘Anh yêu em’ như vậy, giọng nói càng lúc càng khàn khàn trầm thấp.

Vốn dĩ Trương Tư Ninh muốn tự nhiên phóng khoáng trêu chọc anh một câu ‘Có phải cảm động muốn khóc luôn không’, nhưng lúc này, nhìn hốc mắt phấp phồng của anh, giọng nói nghẹn ngào khi nói đến âm cuối cùng, trái lại Trương Tư Ninh đã khóc trước.

Gần đây cô rất nhạy cảm, rất mau nước mắt, thấy ông xã mình như vậy, không khóc mới lạ.

Tóm lại, sinh nhật lần này của Vệ tiên sinh, bởi vì những việc nhỏ âm áp mà cô vợ đại nhân đã làm đã trải qua rất khó quên.

Đến cuối tháng chín, Trương Tư Ninh đã mang thai gần mười hai tuần, công ty mới của Vệ Cẩm Huyền chính thức đi vào hoạt động.

Công ty mới có cái tên khá phổ biến: Hoa Tín. ‘Hoa’ có nghĩa là vinh quang, thịnh vượng; ‘Tín’ đại diện cho sự trung thực, danh dự, niềm tin, tự nghĩa tốt lành, ý nghĩa tốt đẹp. Mặc dù giải thích nghe rất êm tai, nhưng là. ...

“Nghe có vẻ giống ‘hoa tâm’ á.”

Vệ tiên sinh trừng mắt liếc cô, Trương Tư Ninh bĩu môi: “Vốn rất giống mà. Tên này là anh chọn hay là người khác chọn vậy? Trình độ quá kém.”

Lúc này hai người đang đi tham quan văn phòng mới của Vệ Cẩm Huyền. Địa điểm của Hoa Tín vẫn ở trung tâm thương mại, có điều cách Bắc Lăng một đoạn, nơi này trước đây là cao ốc Hoa Tây đứng dưới danh nghĩa công ty con của Bắc Lăng, lúc trước cho người ta thuê, bởi vì Vệ tiên sinh xuống tay quá nham hiểm biến Bắc Lăng chỉ còn cái vỏ rỗng tuếch nên tòa nhà này hiện do Trương cô nương đứng tên.

Bởi vì trước đây khi còn ở Bắc Lăng, Vệ tiên sinh sử dụng cả một tòa nhà làm trụ sở, nên hiện tại không muốn ủy khuất chính mình. Trong mắt người ngoài khi anh rời khỏi Bắc Lăng vốn đã lùi một bước, bây giờ nơi làm việc của anh mà kém hơn trước đây, thì còn mặt mũi gì nữa. Cho nên trong khoảng

một tháng, anh đã lấy lại văn phòng đang cho thuê, mặc dù phải bồi thường cho người ta không ít tiền, nhưng có vương quốc mới của mình, Vệ tiên sinh tỏ vẻ chi số tiền này rất đáng giá. Chỉ đáng thương cho Trương cô nương, khi nhìn thấy tin nhắn thông báo chuyển khoản của ngân hàng, nhìn khoản tiền phải thanh toán, tim muốn rí máu.

Tự nhiên mất rất nhiều tiền một cách vô ích mà!

Nhưng vì để ông xã mình vui vẻ, cô cũng không nói gì.

Hôm nay chủ yếu đến tham quan văn phòng, tiện thể kiểm tra nơi làm việc, xem Vệ tiên sinh có không thành thật tuyển nữ thư ký xinh đẹp gì đó không. Trước mắt thì có vẻ ông chồng nhà cô vẫn rất ngoan, trợ lý thư ký đều là nam, bên cạnh đều là những người rất nghiêm túc, chỉ riêng điểm biết giữ mình trong sạch này đã rất đáng khích lệ.

Khi biết công ty mới có cái tên phát âm không chút tiết tháo như vậy, Trương cô nương nhin không được phì cười.

Vệ Cẩm Huyền im lặng, quyết định không trả lời vấn đề chắc chắn sẽ bị cười nhạo này, anh đỡ cô vợ nhỏ ngồi xuống giường trong phòng nghỉ: “Chút nữa anh phải họp, tối đa chỉ khoảng nửa tiếng thôi, em ngủ một lúc đi, đợi anh trở lại, dẫn em đến xem khách sạn tổ chức hôn lễ, được không?”

Tòa cao ốc này có hai mươi bảy tầng, cao hơn Bác Lãng ba tầng, tầng cao nhất vẫn là văn phòng của tổng giám đốc. Phong cách trang trí cũng không khác gì trước kia, rất rộng rãi và thoáng đãng, có một phòng nghỉ riêng biệt.

“Anh làm việc đi, không cần để ý em đâu ạ.” Trương cô nương cảm thấy mình thật là một người vợ tốt vừa biết quan tâm chăm sóc ông xã mình vừa hiền lành, Vệ tiên sinh cũng biết bà xã mình rất ngoan ngoan vâng lời, chỉ là dạo này cái miệng rất hư, công kích tên công ty mới của anh không chút thương tiếc.

Đợi Vệ Cẩm Huyền vừa đi khỏi, Trương Tư Ninh liền đi vào nhà vệ sinh, sau khi mang thai, có mấy triệu chứng trở nên rất rõ ràng, như đi tiểu nhiều lần hơn, trước kia một ngày chỉ đi khoảng bốn năm lần, bây giờ một ngày ít nhất phải đi hơn mười lần, nhưng bác sĩ nói đây chỉ là hiện tượng bình thường, nên cô cũng chỉ có thể chịu đựng mà thôi.

Mang thai, thật là một sự giày vò ngọt ngào mà!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Chương88

Thượng Nhục Hiền là một khách sạn cao cấp rất nổi tiếng ở Vũ Lăng, đến hôm nay Trương Tư Ninh mới biết, thì ra Vệ tiên sinh nhà cô và ông chủ nơi này là bằng hữu.

Ông chủ họ Dương, tên là Dương Mộc, hơn bốn mươi tuổi, dáng người trung bình, diện mạo ngay thẳng, nói chuyện hào sảng vừa nhìn qua là biết ngay thuộc tuýp người không câu nệ tiểu tiết. Mà ông chủ Dương này cũng chính là ông chủ của Nam Viên, cửa hàng điểm tâm lâu đời hàng thế kỷ kia.

Trương cô nương nghe nhắc tới Nam Viên, hai mắt sáng rỡ, hôm qua cô mới ăn điểm tâm ở đó. Gần đây cô nôn nghén, không chịu được dầu mỡ, không có khẩu vị, bánh cam ở đó trở thành món Trương Tư Ninh yêu thích nhất.

Biết được Trương Tư Ninh cũng kinh doanh nhà hàng Pháp, Dương Mộc nói: “Nhất định phải sắp xếp thời gian đến nhà hàng của em dâu ăn chực một bữa mới được, tôi không có sở thích gì khác, chỉ thích ăn uống.”

Ông nói ‘ăn chực’, ra vẻ rất thân thiết, không xem mình là người ngoài. Trương Tư Ninh nhìn qua ông xã nhà mình, thấy anh không nói gì, cô mỉm cười nói: “Dương ca nói vậy là cho em mặt mũi rồi, anh là tiền bối, đến lúc đó có gì anh nhờ anh chỉ bảo thêm, em vẫn chỉ là người mới thôi!”

Dương mộc nghe vậy cười ha ha, nhìn về phía Vệ Cẩm Huyền nhướn nhướn chân mày: “Lão Vệ, em dâu khiêm tốn hơn ông đó. Lần trước tôi nói để tôi đến nhà hàng của ông hướng dẫn một chút, ông còn không bằng lòng, nhìn em dâu rồi nhìn lại ông, hey, có thấy không, đây chính là khoảng cách. Làm người phải khiêm tốn.” Nói xong lại cười ha ha.

Vệ Cẩm Huyền không thêm đề ý, chỉ mỉm cười nhìn vợ nhỏ của mình dịu dàng nói: “Đương nhiên Tư Ninh tốt hơn tôi.”

Đúng là buồn nôn mà, Dương Mộc rùng mình, xoa xoa cánh tay, vờ giận dữ nói: “Tôi biết hai người ân ái rồi, nhưng đừng có biểu hiện rõ ràng như vậy được không, tôi nổi hết da gà lên rồi.”

.....

Sau khi xem qua đại sảnh nơi tổ chức hôn lễ và lựa chọn thực đơn rồi trò chuyện với Dương Mộc một lúc, Trương Tư Ninh theo ông xã về nhà.

Tháng chín trôi qua, bắt đầu vào tháng mười, Trương Tư Ninh đã mang thai được mười bốn tuần, cũng chỉ còn mấy ngày nữa là đến hôn lễ.

Trương cô nương đã mang thai hơn ba tháng, thai nhi rất khỏe, tình trạng nôn nghén cũng bớt dần. Sáng nay, nhân lúc tâm tình cháu gái mình vui vẻ, ông cụ thương lượng với cô: “Tư Tư à, con xem, chỉ còn mấy ngày nữa là con kết hôn rồi, tiểu Vệ là người có vai vế, ngày hôn lễ chắc chắn sẽ có rất nhiều người đến tham dự, nếu lúc đó trong nhà cô dâu chỉ có một mình ông thì rất khó coi, con xem. ...Hay là. ...bảo mấy người ba con đến được không? Không nói cái khác, chỉ chuyện giữ được thể diện cũng tốt mà, đến lúc đó con bị mất mặt, tiểu Vệ cũng không còn mặt mũi nào.”

Khuôn mặt Trương Tư Ninh không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ hỏi: “Ông nội, có phải ba con gọi điện thoại nói gì không?”

Ông cụ vòng vo nói: “Điện thoại, uhm, có gọi, mấy người ba con cũng biết con sắp kết hôn, cưới một người chồng giỏi giang như tiểu Vệ, bọn họ cũng rất vui vẻ, này. ...Tư Tư à, con nghe lời ông đi, phụ nữ không giận dỗi qua đêm, con lớn như vậy rồi, kết hôn mà không có mặt ba mẹ, sẽ không giống ai hết.”

Lúc trước khi quyết định đưa ông nội đến Vũ Lăng, Trương Tư Ninh vốn đã nghĩ tới chuyện không thể nào giữ được bí mật, nói ra thì cũng chẳng có gì phải bí mật, cô quang minh chính đại, không làm gì sai, nên cũng không có gì phải sợ bọn họ.

“Ông nội, cả đời con chỉ kết hôn có một lần này, đến ngày hôn lễ, con chỉ muốn được vui vẻ hạnh phúc vẹn toàn, không muốn nhìn thấy những người làm con không vui, khiến con nghĩ tới những chuyện buồn phiền trước đây, nên con xin lỗi, con không thể đồng ý với ông chuyện này, mẹ con cho đến lúc chết cũng không được nhìn thấy điểm tốt của ông ấy lần cuối, con không thể khiến mẹ con không vui, bà đang ở trên trời dõi theo con, con phải xứng đáng với bà.”

Ông cụ há miệng thờ dốc, nhớ tới cô con dâu đã qua đời gần một năm, hiểu thuận hơn con dâu Hàng Yến bây giờ rất nhiều, lúc này, ông cụ á khẩu không thể nói được gì. Đúng vậy, cháu gái cả đời chỉ kết hôn có một lần này, cần gì phải khiến nó không vui, khiến nó ảm ức? Mấy người đó, trước đây có người nào không khiến Tú Phấn thất vọng chứ, còn ông, lúc đó, cũng không phải vì cháu trai mà khiến cháu gái đến mức phải rời khỏi nhà sao?

Một lúc lâu sau, ông cụ thờ dài một tiếng: “Được rồi, đều nghe theo con, ông nội không bao giờ nhắc lại chuyện này nữa. Tư Tư, sau này chỉ cần con sống vui vẻ, ông nội không còn cầu mong gì khác.”

Trương Tư Ninh phỉm hồng hai mắt gọi ông nội, ông cụ vỗ vỗ tay cô: “Trước đây ông nội không đúng, rất có lỗi với mẹ con, cũng có lỗi với con, bây giờ ông đã từng tuổi này, không còn hy vọng gì khác, chỉ mong sau này giúp con bế cháu, trồng hoa, đọc sách, sống yên ổn tuổi già, con cũng không được đuổi ông đi.”

Trương Tư Ninh mỉm cười, vì sự cảm thông của ông cụ nên trong lòng cảm thấy rất dễ chịu, nhỏ nhẹ nói: “Ông nội, ông nói gì vậy ạ! Sau này chắc chắn con sẽ hiểu thuận với ông!”

Buổi tối Vệ tiên sinh xong việc về đến nhà mới hơn bảy giờ. Hoa Tín đã dần đi vào quỹ đạo, bây giờ anh không còn bận rộn như những ngày đầu nữa. Hơn nữa ở nhà còn có vợ yêu và bé con, nên chỉ cần không phải việc gấp quan trọng, anh thường đem về nhà xử lý, như vậy còn có thể chăm sóc vợ yêu.

Tắm rửa xong, thím Tào mang thức ăn tối lên, Vệ tiên sinh vừa vuốt ve vùng bụng đã thoáng nhấp nhô của vợ yêu, vừa nghe vợ yêu lâu bầu hôm nay cô đã làm những gì, Vệ tiên sinh nhắm mắt lại, đắm chìm trong mùi hương cơ thể nhàn nhạt trên người Trương Tư Ninh, lắng nghe giọng nói dịu dàng mềm mại của cô, vô cùng thỏa mãn.

Khi kể tới chuyện đã nói với ông nội lúc chiều, Trương Tư Ninh ôm cánh tay Vệ Cẩm Huyền hỏi: “Herman, bên em chỉ có một mình ông nội, anh có thấy mất mặt không?” Bởi vì cô không có ý định mời người thân trong nhà, nên cũng không có mặt em họ Trương Dương, ba mẹ hẳn không đến, một mình hẳn sao đến được.

Vệ Cẩm Huyền nắm tay cô, hôn lên lòng bàn tay, ảm áp nói: “Bên anh cũng không có người thân đến tham dự, em có thấy mất mặt không?”

“Nhưng tình huống của anh đặc biệt mà.”

“Có gì mà đặc biệt? Ông ngoại anh lớn tuổi, không chịu nổi đường xa gầy gò, nên khỏi nói tới rồi, anh có mấy người cậu quan hệ chẳng thân thiết, bây giờ anh bị Vệ gia trục xuất, đối với bọn họ mà nói không còn giá trị gì, em trai cùng mẹ khác cha thì hiện tại đang làm tình nguyện viên ở Châu Phi, cơ bản không có thời gian trở về, Trần Trần lại là cái bộ dáng đó, cho nên em xem, anh thật ra còn kém hơn em.”

“Nếu chúng ta ở bên Pháp, ít nhất ông ngoại anh và mấy người cậu đó sẽ đến.”

“Nếu muốn tới, thì cho dù khoảng cách xa xôi đến đâu cũng có thể tới được, nếu đã không muốn thì cũng có vô vàn lý do. Nghĩ lại, thật ra em tốt hơn nhiều, dù em không muốn nhưng ít nhất người nhà em muốn đến, cho nên em có thể cao cao tại thượng, đâu như anh, mới là kẻ đáng thương.”

Trương Tư Ninh biết anh cố ý nói như vậy để dỗ cô vui, nên cũng rất nể mặt cười hi hi rạo rạo, rồi ngồi thẳng người lên, ôm đầu anh an ủi: “Ngoan ngoan, Vệ tiên sinh nhà chúng ta không phải kẻ đáng thương, có em rất thương mà! Sau này còn có bé con thương nữa.”

Nghĩ đến con, Vệ Cẩm Huyền liền cảm thấy hạnh phúc tràn ngập trong lòng, những kẻ ngoài lề không quan trọng kia có là gì đâu, anh chỉ cần nghĩ đến bé con, báu vật quý giá nhất của anh.

Hai ngày sau, Trương Tư Ninh nhận được áo cưới cao cấp được làm hoàn toàn bằng thủ công theo yêu cầu riêng bên Pháp giao qua. Lúc trước, Trương Tư Ninh đã chọn kiểu dáng có thắt eo cao, mặc dù không nghĩ tới chuyện sẽ mang thai nhưng cũng xem như đánh bừa mà trúng, nếu không cô cũng

không có mặt mũi nào để cái bụng nhấp nhô như vậy xuất hiện trước mặt mọi người, tuy nói xã hội bây giờ thịnh hành trào lưu có con trước mới cưới, nhưng vẫn rất khó coi.

Trương Tư Ninh mặc thử vào, rất vừa vặn, chỉ có điều vì đang mang thai nên ngực cô lớn hơn một chút, phần ngực khi mặc vào có hơi siết chặt, nhưng vẫn trong giới hạn chịu được.

Thím Tào giúp cô kéo dài vạt áo ra, rồi đứng dậy ngắm nhìn cô gái tuyệt đẹp trước mắt, khen ngợi: “Phu nhân, cô thật xinh đẹp, đẹp hơn cả mấy ngôi sao trên truyền hình kia.”

Đây cũng không phải là lời khen cho có, Trương cô nương trời sinh có vẻ đẹp tự nhiên, tựa như búp bê tinh xảo. Nhất là khi mặc áo cưới vào, càng đẹp tựa thần tiên.

Buổi tối Vệ tiên sinh trở về, bảo cô vợ nhỏ mặc áo cưới cho anh xem, xem xong rồi, Vệ tiên sinh kích động, quần quýt bám lấy ‘ngũ chi cô nương’ của Trương Tư Ninh hơn một tiếng đồng hồ mới chịu ngừng nghỉ, mặc dù bác sĩ nói chuyện phòng the sau khi mang thai hơn ba tháng đã an toàn, nhưng vì bé con, cả hai đều cảm thấy cẩn thận vẫn tốt hơn, nên chỉ dùng tay, mặc dù không hoàn toàn hưng phấn nhưng có còn hơn không, không phải sao?

Lại hai ngày trôi qua, phù dâu Kim Giai Di gặp phù rể tiểu Trịnh ở nhà Trương Tư Ninh, ngày mốt chính là hôn lễ nên có vài chi tiết cần thảo luận, Kim Giai Di làm phù dâu vốn đã rất khắt khe, thêm vào đó ông xã của bạn thân lại là tổng giám đốc trước đây của Bắc Lăng, hiện là ông chủ của Hoa Tín – Vệ Cẩm Huyền.Kim Giai Di vô cùng kích động!

Cô nàng đã biết chuyện này cách đây hai tuần, cũng đã gặp qua Vệ Cẩm Huyền, còn cùng ăn cơm ở đây, lúc đó cô nàng rất kích động, đến nỗi mất ngủ cả đêm, nghĩ thế nào cũng không ra, người đàn ông chiếm được trái tim bạn thân mình lại là anh ta! Chuyện này thật đáng kinh ngạc, càng không thể tưởng tượng hơn nữa, là bạn thân của mình đã đăng ký kết hôn, còn đang mang thai.những tin tức này thật sự khiến cô nàng như bị dội bom, hơn nửa ngày sau vẫn chưa hết hoảng sợ.

Có điều trải qua hai tuần bình tâm lại, biết được quá trình bạn thân mình và Vệ tiên sinh quen biết, tìm hiểu rồi yêu nhau, hơn nữa biết được em gái Trương nhà cô là người mở lời trước, tuy Kim cô nương cảm thấy thật kinh hoàng nhưng đồng thời cũng chậm rãi đón nhận sự thật này.

“Tư Tư, hôm nay con trai cậu có quậy không?” Kim Giai Di ngồi trên ghế sofa đắc ý ăn điểm tâm Nam Viên hỏi.

Trương Tư Ninh nói không có, còn nói: “Cậu đừng nói con trai, biết đâu là con gái thì sao? Vậy thì con gái của tớ sẽ buồn đó.”

“Dạ dạ dạ, tiểu nhân biết lỗi, vậy thì nữ vương đại nhân, bé con của ngài hôm nay có quậy ngài không?”

Trương Tư Ninh trừng mắt, đập cô nàng một cái, rồi đảo tròn mắt lên xuống: “Giai Giai, hình như cậu ốm đi.”

“Tớ ốm bớt mười lăm cân, bây giờ cậu mới thấy hả.” Kim Giai Di kiêu ngạo hừm hừm, đứng thẳng người lên, phần mỡ trên bụng đã xẹp xuống, còn hỏi: “Cậu xem, có phải bây giờ tớ xinh đẹp hơn rồi không, nam thần của tớ sẽ thích tớ đúng không?”

Trương Tư Ninh kinh ngạc: “Không phải cậu không thích Lương Bán nữa sao? Không phải anh ta đã có bạn gái rồi mà?”

Kim Giai Di khoát tay: “Hiểu lầm thôi, đó không phải là người yêu mà là em họ anh ấy, tớ đã nói mà, nhân phẩm nam thần của tớ vẫn rất đáng tin cậy.”

Em họ... Vạn Diệu Hàm? Cô em có một không hai nhà Sầm gia ư?

Trương Tư Ninh có chút cân nín, có điều nói đến mới nhớ, cô và Lương Bán từ hôm đó không còn liên lạc nữa. Vốn dĩ cô nghĩ hẳn sẽ tiếp tục gọi điện đến nhờ cô giúp đỡ, nhưng không nghĩ tới, một cú điện thoại cũng không có, ngược lại còn khiến cô cảm thấy mình có chút tiểu nhân.

Về phần Lương Bán, Trương Tư Ninh còn biết hẳn có một bí mật, cô biết được cũng do Vệ tiên sinh cho người điều tra ra. Vốn dĩ quan hệ của Lương Bán và Sầm Giang không tốt, có khúc mắc tình cảm, có vẻ như vợ của Lương Bán thích Sầm Giang.Đó là lý do khiến hai vợ chồng Lương Bán ly hôn, chuyện này hẳn là người Sầm gia không biết, nếu không đã không để hẳn nghĩ cách tiếp cận Vệ tiên sinh. Đây chính là nguyên nhân khiến Lương Bán luôn có thái độ không mấy tích cực.

Nghĩ tới mấy chuyện này, Trương Tư Ninh liền khuyên bạn thân: “Cậu đó, có lẽ nên sớm hết hy vọng đi, nếu anh ta có ý với cậu thì đã sớm ngỏ lời rồi, chứ đâu đợi đến lúc này, cậu cũng đừng có thất cổ trên một thân cây nữa,” Thấy tiểu Trịnh bùng khay xuất hiện ở cửa cầu thang, cô chớp chớp mắt, nhỏ giọng nói: “Tiểu Trịnh cũng rất được, vừa cao to khỏe mạnh, tính tình lại tốt, đáng người cũng cân đối, theo đuổi anh ta có tiền đồ hơn so với Lương Bán.”

Kim Giai Di cũng không vì lời nói của bạn thân mà thẹn thùng, cô nàng quay đầu liếc nhìn tiểu Trịnh ngày càng đi gần đến, nghi ngờ hỏi: “Cậu thật sự cảm thấy chúng tớ thích hợp sao?”

Phản ứng này..... quá bình tĩnh.

Trương Tư Ninh gật đầu liên tục: “Lương Bán gầy ốm như vậy, cậu lại đáng người đầy đặn, vẫn là xứng với người rần ròi, nhìn hài hòa hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 89: Chương 89

Ngày hôn lễ, đúng vào dịp cuối tuần, mặc dù nói hôn lễ không nên giản lược, nhưng có một số chi tiết có thể bỏ bớt đi, dù sao là phụ nữ có thai, mệt mỏi và khổ sở cũng chỉ có bản thân mình chịu.

Những ngày giữa tháng mười, tiết trời ôn hòa, thời tiết hôm nay cũng rất đẹp, mặt trời bùng sáng rực rỡ. Trương Tư Ninh mặc áo cưới ngồi trong phòng khách sạn, nhân viên trang điểm tết tóc cho cô, trên đầu đội một tấm khăn voan dài ba thước, trang điểm tự nhiên nhẹ nhàng, toát ra khí chất như thần tiên.

“Woa, Tư Tư, đúng là nữ thần mà! Đẹp quá!”

“Cậu cũng vậy mà, đẹp lắm.” Trương Tư Ninh nhìn cô bạn thân mặc chiếc váy ngắn màu tím đang đứng trước mặt, hết lòng khen ngợi.

Kim Giai Di nhìn mình trong gương, rồi lại quay qua nhìn ngắm Trương cô nương xinh tựa thần tiên trước mặt, thở dài: “Đứng một chỗ với cậu, tớ thành đũa quê mùa mất rồi, sau này kết hôn, chắc chắn tớ sẽ chọn phù dâu không xinh đẹp bằng mình.”

Trương Tư Ninh nghe xong mỉm cười, càng toát ra vẻ phiêu dật.

Kim Giai Di lại tự thán chốc lát rồi đi ra phía sau Trương Tư Ninh nhìn tà váy dài buông thõng và khăn trùm đầu, cô nàng đưa tay ra sờ sờ: “Cái khăn trùm đầu này dài quá, có nặng không?”

Trương Tư Ninh lắc đầu: “Nhẹ lắm, không nặng đâu, nhưng lát nữa lúc tiến vào lễ đường tớ sẽ đi chậm thôi.”

“Cậu đang mang thai, nên đi chậm một chút.”

Không đầy một lát sau, chủ rể Vệ Cẩm Huyền và phù rể đi vào. Nhìn thấy Vệ Cẩm Huyền, Kim Giai Di vô thức căng thẳng, nói cũng không dám lớn tiếng, ngay cả thở cũng không khẽ rất nhẹ, không biết tại sao nhưng cô nàng rất sợ anh.

Hôm nay, Vệ Cẩm Huyền mặc một bộ vest dáng dài màu đen lịch lãm, dáng người anh cao lớn, chống gậy, ngũ quan có nét con lai đặc trưng rất đẹp, thoát nhìn giống như quý tộc thời Trung cổ, thật lòng mà nói, vô cùng anh tuấn.

Bạn thân là nữ nữ, ông xã của bạn thân là nữ nam, mai một sinh ra bé con. ...Chỉ có thể là thiên thần.

Kim Giai Di đã nghĩ đến chuyện sau này nhận bé con trong bụng Trương Tư Ninh làm con nuôi, tiểu Trịnh ở bên cạnh vỗ vỗ vai cô nàng, đôi khi cô quay lại, hần nói: “Ngần ngợ cái gì vậy, kêu cô này giờ cũng không phản ứng, đi thôi, chúng ta ra bên ngoài đón khách.”

Hần và Kim Giai Di mấy ngày nay đã khá thân thiết, Kim Giai Di tính tình phóng khoáng, tiểu Trịnh cũng không phải người khó gần nên hai người ở cạnh nhau rất hòa hợp, cũng đều mơ hồ cảm thấy đôi phương có chút ý tứ với mình.

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại hai vợ chồng, Trương Tư Ninh dang rộng hai tay cười tí mắt hỏi: “Có đẹp không anh?” Nếu không phải đang mang thai, cô thật sự rất muốn xoay mấy vòng, tà váy vừa dài vừa nhiều họa tiết công phu, nếu xoay vòng chắc chắn sẽ rất đẹp mắt.

Vệ tiên sinh đưa tay nắm lấy tay trái cô, mười ngón tay giao nhau rất chặt, cười dịu dàng: “Rất đẹp, Tư Ninh, hôm nay em đẹp hơn bao giờ hết.”

“Vậy không phải anh càng yêu em hơn sao?”

Vệ tiên sinh ở trước mặt cô vợ nhỏ lúc nào cũng là ông ba phải, anh gật đầu thuận theo cô: “Đúng vậy, yêu em nhiều hơn.”

Trương Tư Ninh hài lòng mỉm cười, lộ ra hai lúm đồng tiền, vừa thoát tục như thần tiên vừa xinh đẹp đáng yêu.

Vốn dĩ kế hoạch ban đầu là đi đến nhà thờ, tiến hành nghi lễ do linh mục chủ trì, sau đó mới trở về khách sạn bắt đầu đãi tiệc. Nhưng vì muốn giản lược bớt, nên nghi lễ ở nhà thờ bị hủy bỏ, kết hợp nghi thức và tiệc cưới vào làm một, để giảm bớt việc bà bầu Trương Tư Ninh phải di chuyển nhiều.

Hôm nay cả nhà trai và nhà gái chỉ có một bậc trưởng bối, nên anh không để ông cụ đứng bên ngoài đón tiếp khách, ở ngoài có nhóm trợ lý Tần Chu và bạn bè của Vệ tiên sinh ứng phó, khách mời tuy nhiều nhưng cũng không hỗn loạn.

Mười giờ, hôn lễ chính thức bắt đầu. Ánh đèn tắt dần, âm nhạc vang lên, âm thanh huyền ảo ồn ào của khách khứa xung quanh biến mất. Vệ Cẩm Huyền đã đứng đợi sẵn phía cuối thảm đỏ, khi MC vừa kết thúc lời đạo đầu, nói mời cô dâu bước vào, ánh mắt của tất cả mọi người dồn về lối vào sảnh tiệc.

Có bóng người dần tiến đến, mặc toàn thân tuyết trắng, tà váy rất dài, cô dâu khoát tay một ông cụ mặc âu phục, từ từ tiến vào trong sự chú ý của mọi người.

Dưới ánh đèn, cô dâu duyên dáng xinh đẹp đến không thật phiêu dật tựa thần tiên, những người chưa từng gặp cô dâu, rí tai thì thầm với nhau rằng cô dâu xinh đẹp tuyệt trần, những người đã biết mặt cô thì cười rộn rã nói Vệ Cẩm Huyền lần này thu được lời to, đại sảnh vốn im lặng bởi vì cô dâu quá xinh đẹp mà dần dần náo nhiệt hẳn lên.

Cũng may còn có âm nhạc áp chế, nên mặc dù khá huyền ảo nhưng cũng chỉ tô đậm thêm bầu không khí vui nhộn.

Cho đến khi chỉ còn cách Vệ Cẩm Huyền một bước, Trương Tư Ninh và ông nội mới dừng lại, phù dâu đi bên cạnh cũng đứng lại, ông cụ nghiêm túc nhìn Vệ Cẩm Huyền, trầm giọng nói: “Tư Tư giao cho con, đừng phụ lòng nó.” Hốc mắt ông cụ nóng lên, tuy cháu gái đã sớm đăng ký kết hôn, nhưng đến khoảnh khắc này, mới thật sự cảm nhận được ý nghĩa của việc đó.

Từ nhỏ ông đã cưng chiều cháu gái, giờ đã là người nhà người ta.

Vệ Cẩm Huyền thận trọng gật đầu, anh cũng không nói những lời sáo rỗng, chỉ nói: “Ông yên tâm.” Chỉ ba chữ như vậy, nhưng mạnh mẽ vang xa, bất cứ ai cũng có thể nhận thấy sự nghiêm túc và quyết tâm trong đó.

Ông cụ thở dài một tiếng, vỗ vỗ tay cháu gái: “Tư Tư, nếu con đã chọn người này, sau này có khổ sở hay vất vả cũng không ai có thể chịu thay con, hấn không phụ lòng con, con cũng không được phụ lòng hấn.”

Chỉ một câu như vậy nhưng khiến cho Vệ Cẩm Huyền hết sức cảm động, Trương Tư Ninh cũng có chút kinh ngạc vì sự thâm sâu đại nghĩa của ông nội, phải biết rằng ông nội không thích Vệ tiên sinh nhà cô, biểu hiện vẫn tương đối rõ ràng, nhưng khoảnh khắc này, ông nội nói như vậy, thật đáng quý.

Đáy mắt cô rung rung, gật đầu thật mạnh: “Ông yên tâm, đây là con tự chọn, dù có khổ sở vất vả cũng sẽ kiên trì, sẽ không hối hận, càng không bao giờ phụ lòng anh ấy.”

Cuối cùng ông cụ cũng trao tay cô cho Vệ Cẩm Huyền, bàn tay già nua vỗ vỗ nhẹ lên đôi bàn tay đang nắm chặt nhau của hai người, để cả hai cảm nhận được thiện ý và lời chúc phúc của ông.

Hôn lễ tiếp tục, dưới sự chứng kiến của linh mục, hai người trao nhẫn, hôn nhau và kết thúc buổi lễ. Không khí trong phòng tiệc lập tức được đẩy lên cao trào. Rất nhiều người ở dưới ồn ào, huyết sáo yêu cầu cô dâu chú rể hôn nhau lần nữa, Trương Tư Ninh nghe được rất rõ giọng nói của Hạ Tuấn, hấn nói: “Ca, hãy nói quá trình anh theo đuổi chị dâu đi!” Lời nói của hấn được rất nhiều người hưởng ứng, trong phút chốc cũng chỉ còn cách trả lời câu hỏi đó.

Cái này, thật ra phải là người chủ trì buổi lễ hỏi. MC cũng hết sức khổ sở, rõ ràng tiếp theo là đến lượt hấn chủ đạo, mở phim đèn chiếu, thổi bong bóng tạo bầu không khí lãng mạn, chú rể cô dâu nói với nhau những lời tâm đắc, cuối cùng là cắt bánh cưới, rót rượu sâm banh, từng bước từng bước tiến hành, mấy người này quấy rối như vậy, hấn cầm micro nói chuyện cũng không có ai nghe.

Vệ Cẩm Huyền cũng không nghĩ tới mấy người Hạ Tuấn điên đến vậy, anh bất đắc dĩ, tiếp nhận micro từ tay MC, mọi người phía dưới thấy anh muốn phát biểu, đều từ từ yên tĩnh lại.

“Tôi và bà xã Trương Tư Ninh của mình, lần đầu gặp nhau ở một nơi không vui vẻ gì, là ở nghĩa trang.” Câu nói đầu tiên, đã thành công thu hút sự chú ý của mọi người, gặp nhau lần đầu ở nghĩa trang, chuyện này thật đúng là... Khụ.

“Bà xã tôi rất xinh đẹp, là người chỉ cần gặp một lần sẽ khiến người ta khó quên.” Những lời này có chút đùa giỡn, đúng lúc phía dưới vang lên tiếng cười, Trương Tư Ninh cũng vô cùng xấu hổ, dù sao ở trước mặt nhiều người như vậy, được ông xã khen xinh đẹp, nghe thế nào cũng cảm thấy ngượng ngùng khen mè dài đuôi mà thôi.

Trương cô nương đang rối rắm, Vệ tiên sinh đã nói tiếp: “Cho nên khi chúng tôi lại gặp nhau hai lần nữa mấy ngày sau đó, tôi đã nghĩ, đây là ý trời, ai có thể tưởng tượng được, hai người hoàn toàn xa lạ, chỉ mấy ngày ngắn ngủi đã gặp nhau ba lần, nếu đây không phải là duyên phận thì cái gì mới là duyên phận?”

“Tư Ninh là một cô gái tốt, cô ấy đối với tôi rất tốt, thời điểm tôi rơi xuống đáy cô ấy cho tôi sự khích lệ, lúc tôi khổ sở cho tôi niềm an ủi, khi tôi mờ mịt cho tôi sự ủng hộ tuyệt đối, cô ấy giống như ngọn hải đăng trong cuộc đời tôi, mang đến cho tôi ngập tràn sức mạnh. Bác Lăng, mọi người cũng biết tôi đã dốc sức mười năm tạo nên cơ nghiệp, thời điểm tôi sắp mất nó, Tư Ninh nói rằng, ‘Vệ Cẩm Huyền, không sao đâu, em có tiền, em nuôi anh cả đời! Cho dù anh hai bàn tay trắng cũng không sao đâu! Em sẽ đối xử với anh thật tốt!’ Từ giây phút đó, tôi đã yêu cô ấy không lối thoát.”

“Tư Ninh của tôi, cô ấy yêu tôi, lúc tôi sắp hai bàn tay trắng vẫn yêu tôi như trước, cô ấy vui vẻ và tươi sáng như vậy, tựa như dù có chuyện lớn hơn nữa xảy ra chỉ cần có tôi ở bên cạnh, cô ấy đã cảm thấy mãn nguyện. Người vợ như vậy, tôi có thể lấy được cô ấy, là vinh dự lớn nhất cuộc đời.”

Anh nghiêng đầu nhìn cô đang khóc thút thít, ánh mắt dịu dàng như nước: “Tư Ninh, những gì anh có em cũng không thiếu, nên anh chỉ có thể trao cho em tình yêu của mình, anh không có thân thể khỏe mạnh hoàn chỉnh, không có tuổi trẻ tràn đầy năng lượng, anh đã ba mươi bảy tuổi, em như đóa hoa rực rỡ sớm mai, anh cảm thấy mình rất nhiều thiếu sót, em thì đầy ưu điểm, nhưng Tư Ninh anh không thể buông tay, anh ích kỷ muốn có em trọn vẹn. Anh sẽ dùng hết phần đời còn lại để yêu em, cho đến khi sinh mệnh kết thúc.”

Trương Tư Ninh rốt cuộc không kiềm chế được nữa, cô giơ tay ôm anh: “Vệ Cẩm Huyền, anh đừng nói nữa mà!” Giọng nói của cô nghẹn ngào nước nớc, vô cùng khó chịu, cô ghét anh xem thường chính mình, Vệ tiên sinh nhà cô tốt như vậy, kiêu hãnh như vậy, không nên như thế này.

Vệ Cẩm Huyền vòng cánh tay qua ôm cô, khẽ thì thầm bên tai dỗ dành cô đừng khóc. Phía dưới mọi người vỗ tay như sấm, thậm chí nhiều người khỏa mặt còn ướt, Kim Giai Di cũng khóc như mưa, vô cùng xúc động, oa oa, Vệ tiên sinh nói thật cảm động!

Hốc mắt Tiểu Trịnh cũng đỏ lên, hắn đưa tay ôm vai cô nàng: “Dù có trang điểm thì cũng không xinh đẹp như cô dâu, khóc một hồi nhìn xấu lắm.”

Kim Giai Di nhấc thẳng chân lên dùng gót giày rất nhọn không chút thực nữ ân cần hỏi thăm chân hắn. CMN, chị đây rất vất vả mới cảm động một lần, đúng là không có mắt nhìn mà.

Ông cụ cũng rất cảm động, tiểu Vệ này...cũng không dễ dàng.

Cô dâu chú rể đi vào trong đôi lễ phục, bữa tiệc bắt đầu, ông cụ tiếp đón khách khứa nhập tiệc.

Trương Tư Ninh vừa rồi khóc rất nhiều, hốc mắt đều sưng lên, thợ trang điểm lấy túi trà giúp cô đắp lên mắt, Vệ Cẩm Huyền sang một căn phòng khác thay quần áo, mắt Kim Giai Di cũng hơi sưng, vừa chậm rãi nhắm hai mắt lại đắp lá trà lên, vừa nói: “Tư Tư, cậu và Vệ tiên sinh thật lãng mạn, tớ thấy có nhiều người khóc theo lắm, hai người thật khiến người ta cảm động mà.”

Tâm trạng Trương Tư Ninh lúc này vẫn chưa trở lại bình thường, cô biếng nhác ừ một tiếng: “Anh ấy nói quá rồi, tớ không thích. Vệ tiên sinh nhà tớ phải cao cao tại thượng mới đúng.”

Kim Giai Di cầm nín, một hồi lâu mới nhả ra một câu: “Tớ cut đây, cậu tính ngược chết cái đứa độc thân này hả!”

Hai thợ trang điểm ở bên cạnh cũng phụ họa: “Đúng vậy, ngược chết mấy người độc thân như chúng ta mà.”

Có điều họ thật sự rất ngưỡng mộ vị Vệ phu nhân này, sao có thể nói được một câu đầy khí phách như vậy? Nuôi anh cả đời, lời nói nghe có vẻ đơn giản nhưng đôi lại là họ, lúc Vệ tiên sinh chỉ còn hai bàn tay trắng nói ra như vậy...dù sao họ cũng không nói được.

Chính vì không làm được, nên càng thấy ngưỡng mộ vị Vệ phu nhân này.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Chương90

Dưới sự giúp đỡ của nhân viên trang điểm, Trương Tư Ninh thay một bộ lễ phục màu đỏ, vẫn là thắt lưng cao, tà váy dài đến mắt cá chân, phong cách đơn giản và thanh lịch, càng làm nổi bật lên làn da trắng như ngọc, vô cùng xinh đẹp quyến rũ.

Vẫn kiểu trang điểm tự nhiên nhẹ nhàng, Kim Giai Di cũng thay một chiếc váy ngắn màu hồng phấn, cô nàng không có dáng người cao gầy như Trương cô nương, nên nếu mặc váy dài sẽ có cảm giác thấp bé không đẹp.

Sau khi hai người chuẩn bị xong, nhân viên trang điểm mở cửa phòng ra, không lâu sau Vệ tiên sinh cũng dẫn tiểu Trịnh đi vào. Hai người cũng đều đã đổi y phục. Vệ Cẩm Huyền thay lễ phục ra chỉ mặc một bộ âu phục màu đen, hoàn toàn khác hẳn với hình tượng ông chủ quý tộc trước đó, lúc này nhìn anh có vẻ rất lão luyện, khí thế áp đảo người khác.

Kim Giai Di cảm thấy mình và tiểu Trịnh đứng bên cạnh hai người này, tuyệt đối là tự mình rước nhục.

Trương Tư Ninh và Vệ Cẩm Huyền đi phía trước, Vệ tiên sinh một tay chống gậy, tay kia đỡ khuỷu tay vợ mình, giống như hầu hạ cô chủ, rất cẩn thận.

“Vẫn không vui vì chuyện vừa rồi sao?” Anh khẽ thì thầm bên tai cô.

Bình thường khi hai người đi bên nhau, lúc nào cô vợ nhỏ cũng sẽ lủi lo nói chuyện, lúc này lại im lặng như vậy, hiển nhiên là tâm tình không vui. Anh biết cô không hài lòng những lời anh nói lúc nãy, vì sao lại không vui, đương nhiên là vì đau lòng anh. Cho nên dù cô không quan tâm anh, Vệ tiên sinh cũng cảm thấy rất vui vẻ, có người đàn ông nào ngu ngốc tới mức tức giận vì có một người vợ hết lòng quan tâm yêu thương mình chứ?

Trương Tư Ninh nghe vậy phát hờn: “Anh còn biết em không vui sao?” Âm thanh mềm mại nũng nịu, nghe không ra chút điểm tức giận nào, có thể thấy anh đoán không sai.

Vệ tiên sinh cảm thấy trái tim tan chảy, anh nghiêng người hôn lên khuôn mặt cô. Dịu dàng nói: “Không cần đau lòng vì anh, những gì anh nói đều là lời thật lòng, có gì mà sợ người ta chê cười, anh thật sự không xứng với em, cho nên chỉ có thể hết sức bù đắp lại.”

Anh nói một cách bình thản, hốc mắt Trương Tư Ninh lại ươn ướt, có lẽ phụ nữ vào ngày hôn lễ của mình rất dễ xúc động. Thật ra không phải cô không vui, một người phụ nữ nghe thấy chồng mình nói những lời như vậy, nếu không cảm động mới là người đầu óc có vấn đề. Tất nhiên cô cảm động và rất vui nếu không cũng sẽ không khóc thế này, chỉ là...Cô có chút không thích anh tự hạ thấp mình để làm cô nổi bật trước mặt người ngoài như vậy, cái gì mà thân thể không khỏe mạnh hoàn chỉnh, cái gì mà không có sức trẻ...chỉ cần nghĩ tới đã khiến cô cảm thấy khó chịu.

Vì vậy, thật sự mà nói, là cô đau lòng!

“Sau này anh đừng nói vậy nữa, hai chúng ta có gì mà xứng hay không xứng chứ, anh có ưu điểm của anh, em cũng có khuyết điểm của mình, nếu anh không xứng đáng, em cũng sẽ không kết hôn với anh, ánh mắt của em cũng rất cao đó, rõ chưa nào?”

Nét mặt cô tỉnh ngịch nũng nịu, Vệ tiên sinh không nhịn được bật cười lớn, bỗng nhiên anh dừng lại xoay về phía cô, nghiêng người hôn lên đôi môi tươi tắn đỏ như son. Cô sát nghiền mút quyền vào nhau.

“Ngược chết mấy người độc thân mà! Đây hoàn toàn chính xác là ngược chết người ta!”

Kim Giai Di thì thầm với tiểu Trịnh đang đứng bên cạnh, trong lòng rầu rĩ, vốn dĩ đang bước đi nhưng giữa cô và hai người họ có chút khoảng cách nên cũng không nghe rõ hai người phía trước nói gì, chỉ thấy người đàn ông dịu dàng, người phụ nữ xinh đẹp, một lúc sau, CMN! Vậy mà lại hôn nhau đắm đuối như vậy!

Thật quá đáng mà! Haizz~ vợ chồng ân ái kiểu này thật tàn nhẫn mà!

.....

Vốn dĩ hôn lễ còn có tiệc tối, nhưng vì lo lắng tình trạng sức khỏe cô dâu nên tiệc tối bị hủy bỏ, chỉ đãi tiệc vào buổi trưa.

Lúc mời rượu, cả Vệ Cẩm Huyền và Trương Tư Ninh đều chỉ nâng ly cho có hình thức, căn bản khách khứa đều biết, Vệ tiên sinh và Vệ phu nhân đã đăng kí kết hôn từ tháng bảy, hiện giờ Vệ phu nhân đang mang thai, chân của Vệ tiên sinh lại như vậy, nên cũng không ai rót rượu cho họ, vì vậy phù dâu phù rể trở thành mục tiêu cho mọi người công kích, uống rượu, chơi trò chơi chịu phạt đều hướng về hai người họ mà tấn công, đợi sau khi tiệc cưới kết thúc, Kim cô nương và tiểu Trịnh đã sớm say bất tỉnh nhân sự, cuối cùng không còn cách nào khác, đành thuê hai phòng ở Thượng Nhục Hiền để hai người ở lại nghỉ ngơi.

Về phần Trương Tư Ninh và Vệ tiên sinh, đương nhiên là đi về nhà, cả hai đều mệt không còn nhìn ra hình người, cũng không thể nào trông đợi một bà bầu có thể di chuyển thoải mái như người bình thường được.

Về đến nhà cả hai ngủ một giấc, đến tối mới lấy lại tinh thần, Trương Tư Ninh đi theo ông xã ngồi trên giường xem danh mục quà tặng, mở bao lì xì ra. Thật ra cũng không có gì thú vị, bây giờ nhận được cái gì thì sau này khi người ta có chuyện mời đến mình cũng sẽ phải hoàn trả như vậy. Có qua có lại, giống như chuyển từ tay này sang tay kia.

Nhưng xưa nay, lúc nào mở bao lì xì cũng cảm thấy rất sáng khoái đó!

Bên phía cô có Kim Giai Di, ông nội và Hứa Dương, mấy nhân viên trong nhà hàng đều gửi quà mừng là tiền mặt, Kim Giai Di keo kiệt như vậy, nhưng lại mừng đến năm ngàn, thật sự hiếm thấy. Hứa Dương mừng hai ngàn, ông nội cho chín ngàn chín trăm tệ, mười mấy nhân viên trong tiệm mừng chung sáu ngàn.

Bảng hữu của Vệ tiên sinh không có người nào ít tiền, đều là những người giàu có, nên số tiền mừng cũng rất nhiều. Hơn nữa vì số tiền quá lớn, nên khi mở ra, đa số bên trong đều là chi phiếu, trên đó có dán giấy viết số mặt mã, đa số đều là sáu số sáu hoặc sáu số tám, còn có sáng kiến 520520 hoặc 521521, Trương Tư Ninh thấy vậy rất vui.

(520, 521= 我爱你 wǒ ài nǐ: Anh yêu em)

Cuối cùng hai vợ chồng nhà Vệ tiên sinh, một người đọc con số, một người dùng máy tính tính tổng, trời ạ, rất nhiều tiền!

“Hủ bại mà, thật sự quá hủ bại mà!” Trương Tư Ninh vừa nói hủ bại, vừa cười rạng rỡ đem cái giỏ đựng bao lì xì đến bên cạnh, ánh mắt cong veo như trăng non.

Vệ Cẩm Huyền nhìn thấy rất buồn cười: “Cái này có bao nhiêu tiền, anh chuyển cho em nhiều tài sản như vậy sao không thấy em kích động thế này.”

Trương Tư Ninh cười tít mắt nói: “Tiền của anh cũng là của em, còn cái này tự nhiên mà có đúng không, cho dù sau này phải trả lễ, cũng không phải trả một lần hết nhiều đây, mà còn chưa biết đến ngày tháng năm nào mới trả hết một lần nữa chứ!”

Vệ tiên sinh bị dáng vẻ nhà giàu mới nổi của cô chọc cho không còn cách nào, bèn nắm lấy tay phải của cô đưa vào miệng cắn nhẹ một cái: “Vệ phu nhân, cái vẻ mặt đáng xấu hổ này nhất định không được để cho người khác thấy, chồng em không chịu nổi đâu.”

Trương Tư Ninh liếc mắt, lầm bầm: “Anh đừng giả vờ, em không tin nhiều tiền như vậy mà anh lại không vui đó.”

Thật ra Vệ tiên sinh cũng cảm thấy khá cao hứng, lần trước anh kết hôn ở Pháp, hoàn toàn theo phong cách phương Tây, vì trước đó có thông báo không nhận quà mừng, nên một bao lì xì cũng không nhìn thấy.

Anh cũng không nghĩ tới có một ngày nhận được nhiều tiền mừng như vậy, mặc dù không thiếu tiền, nhưng cảm giác hoàn toàn khác với tiền mà mình kiếm được. Cái này tựa như đi trên đường nhặt được năm đồng, mười đồng vậy, mấy đồng đó nhiều sao? Đương nhiên là không nhiều nhưng rất vui, vì sao lại vui, vì tự nhiên mà có thôi.

Vì vậy có thể thấy, hai vợ chồng Vệ tiên sinh Vệ phu nhân này, ở phương diện nào đó chính là phạm phu tục tử, không thể nào đi đầu trong việc làm tấm gương đạo đức cho trẻ nhỏ được.

Sáng hôm sau, ăn sáng xong, vì là chủ nhật nên Vệ tiên sinh nghỉ ở nhà chơi với bà xã. Thím Tào hỏi có muốn treo ảnh cưới trong phòng ngủ không. Trương Tư Ninh nhìn về phía Vệ Cẩm Huyền, hai người còn đang phân vân, thì ông cụ đã lên tiếng: “Treo trong phòng ngủ làm gì, ảnh cưới thì phải treo trong phòng khách, để ai tới nhà cũng nhìn thấy chứ.”

Vì đang mang thai, nên ảnh cưới của Trương cô nương và Vệ tiên sinh cũng không phức tạp, không có chụp ngoại cảnh mà chỉ chụp trong phòng, một ngày đã xong. Có điều đáng vẽ của hai người không tệ, nên mặc dù bối cảnh đơn điệu nhưng hiệu quả vẫn rất tuyệt.

Nếu ông cụ đã nói như vậy, Vệ Cẩm Huyền và Trương Tư Ninh cũng không phản đối, tường trong nhà là tường gạch, cho dù dùng búa đóng thì đinh cũng không vào được. Vệ tiên sinh gọi điện thoại bảo tiểu Trịnh tới, hẳn cầm theo cái máy khoan, xem xét vị trí, chỉ chốc lát đã làm xong, bức ảnh lớn như vậy, mà tiểu Trịnh tự mình treo lên, sức lực cũng thật lớn mà.

Lão gia từ ở một bên ngắm nhìn, trên mặt không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại thờ dài, tiểu Vệ này thiếu một chân, về sau ngay cả thay cái bóng đèn phòng chũng cũng không làm được, rốt cuộc ông cụ vẫn còn chút để ý.

.....

Thời điểm Trương Tư Ninh mang thai được năm tháng, ngày bảy tháng mười hai dương lịch, ngày hai mươi sáu tháng mười âm lịch hôm nay là sinh nhật cô hai mươi bốn tuổi.

Phần lớn người Trung Quốc vẫn có thói quen sinh nhật dựa theo lịch âm, người Trương gia cũng vậy. Sáng sớm, Vệ Cẩm Huyền đích thân xuống bếp bảo thím Tào nấu hai bánh trứng gà, sau đó giúp cô mặc quần áo, mang giày, cột tóc rồi ôm cô vợ nhỏ vào phòng tắm rửa mặt, đợi sau khi cô đi ra khỏi nhà vệ sinh, anh mới lấy quà tặng từ trong túi áo ra, là tượng Phật bằng ngọc.

Là loại ngọc quý, màu trắng sữa, óng ánh tron bóng trong suốt, chạm trổ cũng rất đẹp, điêu khắc phật Di Lặc rất sống động.

Vệ Cẩm Huyền vừa giúp cô đeo vào cổ vừa nói: “Anh nghe người ta nói đàn ông đeo Quan Âm, phụ nữ đeo Di Lặc, ngọc rất phù hợp cho người, Phật Ngọc này anh phải ỷ thác năm người mới mua được, ở Tây Tạng đã mời một vị Lạt Ma khai quang, em đeo vào rất tốt, sau này sẽ phù hộ cho em bình an, thân thể luôn khỏe mạnh.”

Trương Tư Ninh cúi đầu nhìn mặt Phật ngọc trước ngực, chớp đôi mắt to trong suốt nhìn ông xã nhà mình: “Có phải tốn rất nhiều tiền không ạ?”

Bây giờ là lúc thảo luận chuyện tiền bạc sao?!

Vệ tiên sinh véo mũi cô, phát hồn hỏi lại: “Em nói thử xem?”

Vậy là chắc chắn không ít tiền. Trương Tư Ninh cười tít mắt, ưỡn cái bụng đã gồ lên rất rõ ràng đưa tay vòng qua cổ Vệ tiên sinh, hôn lên môi anh: “Cám ơn ông xã, em thích lắm.”

Vệ Cẩm Huyền một tay đỡ thắt lưng cô, có chút ngạc nhiên hỏi: “Tư Ninh, anh phát hiện ra một chuyện.”

“Dạ?”

“Em có nhớ lần trước trực tiếp kêu anh là ông xã lúc nào không?”

Trương Tư Ninh không chút nghĩ ngợi, trực tiếp đáp: “Cuối tháng mười, vào ngày giỗ của mẹ em,” vừa nói vừa nhìn anh: “Sao vậy ạ?”

Thấy cô trả lời thần tốc như vậy, Vệ Cẩm Huyền hơi giật mình, tiếp tục hỏi: “Hai chữ này có ý nghĩa đặc biệt gì sao?”

Ngày sinh nhật anh, ngày giỗ của mẹ cô, và sau đó chính là sinh nhật cô hôm nay... Kết hôn lâu như vậy, mà tổng cộng mới trực tiếp gọi anh có ba lần ‘Ông xã’, quả thật có chút khan hiếm mà.

Trương Tư Ninh nghe vậy mỉm cười, mặc dù mang thai đã gần năm tháng, nhưng cô không hề cồng kềnh, ngoại trừ bụng lớn hơn, khuôn mặt vẫn xinh đẹp đáng yêu như trước, đẹp đến mức khiến người ta phải ghen tị.

“Chỉ những thời điểm có ý nghĩa đặc biệt mới gọi anh là ông xã, vậy mới đáng quý chứ, như vậy anh sẽ càng xem trọng hai chữ này, dĩ nhiên cũng sẽ khiến anh nhớ đến bốn phận làm chồng của mình, chứ nếu mỗi ngày em gọi anh mấy chục lần, năm này qua năm kia, anh nghe hoài, sẽ thấy bình thường, những điều bình thường dễ khiến người ta cảm thấy nó dần trở thành thói quen, thành thói quen rồi thì sẽ không để ý đến nữa. Vì hiếm nên mới quý, hiểu chưa ạ?”

Vệ tiên sinh bị bà xã đại nhân đúng lý hợp tình tuôn một tràng như vậy....Một lúc lâu sau cũng không nói gì, trí tuệ của phụ nữ, quả nhiên không thể xem thường mà!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chương91

Giáng sinh đi qua, năm mới đến, sau đó chính là tết âm lịch.

Trương Tư Ninh mang thai gần tám tháng, bụng đã to lên rất nhiều, vòng eo cô mảnh khảnh nên phía trước bụng hết như một quả cầu lớn, nhìn thế nào cũng thấy không cân xứng, lúc cô đi ra đường, người ngoài nhìn vào cũng thấy lo lắng, chỉ sợ không cẩn thận thì cái bụng tròn xoe kia sẽ làm cô ngã lăn xuống đất.

Cho nên hiện tại Vệ tiên sinh cố gắng hết mức không đến công ty, cho dù thời điểm cuối năm rất bận rộn, nhưng vẫn ở nhà chăm sóc bà xã.

“Người khác mang thai ăn nhiều, thịt núc ních, sao con lại không mập vậy chứ!”

Buổi tối, lúc ăn cơm với ông nội, ông cụ nhìn cháu gái vừa gắp đùi gà cho cô, vừa hỏi.

Trương Tư Ninh bụng cái chén nhỏ đựng cái đùi gà to đùng lên, cười tí mắt nói: “Như vậy mới tốt chứ ạ, con ăn cái gì vào cũng đều được bé con hấp thụ, bé con càng khỏe mạnh cứng cáp, tương lai sau khi con sinh xong cũng không cần phải vất vả giảm cân, thật tốt mà!”

Mỗi lần kiểm tra sức khỏe thai sản kết quả đều rất tốt, bé con tăng trưởng vô cùng khỏe mạnh, không có bệnh tật gì. Về phần cơ thể mẹ không mập lên nhiều, bác sĩ nói do bé con trong bụng hấp thụ tốt, những chất dinh dưỡng mẹ ăn vào đều được hấp thụ, hơn nữa cơ địa Trương Tư Ninh không phải người dễ mập, nên dù mang thai tám tháng, nhưng khuôn mặt vẫn nhỏ nhắn như trước, rất trẻ trung, đáng người nhìn phía sau vẫn vô cùng tinh tế, ngoại trừ phần ngực đầy đặn hơn rất nhiều thì dường như không có gì thay đổi.

“Nói hươu nói vượn! Đã sắp làm mẹ rồi, mà trong đầu còn không biết suy nghĩ đúng đắn một chút!” Ông cụ nghe vậy mắng cô một câu, còn nói: “Hôm nay, chú hai của con gọi điện thoại cho ông, muốn đón ông về nhà ăn tết.”

Trương Tư Ninh ngó ra, có chút không vui nói: “Ông nội, ông ở lại đây với con đi, ông xem con cũng sắp sinh rồi.”

“Cách ngày con dự tính sinh còn khoảng hai tháng, qua rằm tháng giêng là ông lên lại.” Thấy cháu gái bĩu môi, liền dỗ dành: “Nhà chúng ta nhiều bà con, ngày tết không thể thiếu ông được, còn phải cúng bái tổ tiên, ông mà không về chắc chắn người ta sẽ lòi ra tiếng vào. Đám người ba con hồ thẹn, cái mặt chính là mặt mũi người Trương gia, đừng quên, con cũng là họ Trương, Tư Tư con nghe lời, chắc chắn ông nội sẽ nhanh chóng trở lại đúng hẹn.”

Từ lúc Trương cô nương mang thai, tính tình vẫn biến hóa không ngừng, có khi thì nhạy cảm hay khóc, có khi thì nóng nảy dễ giận, còn có lúc rất yếu đuối, hiện tại, cô đang ở giai đoạn vô cùng yếu đuối. Trong nhà ai cũng biết phụ nữ mang thai tính tình vô cùng bất định, nên bình thường đều nhường nhịn cô, dỗ dành, chọc cho cô vui vẻ.

“Vẫn đi còn muốn mừng năm mới với ông!” Mặc dù cô không vui nhưng cũng không phải là người không biết phân biệt đúng sai: “Vậy ông nhớ phải trở lại trước khi con sinh con đó!”

Thấy cháu gái muốn mình ở lại cùng mừng năm mới, ông cụ rất cao hứng, ông vui vẻ nói: “Được được, con cứ yên tâm, chất ngoại của ta ra đời sao ta có thể không ở bên cạnh chứ!” Lại quay sang nói với Vệ Cẩm Huyền: “Tiểu Vệ à, ông thấy gần đây con rất bận rộn, cố gắng dành nhiều thời gian ở bên nó, con bé này bây giờ phải luôn có người bên cạnh mới được.”

“Ông nội, anh ấy luôn ở bên con mà, tuần này có đến ba ngày không đi làm rồi, ông còn bảo anh ấy sắp xếp thời gian ở đâu ra nữa ạ.”

Xem lời nói này, điển hình của ‘chỉ biết quan tâm đến người ngoài’ mà, lão gia tử có chút mất hứng. Vệ Cẩm Huyền vỗ vỗ đầu Trương Tư Ninh, ý bảo cô đừng nói, rồi nhìn ông cụ nói: “Ông yên tâm, chắc chắn con sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt.”

.....

Hai ngày sau lão gia tử và tiểu Trịnh lên máy bay trở về Phúc Kiến.

Trong nhà bỗng nhiên thiếu đi một người, cảm giác trống vắng thấy rõ, không khí vắng lạnh hơn rất nhiều. Trương Tư Ninh có chút không thích ứng, vì đề bà xã vui vẻ Vệ Cẩm Huyền thường xuyên mua những món đồ nhỏ nhỏ về cho cô chơi, hộp âm nhạc tình xào, đàn hạc giấy mini, thỉnh thoảng cũng sẽ cho người mang hoa tươi đến, hoặc đồ trang sức như cái áo, kẹp tóc, bông tai hoặc vòng đeo tay này nọ, dường như mỗi ngày một loại, không theo khuôn mẫu nào.

Ý tưởng này của anh rất hiệu quả, chỉ mấy ngày sau, Trương cô nương đã trở lại bình thường, bắt đầu bàn bạc với thím Tào chuyện đặt mua đồ tết, đây là cái tết đầu tiên cô và Vệ Cẩm Huyền ở bên nhau, rất có ý nghĩa, nên cô khá chú tâm.

Mấy ngày nữa thím Tào cũng phải về quê ăn tết với cháu gái, cho nên trước khi đi, bà muốn chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, nếu không đến lúc đó trong nhà một người là phụ nữ mang thai, một người thì đi đứng bất tiện, không thể trông cậy được.

Buổi tối trước khi ngủ, Vệ tiên sinh vừa giúp vợ yêu massage bắp chân bị phù nề vừa bàn chuyện lễ tết.

“Năm rồi mấy chuyện này đều do Tần Chu làm, trừ mấy bữa tiệc xã giao mừng năm mới không từ chối được, mấy nơi khác chỉ cần đưa quà biếu là xong, bọn họ cũng có thể thông cảm. Năm nay, anh thấy vẫn nên để cho Tần Chu chuẩn bị, bụng em lớn quá rồi, không cần để ý mấy chuyện này.”

Trương Tư Ninh thoải mái dựa lưng vào đầu giường, nâng chân trái lên: “Chân này nữa ả.” Sau đó nói: “Cậu ấy đã làm thuần thục rồi vậy thì tiếp tục giao cho cậu ấy thôi, à đúng rồi, tiệc mừng năm mới trong công ty anh phát thưởng cho nhân viên thế nào ả?”

Vệ tiên sinh vừa đưa tay giúp cô xoa bóp chân trái, vừa đáp: “Hai ngày nữa công ty sẽ tổ chức dạ tiệc mừng năm mới, đến lúc đó sẽ có rút thăm trúng thưởng, năm nay là cái tết đầu tiên của Hoa Tín, nên phần thưởng cũng không thấp, giải nhất thưởng một chiếc xe hơi trị giá năm mươi vạn, giải nhì là xe hơi hai mươi vạn, giải ba là mười vạn tiền mặt.”

“Còn các nhân viên khác, ngoại trừ tiền thưởng chia lợi nhuận cuối năm, công ty sẽ tổ chức đi du lịch, bước đầu tính nhân viên cấp cao sẽ được đi du lịch Châu Âu bảy ngày, cấp giữa đi Matera (Ý) bảy ngày, còn nhân viên bình thường thì đi Hải Nam bảy ngày, có thể mang theo hai người nhà.”

Trương Tư Ninh chớp chớp mắt, phun ra hai chữ: “Bạo chúa!” Cái này trước sau sẽ xài hết bao nhiêu tiền đây, Hoa Tín nhiều nhân viên như vậy, phần lớn đều là nhân viên cũ của Bắc Lăng bỏ nơi cũ đi theo ông chủ tiếp tục dốc sức làm việc, còn có những nơi khác vốn là những công ty con thuộc về Bắc Lăng này nọ....cũng tập trung về Hoa Tín.

Người nhiều như vậy, chi phí cho khoản du lịch này....chỉ tính toán sơ qua thôi đã phải bỏ ra một số tiền rất lớn, dù hai chiếc ô tô kia, thấy có vẻ đắt tiền, nhưng thật ra cũng không quá nhiều.

Chủ yếu vẫn là chi phí cho du lịch. Bởi vì số nhân viên rất nhiều, thật sự rất rất nhiều.

“Vệ tiên sinh, anh sẽ không phá sản chứ?”

Vệ Cẩm Huyền bẹo hai cái má trắng hồng nõn nà của cô: “Không lẽ tài sản do em đứng tên đã ít đến mức này rồi sao?”

“Không phải anh tính dùng tiền của em đó chứ?”

Nhìn thấy vẻ mặt đề phòng của cô, khoe miệng Vệ tiên sinh giựt giựt, phát hờn véo mũi cô: “Yên tâm, toàn bộ chi phí do phòng tài vụ công ty chi.”

Vậy cũng được, mặc dù cảm thấy Vệ tiên sinh quá hào phóng xa xỉ, nhưng đây cũng là một bước thu mua lòng người, rất quan trọng, nên cô cũng không có ý kiến gì. Về chuyện thưởng cho nhân viên trong tiệm của mình, Trương Tư Ninh suy nghĩ hai ngày, cảm thấy thưởng tiền vẫn là tốt nhất.

Qua ngày hai mươi ba tháng chạp, chỉ còn cách năm mới mấy ngày. Thím Tào đã chuẩn bị xong đồ tết, cái gì cần cắt, cần nấu bà cũng đều làm sẵn, còn có cả thức ăn đã nấu sẵn để trong tủ lạnh, đến lúc muốn ăn thì chỉ cần hâm nóng lại là được.

Trương Tư Ninh bụng ngày càng lớn, không ai dám để cô xuống bếp, chỉ sợ bị đụng té vấp ngã, vậy thì mất nhiều hơn được.

Chiều tối hôm nay, bên ngoài nổi lên trận tuyết thứ ba, tuyết rơi không nhiều nhưng gió thổi vù vù, cho dù ở trong phòng cũng có thể nghe thấy rất rõ, có thể cảm nhận được bên ngoài trời rất lạnh. Loại thời tiết thế này, cô tuyết đối không dám ra đường, không nói đến chuyện sợ bị trơn trượt, lỡ như gió lạnh thổi bị cảm cúm thì biết làm thế nào.

Lúc Vệ tiên sinh về đến nhà, đập vào mắt là hình ảnh bà xã ôm cái bụng bự lười biếng nằm trên sofa xem tivi. Hôm qua thím Tào đã về quê, nếu không phải công ty thật sự có việc gấp cần xử lý, anh cũng không muốn đi ra ngoài chút nào.

“Không phải nói ngày mai nghỉ rồi sao, vẫn còn việc phải xử lý ả?” Bị ông xã kéo vào lòng, Trương Tư Ninh chu miệng hỏi.

Tay Vệ tiên sinh tương đối ấm áp, anh sờ sờ tay cô, thấy cũng ấm, lúc này mới yên tâm nói: “Là Bắc Lăng, CEO mới nhậm chức của Bắc Lăng cuối cùng cũng đã phát hiện ra có chỗ khuất tất, hôm nay đến Hoa Tín tìm anh thảo luận chuyện đó.”

Giọng nói của anh thân nhiên, nhưng lại lộ rõ sự châm chọc khinh thường hết sức lạnh lùng, có vẻ rất ngông cuồng nhưng cũng đầy cảm xúc.

Có điều, nhắc tới chuyện này, kéo dài lâu như vậy mới lộ ra dấu vết, nguyên nhân chính cũng do Vệ tiên sinh là một tay cờ giỏi. Một mặt anh hư ảo làm cho những chi nhánh kia trở thành công ty con thuộc về Hoa Tín, một mặt nhanh chóng làm cho Hoa Tín có hiệu lực, việc nhanh chóng không nói còn có thể khiến cho người ta có ảo giác tất cả mọi việc đều bình thường. Loại việc như thế này, nếu không phải là cao thủ, không có mối quan hệ rộng và nền tảng vững chắc thì không thể nào làm được, đầu tiên chỉ giấy phép thôi cũng đã là vấn đề lớn.

Cho nên đến tận lúc này, Trương Tư Ninh nghĩ mãi vẫn không ra rốt cuộc anh đã làm thế nào, còn làm rất gọn gàng không hề lưu lại bất kỳ điểm sơ hở nào.

Làm những việc này phải cân trọng rất nhiều thứ, chỉ cần một chút bất cẩn sẽ bị đối phương tóm lấy điểm yếu cần trả ngược lại, nhưng Vệ Cẩm Huyền chính là một người kiêu ngạo như vậy, anh làm chuyện đôi trắng thay đen, chọn cách thức tấn công ngầm hết sức tỉ mỉ, thật sự không thể không bái phục.

Hơn nữa lần này CEO mới đảm nhận chức vụ ở Bắc Lăng do bên Pháp phái tới là một người Pháp, không biết đầu heo của Vệ Cẩm Thiệu suy nghĩ gì, biết rõ Vệ Cẩm Huyền dốc sức nhiều năm trong nước, thực lực không giống người bình thường, vậy mà còn phái một người nước ngoài đến đây, chuyện này nếu không chôn sống hẳn, thì cũng thật có lỗi với niềm tự hào là người Trung Quốc.

Mà quý ông người Pháp kia, phát hiện ra sự việc bất thường lại chạy đến tìm anh khởi binh vấn tội, thật là ngốc, có ai tự thừa nhận mình làm chuyện mờ ám chứ?

Cho nên kết quả đương nhiên là cụt hứng bỏ về.

Nghe Vệ Cẩm Huyền kể xong, thiếu chút nữa Trương Tư Ninh đã quỳ gối bái phục ông xã nhà mình, trước đó cô chỉ biết anh thuận lợi làm cho Bác Lăng chỉ còn cái vỏ rỗng, chứ không hề nghĩ tới chuyện tất cả công ty con của Bác Lăng cũng đều thuộc về tay anh, nhân tài mà! Chồng cô không đi theo con đường chính trị đúng là nhân tài không được trọng dụng mà!

“Bên Pháp có chịu để yên không ạ? Nói sao đi nữa, cách làm của Vệ Cẩm Huyền cũng không minh bạch nên cô vẫn khá lo lắng.

Vệ Cẩm Huyền rất hồ hởi: “Hiện giờ Bác Lăng không khác gì rơi vào ngõ cụt, cần phải bom vào một số tiền rất lớn mới có thể tái hồi sinh, có điều nếu bên Pháp bom tiền vào, thì Vệ thị ở bên đó có khả năng rơi vào tình trạng khủng hoảng tài chính ngắn hạn, như vậy sẽ ảnh hưởng đến thị trường chứng khoán của Vệ thị, đến lúc đó anh sẽ dùng danh nghĩa của em đi thu mua cổ phiếu do Vệ thị phát hành, sau đó sẽ chuyển cổ phần của anh cho em, khi đó nếu mọi chuyện thuận lợi, em có thể vào hội đồng quản trị, sẽ nắm quyền quyết định. Cứ như vậy, chúng ta sẽ ở thế chủ động, Vệ Cẩm Thiệu sẽ rơi vào thế bị động. Về chuyện của Bác Lăng, em lại càng không cần phải lo lắng, nếu trước đây hai tháng, anh còn có thể có chút lo lắng, còn bây giờ, hừ.”

‘Hừ’ có nghĩa là mọi thứ rất tốt sao?

Đối với việc thu mua cổ phiếu của Vệ thị, tiến vào hội đồng quản trị, có quyền quyết định, còn có chủ động bị động gì đó Trương Tư Ninh cũng không hiểu rõ, nhưng cô cảm thấy ông chồng nhà mình đang từng bước thực hiện kế hoạch trả thù, cô cúi đầu nhìn phần chân trái của anh, Trương Tư Ninh có chút đau lòng, cô ngừng đầu hôn lên cằm anh, dịu dàng nói: “Anh cứ làm đi, cho dù thất bại, còn có phiếu com dài hạn là em, đừng lo.”

Trên đời này, tất cả lời ngon tiếng ngọt cũng không làm anh cảm động bằng những lời này của cô. Khuôn mặt Vệ Cẩm Huyền dịu lại, khẽ sát trán vào trán cô: “Anh yêu em”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Chương92

Mấy ngày Tết, Trương Tư Ninh và Vệ Cẩm Huyền chỉ ở nhà, không đi đâu ra ngoài. Trong nhà, đồ ăn thức uống đều đã được chuẩn bị rất đầy đủ, thời tiết bên ngoài không tốt, phụ nữ có thai đi đứng không tiện nên chỉ có ở nhà là thoải mái an toàn nhất.

Bởi vì trên người đang có tang, mẹ Trương Tư Ninh mất vừa tròn một năm, ba Vệ tiên sinh mới mất, nên câu đối xuân này họ đều giản lược, chỉ có hai người nên cũng không trang trí gì đặc biệt.

Ngày giao thừa, Vệ tiên sinh thức dậy từ rất sớm, đến phòng bếp chuẩn bị trước bữa sáng dinh dưỡng cho bà xã, đun nóng sữa tươi, trứng chần nước sôi, lấy bánh bao táo đỏ trong tủ lạnh ra hâm nóng lại, còn có hai đĩa thịt bò đậu hũ thím Tào đã chuẩn bị sẵn trước đó, ăn với dưa chua rất ngon miệng, cải trắng cay, mặc dù đơn giản nhưng cũng khiến người ta thấy thèm ăn.

Hiện tại, bụng của Trương Tư Ninh đã rất lớn, ngồi dậy hay mang dép cũng không linh hoạt, trước đó có lần còn bị nước tiểu dính ra quần, mặc dù lúc đó cô vô cùng xấu hổ, khóc rất thảm thương, nhưng nhờ có Vệ tiên sinh an ủi, nên cuối cùng mới không để lại âm ảnh trong lòng.

Phụ nữ có thai, bàng quang bị đè ép, đi tiểu nhiều lần cũng là hiện tượng sinh lý bình thường, không thể nào kiểm soát được.

Mặc dù biết như vậy, nhưng chuyện tiểu ra quần thật tình cô không muốn trải qua kinh nghiệm đau thương đó lần nữa, cho nên việc đầu tiên khi thức dậy vào buổi sáng của Trương cô nương không phải là hôn ông xã, mà là dội ông xã đỡ ngồi dậy, mang dép vào, rồi vịn tay anh đỡ cái bụng to đi vệ sinh.

Buổi chiều ông nội gọi điện thoại tới hỏi đêm giao thừa làm gì, Trương Tư Ninh nói: “Chỉ ăn uống giải trí xem tiếu mục cuối năm thôi ạ.”

“Chỉ cần liếc mắt một cái ông cũng biết tiếu Tào về quê rồi, trong nhà chỉ còn con và tiếu Vệ, nó thì bộ dạng như vậy, không phải con phải ôm cái bụng bự đó đi nấu com chứ?”

Trương Tư Ninh bắt đầu kể: “Trước khi đi, thím Tào nấu rất nhiều thức ăn, một lúc nữa chỉ cần lấy trong tủ lạnh ra cho vào lò viba hâm nóng lại là được rồi, hơn nữa con còn đặt đồ ăn ở nhà hàng, lát nữa người ta sẽ giao tới, ông đừng lo lắng, con không có bị đói đâu ạ.”

Nghe cô nói như vậy, lão gia tử vẫn cảm thấy rất đau lòng, nhưng cũng khó nói được gì, chỉ dặn dò: “Đừng có ăn nhiều thức ăn gọi bên ngoài, người ta bỏ nhiều bột ngọt còn có đủ thứ gia vị linh tinh, không tốt cho bé con, thức ăn tiếu Tào chuẩn bị cho dù để trong tủ lạnh nhưng cũng đã mấy ngày, chắc chắn không còn tươi nữa, con cô ăn, ăn thêm ít điểm tâm nước trái cây, trứng gà, uống sữa tươi, những thứ dầu mỡ khác cố gắng đừng ăn, cẩn thận không thời đau bụng.”

Trương cô nương vừa cảm thấy ông nội chuyện bé xé ra to, vừa tận hưởng cảm giác được người lớn quan tâm, cô cười giải thích: “Khách sạn của bằng hữu Vệ tiên sinh nhà chúng ta, chính là Thượng Nhượng Hiền, nơi lần trước con đặt tiệc kết hôn, con đã dặn dò rất kỹ, không cho gia vị linh tinh vào, ông cứ yên tâm đi! Anh ấy rất cẩn thận.”

Đúng là chỉ biết bên ngoài người ngoài mà, lão gia tử lắm bầm, rốt cuộc không có đâm chọc nữa, lại dặn dò thêm mấy câu rồi mới chịu cúp máy.

Giao thừa đi qua, đầu năm thím Tào đã trở lại, mừng tám ông cụ cũng lên tới, vì lo lắng Vệ Cẩm Huyền sẽ không chăm sóc tốt cho bà bầu Trương Tư Ninh, nên đã lên sớm hơn dự tính.

Vừa đến nơi là ông cụ ngắm nghía cháu gái ngay, khuôn mặt nhỏ nhắn không ốm đi chút nào, khí sắc cũng rất tốt, bụng có vẻ lớn hơn một chút, ông cụ nhìn rồi lại nhìn, thấy cháu gái được chăm sóc rất tốt, liền thưởng cho Vệ tiên sinh một khuôn mặt tươi rói.

Năm mới bắt đầu lập xuân, bây giờ đã qua rằm tháng giêng, khí hậu ở Vũ Lăng đang ấm dần lên, ngày sinh của Trương Tư Ninh cũng gần kề, còn chưa đầy một tháng nữa.

Trong nhà mọi người đều rất khẩn trương, Vệ tiên sinh vô cùng căng thẳng, có khi giữa đêm Trương cô nương chỉ hơi động đậy một chút là anh đã tỉnh giấc ngay, mỗi ngày anh đều lo lắng hồi hộp hơn cả cô khiến Trương Tư Ninh có chút bất đắc dĩ, còn phải dỗ dành anh: “Dự tính ngày sinh còn hơn hai mươi ngày nữa mà, anh đừng căng thẳng quá như vậy, hai ngày trước lúc kiểm tra bác sĩ đã nói rồi, con rất khỏe, cơ thể em cũng rất tốt, không có dấu hiệu sinh non.”

Vệ Cẩm Huyền cũng biết gần đây anh căng thẳng quá mức, nhưng lại không cách nào khống chế được, mỗi lần cô vợ nhỏ có chút biến đổi gì là thân thể anh lại phản xạ trước đại não, đây là hành động trong tiềm thức, không sửa được.

Bởi vì ông xã quá khẩn trương, nên vốn dĩ các bà mẹ thường có triệu chứng trầm cảm hoặc sợ hãi trước khi sinh thì Trương Tư Ninh lại ngược lại, cô rất bình tĩnh, mãi cho đến cách ngày dự tính sinh bảy ngày, Trương Tư Ninh mới vào bệnh viện.

Cô muốn sinh thường, không muốn sinh mổ. Sinh mổ sẽ đau lâu hơn mà còn để lại sẹo, sinh thường chỉ đau trong chốc lát và hồi phục nhanh hơn.

Sau khi kiểm tra bác sĩ nói tình trạng sức khỏe của Trương Tư Ninh có thể sinh thường.

Mấy ngày nằm viện, vẫn là Vệ Cẩm Huyền ở bên cạnh chăm sóc cô. Ở phòng bệnh cao cấp nhất, có một phòng khách, có sofa, tivi, giường cũng rộng hơn giường bình thường nên nằm rất thoải mái. Vì vợ con, Vệ tiên sinh không tiếc bất cứ giá nào mời bác sĩ và cả hộ sinh đều phải tốt nhất.

Thím Tào mang theo đồ dùng trẻ con đã mua trước đó đến, có cả một cái nôi cho em bé đã trải sẵn chăn nhỏ sạch sẽ mềm mại, vốn dĩ Trương Tư Ninh nói không cần phải phiền phức như vậy, dù sao nếu sinh thường thì chỉ cần ở lại bệnh viện hai ba ngày đã xuất viện, trước mắt chỉ cần sử dụng nôi của bệnh viện là được, đem tới đem lui rất phiền phức. Nhưng Vệ Cẩm Huyền rất cố chấp, anh không muốn bé con có chút uất ức nào.

Bao nhiêu thấp thỏm và chờ đợi, sáng ngày ba mươi mốt tháng ba, cách thời điểm dự tính sinh ba ngày, Trương Tư Ninh bắt đầu đau bụng.

Lúc đó cô mới vừa đánh răng rửa mặt xong, đang ngồi trên giường ăn bữa sáng thím Tào mang đến, đang ăn thì cảm thấy không bình thường, cô mở to hai mắt, có chút sợ hãi nhìn Vệ Cẩm Huyền, vẻ mặt hốt hoảng: “Ông xã...”

Sau đó chính là một trận nháo nhào hoảng loạn, Vệ tiên sinh hoàn toàn không biết anh đã vượt qua thời khắc đó như thế nào, sau này nhớ lại, cũng là một mớ hỗn độn, không thể nào nhớ rõ tình hình lúc đó.

Bởi vì trước đó đã thảo luận, Trương cô nương không muốn Vệ tiên sinh ở bên cạnh mình lúc sinh, nên Vệ Cẩm Huyền chỉ có thể ngồi trên ghế đợi bên ngoài phòng sinh, anh ngồi yên không hề động đậy chẳng khác nào tượng sáp, ai nhìn vào cũng thấy anh đang vô cùng lo lắng, căng thẳng, ngay cả ông cụ thấy anh như vậy cũng không nhận được vô vai anh an ủi mấy câu: “Bây giờ y học rất tiến bộ, không có việc gì, không có việc gì đâu.”

Sinh thường chậm hơn so với sinh mổ, Trương Tư Ninh lại là sinh con đầu lòng, nên khá vất vả, qua mấy giờ đồng hồ ra sức vật lộn, cuối cùng bé con cũng đã chào đời.

Lúc đó Trương Tư Ninh vô cùng kiệt sức mệt mỏi, y tá ôm bé con còn chưa cắt cuống rốn để cô nhìn mặt, nói cho cô biết, là một bé trai.

Trẻ con lúc mới chào đời thường không dễ nhìn, nhưng Trương Tư Ninh lại cảm thấy bé con vô cùng xinh đẹp. Phía dưới cơ thể đau buốt gần như mất cảm giác, sau khi sinh xong dường như không còn chút sức lực nào, nhưng bây giờ, nhìn thấy tám khăn trắng mềm mại bao bọc quanh bé con, phút chốc cô cảm thấy ngập tràn năng lượng.

Bất kỳ người mẹ nào, khi lần đầu tiên nhìn thấy con chào đời, có lẽ đều có cảm giác diệu kỳ như vậy, tình thương của người mẹ, thật sự rất thần kỳ. Y tá đã ôm bé con đi tắm rửa, Trương Tư Ninh mệt mỏi nhắm hai mắt lại, thân thể rã rời, nhưng đầu óc vẫn rất tỉnh táo, cô nhớ đến người mẹ đã qua đời, không biết tại sao, giờ phút này, vốn dĩ nên là lúc vui vẻ vì con mới chào đời, nhưng cô lại nhớ tới mẹ, trước đây lúc mẹ sinh cô ra, có lẽ tâm trạng của bà cũng như cô lúc này chăng?

Trong nháy mắt, nước mắt ào ạt đến, dâng trào mãnh liệt.

Mấy vị bác sĩ và y tá đỡ đỡ cho rằng cô khóc vì quá đổi vui mừng, không nhận được mỉm cười rất thấu hiểu, vị bác sĩ đỡ đỡ còn vỗ vỗ vai cô: “Làm mẹ rồi, phải mạnh mẽ chứ, đừng khóc nữa.”

Bé con được ôm ra khỏi phòng sinh trước Trương Tư Ninh, y tá ôm bé con được quán trọng tã lót đi ra ngoài nói: “Là một bé trai, mẹ con đều khỏe.” Ông cụ cười ha ha, liên tục nói tốt tốt tốt, tiến lên định ôm bé con, thím Tào ở bên cạnh nói: “Hay là để tôi ôm đi, ngại á, từ từ thôi.”

Lúc này ông cụ mới ý thức được, hai tay mình đang run rẩy không ngừng.

Thím Tào đợi ông cụ nhìn chắt con xong rồi, liền ôm bé qua cho người cha cuối cùng cũng đã có chút phản ứng ngắm nhìn con mình, Vệ tiên sinh nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, tóc non còn ướt đẫm mắt đang nhắm tịt lại trong tã lót, anh vờn cánh tay cứng đờ ra vô cùng thận trọng chạm nhẹ vào khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm, sau đó sờ sờ đầu con, dường như bé con cũng cảm giác được, ánh mắt hơi hé mở ra, mặc dù chỉ là một cái chớp mắt rất khẽ, nhưng Vệ tiên sinh đã nhìn thấy rõ được màu sắc ánh mắt của bé con.giống hệt anh.

Đây là con của anh!

.....

Lúc Trương Tư Ninh tỉnh lại, trên người đã được thay quần áo sạch sẽ nhưng đầu óc còn khá mơ hồ, mãi đến khi giọng nói nhẹ nhàng của ông xã mình vang bên tai: “Em tỉnh rồi?” Dường như cô mới bắt đầu có phản ứng, trước hết hoang mang sờ sờ bụng mình, đã xẹp xuống.

Không phải trong mơ.

Trương Tư Ninh chớp chớp mắt mấy cái, cuối cùng cũng đã hoàn toàn tỉnh táo. Cô nghiêng đầu nhìn Vệ tiên sinh đang ngồi bên cạnh, giọng nói khàn khàn hỏi: “Con đâu anh?” Vừa nói vừa chống đỡ thân mình muốn ngồi dậy.

Phía dưới bụng vẫn còn rất đau, cô rên lên một tiếng, Vệ Cẩm Huyền giữ cô lại: “Đừng loay hoay, con đang ngủ trong nôi ngoài phòng khách, thím Tào và ông nội đang trông con, em đừng lo lắng.”

Trương Tư Ninh dạ một tiếng, vẻ mặt đáng thương nhìn Vệ tiên sinh nhà mình: “Ông xã, em muốn nhìn con.”

Nghe được cô kêu một tiếng ông xã thật không dễ dàng mà, Vệ tiên sinh vừa khỏ sờ nghĩ, vừa nghiêng người hôn lên mặt cô, dịu dàng nói: “Em đừng lộn xộn, để anh bảo thím Tào ôm con lại đây.”

Bé con nặng ba ký sáu, là một em bé mũm mĩm, bây giờ đang say ngủ. Thím Tào đặt bé con vào tay cô, hướng dẫn cô cách nâng người, đỡ đầu em bé, Trương Tư Ninh lần đầu làm mẹ, bé con lại quá nhỏ, lúc ôm con cảm thấy khá run, chỉ sợ không cẩn thận sẽ làm con bị đau.

Ông cụ ở một bên thấy vậy sốt ruột: “Sao con vụng về như vậy, bàn tay dùng dùng nhiều sức bé con sẽ bị đau, cánh tay thả lỏng ra một chút, ai da. . ., chặt quá, thả lỏng ra một chút, tay con làm bằng gỗ hã, lỏng ra một chút lỏng ra một chút.”

Trương Tư Ninh: - -

Về phương diện ôm con Vệ Cẩm Huyền cũng bị ông cụ ghét bỏ, nên không có quyền lên tiếng, vẫn là thím Tào ở một bên lấy lại công bằng cho Trương Tư Ninh: “Phụ nhân lần đầu tiên ôm con, đương nhiên hồi hộp rồi, từ từ sẽ quen thôi, ngại đó, đừng dọa cô ấy, hiện tại cũng đã ôm tốt lắm mà.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Chương93

Bây giờ sở thích đặc biệt của Vệ tiên sinh và Vệ phu nhân là ngắm nhìn con, chỉ cần nhóc con khẽ động đậy bàn tay bé xiu, mở to mắt hoặc chớp chớp cái miệng thì trong mắt hai vợ chồng đều là chuyện mới lạ đặc biệt thú vị.

Bé con tiểu Vệ trước khi chào đời đã được bố mẹ chọn sẵn một cái tên, dù là trai hay gái cũng đều gọi là Vệ Ý, chỉ một âm duy nhất, Ý, nghĩa là tốt đẹp.

Đây là cái tên Trương Tư Ninh chọn được từ ba mươi sáu cái tên do Vệ tiên sinh nghĩ ra mang ý nghĩa tốt đẹp, phát âm cũng hay, trai gái đều thích hợp. Lúc ông cụ nghe qua liền nói: “Sau này chắt con đi học, lúc tập viết tên, ha ha, rất vui đây. (Chữ Ý tên em nó đây, quá tròi nét 懿 :D)

Lúc đó Trương Tư Ninh thật sự cảm nín, Vệ tiên sinh cũng nói không nên lời, cả hai đều không nghĩ xa như vậy, dù sao bé con còn chưa ra đời, nói gì tới đi học, hai người đều cảm thấy khoảng cách khá xa xôi.

Tuy ông cụ nói vậy, nhưng cả hai đã chọn cái tên đó, rồi nhìn lại mấy cái tên khác, đều cảm thấy không hay bằng, nên sau một hồi bàn bạc, hai vợ chồng quyết định vẫn gọi bé con bằng cái tên này.

Đối với bé con mà nói chữ ‘Ý’ khá khó viết, nhưng quen tay hay việc, dù sao cũng sẽ học được thôi.

.....

Ngoài thím Tào, Trương Tư Ninh còn có sự giúp đỡ của thím Nguyệt và chị Từ, cô không chỉ học được cách ôm con khéo léo, ngay cả cách cho con bú cũng đã thành thạo hơn, mặc dù lúc đầu bé mút mạnh quá có hơi đau, nhưng cố gắng một chút cũng qua hết, cô muốn nuôi con bằng sữa mẹ để con được khỏe mạnh.

Bé con Vệ Ý sức khỏe rất tốt, ngay cả bệnh vàng da thường gặp ở trẻ con cũng không xuất hiện, vô cùng khỏe mạnh, nên Trương Tư Ninh chỉ ở bệnh viện ba ngày đã được bác sĩ cho xuất viện.

Đối với người nằm viện mà nói, hạnh phúc lớn nhất chính là được rời khỏi cái nơi mà bốn phía đều là mùi nước khử trùng kia, trở về ngôi nhà ấm áp tự do thoải mái của mình. Tính tổng cộng cả mấy ngày trước sinh, Trương Tư Ninh đã nằm viện hết một tuần một ngày, về đến nhà được nằm lên chiếc giường lớn êm ái mềm mại, thoải mái đến mức khiến người ta thờ phào một hơi dài nhẹ nhõm.

Hiện tại cô còn đang trong tháng, nên tất cả mọi chuyện đều làm theo cách của ông bà xưa, không gội đầu, tắm rửa, không ra gió, không đụng vào nước lạnh, ba cái không, có thể đoán được với một người mỗi ngày đều tắm rửa sạch sẽ mà nói phải trải qua một tháng như vậy khó khăn đến mức nào.

Nhưng dù có khó hơn nữa cũng phải cố mà chịu đựng, cẩn thận không bao giờ thừa. Thật ra những chuyện khác đều có thể chịu được, chỉ duy nhất chuyện không thể gội đầu, cha mẹ ơi, thật sự tra tấn người ta đến chết mà. Nếu không phải hàng ngày chị Từ đều giúp cô dùng nước ấm xoa lên da đầu, thì chắc Vệ phu nhân sẽ phát điên.

Trong hoàn cảnh như vậy, Trương Tư Ninh liền đề nghị với ông xã chia phòng ngủ, không từ mà biết, cô lười thôi như vậy, thật sự không muốn tiếp xúc gần gũi với ông xã. Nhưng Vệ tiên sinh gần đây đối với rất nhiều chuyện vô cùng cố chấp, muốn chia phòng? Ha ha.

Cuộc sống của bé con Vệ Ý hiện tại chính là ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn. Chị Từ và thím Nguyệt cho dù là chăm sóc trẻ con hay chăm sóc phụ nữ sau sinh đều rất dày dặn kinh nghiệm. Như chuyện tắm cho Vệ Ý, bé con nhỏ như vậy nên khi tắm ngay cả thím Tào cũng không dám chạm tay vào vì bé nhỏ quá, thật sự không dám đụng vào, nhưng chị Từ cứ cách hai ngày là tắm cho Vệ Ý một lần, còn đổ nước vào bồn tắm, dùng cái phao bơi được thiết kế đặc biệt cho trẻ sơ sinh đeo vào cổ rồi cho bé con bơi lội ở trong nước.

“Trẻ con khi ở trong bụng mẹ mỗi ngày đều bơi qua bơi lại, chúng không có sợ nước, thường xuyên bơi lội như vậy, có thể rèn luyện cho tay chân bé được linh hoạt, thân thể giãn ra khoan khoái dễ chịu, rất có lợi cho sức khỏe.” Chị Từ giải thích như vậy.

Trong bệnh viện có nơi đặc biệt dành cho các bé bơi lội, Trương Tư Ninh từng nghe thím Tào nói qua nhưng khi tận mắt nhìn thấy con mình bơi tới bơi lui trong nước, phản ứng đầu tiên của cô chính là sợ hãi, lỡ như bị sặc nước thì biết làm sao? Vừa run sợ vừa nhìn thêm một lúc, thấy bé con hoàn toàn không khó chịu, mà ngược lại thỉnh thoảng còn duỗi duỗi bắp chân, động đậy cái tay bé xíu, dường như vậy vùng rất thoải mái, Trương Tư Ninh nhìn thấy tim muốn tan chảy ra, lập tức bảo thím Tào lấy điện thoại đi động cho mình, đồng thời gọi ông nội đến xem, khoảnh khắc có ý nghĩa thế này, sao có thể không gọi mọi người đến xem được! Sau đó cô gửi tin nhắn video qua cho ông xã mình, còn soạn cả một đoạn tin nhắn nói lợi ích của việc bơi lội để Vệ tiên sinh cập nhật thêm thông tin, tránh việc anh nghĩ cô ngược đãi con, tin nhắn gửi đi chưa đến năm phút sau Vệ tiên sinh đã gọi điện thoại về.

“Con còn bé quá, em bảo chị Từ chú ý một chút, chơi đùa trong nước một lúc là được rồi, cẩn thận không thôi con bị cảm lạnh.” Vệ tiên sinh thật sự rất lo lắng, nhất là khi xem tin nhắn video, nhìn thấy con trai mình nhắm mắt, ngo ngoáy tay chân bơi bơi trong nước, cái vòng phao trên cổ, cả khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, nhìn thế nào cũng thấy dọa người, mặc dù đã xem tin nhắn bà xã giải thích, nhưng Vệ tiên sinh vẫn cảm thấy, một bé con còn chưa đầy tháng chưa mọc tóc mà bơi lội như vậy thật là ngược đãi mà!

Nhưng anh cũng không nói những lời này trong điện thoại, sợ cô hiểu lầm anh trách mắng cô, nên trước hết chỉ có thể kín đáo nhẹ nhàng khuyên cô.

Trương Tư Ninh lúc này xem đã thỏa mãn, cô nói lấy lệ: “Anh cứ yên tâm đi, chị Từ rất kinh nghiệm, lát nữa chị ấy còn dạy em cách mát xa cho con, được rồi, không nói với anh nữa, anh yên tâm làm việc, tối về sớm một chút, bye bye.”

Cô nói xong liền cúp điện thoại, Vệ Cẩm Huyền ngó cái điện thoại đã bị ngắt, bất đắc dĩ lắc đầu, thôi quên đi, cô vui là được rồi.

Chị Từ chăm sóc bé con, còn chăm sóc cả mẹ, mỗi ngày đều mát xa bụng cho Trương Tư Ninh ba lần, giúp bụng cô săn chắc hơn, không để lại vết rạn da, nhanh chóng khôi phục lại vẻ trơn mịn như trước.

Chỉ cần một điểm này, Trương Tư Ninh đã cảm thấy mình chi một số tiền lớn để mời chị Từ hoàn toàn xứng đáng.

Thời điểm Vệ Ý đầy tháng, tiệc mừng vẫn tổ chức ở Thượng Nhục Hiên, ông chủ Dương Mộc kiên quyết không chịu nhận tiền, nói coi như là quà mừng đầy tháng cho con nuôi. Đúng vậy, không sai, hiện tại nhóc con Tiểu Ý mà tập hợp cha nuôi lại, trước mắt cũng đã có đến bảy người xếp hàng, đều là bằng hữu rất thân thiết của Vệ tiên sinh, cho dù từ chối thì người ta vẫn quyết nhận làm cha nuôi.

Có điều chuyện nào ra chuyện đó, tiệc mừng này Vệ tiên sinh muốn tự mình chi tiền. Con anh đầy tháng, tiệc mừng, đương nhiên dùng tiền của anh, sao lại để người khác chiếm tiện nghi. Dương Mộc nghe xong lý do của anh, khóe miệng co giật, vỗ vỗ vai anh: “Được, cậu yên tâm, anh mà tuyệt đối không giảm giá.”

Cha nuôi thì nhiều nhưng mẹ nuôi thì chỉ có Kim Giai Di.

Trước đó khi bé con vừa chào đời, cô nàng có đến bệnh viện thăm, sau đó Trương Tư Ninh về nhà trong tháng, cô nàng còn muốn đến, nhưng Trương cô nương không cho, nói đáng về mình rất xấu, bảo cô nàng chờ đến đầy tháng.

Hiện tại bé con đã đầy tháng, qua một tháng cu cậu đã dài ra trắng nõn rất đáng yêu, nhất là ánh mắt của bé con, giống màu xanh đậm của cha nhưng không biết có phải do biến dị không mà màu xanh đậm này nhạt hơn màu mắt Vệ Cẩm Huyền một chút, vô cùng xinh xắn.

Chó con này nhìn có vẻ mũm mĩm, ăn nhiều, khuôn mặt nhỏ nhắn ú ụ, thật sự rất đẹp. Kim Giai Di yêu không chịu được, rất muốn ôm, nhưng lại sợ mình ôm không tốt nên chỉ có thể lớn vòn quanh xe nôi.

Khách khứa đến rất nhiều, hôn lễ lần trước mời những ai thì hôm nay cũng y như vậy.

Nhân vật chính bé con Vệ Ý cũng rất nể tình mọi người, bị nhiều người vây quanh nhìn ngắm như vậy, nhưng không khóc cũng không nháo, có khi còn chớp chớp đôi mắt to được di truyền từ mẹ và con người đương lam di truyền từ cha nhìn trái ngó phải, hết sức đáng yêu.

Buổi tối dỗ con ngủ xong, Trương Tư Ninh và Vệ Cẩm Huyền lẫn lộn vận động một trận trên giường. Sau khi sinh con xong, thân thể cô vẫn rất rắn cảm hết như khi mang thai, Vệ tiên sinh vừa đưa tay chạm vào nơi ấy liền ảm ướt.

“Muốn anh sao?” Nhìn ngón tay còn vương ướt át, Vệ tiên sinh cười rất xảo quyệt.

Trương Tư Ninh trừng mắt: “Rốt cuộc anh có tiếp tục hay không!” Chỉ đưa có ngón tay như vậy đã muốn làm cô thẹn thùng sao, hử, hiện tại da mặt cô đã sớm được tôi luyện rồi.

Vệ tiên sinh cong môi cười, cúi người cắn xuống môi cô, khẽ thì thầm bên tai: “Có muốn anh không, hửm?” Vừa nói, ngón tay lại chạm vào phía dưới thân thể cô, nơi nào đó không ngừng co rút lại.

Trương Tư Ninh không nhịn được, khẽ rên uhm uhm, cô biết rõ ông xã mình muốn nghe gì, liền vô cùng phối hợp vòng tay ôm cổ anh, khẽ cắn tai anh, giọng nói khàn khàn vô cùng nũng nịu: “Muốn, em muốn anh, được chưa nào~”

.....

Bé con đầy tháng rồi, đáng vẻ mỗi ngày một khác, lúc bé con Vệ Ý tròn ba tháng đã biết lật người. Cu cậu mũm mĩm, lúc lật phải cố gắng hết sức, mỗi lần nhìn thấy con nghẹn đỏ mặt tía tai cô gắng lật mình lần qua lần lại, Trương Tư Ninh không nhịn được cười ha ha, cả ba ba của nhóc cũng hùa theo mẹ mà cười, có khi Vệ Cẩm Huyền còn treu con, chờ cu cậu sắp lật được người qua liền giơ một ngón tay nhẹ nhàng ừn một cái, tiểu Vệ Ý đáng thương chút chít liền bị úp sấp về chỗ cũ, lúc mới bắt đầu thì không sao, nhưng Vệ tiên sinh quá hưng phấn không ngừng làm chuyện xấu, bé con tiểu Vệ không thêm động đậy nữa, chỉ oa oa khóc òa lên, âm thanh vang dội, vô cùng khí thế.

Thấy con khóc, Vệ Cẩm Huyền ngượng ngùng, mở to cặp mắt màu dương giống hệt con trai vô tội nhìn bà xã, Trương Tư Ninh cầm nín, lườm anh một cái: “Ai bảo anh bắt nạt con!”

Mặc dù lúc này cô cũng cười rất dữ dội nhưng đầu sỏ gây chuyện là đức lang quân của cô, cho nên mẹ bé con không hề có chút cảm giác tội lỗi nào, cùng lắm cô chỉ là người đứng ngoài quan sát mà thôi.

Cũng may lúc này trong phòng chỉ có một nhà ba người họ, nếu có mặt ông cụ, chắc chắn đã bị la một trận rồi, bây giờ trong nhà chất nhóc tiểu Vệ Ý chính là trái tim nhỏ của ông cụ, kể cả Trương Tư Ninh từng là bảo bối giờ cũng không thể nào sánh được với nhóc con.

Buổi tối hai vợ chồng lại ân ái một hồi, sau khi xong việc, Vệ Cẩm Huyền ôm bà xã nói: “Sắp tới bên Pháp sẽ bom tiền cho Bác Lăng, mấy ngày nữa có thể anh sẽ đi Paris một chuyến, có một số việc anh phải tự tay giải quyết mới được.”

Trương Tư Ninh nhú hai hàng chân mày: “Vệ Cẩm Thiệu ở bên kia không có động tĩnh gì sao ă?” Dù sao cũng ăn nhiều thiệt thòi như vậy.

Vệ Cẩm Huyền vuốt ve tóc cô, giọng điệu thân nhiên nói: “Đã gọi điện thoại qua đây, gào rống như heo cả buổi trời, có điều hán không có chứng cứ nên không làm gì được anh, cũng chỉ có thể ra về ta đây trên điện thoại mà thôi, ngu ngốc chết đi được.”

“Vậy anh qua đó có gì nguy hiểm không?” Cô chỉ quan tâm điều này. Dù sau hai mẹ con Phương Y Chân đã có tiền án, nghĩ đến quan hệ buồn nôn giữa hai mẹ con kia, chắc chắn thân kinh của hai người này không bình thường, nói biến thái vẫn còn chưa xứng với bọn họ.

“Yên tâm đi, không có việc gì, bây giờ có em, có con, đương nhiên anh càng quý trọng tính mạng của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Chương94

Trong công việc, Trương Tư Ninh tự nhận mình không thể giúp được gì cho Vệ tiên sinh. Cô chỉ có thể làm những việc kinh doanh nhỏ, còn những chuyện tựa như quản lý đưa công ty đi vào hoạt động này nọ, cô hoàn toàn không biết gì, cho nên nếu Vệ Cẩm Huyền đã quyết định như vậy, thì người làm vợ như cô đương nhiên sẽ ủng hộ vô điều kiện.

Vệ phu nhân suy nghĩ rất chu đáo, nếu đã không giúp được gì thì ít nhất sẽ không làm anh phải vương bận, dù sao chuyện liên quan đến bên Pháp cũng phải giải quyết dứt điểm một lần.

Thời điểm Vệ Ý được năm tháng, Vệ Cẩm Huyền sang Pháp công tác, gần hai tuần sau mới về. Lúc anh trở về, bé con tiểu Vệ vẫn có thể nhận ra ba

mình, Vệ Cẩm Huyền giờ tay ôm cu cậu, cu cậu cũng rất nể mặt để anh ôm, không khóc không nháo, chuyện này cũng thật không dễ dàng. Nhóc con Vệ Ý này càng lớn thì tính tình cũng lớn lối theo, không làm theo ý nhóc sẽ khóc òa lên, còn khóc rất to, nói theo kiểu các cụ ngày xưa, là khóc bay nóc nhà.

Hai cha con đùa giỡn với nhau một hồi, Trương Tư Ninh đã chuẩn bị xong nước tắm, từ phòng tắm đi ra, thấy một lớn một nhỏ đang chơi đùa rất vui vẻ, liền đề nghị: “Hay là anh tắm với con đi. Thằng chó con này rất nghịch ngợm, ăn nhiều nập ú, chị Từ đi rồi, nhiều khi em không thể nào giữ nó nổi.”

Vốn dĩ chị Từ sẽ ở đây một năm, đợi đến khi Vệ Ý đầy tuổi mới rời đi, đến lúc đó chăm sóc bé con cũng dễ dàng rồi. Nhưng mẹ chị ấy đột nhiên phát bệnh cấp tính qua đời, nên không thích hợp tiếp tục ở lại, vì vậy bắt đầu từ tuần trước, chỉ có mình Trương Tư Ninh chăm sóc con.

Dù sao thím Tào cũng không còn trẻ, sức lực có hạn, còn phải trông coi sinh hoạt hằng ngày của mọi người trong nhà, nấu cơm giặt giũ quét tước đều rơi vào tay bà. Mà ông cụ, tuổi còn lớn hơn, sức khỏe cũng kém, mỗi ngày tranh thủ chơi đùa với bé con một chút đã quý lắm rồi không thể nào trông chừng bé con được.

Vệ tiên sinh cũng biết gần đây bà xã vất vả, hơn nữa đối với chuyện tắm chung chơi đùa với con trai, cũng cảm thấy rất hứng thú. Vì vậy gật đầu nói: “Được, anh với con đi tắm đây,” Nói xong liền tính ôm con đứng lên. ...Nhưng một lát sau, Vệ Cẩm Huyền lại ngượng ngừng buông cái eo bé xíu của con ra, cười gượng nhìn Trương Tư Ninh: “Vẫn là em ôm đi.”

Anh đi bộ phải chống gậy, nhưng hiện tại Vệ Ý còn nhỏ, không thể nào ôm bằng một tay được, đây là chuyện khiến người ta lúng túng, hôm nay vừa trở về, nhìn thấy con cao hứng quá nên quên mất chuyện này.

Trong lòng Trương Tư Ninh có chút chua xót, không có đi ôm con, mà nghiêng người ôm cổ anh, hôn lên mặt anh: “Ông xã, chờ tiểu Mũm Mĩm lớn hơn chút nữa, anh có thể ôm con bằng một tay, bây giờ con còn nhỏ, cần em chăm sóc, đợi con lớn lên, sẽ cần anh dạy dỗ. Anh không biết đâu, bây giờ nhóc con đã háo sắc rồi, em đưa nhóc đi bệnh viện chích thuốc, nó chỉ cho y tá xinh đẹp ôm, nhất định không cho bác sĩ nam đụng vào, tương lai anh nhất định phải quản nó thật chặt mới được.” Hoàn toàn là giọng điệu của một bà mẹ lo lắng cho tương lai của con trai.

Vệ tiên sinh cũng không phải người buồn thu khóc xuân, nên chỉ muộn phiền một lát rồi thôi, lúc này nghe vợ yêu kể tội con trai, mặc dù biết cô muốn làm anh vui mới phóng đại lên như vậy, nhưng tâm trạng của Vệ Cẩm Huyền cũng nhẹ nhàng thoải mái hơn rất nhiều, một tay anh ôm vợ, một tay sờ bé con đang nằm trên giường không biết đang nghĩ gì cười cái gì, cười nói: “Con chúng ta đẹp như vậy, không chừng tương lai sẽ có rất nhiều con gái yêu thích, cũng không cần quản lý quá nghiêm khắc, tuổi trẻ vẫn nên trải nghiệm nhiều, mới có thể vững vàng trưởng thành.”

Đây là khuyến khích con trai đào hoa lãng tử sao?

Tâm tình của mẹ bé con Vệ phu nhân lúc này thật vi diệu.

Cuối cùng một nhà ba người cùng nhau tắm rửa. Đây là trải nghiệm hoàn toàn mới, nhưng tình hình lúc này cứ rối tung rối mù. Gọi đầu cho tiểu Béo vô cùng khó khăn, bởi vì nhóc con này rất ghét gọi đầu, cứ mỗi lần xoa dầu gọi lên là cu cậu lại xoay qua xoay lại rất lợi hại. Trương Tư Ninh bảo Vệ Cẩm Huyền giúp cô che kín hai tai con lại, bịt chặt để không bị nước vào lỗ tai, cô cảm vùi sen điều chỉnh tia nước, hiện tại Vệ Ý đã hơn năm tháng gần sáu tháng, rất thông minh, vừa nhìn thấy điệu bộ Trương Tư Ninh như vậy, nước còn chưa kịp rót trứng đầu cu cậu đã bắt đầu gào khóc.

Lúc trước khi chị Từ còn ở đây, mỗi lần chị ấy gọi đầu cho Vệ Ý, Vệ tiểu Béo rất ngoan ngoãn. Bây giờ đổi lại là mẹ làm, bé con lại không chịu, mãi đến hôm nay Vệ tiên sinh mới biết thì ra cu cậu ghét gọi đầu.

Nhưng dù có ghét đi nữa thì cũng phải gọi sạch bọt xà phòng, nên mặc cho Vệ tiểu Béo gào khóc rất dữ dội, cánh tay cánh chân mồm mồm không ngừng đập nước phành phạch, nhưng dưới sự trấn áp mạnh mẽ của ba mẹ, cuối cùng cu cậu cũng đã bị tắm rửa sạch sẽ.

Trương Tư Ninh ôm nhóc con không ngừng khóc nháo ra khỏi phòng tắm, bây giờ cô đã có chiều thức để đối phó với nhóc con này, cu cậu vừa khóc, cô liền cho bú sữa, Vệ Tiểu Béo ham ăn, không cần biết có đói bụng hay không, có sữa mẹ là nhào vô ngay, nên trong thoáng chốc mọi thứ đã yên tĩnh trở lại, chỉ thỉnh thoảng thút tha thút thít, nơi khóe mắt rớt ra vài giọt nước mắt, thoạt nhìn cũng rất đáng thương, ít nhất cũng đủ khiến Vệ tiên sinh mới từ phòng tắm đi ra rất đau lòng.

“Bình thường em gọi đầu cho con cũng vậy sao?” Vệ Cẩm Huyền vừa ngồi bên cạnh vợ lau tóc cho con, vừa nhẹ nhàng hỏi.

Trương Tư Ninh cũng rất uất ức: “Chị Từ gọi đầu cho cu cậu cũng chưa thấy khóc bao giờ, mà đổi lại em và thím Tào làm là khóc ầm lên, lúc chị Từ đi đã nói hết với em những thứ cần lưu ý, em làm sao biết được thằng chó con này còn phân biệt đối xử như vậy.”

Phân biệt đối xử.....

Vệ tiên sinh nín cười, hôn lên môi vợ mình một cái: “Ngaoan, là con không đúng, đợi sau này cu cậu lớn lên, anh sẽ giúp em đánh nó.”

Trương Tư Ninh sắc bén vạch trần lời nói dối của anh: “Thôi bỏ đi, hiện giờ trong lòng anh nếu Vệ Tiểu Béo đứng thứ hai, thì có lẽ sẽ không có ai đứng nhất, vốn dĩ hy vọng sau này cha nghiêm khắc, mẹ hiền từ, nhưng anh xem vừa rồi anh nói thế nào,” Cô bắt chước giọng điệu của anh lúc này: “Không cần quá nghiêm khắc, tuổi trẻ phải trải nghiệm nhiều thì mới trưởng thành được....Hừ, ngay cả vấn đề nhân phẩm đạo đức mà anh còn buông lỏng như vậy, Vệ tiên sinh, em thấy sau này thế nào hai chúng ta cũng đổi ngược lại, mẹ thì nghiêm khắc còn cha thành mẹ hiền thôi.”

Vệ Cẩm Huyền bật cười, bỗng nhiên ý thức được những lời mình lơ đãng nói ra vừa rồi đã dựng lên một bức tường trong lòng bà xã. Anh ngượng ngừng ho mấy tiếng, chuyển hướng nói sang chuyện khác: “Tư Ninh, để anh xem tìm thêm một người giúp việc, một mình em trông con vất vả quá.”

Đổi hướng một cách thỏa đáng mà.

Trương Tư Ninh đáp trả lại bằng một cái liếc mắt, tỏ vẻ: “Anh đừng có mà giả vờ”, nhưng cũng không thèm nói thêm gì, chỉ trả lời anh: “Anh thử tìm xem, nếu có thể thì tìm một người giống như chị Từ vừa chững chạc vừa làm việc cẩn thận lại trung thực, có được một người như vậy thì tốt.” Rồi bổ sung thêm: “Tốt nhất là có thể giúp làm thêm việc nhà, cũng không cần tìm người chuyên nghiệp như thím Nguyệt, thím Tào lớn tuổi rồi, nhà mình nhiều người, một mình thím làm việc vất vả quá, có thêm người có thể chia sẻ bớt công việc, so với người lạ, em càng yên tâm để thím Tào phụ trông con hơn.”

Vệ Cẩm Huyền gật đầu ra vẻ đã hiểu: “Được, anh biết rồi.”

Thả bé con vào trong nôi, Trương Tư Ninh và Vệ Cẩm Huyền đứng ngắm dáng vẻ say ngủ ngây thơ đáng yêu của Vệ Tiểu Béo một lúc sau đó hai vợ chồng mới trở lại giường.

Trước đó vẫn chưa có thời gian hỏi anh chuyện bên Pháp, lúc này rảnh rồi, Trương Tư Ninh hỏi: “Chuyện bên Pháp sao rồi, có thuận lợi không anh?”

Mặc dù trong điện thoại Vệ tiên sinh nói mọi chuyện vẫn thuận lợi, nhưng lúc này cô không nhận được muốn hỏi lại lần nữa.

Vệ Cẩm Huyền ôm cô, để cô tựa vào ngực mình, anh sợ đánh thức con đang ngủ say, nên nói rất nhẹ, khẽ thì thầm bên tai cô: “Vẫn còn đang tiến hành, mọi việc không hoàn toàn thuận lợi như anh tính, Vệ Cẩm Thiệu cũng còn chút đầu óc, có điều anh cũng không gấp, cứ từ từ thôi.”

Anh chỉ nói vậy, không nói cặn kẽ, nhưng Trương Tư Ninh cũng không tiếp tục hỏi nữa, dù sao thì cô nghe cũng không hiểu được, chỉ dạ một tiếng, bỗng nhiên hỏi: “Anh tính giành lại Vệ thị sao?” Chuyện này trước đây cô chưa từng hỏi anh, cảm thấy anh làm thế nào cũng tốt, cô không quan tâm nhưng lúc này không nhận được mới bật ra hỏi.

Vệ tiên sinh thấy câu hỏi của bà xã cũng không ngoài dự tính, anh cũng không che giấu suy nghĩ của mình: “Những gì ông già để lại, thật tồi tệ. Anh không cần Vệ thị, nhưng anh có thể giúp người khác có nó, từ đó anh tận dụng lợi thế của nó là được.”

Cũng chính là muốn phá hủy Vệ thị ư?

Trương Tư Ninh im lặng trong chốc lát, càng ôm thắt lưng của anh chặt hơn, yếu ớt nói: “Anh làm sao cũng được, nhưng nhất định phải chú ý an toàn, đừng làm những chuyện nguy hiểm, đừng khiến người ta hận mình rồi bị trả thù.”

Đây là Tư Ninh lo lắng anh sẽ làm chuyện quá cực đoan sao?

Ánh mắt Vệ tiên sinh dịu dàng, bỗng nhiên thì thầm bên tai cô: “Vừa rồi, có chuyện em nói không đúng.”

“Dạ?”

“Trong lòng anh, em quan trọng nhất, không ai có thể so sánh với em, cho dù là con của chúng ta cũng vậy.”

Phản ứng đầu tiên của Vệ phu nhân là sững sốt, mãi một lúc sau mới kịp phản ứng lời anh nói, trong thoáng chốc phất cờ trong bụng, cả khuôn mặt tràn ngập nụ cười hớn hở.

Vệ Cẩm Huyền thấy cô như vậy trong lòng chua xót, Vệ phu nhân của anh, những gì cô theo đuổi chỉ là một câu nói ngọt ngào giản đơn như vậy. Anh cảm thấy có chút mất mát không nói nên lời, nhưng cũng thấy vô cùng cảm động, gả cho một người ngay cả ôm con đi bộ vài bước cũng không được như anh, sao cô lại không cảm thấy tủi thân chút nào chứ?

Rất ngốc nghếch, cô gái của anh, thật sự rất ngốc nghếch. Ngốc đến mức khiến anh đau lòng

.....

Thời điểm Vệ tiểu béo tròn tám tháng, Vũ Lăng rơi trận tuyết đầu tiên trong năm, tuyết rất lớn, không bao lâu sau trên mặt đường đã phủ một lớp tuyết dày.

Trương Tư Ninh và Vệ Cẩm Huyền mỗi người một bên nắm tay con tập đi trên phòng khách tầng hai.

Đúng vậy, gần đây, bé con mũm mĩm tiểu Béo đã bắt đầu tập đi. Cũng không có ai dạy cu cậu, một hôm cu cậu đang ngồi một mình trên giường cũi của mình, giường nhóc con có thanh bảo vệ, nhóc tự mình hi hục men theo thanh bảo vệ đứng lên. Lúc đó Trương Tư Ninh đang thất cầ vạt cho Vệ Cẩm Huyền, nghe tiếng con ê a, hai vợ chồng vừa quay đầu lại, hết sức kinh ngạc, tiểu Béo vậy mà đã tự mình đứng lên!

Chuyện này thật đáng kinh ngạc, Trương Tư Ninh xuống lầu gọi ông nội và thím Tào lên nhìn, thím Tào nói: “Nhóc con này ăn giò khỏe mạnh, chân chắc khỏe, sẽ học đi rất nhanh.” Ông cụ rất cao hứng cười ha ha: “Tiểu khoai tây của chúng ta đúng là có tiền đồ mà!”

Khoai tây, là cái biệt danh nghe rất chip hời mà ông cụ đặt cho nhóc con, lúc đó Trương Tư Ninh đã phản đối rất mãnh liệt, con cô có dáng vẻ xinh xắn như vậy, gọi khoai tây nghe không sạch sẽ chút nào. Lúc đó ông cụ còn trừng cô: “Trước đây, con còn kêu nó là béo đó thôi! Gọi khoai tây không phải là khỏe mạnh cứng cáp sao?”

Cái này đúng là lịch sử đen tối mà!

Lúc đó Trương Tư Ninh nhìn ông nội mình đầy phần uất, vậy mà Vệ tiên sinh còn cố tình xấu xa, buổi tối lúc đi ngủ anh cứ gọi ‘béo à béo à’ cả buổi, cuối cùng Vệ phu nhân nổi giận, vùng lên phản kháng, đặt Vệ tiên sinh dưới thân mình lần qua lộn lại một trận, anh mới thành thật lại.....?

Dù sao Vệ khoai tây cũng chỉ là nhóc con tám tháng tuổi, không thể nào tự đi được, phải có người vịn đỡ, nhưng cũng không được đi quá lâu, mệt quá cũng không tốt.

Một nhà ba người đi tới cửa sổ sát đất xem tuyết rơi, Vệ khoai tây nhìn ra bên ngoài kêu ua ah, gần đây cu cậu bắt đầu mọc răng, hơi một tí là chảy nước miếng, cho nên trên cái cổ mũm mĩm có đeo thêm một cái yếm màu hồng, có in hình mèo Garfield, mặc một bộ quần áo bông có thêu chữ phúc, tròn xoe.

Lúc này, ông cụ vừa đi lên tới, nét mặt rất nghiêm túc, chỉ cần nhìn thoáng qua biết ngay không vui.

Trương Tư Ninh và ông xã liếc nhìn nhau, rồi nhìn ông nội nhà mình hỏi: “Ông nội, xảy ra chuyện gì sao ạ?”

Ông cụ nhìn cháu gái, muốn nói lại thôi, Trương Tư Ninh xoay người bế bé con mũm mĩm lên, đi qua nỗi giận: “Có chuyện gì sao ông không nói đi ạ, cứ ập a ập ứng, con sốt ruột thay ông.”

Ông cụ sờ sờ khuôn mặt tròn xoe của Vệ tiểu béo, sau đó thở dài một hơi: “Vừa rồi, chú Hai của con gọi điện thoại cho ông, nói ba con, hần...hần đã bị bắt!”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Chương95

Trương Tư Ninh cũng không vì những lời của ông cụ mà phản ứng hoảng hốt gì, ngược lại cô vẫn rất bình tĩnh, chỉ dạ một tiếng: “Vậy thì để chú Hai nghĩ cách cứu người ra là được, dù sao Trương gia cũng không thiếu tiền.”

Ngay cả lý do vì sao bị bắt cũng không hỏi.

Ông cụ có chút không vui, con gặp nạn, thân làm cha không nóng lòng mới lạ! Nhưng trước mắt lại là cháu gái mà ông yêu thương nhất nên cũng không thể nào trách móc cháu mình bất hiếu được, dù sao trước đó hai cha con cũng đã tranh cãi quá kịch liệt.

Sau đó cháu gái kết hôn cũng không mời mọi người trong nhà, thoáng cái làm mất lòng toàn bộ người thân, trước đó nếu không phải ông không cho phép, chắc chắn ba con bé đã tới làm loạn mấy lần. Việc này ông không nói với cháu gái, chỉ sợ nói ra thì quan hệ giữa hai cha con sẽ càng trở nên căng thẳng hơn.

Mà bây giờ thái độ của người Trương gia đối với cháu gái cũng rất vi diệu, gần như là coi thường. Dù sao cũng phải giữ gìn mặt mũi, chuyện kết hôn lớn như vậy mà không mời bọn họ, thì còn bà con họ hàng gì nữa. Ông cụ nhớ tết vừa rồi khi về nhà, con gái đã giờ trò ở trước mặt mọi người trong gia đình nói: “Cho dù Trương Tư Ninh cô ta có gả cho tổng thống Mỹ đi nữa chúng ta cũng không thêm dính líu tới! Huống chi chỉ là một người què quặt, bị anh trai đuổi ra khỏi nhà! Hừ, thật đúng là xem mình như phu nhân lớn mà! Trương gia ta cũng không phải là người nghèo khổ không biết xấu hổ!”

Mặc dù lời nói khó nghe như vậy, nhưng lúc đó ngoại trừ ông cụ thì tất cả mọi người đều gật đầu hứa theo lên tiếng ủng hộ, cảnh tượng lúc đó, cho tới giờ những lời ồn ào mà mai thỉnh thoảng vẫn còn vang vọng bên tai, vậy mà chưa được bao lâu, những người này đã phạm vào lời thề không lui tới với cháu gái nữa để nhờ con bé giúp đỡ.

Chuyện này thật khiến người ta khó xử, ít nhất ông cụ cảm thấy xấu hổ thay con gái. Nhưng hiện tại cũng không còn cách nào khác, nghĩ đến tình hình của con cả mà thằng hai đã nói trong điện thoại, ông cụ ổn định lại tâm trạng, vừa định tiếp tục mở miệng, thì Vệ Cẩm huyền đã nói chen vào: “Tư Ninh, em mang con lên phòng đi, anh và ông nội vào thư phòng nói chuyện.”

Trương Tư Ninh có chút không vui. Cô đương nhiên biết nếu ông nội đến tìm cô, thì chắc chắn ông ba của cô đã xảy ra chuyện lớn, chỉ là cô không muốn dính líu tới. Không phải ông ấy có rất nhiều tiền sao? Không phải có tình yêu đích thực sao? Không phải có con sao? Nếu cái gì cũng có đầy đủ hết vậy thì còn tìm đến cô làm gì! Cô không muốn liên quan đến, cũng không muốn Vệ Cẩm Huyền liên quan đến, nhưng nhìn vẻ mặt bình tĩnh nghiêm túc của Vệ tiên sinh, và cả giọng nói không cho phép tranh cãi, Trương Tư Ninh mỉm cười, thôi quên đi, cho anh thể diện.

Sau khi cầm bàn tay mũm mĩm của Vệ tiểu béo vẫy vẫy bái bai ông cụ, chọc cho ông cụ mỉm cười, cô mới ôm con lên phòng.

Hai người đi rồi, Vệ Cẩm Huyền và ông cụ cũng đi đến thư phòng.

Mặc dù hiện tại vẫn còn nhiều khúc mắc với người trước mặt, thương xót cháu gái, nhưng ông cụ biết, lúc này nếu muốn cứu con mình, cứu toàn bộ Trương gia, người mà ông thật sự có thể dựa vào, cũng chỉ có đứa cháu rể mà ông vốn không xem trọng này. Đến lúc này rồi, còn cần giữ mặt mũi khoan dung cao quý làm gì nữa, vừa mới ngồi xuống sofa ở thư phòng, ông cụ đã nói ngay lý do con trai cả mình bị bắt.

Thì ra Trương Nghênh Hoa bị bắt, là vì có người tố cáo hần tập trung vốn phi pháp, một số tiền khổng lồ.

“Trong điện thoại chú Hai của con cũng không nói rõ, chỉ nói không biết ba con nghe lời ai, mà tìm người thân, bạn bè và cả những người không quen biết để gom góp một số tiền rất lớn, nói là muốn mua đất đai gì đó, số tiền này vừa đến tay còn chưa kịp nóng, hần đã bị người ta báo cảnh sát, bây giờ tiền của ba con, chú hai, cô út, và cả dư thừa con đều bị đóng băng trong ngân hàng không lấy ra được, nhà xưởng cũng bị niêm phong, cô dư thừa út cũng bị bắt, còn có thím hai,” Vốn dĩ ông cụ muốn nói mẹ kế, lại suy nghĩ lời này không thể nói ra, nên mập mờ nói: “Và cả Hằng Yên.”

Như vậy đồng nghĩa với việc cả Trương gia, ngoại trừ Trương Nghênh Khai, tất cả đều dính vào. Vệ Cẩm Huyền gần như có thể tưởng tượng được bây giờ ở Phúc Kiến, Trương gia đang náo loạn tới mức nào.

Anh biết, việc này không phải cô vợ nhỏ nhà anh tùy hứng bộc phát tính tình trẻ con nói mấy lời ‘không thèm quan tâm đến’ là có thể mặc kệ được. Chỉ một cửa đầu tiên của ông cụ này đã qua không xong, nếu ông cụ vừa khóc vừa làm loạn đòi treo cổ tự tử làm bệnh tim tái phát, thì cô bé con nhà anh chắc chắn không chống đỡ được.

.....

Trương Tư Ninh ở trong phòng chơi đùa với con một lát, đợi con ngủ xong, cô liền nằm trên chiếc xích đu bên cửa sổ, vừa đóng đưa vừa ngắm người nhìn bầu trời âm u bên ngoài, trong lòng khá hỗn loạn, rốt cuộc cô cũng không phải là người lòng gan dạ sát.

Nghe thấy âm thanh chuyển động của khóa cửa, Trương Tư Ninh đứng dậy khỏi xích đu, thấy Vệ Cẩm Huyền đi vào, cô bước ra mấy bước đón anh, cũng không dừng lại mà trực tiếp nhào vào lòng ông xã, ôm thật lung anh. Sau đó Vệ tiên sinh nghe tiếng bà xã mình rụt rè hỏi: “Không phải là giết người phóng hỏa chứ ạ?”

Vệ Cẩm Huyền muốn câm nín, sau đó cảm thấy rất buồn cười, thương tiếc hôn lên trán cô, khẽ nói: “Em nghĩ đi đâu vậy, không có xấu như em tưởng tượng đâu.”

Chuyện không xấu như cô nghĩ, vậy là không phải chuyện liên quan đến tính mạng, cũng có nghĩa là có thể dùng tiền để giải quyết hoặc là ngồi tù. ...

Chỉ cần không phải là chuyện liên quan đến tính mạng là tốt rồi. Trong lòng Trương Tư Ninh đã thông suốt, cẩn thận suy nghĩ mọi việc xong, tâm trạng đang thấp thòm lo lắng không yên lập tức bình ổn lại. Cho dù sau đó Vệ Cẩm Huyền nói ba cô vì tập trung vốn phi pháp, cô cô, dư thừa cô, thím út và cả Hằng Yên đều dính tới, thì phản ứng của Vệ phu nhân vẫn rất thần nhiên, nghe xong có chút bất mãn hỏi ông xã một câu: “Anh nói chuyện này là sao ạ?”

Thật tình cô không muốn liên quan đến, nhưng cô cũng biết không thể bỏ mặc được, cũng chính vì nhất định phải dính vào, nên trong lòng mới cảm thấy khó chịu, mới thấy không cam lòng, hơn nữa chuyện này còn có cả Hằng Yên, nên càng cảm thấy khó chịu hơn.

“Anh nghĩ có lẽ ba em đã đắc tội với người khác. Mấy năm gần đây, mặc dù việc tập trung vốn bất hợp pháp bị kiểm soát rất chặt chẽ, nhưng ba em vừa mới gom tiền đã bị người ta báo cảnh sát, như vậy cũng quá nhanh chóng. Giống như người ta giăng sẵn bẫy, đợi ba em vừa lọt vào, họ đã nhanh chóng thu lưới, thủ đoạn này rất thô nhưng thật sự đơn giản và hiệu quả.”

Về mặt Trương Tư Ninh bình tĩnh, nghe xong cũng không phát biểu ý kiến gì, chỉ nhẹ nhàng đáp lại cái chần nhỏ cho con, nhìn Vệ tiểu béo đang nhắm nghiền hai mắt ngủ say không biết mơ thấy gì bỗng nhiên nhếch miệng cười toe toét, ánh mắt Trương Tư Ninh vô cùng dịu dàng gọi ông xã đến xem đáng về góc ngốc nghếch của con.

Vệ Cẩm Huyền tiến đến gần nhìn thấy nhóc con đang cười chảy cả nước miếng, ánh mắt rất dịu dàng: “Chắc mơ thấy cái gì vui đây?”

“Chắc chắn là nằm mơ được ăn ngon rồi, tiểu mồm mồm này rất tham ăn mà.”

Vệ Cẩm Huyền bật cười, nhìn vợ yêu xinh đẹp, con trai đáng yêu trước mặt, trong lòng vô cùng thỏa mãn. Anh vỗ vỗ vai cô, khẽ nói: “Chuyện của ba em để anh xử lý, em đừng bận tâm” Có thể trong sinh hoạt hàng ngày, bởi vì khiếm khuyết ở chân, anh không thể làm được cho cô nhiều thứ, nhưng ở khía cạnh khác, anh hoàn toàn có thể vì cô mở ra cả một vùng trời.

Trương Tư Ninh khá ngập ngừng, đây vốn là chuyện của cô, sao có thể để anh vì những người đó mà vất vả. Vệ Cẩm Huyền nhìn ra được sự đắn đo của cô liền kéo cô lại ôm vào lòng, ấm áp nói: “Anh không ra mặt, để cho Hạ Tuấn và quản lý Du đứng ra làm” Còn nói thêm: “Sức khỏe ông nội là quan trọng nhất, chuyện này không thể kéo dài được, càng để lâu thì ông cụ càng nghĩ ngợi lung tung, Tư Ninh, chúng ta là vợ chồng, không cần phải phân biệt rõ ràng như vậy, chuyện của em cũng là chuyện của anh, chúng ta không vì những người khác mà vì ông nội, và cả mấy đứa em họ của em nữa, được không?”

Nói cho cùng, đó mới thật sự là điều khiến cô do dự, không cam lòng, Vệ Cẩm Huyền biết vậy, nên anh đã lấy những người cô quan tâm ra khuyên nhủ.

Nghĩ đến ông nội, rồi mấy em họ, Trương Tư Ninh khẽ im lặng rồi cuộc một lúc sau cũng gạt đầu đồng ý.

Ngay sau đó, Vệ tiên sinh đã gọi Hạ Tuấn đến nhà, cùng với ông cụ, ba người ở trong thư phòng nói chuyện rất lâu, thật ra.... vẫn là nói chuyện điện thoại với chú Hai Trương Nghênh Khai. Sáng hôm sau, Hạ Tuấn dẫn theo hai trợ lý lên máy bay đi Phúc Kiến, vốn dĩ ông cụ cũng muốn đi theo về, nhưng Trương Tư Ninh sống chết không cho: “Hiện giờ bên đó rất lớn xôn, ông có trở về cũng không giúp được gì, hiện giờ ba con đang bị giam, những người bị ông ấy lấy tiền đang rất điên tiết, ông mà về đó không phải trở thành bia ngắm sóng sao, ông đừng lo lắng cho mấy em, biểu đệ đã đi nhà bà nội, biểu muội còn đang ở trường đại học không có về nhà, Dương Dương và Trình Trình đã đi trốn với chú Hai, hiện tại Hạ Tuấn đã đến đó, cũng đã nói không có chuyện gì lớn.”

Cuối cùng lại đem bé con mũm mĩm nhét vào lòng ông cụ: “Ông giúp con coi thằng nhóc này là được, ông yên tâm đi, Vệ tiên sinh nhà con rất đáng tin cậy.”

‘Vệ tiên sinh rất đáng tin’ nghe được lời khen của bà xã, vô cùng vui vẻ, phối hợp vợ yêu nói: “Hiện tại ông có về đó cũng không giải quyết được gì, bây giờ việc trước mắt là bảo lãnh người đang ở trong nhà giam ra, con đã gọi điện thoại cho quản lý Du ở chi nhánh Phúc Kiến, cậu ta đã lần lộn nơi đó rất nhiều năm, có cậu em vợ khá quyền hạn ở đó, ông đừng nóng vội, việc này không gấp được, vấn đề quan trọng nhất vẫn là sức khỏe của ông, đừng để đến lúc mọi người không có việc gì mà ông lại đổ bệnh, Tư Ninh sẽ buồn.”

Trương Tư Ninh gật đầu, đáng vẻ rất đáng thương.

Ông cụ bất đắc dĩ, mặc dù sốt ruột, nhưng cũng biết mình chỉ là một ông lão, có về đó cũng vô dụng. Lần này, con trai lớn tập trung vốn, nhà xưởng nhà cửa đều đã thế chấp cho ngân hàng, người thân họ hàng cũng dính vào, ngay cả đồng nghiệp và bạn bè cũ cũng không thoát, chỉ cần có chút quan hệ, đều kêu gọi góp tiền vào, nếu không thì con gái, con rể, hai người con dâu cũng sẽ không dính vào, tất cả bọn họ đều dồn hết vào đó.

Cũng may còn có con trai không dính đến chuyện này, nếu không chắc ông cụ sẽ phát điên mất.

Ngày thứ hai sau khi tới Phúc Kiến, Hạ Tuấn liền báo tin tức chính xác về.

Lúc đó, Trương Nghênh Hoa nghe lời xúi giục của anh trai Hàng Yến tập trung vốn. Con người ai cũng có lòng tham, mặc dù Trương Nghênh Hoa mở không ít nhà xưởng, nhưng mấy năm gần đây hiệu quả và lợi nhuận khá bình thường, đã không còn được huy hoàng như trước kia nữa. Trước đó hẳn cũng đầu tư vào kinh doanh bất động sản, nhưng kết quả không như mong muốn, mặc dù không lỗ vốn nhưng cũng không được bao nhiêu lợi nhuận. Lẽ ra không nên tiếp tục đầu tư vào đó nữa, nhưng lúc đó, anh trai Hàng Yến lại nói, chính phủ đã có kế hoạch xây dựng hệ thống tàu điện ngầm ở Phúc Kiến, nếu như mua hết những khu đất xung quanh trước khi chính phủ công bố tin tức, đến lúc đó không phải sẽ đếm tiền mỏi tay sao? Mà vừa vặn anh trai Hàng Yến có một người bạn học làm quan chức lớn trong chính phủ, có tin tức nội bộ chính xác, có thể biết được vị trí cụ thể sẽ xây dựng hệ thống tàu điện ngầm.

Thấy lợi ích to lớn ở trước mắt, người ta trở nên mất lý trí, hơn nữa người nói chuyện này lại là anh vợ mình, mà người anh vợ này quan hệ khá tốt với Trương Nghênh Hoa, nên mặc dù mới đầu khá do dự, nhưng cả Hàng Yến và Trương Nghênh Trân, em gái và bà xã cùng thuyết phục nên Trương Nghênh Hoa quyết định đánh một trận lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Chương96

Đánh một trận lớn đánh thẳng luôn vào tù.

Trương Tư Ninh cạn lời chỉ biết nhìn ông xã nhà mình hỏi: “Vậy bây giờ anh trai Hàng Yến đâu ạ?”

Vệ Cẩm Huyền thoáng nhìn qua ông cụ, thấy sắc mặt ông vẫn tốt, liền nhỏ giọng đáp: “Mất tích, vợ con cũng không thấy.”

Thật được mà, chuyện này có gì không rõ nữa! Tuy cô không biết anh trai Hàng Yến, nhưng chỉ cần nhìn nhân phẩm của người đàn bà này, cũng biết người anh trai kia chẳng tốt lành gì. Hiện tại cả nhà đều không thấy, trừ chạy trốn thì còn gì để giải thích nữa?

Ông cụ nghe nói ồn ào cả buổi trời biết được anh trai Hàng Yến chính là kẻ đầu têu khiến con trai mình lao vào lửa như con thiêu thân, trong lòng bức tức mức nào khỏi phải nói, giận đến phát hỏa, Vệ tiên sinh thấy vậy nháy nháy mắt với Trương Tư Ninh, Trương cô nương liền vội vàng đưa tiểu mũm mĩm đang ôm trong lòng qua cho ông cụ: “Ông nội, Vệ khoai tây muốn ông ôm.”

Nhóc con Vệ khoai tây vẫn luôn thích chơi với ông cụ, mặc dù không hiểu mẹ mình đang nói gì nhưng chuyện này hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến việc tiểu mũm mĩm thích ông cụ, cu cậu chảy nước miếng bị mẹ xách dưới nách đưa ra giữa không trung, hướng về phía ông cụ a a hớn hờ kêu lên.

Ông cụ vừa nhìn thấy tiểu bảo bối cười với mình, bao nhiêu bức tức trong lòng liền tan biến, ông vừa ôm Vệ tiểu béo vừa mắng Trương Tư Ninh: “Có ai ôm con như con không chứ.”

Trương Tư Ninh bật cười: “Ông à, bây giờ đừng nghĩ ngợi gì hết, mọi chuyện đã vậy rồi, có tức giận cũng vô ích, chỉ khiến bản thân mình sinh bệnh thôi, như vậy ngoại trừ người thân của mình thì có ai đau lòng đâu đúng không ạ? Ông phải kiên trì, đừng vì những thứ không liên quan đến mình mà khiến mình bị uất ức.”

Ông cụ nhìn cháu gái, rồi nhìn cháu rể, cuối cùng cúi đầu nhìn Vệ khoai tây trong lòng, hốc mắt có chút ẩm ướt, haizz một tiếng: “Vị Khoai Tây, ông phải sống lâu mấy năm nữa, ông tức chết rồi, không phải tiện nghi cho kẻ khác sao!”

Thấy ông cụ đã thông suốt rồi, Trương Tư Ninh và ông xã liếc nhìn nhau, cả hai thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần ông cụ không suy nghĩ lung tung rồi sinh ra đau ốm, những chuyện khác đều không thành vấn đề.

Trương Tư Ninh quay lại chuyện vừa rồi, cô hỏi ông xã: “Nếu không tìm được anh trai Hàng Yến, chuyện này có bị ảnh hưởng gì không anh?”

Vệ Cẩm Huyền đáp: “Về cơ bản mà nói, chuyện này đã không còn quan hệ gì với anh trai Hàng Yến, hẳn ta chỉ là sợi dây câu mồi, kẻ thực sự câu cá mới chính là mấu chốt để giải quyết chuyện này, Hạ Tuấn và quản lý Du đang điều tra, có lẽ hai ngày nữa sẽ có tin tức chính xác.

Chuyện góp vốn phi pháp kỳ thật nói nhỏ không nhỏ mà lớn cũng chẳng lớn, mặc dù Trương Nghênh Hoa tập trung một số tiền rất lớn, nhưng còn chưa kịp làm gì thì đã bị báo cảnh sát, kỳ thật đây có thể xem như vận số của ông ta tốt, tên kia quá nóng nảy thu lưới, từ việc này có thể thấy, tên này không phải kẻ thông minh có thủ đoạn, nên ngay từ đầu Vệ Cẩm Huyền cũng không lo lắng chuyện này có gì không giải quyết được.

Qua hai ngày sau, bên phía Hạ Tuấn đã có tiến triển mới, cậu em vợ quản lý Du hỗ trợ điều tra ra được một người tên là Chu Bản bị tình nghi rất lớn.

Chu Bản là em vợ của bí thư thành Ủy tỉnh Phúc Kiến, nửa năm trước được người ta giới thiệu quen biết với Trương Nghênh Hoa, người đứng ra giới thiệu chính là anh trai Hàng Yến. Vốn dĩ Chu Bản kinh doanh gia công đồ da, nhưng hai năm trở lại đây thị trường kinh tế trì trệ, muốn chuyển hướng sản xuất máy mài. Ở Phúc Kiến nói đến sản xuất máy mài, nếu Trương gia đứng thứ hai thì sẽ không có ai dám nhận mình đứng nhất, trong lĩnh vực này Chu Bản chỉ là lính mới, nên muốn mua một nhà xưởng bao gồm cả thiết bị ở ngoại ô phía Nam của Trương Nghênh Hoa. Đương nhiên Trương Nghênh Hoa không vui, mấy năm nay hẳn đã quen được người ta tặng bốc, nên không để Chu Bản vào mắt, vô cùng sắc bén từ chối yêu cầu của hắn ta.

Chu Bản có một người anh rể quyền thế, ở Phúc Kiến ai cũng phải chừa cho hắn chút mặt mũi, Trương Nghênh Hoa trực tiếp làm hắn bề mặt như vậy, chuyện này hẳn ghi thù vào lòng. Hơn nữa hắn thêm muốn xưởng máy mài của Trương gia đến đồ mắt, nên đơn giản ‘không làm thì thôi, đã làm làm tới cùng’, hẳn bỏ ra rất nhiều tiền mua chuộc Hàng Lỗi, dẫn dụ Trương Nghênh Hoa rớt vào cái bẫy trăm ngàn sơ hở của mình.

Về phần lý do Hàng Lỗi vì người ngoài hãm hại em gái và em rể mình, một là bất mãn, hai chính là tham tiền.

Mấy năm nay, hắn vẫn đi theo làm trợ thủ cho Trương Nghênh Hoa, làm tài xế, phục vụ, có khi còn kiêm luôn bảo vệ và chạy việc vặt, vốn chuyện này cũng không có vấn đề gì, cũng kiếm được tiền chăm lo cho gia đình. Nhưng con người ta vốn có lòng tham, nhiều năm như vậy, cứ một năm rồi một năm, Hàng Lỗi tự thấy bản thân mình đi theo giúp việc cho em rể cũng coi như cần trọng, không có công lao cũng có khổ lao, nhưng tuổi hắn đã không còn nhỏ, mặc dù nhỏ hơn em rể Trương Nghênh Hoa vài tuổi, nhưng rốt cuộc mãi đến lúc con hắn sắp cưới vợ mà em rể vẫn không đề cập đến chuyện thăng chức cho hắn, hẳn không thể nào cứ làm người giúp việc cho người ta như vậy tới chết. Nên trong lòng ghi hận, Chu Bản tìm tới cửa, hứa cho hắn rất nhiều lợi ích, hẳn cũng đủ tàn nhẫn, cảm thấy tất cả đều vì con nên cắn răng gật đầu đồng ý.

Trương Tư Ninh nghe Vệ Cẩm Huyền kể lại xong, thật sự không biết nên nói gì mới phải: “Anh nói, chuyện này là sao chứ!”

Vệ tiên sinh hiểu sâu biết rộng, chẳng cần nghĩ ngợi gì liền nói: “Tìm được đúng người rồi, mọi việc đều dễ dàng. Hàng Lỗi đã bỏ trốn, chúng ta không cần quan tâm, chỉ có điều Chu Bản này là kẻ tiểu nhân, không cần phải đắc tội với hắn, chuyện này muốn lớn hóa nhỏ, từ nhỏ hóa không, ba em nhất định phải tốn chút tiền rồi.”

Trương Tư Ninh mới không cần quan tâm ba cô có xui xẻo hao tài hay không, chỉ cần đưa được người ra khỏi nhà giam, cho ông nội một câu trả lời là được, nên cô bĩu môi nói: “Dù sao cũng không phải tiền của em, hao tiền thì hao tiền thôi, cũng do ông ấy tự chuốc vạ vào mình, loại trò bịp bợm này mà cũng có thể tin được. Đây cũng là một bài học, tránh cho sau này chỉ nhớ chuyện ăn ngon chứ không nhớ chuyện bị đánh, để em đi nói với ông nội, anh nói Hạ Tuấn tìm cách đưa người ra khỏi trại giam là được, những thiệt hại khác không cần quá đắn đo, có điều cố gắng trả lại số tiền đã huy động cho chủ nhân của nó, đừng để số tiền này rơi vào tay của tham quan.”

Mặc dù cha cô làm sai, nhưng làm lợi thêm cho mấy tên tham những cô càng không sẵn lòng.

Vệ Cẩm Huyền gật đầu: “Đây là chuyện đương nhiên rồi, tiền nhất định phải trả về chủ cũ, nhưng có thể chính quyền sẽ xử phạt những người này.”

Trương Tư Ninh nói: “Chuyện này không liên quan gì đến anh và em hết.” Thấy Vệ tiểu béo đang nằm bên cạnh dụi dụi mắt tỉnh dậy, trên mặt cô hiện lên nét cười dịu dàng, vắn về cái chân béo ú của tiểu mồm mồm, ra hiệu ông xã đưa cái tã ở đầu giường cho cô.

Vệ tiên sinh đối với con trai trần ngập tình thương người cha. Anh đến gần giúp bà xã thay tã cho con, xoa nắn cái chân béo tròn của tiểu mồm mồm đang bi-ba bi-bô, Vệ Cẩm Huyền nói với Trương Tư Ninh: “Em xem, có phải nhóc con này lại béo lên không?”

Trương Tư Ninh cũng xoa nắn đùi của tiểu béo, so so rồi gật đầu: “Hình như có lớn hơn một chút.” Đợi mặc quần cho con xong, cô ôm nhóc con trong tay, đầu tựa vào vai ông xã, không nói tới những chuyện phiền lòng nữa mà chỉ trò chuyện việc nhà: “Anh nói xem, em với anh không béo, sao con mình lại béo ú vậy chứ?”

Vệ Cẩm Huyền nhắc nhở: “Trước đây em cứ kêu con là tiểu béo, nên con béo là do em.” Lời vừa rớt ra khỏi miệng, trên vai đã chịu một đấm của bà xã: “Nói bậy! Lúc con còn bé em kêu như vậy là cố ý để mọi người trong nhà vui vẻ! Chứ không phải béo thật!”

Vệ tiên sinh mỉm cười hiền lành: “Được được được, em nói sao thì là vậy.” Thấy con trai giơ bàn tay mồm mồm ra muốn được ba ôm, Vệ Cẩm Huyền liền đẩy vợ ra, ôm con vào lòng. Trương Tư Ninh ở bên cạnh ghen tị: “Cố con liền đẩy em ra.”

“Cái bình dấm chua nhỏ.” Vệ Cẩm Huyền vuốt chóp mũi cô rồi kẻ sát mặt vào hôn lên cái môi đang chu ra của cô: “Yên tâm đi, em là quan trọng nhất, là bảo bối lớn, nhóc con chỉ là bảo bối nhỏ thôi.”

Đây chính là giọng điệu dụ dỗ trẻ con mà...mặc dù Trương Tư Ninh rất xem thường, nhưng khóe miệng không nhịn được cong cong lên, không còn cảm thấy bất bình nữa.

Vệ Cẩm Huyền thấy cô như vậy, trong lòng rất buồn cười, cô bé con này thật sự rất dễ dụ.

Đầu tháng chạp, mấy người Trương Nghênh Hoa được thả ra. Tổng cộng bọn họ đã ngầy người trong tù gần một tháng. Vệ Cẩm Huyền và Trương Tư Ninh cũng không đề cập đến chuyện Hạ Tuấn và quản lý Du đã tận dụng không biết bao nhiêu mối quan hệ, bao nhiêu phương pháp, nợ người ta rất nhiều nhân tình, và hao tốn bao nhiêu tiền để có thể cứu được người ra, vì có nói ra cũng không có ai thanh toán lại.

Lần này Trương gia tổn thất không nhỏ, không nói tới chuyện đã đắc tội hơn một nửa số người thân bạn bè, mà nhà xưởng cũng mất luôn ba cái. Những chuyện này ông cụ cũng biết, ông thường vụng trộm nói với Trương Tư Ninh: “Đời này, ba con sống khá thuận lợi nên rất cố chấp, hơn nữa mấy năm gần đây, không còn biết mình mang họ gì luôn rồi, ha ha bị thua lỗ như vậy cũng tốt, tránh cho về sau phạm phải sai lầm lớn hơn nữa. Lần này may mà có tiểu Vệ, trước kia ông cảm thấy con gà cho nó phải chịu nhiều thiệt thòi, bây giờ mới thấy, muốn chọn chồng không thể nào chỉ nhìn dáng vẻ bên ngoài, mà phải nhìn vào nhân phẩm và năng lực, tiểu Vệ là người có bản lĩnh, sau này con và nó sẽ có một cuộc sống thanh thản, không bị uất ức, sẽ sống thật bình yên hạnh phúc!”

Trương Tư Ninh nghe ông cụ nói xong liền lặp lại cho Vệ tiên sinh nhà mình nghe, Vệ tiên sinh được ông cụ thừa nhận, trong lòng cảm thấy rất cao hứng, chỉ có điều nghĩ đến việc ông cụ không muốn tiếp tục ở lại đây, Vệ Cẩm Huyền ôm bà xã vào lòng, chích cho một mũi thuốc dự phòng trước, anh nói: “Có thể ông nội sẽ về lại Phúc Kiến, lần này xảy ra chuyện lớn như vậy, chắc chắn ông cụ rất lo lắng cho mọi người trong nhà.”

Thật ra Trương Tư Ninh cũng đã có linh tính trước việc này, nên cũng không ngạc nhiên lắm, cô im lặng một lúc rồi nói: “Em có nghe Dương Dương nói, sau khi ba em ra tù, ông làm rùm beng lên đòi ly hôn Hằng Yên, Hằng Yên cũng náo loạn rất dữ dội, bên đó hỗn loạn rồi tình rồi mù, em không muốn để ông nội về bị người ta coi thường, nhưng em biết, nếu ông không về chắc chắn sẽ rất lo lắng, lần này đắc tội nhiều bà con họ hàng như vậy, có khả năng ông muốn trở về xin lỗi họ, nhưng những người đó đang nóng giận như vậy, sao có thể nói chuyện đáng hoàng tử tế được, lỡ như làm ông nội tức quá tất thổ luôn thì làm sao bây giờ?”

Vệ tiên sinh vuốt ve mái tóc trơn bóng mềm mại của cô, chạm trán mình vào trán cô: “Không muốn ông nội về đó sao?”

“Dạ, không muốn.”

“Vậy đợi ông nội về đó mấy ngày, xem xét tình hình, chúng ta liền gọi điện thoại nói Vệ khoai tây rất nhớ ông, cứ khóc suốt, lúc đó anh ở bên cạnh véo con một cái để nó khóc lóc đáng thương một chút, ông cụ xót cháu, chắc chắn sẽ trở lại ngay.”

Trương Tư Ninh giờ tay đẩy đầu ông xã ra xa một chút, nhìn trên nhìn dưới: “Em nói nè Vệ tiên sinh, chủ ý này của anh cũng quá thô bạo mà, anh có phải là ba ruột không vậy?”

Thật ra Vệ Cẩm Huyền còn muốn lấy lý do con bệnh để gạt ông cụ trở lại, nhưng không nỡ trù rủa con, nên chỉ có thể sử dụng phương pháp này.

“Vậy em nói biện pháp của anh có hữu ích không nào?”

Trương Tư Ninh hừ hừ hai tiếng, bẹo khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngốc ra của nhóc con, rất có lương tâm nói: “Chuyện này... đến lúc đó thử một chút xem sao.”

Vệ khoai tây vô cùng ngoan ngoãn đang ngồi chơi đồ chơi bên cạnh hoàn toàn không biết trong thoáng chốc mình đã bị cha mẹ vô lương tâm bán đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Chương97

Sáng sớm hôm sau ông cụ nói phải về Phúc Kiến, đã thu dọn xong hành lý. Trương Tư Ninh quần quít ông cụ nói: “Ông nội, không phải ông nói năm nay sẽ ở đây ăn tết với chúng con sao, sao ông nói mà không giữ lời gì hết vậy!”

“Đề ông về đó xem mọi chuyện thế nào rồi,” Ông cụ nhìn cháu gái, giải thích: “Mấy người ba con mới ra khỏi trại giam, trong nhà chắc chắn rất lộn xộn, còn bà con họ hàng nữa, dù sao cũng phải cho người ta một lời giải thích, ông có vai về trong nhà, mọi người ai cũng nể mặt, có ông có thể mọi chuyện sẽ yên ổn hơn, đợi sau khi mọi chuyện ổn định ông sẽ quay lại, năm nay nếu không kịp thì sang năm chắc chắn ông sẽ về ăn tết với con, Tư Tư, nghe lời mà.”

“Nhưng những người đó đều đang tức giận, ông mà trở về, thế nào bọn họ cũng sẽ nói mấy lời khó nghe cho xem.”

“Con không hiểu rồi, ông nghe tiểu Vệ nói mấy người bọn họ người nào cũng bị phạt tiền, số tiền này ông phải bắt ba con đền bù lại cho bọn họ, chỉ cần bồi thường đủ tiền thì sẽ không ai vì chuyện chẳng đáng này tức giận làm gì.”

Trương Tư Ninh bắt đầu đi, biết ông cụ đã quyết định đi, cô liếc nhìn Vệ Cẩm Huyền, thấy anh gật gật đầu, cô chỉ hé miệng nói: “Vậy ông phải chú ý sức khỏe, nếu có người nói chuyện khó nghe thì ông đừng thêm đề ý đến bọn họ làm gì, sỡ dĩ những người này đưa tiền cho ba con không phải bởi vì ông ấy

hứa trả lại cho họ thật nhiều lợi ích sao, đều là một đám người tham lam, chẳng ai tốt hơn ai, ông không cần phải cảm thấy có lỗi với bọn họ. Còn chuyện của ba con và Hàng Yến, ông cũng đừng quan tâm nữa, họ muốn giày vò nhau thế nào mặc kệ! Ông về đó thì hãy ở nhà của chú Hai, nếu không thì ở khách sạn cũng được, con sẽ nói quản lý Du sắp xếp cho ông.” Nói xong không đợi ông cụ phản đối, đã tự mình quyết định: “Trước mắt ông hãy ở khách sạn đi, yên tĩnh, ba con, chú nhỏ, cô nhỏ hiện giờ còn không biết đang náo loạn đến mức nào đâu, ông nghe lời con đi.”

Ông cụ nghĩ ngợi một hồi, cảm thấy cháu gái phân tích cũng có lý, chuyện lần này ngoại trừ nhà thằng Hai, còn lại tất cả đều phải vô nhà giam một bận, không náo loạn mới lạ, hấn trở về, thế nào mấy đứa cũng tìm tới kẻ lẻ, vẫn nên ở bên ngoài cho thanh tịnh, hấn lớn tuổi rồi, cũng không muốn tự uất ức chính mình.

Hiện tại đã mừng mười tháng chạp, chỉ còn hai mươi ngày nữa là đến tết. Sau khi tiễn chân ông cụ, Trương Tư Ninh luôn cảm thấy không yên, sợ ông trở về bị uất ức. Vệ tiên sinh vì muốn di dời sự chú ý của bà xã nên bảo cô xuống lầu nói thím Tào chuẩn bị com chiều, tối nay Hạ Tuấn sẽ tới nhà ăn com, lần này cậu ta đã giúp đỡ rất nhiều, lần lộn ở Phúc Kiến nhiều ngày như vậy, mời cậu ta đến nhà ăn com là chuyện nên làm.

Trương Tư Ninh lười biếng không muốn động đây, cô nằm nghiêng người trên giường gối đầu lên đùi Vệ Cẩm Huyền, cánh tay ôm thắt lưng anh nũng nịu thỏ thẻ: “Hình như em muốn bị ốm rồi, cả người không có chút sức lực nào, làm sao đây, Vệ tiên sinh?”

Vệ Cẩm Huyền biết cô nàng này đang làm nũng để được vỗ về đây mà, vừa buồn cười lại bất đắc dĩ, còn có chút triển miên không nói rõ được, ánh mắt anh dịu dàng, đưa tay xoa đầu cô, nhẹ nhàng nói: “Ngày kia, chúng ta gọi điện cho ông cụ, dụ ông về đây ăn tết với mình được không?”

Trương Tư Ninh chớp chớp mắt, ngửa đầu nhìn anh: “Không lẽ anh tính véo chọc cho nhóc con khóc thiệt đó chứ?”

Vệ tiểu béo bây giờ đã gần một tuổi, không còn hay khóc giống lúc còn bé nữa, gần đây đã bắt đầu bi bô học nói, tuy mới bập bõm chưa tròn chữ nhưng đã có thể kêu mẹ, kêu ba, thỉnh thoảng có thể nháy ra cả ‘ông nội’. Mặc dù bé con vẫn rất mũm mĩm, nhưng da thịt rất chắc, từ lúc mới sinh cho đến giờ hoàn toàn không bị bệnh gì, vô cùng khỏe mạnh cứng cáp. Nhưng mà...động tay động chân nhéo con như vậy...cảm giác thật bạo lực mà!

Vệ Cẩm Huyền dường như quyết tâm làm một người cha nhẫn tâm, thản nhiên nói: “Không nỡ ra tay với nhóc này thì làm sao kéo ông cụ về đây được.”

Vệ phu nhân nghe xong trong bụng liền nảy ra ý xấu, vừa lúc bé con trong nôi tỉnh giấc, bi bi bô bô vui mừng, Trương Tư Ninh xoay người ngồi dậy, cũng không kịp mang dép đã chân không chạy qua nôi bế con lên, khễ hôn lên hai má mập mập trắng nõn nà, rồi vờ như thật nói: “Ba con tâm địa rất xấu, muốn nhéo con đó, con nhớ rõ sau này phải hiếu thảo với mẹ, phải xếp ba ở sau mẹ đó.”

Vệ tiên sinh ở bên cạnh nghe cô nói vậy dờ khóc dờ cười, ra hiệu cho cô nhấc chân lên, Trương Tư Ninh nâng cao chân lên một chút, Vệ Cẩm Huyền khễ cúi người xuống giúp cô mang dép vào rồi đứng thẳng dậy, bất đắc dĩ nói: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, không được đi chân trần trên sàn nhà, cho dù trời ấm cũng không được.” Lại giờ tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của con: “Đừng nghe mẹ con nói hươu nói vượn, sau này đối xử với ba mẹ không được phân biệt trước sau.”

“Nhóc con mới bao nhiêu tuổi chứ, nghe có hiểu được đâu.”

“Vậy sao em còn nói?”

Trương Tư Ninh hứ một tiếng: “Em thích.”

“Anh cũng thích.”

Trương Tư Ninh cầm nín, Vệ Cẩm Huyền mỉm cười ôm vai vợ: “Được rồi, biết em mềm lòng, không nỡ, anh đã có cách chọc cho tiểu mũm mĩm khóc. Yên tâm, không nhéo cu cậu đâu.” Vốn dĩ anh cũng tính nhéo con một cái, tuy có chút thô bạo nhưng mọi việc được xử lý nhanh chóng, nhưng nếu cô vợ nhỏ của anh không muốn, vậy thì chỉ cần đổi cách khác làm cu cậu khóc là được, mặc dù nhóc con rất biết điều, gần đây không có khóc lóc những nhều nữa, có điều muốn làm cho một nhóc con khóc là chuyện vô cùng đơn giản.

Buổi tối Hạ Tuấn đến nhà ăn com, vừa nhìn thấy Vệ tiểu béo đã muốn ôm cu cậu. Vệ tiểu béo cũng không có lạ người, chỉ cần cười với cu cậu là đều cho ôm hết, vì chuyện này mà Trương Tư Ninh lo lắng mấy ngày, sợ nhóc con ngốc nghếch bị người ta lừa ôm đi mất cũng không biết khóc nháo lên.

Hạ Tuấn ôm Vệ tiểu béo lắc lư: “Nhóc con này sao nặng vậy chứ, lần trước em ôm nó, cũng không nặng như vậy. Chị dâu nhỏ, chị nên cho nó ăn ít lại, béo tròn quá cũng không tốt, sau này sẽ không có đẹp trai đâu.”

Bây giờ là đang nói chuyện gì đây ah...-_-

Vệ Cẩm Huyền liếc hẩn một cái: “Nhóc con không có béo, cái này gọi là mượt mà.”

“Phốc, ca, anh cũng bao che khuyết điểm quá rồi đó, em đề nghị cũng không được sao, nói sao em cũng là ba nuôi của cu cậu đó.”

“Anh mày còn là ba ruột đây.”

Hạ Tuấn cầm nín, nhìn Trương Tư Ninh, Trương Tư Ninh thấy vậy liền an ủi: “Nhóc con còn nhỏ mà, đợi sau này lớn hơn, bắt đầu cao lên thì sẽ từ từ ốm lại, trẻ con lúc nhỏ mập cũng không hẳn là mập.” Sau đó còn nói thêm: “Có điều tên nhóc này gần đây ăn rất nhiều, lúc đầu cũng không để ý, sau này sẽ không cho cu cậu ăn nhiều thịt như vậy nữa.”

“Nhóc Khoai tây đã có thể ăn thịt rồi sao?!” Đối với chuyện này Hạ Tuấn vô cùng ngạc nhiên.

Trương Tư Ninh gật đầu nói: “Băm nhuyển thịt ra, nấu cháo thịt, cu cậu rất thích ăn món này.”

Mặc dù lúc mới đầu, cảm thấy cái tên ‘Khoai Tây’ này nghe rất phiền lòng, nhưng chẳng còn cách nào khác, một ngày ông cụ gọi đến mấy chục lần, gọi rết qua một thời gian dài, Vệ tiên sinh và Vệ phu nhân nghe mãi cũng thành quen, cảm thấy ‘Khoai Tây’ cũng không có gì không hay, ít ra dù có rơi ngã cũng không sao, rất mạnh mẽ. Nên hiện tại, thỉnh thoảng hai vợ chồng cũng sẽ gọi con là Khoai Tây, hoặc đáng yêu hơn thì gọi là Vệ tiểu béo. Thế nên những người có quan hệ thân thiết với Vệ gia đều biết tiểu thiếu gia của Vệ gia có cái tên ở nhà là Khoai Tây.

Cái tên này, Hạ Tuấn kêu cũng rất thuận miệng.

Ăn tối xong, Vệ Cẩm Huyền và Hạ Tuấn đến thư phòng nói chuyện, tiện thể xách theo Vệ Tiểu Béo luôn. Trương Tư Ninh ở lại dọn dẹp chén đĩa với thím Tào, sau khi dọn dẹp xong, thím Tào đột nhiên nói: “Phu nhân, năm nay tôi ở lại đây ăn tết có được không ạ?”

Trương Tư Ninh có chút kinh ngạc, nhưng vẫn nói: “Được chứ, sao lại không được, thím ở lại ăn tết với chúng tôi, tôi cao hứng còn không kịp đó!” Nói xong nhìn thím Tào thở phào nhẹ nhõm, Trương Tư Ninh càng thấy nghi hoặc.

Thím Tào cũng biết mình đã yêu cầu đột ngột, dù sao những năm trước bà đều đến chỗ cháu gái, hai bà cháu ăn tết với nhau. Bà nghĩ ngợi một lúc rồi giải thích: “Tiểu Nam nhà thím năm nay có người yêu rồi, con bé muốn đến nhà bạn trai ăn tết để chính thức ra mắt. Cô nói, một bà già như thím cũng không thể nào đi theo tới đó được, chỉ có một mình đón tết cũng vắng vẻ quá, không bằng ở lại đây, vừa náo nhiệt, còn có thể giúp đỡ trông chừng bé con, nấu cơm.”

Thím Tào là người đáng thương, con trai, con dâu đều đã mất, vất vả một thân một mình nuôi cháu gái khôn lớn, bây giờ có lẽ cũng sắp trở thành con nhà người ta... Tâm trạng Trương Tư Ninh có chút kỳ lạ, không nhịn được nói: “Thím Tào, hoàn cảnh của con và tiên sinh thím cũng biết rồi, không có nhiều người thân, thím ở đây giúp đỡ công việc, con và tiên sinh đều rất cảm kích, chuyện tương lai không ai nói trước được, con cũng không muốn nói những lời xáo rỗng, nhưng ít nhất thím còn làm việc ở đây ngày nào, thì chúng tôi đều xem thím như một thành viên trong gia đình, Vệ khoai tây cũng thích thím,” Cô nghĩ ngợi một lúc rồi nói luôn ý định sau này: “Qua hết năm mới, trong nhà sẽ tìm thêm một người nữa phụ giúp công việc nhà, chuyện này không có ý gì khác, chỉ là trong nhà có trẻ con, nên nhiều việc hơn, một mình thím nhiều khi làm không xuể được, thỉnh thoảng con còn phải ra ngoài có việc, không thể mang nhóc con theo được, dù sao cũng phải có người chăm sóc nó, người ngoài con lo lắng không yên tâm, chỉ tin tưởng mình thím, người giúp việc mới đến chỉ làm những việc vặt trong nhà, chứ không được ở lại đây.”

Vốn dĩ cô tính đợi sau khi ăn tết xong mới nói chuyện này, có điều sẵn dịp nên nói luôn.

Thím Tào không nghĩ ngợi nhiều, bà rất cảm động, ông bà chủ có thể nghĩ cho bà như vậy, lại xem bà như người thân trong nhà, lại nói tin tưởng bà, đối với bà người như vậy chắc chắn là người tốt nhất. Bà nghẹn ngào, hốc mắt cũng ẩm ướt, cam đoan nói: “Phu nhân hãy yên tâm, chắc chắn sau này tôi sẽ chăm sóc tiểu Béo thật chu đáo, không để cho bé bị té ngã.”

Đợi sau khi tiễn Hạ Tuấn đi rồi, Trương Tư Ninh và Vệ Cẩm Huyền trở về phòng, một nhà ba người cùng nhau tắm rửa, Vệ tiểu béo lại bởi vì gọi đầu mà tiếp tục khóc thét lên, Vệ tiên sinh nói: “Ngày mai, cứ như vậy chọc cho cu cậu khóc thôi.”

Trương Tư Ninh:- _-

Anh đúng là ngây thơ cổ chấp mà, đang tắm mà cũng nghĩ tới chuyện này, đàn ông có nhiều khi thật sự khiến người ta không thể nào hiểu nổi.

Sau khi dỗ con ngủ xong, Vệ tiên sinh quần lấy Vệ phu nhân ở trên giường hài hòa vận động một phen, đợi đến khi Vệ phu nhân rên rỉ đến khan cổ họng, Vệ tiên sinh mới cảm thấy thỏa mãn buông cô ra.

Trương Tư Ninh râm rì thờ hồn hên một lúc, nằm sấp trên người ông xả kê lại chuyện thím Tào, rất xúc động nói: “Thím Tào thật đáng thương, em thấy cháu gái của thím không tốt lắm, biết rõ bà nội chỉ có một thân một mình, còn muốn đi theo bạn trai về nhà ăn tết, vẫn còn chưa có kết hôn, danh bất chính ngôn bất thuận, nếu sau này mà kết hôn rồi, có lẽ thím Tào cũng không thể trông cậy được gì.”

Vệ tiên sinh rất cứng lòng, anh nói: “Trông cậy được hay không cũng đều do chính mình tạo nên. Trước đây, anh thấy thím Tào rất nuông chiều cháu gái, hai năm trước, cháu gái bà muốn mua điện thoại di động, mở miệng ra nói cần một vạn, lúc đó thím Tào vừa mua một căn nhà mới ở quê, tính sau này cháu gái kết hôn cho cô ta làm của hồi môn, nên khá túng thiếu không có đủ tiền, cô gái kia làm ầm lên rất dữ dội, sau đó thím Tào lại âm thầm tìm lão Trịnh mượn tiền đưa cho cháu gái, nếu không phải tiểu Trịnh nói với anh, anh cũng không biết việc này. Em xem, người đáng thương tất có chỗ đáng giận, cháu gái thím mua điện thoại một vạn tệ, hiện tại điện thoại em với anh đang xài giá thị trường là bao nhiêu? Chưa đến năm ngàn tệ, anh không nói thím Tào thương cháu là không đúng, chỉ là cách bà buông lỏng như vậy cũng không tốt, nên em cũng đừng suy nghĩ nhiều, sau này có thể giúp gì thì chúng ta sẽ giúp, cũng không cần hao phí quá nhiều tình cảm, dù sao suy cho cùng vẫn là người xa lạ.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Chương98

Trương Tư Ninh lại bị ông xã lên lớp nữa rồi, cô có chút bất đắc dĩ, mặc dù không thật sự đồng ý với cách giải thích của Vệ tiên sinh nhưng cũng không phản đối, chỉ gật đầu nói: “Chỉ cần thím Tào làm đúng bổn phận của mình thì em sẽ đối xử tốt với thím ấy.”

Trọng điểm chính là ‘bổn phận’.

Vệ Cẩm Huyền vuốt ve tóc cô, hôn lên mắt cô: “Em nghỉ vậy là được rồi.” Anh chỉ sợ cô ngốc nghếch, không có chút cảnh giác nào với người khác, chứ anh cũng không thật sự yêu cầu cô phải vạch rõ giới hạn với thím Tào. Vẫn một câu nói kia, mọi người không quen biết, bình thường khi mọi việc tốt đẹp thì không có vấn đề gì, nhưng đến lúc đụng chuyện thì ai cũng có người thân mình cần phải quan tâm, dựa vào cái gì phải đặt người xa lạ lên trên hết.

Đây là một vấn đề chung chung, rất khó để phân rõ ranh giới trắng đen, tốt xấu, đúng sai.

Trưa hôm sau, ăn cơm xong, Trương Tư Ninh nổi hứng lên muốn thử gọi điện cho ông cụ một cái. Dù sao cô cũng biết, muốn lừa ông cụ về lại đây thì chỉ một cú điện thoại chắc chắn không được, phải gọi nhiều lần thì may ra còn có thể, hiện giờ chuyện ông nội quan tâm nhất... trong đầu nghĩ ngay đến ông cụ sẽ nhớ Vệ khoai tây.

Chỉ là cô còn chưa kịp chuẩn bị xong, tiểu Trịnh đã gọi điện thoại tới báo tin dữ, ông cụ được đưa đến bệnh viện, hiện đang ở trong phòng cấp cứu!

Trương Tư Ninh nghe xong liền choáng váng, lúc đó là Vệ Cẩm Huyền nhận điện thoại, anh khá bình tĩnh, bảo tiểu Trịnh kể rõ lại sự việc, sau đó dặn dò thêm mấy câu rồi mới cúp máy. Anh đến đầu cầu thang gọi thím Tào, thím Tào ối ối đáp lại, tưởng đã xảy ra chuyện gì nhanh chóng chạy lên, tay cũng không kịp lau chỉ tùy tiện chùi vào tạp dề.

Vệ Cẩm Huyền đưa Vệ tiểu béo cho bà: “Ông cụ đã xảy ra chuyện, bây giờ tôi và phu nhân sẽ đi Phúc Kiến, thím hãy trông chừng thằng bé, chúng tôi đi chuẩn bị hành lý.”

Anh dặn dò mấy câu, cũng không quan tâm đến phản ứng của thím Tào, kéo Trương Tư Ninh về phòng ngủ. Mặc dù lúc này hai mắt Trương Tư Ninh đỏ ửng lên, trong lòng rất hỗn loạn, nhưng cô biết bây giờ không phải là lúc để khóc, trong khi Vệ Cẩm Huyền gọi điện thoại sắp xếp mọi việc, cô cũng vội vàng chuẩn bị thu xếp hành lý.

Chắc chắn Vệ Ý sẽ đi cùng với bọn họ về Phúc Kiến, cô không thể nào yên tâm để con lại một mình ở Vũ Lăng được. Đồ đạc của cô và Vệ Cẩm Huyền rất đơn giản, chỉ có hai bộ quần áo để thay đổi, còn thiếu cái gì đến Phúc Kiến mua là được. Chỉ có đồ của nhóc con là chất đầy cả hành lý, quần áo, đồ chơi... nhiều vô kể, muôn màu muôn vẻ.

Sau khi Vệ Cẩm Huyền gọi điện thoại bảo Tần Chu đặt vé máy bay, gọi điện thoại bảo lão Trịnh tới nhà đón, và gọi mấy cuộc điện thoại sắp xếp công việc trong công ty ổn thỏa thì Trương Tư Ninh cũng đã chuẩn bị xong hành lý. Vệ Cẩm Huyền đi tới ôm vợ vào lòng, nhưng mấy lời an ủi không cách nào thốt ra được. Tâm trạng anh khá nặng nề, vừa rồi trong điện thoại tiểu Trịnh nói tình trạng của ông cụ không chút lạc quan, lúc hai người đang nói chuyện điện thoại thì bệnh viện báo bệnh tình của ông cụ chuyển biến rất nguy kịch, nhưng anh không dám nói chuyện này cho Tư Ninh biết, sợ cô không thể chịu nổi.

Vệ Cẩm Huyền vịn hai vai cô, khẽ hỏi: “Em sắp xếp hành lý xong chưa?”

Trương Tư Ninh dạ một tiếng, nói sắp xếp xong rồi, còn nói: “Vệ Ý đi với chúng ta, để em bảo thím Tào đi cùng luôn, em sợ đến lúc đó mọi chuyện lộn xộn không chăm sóc con được.” Cô đã chuẩn bị sẵn sàng tư thế trở về chiến đấu.

Vệ Cẩm Huyền nói được, hai người thay quần áo xong, Trương Tư Ninh đi ra ngoài ôm Vệ Ý, rồi bảo thím Tào chuẩn bị để cùng đi Phúc Kiến, thím Tào nghe nói ông cụ đã xảy ra chuyện, đương nhiên về đó là bổn phận nên vội vàng đi xuống lầu sắp xếp đồ đạc.

Trương Tư Ninh mặc cho nhóc con một cái áo bông rất dày, đầu đội mũ con hổ, mang giày hình đầu hổ, Vệ tiểu béo vốn đã mũm mĩm giờ hết như một quả cầu bông, vô cùng đáng yêu. Trương Tư Ninh và Vệ Cẩm Huyền nhìn thấy bé con mềm mại đáng yêu như vậy, bao nhiêu căng thẳng trong lòng thoáng chốc cũng dịu bớt đi.

Mười phút sau lão Trịnh đến nơi, ông lên nhà giúp đem hành lý ra xe trước. Một lúc sau, Tần Chu cũng tới, nhưng không lên nhà, mọi người kiểm tra lại cửa sổ nguồn điện trong nhà, thấy mọi thứ đã ổn thỏa mới đi ra cửa.

Trương Tư Ninh quần thêm một tấm chăn nhỏ cho Vệ tiểu béo, ngoài trời gió thổi rất mạnh, quần thảm kỹ sẽ không sợ nhóc con bị lạnh. Lúc chuẩn bị ra khỏi thang máy, cô trùm chăn che con thật kín rồi mới chạy nhanh ra hàng hiên cửa chính, sau đó lập tức chui thẳng vào trong xe.

Vệ Ý tưởng được mẹ cho đi chơi, nên cười khanh khách không ngừng, đợi tới khi ngồi vào trong xe, Trương Tư Ninh vỗ vỗ cái mông nhỏ, vén cái chăn trên đầu nhóc con ra, véo véo cái mũi bé xiu: “Chỉ biết cười ngây ngô.”

Lần này về Phúc Kiến, Tần Chu không đi mà lão Trịnh đi cùng, còn có thêm hai trợ lý khác của Vệ Cẩm Huyền là Lý Hâm và Triệu Kim cũng đi theo, ngoài ra còn có bốn vệ sỹ.

Trương Tư Ninh nhìn thấy đội hình này cũng không có gì ngạc nhiên, dù sao lần nào cô trở về Phúc Kiến đều có mấy người đi cùng, huống chi lần này còn có nhóc con, nên càng phải cẩn thận hơn, mang theo trợ lý thì khi có việc gì cũng thuận lợi hơn. Dù sao trợ lý và vệ sỹ không giống nhau, trợ lý có thể giúp xử lý được rất nhiều việc.

Vệ Ý chỉ mờ mịt lúc đầu nhưng sau đó thích nghi rất nhanh chóng. Trời vừa vào đông, Trương Tư Ninh rất ít khi cho cu cậu ra khỏi nhà, nên lúc này nhóc con nhìn cái gì cũng đều thấy mới lạ, vô cùng hoạt bát, mãi đến khi xuống máy bay ngồi vào trong xe quản lý Du phái tới, cu cậu mới dụi dụi mắt mơ

màng ngủ thiếp đi, rất ngoan ngoãn, không khóc không nháo chút nào.

Quản lý Du đã bố trí ba mươi người đợi sẵn ngoài sân bay trước khi một nhà ba người ông chủ đến nơi. Mười chiếc xe hơi màu đen xếp thành một hàng dài dọc phía ngoài, bên cạnh mỗi chiếc xe đều có ba bốn vệ sĩ, nhìn cục diện này khá dọa người.

Quản lý Du biết tình huống khẩn cấp, đương nhiên lúc này sẽ không thể nào không biết tốt xấu mà đi lôi kéo tình cảm gia đình ông chủ, rất dễ mất thiện cảm. Hắn cũng không nhiều lời, chỉ đợi ông chủ có lệnh một tiếng là mười chiếc xe lần lượt chuyển động, đi về hướng bệnh viện.

Lão Trịnh không biết đường, nên ngồi xe sau với mấy người tiểu Lý, xe bên này do chính quản lý Du lái. Trương Tư Ninh và thím Tào ôm nhóc con ngồi ở phía sau, Vệ Cẩm Huyền vẫn ngồi ở vị trí phó lái như trước. Anh ngồi trong xe gọi điện thoại cho tiểu Trịnh, biết được ông cụ vẫn còn đang trong phòng cấp cứu, tâm trạng thả lỏng được đôi chút, ít nhất vẫn còn chưa tới tình huống xấu nhất.

Nhưng đối với người không biết rõ sự việc, không biết ông nội đang nguy kịch thế nào như Trương Tư Ninh mà nói, trong lòng cô rất nặng nề, từ lúc tiểu Trịnh gọi điện thoại đến giờ đã gần ba tiếng đồng hồ, vậy mà ông nội vẫn còn nằm trong phòng cấp cứu...

Xe chạy một đường vùn vụt như bay, mất gần một tiếng đồng hồ mới đến bệnh viện. Lúc mọi người xuống xe đã thấy tiểu Trịnh đứng đợi bên ngoài phòng cấp cứu, thím Tào ôm nhóc con đang ngủ say đi theo, Trương Tư Ninh đi bên cạnh Vệ Cẩm Huyền, tiểu Trịnh đi trước dẫn đường, vừa đi vừa kể lại sự việc.

“Vẫn còn đang ở trong phòng cấp cứu, hiện tại ông cụ lúc thờ được lúc không, vừa rồi đã thờ trở lại nhưng không được bao lâu lại không thờ được.”

Trương Tư Ninh nghe vậy sắc mặt trắng bệch, trong lòng lập tức có dự cảm rất xấu. Tay phải của Vệ Cẩm Huyền nắm tay cô, siết thật chặt, sau đó hỏi tiểu Trịnh: “Hiện tại có ai ở trong đó?”

Tiểu Trịnh nhìn Trương Tư Ninh, cẩn thận đáp: “Tất cả người nhà phụ nhân đều có mặt ở đây.”

Lúc này trên máy bay, Vệ Cẩm Huyền đã nói cho cô nghe lý do vì sao ông cụ phải nhập viện. Nói ra cũng thật châm chọc, ông cụ trở về Phúc Kiến, không có về nhà con cái mà đến ở trong khách sạn, ba anh em Trương Nghênh Hoa biết tin đương nhiên muốn đến đón ông cụ về nhà.

Ông cụ không muốn, chỉ nói đợi mọi người giải quyết ổn thỏa xong mọi chuyện, trong nhà yên tĩnh rồi nói sau. Ba anh em Trương Nghênh Hoa quả thật cũng hiểu thảo, thấy ba mình kiên quyết như vậy cũng không dám ép buộc ông cụ rời khỏi khách sạn. Hôm đó cả nhà cùng nhau ngồi lại nói chuyện, kể cho ông cụ nghe những chuyện đã phát sinh trong thời gian này, vừa kể vừa chửi rủa Hàng Lỗi khôn nạn, Hàng Yển cũng không phải thứ tốt lành gì. Thì ra lúc trước sở dĩ Trương Nghênh Hoa quyết định huy động vốn cơ bản đều nhờ công lao của Hàng Yển, nếu không có bà ta thì Trương Nghênh Hoa cũng sẽ không ngu ngốc đến mức không nghĩ gì liền chui đầu vào bẫy của người khác. Nhưng ông cụ nghe xong đã phán một câu: “Nếu tui bây giờ không có lòng tham, thì cho dù Hàng Yển có nói hươu nói vượn gì đi nữa cũng vô dụng. Hơn nữa, nó cũng đã khẳng định không nghĩ tới anh trai nó có thể độc ác như vậy, nếu không nó cũng không thể nào bị bắt.”

Những lời này Trương Nghênh Trân nghe không lọt tai, lần này hai vợ chồng bà ta đều phải vào trại giam một chuyến, chịu đựng khổ sở trước sau gần một tháng, nói ra đúng là vứt hết mặt mũi, còn đắc tội với bạn bè, bây giờ bà ta chỉ hận không thể lột da Hàng Yển ra mà thôi. Cho nên nghe ông cụ nói vậy liền phản bác nói ông cụ chỉ biết bênh vực người ngoài, rồi còn nhắc đến Trương Tư Ninh, nói cô cũng là bạch nhãn lang, rõ ràng có thể giúp bọn họ trở ra toàn vẹn, vậy mà lại dâng ba cái nhà xương cho Chu Bàn! Chu Bàn chính là kẻ chủ mưu hãm hại bọn họ!

Ông cụ thật sự lười nói đạo lý với con gái, tâm lý nhận thức đã lệch lạc, ông có nói nhiều cũng vô dụng. Cũng biết con gái ở trong tù chịu khổ nên cũng không muốn chỉ trích nhiều.

Một ngày đầu tiên này coi như bình an vô sự.

Nhưng vừa rạng sáng hôm sau, không biết Hàng Yển nghe được tin tức từ đâu, dẫn theo con tới khách sạn làm ầm lên. Cầu xin ông cụ cho bà ta con đường sống, đừng để Trương Nghênh Hoa ly hôn bà ta. Ông cụ vốn dĩ đã rất phiền lòng với người đàn bà này, nếu không phải cô ta thì con dâu ông đã không chết sớm như vậy, cháu gái cũng sẽ không phải tha phương, người phụ nữ này chính là tai họa mà!

Cô ta đến náo loạn lên, ông cụ cũng không để ý tới, lúc đó chỉ thấy hối hận không nên mở cửa cho người phụ nữ này. Tiểu Trịnh muốn đuổi người ra khỏi cửa, thậm chí còn muốn gọi bảo vệ của khách sạn lên, nhưng ông cụ không đành lòng, Hàng Yển khóc lóc thảm thiết như vậy, cháu trai cũng khóc theo mẹ nó, ông cụ không nhẫn tâm.

Chuyện tới đây, vốn dĩ không có gì để nói. Mãi cho đến khi Trương Nghênh Hoa nghe được tin tức chạy đến khách sạn, đánh nhau với Hàng Yển một trận tung bùng. Sau đó hai nhà Trương Nghênh Khái, Trương Nghênh Trân cũng tới. Trương Nghênh Trân là người sợ thiên hạ chưa đủ loạn, không khuyên thì thôi còn đứng bên ngoài quạt gió thổi lửa, chọc cho Trương Nghênh Hoa kích động tức giận thiếu chút nữa xảy ra chuyện lớn. Người của khách sạn nghe thấy ồn ào đi đến gõ cửa hỏi có chuyện gì, thấy hai vợ chồng con trai mình đang đánh nhau ầm ĩ, ông cụ lúc này mới nổi giận, hét lên mấy tiếng nhưng không ai thèm để ý, liền đi qua muốn kéo hai người ra, tiểu Trịnh nhìn thấy đi lên ngăn ông cụ lại không cho đến gần mấy người kia. Trương Nghênh Trân thấy vậy cố tình nói gần nói xa mang theo ý tứ mập mờ rằng ông cụ bênh vực người ngoài. Chuyện này khiến ông cụ hoàn toàn tức điên lên, chỉ vào con gái nói ‘mày mày mày’ nửa ngày, lửa giận công tâm lập tức ngất xỉu.

Năm ngoái, ông cụ mới phẫu thuật tim xong, vốn dĩ không được kích động vui mừng hay tức giận quá mức, lần này té xỉu xuống, tình hình rất nghiêm trọng, bệnh tình liền trở nên nguy kịch.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Chương99

Trong lòng Trương Tư Ninh vô cùng tức giận cô út Trương Nghênh Trân, người gì mà không giữ được mồm miệng tới mức này, có còn xem ông nội là ba nữa không, chỉ còn kém xem như kẻ thù không xa lắm! Những lời như vậy cũng có thể tùy tiện nói ra sao?! Thật quá đáng mà! Còn cả mấy người cận kề ba ruột, Hằng Yên, đều là mục tiêu Vệ phu nhân căm ghét. Nhưng ghét cũng có ích gì, hiện tại ông nội vẫn còn đang trong phòng cấp cứu, cho dù cô muốn tìm người tính sổ.....cũng không phải lúc này.

Đi theo sau tiểu Trịnh, đoàn người Trương Tư Ninh rất nhanh đã đến trước phòng cấp cứu của ông cụ. Những người bà con họ hàng Trương gia có thể đến đều có mặt, hơn ba mươi người, già trẻ lớn bé đủ cả, ngồi rải rác hoặc đứng đợi, không khí rất nặng nề.

Trương Tư Ninh liếc mắt một cái liền thấy Trương Nghênh Trân đang dựa vào chồng bà ta khóc không ngừng. Hiện tại bà ta hết như cả tím phôi sương muối, ừ rừ bèo nhèo không còn dáng vẻ đắc ý ngạo mạn như trước nữa, đầu tóc lộn xộn, hai mắt sưng đỏ, mặt cũng sưng lên, Trương Tư Ninh biết, đây là do lúc ông nội bị té xỉu, bà ta bị chú út đánh. Trong lòng Trương Tư Ninh nghĩ tới chuyện đó, mới cảm thấy bứt rứt đi đôi chút. Thấy bà ta nhìn thấy mình liền co ro lại trong ngực dưỡng út chột dạ. Đúng là hiếm thấy mà!

Còn những người khác của Trương gia, Hằng Yên dẫn con trai đứng trong một góc nhỏ, Trương Nghênh Hoa ưỡn bụng bịa ngồi trên ghế nhựa dài màu xanh dương cúi đầu buồn bực không hề rằng, bên cạnh là chú bác họ hàng đang khề nói gì đó với ông ta, hai vợ chồng Trương Nghênh Khải Lý Mẫn nhìn thấy mấy người Trương Tư Ninh...Nhất là nhìn thấy Vệ Cẩm Huyền, rất ngạc nhiên tò mò, nhưng hai người liếc nhìn nhau không hện cùng cúi đầu thấp xuống. Em họ Trương Dương muốn đi đến chỗ Trương Tư Ninh, nhưng do dự một lúc rồi bất đắc dĩ nhìn chị họ nhún nhún vai áy náy.

Trương Dương có quan hệ tốt nhất với cô đã vậy, những người em họ khác càng không cần nói tới. Cho dù là người cùng họ nhưng không thân thiết, không có ai nói với Trương Tư Ninh câu nào, tựa như cô là một người hoàn toàn xa lạ.

Đối với chuyện này Trương Tư Ninh không quan tâm, khi kết hôn cô không mời những người này, là vì không muốn tiếp xúc nhiều với họ, bản chất của những người họ hàng này, cô đã sớm thấy rõ.

Chẳng qua cô cảm thấy kinh thường. Chồng cô vừa ra sức giúp mấy người Trương gia giải quyết rắc rối lớn như vậy, dù không nói lời cảm ơn hay báo đáp thì ít nhất khi thấy bọn họ tới đây, hẳn cũng nên khách sáo mấy câu, nói rõ một chút tình trạng của ông nội mới phải? Hoàn toàn không thèm đếm xỉa gì tới, thật buồn cười mà!

Cô cũng không ngờ, mấy người bà con này cố tình tỏ ra xa lạ như vậy, hiển nhiên là sợ cô sẽ không bỏ qua cho họ, bọn họ kiêng dè chồng cô, lo cô sẽ trả thù. Dù sao ông cụ đã gặp chuyện không may thế nào, căn bản không giấu được, toàn bộ quá trình tiểu Trịnh đều chứng kiến. Mà ông nội đã được cấp cứu lâu như vậy, cho dù Trương Tư Ninh vẫn chưa biết bác sĩ nói bệnh tình của ông rất nguy kịch, cũng có dự cảm xấu.

Trong tình cảnh như vậy mà những người bà con này còn có thể nghĩ tới chuyện làm sao tổng cô đi sau khi mọi việc kết thúc để không phải gặp phiền phức.....trong lòng cô, thật sự cảm thấy lạnh lẽo.

Quản lý Du bảo cấp dưới tìm y tá mượn mấy cái ghế đem tới. Đưa cho thím Tào một cái, bà còn đang ôm Vệ tiểu thiếu gia đang ngủ say! Trương Tư Ninh ngồi không yên, Vệ Cẩm Huyền liền đứng đợi với vợ mình, bọn họ không ngồi, những người khác cũng không dám ngồi. Cuối cùng Trương Tư Ninh cảm thấy áy náy, mới nắm tay ông xã ngồi xuống, sau đó quản lý Du và mấy người khác cũng lần lượt ngồi xuống.

Về phần những người khác thì chia ra mỗi người một nơi không có chen chúc lại một chỗ. Nhưng ngay cả khi như vậy, cục diện này vẫn rất dọa người, những bệnh nhân khác và người nhà bệnh nhân nhìn thấy bọn họ đều tránh ra đi đường vòng, ngay cả bác sĩ và y tá cũng dè dặt hơn rất nhiều.

Hai bên không ai nói chuyện với ai, vị trí đứng đợi cũng phân biệt rõ ràng, người ngoài không biết còn tưởng bọn họ là người xa lạ không có liên quan gì với nhau.

Vệ Cẩm Huyền vẫn luôn nắm tay Trương Tư Ninh, lòng bàn tay cô lạnh lẽo không có chút hơi ấm nào, ướt đẫm mồ hôi, có thể thấy hiện tại trong lòng cô lo lắng sợ hãi đến mức nào. Có lẽ cô đang sợ lát nữa sẽ nghe thấy kết quả không tốt?

Đối với hành động cố tình xa lánh của những người họ Trương, mục đích cơ bản không có gì khó đoán. Bản chất méo mó xấu xa của con người, Vệ Cẩm Huyền đã nhìn thấy quá nhiều, giống như Trương gia, cũng chỉ được coi là hành vi tiểu nhân không đến mức đại gian đại ác. Nhưng có lúc, chính loại hành vi tiểu nhân như vậy, mới khiến người ta chán ghét. Chỉ là uất ức cho Tư Ninh, phải đối mặt với người thân như vậy, không biết lát nữa sẽ đau lòng tới mức nào!

Cũng như Trương Tư Ninh, anh cảm thấy có lẽ lần này ông cụ lành ít dữ nhiều, đã cấp cứu suốt năm tiếng đồng hồ, thời gian càng lâu, càng khẳng định tình huống không khả quan. Chỉ có điều những lời này anh không thể nào nói với vợ mình được, chỉ có thể âm thầm hy vọng có kỳ tích xuất hiện.

Thời gian chậm chạp trôi qua từng giây từng phút, bây giờ đang giữa đông, vẫn chưa tới sáu giờ mà trời đã bắt đầu âm ảm. Tất cả đèn hành lang đều được bật sáng, đột nhiên đèn phòng cấp cứu tối lại, có bác sĩ từ bên trong đi ra, tháo khẩu trang xuống rất tiếc thông báo, bệnh nhân không thể cứu chữa được, ông cụ đã qua đời.

Bỗng chốc mọi việc không thể nào khống chế được nữa, tiếng khóc rung trời, Trương Nghênh Khai chỉ vào mặt Trương Nghênh Trân chửi rủa, muốn đi qua đánh em gái, Lý Mẫn và Nhạc Triền ngăn lại. Trương Nghênh Hoa đập Hàng Yên một cái, Trương Nghị nhìn thấy mẹ bị đánh, lúc này không nhận được, đâm lại một đâm lệch luôn quai hàm ba mình, Trương Dương lại gần đỡ bác mình, đẩy Trương Nghị ngã lao đảo, Hàng Yên thấy con bị ức hiếp, cũng gào một tiếng xông tới, những người họ hàng khác can ngăn cản, kéo họ ra, còn có cả tiếng con nít bị hù dọa oa oa khóc lên, ba mươi mấy con người náo loạntình cảnh này hết sức chấn động. Vệ Ý bị tiếng ồn ào đánh thức, có lẽ bị hoảng sợ, khóc không ngừng, thím Tào đỡ thế nào cũng không chịu nín.

Trong không khí hỗn loạn không cách nào kiểm soát được, Trương Tư Ninh ôm con cùng với ông xã lặng lẽ rời khỏi bệnh viện.

Cô cảm thấy bản thân không còn lý do gì để tiếp tục ở lại nơi này, ông nội qua đời, quan hệ của cô với Trương gia, cũng chỉ tới đây mà thôi. Trả thù ư? Để làm gì, những người này đều là con cái những người thân thuộc nhất của ông nội, cô trả thù bọn họ, ông nội cũng không thể nào yên lòng nhắm mắt. Trước khi từ Vũ Lăng trở lại đây, cô đã chuẩn bị sẵn sàng một trận chiến với những người Trương gia, nhưng bây giờ, không còn động lực gì nữa rồi, dựa vào quyền lực của ông xã mình để trút giận, tổn hại người khác nhưng cũng tổn thương bản thân mình, thật vô nghĩa.

Cả đoàn người trở về khách sạn, Trương Tư Ninh ôm con về phòng, Vệ Cẩm Huyền dặn dò quản lý Du mấy câu rồi bảo mọi người giải tán.

Anh đẩy cửa phòng ngủ ra, Vệ Ý trước đó khóc một trận đã đời, bây giờ đang ngủ thiếp đi. Khách sạn rất chu đáo, có chuẩn bị sẵn một cái giường trẻ em, chắc là quản lý Du đã đặc biệt dặn dò họ chuẩn bị. Trương Tư Ninh đang mở hành lý lấy quần áo đi tắm rửa, thấy anh bước vào, cô hỏi: “Anh tắm không?” Vệ Cẩm Huyền nói ừ, cô liền lấy thêm quần áo của anh ra.

Thấy cô chuẩn bị đi vào phòng tắm chuẩn bị nước, “Tư Ninh,” anh không nhận được gọi cô lại: “Em không sao chứ?” Phản ứng của cô rất lạ, mặc dù suốt dọc đường đi cô khóc đến bị thương, nhưng bắt đầu từ lúc cô yêu cầu rời khỏi bệnh viện, trong lòng Vệ tiên sinh đã có chút không yên, anh sợ vợ mình không chịu nổi đã kích ông nội qua đời, tinh thần sẽ hỗn loạn. Dù sao anh cũng hiểu rõ cô, cho dù không tức giận muốn trả thù, thì cũng phải đi nhìn mặt ông cụ lần cuối mới phải, chỉ đơn giản rời đi như vậy, rất không bình thường.

Mà bất thường như vậy, thường là dấu hiệu tiềm ẩn của những điều bất trắc lớn hơn.

Trương Tư Ninh thấy ông xã của mình thật sự rất lo lắng, cô mỉm cười, xoay người lại nhón chân khẽ hôn lên miệng anh, sau đó kéo tay anh ngồi xuống sofa.

Hai người ngồi xuống ghế, bắt đầu tâm sự.

Cô nói: “Vừa rời ở bệnh viện, thái độ của Trương gia đối với em anh cũng thấy rồi đó, bọn họ sợ em gây chuyện, nên cố tình đối xử xa lạ với em, thật ra em có cái gì để họ phải sợ chứ, chủ yếu là bọn họ sợ anh. Lần này, Trương gia gặp chuyện không may, anh không cần ra mặt đã có thể giải quyết hết mọi chuyện, điều này cho thấy anh có uy lực khiến người ta kiêng dè. Em không nói dối anh, ngay thời điểm bác sĩ nói không thể cứu được ông nội, em thật sự kích động muốn trả thù, em muốn khiến bọn họ phải trả giá thật lớn, lúc đó em tức điên lên, trong lòng rất khó chịu, cảm thấy ông nội chết như vậy thật uất ức.”

“Nhưng sau đó, Trương gia nháo nhào loạn cả lên, đánh mắng, chửi nhau, chú Hai muốn động thủ đánh cô út, ba em đánh Hàng Yên, lại bị đưa con ông ta vẫn luôn tự hào đánh lại, nhìn thấy cảnh tượng này, con tức giận trong lòng em không còn nữa. Em cảm thấy, cho dù hôm nay em không cần làm gì thì Trương gia cũng không xong rồi, lòng người tan tác, không có ông nội là gốc rễ làm ‘Định Hải Thần Châm’, thì ba em, chú Hai, cô út bởi vì chuyện lần này, tình cảm anh em của họ có thể còn được bao nhiêu?”

“Đây mới chính là sự trả thù lớn nhất, khi một gia đình không còn có thể tin tưởng lẫn nhau, không thể giải quyết được các mâu thuẫn thì có khác gì một quốc gia không có chính quyền chuyên nhất, mà chỉ có các phe phái đối lập nhau, đây mới thật sự là chuyện đáng sợ. Mấy năm nay, sự nghiệp của ba em có thể đạt được như bây giờ, không phải chỉ là công sức của một mình ông ấy, mà đó là kết quả của mọi người Trương gia đồng tâm hiệp lực làm nên. Mặc dù những người thân thích này phải dựa vào ba em để sống, nhưng sao ba em có thể không dựa vào những người đó được chứ? Bây giờ lòng người tan tã,” Cô cười lạnh: “Thật ra, ông ấy cũng chỉ là một đại gia mới nổi, kiến thức hữu hạn, sớm muộn gì cũng sẽ gặp chuyện bất trắc. Ông ấy bị tôn thất, những người khác còn có thể tốt được sao, chắc chắn là không rồi, hôm nay nhìn thấy Hàng Yên bị đánh, nhìn thấy ba em bị con của ông ta đánh, nhìn thấy cái đáng về kia của cô út, bỗng nhiên em nghĩ đến mấy câu nói, anh biết là gì không?” Thấy anh phớt lờ lắc đầu, cô vừa cười vừa nói: “Không phải báo ứng không đến, mà là đến sớm hay muộn thôi.”

“Anh thấy đó, dù em không làm gì hết thì bọn họ cũng sẽ nhận được trừng phạt thích đáng, cho dù vận số của họ tốt có thể xoay chuyển được mọi chuyện thì em cũng chỉ có thể than một tiếng ý trời mà thôi. Dù sao bọn họ cũng là người thân của em, sao em có thể ra tay làm gì được chứ, cho dù em có nhẫn tâm đi nữa, thì tương lai em cũng sẽ phải hối hận, ông nội ở trên trời nhìn thấy cũng không thể nào vui vẻ được, như vậy hại người mà cũng hại mình, chuyện nhất định khiến mình sẽ hối hận, thì sao em phải tốn công lo lắng, lãng phí sức lực mà làm chứ? Những thứ chúng ta đang có đều là tâm huyết của anh, anh dốc sức làm việc tạo ra của cải, chúng ta dùng nó làm những chuyện có ý nghĩa không phải tốt hơn sao?”

“Còn về phần vì sao em rời khỏi bệnh viện? Tình hình lúc đó như vậy, em ở lại đó đánh nhau với bọn họ sao? Thật hồ thẹn, ông nội sẽ không thích như vậy, đợi đến khi tổ chức tang lễ, em vẫn có thể đến gặp mặt ông lần cuối.”

Vệ Cẩm Huyền im lặng lắng nghe bà xã mình bộc bạch hết những lời trong lòng, anh cảm thấy vợ yêu của mình đã trưởng thành rồi, không còn hành động theo cảm tính nữa, biết suy xét, ít nhất không còn giống như năm ngoái, đánh người xong rồi bỏ chạy. Nghĩ vậy nhưng lại cảm thấy có chút thương cảm, thật ra anh thừa rằng lúc này cô cứ tùy hứng một chút làm những điều mình muốn.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Chương100

Vệ Cẩm Huyền tưởng Trương Tư Ninh đã thật sự thông suốt, không vì chuyện ông nội qua đời mà cảm thấy quá đau lòng nữa. Không nghĩ tới nửa đêm cô gặp phải ác mộng, khóc nức nở rồi tỉnh giấc mấy lần như vậy.

Tình trạng này khá nghiêm trọng, Vệ tiên sinh đi ra gọi thím Tào lên bảo bà ôm bé con đang ngủ say ra ngoài. Anh sợ cô bất chợt hoảng hốt sẽ đánh thức con dậy không tốt cho con.

Trương Tư Ninh cầm ly uống vài ngụm nước, nhìn ông xã mình có chút bất an nói: “Anh nói không phải em bị cái gì xấu ám vào rồi chứ?” Nằm mơ ba lần liên tục đều thấy ông nội, thật sự không bình thường mà. Hai giấc mơ trước còn đỡ, cô mơ thấy ông nội cáo biệt, bảo cô và Vệ Cẩm Huyền phải sống thật tốt, phải chăm sóc chu đáo cho tiểu Khoai Tây gì gì đó, giấc mơ cuối cùng mới thật sự là ác mộng, cô mơ thấy ông nội biến thành cương thi hút máu người, mặc quan phục triều Thanh, răng nanh mọc dài, búng người nhảy lên đuổi theo muốn cắn cô, làm cho cô bị hù dọa không ít, đến bây giờ trái tim vẫn còn đang đập loạn cào cào!

Vệ tiên sinh nghe vậy có chút bất đắc dĩ, vuốt ve tóc cô: “Đó là do ban ngày em nghĩ gì thì đêm nằm mơ thấy cái đó, ông nội đột nhiên qua đời, cho nên nhất thời em không thể nào chấp nhận được, Tư Ninh, em đừng suy nghĩ miễn man nữa, mọi việc sẽ ổn thôi.”

Trương Tư Ninh phản bác nói: “Dù vậy cũng không thể nào ba lần liên tiếp đều nằm mơ thấy ông nội được, ông xã ~ em hơi sợ, không dám ngủ nữa.”

Vệ tiên sinh ôm cô vào lòng, trấn an: “Đừng sợ, có anh ở bên cạnh em mà, ông nội đã đi rồi, người chết đèn tắt, ở đâu ra nhiều quỷ thần như vậy, hơn nữa cho dù trên đời thật sự có ma quỷ thì ông nội thương em như vậy, sẽ không thể nào dùng cách này dọa em đâu.”

Trương Tư Ninh cảm thấy anh nói rất có lý, ông nội yêu thương cô như vậy, sẽ không dọa cô, hai giấc mơ trước là ông nội đến tạm biệt với cô, di ngôn dặn dò cô việc này việc kia. Giấc mơ cuối cùng, chắc là não cô bị co rút. Có điều ông xã không tin ma quỷ, Trương Tư Ninh cũng không nói thêm gì, nhưng trong lòng vẫn còn khá sợ hãi, nên có chút bài xích việc đi ngủ.

Hiện tại mới hơn ba giờ sáng, Vệ tiên sinh thương cô vợ nhỏ của mình hết mực nên đương nhiên không thể nào để cho cô nàng ngốc người trọn tròn mắt đợi đến khi trời sáng được. Ban ngày đã khóc nhiều như vậy, ngày mai còn rất nhiều việc phải làm, nếu không nghỉ ngơi cho tốt thì sao có thể chịu đựng nổi?

Vì vậy anh dịu dàng xoa nhẹ lưng cô từng chút từng chút một, giống như dỗ cho Vệ tiểu béo ngủ, động tác rất mềm mại nhẹ nhàng, hết sức kiên nhẫn, ý thức của Trương Tư Ninh cứ mông lung theo tiết tấu chậm rãi bàn tay anh, cuối cùng đi vào giấc ngủ lúc nào không biết. Khi mở mắt ra đã là chín giờ sáng.

Cô dụi mắt ngồi dậy trên giường, rèm cửa sổ đã được kéo ra, bên ngoài vẫn còn âm u, mặt trời chưa sáng tỏ. Trương Tư Ninh nghe thấy tiếng cười khanh khách của bé con vọt vào phòng, vừa trong trẻo vừa vui tai. Khỏe miệng cô không nhịn được cong lên mỉm cười theo, cô vội vàng mang dép lê vào đi ra ngoài, liếc mắt một cái liền thấy trong phòng nhỏ bên ngoài phòng ngủ, bé con ngồi trên một tấm thảm rất dày bò qua bò lại đuổi theo xe lửa nhỏ đang chạy. Ông xã ngồi trên ghế sofa vừa xem giấy tờ vừa trông chừng con, rõ ràng là một công hai việc.

Trương Tư Ninh vòng tay bế nhóc con lên, hỏi ông xã: “Thím Tào đâu anh?” Nếu anh phải làm việc thì nên để thím Tào trông tiểu Mũm mũm chứ.

Vệ Cẩm Huyền buông tờ giấy trên tay ra, kéo bà xã đang ôm Vệ tiểu béo ngồi xuống bên cạnh mình, giải thích: “Anh bảo thím đi mua mấy thứ,” Rồi hỏi bà xã: “Em ngủ không ngon sao, lại nằm mơ nữa hả?”

Trương Tư Ninh nói không có, thấy tiểu Mũm mũm ngồi không yên, cứ ngo ngoáy a a muốn xuống dưới tiếp tục đuổi theo xe lửa nhỏ, cô vỗ vỗ cái mông bé xíu, hôn lên mặt con mấy cái, xong mới thả cu cậu xuống thăm.

“Xe lửa ở đâu ra vậy anh?” xe lửa nhỏ chạy uốn khúc trên núi, ở nhà cũng có một cái, có điều cô nhớ không có đem theo đến Phúc Kiến, hơn nữa cái này màu xanh dương.

Vệ Cẩm Huyền nắm tay bà xã, nhìn thấy sắc mặt cô đã tốt hơn, mới yên tâm trả lời: “Quản lý Du đưa tới.”

“Quản lý Du thật có lòng.”

Vệ Cẩm Huyền không có ý kiến gì, chỉ nói: “Đó là một người thông minh.”

Trương Tư Ninh nhìn nhóc con ngốc nghếch đang đuổi theo xe lửa, thỉnh thoảng cô lại chọc phá cu cậu, lúc thì đuổi chân ra làm cu cậu quỳnh quáng lên bò mãi không qua, lúc thì giơ tay đẩy nhóc con ngã một cái, Vệ tiểu béo bị mẹ ức hiếp như vậy nhưng không khóc cũng không làm khó, cứ cười khanh khách, khiến Vệ phu nhân càng trên con không biết mệt là gì.

Vệ tiên sinh nhìn thấy cảnh đó cũng cảm nín, khi thấy vợ yêu lại tiếp tục đẩy ngã nhóc con lần nữa, anh gõ lên trán cô: “Nhanh đánh răng rửa mặt đi nào, anh bảo khách sạn mang bữa sáng lên.”

Trương Tư Ninh bĩu môi: “Biết ngay anh chỉ đau lòng nhóc này thôi mà.” Nói xong nghiêng người dùng sức hôn môi ông xã một cái thật sâu, còn hết sức thân thiện giải thích: “Đây là phạt anh! Em chưa đánh răng!” Cô cười giảo hoạt, vô cùng hoạt bát đáng yêu.

Vệ Cẩm Huyền nhìn cô vợ nhỏ ung dung trở về phòng, vừa bực mình vừa buồn cười, rồi nhìn nhóc con ngốc nghếch đang hướng về phía mình đòi bế, ánh mắt anh dịu dàng, cúi người ôm Vệ Tiểu Béo đứng lên.

Khi thím Tào trở lại, tiểu Trịnh đi theo phía sau, cầm trên tay hai túi nguyên liệu nấu ăn rất lớn.

Trong phòng tổng thống có đầy đủ mọi thứ, dụng cụ làm bếp không thiếu thứ gì, chỉ không có nguyên liệu nấu ăn. Bọn họ còn phải ở Phúc Kiến mấy ngày, người lớn thì không sao, nhưng không thể cho nhóc con ăn uống tùy tiện được, Vệ tiên sinh suy nghĩ rất chu đáo, Vệ phu nhân chưa lẽ nói: “Quả nhiên, nhóc con này mới là tình yêu đích thực của anh.” Cái kiểu ghen này thật khiến cho Vệ Cẩm Huyền dở khóc dở cười, vuốt ve khuôn mặt có chút nhọt nhọt của cô, thờ dãi: “Em đó ~”

Ngày hôm qua, Trương gia đã dựng linh đường lên, ở Phúc Kiến có phong tục riêng, thông thường người ta sẽ mang thi thể người thân về nhà, quán bảy ngày sau đó sẽ chôn cất. Trò khôi hài của Trương gia ngày hôm qua, rốt cuộc phải nhờ đến cảnh sát đứng ra hòa giải mới có thể kết thúc, nhưng thấy gia đình đang có tang lễ nên cảnh sát cũng không bắt giam giữ người gây rối mà chỉ cảnh cáo cho xong chuyện.

Di thể của ông cụ đã được đem về Trương gia, Trương Tư Ninh là cháu gái đã lấy chồng, buổi tối không cần phải túc trực bên linh cửu, nhưng theo lý mà nói, ban ngày phải quỳ lạy đốt giấy tiền vàng liên tục bảy ngày không được gián đoạn.

Hôm qua, Vệ Cẩm Huyền đã nghe quản lý Du nói về phong tục ở Phúc Kiến, nên buổi sáng đã bảo trợ lý Triệu và quản lý Du chuẩn bị đồ đạc cùng đi đến Trương gia tìm Trương Nghênh Hoa nói chuyện. Sau khi chậm rãi ăn điểm tâm xong, Trương Tư Ninh liền ôm con đi theo ông xã, mang theo cả đoàn người đến Trương gia.

Đến dự tang lễ, dĩ nhiên không thể nào mặc quần áo màu sắc xanh đỏ nổi bật được, cũng may lần này quần áo cô mang theo đều có màu tối, cả quần áo của bé con cũng không quá chói lọi. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ lúc đó trong lòng cô đã có dự cảm không tốt rồi.

Linh đường của ông cụ được Trương Nghênh Hoa đặt trong biệt thự, ở cổng chính có treo câu đối, trong sân có rất nhiều vòng hoa, người đến người đi, ở khoảng cách khá xa đã nghe rõ tiếng khóc từ trong nhà truyền đến.

Một hàng hơn mười chiếc xe của nhóm người Trương Tư Ninh, gần ba bốn mươi người, lúc mọi người đến nơi, người Trương gia phản ứng rất bình tĩnh, không nhắc gì tới chuyện hôm qua, trước đó lúc ông cụ phẫu thuật, Trương Tư Ninh cũng đã đến với số lượng người đông như vậy, bọn họ nhìn mãi cũng quen. Nhưng những người khác lại sợ hãi hoảng, thấy nhiều người đàn ông mặc đồ đen như vậy, họ còn tưởng xã hội đen đến trả thù. Có điều khi nhìn thấy một người phụ nữ trẻ tuổi ôm bé con đi trước, thì biết ngay không phải người ta tới gây chuyện, có ai đi gây chuyện mà còn ôm con nhỏ theo chứ?

Ở Phúc Kiến này, ít nhất đối với những người có quen biết Trương Nghênh Hoa thì chuyện của cha mẹ Trương Tư Ninh cũng không phải bí mật gì, nghe mấy người bà con Trương gia nói đây là con gái của ông chủ Trương, những người đến cúng tế này liền lộ ra vẻ mặt đã hiểu.

Thì ra là con gái vợ cả, cô gái bị đuổi khỏi nhà kia?

Lúc Trương Nghênh Hoa cưới vợ mới, Trương Tư Ninh đã bỏ đi nơi khác, nên mọi người suy diễn cô gái này bị mẹ kế ghét bỏ, đuổi đi nơi khác tự sinh tự diệt, nếu không sản nghiệp của Trương gia lớn như vậy, con gái đang tuổi trưởng thành vốn dĩ phải ở lại giúp đỡ cha mình xử lý công việc làm ăn mới đúng, sao lại đi nơi khác? Đi làm thuê cho người ta? Sao so được với tự mình làm chủ, làm nữ hoàng chứ!

Trương Dương nghe theo lời mẹ dặn, bối rối xấu hổ đến gần Trương Tư Ninh đưa cho chị họ một tấm vải gai còn có băng tang đen đeo vào tay áo, cô là cháu gái nên phải để tang.

“Chị.....”

Trương Tư Ninh không muốn em họ khó xử nên đáp lại một tiếng. Bỗng nhiên cô nghĩ đến mấy hôm trước khi thảo luận với ông xã về chuyện của thím Tào và cháu gái bà, đúng vậy, ai cũng có người thân của mình, dựa vào cái gì mà đặt cô ở vị trí cao nhất, em họ cũng chỉ là nghiêng về cha mẹ hơn thôi, đó là chuyện bình thường của con người. Nhưng bảo cô có thể như trước đây hoàn toàn không có khúc mắc gì thì cô không cách nào làm được.

Trương Tư Ninh đưa bé con qua cho thím Tào, cô giúp Vệ Cẩm Huyền đeo băng tang đen vào tay áo, đội nón, mặc đồ tang vào, ở thắt lưng buộc sợi dây thừng bằng vải. Sau khi bản thân mình cũng mặc đồ tang xong, cô đeo khăn tang cho con, cô là cháu gái, không phải cháu đích tôn nên không có buộc dây thừng ở thắt lưng, con cô cũng không cần mặc đồ tang.

Di thể của ông cụ được đặt chính giữa phòng khách, trong một chiếc hòm bằng kính có chức năng giữ lạnh. Trương Tư Ninh thấp nhang, đốt giấy tiền vàng, mặc dù chân của Vệ Cẩm Huyền khá bất tiện, nhưng dưới sự giúp đỡ của bà xã, anh cũng quỳ lạy đốt giấy tiền vàng cùng cô. Vệ Ý cũng ở bên cạnh mẹ, nằm bò trên nệm đập đầu loạn xạ, nhưng vì trong nhà đầy nhang khói, tiếng khóc rung trời, bầu không khí này trẻ con không thể nào chịu nổi, nên chỉ một lúc sau cu cậu đã oa oa khóc òa lên.

Thím Tào vội vàng cúi người xuống nhanh chóng đốt giấy tiền vàng cho ông cụ xong, liền ôm bé con đi ra ngoài. Phúc Kiến có phong tục, khi đến đám tang, cho dù có quan hệ gì với người đã mất chỉ cần bước vào cửa nhà đều phải đốt giấy tiền vàng. Cho nên mấy chục người đi theo đều tiến vào cúng bái.

Trên mặt ông cụ đắp tấm vải trắng, nhìn xuyên qua cái hòm bằng kính có thể thấy được thân thể ông cụ. Trương Tư Ninh khóc rất thương tâm, cuối cùng

vẫn là Trương Dương đến gần an ủi, hiện tại cu cậu vô cùng khó xử, mấy người bác cả không chịu ra mặt, chỉ quý ở hai bên khóc nức nở, để cho cậu phải đứng ra đón tiếp chị họ, chỉ cần nghĩ đến tình cảnh ngày hôm qua cu cậu liền cảm thấy xấu hổ.

Thật ra cũng không cần cu cậu đến khuyên nhủ, Vệ tiên sinh đã tự mình dỗ dành bà xã, anh khẽ nói bên tai cô: “Em phải nghĩ tới con, con còn đang khóc bên ngoài đó, thím Tào không dỗ được.”

Trương Tư Ninh khá mê tín, cô tin có quỷ thần. Tối qua nằm mơ, nghĩ lại trong lòng còn cảm thấy hoảng hốt, nghĩ tới con còn nhỏ như vậy, nghe những người lớn tuổi kia nói, ánh mắt trẻ con rất trong trẻo, dễ nhìn thấy những thứ không nên.

Nơi này là linh đường, rất dễ gặp phải những thứ xấu?

Cô nghĩ đến con, không thể làm gì khác đành phải nén khóc, cuối cùng dập đầu lạy ông nội mấy cái rồi cùng ông xã rời khỏi linh đường.

Đúng là Vệ khoai tây đang khóc, hơn nữa còn khóc vô cùng thảm thiết, thím Tào ầu ơ dỗ thế nào cũng không được. Trương Tư Ninh đưa tay lau lau mặt, vội vàng đi tới ôm con vào lòng. Vệ khoai tây được mẹ ôm, tiếng khóc dần nhỏ lại nhưng thỉnh thoảng vẫn nức nở thút thít, Vệ tiên sinh ở bên cạnh thấy vậy rất đau lòng: “Ồ đây không khí nặng nề quá, có lẽ trẻ con không chịu được.”

Thực tế, trẻ con vốn miễn cảm nhất.

Trương Tư Ninh không cần túc trực bên linh cửu, mối quan hệ của cô và người Trương gia đã đến mức này, có tiếp tục ở lại cũng không còn ý nghĩa gì, hai bên đều không thoải mái. Cô dạ một tiếng: “Vậy chúng ta về khách sạn trước ạ?”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Chương101

Vệ Ý khóc mãi trên xe cho tới khi ngủ thiếp đi, có thể vừa rồi ở linh đường nhóc con thật sự bị hoảng sợ. Đợi sau khi trở về khách sạn, đặt con vào nôi xong, Trương Tư Ninh khẽ trao đổi với Vệ Cẩm Huyền: “Hay là ngày mai đừng mang con theo, con còn nhỏ quá, trời lại lạnh, ngày mai để thím Tào tiểu Trinh và mấy người nữa ở lại chăm sóc con, anh với em tới đó là được rồi, ông nội sẽ không trách đâu.”

Vệ Cẩm Huyền đương nhiên không phản đối, anh gật đầu đồng ý: “Em sao rồi?” Lớn nhỏ gì anh cũng lo lắng chăm sóc hết, vừa rồi cô vợ nhỏ của anh khóc lóc thương tâm như vậy, anh lo buổi tối cô lại gặp phải ác mộng.

Trương Tư Ninh nói không có việc gì, nhìn ông xã hỏi ngược lại: “Anh thì sao? Chân có đau không ạ?” Anh đi đứng bất tiện, quỳ lạy như vậy thật sự là làm khổ anh, tuy ngoài miệng Trương Tư Ninh không nói ra, nhưng trong lòng rất cảm động.

Lúc trước đã trải qua mấy lần tranh cãi về chuyện cái chân bị thương của anh, hai vợ chồng đã sớm đạt được nhận thức chung, nên Vệ Cẩm Huyền cũng không giấu diếm, cười khổ mà nói: “Có chút đau.” Đã nhiều năm qua, anh chưa từng quỳ xuống cúi lạy ai, lần quỳ lạy trước đó là khi ông nội anh qua đời, lúc đó chân anh vẫn còn nguyên vẹn. Chuyện đã cách nhiều năm, bây giờ đột nhiên quỳ lạy, lại chỉ có một chân, rất khó để không chế được sức lực, điểm tựa cũng không có, lúc đó nếu không phải có bà xã kịp đỡ, có lẽ anh đã bị mất mặt rồi.

Trương Tư Ninh vừa nghe thấy vậy, vô cùng sốt ruột, vội vàng đỡ ông xã ngồi xuống giường, cuộn ông quần bên trái của anh lên, rất cẩn thận sờ chân già ra, nhìn chỗ vết thương nơi bị gãy vừa đỏ vừa sưng lên, có vài chỗ còn muốn rịn máu, cô hoảng hốt: “Sao lại nghiêm trọng như vậy?!” Đây là chuyện cô hoàn toàn không thể nào nghĩ tới, dù sao chỉ quỳ xuống một lúc, lại là quỳ trên nệm mềm.

Vệ Cẩm Huyền nhìn thấy cũng rất kinh ngạc, anh nói: “Lúc quỳ xuống anh chỉ thấy hơi đau, không nghĩ tới cọ sát mạnh vậy.”

Nhìn vết thương có chút dữ tợn, hốc mắt Trương Tư Ninh ẩm ướt, trong lòng rất tự trách bản thân, nhưng có những lời cô không thể nào nói ra được, vì nói ra sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của Vệ tiên sinh nhà cô. Ngón tay cô nhẹ nhàng mon trón miệng vết thương, cô ngồi xổm xuống, ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt sáng rực tựa ánh sao, giọng nói rất đáng thương: “Vệ tiên sinh, anh như vậy là không được đâu, em phát hiện hình như em yêu anh nhiều hơn rồi, làm sao bây giờ?”

Cô biến chuyện khó xử của anh thành khổ nhục kế.

Vệ Cẩm Huyền thông minh như vậy, sao lại không nhìn ra bà xã mình đang tự trách bản thân, dĩ nhiên cũng nhìn thấy cô cố gắng hết sức để anh không phải xấu hổ vì khuyết tật của mình, trong lòng cảm thấy khá tệ, nhưng anh thích cách bày tỏ của cô, véo mũi cô nói: “Yêu anh nhiều hơn không tốt sao?”

Trương Tư Ninh bĩu môi: “Làm người không thể quá tham lam, vốn dĩ em đã yêu anh nhiều hơn anh yêu em, bây giờ lại yêu anh hơn nữa, cảm giác thật thiệt thòi mà!”

Những lời ngọt ngào của cô vừa thảng thốt vừa dí dỏm, Vệ Cẩm Huyền bị cô chọc cười, chút khó chịu trong lòng liền bay sạch không dấu vết, anh vuốt ve tóc cô, cười mắng yêu: “Không được nói nhảm, nhanh đi lấy khăn giúp anh lau vết thương bôi thuốc nào.” Anh biết bà xã có thói quen mang thuốc trị

thương theo bên mình, đây là thói quen được hình thành sau khi ở cùng anh.

Thấy Vệ tiên sinh giờ giọng đại gia ra, Trương Tư Ninh nhăn mặt nhăn mũi: “Dạ dạ, ông chủ, ngài chờ một chút ạ.”

Hai vợ chồng treu chọc nhau như vậy hoàn toàn không có chút xấu hổ gượng gạo nào. Đợi sau khi bé con thức dậy, thấy tinh thần của cu cậu rất tốt, vẫn cứ giờ cái mặt ngốc nghếch đáng yêu ra, xem ra không bị ảnh hưởng gì. Mặc dù như vậy, nhưng Trương Tư Ninh cũng không dám mang theo con tới lĩnh đường nữa, hai ngày sau đó, chỉ có hai vợ chồng cô đi, để thím Tào, hai cha con lão Trịnh và bốn vệ sỹ đi theo từ Vũ Lăng đến, ở lại khách sạn chăm sóc bé con.

Mặc dù gần đây Trương gia xảy ra chuyện, đặc tội không ít người, nhưng khi ông cụ qua đời, chỉ cần không vạch mặt nhau, thì mọi người đều đến cúng tế.

Mấy ngày nay Trương Tư Ninh không nhìn thấy mẹ con Hàng Yến ở lĩnh đường, cũng không biết hiện tại thế nào rồi, kỳ thực, cô cũng khá hiếu kỳ, nhưng báo cô hỏi thăm mấy người họ hàng này, thời quên đi vậy.

.....

Buổi chiều, hai vợ chồng đang chơi đùa với con, Vệ Cẩm Huyền bất ngờ nhận được điện thoại quốc tế đường dài từ bên Pháp gọi tới, không biết bên kia đã nói gì mà khuôn mặt đang vui vẻ thoải mái của anh bỗng trở nên rất nghiêm túc.

Trương Tư Ninh ở bên cạnh thấy vậy, cũng có chút lo lắng, liền bế con lên, dụ cu cậu chơi mấy món đồ chơi không phát ra âm thanh ồn ào.

Ông xã nói chuyện bằng tiếng Pháp, tốc độ rất nhanh, cô nghe mà giống như phảng phất ngôn ngữ của người ngoài hành tinh. Đợi sau khi anh cúp điện thoại, Trương Tư Ninh nhìn sắc mặt không được tốt của anh, hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy anh?”

Vệ Cẩm Huyền nhìn bà xã, rồi nhìn nhóc con, một lúc sau thờ dài, có chút mệt mỏi nói: “Đúng là người tính không bằng trời tính, quan hệ loạn luân của Vệ Cẩm Thiệu và Phuong Y Chân đã bị phơi bày, chấn động rất lớn ở bên Pháp, Vệ thị đang vô cùng hỗn loạn.”

Tin tức này cũng quá mức bất ngờ mà! Trương Tư Ninh kinh ngạc hỏi: “Không phải là anh làm đó chứ?” Mặc dù nhìn dáng vẻ của anh thì biết chắc không phải là anh làm, nhưng cô vẫn không nhịn được hỏi thử.

Vệ tiên sinh nhú nhú mi tâm, đưa tay ôm con vào lòng, lắc đầu nói: “Cho dù muốn phơi bày mọi chuyện anh cũng sẽ không làm vào lúc này. Hiện tại không đúng thời điểm, trước đó anh đã đi Pháp một chuyến em cũng biết rồi, thu hoạch cũng tạm tạm, nếu theo kế hoạch của anh, nhanh nhất phải sang năm hoặc năm tới nữa mới có thể tận dụng được sức ép của dư luận, tung con át chủ bài này ra.”

Trương Tư Ninh không hiểu mấy chuyện này lắm, nghe ông xã nói vậy, cô có chút lo lắng: “Vậy chuyện này do ai làm? Bên chúng ta phải làm gì? Không phải anh sẽ lập tức bay sang Pháp chứ à?”

Cô hỏi liên tiếp ba câu, đều là những vấn đề trọng điểm. Vệ tiên sinh thấy khá vui vì cuối cùng cô vợ nhỏ của anh cũng đã có chút nhạy bén thương nhân. Anh sờ sờ cái đầu trọc lóc của nhóc con vừa mới được cạo tuần trước, kiên nhẫn trả lời: “Tin tức này do vợ của Vệ Cẩm Thiệu tung ra cho truyền thông, hiện tại cũng chưa rõ nguyên nhân, nhưng chính xác là cô ta làm, có ghi âm và ảnh chụp, mẹ con Phuong Y Chân có muốn không chế cũng không được. Chuyện này đối với sự nghiệp của anh không ảnh hưởng gì nhiều, có điều dù sao cũng là scandal bê bối, mẹ con loạn luân, là hành vi vi phạm đạo đức mà người ta lên án phê phán nặng nề nhất, nó sẽ ảnh hưởng đến mức nào thì bây giờ khó nói được, nhưng có thể xác định, Vệ thị là tập đoàn của người Hoa, ở trong nước có thể sẽ bị vạ lây nổi lên sóng to gió lớn. Tư Ninh, anh nghĩ, chúng ta cần phải tránh đầu sóng ngọn gió, anh phải nhanh chóng qua Pháp một chuyến, em và Vệ Ý tạm thời ở khách sạn đừng trở về Vũ Lăng, mấy ngày này ngoại trừ đi đến quầy lấy, đốt giấy tiền vàng cho ông cụ cũng đừng ở bên ngoài nhiều, anh sẽ bảo quản lý Du cho thêm người canh chừng ở khách sạn. Chỉ có điều tang lễ của ông nội, có khả năng anh”

Trương Tư Ninh hiểu, kế hoạch không bao giờ theo kịp biến hóa. Sau khi chuyện của mẹ con Phuong Y Chân bị phơi bày ra ánh sáng, Vệ thị sẽ bị liên lụy đứng mũi chịu dùi, nếu mọi chuyện đã đến nước này, chắc chắn Vệ Cẩm Huyền phải nhanh chóng sang Pháp, mặc dù có thể sẽ không nắm được lợi thế lớn như mong muốn, nhưng vẫn có thể bỏ đá xuống giếng ngăn cản Vệ thị. Vệ tiên sinh có mối hận với Vệ gia, với mẹ con Phuong Y Chân thì mối hận đó càng khó phải nói, bỏ qua cơ hội lần này, sẽ vô cùng đáng tiếc.

Nghĩ thông suốt được điểm này, Vệ phu nhân búng đầu ngón tay tanh tách, rất khí khái nói: “Ông nội sẽ hiểu mà, không sao đâu, anh đi lo công việc đi, không cần phải lo lắng cho em và tiểu Béo, ở đây lúc nào cũng có mấy chục vệ sỹ, em cũng không phải người nổi tiếng, anh yên tâm đi, không có việc gì đâu.”

“Tư Ninh.....”

Vệ tiên sinh cảm thấy có lỗi với bà xã, bởi vì chuyện của anh và cô không có gì bí mật, có lẽ mấy người bà con họ hàng trong nhà cô đều biết quan hệ giữa anh và cô, hơn nữa mấy ngày qua đến đốt giấy tiền vàng cho ông cụ cũng gặp không ít người. Bây giờ là thời đại thông tin lan truyền còn nhanh hơn tốc độ tên lửa, loại tin tức đặc biệt của những gia đình quyền quý như Vệ Cẩm Thiệu và Phuong Y Chân, chắc chắn là scandal mà người ta thích nghe ngóng gièm pha chế giễu nhất. Anh lo bà xã sẽ bị liên lụy, hoặc bị người có ý đồ xấu cố tình tổn thương, nếu như lúc này bà xã yếu ớt làm nũng có lẽ trong lòng anh sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Vệ phu nhân tự thấy mình là người rất hiền lành đương nhiên không có tâm ý tương thông với ông xã, cô cười hết sức dịu dàng nói: “Ông xã, em và Vệ Ý ở đây đợi anh về, anh yên tâm, em sẽ chăm sóc tốt cho bản thân và cả nhóc con này nữa, ở bên Pháp anh cũng phải cẩn thận, không được làm việc quá sức, cho dù Vệ thị có thế nào thì ít nhất Vệ Cẩm Thiệu và Phuong Y Chân chắc chắn xong đời rồi, còn những cái khác, anh cố gắng hết sức là được.”

.....

Tối đó Vệ Cẩm Huyền lên máy bay, trước tiên về lại Vũ Lăng, hộ chiếu của anh vẫn để ở nhà, anh cũng cần phải vào công ty sắp xếp mọi việc.

Buổi tối không có ông xã ôm ngủ, Trương Tư Ninh chỉ có thể ôm nhóc con mà ngủ, đến giờ trong lòng cô vẫn còn cảm thấy khá sợ mấy giấc mơ hôm trước. Ông xã vừa đi khỏi, buổi tối cô không dám tắt đèn ngủ, mở hết tất cả đèn trong phòng, còn mở mức ánh sáng lớn nhất mới được, mặc dù làm vậy không tốt cho mắt của con nhưng Trương Tư Ninh cũng không còn cách nào khác, cô sợ mà!

Nếu bảo thím Tào vào ngủ cùng, thì lại cảm thấy có chút không được tự nhiên. Trong phòng ngủ chỉ có một cái giường, không thể nào cô và thím Tào ngủ chung được đúng không? Nếu không ngủ trên giường, thím Tào sẽ phải ngủ trên sofa, thím lớn tuổi vậy rồi, chuyện này....cô không nỡ.

Hôm sau, lúc Trương Tư Ninh đến lĩnh đường của ông nội đốt giấy tiền vàng, cô cũng không thấy có gì khác thường, chỉ có thím út Lý Mẫn gần đây bắt đầu nói chuyện lại với cô có hỏi sao không thấy Vệ tiên sinh đến, Trương Tư Ninh nói anh có việc tạm thời phải về Vũ Lăng trước.

Một ngày này bình thường qua đi, nhưng hôm sau lúc đến đốt giấy tiền vàng, Trương Tư Ninh liền cảm thấy có điều khác lạ, không phải có người thất lễ nói gì cô, chỉ là ánh mắt....Cái loại ánh mắt không nói ra nhưng tựa như phát hiện điều gì đó, ánh mắt đánh giá làm cô có chút không thoải mái, một hai người thì không sao, nhưng nhiều người như vậy thật khiến người ta chán ghét.

Cũng may hôm sau là ngày hỏa táng ông cụ. Buổi chiều khi gọi điện thoại video với Vệ tiên sinh, Trương Tư Ninh liền phun một tràng: “Những người đó thật nhảm chán vô vị mà, nhìn em thì ích lợi gì chứ, em không phải Phương Y Chân cũng không phải Vệ Cẩm Thiệu, có nhìn cũng có nỡ ra được bông hoa nào đâu mà nhìn.”

Bắt đầu từ hôm qua, tin tức của Vệ Cẩm Thiệu và Phương Y Chân bùng nổ mạnh mẽ trong nước, mức độ chú ý của người ta hoàn toàn vượt quá phạm vi dự đoán của Trương Tư Ninh. Bây giờ chỉ cần mở mạng ra, khắp nơi đều là tin tức của hai mẹ con này. Cô cũng là lần đầu tiên thông qua internet nhìn ảnh chụp trên đó, mới biết thì ra Vệ Cẩm Thiệu và Phương Y Chân có đáng về thế này.

Quả thật đáng về của Vệ Cẩm Thiệu rất có tiền vốn để kiêu ngạo, nếu như bỏ qua hết những thành kiến bất bình....thật lòng mà nói, Vệ tiên sinh nhà cô không đẹp trai bằng anh mình. Về phần Phương Y Chân....nhìn qua thật sự không giống một người ngoài năm mươi, chăm sóc vô cùng tốt, nhìn chỉ khoảng hơn ba mươi, đáng về rất xinh đẹp ý vị, Trương Tư Ninh vẫn luôn cảm thấy mình xinh đẹp nhưng không thể phủ nhận bà thím này so với cô còn cao hơn một bậc, không phải đẹp hơn cô mà có một khí chất rất đặc biệt.

Xem qua ảnh chụp của hai người, rồi xem xét lại mối quan hệ giữa hai mẹ con này, Trương cô nương rất không có nguyên tắc nghĩ, quan hệ loạn luân bừa bãi này không phải không lý giải được.

Vệ tiên sinh dịu dàng trấn an bà xã, nhìn bé con mũm mĩm ở đầu bên kia điện thoại, nét mặt anh càng mềm mại hơn, anh nhẹ nhàng nói: “Ngày mai là tang lễ, người đông đúc, lúc đó em cần thận một chút, đừng mang con theo, nhớ dẫn nhiều người theo bên cạnh, trong khách sạn cũng để người lại canh chừng, đừng để thím Tào và mấy người bọn họ mang con ra ngoài, lát nữa em hãy dặn dò bọn họ chuyện này một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Chương102

Tang lễ của ông cụ rất thuận lợi, không có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, có điều Trương Tư Ninh rất đau lòng, buổi chiều khi trở về khách sạn vẫn chưa lấy lại được tinh thần, lúc ông xã gọi điện thoại tới vẫn còn rất mệt mỏi không chút sức sống nào.

Vệ tiên sinh biết bà xã thương tâm, nhưng lại không thể ở bên cạnh cô được nên trong lòng rất áy náy, nhìn qua video thấy mặt vợ mình sưng to, anh hết sức đau lòng, dịu dàng nói: “Ông nội đã được chôn cất rồi, em phải mạnh mẽ lên nhìn về phía trước, vì con, vì anh.”

Trương Tư Ninh không muốn ông xã đang ở bên Pháp xa xôi mà còn phải lo lắng cho mình, cô hít một hơi thật sâu, vực dậy tinh thần, khẽ nói: “Em không sao, chỉ một hai ngày sẽ trở lại bình thường thôi, Herman, bên đó sao rồi anh, có thuận lợi không ạ?”

Vệ tiên sinh nói rõ: “Vệ thị bên này không suông sẽ lắm, ba anh để lại mấy lão thần rất trung thành, cũng rất có năng lực, scandal bùng nổ, tuy bên ngoài hỗn loạn, nhưng bên trong công ty được những người này quản lý rất gọn gàng trật tự, muốn đột phá, có lẽ phải tốn thêm chút thời gian.” Anh còn nói thêm chuyện Vệ Cẩm Thiệu: “Hiện tại mẹ con Phương Y Chân đã bỏ trốn, hai mẹ con này về sau cũng hết đường rồi, không cần anh ra tay, bọn họ cũng không có kết quả tốt đẹp gì, chỉ là chuột chạy qua đường mà thôi.”

Điểm này Trương Tư Ninh cũng rất tin tưởng. Càng là người có tiền, có địa vị thì càng xem trọng thể diện, trong tầng lớp thượng lưu của xã hội, người không có thể diện không thể nào tồn tại được, anh ta sẽ bị phản còn lại loại trừ. Mà scandal của hai mẹ con Phương Y Chân quá mức kinh khủng, nên tình huống chỉ có thể tệ hại hơn, khi bọn họ bị cả xã hội bài xích, đối với người quen đứng ở đỉnh cao mà nói, sống mới là thống khổ.

Dư luận rất đáng sợ, không chỉ đơn giản là lời nói mà nó thật sự có khả năng giết người vô hình, người có thể thật sự không quan tâm đến ánh mắt và nhận xét của người khác, không phải đàn độn thì chính là thánh nhân. Dù sao chắc chắn mẹ con Phương Y Chân không đạt đến tiêu chuẩn này.

“Anh nói, có khi nào bọn họ vô mê không sợ sứt không? Dù sao loạn luân chẳng qua là không tuân theo chuẩn mực đạo đức chứ không phải vi phạm pháp luật. Chỉ cần cẩn thận chống đỡ cho qua mấy ngày này, thời gian qua rồi, ai còn chú ý đến bọn họ nữa, cùng lắm là không xuất hiện ở tầng lớp thượng lưu của xã hội nữa là được, dù sao bọn họ cũng không thiếu tiền.”

Vệ Cẩm Huyền không quan tâm chuyện này: “Quả thật như vậy cũng không tệ, cũng khả thi.”

Vệ phu nhân nghe ông xã nói như vậy, mùi mịt hết chỗ nói rồi, cô cảm thấy dường như Vệ tiên sinh nhà cô đang có âm mưu gì đó, rất tà ác. Có điều cô mơ hồ cảm thấy ông xã không muốn nói với cô những chuyện này, Vệ phu nhân tự nhận mình là người vợ rất hiểu lòng người nên không nói tiếp chủ đề này nữa để anh được thoải mái.

Hai vợ chồng nói mấy chuyện chẳng có gì vui vẻ này một lúc, rồi nói tới nhóc con Vệ tiểu béo.

“Con đang ngủ sao em?”

“Đạ, vẫn chưa thức,” Trương Tư Ninh trả lời rồi nói thêm “Anh đợi một lát, để em cho anh xem điều bộ ngủ của nhóc con.” Nói xong cô liền cầm điện thoại hướng về nôi, cu cậu đang say sưa ngủ ngon lành, khuôn mặt ngốc nghếch chảy nước miếng, đường truyền internet rất rõ, Vệ tiên sinh nhìn thấy bé con xinh đẹp mũm mĩm, trong lòng mềm mại như nước, anh ở đầu bên kia khẽ nói: “Hình như con lớn hơn rồi.”

Trương Tư Ninh bĩu môi, quả nhiên ông xã thích chó con này hơn, khi nói chuyện với cô cũng chưa thấy anh dịu dàng nhẹ nhàng như vậy, lời nói tựa như tấm gió xuân, còn hơn cả tấm gió xuân. Có điều cũng là con của mình, nên cô không thèm tính toán.

.....

Mấy ngày sau khi tang lễ kết thúc, Trương Tư Ninh vẫn luôn ở trong khách sạn không đi đâu ra ngoài, tin tức của Vệ Cẩm Thiệu và Phương Y Chân cũng dần chìm xuống. Đây cũng là chuyện rất bình thường, xã hội bây giờ, mỗi ngày đều có rất nhiều chuyện kỳ lạ xảy ra, hai mẹ con kia không phải ngôi sao, cũng không phải quan chức, trừ một số người có quan hệ với bọn họ thì bình thường có ai chú ý đến làm gì chứ?

Mỗi ngày Trương Tư Ninh nói chuyện điện thoại với ông xã ít nhất hai lần, bên cạnh luôn là nhóc con nhìn ba ba qua di động, sau một thời gian chỉ cần điện thoại của Trương Tư Ninh vừa reo lên là cu cậu lập tức mở to đôi mắt màu lam vô cùng xinh đẹp nhìn về phía mẹ, a a kêu mấy tiếng ba ba, bập bẹ như vậy, vô cùng lanh lợi. Vệ tiên sinh biết được chuyện này rất cao hứng, cảm thấy con mình rất thông minh, mỗi lần gọi điện thoại về đều không ngừng trêu chọc cu cậu. Thấy quan hệ của hai cha con tốt như vậy, là người phụ nữ duy nhất trong nhà, mẹ đứa nhỏ kiêm bà xã của chồng mình Vệ phu nhân vô cùng thương cảm.

Thời gian cứ từng ngày trôi qua như vậy, đến ngày hai mươi sáu tháng chạp, trên mạng hầu như không còn tin tức gì của hai mẹ con Phương Y Chân nữa, kể cả tin tức liên quan đến nhị thiếu gia Vệ Cẩm Huyền nghe đồn bị đuổi ra khỏi nhà bị truyền thông bôi mớ lên cũng không thấy nữa. Nghe Vệ Cẩm Huyền nói, tin tức bên Pháp cũng dần chìm xuống, nhưng Trương Tư Ninh vẫn khá lo lắng cho ông xã, sợ hai mẹ con kia ngóc đầu trở lại, ra ngoài gây chuyện rắc rối đem thêm phiền phức cho Vệ tiên sinh. Vệ tiên sinh cười nói: “Những chuyện này do em lo lắng nên nghĩ vậy thôi, nước đã bị khuấy đục rồi, không thể nào khôi phục lại như trước nữa. Em đừng lo, thật ra dư luận xã hội cũng chỉ đóng vai trò hỗ trợ mà thôi, anh cũng không dựa vào dư luận để đạt được mục đích.” Nếu không phải sự việc bỗng nhiên phát sinh, anh không hề có chút chuẩn bị nào, thì anh đã giải quyết mọi chuyện nhanh hơn và thẳng tay hơn. Có trách là trách Vệ Cẩm Thiệu kia ngu ngốc, bị vợ tóm được sơ hở mà không biết, hấn đào tường nhà cha mẹ vợ mình, hại một nhà cha vợ mình thâm thâm, lại muốn bỏ vợ chạy theo niềm vui mới, cô chị dâu kia không báo thù mới lạ.

Phong lưu, đúng là chẳng tốt đẹp gì! Vệ tiên sinh từng một thời phong lưu đào hoa nghĩ như vậy.

Trương Tư Ninh thấy ông xã mình tự tin như vậy, cô cũng không nghĩ ngợi lung tung nữa, rồi nói chuyện trở lại Vũ Lăng: “Bây giờ mọi chuyện đã lắng xuống, em tính nấy ngày này mang con về nhà.” Không thể nào đón năm mới ở khách sạn được, mặc dù ở phòng tổng thống, nhưng bên ngoài còn mấy chục vệ sỹ, người ta cũng phải đón năm mới, để họ phải ở lại đây đón tết với cô thì thật có lỗi.

Vệ Cẩm Huyền cũng đã nghĩ đến chuyện này, anh gật đầu nói: “Được, để anh bảo quản lý Du sắp xếp, bao trọn gói một chiếc máy bay cho an toàn.” Vệ tiên sinh có chút hối hận, hai năm trước có người bạn đề nghị anh mua máy bay tư nhân sử dụng, vừa thoải mái vừa tiện lợi. Nhưng lúc đó anh thấy hoàn toàn không cần thiết, phí bảo dưỡng hàng năm cũng là một con số rất lớn, là thương nhân, đặc biệt là một thương nhân thông minh khôn khéo, Vệ tiên sinh cảm thấy không bằng dùng số tiền này đầu tư càng sinh ra thêm nhiều lợi nhuận, anh cũng không phải kiểu người thích hưởng thụ những thứ xa xỉ.

Nhưng bây giờ bắt đầu cân nhắc, có lẽ anh cần phải chuẩn bị một máy bay tư nhân rồi, như vậy tương lai cả gia đình đi ra ngoài thuận tiện hơn, lỡ gặp phải mấy chuyện cần tránh ánh mắt người khác như lúc này cũng không cần phải thuê máy bay trọn gói.

Tóm lại vì vợ con, Vệ tiên sinh hiếm có cơ hội được tiêu xài hoang phí một lần.

Trước khi rời khỏi Vũ Lăng, dưới sự bảo vệ của tầng tầng vệ sỹ, Trương Tư Ninh bế con đến mộ ông nội quỳ lạy đốt giấy tiền vàng cáo biệt. Lúc cô đến nghĩa trang, đúng lúc gặp cả nhà chú út. Tuy trước đó có chút không vui, nhưng với miệng lưỡi trơn tru và độ dày da mặt người bình thường khó có được của thím út Lý Mẫn, thì ít nhất ngoài mặt, khi gặp nhau hai bên có thể coi như ở chung hài hòa, bình thường gặp gỡ cũng có thể nói mấy câu.

Trước kia Trương Tư Ninh cảm thấy thím út không tệ, khi đó cả một đại gia đình chỉ có mình bà không khuyên cô chấp nhận cho ba mình cưới Hàng Yên, mặc dù không nói giúp cô nhưng so với những người kia, Trương Tư Ninh vẫn có ấn tượng tốt với thím út. Nhưng bây giờ, thiện cảm đó đã không còn nữa. Năm ngoái, khi cô bị Hàng Yên chen ép ở bệnh viện, bà không có đứng ra nói lời công bằng, rồi trước đó ở bệnh viện, bà cũng không nhìn cô, người như vậy, Trương Tư Ninh xem như đã hiểu được.

Chỉ là ông nội chôn cất ở nơi này, mộ ông bà ngoại cô cũng là Lý Mẫn trông nom, nên Trương Tư Ninh mới nguyện ý giữ mối quan hệ với bà, ít nhất không vạch rõ mặt nhau làm gì. Về phần ông nội, cô không lo lắng, nhưng mộ ông bà ngoại cô ở quê, cho dù cô tìm người giúp đỡ trông coi, nhưng lỡ như Lý Mẫn có lòng trả thù thì phải làm sao? Dù sao cô cũng không sống ở Phúc Kiến, chỉ bằng cứ đối phó như vậy thôi.

“Tur Tur đến thăm ông nội à?” Trên khuôn mặt mập tròn của Lý Mẫn là nụ cười dịu dàng phúc hậu, thoạt nhìn qua khiến người ta rất dễ gần gũi thân thiết.

Khỏe miệng Trương Tư Ninh giật giật, gọi một tiếng chú út, lại gọi thím út, nhìn hai em họ chào hỏi rồi nói: “Hôm nay con về Vũ Lăng, nên tối nói lời từ biệt với ông nội.”

“Hôm nay con phải đi rồi sao? Nếu ở lại đón năm mới thì thật tốt.” Lý Mẫn dường như có chút quyến luyến, nhìn thấy Vệ tiểu béo đã bị ôm vào trong xe, nói: “Trời lạnh, bay tới bay lui như vậy, thật là khổ đứa nhỏ.”

Trương Tư Ninh chỉ mỉm cười, không nói gì. Lý Mẫn bảo ba cha con vào đốt giấy tiền vàng cho ông cụ trước, còn bà kê sát lại gần Trương Tư Ninh nói: “Ba con và Hằng Yến sắp ly hôn, hai ngày nữa ra tòa. Người đàn bà đó bị như vậy cũng xem như đúng người đúng tội, con không ở lại xem thử sao? Nghe nói lần này anh cả đưa cho cô ta một căn nhà, năm mươi vạn tệ, hình như trước khi kết hôn bọn họ có ký kết thỏa thuận gì đó, cho dù có ly hôn thì tài sản cũng không bị phân chia, tài sản đứng tên ai là của người đó. Ba con nhanh trí, mấy năm nay Hằng Yến cũng chỉ được nhìn vậy thôi chứ thực tế không moi được bao nhiêu của cải. Còn Trương Nghị, nghe nói muốn sống với Hằng Yến không muốn đi theo ba con. Trước đó ba con bị thằng nhóc này đánh nên hiện tại không còn cứng chiều nó như trước nữa, nó muốn đi với Hằng Yến, ba con cũng đồng ý luôn.”

Ngụ ý của Lý Mẫn rất rõ ràng, mẹ con Hằng Yến đã cuốn gói lẩn khỏi nhà, Trương Nghênh Hoa bây giờ chỉ còn lại một cô con gái. Bây giờ mà Trương Tư Ninh ở lại, sau này tài sản của Trương Nghênh Hoa không phải đều thuộc về cô sao!

Trương Tư Ninh nghe xong chỉ khẽ mỉm cười, bình thản nói: “Những chuyện này không có liên quan gì đến con, thím út, giờ con phải ra sân bay, chuyện của ba con cứ để tự bản thân ông bị dẫn vật đi, con cũng không thiếu chút tiền đó.” Nói xong, cô không nhìn Lý Mẫn đang giật mình sững sờ mà lên xe rời khỏi đó, phía sau mấy vệ sỹ cũng lần lượt lên xe, một đoàn xe hơi, ở vùng ngoại ô thưa người vắng vẻ, cũng xem như một cảnh lạ.

Lúc này Lý Mẫn mới lấy lại tinh thần, thầm mắng Trương Tư Ninh không biết tốt xấu. Trương Nghênh Khai đi ra từ cánh cổng sắt lớn phía sau nghĩa trang, nghiêm mặt hỏi vợ mình: “Bà nói hươu nói vượn gì với Tur Tur đó, anh cả và Hằng Yến ly hôn, bà bảo con bé dính vào làm gì.”

Lý Mẫn mất hứng: “Tôi còn không phải vì muốn tốt cho nó sao, trước mắt hai mẹ con Hằng Yến đều đã bị đuổi đi, anh cả nhiều tài sản như vậy, Tur Tur chỉ cần bỏ chút tâm tư ra nhẹ nhàng với ba nó, không phải tương lai tất cả tài sản đó đều thuộc về nó sao!” Con của bà và Tur Tur quan hệ với nhau rất tốt, chồng Tur Tur có tiền có công ty riêng, chắc chắn sẽ không thèm để ý đến mấy nhà xưởng ở Phúc Kiến này, đến lúc đó bà sẽ tiếp tục năn nỉ Tur Tur một chút, Tur Tur mềm lòng, sẽ giao mấy nhà xưởng ở đây cho gia đình bà quản lý. Nhiều kế hoạch hoàn mỹ như vậy, đáng tiếc ông chồng bà đầu óc bảo thủ, Lý Mẫn có chút thất vọng.

“Bà thì biết cái gì! Chuyện này bà đừng xen vào! Anh cả muốn đưa tiền cho ai thì đưa, chúng ta chỉ cần làm tốt bổn phận của mình là được!” Mặc dù đầu óc của ông không nhanh nhạy, nhưng hiểu anh cả mình rất rõ, anh cả là người rất đa nghi, nếu bỗng nhiên Tur Tur nịnh bợ chắc chắn anh cả sẽ nghi ngờ, lỡ như biết được là do bà vợ nhà mình khích bác, vậy thì còn tốt cái nỗi gì!

Nói trắng ra, Trương Nghênh Khai chính là một người an phận thủ thường gần như là một người đàn ông nhất gan, cho dù chỉ có một phần ngàn khả năng đắc tội với ngọn núi dựa là anh cả mình, ông ta cũng không dám mạo hiểm làm vậy.

.....

Rời khỏi Vũ Lăng nửa tháng, về đến nhà, mặc dù vừa mở cửa ra chỉ có không khí vắng lặng nhưng Trương Tư Ninh vẫn cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều được buông lỏng.

Thím Tào muốn tổng vệ sinh nhà cửa, hai cha con Trịnh gia liền ở lại giúp đỡ. Trương Tư Ninh đỡ con ngủ xong, gọi điện thoại báo cho ông xã mọi thứ đều tốt, sau đó thay quần áo mặc ở nhà bắt đầu dọn dẹp.

Hôm nay đã là hai mươi tám, năm nay không có ba mươi, chỉ có đến ngày hai mươi chín, là ngày mai. Có lẽ ông xã sẽ không kịp về đón tết, Trương Tư Ninh có chút thất vọng, nhưng hiểu được công việc bên kia rất khẩn cấp, nên khi nói chuyện điện thoại cô cũng không hỏi thúc anh trở về.

Một lúc sau, Vệ Cẩm Huyền gọi điện thoại lại, hỏi Trương Tư Ninh về nhà có thuận lợi không, Trương Tư Ninh nói thuận lợi, hai người cũng giống như mọi khi nói chuyện về nhóc con, về tiến độ công việc, về nỗi nhớ nhung. Sau khi cúp điện thoại, hốc mắt Trương Tư Ninh đã hoen ứ, cô cũng không biết tại sao lại như vậy, chỉ bỗng nhiên cảm thấy có chút tủi thân, cô không hỏi anh về lễ mừng năm mới, cũng không hỏi thúc anh trở về, vậy mà anh cũng không thèm nhắc đến! Vệ phu nhân rất thương tâm, hậu quả chính là để thím Tào ở nhà trông coi nhóc con, còn mình chạy đến cửa hàng phung phí mua sắm một trận thỏa thích, tốn không ít tiền mua rất nhiều đồ, chỉ riêng quần áo cho nhóc con thôi mà đã mười mấy thứ, còn mua cho chính mình, mua luôn cho thím Tào, chỉ không mua cho Vệ tiên sinh!

Mặc sức mua sắm một trận điên cuồng như vậy, trút được hết những bất mãn trong lòng, đến tối khi gọi điện thoại, Vệ phu nhân vẫn là người vợ hiền lành dịu dàng như cũ, hỏi han ông xã rất ân cần, suy cho cùng, cô rất cưng chiều cái người này, không muốn anh phải chịu nhiều áp lực.

Đến ngày hai mươi chín, từ sáng sớm thím Tào đã bận rộn nhiều việc, mặc dù ông chủ không kịp về đón tết, nhưng không phải bà chủ và cậu chủ nhỏ vẫn ở nhà đó sao? Năm nay là năm đầu tiên thím Tào ở lại Vệ gia đón tết, hơn nữa hôm qua bà chủ còn mua cho bà quần áo mới, thím Tào cảm thấy rất vui nên cả người tràn đầy năng lượng, tất nhiên muốn bày một bàn lớn đầy thức ăn ngon để đón năm mới đến.

Tối qua khi gọi điện thoại, Vệ tiên sinh nói hôm nay anh có việc rất quan trọng, nếu anh không chủ động gọi về thì Trương Tư Ninh cũng đừng gọi qua

cho anh. Anh nói nghiêm túc như vậy đương nhiên Trương Tư Ninh không dám tùy ý quấy rầy, nên cả ngày hôm nay đều không có liên lạc với ông xã, đến tối ăn bữa cơm tất niên, mặc dù một bàn đầy thức ăn ngon nhưng không có ông chủ ở nhà, không khí rất lạnh lẽo, vắng vẻ.

Trương Tư Ninh có chút không vui, ngồi ôm con xem tiết mục cuối năm, sau đó nhóc con ngủ thiếp đi, nhìn thấy mí mắt thím Tào cũng bắt đầu đánh nhau, Vệ phu nhân thở dài bảo thím Tào về phòng ngủ trước, đợi đến giao thừa cô cũng ôm con lên lầu về phòng ngủ.

Đến mười một giờ, thấy ông xã bên kia vẫn không có tin tức, Trương Tư Ninh bắt đầu bất an, lo lắng không biết anh có xảy ra chuyện gì hay không, muốn gọi điện thoại cho anh lại sợ làm hư chuyện của anh, trong lòng rối rắm không biết nên làm thế nào.

Cô đi tới đi lui trong phòng, lúc thì nhìn con đang ngủ say trong nôi, lúc lại nhìn ra ngoài cửa sổ thấy pháo hoa thỉnh thoảng lập lòe vụt sáng lên, trong lòng vô cùng lo lắng, không cách nào yên ổn được.

Trong tâm trạng lo lắng như vậy, Vệ phu nhân bỗng nhiên nổi giận, không biết hôm nay là lễ mừng năm mới sao! Vậy mà một cuộc điện thoại cũng không thèm gọi! Đùng là đồ khốn mà!

Bên này, Vệ phu nhân đang tức giận, thì cái tên khốn kiếp đang bị oán hận bên kia đã đẩy cửa lầu hai đi vào. Thấy bốn phía đều yên tĩnh, vắng lặng chẳng có chút không khí mừng năm mới, Vệ tiên sinh nói không nên lời, anh đặt hành lý cạnh cửa, lúc đang lấy dép lê trong tủ giày dép thay ra thì cửa phòng ngủ bỗng nhiên bật mở, Vệ Cẩm Huyền nhìn thấy cô vợ nhỏ bằng xương bằng thịt đã nhiều ngày không gặp. Khuôn mặt vô thức nở nụ cười dịu dàng: “Tư Ninh, anh về rồi.”

Trở về ngôi nhà ấm áp, được nhìn thấy người nhưng nhớ trong lòng, Vệ Cẩm Huyền mở rộng vòng tay đón cô vợ nhỏ bé của anh vào lòng, trái tim phút chốc bình yên lại, đây là tình yêu chân thành, là bến cảng của anh, vợ anh.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Chương103

Năm tháng sau.

Trương Tư Ninh đậu xe xong bước xuống đi ra phía sau ôm nhóc con vô cùng ngoan ngoãn không khóc không làm loạn đang ngồi trên ghế an toàn cho trẻ em ra, hôn một cái lên khuôn mặt mũm mĩm trắng hồng, khen ngợi: “Khoai tây nhà chúng ta thật là một em bé ngoan mà!”

Bây giờ Vệ khoai tây đã gần một tuổi rồi, mặc dù không hiểu rõ mẹ đang nói gì nhưng cũng biết mẹ đang khen mình, nên cái miệng bé xú xiu nhe răng cười toe toét, gọi “Ma ma.” Âm thanh ngọt ngào mềm mại. Mặc dù cân nặng của cu cậu đã vượt hơn chỉ tiêu một chút, Vệ phu nhân lại mảnh khảnh nên ôm con khá vất vả, nhưng cứ nhìn cái mặt ngốc nghếch của cu cậu là lại muốn ôm vào lòng, cô nâng cái mông của nhóc con lên, hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn, đẩy cửa xe ra, đưa tay xách một cái túi đã chuẩn bị trước, cười nói với nhóc con: “Đi thôi, cho ba nhóc bắt nạt nào.”

Cô đi vào theo lối cửa chính của tòa nhà Hoa Tín, dọc đường đi tất cả nhân viên đều cúi đầu chào, hết sức ân cần chào hỏi: “Vệ phu nhân, xin chào.” Hiện tại hầu như mỗi ngày Trương Tư Ninh đều tới Hoa Tín một lần, cô mở nhà hàng cách Hoa Tín không xa, rất thuận tiện để đưa cơm tình yêu hàng ngày. Có khi cô mang theo nhóc con, có khi không cho nhóc đi cùng, vì số lần tới quá nhiều nên tất cả nhân viên của công ty đều biết, vợ chồng ông chủ rất ân ái, có thể nói là tấm gương điển hình.

Hoa Tín không có lối đi đặc biệt dành riêng cho tổng giám đốc như Bác Lăng, cho nên để ra vào nơi này hoặc là đi cầu thang lối cửa sau hoặc sử dụng thang máy ở cửa trước. Dĩ nhiên vẫn có thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc, văn phòng của Vệ tiên sinh ở tầng hai mươi bảy, rất cao, đi cầu thang là chuyện không thể nào nghĩ tới được.

Trương Tư Ninh ôm nhóc con mũm mĩm rời khỏi thang máy, đúng lúc Tần Chu từ phòng làm việc đi ra, nhìn thấy Trương Tư Ninh, vội vàng gọi Vệ phu nhân, cánh tay đang tính đóng cửa văn phòng lại đẩy cửa mở ra, rồi di chuyển sang chỗ khác nhường đường cho hai mẹ con. Trương Tư Ninh nhìn Tần Chu mỉm cười, bảo nhóc con gọi chú, Vệ khoai tây là một nhóc con rất thông minh đã đi theo mẹ đến đây chơi nhiều lần rồi nên rất quen thuộc với Tần Chu, nghe mẹ nói liền há cái miệng bé xú xú kêu ‘chú chú’, mặc dù không nói rõ như khi gọi ba mẹ, nhưng nghe qua cũng có thể hiểu được.

Tần Chu rất thích tiểu Mũm mĩm này, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Vệ khoai tây ‘moah moah’ mấy tiếng rồi mới rời đi.

Sau khi Trương Tư Ninh chào Tần Chu xong đi vào phòng làm việc, Vệ tiên sinh vẫn còn đang gọi điện thoại. Thấy bà xã ôm con vào, vì vừa rồi anh đã nghe tiếng ồn ào ngoài cửa nên cũng không ngạc nhiên, chỉ nhìn vợ yêu và con trai mỉm cười, dùng khẩu hình miệng ra hiệu sẽ xong nhanh thôi.

Vệ Khoai Tây vừa nhìn thấy papa liền hoạt bát nhào động hẳn lên, mặc kệ có phải lúc này pa pa nhóc đang gọi điện thoại hay không, há miệng i i a kêu pa pa, còn muốn Trương Tư Ninh thả cu cậu xuống, muốn đi tìm pa pa. Đáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời vừa rồi biến mất không chút tung tích, cái này đều do pa pa nuông chiều quá thành ra như vậy.

Âm thanh của nhóc con rất lớn, vang rất xa, đối tượng đang trò chuyện với Vệ tiên sinh nghe thấy giọng nói của cu cậu, không biết nói gì với Vệ Cẩm Huyền, chỉ thấy anh mỉm cười: “Được, đến lúc đó anh đưa hai mẹ con ra sân bay đón chú.”

Cúp điện thoại xong, Vệ Cẩm Huyền vội vàng chống gậy đứng lên hỏi: “Không phải em nói hôm nay không có thời gian tới đây sao,” vừa đi tới sofa ngồi xuống, để gậy sang một bên, giờ hai tay ôm nhóc con đáng thương đang muốn khóc nhưng quyết không khóc, nói với bà xã: “Lại bắt nạt nó rồi.”

Trương Tư Ninh cảm thấy mình đúng là oan đầu trời xanh, cô bĩu môi nói: “Nó đòi anh, không phải anh đang nói chuyện điện thoại sao, em chỉ vô mong nó có hai cái, tròng mắt liếc nó một cái mà thôi.”

“Vậy mới nói em đánh con, tròng con làm gì? Cho dù con có quấy anh gọi điện cũng không sao, ai có thể vì con anh gọi ba mà cúp điện thoại của anh chứ?”

Trương Tư Ninh cầm nín, ngấm nhìn.trần nhà, cái này, đúng là làm hư con mà, thật hết nói nổi! Sau này chuyện dạy dỗ nhóc con này chắc chắn không thể nào trông cậy vào anh được!

Vệ Cẩm Huyền rất nhanh đã dỗ được nhóc con vui vẻ cười khanh khách không ngừng, Trương Tư Ninh đã đầu hàng ông xã mình rồi, tình thương của người mẹ trong anh còn bao la hơn cô nữa. Cô lấy hộp thức ăn trong túi, xếp từng thứ từng thứ ra, đưa cho anh đôi đũa: “Anh ăn đi, vừa rồi em có hỏi Tần Chu, buổi trưa anh vẫn chưa ăn cơm nữa! Cũng may là em đến kiểm tra bắt ngờ, nếu không sẽ không biết Vệ tiên sinh nhà em lại thích giảm cân như vậy.”

Thấy giọng điệu cô vợ nhỏ châm chọc như vậy, Vệ tiên sinh khục khặc ho mấy tiếng, trước đó anh đã đồng ý với cô cho dù sau này công việc có bận rộn tới mức nào cũng sẽ ăn cơm đúng bữa, hôm nay quả thật có khá nhiều việc, loay hoay mãi đến tận lúc này, nếu cô không tới, anh cũng chuẩn bị kêu nhà hàng mang thức ăn sang. Chỉ là vận số không tốt, bị bà xã bắt quả tang.

Trương Tư Ninh lười so đo với anh, chính xác mà nói, cô đúng là bị anh làm cho tức chết mà. Cô ôm con lại, không để cho anh dứt nhóc con ăn nữa: “Con mới ăn rồi, anh không thấy bụng nó phồng lên đây nè!”

Vệ tiên sinh chiều con đến vô pháp vô thiên, anh xoa xoa cái bụng tròn xoe của Vệ tiểu béo, quả thật no tròn, anh nhìn con với vẻ mặt tiếc nuối, cúi đầu tránh ánh mắt trong trẻo mong chờ của Vệ khoai tây, bắt đầu tập trung ăn bữa trưa tình yêu muộn này.

Trong vấn đề dạy dỗ con cái, Vệ tiên sinh rất có trách nhiệm mà nói rằng, bà xã anh mới là chuyên gia, còn anh chỉ gây thêm rắc rối mà thôi.

Ăn cơm xong, Trương Tư Ninh lại đưa nhóc con qua cho anh bế, vừa thu dọn hộp cơm vừa hỏi: “Vừa rồi anh nói chuyện điện thoại với ai vậy ạ? Tính đi sân bay đón ai?”

Dường như nghĩ đến chuyện vui vẻ, nét cười trên mặt Vệ Cẩm Huyền sâu hơn, anh nói: “Mạch Khắc Tư, em trai cùng mẹ khác cha của anh, nó vừa từ Châu Phi trở về, nghe nói anh làm cha rồi, nên muốn đến Trung Quốc thăm chúng ta.”

“Vừa rồi anh nói chuyện với cậu ấy bằng tiếng Trung sao?”

“Ừ, từ nhỏ mẹ anh đã cho nó học tiếng Trung, cả Trần Trần cũng vậy, năm đó Trần Trần mới năm tuổi nói tiếng Trung không tốt, bây giờ hai đứa nó có thể hiểu được ngôn ngữ này, không thể bỏ qua công lao của mẹ anh.”

Trương Tư Ninh nghe xong im lặng một chút, rồi khẽ hỏi: “Là vì có anh, nên mới cho bọn họ học tiếng Trung sao?”

Vệ Cẩm Huyền mỉm cười, gật đầu nói: “Mặc dù nền tảng của Vệ gia ở Pháp, nhưng bình thường khi nói chuyện trao đổi đều dùng tiếng Trung, chuyện này cũng giống như nhiều người ở trước mặt người ngoài thì nói tiếng phổ thông, nhưng khi ở nhà với những người quen thuộc thì dùng tiếng địa phương vậy đó.”

Vệ phu nhân bỗng nhiên cảm thấy rất xúc động, mẹ chồng bị tai nạn ngoài ý muốn kia, chắc bà rất yêu thương Vệ tiên sinh!

Dĩ nhiên chủ đề thương cảm này không cần thiết kéo dài, Trương Tư Ninh lại hỏi: “Vậy khi nào cậu ấy đến ạ? Để em chuẩn bị phòng ở.”

“Nhanh nhất cũng phải tháng sau, nó còn bận công việc.”

Vậy là trước mắt không vội, Trương Tư Ninh lấy hộp cơm bỏ vào túi, phỉu phỉu tay đứng lên: “Được rồi, bây giờ giao Vệ khoai tây cho anh, em có hẹn với Giai Giai, gần đây cô nàng này và tiểu Trịnh âm ỉ đòi chia tay, muốn tìm em đốc bầu tâm sự.”

Vệ tiên sinh nghe vậy rõ ràng giật mình ngây ngốc: “Con..... ở lại đây, em đi chơi?”

Vệ phu nhân đồng dạng sửa lại lời ông xã cho chính xác: “Phải đi cứu vớt bạn thân sắp mất đi tình yêu, em đã hỏi Tần Chu rồi, chiều nay anh không có hội nghị, không phải tiếp khách, rất rảnh rỗi, em đi nhiều nhất hai tiếng sẽ trở lại.”

Hiện tại Vệ Ý chỉ cần có người dắt một tay là có thể đi được, không ôm cu cậu cũng không có việc gì, cho nên Vệ phu nhân rất yên tâm để một mình Vệ tiên sinh chăm con hai tiếng đồng hồ.

Chờ bà xã không chút vướng bận nhẹ nhàng đi rồi, Vệ tiên sinh nhìn nhóc con dờ khóc dờ cười, xoa nắn khuôn mặt mồm mím của Vệ khoai tây: “Mẹ nhóc càng ngày càng ý lại ba rồi, ngay cả nhóc mà cũng yên tâm giao cho ba, thật là...”

Thật là cái gì?

Thật là quá tuyệt!

Vệ Cẩm Huyền rất thích cảm giác được bà xã tin tưởng, không vì kiêng dè chân anh không khỏe mà lo lắng chuyện này chuyện khác, không vì đau lòng anh mà lúc nào cũng đặt anh lên vị trí hàng đầu để quan tâm, ngược lại luôn xếp bản thân mình ở phía sau, cứ như bây giờ thật tốt, Vệ tiên sinh rất thích bà xã được thoải mái thả lỏng khi đối diện với anh.

Vệ tiểu béo đầu có hiểu được pa pa đang nói gì, chỉ thấy pa pa lúc nào cũng cưng chiều mình hết mực đang nhìn mình cười rất dịu dàng, vì vậy tiểu Mũm mũm cũng toe toét cười lại vô cùng đáng yêu.

Lúc Trương Tư Ninh trở lại cũng đã gần năm giờ, tiểu Mũm mũm chơi đùa mệt quá đã ngủ thiếp đi, còn ông bố ngốc nghếch thương con cứ ngồi nguyên một chỗ cẩn thận ôm cu cậu, nét mặt rất dịu dàng.

Đối với chuyện này, Vệ phu nhân phản ứng rất trực tiếp, cô liếc mắt xem thường ông xã đang ngồi im ở đó. Có thể đặt nhóc con lên ghế sofa mà, ông xã nhà cô vì con mà hết như đang ra trận, chỉ vì lần trước tiểu Mũm mũm nằm ngủ trên chiếc sofa đen trong phòng làm việc của anh suýt tí nữa bị ngã xuống đất, anh đã đổi cái đó thành một cái sofa mềm rất rộng.

Vậy mà anh vẫn còn căng thẳng.

Buổi tối hai vợ chồng cùng nhau về nhà, thím Tào đã chuẩn bị xong cơm tối, thím Triệu giúp việc mới vào làm, làm xong công việc đã ra về.

Lúc ăn cơm, tiểu Mũm mũm rất nghịch, cứ đòi papa dứt ăn, Trương Tư Ninh dứt, cu cậu nhất định không chịu ăn. Chuyện Vệ phu nhân thích làm nhất chính là uốn nắn tính tình của nhóc con này, cu cậu càng không muốn cái gì thì cô càng bắt cu cậu làm cái đó, những lúc Vệ khoai tây nghịch ngợm, đối với cu cậu mà nói, Trương Tư Ninh chính là người xấu, rất hung dữ.

Mà lúc này, hai người đang xót nhóc con, Vệ tiên sinh và thím Tào chỉ có thể biết điều đứng bên ngoài quan sát, tuyệt đối không được nhúng tay vào chuyện Vệ phu nhân dạy con, nếu không trong nhà sẽ có một trận tạo phản ngất trời.

Vệ Cẩm Huyền chỉ cần nghĩ đến trước đó bởi vì chuyện dạy dỗ nhóc con này mà anh và bà xã đã nảy sinh tranh luận sau đó dẫn tới hậu quả cực kỳ bi thảm, nên lúc này chột dạ không dám nhìn tới cu cậu.

Anh thật sự không muốn phải ngủ trong phòng khách, không muốn bị bà xã bỏ lơ không thèm nhìn tới, không muốn thấy bà xã len lén rơi nước mắt, cho nên.....vẫn là chó con phải cố gắng sửa lại nét xấu đi!

Đợi đến khi Vệ Khoai Tây bị mẹ uốn nắn khóc oa oa lên, rất ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ để mẹ dứt cơm, Trương Tư Ninh khen thưởng hôn lên má bé con, trẻ con nào cũng gần gũi với mẹ, mặc dù trước đó mẹ có hung dữ làm người xấu đi nữa, nhưng khi mẹ dịu dàng thì chỉ trong tích tắc mẹ lại trở thành thiên thần.

Buổi tối, lúc dỗ con ngủ, Trương Tư Ninh gối đầu vào lòng ông xã nhẹ nhàng hỏi: “Tháng này anh vẫn phải sang Pháp sao?”

Vệ Cẩm Huyền khẽ đáp bên tai cô: “Không đi nữa, Vệ thị giờ đã là nỏ mạnh hết đà, không chống đỡ nổi hết tháng sau, nếu Vệ Cẩm Thiệu thật sự không bán Vệ thị đi, có lẽ hẳn ta sẽ phải ra đường ngủ.”

“Ra đường ngủ? Nghiêm trọng vậy sao ạ?”

“Anh không có đuôi cùng giết tận, chừa cho hần chút tiền đường lão, đã rất tốt với hần rồi.”

Trương Tư Ninh nghĩ đến đoạn chân bị mất của ông xã, không thể không thừa nhận, ông xã mình vẫn còn rất nhân từ. Mặc dù anh âm thầm khiến cho Vệ thị tan rã, nhưng chuyện này cũng là trừng phạt thích đáng.

“Đúng rồi, còn Phương Y Chân..... Thật sự rời khỏi nước Pháp rồi sao?”

“Bà ta ở Mỹ,” giọng nói của Vệ Cẩm Huyền thản nhiên: “Bị ung thư vú giai đoạn cuối, không còn sống được bao lâu nữa.”

Tin tức này quá bất ngờ, Trương Tư Ninh nghe thấy có chút sợ hãi, Vệ Cẩm Huyền vỗ vỗ lưng cô: “Anh cũng chỉ mới nhận được tin tức sáng nay. Chuyện của hai mẹ con họ, sau này anh sẽ không để ý tới nữa, cứ như vậy đi, cát bụi về với cát bụi.”

Ý của anh là xóa bỏ tất cả ân oán?

Trương Tư Ninh ngẫm nghĩ, cảm thấy như vậy cũng tốt, dù sao thì ai làm chuyện xấu cũng sẽ phải nhận lấy bài học kinh nghiệm.

Không muốn nhắc đến những người khiến mình khó chịu này nữa, Trương Tư Ninh vòng vo đổi đề tài, nói về những người khác: “Anh tính tiếp tục để Trần Trần ở Bắc Kinh sao?”

Nhắc tới đứa em gái duy nhất này, Vệ tiên sinh cũng vô lực: “Lần trước anh đi thăm con bé, nó vẫn đang giận anh, cảm thấy lúc đó anh không nên ép buộc nó, phải để nó đi theo Sâm Giang, thôi quên đi, nó giận thì giận, viện an dưỡng ở Bắc Kinh rất tốt, người của anh sắp xếp ở đó chăm sóc nó cũng không tệ.”

Có cô em gái như vậy, thật xui xẻo mà. Trương Tư Ninh vỗ về khẽ hôn lên môi ông xã, vệ Tiên sinh xoay người một cái áp đảo đặt cô nằm phía dưới: “Vệ phu nhân, chúng ta có thêm một nắm gạo nếp nhỏ nữa, được không?”

Chủ đề này khoảng cách thật xa mà, Trương Tư Ninh nhất thời không kịp phản ứng, Vệ Cẩm Huyền cũng không cho cô cơ hội suy nghĩ, từ sau khi sinh Vệ tiểu béo, hai vợ chồng vẫn luôn dùng biện pháp tránh thai, lúc này, anh không muốn dùng cái thứ vương vãi đó nữa.

Cảm thấy nguyện vọng đã được truyền đạt, Vệ Cẩm Huyền ngấm bà xã đang tròn mắt ra nhìn, bắt đầu mấy tháng tới đây sẽ hết sức hài hòa vận động.

Trương Tư Ninh vừa cảm thụ sự nhiệt tình của ông xã, vừa bất đắc dĩ nghĩ, người đàn ông này, càng ngày càng biết cách ý vào được cung chiều đám ra kiểu ngạo mà.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Chương104

Vệ Ý, còn được gọi là Vệ khoai tây, biệt danh Vệ tiểu béo.

Vệ tiểu béo năm nay sáu tuổi, hết mùa hè này chính thức vào lớp một. Nhóc con này trước mặt cha mẹ là cục cưng ngoan ngoãn, trước mặt thầy cô là thiên sứ bé bỏng, trong mắt các cô bạn nhỏ học chung là tiểu soái ca, còn trong mắt đám con trai cùng lớp chính là tiểu ác ma.

Nếu truy cứu ngọn ngành vụ này, bạn nhỏ Vệ ra về cu cậu cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Trước mặt ba mẹ đương nhiên phải ngoan ngoãn, nếu không nghe lời sẽ bị mẹ đánh đòn, trước mặt thầy cô cũng phải ngoan, không ngoan cũng sẽ bị mẹ đánh đòn, bạn gái học chung cảm thấy cậu đẹp trai như soái ca, cậu cũng hết cách, đây là vẻ đẹp trời sinh không thể nào chối bỏ được, còn mấy đứa con trai thấy cậu xấu xa, cái này hoàn toàn là do ghen tị mà ra!

Cho nên Vệ tiểu béo tự cảm thấy, mình thật làhoàn mỹ! Không chút tì vết, vô cùng hoàn hảo!

Buổi tối lúc ăn cơm, thấy con kén chọn không chịu ăn rau củ, Trương Tư Ninh với khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ, gõ gõ lên mặt bàn, ra lệnh: “Phải ăn hết.” Mặc dù giai điệu rất dịu dàng nhưng giọng nói vô cùng lạnh lùng, Vệ Tiểu Béo bị thương nhìn về phía pa pa yêu dấu, pa pa Vệ tiên sinh nhìn con trai cười ha ha, nhẹ nhàng nói: “Ngao nào, ăn rau quả tốt cho sức khỏe, có thể giúp con cao lên đó.”

Vệ tiểu béo im lặng, cu cậu thừa biết thời khắc quan trọng pa pa không đáng tin cậy mà, vì thế quay đầu nhìn về phía em gái Vệ Cẩm gần tròn ba tuổi, cu cậu lập tức phát hiện ra một vấn đề, liền chỉ tay vào đĩa cơm của em nói: “Nho nhỏ cũng không ăn rau cải nè!” Vô cùng hưng phấn tựa như phát hiện ra châu lục mới, khuôn mặt mồm mỉm như được phủ một quang ánh sáng, hồng hào rạng rỡ.

Em gái nhỏ Vệ Cẩm là một cô bé tròn tròn giống như viên gạo nếp. Khuôn mặt hoàn toàn là bản sao của mẹ Trương Tư Ninh, ngoại trừ ánh mắt màu lam được di truyền từ pa pa ra, hai mẹ con không khác nhau chút nào. Khuôn mặt trái xoan, đôi mắt hạnh to tròn, sống mũi thon cao, cái miệng nhỏ nhắn, khi cười lên khoe miệng sẽ lộ ra lúm đồng tiền nho nhỏ, vô cùng mềm mại đáng yêu.

Cho nên từ khi em gái nhỏ Vệ Cẩm được sinh ra, bạn nhỏ Vệ Ý liền cảm nhận sâu sắc bản thân đã bị thất sủng. Dĩ nhiên, lúc Vệ Cẩm mới chào đời, cu cậu nói chuyện còn chưa lưu loát, lúc đó chưa thể nào biết được có một em gái tranh thủ tình cảm với mình sẽ vô cùng khôn khéo, bây giờ từ từ lớn lên, cũng từng bước nhận thức được cu cậu và em gái được đối xử không giống nhau.

Thứ nhất, em gái mà làm sai chuyện gì, mẹ sẽ vô cùng dịu dàng vỗ về rồi khích lệ, còn cu cậu mà tự làm theo ý mình, cái tiếp đãi chính là giọng nói lạnh như băng của mẹ còn thêm cả roi vào mông! Tiếp theo, lúc em gái làm nũng, mẹ thường sẽ đồng ý vô điều kiện những đòi hỏi của em, còn cu cậu mà nhõng nhẽo.....mười lần thì hết tám lần bị mẹ vô tình từ chối! Nói cái gì mà mọi người đều bình đẳng? Nói cái gì mà công bằng, không thiên vị chứ?

Trái tim bé bỏng của Vệ tiểu béo đã bị tổn thương rất nhiều lần, mặc dù mỗi lần cu cậu đều quyết tâm không bao giờ thêm đề ý đến mẹ nữa, nhưng lần nào cũng chưa tới mười phút cu cậu đã không nhịn được chen vào ngực mẹ giành chỗ với em gái, ý chí khá là...không chút kiên định!

Lúc này, em gái nhỏ Vệ Cẩm bị anh trai bắt được nhược điểm, cô nhóc rì rì quay đầu nhìn anh trai, chớp chớp cái miệng bé xú vô cùng ngọt ngào nói: “Anh anh, em ăn mà.” Nhìn bề ngoài, cô nhóc con này năm nay vẫn chưa tới ba tuổi, nhưng chỉ số thông minh cao ngất so với anh trai mình, người ngoài chỉ cần nhìn qua một cái có thể thấy ngay, level vô cùng chênh lệch, sức lực không cân xứng, trực tiếp thống lĩnh ông anh trai mình.

Vệ Ý bị lời nói của em gái làm cho câm nín, đờ người nửa ngày cũng không thốt ra được từ nào. Dưới sáu ánh nhìn chăm chú của ba mẹ và em gái đành im lặng cho rau cải vào miệng, tùy tiện nhai mấy cái rồi nuốt ực xuống.

Trương Tư Ninh và ông xã liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều thấy sự cố gắng nén cười trong mắt đối phương. Nhìn thấy nhóc con ngốc nghếch đáng yêu như vậy thật thú vị, muốn không cười cũng không được.

Bây giờ Vệ tiểu béo ở một mình một phòng, buổi tối lúc đi ngủ, cu cậu đang nghe pa pa đọc truyện cổ tích bỗng nhiên hỏi: “Mẹ đâu rồi ạ?”

Vệ tiên sinh vuốt ve khuôn mặt tròn xoe xinh đẹp của bé con khỏe mạnh kháu khỉnh, dịu dàng nói: “Em phải đi ngủ, mẹ đang dỗ em ngủ.”

Vệ Tiểu Béo đột nhiên thở dài như ông cụ non, tiu nghỉu nói: “Pa pa, con cảm thấy mẹ thích em hơn.”

Vệ tiên sinh nhảy bén như vậy, đương nhiên có thể hiểu được nỗi muộn phiền của nhóc mồm mồm, nhưng anh thích nghe những lời trẻ con ngây ngô non nớt của con, liền phối hợp hỏi: “Sao con lại nghĩ vậy?”

Đường như Vệ Tiểu Béo nhà chúng ta đã bị kiềm nén quá lâu, lúc này được ba ba cổ vũ như vậy, cu cậu liền ngồi bật dậy trên giường, mở chăn ra, ngo ngoáy cái chân nhỏ ú nu bắt đầu dốc hết bầu tâm sự với bao nhiêu đau khổ chất chứa trong lòng: “Em không uống nước, mẹ sẽ dụ em uống, con không ăn rau cải thì mẹ lại trừng mắt với con, em làm hư đồ chơi, mẹ nói sẽ mua cái mới, con muốn mua đồ chơi mới, mẹ trừng mắt với con, em muốn mặc váy thì được mặc váy, con không muốn mặc đồng phục khi đi học, mẹ trừng mắt với con, sinh nhật em có công chúa xinh đẹp có bánh ngọt, sinh nhật con muốn có bánh sinh nhật hình con tôm lớn, mẹ cũng trừng mắt với con.”

Nói nhiều như vậy, Vệ Tiểu Béo cảm thấy mình đã liệt kê rất nhiều ví dụ tiêu biểu có thể chứng minh mẹ thiên vị em hơn rồi, cho nên không tiếp tục nói nữa, mà chỉ chớp chớp đôi mắt màu lam xinh đẹp nhìn pa pa yêu dấu, vẻ mặt mong chờ sự đồng tình.

Vệ tiên sinh hết sức vất vả mới có thể ngăn được bản thân mình bật cười thành tiếng. Anh nắm tay đưa lên khoe miệng khếch khếch ho vài tiếng, hắng giọng một cái, nhìn con dịu dàng hỏi lại: “Vậy con thử nói xem, con làm những việc này có đúng không?”

Vệ Ý nhũu mày lên nghĩ rồi lại nghĩ, cảm thấy không có gì không đúng, vì vậy rất tự tin lắc đầu nói: “Những yêu cầu của con đều hợp lý mà.”

Trẻ con bây giờ thật thông minh, vậy mà lại biết cái gì gọi là ‘hợp lý’, trong lòng Vệ Cẩm Huyền thầm khen con nhưng biểu hiện trên khuôn mặt không thay đổi, vẫn dịu dàng như trước: “Ăn rau quả mới tốt cho sức khỏe, đây là chuyện ai cũng biết, con thấy có đúng không?”

Vệ Tiểu Béo chớp chớp mắt, được rồi, cái này tạm thời xem như cu cậu không đúng.

“Đồ chơi của em hư rồi, không chơi được nữa, nên phải mua cái mới, đồ chơi của con hư rồi sao? Đâu có đâu, vậy sao phải mua cái mới? Bởi vì con chơi chán, nhưng mỗi tháng ba mẹ đều có mua đồ chơi mới cho con, đồ chơi mới chỉ chơi một tháng thôi con đã không thích nữa, muốn mua cái mới, có phải yêu cầu này cũng không đúng không nào?”

Suy nghĩ của Vệ Tiểu Béo mới sáu tuổi rất đơn giản, pa pa nói một vòng lớn như vậy, cu cậu vốn cảm thấy mình không có gì sai, nhưng nghe xong từ từ suy nghĩ lại mới cảm thấy hình như bản thân có chút quá đáng.Nhận thức được kết quả này, khuôn mặt mồm mồm khổ sở, ủ rũ gật đầu: “Xem như con không đúng.”

Vệ tiên sinh mỉm cười rất vui vẻ, nói tiếp: “Trường học con có quy định là phải mặc đồng phục đúng không nào?”

Tiểu béo phản bác: “Cũng có người không mặc ạ.” Cu cậu liệt kê ra những người lớn hơn không mặc đồng phục, cuối cùng còn kết luận: “Nhìn qua có vẻ rất lợi hại!”

Lúc này Vệ tiên sinh cảm thấy ngập tràn lo lắng cho tương lai của nhóc con, mới sáu tuổi bé xiu xiu mà đã có mầm mống muốn làm trẻ hư rồi, chuyện này không tốt chút nào, có lẽ anh phải nói chuyện với bà xã đại nhân, người nắm quyền dạy dỗ mấy nhóc con này, xem có cần phải nghiêm khắc hơn không?

Vệ Tiểu Béo còn không biết pa pa đang đào hố cho cu cậu nhảy vào, khuôn mặt tròn xoe xinh đẹp vô cùng hớn hờ, cảm thấy lần này pa pa không phản bác được nữa rồi.

Đáng tiếc, level của tiểu béo nhà ta còn quá thấp, hoàn toàn không thể nào đối chọi được với pa pa đại nhân, nhóc con vui mừng quá sớm, chỉ nghe Vệ tiên sinh thân nhiên hỏi: “Nếu không mặc đồng phục đi học, thì có bị xử phạt không nào?”

Vệ Tiểu Béo ngây ngốc nói: “Sẽ bị phạt, nếu trong lớp có bạn như vậy thì tuần đó cả lớp sẽ không được nhận cờ đỏ.”

Vệ tiên sinh mỉm cười: “Con thấy chưa, chỉ vì một bạn mà làm ảnh hưởng đến cả lớp, nếu là con, vất vả suốt cả tuần, vừa phải làm vệ sinh lớp, phải đến trường đúng giờ, làm tốt hết tất cả mọi việc, chỉ vì một ngày nào đó, có một bạn trong lớp phạm phải lỗi không đáng có mà liên lụy làm cho con không được nhận bông hồng nhỏ, con có tức không nào?”

Chắc chắn là tức giận rồi! Sẽ vừa tức giận vừa thất vọng!

Sau khi nghĩ thông suốt chuyện này, nụ cười trên khuôn mặt Vệ Tiểu Béo từ từ héo xuống, vẻ mặt đưa đám nhìn pa pa yêu dấu, người này không phải là pa pa tri kỷ mà tuyệt đối là pa pa phá đám mà!

Bên này, Vệ tiên sinh vẫn còn tiếp tục đả kích cu cậu: “Sinh nhật con năm nay, mẹ có hỏi con muốn bánh ngọt hình gì hay không nào?”

Vệ Tiểu Béo mắt húng nói: “Dạ có.”

“Vậy vì sao con muốn hình con tôm lớn?”

“Bởi vì tôm lớn thú vị ạ.”

“Nhưng con biết không, sinh nhật là dịp để chúng ta hy vọng, cầu ước sự may mắn, chữ tôm phát âm giống như người mù, ngụ ý không tốt, con có hiểu được ‘ngụ ý’ là gì không?” Thấy con gật đầu, Vệ tiên sinh nói tiếp: “Đối với ba mẹ con là tâm can bảo bối để yêu thương, đương nhiên hy vọng con luôn được mạnh khỏe, đó là niềm vui là hạnh phúc của ba mẹ, vì vậy lúc con nói muốn hình con tôm lớn, mẹ mới không vui, bởi vì mẹ yêu con, nên không bao giờ muốn có chuyện không tốt xảy ra với con, cho dù là bánh sinh nhật có hình dạng con tôm, một việc nhỏ như vậy cũng không được.”

Vệ Tiểu Béo bị thương, những lý do mà cu cậu tràn đầy tin tưởng bị pa pa bác bỏ thành mảnh vụn tơi tả. Trong lòng cu cậu cũng có chút áy náy, cảm thấy có lỗi với mẹ. Trẻ con như trang giấy trắng, chúng chưa biết thế nào là đúng sai, nên lúc nào cũng cần có người lớn kiên trì dạy dỗ, lúc này đây, Vệ Cẩm Huyền mới cảm nhận sâu sắc những vất vả của bà xã, lúc nào cô cũng nghiêm khắc với con, vì chuyện này mà có lúc hai người không vui, nhưng bây giờ thấy con dễ dàng tiếp nhận lỗi lầm của mình, không ngại biện, không trốn tránh trách nhiệm, mà lại áy náy bất an nhìn về phía cửa, anh biết, nhóc con đang muốn đi tìm mẹ để xin lỗi đây mà.

Dừng cảm như vậy, thẳng thắn nhận lỗi như vậy, Vệ Cẩm Huyền vừa vui mừng vừa tự hào, anh vỗ vỗ cái đầu nhỏ của con: “Đi đi nào, đi xin lỗi mẹ đi.”

Buổi tối, hai vợ chồng nằm trong chăn, con gái vẫn còn nhỏ nên ngủ trong giường cũi cùng phòng với ba mẹ.

Trương Tư Ninh kẻ sát bên tai ông xã nói: “Trước đây em hơi nghiêm khắc con, có một số việc đúng ra em nên phân tích giải thích cho con hiểu, không nên chỉ nói qua loa cái này đúng, cái kia sai, nếu tối nay con không nói chuyện với anh, có lẽ em sẽ không chú ý đến sơ suất này.” Giọng nói cô có chút tự trách, trách mình không đủ quan tâm đến con.

Vệ tiên sinh là một người đàn ông hết mực yêu vợ, anh vòng tay ôm thân thể mềm mại của bà xã vào lòng vỗ về: “Em làm rất tuyệt rồi, dạy dỗ hai con rất tốt, còn nhỏ mà đã ngoan ngoãn biết nghe lời, Vệ Ý rất dũng cảm. Con có thể thẳng thắn thừa nhận lỗi của mình như vậy, đây là chuyện mà rất nhiều người lớn cũng không làm được, Tư Ninh, em là người mẹ tốt.”

Trương Tư Ninh biết đây là lời nói thật lòng của anh, cô hôn lên cổ chồng, nhấn mạnh: “Tóm lại, sau này anh phải thường xuyên nhắc nhở em, phải tâm sự nói chuyện với con thật nhiều, như vậy mới không phạm phải sai lầm”

Vệ Cẩm Huyền cảm thấy bà xã mình thật đáng yêu, anh vuốt ve mái tóc mềm mại mượt mà của cô, khẽ nói được.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Ngày Em Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.